SKORPIONI MÄRGI ALL

JÜRI LINA

SKORPIONI MÄRGI ALL

Nõukogude võimu tõus ja langus

Autori tõlge rootsi keelest

Kolmas, täiendatud ja põhjalikult
ümber töötatud trükk

Kirjastus "Referent"
Stockholm, 2003

Originaali tiitel:

Jüri Lina
"Under Skorpionens tecken:
Sovjetmaktens uppkomst och fall"
Stockholm 1994, 1999

Esimene eestikeelne trükk 1996
Teine eestikeelne trükk 1998

Kaanekujundus
ja illustratsioonid: Annes Hermann

ISBN 91-972897-9-5

www.geocities.com/jyrilina/

SISUST

"Keegi ei tea, et sionism tekkis marksistliku liikumisena, sotsialistlikuna... Sionism ongi revolutsioon."

Sergei Lezov,
NSVL TA
Ühiskonnateaduste
Instituudi töötaja.
Ajakirjast "Strana i Mir" (München,1988, nr 3)

"Bolševismi ideed ühtivad mitmes aspektis judaismi põhiideedega."

"Jewish Chronicle", 4. aprill 1919

ALUSTUSEKS

Nõukogude võim kehtestati Venemaa pealinnas Petrogradis 8. novembril 1917 kell 2.04 öösel. Astroloogiliselt paiknes Päike sellal Skorpioni tähtkuju keskpunktis. Niisiis on põhjust pidada nõukogude võimu märktähiseks ja kaitsjaks Skorpioni.

Neid, kes on sündinud Skorpioni mõjuväljas, mõjustab omakorda planeet Pluuto. Enne Pluuto avastamist aastal 1930 ja lülitamist astroloogilisse süsteemi omistati tema omadused Marsile.

Nõukogude võimu kehtestamine "väära" planeedi mõjuväljas viitab Pluuto salapäratsemisele. See planeet näitab oma tegelikku palet alles siis, kui on aeg võim enda huvides ümber kujundada. Selgub, et bolševikud tundsid põhjalikult astroloogia saladusi, kuigi ametlikult kuulutasid nad selle ebateaduseks.

Skorpion mõjustab suurendama võimu ja arendama majandust teiste arvel. See sunnib "Skorpioni võimureid" ühte hoides moodustama poliitilist maffiat. Pluuto Skorpionis tähendab ka seda, et varjatud asjaolud saavad avalikeks. Juba aastal 1956 väitis astroloog E. Troinsky, et nõukogude võim variseb kokku 1990. aastate algul.

Skorpioni mõjualuseid peetakse kättemaksuhimu, salakavaluse, valelikkuse, jõhkruse ja teesklemiskalduvuse tõttu äärmiselt ohtlikeks vastasteks. Nad on äärmusmaterialistid, kes ei unusta ega andesta midagi. Ebaõnnestumised võivad nad endast välja viia. Neile meeldib teisi ekspluateerida, oma eesmärke taotlevad nad vahendeid valimata. Skorpionlase värv on punane. Sümbolid: raisakotkas, madu ja elutu kõrb.

Loomariigis tuntakse skorpioni mürgise olevusena, kes eelistab pimedust või hämarust. Õelusepuhangus võib skorpion oma astlaga torgata ka teisi skorpione, kui need talle jalgu jäävad.

Lugeja ilmselt märkas, et eelkirjeldatu sobib oivaliselt iseloomustama nõukogude süsteemi ja ideoloogiat. Selle võimu jõhkrus on hästi dokumenteeritud ja ideoloogia sarnaneb pigem kõrbemiraaži kui tegelikkusega.

Kommunismikogemustest hoolimata ei teadnud Nõukogude impeeriumi alam õieti midagi marksistlik-leninliku õpetuse päritolu, olemuse ja tegeliku ajaloo kohta. Kõigest olulisest ja kompromiteerivast on nii nõukogude kui ka Lääne ajalooõpikuis mööda mindud.

See raamat toob päevavalgele fakte. Mahavaikimine pole muud kui üks valelikkuse avaldusi, nagu on öelnud Ühendriikide ekspresident Ronald Reagan.

Raamat käsitleb vabamüürlaste vandenõu. Massoonluse allikaist selgub, et massoonid on edendanud rahvusvahelist sotsialismi. Tuleb juttu ka Adam Weishauptist, kes 1. mail 1776 rajas Ingolstadtis (Baier) illuministlik-sotsialistliku liikumise, ja Moses Hessist, Karl Marxi juhendajast ja õpetajast. Need nimed on tundmatud isegi marksistlike õppeasutuste kasvandikele.

On öeldud, et kommunism on kõige jubedam, verisem ja vaevalisem tee kapitalismilt kapitalismile. See mõttetera tabab märki.

Venemaa arengu katkestanud ja kaost tekitanud kuritegelikud jõud on nüüd uutel kaalutlustel möönnud, et tsaristlikul Venemaal elati paremini kui Nõukogude Liidus. Näiteks 1968. aastal, mil elu Venemaal ei olnud nii lootusetult hull kui nõukogude võimu viimasel, 1991. aastal, moodustas raamatupidaja elatustase üksnes 18% vene raamatupidaja 1914. aasta elatustasemest. Tööline teenis tsaariajal kuu jooksul 130 rubla, õpetaja ja arst 200 rubla. Leib maksis 2 kopikat nael (410 grammi), liha 15 kopikat, või 45 kopikat, kalamari 3 rubla 45 kopikat nael...

Kui arvestada, et enne 1968. aastat moodustas inflatsioon Nõukogude Venemaal 8% aastas, siis elas tööline aastal 1968 vähemalt kaks korda halvemini kui 1914. aastal tsaaririigis. Samasuguseid Lääne andmeid võrreldes leiame veelgi teravamaid kontraste. Nii oli Inglismaal elatustase 1968. aastal 4,6 korda kõrgem kui

Nõukogude Liidus. (Anatoli Fedossejev, "Uuest Venemaast". London, 1980). Kui arvestada ka hindu ja palku, siis elas tööline tsaariajal tunduvalt paremini kui nõukogude võimu aastail.

Nõukogude Liidu viimane valitseja Mihhail Gorbatšov soovis vaid hiigelimpeeriumi katust parandada, nägemata, et selle sotsialistlik alusmüür oli läbinisti mäda.

Tavaliselt on nii Idas kui Läänes käsitletud ainuüksi "sotsialistliku haiguse" sümptoome, jättes ideoloogilised, poliitilised ja majanduslikud põhjused kõrvale. See raamat püüab valgust heita ka nõukogude korra ideoloogilistele tugedele ning sotsialismi ja kommunismi vägivaldse levitamise tegelikele põhjusile, mis kutsusid esile inimkonna ajaloo suurima vaimse, sotsiaalse ja ökoloogilise katastroofi. Esitan peamiselt vandenõulaste andmeid.

Rootsi vasakradikaalide hoiatused ajakirjanduses, et seda raamatut ei maksa uskuda, kiirendasid märgatavalt esimese trüki läbimüüki. Rootsi TV ei saanud muidu, kui moonutas raamatu ühte lõiku. Seejärel rünnati omaenda moonutust. Neid, kes on inimkonda tabanud sotsiaalsete õnnetuste põhjuste jälile jõudnud, tavatsetakse tänapäeval sõimata antisemiitideks, millest on saamas vihatud tõerääkija sünonüüm. Ent TVsaatele järgnenud päeval tõttas ometi hulk inimesi poodi raamatut ostma. See tõestas, et usuti raamatu autorit, mitte selle ründajaid.

Lugejaskonna suurenev huvi innustas lisamaterjali sisaldavat kolmandat trükki välja andma Eestis. Peale selle on "Skorpioni märgi all" ilmunud kahes trükis nii rootsi kui ka inglise keeles. Ingliskeelne versioon on jõudnud päris kaugetesse riikidesse, sealhulgas Tahitisse, Jaapanisse ja Austraaliasse.

Oma lugejaid tahaksin kutsuda järelemõtlikkusele, et mõista hoopis teist reaalsust, kust meid nähtamatute niitide abil pidevalt suunata üritatakse.

Jüri Lina

Stockholm, juuli 2003

VÄÄRKOMMUNISTID JA VALEKRISTLASED

Sügisel 1989 arutati Rootsi TV vestlussaates diktaator Nicolae Ceauçescu kuritegusid rumeenia rahva ja ungari vähemuse vastu. Stuudios istus ka Rootsi Vasakpoolse Kommunistliku Partei funktsionäär Jörn Svensson, kes väitis, et Ida-Euroopa kommunistid pole olnud töölisideoloogia järgijad, sest nad kaldunud tegelikust marksistlikust õpetusest kõrvale.

Seejärel hakati Ida-Euroopa kommunistide nurjatusi üha sagedamini avalikustama. Aatekaaslased Läänes püüdsid neist sümboolselt lahti öelda, et mitte kahandada oma võimalusi tulevaseks misjonitööks. Mõistagi pidasid nemad end ehtsateks kommunistideks, kuigi varem olid nad täielikult toetanud Ida-Euroopas võimul olnud marksiste. Sedagi asjaolu püütakse nüüd tembeldada mineviku möödalaskmiseks. Osa kommunistlikke parteisid Läänes hakkas oma olemust varjama.

Prantsuse kommunistid nõudsid koguni oma peasekretäri Georges Marchais' tagasiastumist, sest 1984. aastal suvitanud ta Ceauçescu külalisena Musta mere ääres. Marchais püüdis oma mainet päästa salakavala väitega, et oli TVsaates aasta varem Rumeenia kommunistlikust režiimist lahti öelnud. Ta maininud, et Bukaresti valitsusel ei ole sotsialismiga midagi ühist. 28. detsembril 1989 avaldas ta ajalehes "L'Humanité" lootust, et Rumeenias ehk alles hakatakse õiget sotsialismi ehitama.

Nagu paistab, ei ole kommunistide ligi 300 miljonit surmaohvrit veel piisav selleks, et lihtsameelsed inimesed kommunistliku ideoloogia kurjust läbi näha suudaksid. Läänes on hulk mõistmatuid, kes rahulduvad variserlike seletustega. Kui aga mõnelt seesuguselt pärida, kas valenatsionaalsotsialistideks tuleks pidada ka neid

poliitilisi kurjategijaid, kes koletusi toime panid, siis nad jahmuvad. Sest tõesti pole kuulda olnud, et saksa natsionaalsotsialistide õpetus on tore ja heasoovlik, ainult et juhtideks on sattunud valed mehed. Mainitud ideoloogia kurjuses ei kahelda. Selle ohvreid oli aga tunduvalt vähem kui marksismil.

Kommunismi tuntumaid paljastajaid Milovan Djilas avaldas intervjuus ajakirjale "Der Spiegel" (ilmunud 13. aprillil 1983 ka "Svenska Dagbladetis") arvamust, et kommunistlik ideestik on välja kasvanud Läänemaade kultuurist, judaismist, utopismist, kristlusest ja keskaegsetest sektidest. Ta pidas kommunismi tööstuslikuks feodalismiks.

Kristliku kiriku võimustruktuuri, ideoloogia ning sallimatuse võrdlemisel kommunistliku süsteemiga võib tõesti leida rohkesti jahmatavaid samasusi. Ka selle usundi esindajad on oma eelkäijaid tagantjärele hukka mõistnud, sest nood rajasid Euroopas totalitaarse kristliku süsteemi. Tänapäeval on kristlasedki kunagi vägivallatsenud kirikujuhte ja barbaarsemaid lihtvendi nimetanud valekristlasteks ehk nimekristlasteks. Jällegi polevat süüdi õpetus, vaid eksinud lambad, kes kaldusid õigest kursist kõrvale. On ebatõenäoline, et sääraseś usundis ränki eksitusi ei leidu. Budistid pole pidanud ususõdu ega teisitimõtlejaid jubedalt piinanud. Ka pole budistid oma õpetust kusagil peale surunud, nagu on teinud kristlased ja kommunistid. Just kristlusele ja marksismile on olnud iseloomulik äärmine sallimatus dissidentide suhtes.

Mõlemad õpetused kohandati orjadele ja on lagunenud vooludeks. Mõlemad ideoloogiad haarasid enda kätte tõe monopoli. Elu ja teaduse areng on nende usundite dogmad ümber lükanud. Marksismi kohta on oma kaaluka sõna öelnud sovetoloogid, kristluse doktriine on aga kummutanud kvantfüüsika (oluline on füüsikaprofessor Paul Daviese raamat "Jumal ja uus füüsika").

Isegi põgus tutvumine jumalikuks väidetava Uue Testamendiga näitab, et kirjeldused ei vasta tõele. Matteuse evangeelium esitleb Herodest vääralt. Tegelikult ei lasknud Herodes toime panna laste massimõrva ja oli teistega võrreldes suhteliselt leebe asevalitseja.

Kui aastal 24 e.m.a. Palestiinat nälg kurnas, lasi Herodes Suur riigi ja oma raha eest Egiptusest toiduaineid osta, need kohale vedada ja laiali jagada. Samasugust suuremeelsust ilmutas Herodes veel teiselgi korral, nagu ajaloolane Michael Grant on toonitanud ("Herod the Great" / "Herodes Suur", London, 1971).

Aga kui XIX sajandi lõpul Rootsis näljahäda valitses, polnud Härnösandi piiskop nõus rahvale tasuta toitu jagama, lastes oma piiskopkonna liikmeid pigem nälga surra ("Dagens Nyheter", 24. detsember 1989).

Kommunistid on näljahädasid koguni ise esile kutsunud, võttes rahvalt viimasegi toidupala. Marksistid on konfiskeerinud talupoegadelt ka maa, et muuta nad riigist sõltuvaks. Nii kristlased kui ka kommunistid tavatsesid suuremate "süüdlaste" vara konfiskeerida.

Rooma valitseja Gaius Julius Caesar (100–44 e.m.a.) ostis aga oma raha eest maad ja kinkis sõdureile.

1920. aastail pidasid nõukogude ideoloogid üheks eeskujuks "kommunistlikku riiki", mille 1534. aastal Münsteris rajas fanaatiliste anabaptistide juht Johannes Bockelson. Temaga eesotsas haarasid anabaptistid (taasristijad) Münsteris (Westfaal) 23. veebruaril 1534 (pärast kodanlikke reforme) võimu ja kuulutasid välja Münsteri Kommuuni, mida nad nimetasid ka Uueks Jeruusalemmaks. See oli halastamatult organiseeritud totalitaarne kommuun. Kolm päeva pärast võimuletulekut pagendasid anabaptistid linnast kõik, kes nende usku ei tunnistanud. Ettepaneku oli teinud kommuuni esimene juht Jan Matthijs. Tema asemele astunud Johann Leiden kuulutas end Uue Siioni (Münsteri) kuningaks ja asendas rae 12 apostli nõukoguga. Konfiskeeriti kiriku ja linnast lahkunud kodanike varandus, keelati kauplemine, kehtestati üldine töökohustus, raha kaotati. Eraisikule võisid kuuluda üksnes tootmisvahendid, toodang aga võõrandati kommuunile. Kehtestati polügaamia. Sellest "tõeliste" kristlaste ühiskonnast pidi kujunema "tuhandeaastane rahuriik" (millennium). Õelad valitsesid 16 kuud. 25. juunil 1535 langes Münsteri Kommuun piiskopi vägede kätte

ja juhtkommunaarid hukati. Anabaptistide mõttemaailmast tärkasid hiljem baptistide ja mennoriitide usulahud. Anabaptistid osalesid ka talupoegade sõjas, tõmmates nii Saksamaa kui ka Madalmaade linnakehvistu kaasa.

Nõukogude propagandiste paelus eriti anabaptistide poliitiline terror. Nii Jossif Stalin kui ka Feliks Dzeržinski olid vaimuliku ametit õppinud. Nad teadsid, kust eeskuju otsida. Stalin hakkas 1930. aastail komparteid võrdlema sakslaste XIII sajandist Mõõgavendade Orduga (*Fratres Militiae Christi*).

Taboriidi usufanaatik Thomas Müntzer üritas juba aastail 1524–25 talupoegade toel võimule pääseda, et kukutada aristokraadid ja kaotada eraomand. Ta leidis, et Martin Lutheri reformidest ei piisanud ja seepärast propageeris pööbli võimu.

Samasuguseid näiteid leiame ka varasemast ajajärgust. XIV sajandi algul Põhja-Itaalias Vercelli linnas võimu haaranud apostoolikud eesotsas fanaatilise Fra Dolcinoga eelistasid vaeseid ning tapsid kõik rikkad. Apostelvendade märatsemine kestis kolm aastat (1304–1307). Sotsiaalset võrdsust ei saavutatud...

Kommunismi juuri võib leida ka Niccolo Machiavelli (1469–1527) raamatus ”Vürst”, mis ilmus postuumselt 1532. Ta oli olnud Firenze Vabariigi nõukogu sekretär. Raamat käsitleb piiramatu diktatuuri eetikavastasust.

Nõukogude anekdoot ütleb, et kristlased ülistasid vaesust, aga kommunistid kehtestasid vaesuse.

Nii mõnigi paralleel kristluse ja kommunismi ajaloos võib jahmatada. Nii oli bolševistlikel juhtidel tava pigem tappa üheksa süütut kui lasta ühel vastalisel pääseda. Aastal 1208 vallutasid ristisõdijad Prantsusmaal Béziers’ linna. Nende ninamees, juut Arnold Amalric ütles: "Tapke nad kõik, küll Jumal omad ära tunneb!"

Kui tšekaa ülem Feliks Dzeržinski suvel 1918 Leninile raporteeris, et hukatud on üle 500 haritlase, nii teadlasi kui kultuuritegelasi, valdas Leninit meeletu rõõmujoovastus. See fakt jõudis avalikustamisperioodil isegi nõukogude ajakirjandusse.

Kui paavst Gregorius XIII teada sai, et 24.–26. augustini 1572 tapeti Prantsusmaal vähemalt 60 000 ketserist hugenotti, tähistas ta massimõrva uhke peo ning piduliku jumalateenistusega, lastes koguni vastava mündi vermida. Neid tapatalguid tuntakse ajaloos Pärtliööna. Andmed pärinevad Buchwaldi "Kiriku ajaloost".

Aastal 1198 asutas paavst Innocentius III ketserluse uurimise ja jälitamise komisjoni. Hiljem sai sellest Püha Inkvisitsioon. Nimelt moodustas paavst Innocentius IV oma bullaga 1252. aastal kõikides piiskopkondades erakorralised ketserivastase võitluse komisjonid, kelle ülesanne oli ketserite ja rahulolematute vangistamine, ülekuulamine ja nende vara konfiskeerimine. Tšekaal olid samalaadsed, ainult et veelgi jubedamad kohustused. 1483. aastal määrati maraan (ristiusku tunnistav juut) Tomas Torquemada (1420–1498) Kastiilia ja Aragoonia suurinkvisiitoriks. Aastal 1492 lasi ta välja kihutada kõik juudid, kes keeldusid maraaniks hakkamast.

Erilise raevuga jälitas Torquemada filosoofe, kirjanikke, teadlasi ja arste. See suurinkvisiitor käskis piinamist tõhustada. Ta lasi põletada teatud kehaosi, lüüa naelu ihu sisse, nülgida valitud ohvreid elusalt. Paljud lapsed hukkas ta isiklikult. Et kätte saada maraanide varandusi, süüdistas ta noid kristluse teesklemises. Riigi majandusasjade eest vastutas teine maraan – Isaac Abrabael.

Kiriku terror oli Hispaanias siiski tunduvalt nõrgem kui mujal Euroopas. Professorid Henry Kamen (Barcelona) ja Stephen Haliczer (Illinois) on suuresti revideerinud andmeid inkvisitsiooni ulatuse kohta. Tufti ülikooli professori Jose Alvarez-Junco hinnangul hukkas inkvisitsioon 350 aasta vältel kõige rohkem 5000 hispaanlast ketserina, kuid teistes kristlikes riikides põletati vähemalt 150 000 inimest ("nõiad") ketserina tuleriidal. Ta leiab, et inkvisitsiooni kohta on ajaloolased enamasti liialdatud andmeid ja koguni müüte levitanud.

Ka detsembris 1917 moodustati Petrogradis erakorraline komisjon – tšekaa – kontrrevolutsionääride jälitamiseks. Hiljem sai sama organisatsioon kurikuulsaks GPU, NKVD ja KGB nime all. Revolutsioonitribunalide eeskujuks olid inkvisitsioonitribunalid.

Nii katoliku kirik kui ka kommunistid panid põlu alla samuti "ketserite" omakseid. Ent kommunistid on kristlastelt ja vabamüürlastelt muudki atribuutikat üle võtnud. Suurte volitustega kirikuvõimurid olid komissarid. Neid tunneme ka jakobiinide riigipöörde päevilt ja bolševike riigi ajaloost.

Inkvisitsioon kutsus lapsi oma ketservanemaid öördama, abielumeestele tehti ettepanek oma naised üles anda ja vastupidi. Ketseritest teatamise eest lubas kirik öördajale maksta neli hõbemarka. Ka bolševikud õhutasid pealekaebamisi. Pavlik Morozov sai väidetavalt oma isa ülesandjana laialdaselt tuntuks. Tegelikult oli seegi lugu müüt.

Nuhke, keda katoliku kirik rahva hulka saatis, ja teisigi inkvisitsiooni kordnikke kutsuti Kristuse miilitsaks. Kommunistlikud diktatuurid nimetasid oma jälitus- ja korravalveaparaadi "rahva miilitsaks".

Nõukogude süsteem on eeskuju leidnud ka vabamüürlaste nõukogudest ja inkvisitsiooninõukogudest, kes allusid Ülemnõukogule. Süüdimõistetu võis edasi kaevata Inkvisitsiooni Ülemnõukogule, kellel oli muu hulgas õigus armu anda. Nõukogude ehk *kahali* süsteem pärineb judaismist.

Nii kommunistid kui ka kristlased on metsikult arveid klaarinud. Kui ristisõdijad apostelvendade ninamehe Fra Dolcino 23. märtsil 1307 Carnascio jõe ääres pärast tema tuhandemehelise jõugu purustamist vangistasid, hukati ta 1. juunil 1307 eriti jõhkralt. Teda veeti päev läbi vankril mööda Vercelli linna ja tuliste tangidega kisti tema ihust lihatükke. Kui tal nina peast rebiti, oli ta kergelt võpatanud, aga karjatust kuuldavale ei toonud. Lenin ja Stalin olid samuti erakordselt julmad oma konkurente kõrvaldades.

Nii kommunistid kui ka kristlased on kurjategijaid ära kasutanud. 1095. aastal vabastas paavst Urbanus II Clermonti mõrvarid, vargad ja teised roimarid, kes kaasati aasta hiljem alanud ristisõtta. Läbi Euroopa marssides rüüstasid need tüübid nagu jaksasid. Ka juhtbolševik Trotski vabastas rahva terroriseerimiseks roimareid. Samamoodi kasutas kurjategijaid ära Mao Zedong.

Marksistlik usund ehitati üles kristliku süsteemi järgi, nagu on osutanud Bertrand Russell:

Jahve = dialektiline marksism.
Messias = Marx.
Väljavalitud = proletariaat.
Kirik = kommunistlik partei.
Teine tulemine = revolutsioon.
Põrgu = kapitalistide karistamine.
Millennium ehk tuhandeaastane rahuriik = kommunism.

Bolševikud mõtlesid välja isegi oma kümme käsku. Kommunistlik partei teotas vastaseid avalikkuse ees samal kombel, nagu kunagi tegi katoliku kirik.

Kiriku totalitaarne võim on minevikku jäänud. Rootsi esoteeriline filosoof Henry T. Laurency on eeldanud, et kui kirik uuesti võimule pääseks, korduksid varasemad jubedused. Säärane kartus ei ole alusetu, sest jesuiidist ajaloolane Luigi Ciccuttini arvas veel aastal 1950, et kirikul olevat loomulik õigus sekkuda ja kohut mõista ning et see ei alluvat ajaloo toimele. Tema meelest talitanud kirik õigesti, kui ta 1600. aasta veebruaris saatis filosoof Filippo Giordano Bruno tuleriidale.

Sama ohtlikuks võiksid saada kommunistid, kui nad taas peaksid tugevnema. Nende kauneid loosungeid ei tohiks pärast jõledaid roimi enam uskuda.

Nii ristiusule kui ka marksismile on omane äärmine kultuurivaenulikkus ja kultuurikandjate vaenamine. Samamoodi on mõlemad ideoloogiad takistanud teaduse vaba arengut. Eelkõige on see kristlaste kitsarinnalisuse tagajärg, et hulk olulisi esoteerilisi teadmisi on eksoteerilistena tunnustamata.

Kristlaste suurkuritegusid patriarh Theophilose ässitusel oli Serapise templis paiknenud Aleksandria raamatukogu mahapõletamine aastal 391. Mõistagi kandus põlgus ka tarkade peale. Aastal 415 tapeti Aleksandrias tegutsenud kreeka naisfilosoof Hypatia.

Mida säherduse agressiivsusega saavutada taheti? Iseloomuliku vastuse leiame paavst Leo X-lt (1513–1521), kes XVI sajandi algupoolel kord peolauale karanuna järgmise toosti hõikas: "Jeesusest Kristusest loodud suurepärase muinasjutu terviseks, sest see on toonud meile nii palju eeliseid!" (Henry T. Laurency, "Livskunskap Fyra". Skövde, 1995. Lk. 179.)

Bolševikudki hävitasid raamatuid, mõrvasid ja vaenasid kultuuritegelasi. Näiteks keelustasid nad dirigendiameti. Hiljem tehti siiski järeleandmisi, sest orkestrid ei saanud ilma dirigendita hakkama.

Kommunistliku ideoloogia põhiarendajaid Moses Hess leidis, et kommunismi sai perfektse valena kasutada hävingu tekitamiseks (M. Hess, "Kirjavahetus"). Oli ülimalt traagiline, et sallimatud ideoloogiad takistasid arengut. Nii kuulutasid rootsi piiskopid Gottfrid Billing Västeråsis 1882. aastal ja Bo Giertz Göteborgis veel 1950. aastal, et pigem lüüa laste pead vastu kaljut puruks kui jätta lapsed ristimata. (Henry T. Laurency, "Livskunskap Fyra". Skövde, 1995. Lk. 185.) Põhja-Iirimaal jätkavad kristlased üksteise tapmist.

Kommunistlikud juhid olid valmis kirikut liitlaseks võtma, et oma võimu päästa. Nad unustasid, et see, mis on vägivallaga rajatud, ei jää püsima.

Ehkki kommunistlikust parteist ei tohtinud karistamatult lahkuda, varises ta siiski 1990. aastal kokku: tuhanded inimesed jätsid selle kuritegeliku organisatsiooni maha. Augustis 1991 keelustas Vene president Boriss Jeltsin kommunistliku kiriku – partei. Ent kommunistidel pole kunagi olnud sündsustunnet. Nad tikuvad võimu juurde tagasi. Kummatigi on elu sundinud tunnistama dialektilise materialismi primitiivsust ja eluvõõrust ning sellest dogmast lahti ütlema, nagu ka "pühast" raamatust "Das Kapital", samuti hülgama "prohvetid" Lenini, Mao ja teised massimõrvarid. Varem-hiljem mõistetakse lõplikult, et ka nende lunastaja Karl Marx on koos oma ismiga koolnud. Vägivallakummardajail on veel alles "püha" haud – Lenini mausoleum.

ILLUMINAADID – SALALIKKUSE TRIUMF

Kolmapäeva, 1. mai 1776 õhtul oli noore õigusteaduse professori Adam Weishaupti koju Ingolstadti väikelinnas Baieris kogunenud kolm meest, rajada salajane õõnestusorganisatsioon – Täiuslike Ordu (*Orden der Perfektibilisten*).

Kolme külalise hulgas oli kaks Weishaupti tudengit: vürst Anton von Massenhausen, kes oli aidanud põhikirja koostada, ja Franz Xaver Zwack. Liikmeks registreeriti Zwack alles 22. veebruaril 1778. Lisaks viibis seal veel maakonnanõunik Mertz (pseudonüüm Tiberius). Ajaloolane Nesta Webster (õieti Julian Stern) väitis, et asutajate hulgas oli arvatavasti ka prantsuse krahv Honoré Gabriel Riqueti de Mirabeau, kes kuulus ühte Hollandi vabamüürlaste looži. Paraku pole ma sellele väitele originaaldokumentidest kinnitust leidnud.

Ordu liikmeil olid pseudonüümid. Weishaupt nimetas end Spartacuseks, Massenhausen oli Ajax ja Zwack Cato. Ajalooline Porcius Cato oli teatavasti ässitanud Roomat sõtta Kartaago vastu. Mirabeau'd kutsuti algul Arcesilaseks, aga aastast 1786 oli tema varjunimeks Leonidas. (Nesta H. Webster, "Secret Societies and Subversive Movements" / "Salaseltsid ja õõnestusliikumised". London, 1924, lk. 205.)

Illuminaatidele tähtsad linnad ja piirkonnad said samuti antiiksed nimed. Nii kutsuti Ingolstadti Ephesuseks ja Münchenit Ateenaks, Baier oli Ahhaia, Viin Rooma, Landshut Delphi, Austria Egiptus jne. Konfiskeeritud dokumentidest selgus, et illuminaadid kasutasid pärsia kalendrit, kus oktoober kandis meharmehi nime, november oli abenmeh, detsember adarmeh, jaanuar dimeh jne.

Advokaat Franz Zwack nimetati pärast doktorikraadi saamist Landshuti krahvi Salmi nõunikuks. Sellesse linna viidi ka suur osa illuminaatide arhiivist.

Ilmselt 1779. aastal nimetati organisatsioon ümber Illuminati Orduks. Selle tähtsaim loosung oli: "Illuminaadid peavad valitsema maailma!" Esialgu soovis Weishaupt moodustada Saksa Liitu. Just aastal 1779 oli Spartacus (Weishaupt) teinud Mariusele (Hertel) ja Catole (Zwack) kirjaliku ettepaneku nime muutmiseks. Nende organisatsiooni tuleks kutsuda Mesilasorduks (Bienenorden). Sellest ei tulnud midagi välja. ("Einige Originalschriften des Illuminatenordens". München, 1787. Lk. 320.) Illuminaatidest (valgustatud) sai Baieris vähehaaval mõjukas ja despootlik organisatsioon, kuhu kuulusid parun Thomas von Bassus, markiis de Constanza, parun Ferdinand Mengenhoffen ja teised tähtsad mehed.

Illuminaatide organisatsioon sarnanes jesuiitide orduga. Adam Weishaupt oli viie aastaga välja töötanud talle sobiva süsteemi, kus ordu liikmed jagunesid kolme klassi (jesuiitidel oli neli jaotust). Esimene klass koosnes noviitsidest ja vähem valgustatutest (minerval), teise klassi kuulusid vabamüürlased (ja šoti rüütlid), kolmas – müsteeriumiklass – oli mõeldud preestreile, valitsejaile ning maagidele ja oma kindralile (jesuiididki nimetasid juhti kindraliks). Eesmärk oli saavutada *Novus Ordo Seclorum* – uus maailmakord.

Illuminaatide salakogunemist nimetatakse sinodiks. Ka kõik need, kes ühes piirkonnas on pälvinud keskkraadi, epoptid, moodustavad sinodi. Igas piirkonnas on üheksa sinodit. Nad peavad tegema propagandat, seega kujundama avalikku arvamust. Weishaupti konstitutsioon nõuab epoptikraadi kuulujailt avaliku arvamuse suunamist. Teaduse nimel keeravad illuminaadid kogu maailma pea peale. Epoptid tegutsevad apostlitena. Epoptikraadi pälvinu oli pidanud vabanema usust Jumalasse. (Augustin Barruel, "Jakobimismi ajaloo dokumentide kokkuvõte" / "Sammandrag af handlingar til jacobimismens historia". Strengnäs, 1811.)

Mõistagi on ülemaid kraade. Need alluvad ordu ülemnõukogule. Selle liikmeid kutsutakse areopaagideks. Nende esimees on illuminaatide kindral. Üksnes nähtamatu klassi moodustavad areopaagid teavad kindrali nime ja asukohta. Nad on vandenõu nähtamatu osa.

Kui mõne illuminaadi kuritegevuse tõttu tekib oht, et ordu saladused satuvad valedesse kätesse, peab ta toime panema enesetapu. Seepärast nõuab juhtkond sel juhul enesetappu. Portugali adept Serge võttiski endalt elu (1790).

Weishaupt on rõhutanud: "Ükski ilmalik võim ei suuda päästa seda, kes meid reedab."

Illuminaatide ideoloogiline taust

Aastal 1492 rajasid Hispaania maraanid (ristitud juudid, kes salaja olid jäänud talmudi juurde) Alumbrado-liikumise (*Alumbrados* tähendab hispaania keeles 'valgustatud' ehk illuminaadid). 1623 oli Prantsusmaal moodustatud samasugune organisatsioon – gúeriendid, kellest 1722 said illuminaadid. Hispaania võimurid üritasid juba aastal 1527 Alumbrado-liikumise peatada, kui nad Ignatius Loyola tema valgustustegevuse tõttu vangistasid.

Juudi päritolu Loyola (õieti Inigo Lopez de Recalde) sündis umbes 1490. aastal. 1534 rajas ta laenatud rahaga Jesuiitide Ordu. Paavst kinnitas selle alles 5. aprillil 1540. Juut Benjamin Disraeli (kirjanik ja aastail 1868, 1874–76 Inglismaa peaminister) kirjutas oma raamatus "Coningsby" (London, 1844), et esimesed jesuiidid olid juudid. Kellegi elu ei olnud turvaline, sest Loyola spioonid liikusid kõikjal ringi.

Ka filosoofi ja esoteeriku Filippo Giordano Bruno hukkamise eest 17. veebruaril 1600 kandis hoolt juudi soost jesuiidikardinal Roberto Bellarmino (1542–1621).

Aastal 1771 kohtus 23-aastane Adam Weishaupt kabalistliku taani juudi Kölmeriga, kes oli naasnud Egiptusest. Kölmer pühendas Weishaupti Osirise-maagia, kabala ja Alumbrado-liikumise

saladustesse. Nesta Webster oletas, et Kölmerit tunti Itaalias Altotasena, kes oli Cagliostro õpetaja. Kölmeri teadmised okultismist avaldasid Weishauptile suurt mõju. Ta valiski Egiptuse püramiidi illuminaatide võimusümboliks. Weishaupti eeskuju oli ilmselt üks joonistus, mis avaldati 1646. aastal Oxfordi Ülikooli astronoomiaprofessori Jean Greaves'i raamatus "Püramidograafia".

Weishauptist oli aasta varem (1770) saanud Ingolstadti Ülikooli kanoonilise õiguse õppejõud. Seejärel kaitses ta doktoriväitekirja ning määrati 25-aastaselt (1773) sama ülikooli professoriks. Hiljem tõusis ta koguni rektoriks. Aastal 1800 kolis ülikool Landshuti ja sealt 1826 Münchenisse.

Illuminaadid ei tulnud mitte juhuslikult esimest korda kokku 1. mail. See kuupäev oli kabalistlike juutide püha Jahve arv 15 (1.5), nende okultne tähtpäev. Johann Wolfgang Goethe väitel on 1. mai, – volbriöö järgne päev tumedate maagiliste jõudude pidupäev.

Ühtaegu koolitati rabiks noort juuti Mayer Amscheli (sündinud 23. veebruaril 1744), kes koos vanematega elas juudi getos Mainiäärses Frankfurdis. Hiljem võttis ta oma nimeks Rothschild ('punakilp'). Mayer Rothschild tutvustas Adam Weishauptile frankistlikku kabalat, hakates seejärel tema illuminaate rahastama, sest ta oli tollele aastal 1770 ülesandeks teinud kabalistlike juutide vana Alumbrado-liikumine taastada.

Teoreetiline kabala hõlmab vaid salaõpetust Jumalast ja loodusest. Praktiline kabala (nagu frankistlik) võib mõjustada maiseid asju. Kasutatakse amulette, maagilisi arve, kutsutakse kurje vaime välja. Nii talmud kui midrasch sisaldavad kabalistlikke andmeid. ("Iidsete idamaalaste ja juutide salaõpetus". Leipzig, 1805.)

Juudi professor Gershom G. Scholem väidab, et Jakob Frank (1726–1791) oli juutide ajaloo kõige hirmsam ilming. Tema teod olid läbinisti amoraalsed. Rabi Marvin S. Antelman viitab oma teoses "To Eliminate the Opiate" (New York, 1974) Adam Weishaupti rajatud illuminaatide ja frankismi kindlatele seostele. Punafrankistide eesmärk oli vargsi saada võim teiste juutide ja maailma

üle. Professor Scholem on selgelt dokumenteerinud, et illuminaatide hulka kuulunud frankistidel oli poliitiliselt suur mõjuvõim.

Jakob Frank (õieti Leibowicz) sündis aastal 1726 Poola Galiitsias. Ametlikult astus ta katoliku usku, kuid see oli vaid maskeering. Aastal 1760 Frank vangistati, sest ta jätkas kabala (*Zohar*) õpetamist ja tegeles juutide salarituaalidega. 1773 tungisid venelased Poola sellesse ossa, kus Frank vangis istus. Ta vabastati, misjärel ta kolis Saksamaale Frankfurdi lähedale Offenbachi. Seal hakkas priiskavalt elama ja toime panema õelaid tegusid, mis viitasid tema saatanlikule olemusele. Need andmed pärinevad professor Gershom G. Scholemi raamatuist "Kabbala" (New York, Scarborough, 1974), "The Messianic Idea in Judaism" (New York, 1971) ja "Sabbatai Zevi" (New Jersey, 1973).

Jakob Frank võttis oma õpetuse kokku raamatus "Issanda ütlused". Ta väitis, et loov Jumal ei ilmutanud end iisraellastele. Jumal olevat õel. Frank kuulutas ennast messiaseks. Ta ei soovitanud tõtt rääkida, hülgas moraalitavad ning leidis, et uude ühiskonda jõuab kõige senise purustamise kaudu. Seepärast on mõrv, vägistamine, verepilastus, verejoomine jms teod vajalikud rituaalid. Ta kavatses tühistada senised seadused ja kombed. Frank kuulus nende juudi isemeelsete hulka, kes kummardasid kuradeid. Äärmusjuutide kõige soositum kurat olevat Sammael. (C. M. Ekholm, "100 000 võõrsõna". Stockholm, 1936. Lk. 1173.)

Joseph Johann Adam Weishaupt sündis 6. veebruaril 1748 Doonau-äärses Ingolstadtis (Baier) assimileerunud juudi perekonnas. (Pouget de Saint Andrés, "Les Auteurs cachés de la révolution française", lk. 16.) Tema isa oli ülikooli professor. ("The Trail of the Serpent". Hawthome, 1936, lk. 68.) Teda koolitasid jesuiidid. Seejärel õppis ta õigusteadust, kirjandust ja ateismi. Aastal 1773 lõpetas 25-aastane Weishaupt jesuiitidega lävimise. Seda võis põhjustada asjaolu, et ta oli juba jõudnud oma tulevase organisatsiooni ideoloogia välja töötada või siis tahtis ta lihtsalt jesuiite vältida, sest paavst Clemens XIV oli nende ordu samal

aastal keelustanud. Jesuiitide Ordu saadeti laiali Prantsusmaal, Hispaanias, Portugalis, Napolis ja Austrias. Mõni aasta hiljem hakkas ka Weishaupt oma "täiuslikega" rooma-katoliku kiriku vastu võitlema. Aga aastal 1814 taasrajati Jesuiitide Ordu. Illuminaatide sisseimbumise tõttu muutus see ülivõimsaks.

Aastal 1775 sai professor Weishauptist eklektilise vabamüürlasloož̌i *Theodor zum guten Rat* liige. Hiljem, Münchenis, kasutas ta seda platvormi, et oma marionette saata kõikidesse loožidesse, sest tema mõjuvõim Theodori loožis oli tänu professor Franz Benedict (Xaver) von Baaderile ülisuur: tollest suurmeistrist oli saanud illuminaat.

Weishaupti lähedane kaastööline parun Adolf von Knigge aitas tal paljudesse vabamüürlasloožidesse astuda. (Pat Brooks, "The Return of the Puritans". Fletcher, North Carolina, 1976, lk. 68-69.)

Illuminaadid haarasid kontrolli maailma vabamüürlasloožide üle. Organisatsiooniga ühinesid tähtsad rahandustegelased: Speyer, Schuster, Stern jt. Seepärast oli seal juutide positsioon väga tugev. Nende tähtsaim keskus paiknes Maini-äärses Frankfurdis.

Hamburgis hakkas vähehaaval pead tõstma kabalistlike juutide suguvõsa (Samuel Moses) Warburgid, kes samuti lülitusid sellesse maailma alistamist taotlevasse liikumisse.

Weishaupt oli jesuiitidelt palju õppinud, eelkõige nende kahtlast moraali. Ta kutsus oma lähemaid kaastöölisi üles tõhusa vahendina kasutama valet, sest avalikkuse eest tuleks tõde varjata. Illuminaatide juhid tapsid kangete mürkidega oma ohtlikumad vaenlased või siis need, kes võinuksid ordu saladusi avalikustada (Gerald B. Winrod, "Adam Weishaupt – a Human Devil").

Weishaupt rasestas oma naiseõe. Tal polnud maksta 50 marka ebaseadusliku operatsiooni eest, mistõttu ta üritas aborti esile kutsuda droogidega. Katse luhtus. Sellest vahekorrast sündis 30. jaanuaril 1784 poisslaps. Hiljem sai Weishaupt pööraselt rikkaks: teda hakkas toetama Mayer Amschel Rothschild.

Nagu öeldud, hakkasid illuminaadid aastal 1777 sisseimbumise eesmärgil koostööd tegema kõikide loožidega, eelkõige Grand

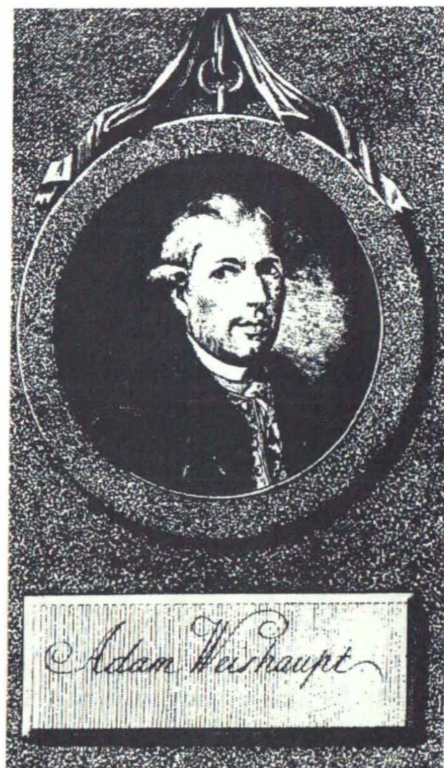
Orientiga. Saksa massoonide suurmeister hertsog Braunschweig väitis juba aastal 1794, et Euroopa vabamüürlasloože kontrollisid illuminaadid. Kui Weishauptist sai Grant Orienti liige, hakkas see Mayer Amschel Rothschildilt (1743–1812) majanduslikku tuge saama. Need andmed avaldas briti ajaloolane Nesta Webster.

Tuntud juudi kirjanik Bernard Lazare kirjutas 1894 oma uurimuses "L'Antisemitisme", et Weishaupti ümbritsesid üksnes kabalistlikud juudid. Konfiskeeritud dokumendest selgub, et 39 illuminaatide alamjuhist olid 17 juudid (seega 40%). Mida kõrgem kraad, seda rohkem neid oli. On sümboolne, et illuminaatide peakorter Ingolstadtis muudeti hiljem sünagoogiks. Lazare lisas, et kõikidest neist juutidest said revolutsiooni agendid, sest "neil oli revolutsiooniline hing". Illuminaatide juhtkonda kuulus neli ülitähtsat juuti: Hartwig (Naphtali Herz) Wessely, Moses Mendelssohn, pankur Daniel von Itzig (1723–1799) ja ärimees David Friedländer. ("La Vieille France", 31. märts 1921.)

Vandeseltslased olid seotud vandega, mis kohustas "igavesti vaikima ning vankumatult olema lojaalne ning ordule alistuma". Iga liige pidi lubama: "Ma kohustun arvestama ordu hüve nagu enda heaolu ning ma olen valmis teenima seda oma vara, au ja verega... Ordu sõpradest ja vaenlastest saavad minu sõbrad ja vaenlased..." Vande tekst: "Kui sa osutud petiseks ja valevandujaks, pead teadma, et kõik vennad aetakse sulle relvastatult kallale. Ära looda pageda või varjuda. Kõikjal jälitavad ja piinavad sind häbi, põlgus ning vendade raev kuni su viimase soolikasopini."

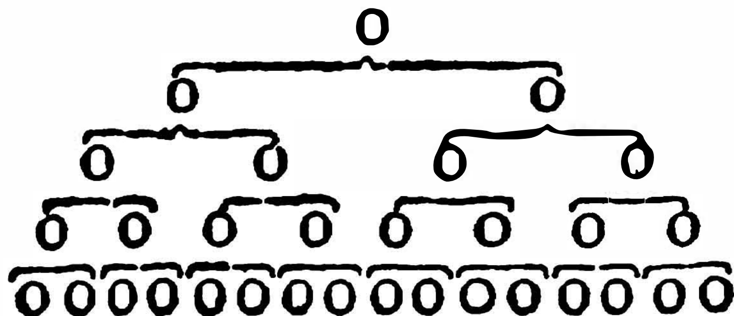
Enamikule püüti jätta muljet, et madalkraadid, mille nad olid pälvinud, olid kõrgeimad. Paljud liikmed ei saanudki teada ordu tegelikku sihti.

Massoonlike terminite kaudu teatas illuminaatide koodeks, et eesmärgid tuleb saavutada vale, reetmise, vägivalla, piinamise ja mõrvaga. Paljud ordulased uskusid, et organisatsioon tegeles maailmaparandamisega. Nad ei osanud aimatagi, et Weishaupti eesmärk oli *Novus Ordo Seclorum*. Selle globaalse programmiga loodeti kehtestada uus maailmakord – vabamüürlaste salalik võim.

Saksa ja Euroopa protestantlikud vürstid ja valitsejad pooldasid Weishaupti ametlikku plaani katoliku kirik hävitada, mistõttu nad astusid tema ordu liikmeks. Nende meeste toel haaraski Weishaupt kontrolli vabamüürlasloožide üle, mille liikmeks oli ta koos oma teiste juudi soost vandeseltslastega aastal 1777 saanud. Et valitsejad illuminaatide tegelikku sihti ei aimaks, takistati nende kontakti kõrgkraadlastega.

Aasta pärast rajamist tegutses ordu kogu Lõuna-Baieris, seejärel ulatusid tema kombitsad ka Maini-äärsesse Frankfurti, Eichstädti ja teistesse linnadesse, nagu teatab kogumik "Vabamüürlaste juhend" (Stockholm, 1906, lk. 166).

Weishaupti illuministlik süsteem kogumikust "Nachtrag von weitern Originalschriften" (München, 1787, lk. 32.)

Ametlikult pidid illuminaadid levitama voorusi ja tarkust, mis võitnuksid kurjuse ja rumaluse. Kõigil teadusaladel loodeti teha tähtsaid avastusi. "Vabamüürlaste juhendi" väitel pidid illuminaatidest saama õilsad inimesed. Illuminaadid hakkasid eriti innukalt vehklema siis, kui 27-aastane vabahärra Adolf von Knigge (sündinud 16. oktoobril 1752 Bredenbeckis, surnud 6. mail 1796 Bremenis) astus 1779. aasta juulis Philo nime all ordu ridadesse. Parun von Knigge kirjutas raamatu "Lävimisest inimestega". Ta viis kokku paljud väljapaistvad mehed.

Et ordu mõju haaras lõpuks kogu Saksamaa, oli eelkõige Philo teene. Kõrgpositsiooniga isikute kontrollimiseks läksid käiku nii raha kui ka seksteenused.

Illuminaatideks said järgmised tegelased: raamatukaupmees ja kirjanik Christoph Friedrich Nicolai (1733–1811), kelle varjunimi oli Lucian, hertsog Ernst von Gotha, Heinrich Pestalozzi, kelle pedagoogilist süsteemi hakkas Nõukogude Venemaal kasutama Nadežda Krupskaja, hertsog Karl August, parun Herbert von Dalberg, krahv Stolberg, parun Thomas Franz Maria von Bassus (kelle varjunimeks 13. detsembril 1778 sai Hannibal), kirjanik, folklorist ja filosoof-ajaloolane Johann Gottlieb Herder (1744–

1804), juudi kirjanik Johann Christoph Bode (1730–1783), kelle varjunimi oli Amelius, Ferdinand Braunschweig, professor Semmer Ingolstadtist, filosoof Franz Baader Münchenist ja teised.

Ulatuslikumalt tegi Weishauptiga koostööd juudi vabamüürlaste juht Moses Mendelssohn (1729–1786). Berliini illuminaate juhtinud Mendelssohnist sai Weishaupti nii-öelda nähtamatu õpetaja. Moses Mendelssohni ennast nimetasid juudid vaeseks kirjutajaks, kellest olevat saanud Saksamaa silmapaistvamaid valgustusfilosoofe. Ka tema ise pidas ennast filosoofiks ja kultuuriisiksuseks. Ametlikult oli Mendelssohni ülesanne juutluse "moderniseerimine", et avalikkus võtaks juudid omaks, kui nad silmakirjaks talmudismist lahti ütleksid ja lääne kultuuriga "kohaneksid". Illuminaat Mirabeau kirjutas aastal 1787 raamatu Moses Mendelssohni poliitilistest "reformidest", et levitada temast üha fantastilisemaid müüte. Mendelssohn rahastas Mirabeau'd. Salaja kutsus Mendelssohn juute üles oma isade usule truuks jääma. Rabi Marvin S. Antelman möönis, et Mendelssohn oli äärmusjuutide kliki tähtis agent, kes tahtnud kahjustada judaismi ja teisi usundeid. Ta tegi kindlaks, et see rühmitus oli seotud Rothschildidega. ("To Eliminate the Opiate"). Mendelssohni haskala-liikumine oli vaid illuminaatide suitsukate.

Moses Mendelssohn.

Esimesed paljastused

Aastast 1781 kasvas vastupanu Weishaupti liikumisele. Esimesed avalikud kallaletungid illuminaatidele toimusid aastal 1783. Müncheni raamatukaupmees Johann Baptist Strobl, kelle kandidatuur oli tagasi lükatud, lõi lärmi esimesena. Weishaupt kuulutas kohe, et see mees olnud rumal, prosta suuvärgi ja kommeteta lobamokk. Strobli järel hoiatasid illuminaatide varjatud tegevuse eest ka professor Lorenz von Westenrieder ja Danzer. ("Vägledning för frimurare" / "Vabamüürlaste juhend". Stockholm, 1906, lk. 166.) Hoiatusi jagasid veel hertsoginna Maria Anna ja Müncheni sõjaväeakadeemia professor Joseph Utzschneider. Viimane oli ordust lahkunud oktoobris 1783.

Aastal 1784 oli ordul juba 3000 liiget. Vähehaaval lahkus ühendusest veelgi taiplikke liikmeid: Zaupser ja Müncheni professorid Georg Grünberger, Vitus Renner ning Johann Cosandey. 1. juulil 1784 ütles ka von Knigge end Illuminatist lahti, sest ta oli Weishauptiga riidu läinud. Too oli Philo (seega Knigge) uue läbimõeldud reformiplaani täies ulatuses küll heaks kiitnud, kuid soovis siiski teha mõningaid täiendusi ja parandusi. Hiljem pöördus Knigge ordusse tagasi.

Strobl avaldas oma kirjastuses poleemilisi illuminaatidevastaseid raamatukesi. Näiteks Josef Maria Babo "Gemälde aus dem menschlichen Leben". Need trükised saavutasid oma eesmärgi. 22. juunil 1784 keelustas kuurvürst Karl Philipp Theodor (1724–1799) kõik salaseltsid, sealhulgas illuminaadid. Loožid tuli sulgeda.

Vabamüürlased üritasid end avalikult kaitsta. Illuminaadid pakkusid koguni oma pabereid uurida ning olid nõus isegi kohtumenetlusega. Kõik asjata.

Juurdluse käigus tuli illuminaatide kohta ilmsiks üha jubedamaid tõendeid. Keelust hoolimata jätkasid nad oma tegevust. Seepärast avaldati 2. märtsil 1785 veel üks dekreet, mis võimaldas illuminaatide omandi konfiskeerida. Illuminaatide tegevus keelati uuesti 4. augustil 1785.

11. veebruaril 1785 Weishaupt vallandati ning tal keelati Ingolstadtis ja Münchenis elada. Ühtlasi teatati ülikoolile, et Weishaupt vahistatakse. 16. veebruaril läks ta põranda alla, peites end lukksepana töötava orduvenna Joseph Martini juures. Mõni päev hiljem pages ta käsitööliseks rõivastatuna Ingolstadtist Nürnbergi, kus ta põgusalt peatus, ja siirdus seejärel vabalinna Regensburgi. (Krahvinna Sofia Toll, "Öised vennad". Moskva, 2000. Lk. 291.)

20. juulil 1785 suri preestrina tegutsenud illuminaatide kuller Jakob Lanz Regensburgis välgulöögist. Weishaupt oli sellal temaga koos olnud. Lanz kavatses minna Berliini ja Sileesiasse. Weishaupt oli Lanzile just enne õnnetut surma andnud viimaseid juhendeid. Ta oli illuminaatide nimekirja ja mõned kompromiteerivad dokumendid oma preestrikuue sisse õmmelnud. Weishaupt ei teadnud seda, langedes nõnda omaenese salatsemise ohvriks. (Sofia Toll, "Öised vennad". Moskva, 2000. Lk. 291.)

Lanzi kodunt leidis politsei teisigi tähtsaid dokumente, muu hulgas üksikasjalikke juhtnööre revolutsiooniks Prantsusmaal. Osa pabereid oli adresseeritud vabamüürlasordu Grand Orienti suurmeistrile Pariisis. Kõik anti üle Baieri valitsusele.

31. augustil üllitati käsk Adam Weishaupt vahistada, Baieris pandi tema pea eest välja tasu. Ta pages Gothasse, kus sai varjupaiga illuminaadist suurvürst hertsog Ernst von Sachsen-Gotha juures.

Talle anti õukonnanõuniku tiitel. Gothasse jäi Adam Weishaupt elu lõpuni. Ta suri 18. novembril 1830. Nürnbergis Germaani Muuseumis on tema büst.

Illuminaadid olid jõudnud endale krabada hulga ühiskonna juhtpositsioone. Seepärast läks politseiline juurdlus väga aeglaselt. Lanzilt leitud saladokumentidel oli otsene seos dr Franz Xaver Zwackiga (Cato), kelle majas Landshuti linnas, kus hoiti illuminaatide kõige tähtsamaid dokumente, tehti läbiotsimine alles aasta ja kaks kuud pärast välgulööki – 11. ja 12. oktoobril 1786.

Politsei hakkas ordu tuntud liikmete järel luurama. Aastal 1787 korraldati haarang parun Thomas von Bassuse (*alias* Hannibal)

Sandersdorfi lossis. Politseil õnnestus konfiskeerida veelgi rohkem salapabereid konspiratsiooni kohta. Nendes dokumentides, mida ma 1986. aasta suvel Ingolstadti arhiivis uurisin, öeldakse, et illuminaadid planeerisid maailmarevolutsiooni ja et seda hävitusoperatsiooni mahitasid salaseltsid.

Osa Ingolstadti ja Baieri tähtsaid isikuid jäi oma kohtadest ilma. Teised sattusid vangi või saadeti maalt välja. Asjasse olid segatud koguni nõnda tähtsad isikud, et nende vastu ei saadud kriminaalasja algatada. Massoonid leidsid, et kohtuprotsessidel ei olnud juriidilist alust, sest kaitsjat ei lubatud võtta. Sügisel 1786 nõudis kuurvürst Karl Theodor, et illuminaatide konspiratsiooniordu tegevus täielikult lõpetataks. Aga see jätkus.

Zwack põgenes Augsburgi ja sealt Weslarisse. Pärast kuurvürsti surma naasis Zwack Baierisse ja võeti jälle riigiametnikuna tööle. Von Knigge suundus Bremenisse, kus ta ohvitserina 6. mail 1796 suri. Hulk liikmeid vallandati töölt. Need andmed pärinevad illuminaatide suurmeistrilt Leopold Engelilt.

Aastal 1786 avaldati Münchenis illuminaatide kohta kaks märkimisväärset paljastusraamatut: "Drei merkwürdige Aussagen" (milles esitasid tunnistusi professorid Georg Grünberger, Johann Cosandey ja Vitus Renner) ning "Grosse Absichten des Ordens der Illuminaten" (professor Joseph Utzschneideri tunnistustega). Cosandey andis kohtu ees tunnistust 3. aprillil 1785 ja Renner 7. aprillil 1785.

Pärast pikemat juurdlust avaldati kevadel 1787 Münchenis kuurvürsti käsul saladokumentidest kaks kogumikku: "Einige Originalschriften des Illuminaten-Ordens" ja "Nachtrag von weitern Originalschriften". Need raamatud läkitati ka Prantsuse, Inglise ja Vene valitsustele, kuid neid ei võetud tõsiselt enne, kui oli juba hilja. Ka Johann Baptist Strobl avaldas aastal 1787 trükist uue dokumendikogumiku illuminaatide kohta.

"Vabamüürlaste juhendis" väidetakse, et Weishaupt, von Knigge, Bode ja teised "parimad illuminaadid" olid suuremeelsed mehed, kes ei taotlenud muud kui ausust ja õiglust.

Illuminaatide osavast propagandast lasi end algul eksitada nii mõnigi tõesti suursugune kultuuriisiksus. Isegi Johann Wolfgang Goethe hakkas 1780. aastal vabamüürlaseks ja veidi hiljem (1780. aastail) ühines ka illuminaatidega. Tema varjunimi ordus oli Abaris. (Leopold Engel, "Geschichte des Illuminaten-Ordens" / "Illuminaatide Ordu ajalugu". Berliin, 1906, lk. 355-356.) Viimaks nägi ta illuminaatide pettuse läbi. Pärast Prantsuse "revolutsiooni" ütles Goethe Eckermannile otse, et vägivallaga saavutatud muutused on talle vastumeelt, sest need pole kooskõlas loodusseadustega. (Karl Viëtor, "Goethe". Stockholm, 1953, lk. 100.)

22. juunil 1784 kirjutas illuminaat Goethe oma ordukaaslasele Bodele: "Usu mind, meie moraalset maailma õõnestavad maa-alused käigud, keldrid ja kloaagid... Mina ja mõnigi valgustatu mõistab seda, kui sealt kord mõnest lõhest hakkab tõusma suitsu või kostma kummalisi hääli..."

Einige
Originalschriften
des
Illuminatenordens,
welche bey dem gewesenen
Regierungsrath Zwack
durch vorgenommene Hausvisitation
zu Landshut den 11. und 12. Octob. etc.
1786.
vorgefunden worden.

Auf höchsten Befehl
Seiner Churfürstlichen Durchleucht
zum Druck befördert.

München,
bey Joseph Lentner, 1787.

Hoiatuseks Euroopa valitsustele avaldasid Baieri võimurid 1787. aasta kevadel illuminaatidelt konfiskeeritud dokumendid kahes kogumikus. Kokku avalikustati 407 + 410 lehekülge materjale. Pildil ühe köite tiitelleht.

Schilleri ja Mozarti mõrvamine

Kui poeet ja dramaturg Friedrich Schiller oli 27. juulil 1783 Mannheimi kolinud, võttis temaga juunis 1784 kirja teel ühendust tähtis illuminaat Christian Gottfried Körner (1756–1831), ja tegi talle ettepaneku illuminaadiks hakata. Körneri vahendusel maksti ära kõik Schilleri võlad ning ta astus illuminaatide hulka.

Illuminaadina oli ta seotud ordu koodeksiga: "Kui ordu käsib mul teha midagi säärast, millega ma ehk nõus ei ole, sest see oleks (tervikuna vaadeldes) tõesti ebaõige, teen ma seda siiski. Pealegi, kui see teatud vaatevinklist ehk olekski nõnda, ei oleks see ju enam sündsusetu ega ebaõige, kui selle vahendi abil saavutataks õnnistatud seisund või lõppeesmärk."

See tsitaat pärineb ordu dokumentidest, mille Baieri politsei leidis Sandersdorfis parun Bassuse lossi läbiotsimisel ja mis hiljem avaldati kogumikus "Nachtrag von weitern Originalschriften" Münchenis 1787. aastal. Ka kaks illuminaatide hulgast lahkulöönud professorit Johann Cosandey ja Vitus Renner kinnitasid aprillis 1785, et "eesmärk pühitseb abinõu" oli illuminaatide põhimõte.

Schiller, Pestalozzi ja veel mõned saksa illuminaadid said novembris 1792 tuntud välismaalastena Prantsuse kodakondsuse. Sellest luges Schiller ajalehest "Moniteur".

Ordu sihte loodeti saavutada peamiselt tüssamise ja väljapressimisega. Weishaupt soovitas oma lähimatele ordukaaslastele (leitud dokumendist): "Omandage tüssamiskunst, teeselge, maskeeruge, nuhkige teiste järel." Et illuminaatide saladused ei lekiks, moodustas Weishaupt ordu koosseisus salapolitsei, mille nimetas "hiilivateks vendadeks".

Nood tegutsesid viisil, mida tunneme tšekaa ehk KGB töövõtteist: väljapressimine, provokatsioon, ülesandmine ja terror. Erilist aktiivsust näitasid "hiilivad vennad" selle hirmuvalitsuse ajal, mida nimetatakse Suureks Prantsuse Revolutsiooniks ja mis põhiosas oli Illuminati agentide kätetöö.

Kui Schiller oli illuminaatide valelikkuse läbi näinud, kavatses ta kirjutada draama "Demetrius" töönimega "Moskva veresaun". See näidend pidi paljastama võimu telgitaguseid.

Schiller ei osanud kahtlustada, et tema noor arst Heinrich Voss kuulus "hiilivate vendade" hulka. Heinrich Voss kandis Weishauptile ette ka valmivast näidendist, misjärel too püüdis maksku mis maksab seda tõkestada. Schiller suri pärast pikemat põdemist 9. mail 1805. Hermann Ahlwardt väidab oma raamatus "Rohkem valgust!" ("Mehr Licht!", 1925, lk. 60-69), et Schilleri mõrvasid illuminaadid.

Saksa ja välismaa eksperdid, nende hulgas Sten Forshufvud Göteborgist ja Glasgow' professor Hamilton Smith, leidsid Schilleri juustest arseenikut. 45-aastase Schilleri teos jäi lõpetamata ning ta heideti massihauda. (Henning Fikentscher "The Latest Developments in Research of Friedrich Schillers Mortal Remains".)

5. detsembril 1784 tegid vabamüürlased ka Wolfgang Amadeus Mozartile ettepaneku vabamüürlaseks hakata. 1784. aasta 14. detsembril astuski ta looži *Zur Woltätigkeit* (Heategevus) õpilasliikmeks. Täievoliline vend sai temast 7. jaanuaril 1785. Lisaks osales ta prestiižika kaksiklooži *Zur wahren Eintracht* (Ehtsasse Üksmeelde) tegevuses. Üsna varsti pälvis Mozart vabamüürluse kõrgeima, 33. kraadi. Looži tseremooniate tarbeks kirjutas ta hulgaliselt muusikat.

Viini mõjukamad massoonid olid ühtlasi illuminaadid. 1783. aastal oli neid looži *Ehtsasse Üksmeelde* 83 liikme hulgas 36. Ka *Heategevusesse* kuulus rohkesti salaseltslasi. Mozarti mõjukas sõber parun Gottfried van Swieten oli illuminaat, nagu ka tema südamesõber krahv August von Hatzfeld. Oma järelehüüdes 1787. aastal ülistas illuminaatide kohalik juht Christian Gottlob Neefe Hatzfeldi ajakirjas "Magazin der Musik". Neefe oli Beethoveni õpetaja. Nõnda sai Beethovenistki vabamüürlane. Ta oli otsesidemeis ka illuminaatidega, sealhulgas Gemmingeniga, kes oli Mozarti Mannheimis aidanud. Seal värvati ta looži *Heategevus*.

Mozartile meeldisid illuminaatide ametlikud eesmärgid. Midagi lähemat ta neist aga ei teadnud. Ta ei osanud aimatagi, mida tema tähtsad sõbrad tegelikult mõtlesid. Pole täpseid andmeid, kas Mozart üldse teadiski, et tema sõbrad kuulusid õõnestavasse illuminaatide salaseltsi. Nood tavatsesid oma kuuluvust tunnistada vaid neile, keda oli lootust värvata. Adam Weishaupt oli ju õpetanud: "Teatud massoonidele me ei ütlegi, et meil on midagi rohkemat kui neil. Kes ei kõlba edasiseks tegevuseks, jäägu vabamüürlaslooži ja tõusku seal, olles ülejäänud süsteemist informeerimata." ("Einige Originalschriften des Illuminatenordens". München, 1787. Lk. 300)

Detsembris 1785 keelustati Viinis Illuminati tegevus. Illuminaadid pidid senistest loožidest lahkuma. Keelust hoolimata jätkasid nad tavalise vabamüürluse sildi all. Nad läksid üle *Tärganud Lootusesse.* Illuminaadid Ignaz von Born, Joseph von Sonnefells ja Otto von Gemmingen rajasid uue looži *Tõde*, mille suurmeistriks sai von Born. Illuminaadid arvavad end kuulutavat ülimat tõde.

14. jaanuaril 1786 sai Mozartist uue looži *Tärganud Lootus* liige. Looži avamisel ta ei viibinud ja võttis selle tegevusest hiljemgi harva osa. Sel perioodil saadi temalt vähe vabamüürlusmuusikat.

Mozart kuulus seltskonda, kus illuminaadid endiselt domineerisid. Alles oma viimasel eluaastal, 1791, kirjutas ta rohkesti uut vabamüürlusmuusikat, mis sisaldas aga salapäraseid alltekste ja meeleolusid.

Põhjus, miks Mozart vabamüürlaseks hakkas, oli lihtne ning inimlik. Ta vajas ehtsat sõprust. Kõik tema sõbrad pärinesidki massoonide ridadest. Erakordselt seltskondliku inimesena ei talunud Mozart üksindust.

On arvatud, et vabamüürlasena oli Mozartil kergem läbi lüüa ja end Euroopas tutvustada. Pooled *Ehtsasse Üksmeelde* liikmeist olid aristokraadid, kes Mozarti toetasid ja aitasid, näiteks Esterházy. Tema kirjastajadki olid vabamüürlased: Pasquale Artaria, Cristophe Torricella ja Franz Anton Hoffmeister.

Mozart võis alati arvestada massoonide külalislahkusega ning saada välismaal käies ka majanduslikku tuge ja tasuta ulualust. 1787–1791 aitasid teda reisidel nii Praha kui teistegi linnade vabamüürlased. Selle kohta leidub hulgaliselt kirjalikke tõendeid. Looživennad Lichnowsky, Franz Hofdemel ja Michael Puchberg olid Mozarti tähtsamad võlausaldajad. Ühtlasi vahendas ta laene teistele vabamüürlastele.

Detsembris 1787 nimetati Mozart keiserlikuks kammerheliloojaks. See tõi talle hulga ooperitellimusi. Olid ju illuminaadid juba kujunenud riigiks riigis. Keelust hoolimata jätkasid nad õõnestustööd. Tolleaegsel ühiskonnal puudusid kogemused ja võimalused kaitsta end illuministliku vabamüürluse eest.

Austria helilooja Franz Schubert ei kuulunud vabamüürlaste hulka ning suri viletsuses ja tunnustuseta.

Viimaks taipas Mozart, et illuminaatide kurjus ilmutab end valgusingli kujul. Ta kavatses ühiskonna kaitseks rajada salatseltsi *Die Grotte* (Koobas). Mozart oli surmaohtudest teadlik. Aprillis 1787 ütles ta oma isale kirja,?et inimesed ei peaks surma kartma; oma noorusest hoolimata heidab igal õhtul magama teadmises, et ehk ta enam uut päeva ei näegi. (Maynard Solomon, "Mozart". Stockholm, 1995.)

Mozart tahtis avalikustada illumininistliku vabamüürluse maagia ja vandenõu. Tema platvormiks sai ooper "Die Zauberflöte" ("Võluflööt"), kus Sarastro prototüüp oli massoonide suurmeister Ignaz von Born. Mozartil oli absoluutne mälu. Kuuldud muusikapala võis ta hiljem veatult järele mängida. Ta lülitas oma ooperisse illuminaatide püramiidi, kõikenägeva silma, templi ja muud salasümbolid. Hilisematest lavastustest need kujundid kõrvaldati. Mozart oli kasutanud muusikalist kujundlikkust, vastandades lüürilisi motiive traagilistele, elegantsi rahvalikkusele. Ooper esietendus 1791. aasta sügisel. Seda ei suutnud illuminaadid Mozartile andestada.

Temalt telliti anonüümselt "Reekviem" tema enda surma tähistuseks, makstes talle töö eest ette. Vabamüürlased valisid oma

vihaaluse ja reeturi kõrvaldamiseks aeglase mürgitamise. "Reekviem" jäi pooleli eelviimasel värsireal: *lacrymosa dies illa* (see leinapäev). Teose lõpetas Süssmayr.

Hermann Ahlwardt väidab oma raamatus "Rohkem valgust!", et Mozart mõrvati. 1791. aasta 5. detsembril ta Viinis manalasse variseski. Mozart suri täpselt seitse aastat pärast seda, kui vabamüürlased olid teda 5. detsembril 1784 oma seltskonda kutsunud. Hiljem aeti mürgitamise süü kadeda kolleegi Salieri kaela. Hermann Wageneri "Staats- und Gesellschaftslexikoni" 18. köide (1865) kinnitab, et Mozart mürgitati.

1990. aastal üritas mitu arsti väita, et Mozart suri hoopis neeruhaiguse tõttu. ("Dagens Nyheter", 19. september 1990.) Kui aga tegemist olnuks loomuliku surmaga, siis poleks vabamüürlased pärast teate saamist tema surnukeha lese käest sõna otseses mõttes ära kiskunud, et seda ei saaks lahata, ja vaeste ühishauda heitnud, kuhu kustutamata lubi peale visati.

Kui Mozart jäänuks vabamüürlusele truuks, oleks teda maetud suurejooneliste austusavaldustega. Massoonidest "sõbrad" valasid tema surma puhul krokodillipisaraid. Kui "Võluflööt" olnuks ohutu, poleks selle maailma vägevad ooperi libreto autorit Emanuel Schikanederit saatnud vaimuhaiglasse, kus ta 1812. aastal suri.

Austrias keelustati vabamüürlus 1790. aastate keskel. Ühiskond suutis õõnestusliikumisi keelu all hoida kuni 1918. aastani, mil vabamüürlased Austrias sotsialistliku petteideoloogia abil võimule tulid. Massoonid jätkavad Mozarti mustamist ja alavääristamist (Miloš Formani film "Amadeus").

Sisseimbuvad illuminaadid

Illuminaadid liikusid vabalt paljudes omaaegsetes salaseltsides. Nad kasutasid lihtsameelsete peibutamiseks liberaalset vabamüürlasideoloogiat. "Kõik illuminaadid on vabamüürlased, kuid mitte kõik vabamüürlased ei ole illuminaadid," filosofeerisid

professorid Johann Cosandey ja Vitus Renner Münchenis 1785. aasta aprillis.

Vaid teatud vähemikul lasti tõusta kõrgeimate müsteeriumikraadideni. Neile oli teada ordu tegelik eesmärk: totaalne võim ühiskonnas. Cosandey, Renner ja teised ütlesid kohtus, et "eesmärgist kõneldi pidevalt" mingeid seletusi andmata. Madalkraadide liikmed ("kasulikud idioodid") pidid kuuletuma ilma midagi mõistmata. Kõrgvabamüürlaste loosung kuulutab: ”Meie tõde on vale ja meie vale on tõde!”

Weishaupti võimuhaaramisplaan oli geniaalselt lihtne. Nendest, keda meie nimetame "avaliku arvamuse kujundajateks" (preestrid, kirjanikud, ametnikud), pidid saama ordu tööriistad. Nad pidid Weishaupti sõnastusel "vürstid ümber piirama". Nõunikena hakkasid nad mõjustama poliitilisi otsuseid illuminaatidele kasulikus suunas. Ordusse astudes oli ju uustulnukas lubanud: "Ma ei kasuta iialgi oma seisundit või ametit mõne venna vastu." Veel vähem Suure Venna (Weishaupti) vastu.

Kambakraatiast tingituna ei olnud vennad indiviidid, vaid ordu nähtamatu võimu instrument. Lojaalsust võis kasutada ka üksikvendade vastu, kui "eesmärk" (s.t Weishaupt) nõudis.

Madalkraadide vennad pidid iga kuu (trükitud formularidel) esitama detailsed andmed enda ja teiste tegevuse kohta. Neid aruandeid nimetati *quibus licet*. Sellest "pihtimusest" võisid juhtvennad ammutada materjali võimalike tõrksate vastu. Weishaupt kutsus illuminaate üles koguni riiklikke saladokumente varastama või maha kirjutama. Ordu vajas neid pabereid ühiskonda kahjustavaks tegevuseks, ühtlasi pidi säärane reeturlikkus võõrutama vendi olemast lojaalsed senisele ühiskonnale. Usund, isamaaarmastus, ustavus vürstidele, peresuhted – kõik inimlik tuli asendada lojaalsusega illuminismile. Nagu tunnistas Müncheni sõjaväeakadeemia professor Joseph Utzschneider tülgastas lakkamatu isamaavastasus teda sedavõrd, et ta lahkus ordust.

Illuminaatide eesmärgiks olnud etatistlikku (kõikehõlmavat) ehk sotsialistlikku võimu varjati mõistega *Novus Ordo Seclorum* (uus

maailmakord). Selle programmi tähtsaimad punktid olid järgmised:

1. Religiooni mahasurumine, kaasa arvatud kõik ühingud või õpetused, mida illuminism ei saanud oma tööriistaks muuta.

2. Rahvustunde summutamine ja – pikemas perspektiivis – rahvuste kaotamine ning illuministliku maailmariigi rajamine.

3. Eraomandi ja riigivara järkjärguline libisemine illuminaatide kätte.

Selleks kõigeks taheti ära kasutada uut maksuseadust, mille illuministlikud ametnikud pidid läbi suruma. Weishaupti esialgne plaan hõlmas nii progressiivse (astmelise) tulumaksu (nõnda siis polegi see moodne leiutis) kui ka pigem konfiskeerimisena mõjuva pärandusmaksu kehtestamise.

Ka Karl Marxi ja Friedrich Engelsi "Kommunistlikus manifestis" on nõue, et ühiskonna nõrgestamise eesmärgil kehtestataks kõrge progressiivne tulumaks.

4. "Hiilivate vendade" nuhkimis- ja pealekaebesüsteem. Selle sümbol on kõikenägev silm püramiidis, illuminaatide võimumärk. Nimetatakse ka "kurjaks silmaks", mis sümboliseerib Osirist. See sümbol pärineb Mao (Draakoni) Vennaskonnalt, tähistades ühtlasi Luciferi kui tarkuse kehastust.

Ja lõpuks:

5. Ülemaailmne "moraalirügement", kõigi inimeste salasoovide ning taotluste allutamine "ainsale suvale", illuminaatide tahtele.

Illuminaadid tahtsid lõhkuda kõik kehtivad valitsemisvormid, patriotismi, usundi, perekonna ning lõpuks moodustada maailmavalitsuse. Õiglased inimesed ei töötaks iialgi säherduse programmi heaks. Seepärast jutlustati tavalistele illuminaatidele inimarmastusest ja muust sellisest, mida me tänapäeval nimetame ideoloogiaks. Kõrgkraadide liikmed olid lausa primitiivsed tüübid. Mida algelisemad indiviidid, seda madalamad on nende ideaalid.

Seepärast on illuminaadid ära kasutanud kõikvõimalikke seniseid ideoloogiaid (nihilism, liberalism, fašism) või omaenda loomingut (marksism, sotsialism, kommunism), ise neist sõltumatuks jäädes. "Suur Nõukogude Entsüklopeedia" avaldas illuminaatidest ja Adam Weishauptist rohkesti andmeid veel aastal 1933, hiljem enam mitte.

16. juulil 1782 korraldati Mayer Amschel Rothschildi Wilhelmsbadi lossis Hanaus kongress, kus massoonidest ja illuminaatidest said liitlased. Nõnda alustasid juhtivad salaseltsid illuminaatidega lähedast koostööd. Sedamoodi sai Weishaupt maailmas enda käsutusse vähemalt kolm miljonit tööriista. Aja jooksul kavatsesid illuminaadid sadadele miljonitele inimestele surma ja kannatusi põhjustada. Vabamüürlaste kongressil Wilhelmsbadis otsustati mõrvata Louis XVI ja Gustav III. (Charles de Héricault "La Révolution", lk. 104.) Selle kongressi korraldasid juudid. (A. Cowan, "The X Rays in Freemasonry". London, 1901, Lk. 122.) Taheti tappa ka Austria keiser Leopold. 1. märtsil 1792 mürgitaski ta juudi vabamüürlane Martinowitz. Samal kuul pandi toime atentaat Gustav III-le.

Aastal 1778 kogunesid vabamüürlased Lyoni, et arutleda kavatsetava revolutsiooni üle. Teised kongressid korraldati Pariisis 1785 ja 1787 ning Maini-äärses Frankfurdis 1786. Tolles linnas elas ja arendas pangandust Rothschildi suguvõsa.

Illuminaadid tahtsid kontrollida ajakirjandust ning paigutasid oma mõjustusagendid ekspertidena telgitagustesse. Ka koolid tahtis ordu oma mõju alla saada.

Aastal 1800 olid illuminaadid jõudnud Rootsi, Austriasse, Venemaale ja paljudesse teistesse riikidesse. Kolm aastat varem oli šoti filosoofiaprofessor John Robison põhjalikult avalikustanud illuminaatide vandenõu oma raamatus "Konspiratsiooni tõendid" ("Proofs of a Conspiracy").

Ka poeet Percy Bysshe Shelley lasi end algul võltspropagandast võluda, kuigi Weishaupt on üsna ühemõtteliselt kuulutanud, et illuminaatide eesmärk oli agaralt tegutseda, kuni "vürstid ja eri

rahvad kaovad maakeralt ilma vägivallata ning inimkond on üksainus pere". Siis aga sattus Shelley kätte 1798. aastal inglise keeles ilmunud abee Augustin Barrueli raamat "Memoirs, Illustrating of History of Jacobinism", mis Baierist leitud dokumentide toel paljastas illuminaatide vandenõu. Shelley mõistis, et illuminaadid on kurjuse kandjad. Ta tegi vabameelsele kirjanikule Leigh Huntile ettepaneku moodustada ühing, mille targad liikmed astuksid "vabaduse vaenlaste ühenduse" vastu välja. Hiljemgi avastas Shelley poliitika telgitagustes illuminaatide sahkerdamist.

Ameeriklased Thomas Jefferson ja Alexander Hamilton tutvusid Adam Weishaupti õpetusega 1790. aastail. Nad avasid USA vabamüürlasloožid Euroopa illuminaatidele. Paljud hoiatasid, et see tähendab mandumist. Manitsejate hulgas oli ka John Quincy Adams, kellest aastal 1825 sai Ühendriikide president. Ta kirjutas kolonel William L. Stone'ile koguni kolmes kirjas, kuidas Jefferson kasutas vabamüürlasložе õõnestustegevuseks.

Illuminaadid maksid Adamsile kätte, tehes võimatuks tema tagasivalimise presidendiks. Juba tollal illuminaatide kontrolli all olev põhiosa ajakirjandusest mustas Adamsit nagu oskas. Adams tahtis avaldada illuminaate paljastava raamatu, aga käsikiri varastati.

Kõrgvabamüürlaskapten William Morganile kuulus Batavia loožis nr 433 (New Yorgi osariik) keskne positsioon. Ta jõudis illuminaatide saladuste jälile ja tal sai villand. Aastal 1826 ütles ta oma kohuse olevat oli ka avalikkust massoonide salaplaanidest teavitada. Morgan kavatses vabamüürluseliidi sahkerdused avalikustada oma raamatus, kirjutades alla lepingule kirjastaja kolonel David C. Milleriga. Raamat "Freemasonry Exposed" ("Paljastatud vabamüürlus") ilmus augustis 1826, põhjustades loožide lagunemise.

Batavia vabamüürlased ning Ameerika ja Euroopa illuminaadid olid ärevil. Nad otsustasid Morganit karistada, sest ta oli vannet murdnud ja oma vennad reetnud. Inglise illuminaat Richard Howard saadeti USAsse Morgani kõrvaldamist korraldama.

(Michael di Gargano, "Irish and English Freemasons and their Foreign Brothers". London, 1878. Lk. 73.)

Vabamüürlased sepitsesid Morgani vastu vandenõu. Ta lasti olematu võla maksmata jätmise ettekäändel 11. septembril 1826 vahistada. Võla suuruseks nimetati 2 dollarit ja 68 senti. Süü väljamõtleja oli massoon Nicholas Chesebro. 13. septembri õhtul kella 7 paiku ilmus Canandaigua arestimajja massoon Lotan Lawson, kes pärast pikemat kemplemist ning Chesebro esitlemist maksis Morgani väidetava võla ära, käsutas Morgani endaga kaasa ja tahtis ta tõlda lükata, kuid Morgan keeldus. Siis kargasid talle turja ka vabamüürlased Chesebro ja Edward Sawyer. Morgan lohistati tõlda. Tunnistajad kuulsid tema karjatust: "Appi! Tapetakse!" Morgan uputati Niagara jõkke. Selle teoga taheti teisi vabamüürlasi sundida alla heitma. Üks Morgani tapnud vabamüürlastest John Whitney tunnistas surivoodil aastal 1860 süü oma arstile üles.

Elusana William Morgani enam ei nähtud. Morgani kirjastaja Miller langes 13. septembril 1826 samuti vabamüürlaste küüsi, aga tal õnnestus pääseda.

Ameerika ajaloolane Emanuel M. Josephson avalikustas oma raamatus "Roosevelti kommunistlik manifest" ("Roosevelt's Communist Manifesto". New York, 1955. Lk. 24), et 1785. aastal võtsid illuminaadid New Yorgis üle Colombia looži. Selle juhiks sai kuberner DeWitt Clinton, hiljem Clinton Roosevelt. Aastal 1786 rajasid illuminaadid oma looži Virginias, kus juhiks sai Thomas Jefferson. Kui Weishaupt oli Baieris paljastatud, kaitses Jefferson teda kui entusiastlikku filantroopi. Lühikese ajaga avasid illuminaadid Ameerika Ühendriikides viisteist looži.

Thomas Jefferson korraldas, et Kongress kinnitas illuminaatide püramiidi 15. septembril 1789 USA ametliku kujundina.

Aastal 1789 nõudis teadlane, publitsist ja riigimees Benjamin Franklin (1706–1790), kes ise oli massoon, et konstitutsioon kaitseks USAd juutide sisserändamise ja mõjuvõimu eest, sest juudid olid kõikjal otsekui riik riigis. Tema nõue lükati tagasi. Selle

asemel sai kuusnurksest Taaveti tähest USA sõjaväelaste ja politseijõudude sümbol.

Ka George Washington, kellest 1752. aastal, olles 20-aastane, oli saanud vabamüürlane, üritas illuminaatide tegevust USAs takistada, sest aastal 1796 oli talle selgeks saanud, et ordu on riigile ohtlik. Weishauptil oli varuks plaan ka Washington mõrvata, juhul kui too oleks tülikamaks muutunud. (Neal Wilgus "The Illuminoids" / "Illuminaadid". New York, 1978. Lk. 33.) Illuminaatide eest hoiatas 19. juulil 1798 samuti Harvardi ülikooli rektor David Pappen. Veidi hiljem tegi seda ka Yale'i ülikooli rektor Timothy Dwight.

Morgani juhtumi tõttu moodustasid David C. Bernard, David Miller ja 41 endist massooni kevadel 1828 Le Roys New Yorgi osariigis Vabamüürlusvastase Seltsi, millest aasta hiljem kujunes Henry Dana Ward, Thurlow Weed ja William H. Seward eestvõttel Vabamüürlusvastane Partei, kes taotles vabamüürluse keelustamist. Idaranniku linnades korraldati protestidemonstratsioone.

William Wirt nimetati septembris 1831 Baltimore'is Vabamüürlusvastase Partei presidendikandidaadiks. Ta sai 1832. aasta valimistel 8% häältest (1 262 755). Kõige suurem oli poolehoid Vermonti osariigis (pealinn Montpelier). Aastal 1840 oli partei kõrvale tõrjutud.

Nii nagu Firenze Vabariigi Kümnenõukogu sekretär Niccolo Machiavelli (1469–1527), leidis ka Weishaupt, et võim peaks kuuluma üksnes väljavalituile. Teisi pidas ta ebausaldusväärseteks tühisusteks. Raamatus "Vürst" (1532) pooldas Machiavelli piiramatu diktatuuri kehtestamist.

Jesuiitide totalitarismi eeskuju

Peamiselt kristlikes allikates väidetakse eksitavalt, et Weishaupti ideaalriigi eeskuju oli Platoni "Riik". Kuigi Adam Weishaupt vihkas jesuiite, imetles ta nende taktikat, distsipliini ja organi-

seerimisvõimet, samuti oskust andekaid ära kasutada ja andumust ühisüritusele. Kuna Adam Weishaupti olid harinud jesuiidid, tundis ta hästi nende kogemusi totalitaarsete ühiskondade moodustamisel. Lisaks oli ta vaimustatud Sparta ebardlikust orjasüsteemist, lastes ennastki kutsuda Spartacuseks (spartalaseks). Eeskujuks sai talle totalitaarne ja teokraatlik riigikord, mille jesuiidid Hispaania keskvõimust sõltumatuna aastal 1609 Paraguays rajasid. See orjariik püsis ametlikult 159 aastat, kuni 1768-ndani, mil Weishaupt oli 20-aastane tudeng. Jesuiidid nimetasid selle pärisorjusliku süsteemi *encomiendaks*, mis tähendab ülesande täitmist ja kaitset.

Iseloomulikke andmeid sisaldab Carl Mörneri väitekiri "Paraguay ja sealse jesuiidimisjoni ajaloo tutvustamine riigi avastamisest kuni aastani 1813" ("Framställning af Paraguays och dithörande Jesuit-missionens historia från landets upptäckande till 1813"), mis ilmus Uppsalas 1858. aastal. Carl Mörneri andmeil (lk. 92-102) juhtisid misjonijaamu ehk kommuune nõukogud, kes täitsid vaid jesuiitide poliitilisi käske. Nad kasutasid läbiproovitud meetodit – salakavalust ja vägivalda. Guaranii-indiaanlased pidid soost ja east hoolimata tegema misjonijaamale sunnitööd. Indiaanlased ei tohtinud midagi omada. Töösaadused koguti ühislattu. Sealt anti indiaanlastele toit ja ühesugused rõivad. Laost saadi ka muud kommuunile vajalikku. Jesuiidid juhtisid tööde käiku justkui tööstuses.

Jesuiidikommuunis kehtis töökohustus. Jaotus käis töötulemuste järgi. Riigikord oli tsentraliseeritud. Kehtis plaanimajandus. Igaühele määras tegevusala jesuiidipaater. Tööle mindi rühmiti. Meelelahutust pakkus riik. Pärast piitsahoopidega karistamist tuli timuka kätt suudelda ja tänada ning sageli olematut süüd kahetseda.

Itaaliast, Inglismaalt ja Saksamaalt pärit jesuiidid, kes selles totalitaarses riigis nn nomenklatuuri ehk koorekihi moodustasid, olid oma kommuuni valvurite abil välismaailmast isoleerinud. See isolatsioon meenutab tänapäevast nn raudset eesriiet.

Seegi oli iseloomulik, et välismaailmale etendasid jesuiidid oma alamate humaanseid abistajaid. Nõnda siis nägid võõrad ("metsikud") indiaanlased ilustatud tegelikkust. Neid meelitati enda poole muusika, sõbralikkuse, maitsva toidu ja pidudega.

Seejärel tõmmati kotisuu kinni. Jesuiidid jagasid "metsikud" indiaanlased Paraná jõe kallastel paiknevate misjonijaamade vahel ära. Suurel osal õnnestus pärast pettuse avastamist tagasi koju, metsa rüppe pageda. Nad alistati uuesti.

Indiaanlased orjastati, hoiti harimatuses ja muudeti sõltuvaks, pärssides nende vaimset arengut. Neid kehutati alistuma ja oma saatusega leppima. Seda tegid eripaatrid, keda võiks ka politrukkideks nimetada. Oskuslikult kasutati ära ristiusku, mis algul oligi orjadele mõeldud. Ükski indiaanlane ei tohtinud teistest erineda. Lisaks sisendati indiaanlastesse militarismi.

Nõnda said neist oma isandate mõtte- ja tahtejõuetud teenijad. Paraguay misjonijaamade juhtidena eelistati Kesk-Euroopast pärinevaid juudi soost jesuiite.

Variserlikkusest hoolimata jõudis teave selle kohta, millised on jesuiidiriigi tegelikud olud ka välismaale. Aastal 1759 käskis Hispaania keskvõim jesuiitidel indiaanlased orjusest vabastada ning tõkendsüsteemi ehk geto likvideerida. Algul seletasid jesuiidid, et süüdistustel puudus tõepõhi, siis aga lubasid indiaanlasi sõltumatusega vähehaaval harjutada. See jäigi lubaduseks.

Euroopas kasvas vastumeelsus jesuiitide suhtes. Aastal 1767 sai Hispaania kuningal Carlos III-l jesuiitidest villand ja ta kihutas nad oma valdustest välja. Järgmisel, 1768. aastal, pidid jesuiidid ka Paraguayst lahkuma. Nende orjanduslik režiim likvideeriti.

Nõnda said jesuiidid selles kuulekate orjadega "rahvakodus" piisavalt kogemusi, kuidas vabadusmeelseid rahvaid lollitada. Vaid kaheksa aastat hiljem, 1776, rajas jesuiitidest lahku löönud Adam Weishaupt oma ordu.

Ametlikult lahkusid jesuiidid misjonijaamadest vastupanuta. Tegelikult kaotati orjus Paraguays alles aastal 1843.

Illuminaatide esimene riigipööre

Nn revolutsiooni ette valmistades tegutses Adam Weishaupt agaralt ka vabamüürlasordus Grand Orient. (Nesta Webster, "Prantsuse revolutsioon". London, 1919. Lk. 20-21.) Ühtlasi olid illuminaadid oma jalgealust kinnitanud Prantsusmaal. Portugali juut Martinez Paschalis oli aastal 1734 Marseilles's rajanud kabalistliku ordu *Coheni Väljavalitud*, mida ta suurmeistrina juhtis kuni aastani 1768. Ühtaegu moodustas ta illuministlikke rühmitusi kogu riigis. Illuminaatide tähtsaimaks juhiks tõusis krahv Honoré Gabriel Riqueti de Mirabeau (*alias* Leonidas), kes varem oli pornograafia levitamise eest vangis istunud. 1787 sõitis teine tähtis illuminaat, kirjanik ja kirjastaja Johann Joachim Christoph Bode *alias* Amelius (1730–1793) Pariisi, et kooskõlastada Prantsuse "revolutsiooni" ettevalmistamist. Ta andis juhtnööre mässuks, mis algas kaks aastat hiljem. (Johannes Rogalla von Bieberstein, "Die These von der Verschwörung 1776-1945". Frankfurt am Main, 1978.)

Coheni Väljavalitute juhiks hakkas Louis Claude de Saint-Martin. Sekt sai tuntuks kui Martinistide Ordu ehk Prantsuse Illuminaadid, kes 1950. aastail suunasid Pol Potti tema tulevase terroririigi rajamisel.

Illuminaat Bode oli isegi Rootsis massoonidega kasulikke kontakte sõlminud. 1776–1779 andis ta välja esimest vabamüürlas-ajakirja. Bode osales ka vabamüürlaskongressil Wilhelmsbadi lossis Hanaus 1782.

Weishaupt oli Prantsusmaale saatnud juut Giuseppe Balsamo (sündinud 8. juunil 1743 Palermos), kes valetiitli abil esitles end krahv Alessandro Cagliostrona, et illuminaadid saaksid haarata kontrolli sealsete vabamüürlasloožide üle (Nesta Websteri andmeil oli Prantsusmaal 1789. aastal 100 000 massooni). Cagliostro-Balsamo oli värvatud Maini-äärses Frankfurdis aastal 1781. Aasta varem oli ta end ise nimetanud Egiptuse vabamüürluse juhiks. Cagliostro osales ka vabamüürlaste kongressil Pariisis 15. veeb-

ruaril 1785. ("Kuradi jäljed" / "The Trail of the Serpent". Hawthorne, 1936. Lk. 36.)

Aastal 1786 saadeti Cagliostro seoses "kaelakeeskandaaliga" Prantsusmaalt välja. Tolle afääri olid sepitsenud illuminaatide juhid. Cagliostro oli kuninganna nimel tellinud ülikalli teemantidest kaelakee, et vaeste hulgas kadedust tekitada. Enne seda oli ta kuulutanud, et Bastille vallutatakse kolm aastat hiljem. Ta vangistati 1789. aastal Roomas, sest oli üritanud seal rajada vabamüürlaslooži. Selle eest mõisteti ta eluks ajaks vangi. Ta suri 26. augustil 1795. aastal.

Pariisi sõitis ka Rothschildi tähtsaim lakei Adam Weishaupt, kaasas piiramatu varu, millest sobivatele meestele pistist anda. Ta pidi organiseerima mässu ja kukutama kuninga. Tegevuse koordineerimiseks moodustati vabamüürlaste konvendil 1785. aasta veebruaris salakomitee, kuhu kuulusid Saint-Martin, Etrilla, Franz Anton Mesmer, Cagliostro, Mirabeau, Charles Maurice de Talleyrand (õieti T. Périgord), Bode, Dahlberg, parun de Gleichen, Lavater, krahv Louis de Hesse ning Grand Orienti esindajad Poolast ja Leedust ("The Trail of the Serpent", lk. 73). Illuminaatide kokkutulekuil Pariisis mängis Weishaupt alati juhtivat rolli. Ta kutsus Pariisi tuhandeid mõrvareid.

Pariisis hakkasid ringlema pamfletid kuninganna Marie-Antoinette'i pihta. Seejärel levitati lendlehti, mis ässitasid rahvast riiki õõnestama. Vabamüürlaste eesmärk oli kuninga kukutamine. Propagandamasin töötas laitmatult. Marie-Antoinette'ist tehti kõige selle sümbol, mis riigis on halvasti. Tegelikult oli ta heasüdamlik inimene, kelle pidudel jätkus söögipoolist ka lihtalamatele.

Õõnestavad "revolutsionäärid" olid enamasti noored, kelle hulka kuulus palju juute ja vabamüürlasi, nagu märkis ajaloodoktor Henrik Berggren oma artiklis "Revolutsiooni grammatika". ("Dagens Nyheter", 20. jaanuar 1987.) Nood kolmsada meest, kes Prantsuse revolutsiooni ajal võimule tulid, olid kõik illuminaadid. (Gerald B. Winrod, "Adam Weishaupt – a Human Devil" / "Adam Weishaupt – inimsaatan". Lk. 37.) Jean Paul Marat ja Maximilien

”de” Robespierre kuulusid ametlikult "revolutsioonilisse" organisatsiooni *Kibestunud*. Aastast 1786 tegutses Pariisis ka *Võrdsete Ühing*, mis oli "rahvavaenlaste" interneerimise paigad juba samal aastal kindlaks määranud. Revolutsioonijuhid Mirabeau, Garat, Robespierre, Marat (teda kutsuti rahva sõbraks), Danton, Desmoulins, Jacques Pierre Brissot, krahv Emmanuel Joseph Sieyés, markii Antoine Nicolas de Condorcet ja paljud teised olid seega illuminaadid, nagu selgub ka Gerald B. Winrodi brošüürist "Adam Weishaupt – a Human Devil" (lk. 36). Nesta Websteri andmeil kuulusid advokaat George Jacques Danton ja Mirabeau algul looži *Les Amis Réunis* (Ühinenud Sõbrad), mis oli illuminismi taimelava. Ka totalitarismi üks loojaid Louis Antoine Léon Saint-Just oli noor radikaalne massoon.

Illuminaadid olid Mirabeau' eestvõttel 1789. aastal jakobiinide klubid üle võtnud. ”Encyclopaedia Britannica” andmeil oli 10. augustil 1790 säherdusi klubisid 152. Jakobiinide võrgustik haaras kogu Prantsusmaad. Esimese klubi võtsid üle Weishaupti lähedased kaastöölised Bode ja parun de Buche. Aastal 1791 oli jakobiinide käsutuses koletu summa – 30 miljonit livri. Kui 1795. aastal rahaühik livr frangiga asendati, olid nad väärtuselt võrdsed. Ausad ajaloolased on kinnitanud, et jakobiinide ajalugu on osa illuminaatide ajaloost. Weishaupti üks tiitleist oli ju "jakobiinide patriarh". Jakobiinid kandsid illuminaatide punamütse, mida nimetati "vabaduse mütsideks".

Levitatav propaganda pidas Louis XVI-t halastamatuks ning rumalaks despoodiks. Tegelikult oli ta lahke ja heatahtlik, oma peret armastav hardalt usklik inimene. Lisaks oli ta erakordselt erudeeritud mees, nagu ütleb ajaloolane Eric Le Nabour prantsuse monarhi biograafias "Le pouvoir et la fatalité" (”Võim ja saatus”). Ta luges tihti oma entsüklopeediaid. Louis oli nii lühinägelik, et isegi mõne meetri kauguselt tundis ta vaevu inimesi ära. Talle meeldis puutööd teha ning treida ja tema teadmised mehaanikast üllatasid tolleaegseid asjatundjaid. Õukonnaelu hiilgus teda ei huvitanud. Louis oli 16-aastane, kui ta abiellus 14-aastase Marie-

Antoinette'iga. Välismaal polnud kuningas käinud. Luhtus isegi põgenemiskatse, mille oli korraldanud kuninganna armuke rootslane Hans Axel von Fersen.

Illuminaadid on hoolt kandnud, et revolutsioonijärgsele maailmale esitataks Louis XVI-st ja Prantsusmaast võimalikult negatiivne pilt. Prantsusmaa päratut riigivõlga ei põhjustanud õukonna pillav eluviis, vaid toetus Ameerika revolutsioonile. Louis oli Vana Maailma esimene riigipea, kes seda vabariiki tunnustas. Tema eeskuju järgis Gustav III. Ka sõda Inglismaaga nõudis astronoomilisi kulutusi..

Louis XVI oli reforminud õigussüsteemi, aastal 1788 kaotanud piinamise, muutnud vanglaolud humaansemaks ja tõhustanud tervishoidu. Väikeste järeleandmistega massoonidele valmistas ta ette monarhia hukatust. Riigipööret ei korraldatud ju mitte mõnes laostunud riigis, vaid õitsvas ühiskonnas. Prantsusmaa eksport oli sajandi vältel kümnekordistunud. Tööstus ja põllumajandus tegid suuri edusamme. Naabermaad imetlesid 40 000 km pikkust kivisillutisega teedevõrku. (René Sédillot, "Le coût de la Révolution française" / "Prantsuse revolutsiooni hind". Pariis, 1986.)

Katastroof andis endast märku peaaegu täpselt aasta varem: 1788. aasta 13. juuli hommikul tabas kogu Prantsusmaad metsik torm. Mõne minutiga langes temperatuur 13 kraadi, päike tuhmus ja lapsepeasuurused raheterad langesid kõige jõukamasse põllumajanduspiirkonda – kannatada sai 900 000 hektarit maad. Puud kisti juurtega välja, viinamarjaistandused hävisid, saagist jäädi ilma. Ohus oli üle tuhande küla: tuul lennutas majakatused minema, kirikutornid langesid kokku. Peatselt nägid ebausklikud, et nende aimus läks täide – see oli hirmsa häda ja õela äkksurma enne. Ka päevpäevane leivahinna tõus ei tõotanud midagi head, kerjuste salgad lonkisid mööda teid, üle 100 000 peavarjuta inimese saabus Pariisi. Teine pahaendeline märk oli enneolematult käre talv. Marseille' sadam külmus kinni. Doveri ja Calais' vahel jäi liiklus seisma. Veskid jäätusid ega saanud vilja jahvatada, leivapuudus oli lausa katastroofiline.

Nüüd oli kerge rahvast mässule ässitada. Vastuhakud kestsid kogu talve. 1789. aasta märtsis saadeti 19-aastane Napoleon Bonaparte Dijoni Burgundiasse rahutusi maha suruma, kuid ta keeldus kuningat teenimast, sest oli jakobiin ja vendade Robespierre'ide liitlane. Seepärast ta pooldaski riigikukutajaid. Hiljem meelitasid massoonid sõjaväeüksusi "revolutsiooni" poole üle.

Tumedad illuministlikud jõud muudkui õhutasid külades rahutusi. Riigivõla tagasimaksed neelasid poole riigieelarvest. See raha läks juudi liigkasuvõtjate kaukasse. Aeg vandenõuks oli küps. Mirabeau kandis hoolt, et riigipöörde eelmänguna kutsuti kohe pärast Illuminati Ordu 13. aastapäeva, 5. mail 1789, kokku generaalstaadid. Karl Marx kutsus Mirabeau'd "revolutsiooni lõviks".

"Revolutsiooni" algul oli Pariisis 154 vabamüürlaslooži ja mujal Prantsusmaal 322. Neist 266 oli illuminaatide kontrolli all. (Nesta Webster, "World Revolution" / "Maailmarevolutsioon". London, 1921. Lk. 28.) Nemad organiseerisidki mässe ja rahutusi.

13. juulil 1789 kell 11 kogunesid vandenõu juhid Prix-Saint Antoine'i kirikusse, kus nad moodustasid revolutsioonikomitee ja otsustasid organiseerida revolutsioonilise miilitsa. Kohtumist juhtis Dufour Grand Orientist. Need massoonid olid ette valmistanud ka Bastille' ülevõtmist, nagu avalikustas Gustave Bord. (V. Ivanov, "Vabamüürluse saladused". Moskva, 1992. Lk. 120.)

Järgmisel päeval, 14. juulil kutsuti rahvast üles minema kirvestega Bastille' kindlusse. Bastille'd ei vallutatud tormijooksuga, nagu illuminaatide müüt seda väidab. Vabamüürlaste ähvarduste mõjul lihtsalt kapituleeruti. Olekski olnud täiesti mõttetu Bastille'd üle võtta, sest võimurid olid juba otsustanud selle maha lõhkuda ning elumajad asemele ehitada.

Bastille'st ei leitud ühtki poliitvangi. Seal oli vaid seitse kinnipeetavat. Neli olid kurikuulsad petised ja valerahategijad, noor krahv Solages oli luku taha pandud isa palvel, sest ta oli hakkama saanud jälgi kuriteoga (verepilastus). Kaks olid vaimuhaiged. Neist üks, meetripikkuse habemega iirlane, sonis enda olevat jumala.

"Revolutsionäärid" jätkasid rahva eksitamist, väites, et vanglas leidunud trükipress olnud piinariist. Samuti seletasid nad, et vana rüütlivarustust oli hullusärgina tõrksate vangide selga tõmmatud.

Tegelikult oli vangide elu olnud üsna talutav. Neil oli oma mööbel ja nad võisid kanda oma tavalisi rõivaid, õhtuks anti mitu rooga, vanglakeldreis hoiti veini. Vangivalvurid olid olnud mõistlikud, tihti lubati omaste ja sõprade külaskäike. Raamatukogu oli rikkalik. Bastille' aias võis iga päev meeldivalt aega veeta.

Massoonid eesotsas advokaat Camille Desmoulins'iga ässitasid rahvast üha pöörasemalt hüüdega: "Maha Bastille!" 83 märatsejat kaotas elu, 73 sai vigastada, kellest 15 hiljem suri. Liberaalne vanglakomandant oli vabamüürlaste saadikule koguni süüa pakkunud. Rahvajõuk tappis ta. Tema pea lõigati kööginoaga otsast ja kanti triumfeerivalt teiba otsas läbi Pariisi. Tapeti ka kolm ohvitseri ja poodi üles kaks invaliidi. Ühel sõduril löödi käed otsast. "Revolutsionäärid" lehvitasid kõikjal punalippe.

Seejärel saadeti vabamüürlasagendid mööda Prantsusmaad laiali. Nende tähtsaim ülesanne oli mitmes provintsis korraga paanikat tekitada. Nii linnades kui ka külades hakkasid nad näljahäda ära kasutades levitama kuuldusi, et hulkuvad kerjused ja töötute salgad on naisi ja lapsi tapvad röövlijõugud ja süütajad. Lisaks valetasid nad, et inglased ja sakslased kavatsevad peatselt Prantsusmaale kallale tungida. Õelad kuuldused jõudsid 36 tunniga rahvamassi hulka ja vallandasid 22. juunil 1789 ennekuulmatu paanika. Seda sündmust tuntakse Suure Õudusena (*La Grande Peur*). Kumu levitajad kutsusid rahvast üles relvastatult aristokraatide vastu välja astuma, justkui oleksid nood röövlibandesid välja saatnud. Talupoegi õhutati mõisaid rüüstama.

Burgundias tüssati rahvast ka ühe ametliku teatega sarnaneva lendlehe abil, mille vabamüürlased kleepisid üles 22. juulil. Sellelt võis lugeda: "Kuninglikul käsul lubatakse alates 1. augustist kuni 1. novembrini maha põletada kõik lossid ning üles puua igaüks, kes vastupanu osutab." Rahvas lasi end väljamõeldistest petta. Talumehed relvastusid. Nad ründasid ja rüüstasid aadlimõisaid ja

losse, põletasid maaraamatuid ja teisi dokumente, sellega riisudes endalt ajaloo.

Suure õudusepäeva oli välja mõelnud vabamüürlane Adrien Dupont, kes "revolutsioonilistel" eesmärkidel tahtis rahvast tööriistana täielikult ära kasutada. (Nesta Webster, "Maailmarevolutsioon". London, 1921. Lk. 31-32.) Et oma võimuhaaramist õhutada, pidurdasid vabamüürlased kõiki reformikatseid.

Rahvaesindus kolis oktoobris 1789 vanasse ratsamaneeži de Rivoli tänaval. Radikaalid istusid esimehest vasakule, konservatiivid paremale. Sellega panid illuminaadid maailmapoliitikas aluse parem- ja vasakpoolsuse mõistepaarile. Igasugune vasakpoolsus tähendas mõistagi ülimat progressiivsust, sest tegelikult oli see illuminism.

Mõrvamine algas Rothschildide punalipu all ning illuministlike loosungite saatel: "Vabadus, võrdsus, vendlus!" ja "Vabadus või surm!" Lyonis hukati "rahvavaenlasi" kahuritulega, Nantes'is tapeti 500 last ja seejärel uputati 144 õmblejat, kes olid õmmelnud sõdurisärke, vanadel praamidel Loire'i jõkke. Massilisi uputamisi Loire'i jões nimetati "üleujutusteks", mida organiseeris heaolukomitee (13 liiget, kõik vabamüürlased). Rahvast tapeti niisiis ka kohtuotsuseta. Ometi olid 1789. aasta septembris moodustatud nn revolutsioonitribunalid. Teiste hulgas oli sinna kohtunikuks määratud hullumajast vabastatud perversne markii Donatien Alphonse François de Sade. (Tema nimest on tulnud mõiste 'sadism'). Vaimuhaiglas ta ka suri.

Illuministlik riigipööre Prantsusmaal ei toonud kaasa vähimatki edu, kuigi korrumpeerunud ajaloolased ehk muinasjutuvestjad seda korrutavad. Puhkes hoopis vägivalla- ja intriigiorgia.

1792. aasta aprillis võeti kasutusele giljotiin. Ettepaneku tegi anatoomiaprofessor Joseph Guillotin ja tapariista konstrueeris vabamüürlasarst Antoine Louis. Peatimukas Sansoni rekordiks kujunes 21 surmamõistetu pead 38 minutiga.

Pööraseks läks terror siiski alles pärast 1792. aasta jahvepäeva, 10. augustit. Kaotati monarhia ja moodustati revolutsiooniline

Pariisi kommuun, mille liikmeskonda kuulus 288 illuminaati eesotsas Chaumette'i, Robespierre'i ja Dantoniga. Jakobiinide ja pööraste (*enragés*) juhid tahtsid hävitada kõik, kes olid vähegi ilmutanud rahulolematust "revolutsiooniga". Justiitsministriks sai kelmi kuulsusega George Jacques Danton, kes nõudis kõigi kahtlusaluste vangistamist. Ka paljud preestrid ja emigrantide sugulased võeti kinni. Neilt saadi kätte tohutuid varandusi. Danton muutus koletu rikkaks. Juba varem oli ta paljude elu päästmise eest suurt altkäemaksu võtnud. 1792. aasta septembri algul kutsus Danton pööblit üles pogrommidele "rahvavaenlaste" vastu. Ainuüksi Pariisis mõrvati 2.–4. septembrini ilma kohtuotsuseta ligi 2800 inimest, nagu kirjutas Nesta Webster. Veresauna ohvrite hulgas oli ka kuninganna sõbratar printsess de Lamballe. Temale tungiti kallale tänaval, kus ta kisti otsemaid tükkideks.

Kõik aristokraadid olid *a priori* süüdi. Aga giljotiini alla lükati üksnes jakobiinide positsiooni ohustajad. Vasakradikaalid Saint-Just, Robespierre ja George Couthon lasid inimesi tappa kentsakate kohtuspektaaklite abil või koguni ilma kohtuta. Jakobiinid hakkasid sulgema vabamüürlasloože – need olid oma ülesande täitnud. Aastal 1794 oli alles kõigest 12 looži, kes olid illuminaatidele kõige kasulikumad. Ka kuninga nõbu, Orléansi hertsog, kes oli hakanud end kutsuma Philippe Egalité'ks (Philippe Võrdne), giljotineeriti. Ometi oli ta oma tiitlist loobunud ja detsembris 1792 lahkunud ka Grand Orienti suurmeistri kohalt, mis oli olnud tema valduses 20 aastat, ordu asutamisest alates. Ta ei teadnud revolutsiooni ettevalmistamisest kuigi palju. Philippe Egalité oli tegutsenud koos jakobiinidega, lootes konstitutsioonilise kuningana ise troonile istuda.

Oma lahkumist motiveeris Philippe Võrdne järgmiselt: «Ma ei tea enam üldse, kes kuuluvad Grand Orienti. Seepärast leian, et vabariik ei tohiks mitte mingil juhul salaseltse taluda. Ma ei taha enam kuidagi olla seotud Grand Orienti ja vabamüürlaste kogunemistega.» Seda illuminaadid ei andestanud. Nad maksid talle kätte, kuigi just tema hääl oli olnud otsustav kuninga "süüdimõistmisel".

Süüdi olevaist talupoegadest ega töölistest ei räägitud midagi. Ometi tabas "revolutsiooniline karistus" just lihtsaid inimesi. Marat nõudis 100 000 inimese pea maharaiumist, et "revolutsioonivaenlasi" hirmutada. Saint-Just koguni lubas vabariigi nimel hukata kõik vastuhakkajad. Jakobiinide (loe: illuminaatide) terror nõudis 300 000 inimelu (Nesta Webster, "Maailmarevolutsioon". London, 1921, lk. 47). Ent ajaloolane René Sédillot ütleb 1987. aastal ilmunud teoses "Prantsuse revolutsiooni hind", et giljotiini ja kodusõja tõttu langes "revolutsiooni" ohvriks vähemalt 600 000 inimest. 13. juulil 1793 tappis Charlotte Corday verejanulise kõrgvabamüürlase Jean-Paul Marat´.

Vähem kui iga kümnes giljotineeritu oli aristokraat. See asjaolu avalikustati vahetult enne "revolutsiooni" 200. aastapäeva. Andmed pärinevad revolutsioonitribunalide protokollidest. Neist "rahvavaenlastest", kellel pea maha raiuti, moodustasid 9% aadlikud, 28% talupojad ja 30% töölised. Ülejäänud olid teenijad. Niisiis tapeti lihtinimesi. Seadus ei lubanud kohtualustele kaitseadvokaati. Kardeti, et nõnda võib mõni ohver pääseda. Ainuüksi Pariisis veeti hukkamisele keskmiselt 30 inimest päevas, punasärk selga tõmmatud. Jakobiini timukad eelistasid oma ohvritena tihti blonde, keda nad eriti vihkasid. Aastal 1903 kuulutas Lenin, et "vene sotsiaaldemokraat peab olema jakobiin".

See oli alles algus: "revolutsioonile" järgnesid sõjad. Kihutuskõnedes seletasid jakobiinid, et "sõda oleks rahvale õnnistus. Jubedaim õnnetus tabaks teda siis, kui sõda ei puhkeks". 20. aprillil 1792 kuulutati sõda Austriale. Seejärel vallutati Belgia, Holland ja osa Saksamaast. Tapatalgud nõudsid ühtekokku kaks miljonit inimelu. Prantsusmaal pidi tollal 27 miljonit inimest vallapäästetud meeletuste tõttu kannatama. Goethe oli juba aastal 1792 järgnenud Preisi armee sõjakäigule "lindpriide prantslaste" vastu.

Illuministlikele vandenõulastele oli 18. märts eriline. Sel päeval aastal 1314 põletati Pariisis Jumalaema kiriku lähedal tuleriidal Templiordu juudi suurmeister Jacques de Molay. Tähtsamad illuminaatide kättemaksuaktsioonid teostati just 18. märtsil.

Prantsuse "revolutsiooniliste" vägede toel kuulutati 18. märtsil 1793 Saksamaal välja Mainzi vabariik või kommuun (rahvakodu). Preisi armee aitas neli kuud hiljem, 23. juulil 1793 selle ussipesa Mainzis laiali ajada. Seepärast luhtuski illuminaatide 1. novembri mässu plaan Saksamaal.

18. märts 1848 kujunes lausa pööraseks päevaks: rahvast ässitati ülestõusule Venezias, Milanos ja Stockholmis ning tehti revolutsiooni Berliinis. Berliini mässu aegu nähti juhtide seas vaid juudi vabamüürlasi, sealhulgas Jacob Venedyt ja Johann Jacobyt. Pilt oli samasugune ka teistes mainitud linnades. Väljaastumised sel laupäeval Milanos, Berliinis ja Stockholmis olid määratud koguni samale kellaajale.

Uuesti toimusid kättemaksuaktid täpselt 23 aastat hiljem – 18. märtsil 1871, mil kuulutati välja Pariisi Kommuun. Nõukogude Venemaal tähistati 18. märtsi Punaabi päevana. Esimese Balkani sõja aegu 18. märtsil 1913 mõrvasid vabamüürlased Kreeka kuninga Georgiose.

17. jaanuaril 1795 rajati Madalmaades revolutsiooniline "sõsarriik" – Bataavia Vabariik, pealinn Amsterdam. Napoleon likvideeris selle riigi aastal 1806, lastes moodustada Hollandi Kuningriigi.

"Revolutsionäärid" andsid juutidele kõik kodanikuõigused, nii et nad said tegutsemisvabaduse. Maximilien Marie Isidore Robespierre (1758–1794) avaldas aastal 1789 raamatukese "Juutide poliitiliste õiguste kaitseks". Napoleon Bonaparte'i sõber Louis Joseph Marchand kirjutas aastal 1895, et Robespierre oli Rubaninimeline juut Elsassist ("In Napoleon's Shadow". San Francisco, 1998). "Revolutsiooonilist" Prantsusmaad hakati nimetama "teiseks juutide isamaaks".

Jakobiinide kõige tooniandvam loosung nõudis: "Kogu võim kodanlusele!" (loe: illuminaatidele). Ja tõesti, võim Prantsusmaal tsentraliseeriti, nagu võib lugeda Leo Gershoy raamatust "The Era of the French Revolution 1789–1799" (New York, 1957. Lk. 41).

Väärtusetut kujutati väärtuslikuna. Aga budistlikus "Dhammapadas" (11–12) öeldakse:

Kes peavad ebaolulist oluliseks
ja olulist ebaoluliseks,
need väärlootuste hellitajad
ei jõua kunagi olulise juurde.

Kes aga peavad olulist oluliseks
ja ebaolulist ebaoluliseks,
need õigesti püüdlejad
jõuavad olulise juurde.

Illuministlikud juudid kandsid hoolt, et "revolutsioon" lükkaks kõik hea uppi. Mida rohkem kadus head, seda rohkem laiutas õelus. Teekate jäeti lagunema, meretagune kaubandus lõppes ja tööstustoodang saavutas alles aastal 1809 revolutsioonieelse taseme. (René Sédillot, "Prantsuse revolutsiooni hind" / "Le coût de la Révolution française".) Paljud külad tehti maatasa, kirikuid ja kindlusi hävitati sihilikult. Kultuuripärandit räsiti, sealhulgas keskaegseid ehitusmälestusi. Tähtsaim romaani ehitis XI sajandist, Cluny kloosterkirik purustati. Püsti seisab veel vaid üks torn. Ka Avignoni paavstipalee lõhuti maha. Leiti koguni, et Jumalaema kiriku tornitipp on segavalt kõrge, mistõttu see kisti maha.

Ühtaegu asusid "revolutsionäärid" rüüstama losside kunstikogusid. Anatole France kirjeldab teoses "Jumalad janunevad", kuidas jõukate kodudesse ilmuvad varandusi otsima krae küljes lipendavate trikolooripaeltega komissarid. Vaimustatud välismaised kunstikaupmehed ostsid kokku skulptuure ja freskode fragmente. Koorem koorma järel veeti konfiskeeritud kunstikogud üle La Manche'i. "Revolutsioon" osutus illuminaatidele ja spekulantidele hiilgavaks ajaks. Seda kunsti, mis kunagi Prantsusmaad ehtis, esindavad Louvre'is kõigest riismed. Kaks kolmandikku kroonijuveelidest on endiselt kadunud. See kõik kordus nn Vene revolutsiooni ajal. Prantsuse "revolutsioon" sünnitas mõjuka Rothschildide finantsdünastia, kes endiselt valitseb telgitagustes (eelkõige Euroopa Liidus).

Riik sai kaela uue võla, nii et revolutsioonieelne laen tundus olevat tagasihoidlik. Võlg vastas 800 tonni kulla hinnale. See omakorda moodustas 40% kogu XVIII sajandi kullatoodangust.

"Revolutsiooni" tegelikud kaotajad olid illuminaatide tööriistad – lihtinimesed. Maarahva õigustele tehti lõpp. 14. juunil 1791 keelati töölistel organiseeruda ja streikida. Kiriklik heategevus lõppes järsult. Laenutingimuste parandamise katseid käsitati ühiskonnavaenuliku konspiratsioonina. Vara kaotanute hulk suurenes. Napoleoni ajal elatus iga viies pariislane kerjamisest.

Müüt korrutab, et seda kõike tehti türannia likvideerimiseks ja inimõiguste kaitsmiseks. Tegelikult tallas illuministlik hirmuvalitsus inimõigused jalge alla. Algul kaotati teatritsensuur, mõni aasta hiljem karistati kõiki, kes söandasid mängida sobimatuid näidendeid. Võrdsuse printsiip oli pelgalt ettekääne. Kunstiakadeemia suleti, igaüks võis end kunstnikuks nimetada. Samuti tohtis iga kodanik soovi korral arstiks hakata ja rohtusid segada. Rahva tervis, koguni elu seati ohtu. Ehk see oligi eesmärk?

21. jaanuaril 1793 hukkasid juudist peatimukas ja vabamüürlane Sanson ning tema poeg Henry kuningas Louis XVI. Sanson hüüdis: "Louis, püha poeg, tõuse taevasse!" Kuninga surma tähistati igal aastal kuni Napoleoni riigipöördeni novembris (*brumaire*) 1799. Isegi sõna 'kuningas' kõrvaldati käibelt. Kuninganna Marie-Antoinette hukati 16. oktoobril – Jahve kohtupäeval – 1793. aastal.

Ungari filosoof Ferenc Fehér, Lukacsi õpilane, kes elab New Yorgis, väitis 1989. aasta suvel, et kuningas Louis XVI mõisteti süüdi poliitilistel, mitte juriidilistel alustel. Niisiis oli kehtestatud terrorism, mitte demokraatia. Fehér leidis, et tekkinud oli seadusetus ("Expressen", 21. august 1989). Kirjanik Eugène Ionesco ütles 1990. aasta algul, et too revolutsioon oli suur viga, sest ta toetus andestamatule valeõpetusele.

Illuminaadid tahtsid ühiskonda politiseerida. Sellega tegelesid "hiilivad vennad" Rahva Julgeolekukomitee nime varjus eesotsas oma ülema Bernard-Francois Chauveliniga. Ühtaegu õõnestasid ühiskonda salaloožid, kes tegid ettevalmistusi diktatuuriks ning

maailmarevolutsiooniks, mis pidi vana sotsiaalse korra juurteni hävitama. Seda maailmarevolutsiooni planeerisid üksikud illuministlikud dirigendid. ("Svenska Dagbladet", 16. august 1989.) Homoseksuaalset Robespierre'i hakati avalikult kutsuma türanniks või diktaatoriks.

Uued valitsejad käskisid alamail kõnetada üksteist kodanikena. 22. septembril 1792 algas uue ajastu 1. aasta 1. päev. Aasta sai uue alguspäeva, kuudele anti teised nimed, seitsmepäevane nädal asendati kümnepäevase tsükliga, tunni kestuseks määrati 100 minutit. Uue kalendri olid koostanud keegi illuministlik matemaatik ja keegi illustraator. Nende rumaluse tühistas Napoleon 1806. aastal...

Vendée provintsi talupoegadel sai "revolutsioonilistest" tobedustest kõrini: nende kuningas oli tapetud, laste kooliskäimine kaotatud, vanemad pojad sõjaväkke võetud. 10. märtsil 1793 tõusid nad üles. Algul oli mässajail edu. Et aga pööbel hakkas jakobiinide seisundit ohustama, kehtestasid nood 31. mail 1793 diktatuuri, mis kestis 1794. aasta märtsini. Selle aja vältel anti terrorile vaba voli. Vanglad täideti süütute inimestega. Algas ühiskonna moraalne laostumine. Karistuseks ja teistele hirmutuseks mõrvati enamik Vendée provintsi elanikest. Ühe kindrali raportist võib lugeda: "Vendéed ei ole enam." Ellu jäi vaevalt 12 000 inimest.

"Revolutsionäärid" olid saatnud "korda looma" nn Põrguüksused, kes ei heitnud armu ei vanureile, naistele ega lastele. Nende üksuste kindral teatas Pariisi, et tema põrgukolonn oli jõudnud päevas tappa kaks tuhat inimest. Sellest genotsiidist on tavatsetud vaikida. Uus mäss puhkes Vendées 1794–95 pärast jakobiinide diktatuuri langemist. Rojalistid ei rahunenud ka pärast seda lüüasaamist. Vastuhakk illuminaatidele nõudis Vendée provintsis ühtekokku **600 000** inimelu.

Võimuvõitluse käigus hakkas osa "revolutsionääre" üksteist hukkama. Eelkõige kõrvaldati teelt need juhid, kes soovisid mõõdukamat terrorit (5. aprillil 1794 viidi giljotiini alla Poola juut

George Danton, Camille Desmoulins ja teised dantonistid kui revolutsioonivaenlased). Ent julm lõpp tabas ka Robespierre'i.

Prantsuse ajaloolane Urbain Gohier avalikustas oma uurimuses "Vana Prantsusmaa" (1922), et Robespierre'ile sai saatuslikuks 26. juulil 1794 konvendis peetud kahetunnine kõne. Selles mõistis ta hukka välisagendid, kes püüdsid Prantsusmaa arengut liialt agaralt suunata. Ta nõudis nende agentide kahjutuks tegemist. Samal ööl kell kaks haavati teda püstolist. 27. juulil (9. termidooril) 1794 arreteeriti jakobiinide pealik koos tema venna Augustine'i ning teiste juhtivate kommunaaride Saint-Justi ja George Couthoniga. Päev hiljem, 28. juulil giljotineeriti nad kõik ilma kohtuotsuseta. Sellega lõppes metsik terror. 26. oktoobril 1795 saatis Direktoorium Pariisi kommuuni laiali. Ametlikus ajaloos on Robespierre'i kõne maha vaikitud.

"Revolutsionäärid" tegid näo, justkui olnuks nende võimuiha moraalne, kuigi inimesi sunniti omaks võtma "revolutsioonilisi voorusi" ja alla suruma oma tahet. Seda kõike kasutati hiljem agaralt ära Venemaal. Seal ülistasid illuminaadid, kes nüüd nimetasid end bolševikeks, jakobiinide revolutsioonilise terrori teostajaid: Robespierre'ile (õieti Ruban) püstitati mälestussammas (tema esivanemad olid Prantsusmaale saabunud Iirimaalt) ja uhke soomusristleja (ning hulk vabrikuid) sai nimeks *Marat* (õieti Mosessohn).

Mida aga on öelnud juudi ideoloogid "revolutsiooni" kohta Prantsusmaal? "Archives Israélites" kirjutas 6. juunil 1889 paljutähendavalt: "Prantsuse revolutsioonil on silmanähtavalt heebrea iseloom."

Pole kahtlust, et rahva (loe: illuminaatide) hüvanguks aetava uue poliitika eesmärk oli totalitarism. Viimaks ometi kerkis küsimus, kas seda riigi- ja kirikuvastast vandenõu ei juhitud Saksamaalt. Teised riigid üritasid ennast nüüd illuminismi eest kaitsta. Aga türklased ei tahtnud koos venelastega Prantsusmaa vastu minna.

Ka Gustav III, kes oli alustanud niivõrd ulatuslikke sotsiaalseid reforme, mida illuministlikud "revolutsionäärid" Pariisis ei suut-

nud isegi kujutleda, oli valmis kohale läkitama 16 000 Rootsi sõdurit ning moodustama Euroopa ühenduse Prantsuse revolutsiooni purustamiseks. Vähemalt soovis ta Louis XVI jõuga vabastada. Paraku ei suutnud Katariina II just tollal neid kavasid toetada. Gustav III keelas "revolutsioonist" kirjutamise ja "Marseljeesi" laulmise Rootsis. Seepärast otsustati täide viia varasem otsus kuningas mõrvata. Reedel, 16. märtsil 1792 haavas vabamüürlane ja liigkasuvõtja Jakob Johan Anckarström, kes oli ise soovinud hakata vandenõulaste timukaks, maskiballil 46-aastast Gustav III nii raskelt, et too 29. märtsil hinge heitis. Kuningat oli atentaadi eest hoiatatud, aga ta ei võtnud hoiatusi tõsiselt. Anckarströmi büst seisab Pariisis Grand Orienti peakorteris. Aastal 1818 tõid vabamüürlased Rootsi troonile oma agendi Prantsusmaalt – Jean Baptiste Bernadotte'i, kelle vasakule käsivarrale olid tätoveeritud prantsuskeelne lööklause "Surm kuningale!", illuminaatide loosung "Vabadus, võrdsus, vendlus" ja jakobiinide müts.

Illuminaatide riigipööre Rootsis

Pärast Gustav III tapmist tõusis tolle vend hertsog Karl Rootsi regendiks, kuni tulevane kuningas Gustav IV Adolf sai 18-aastaseks. Tegelikult valitses Rootsit 1792-1796 Avignonis suvel 1789 illuminaadiks saanud kõrgmassoon Gustaf Adolf Reuterholm. Muu hulgas kehtestas ta riigis tsensuuri. Kui Gustav IV Adolf troonile astus, langes ta ebasoosingusse ja oli sunnitud maapakku minema.

Tema ordukaaslased Gustaf Björnram, Gustaf Ulfvenclou ja Carl Boheman olid aga tumestanud hertsog Karli mõistuse. Kõige ohtlikum petis oli seikleja Carl Boheman, Jönköpingi vasksepa poeg, kes lühemat aega oli õppinud Lundis, kust ta pages ühe võlausaldaja eest. Ta asus elama Amsterdami, kus ta töötas kaubanduskontoris ja pühitseti massooniks. Boheman tutvus rikka

salaordusse kuulunud inglase Stephensiga. Koos sõitsid nad Londonisse, kus Boheman kihlus Stephensi õega. Enne abiellumist aga naine suri ja Boheman võis 10 000 naela endale jätta, mis ta abielludes nagunii oleks saanud. Aastal 1794 ilmus ta rikka mehena Kopenhaagenisse ja temast sai Taani alam. (C. Georg Starbäck, "Berättelser ur svenska historien". Stockholm, 1880, lk. 122.)

Boheman võttis naise Rootsist. Ühel Rootsi-sõidul tutvus ta asevalitseja hertsog Karliga. Boheman väitis end olevat kõrgmassooni, kellel olid tohutud teadmised maagiast. Tema mõjuvõim kujunes suureks ja ta nimetati õukonna sekretäriks. Hertsog võttis teda alati väga soojalt vastu. Ta käis kõikidel vabamüürlaste koosviibimistel ning korraldas ka ise hulga rituaalseid ja salajasi kohtumisi hertsogi juures. Stockholmi lossi üks ruum oli aastal 1803 kujundatud illuminaatide templiks (Sanktuarium), kus Bohemani eestvõttel toimusid looži istungid.

Boheman tegi illuminaatide ordule propagandat. Hertsog Karl andis talle Rootsi vabamüürlaste kõrgeima kraadi. Maagilistel tseremooniatel templi altari ees kasutas ta ülikahjulikke sümboleid.

Vahepeal kuningaks tõusnud Gustaf IV Adolf sai välismaalt signaale, et illuminaadid on end tema lossis sisse seadnud. Boheman paljastati poliitilise agendina, sest ta oli aadlikke, sealhulgas Magnus Brahet, kallutanud õõnestustegevusele. (O. H. Dumrath, "Det XIX århundradet", teine osa, Stockholm, 1900, lk. 82.) Veebruaris 1803 käskis massoonist kuningas Carl Bohemani vahistada. Tema dokumendid vaadati läbi. Kirjavahetus illuminaat Hans Henrik von Hesseniga konfiskeeriti. Bohemani üle mõisteti kohut kinniste uste taga. 18. märtsil 1803 pagendati ta Taani. Sealsed võimurid saatsid ta Rootsi valitsuse taotlusel edasi Hamburgi. Aastal 1814 naasis Boheman Stockholmi, sest hertsog Karlist oli saanud kuningas Karl XIII, kuid ta peletati minema. Aprillis 1831 suri ta vaese mehena Wandsbeckis Hamburgi lähedal.

Seoses, esmaspäeval, 13. märtsil 1809 Stockholmi lossis toimunud riigipöördega vahistasid vabamüürlasohvitserid, eesotsas kolo-

nel Carl Johan Adlercreutz, kuningas Gustav IV Adolfi. Kuningas hüüdis appi. Ihukaitsjad lõid ukse maha, aga siis teatasid vandenõulased, et kõik on korras. Kuningas üritas peavahti pageda, kuhu oli paigutatud ustav saksa rügement. Vandenõulased jõudsid järele ja toimetasid kuninga tagasi. Ta viidi Drottningholmi lossi, kus teda peeti koduarestis. 10. mail eemaldati ta võimult. Seejärel upitasid vabamüürlasvandenõulased hertsog Karli võimule. 6. juunil 1809 kuulutati suurmeister kuningaks (Karl XIII), ehkki ta oli täiesti seniilne. Detsembris 1809 saadeti Gustav IV Adolf maalt välja. Ta suri Šveitsis 7. veebruaril 1837. See tähendas Vasade suguvõsa lõppu. (C. Georg Starbäck, "Berättelser ur svenska historien". Stockholm, 1880. Lk. 290-291.) Rootsit ootasid ees ülirasked ajad, mis sillutasid teed "demokraatlikule" sotsialismile.

Illuminaadid teel maailmavõimule

Tagasilöökide kiuste (oli ju Napoleon alt vedanud) ei loobunud illuminaadid taotlemast maailmavõimu. Selle eest oli kuninganna Marie-Antoinette ühes kirjas hoiatanud oma venda, keiser Leopold II-t: "Kaitske end hoolikalt vabamüürlasseltside eest; Teid on kindlasti neist informeeritud. Siinsed metsalised loodavad saavutada oma eesmärgi kõikides riikides. Oo Jumal! Kaitse minu ja Teie isamaad säärase õnnetuse eest!"

Aastal 1850 korraldasid illuminaatide rahvusvahelised juhid New Yorgis konverentsi. Nad tahtsid moodustada Internatsionaali. Kutsuti kokku Ameerika komitee. Selle juhtideks said Clinton Roosevelt, Horace Greeley ja Charles Dana. Lisaks moodustati terroriaktide koordineerimise grupp, mille juhiks määrati itaalia juut Giuseppe Mazzini (sündinud 1805 Genovas), kes oli olnud illuminaat aastast 1837. Ta oli kõige kõrgema, 33. kraadi massoon. Pärast Mazzini surma aastal 1872 astus tema kohale juut Adriano Lemmi, revolutsiooniline konspiraator ja Grand Orienti suur-

meister Itaalias. Seal oli illuminismi esimene entusiast olnud krahv Filippo Struzzi, kes rajas loože paljudes kohtades, olles ühtlasi nende juht. (Charles William Heckethorn, "Salaseltsid". Moskva, 1993. Lk. 206.) Ka Giuseppe Garibaldi oli illuminaat-karbonaar.

Pärast mainitud konverentsi võtsid Itaalias, Prantsusmaal, Hispaanias, Austrias ja Venemaal maad jubedad kuritööd. Nii laskis Mazzini aastal 1854 tappa Parma hertsogi, nagu ka need kohtunikud, kes olid mõrvarite üle kohut mõistnud. Oma võimutsemisihale leidis ta rahulduse üksnes 1849. aasta märtsist juulini, mil ta oli Rooma vabariigi tegelik diktaator.

Illuminaatide juhitud karbonaaride toel lootis Mazzini kogu Itaalias võimule tulla, õhutades naiivseid aatekaaslasi rahvasõjale.

Napolis 1806. aastal rajatud karbonaaride (söepõletajate) salaseltsi kuulusid vabamüürlased, maffia juhid ja sõjaväelased. Puutöögildidest pärit rituaalid sarnanesid vabamüürlaste omadega. Juhti nimetati meisterisaks, tema abilised olid onupoeg Tamm ja onupoeg Jalakas. Nende lauaks oli puupakk ja istmeks vitsakimp. Nad kandsid nahkpõlle, puusa ümber oli seotud köis. Nad kasutasid maagiliselt laetud esemeid – kirves, labidas, võra, redel, tammepärjad ja muu seesugune. Tunnusmärgina hõõrusid nad parema käega kolm korda paremat kulmu. Parooliks nühiti parema käega parema kõrvasagarat. Oma kohtumispaika nimetasid nad onniks (*baracca*). Ülemloož *Alta Vendita* rajati 1828, meisterisa oli Joseph Picilli. Vendita oli keskaegne söeturg.

Lõuna-Itaalias 1807. aastal kanda kinnitanud relvastatud *carbonari*-liikumisest kujunes riik riigis. Vandenõutaktikat järgides osalesid karbonaarid kõikides mässudes Napoli kuningriigi vastu kuni aastani 1835. Nende loosung: "Õiglane on tappa Itaalia kuningaid!" Austria vägedel õnnestus kõik võimuhaaramise katsed maha suruda. Alates aastast 1840 levitati karbonaaride psühhopaatilisi ideid kogu Apenniini poolsaarel.

Peajuhid olid kõrgvabamüürlased ja illuminaadid krahv Camilio de Cavour, Giuseppe Garibaldi ja Giuseppe Mazzini. Cavour reformis Itaalia majanduse ja kehtestas 1862 liiri.

Karbonaaride keskus paiknes Roomas. 1820. aastail kuulus nende ridadesse 700 000 relvastatud meest. Nad väitsid, et püha tulega valgustavad nad maailma (illuminism!). Nende töekuulutuse sümbol oli süsi, valguse allikas. Tagurpidi puu sümboliseeris tapetud kuningat. Nad propageerisid metsa (ühiskond) puhastamist huntidest (türannid). Sama onni liikmed nimetasid endid headeks sugulasteks (boni cugini). Mittekarbonaare kutsuti paganaiks. Karbonaaride värvid olid helesinine (lootus), punane (armastus) ja must (usk). Oma üritustel näitasid nad viit helendavat kolmnurka (illuminaatide viiepunktiline programm).

Reetjal löödi pea otsast, surnukeha põletati tuleriidal, tuhk visati igasse ilmakaarde, timukas pesi end veega puhtaks.

Tulevane liige, keda soovitas kolm karbonaari, talutati üleni kotti tõmmatuna mõtiskluskambrist onni ukse taha. Meister toksis jalaga kolm korda ukse pihta, öeldes tseremoniaalselt: "Meister, head sugulased, meil on abi vaja!"

Asjakohase vastuslausega lubati neil siseneda. Pärast kohustuslikku mõistujuttu talutati kandidaat läbi "metsa", "tule" ja "vee", misjärel ta pidi andma vande. Alles seejärel lasti ta kotist välja.

Kõige kõrgema kraadi pälvimisel seletati karbonaarile sümbolite tegelik tähendus. Enne oli talle valetatud ja teda kristlike vagalugudega peibutatud.

Prantsusmaal kerkisid karbonaarid esile aastal 1820. Kaks aastat hiljem loendati neid 60 000, kes olid värvatud naiivsete sõjaväelaste, tudengite ja tööliste hulgast. La Fayette sai selle sõjaka konspiratsiooni meisterisaks, organiseerides vandenõu Louis XVIII vastu.

Karbonaarid korraldasid Louis Napoleon Bonaparte'i valimise Prantsuse Teise Vabariigi presidendiks. Teise keisririigi aegu, mil võim hakkas sellele vabamüürlusliikumisele vastu töötama, panid karbonaarid toime hulga atentaate. Eesmärk oli Bourboni dünastia lõplik kukutamine.

Liikumine levis veel Hispaaniasse, Šveitsi, Balkanile ja Saksamaale, kus karbonaarid tegutsesid Surnute Liidu nime all.

Aastal 1870 likvideeriti illuminaatide juhitud söepõletajate liikumine ja asendati tõhusama sotsialistliku pealetungiga. Osa karbonaare liitus 1831. aastal Mazzini asutatud ja juhitud *Noor-Itaaliaga*, mis kuulus "revolutsiooniliste" salaseltside koondisse *Noor-Euroopa* (Giovine Europa). See tõmbas Mazzini juhtimisel niite Šveitsist 1834-36.

Mazzini kavatsused ei saanud teoks. 1870. aastal pagendati ta Palermo ülestõusu korraldamise eest. Veidi aega enne oma surma naasis ta vargsi Itaaliasse. Vägivallatsejad märatsesid kuni Esimese maailmasõja puhkemiseni. Kümned tuhanded inimesed kaotasid elu. Maailm taheti jagada plokkidesse, mida püüti omavahel marulisse vastuollu ajada. Seda tegevust juhendati Londonist.

Aastal 1861 valiti Abraham Lincoln USA presidendiks. Temast sai illuminaatide komistuskivi. Algul vallandati kodusõda, mille kestel illuminaatide Prantsusmaa toetas lõunaosariike. Illuminaadid taotlesid innukalt, et USA kehtestaks sama pangasüsteemi, mis oli levinud Euroopa riikides, kus erapangad hoolitsesid raha väljaandmise eest, nii et riigid pidid kõrgkasvikuga võlgu tegema. Lincoln oli vastu. Ta keeldus andmast Rothschildi pangale kontrolli Ameerika majanduse üle. Juudi massoon John Wilkes Booth tappis ta 15. aprillil 1865 Washingtonis, kõigest mõni päev pärast kodusõda. Ka Lincolni mõrvar tapeti. Boothi mahitas Judah P. Benjamin, Rothschildi agent. (William Guy Carr, "The Red Fog over America". 1968, lk. 194.)

Ameerika kindral Albert Pike (sündinud 19. detsembril 1809 Bostonis) sai vabamüürlasena Ameerika illuminaatide liikumise liikmeks 1850. aastate lõpul. Mazzini revolutsiooniline tegevus (terroristlik anarhism) tõi Grand Orientile halva kuulsuse. Mazzini tegi ettepaneku rajada uus, täiesti salajane organisatsioon, mida isegi ei mainitaks teiste riituste loožide kohtumisel, mitte ka täielikult salaeesmärkidesse pühendatud vendadele. Üksnes vähesed väljavalitud kõrgkraadi massoonid võisid saladust teada, nagu avalikustas ajaloolane Dominico Margiotta oma raamatus "Adriano Lemmi" (lk. 87).

Giuseppe Mazzini kirjutas 22. jaanuaril 1870 Albert Pike'ile: "Selle kõrgeima riituse abil hakkame juhtima kogu vabamüürlust; sellest saab rahvusvaheline keskus, mis kujuneb üha mõjuvõimsamaks, sest selle juhtkond jääb tundmatuks." Just Albert Pike moodustas ülisalajase organisatsiooni, mida nimetati Uueks ja Reformitud Palladistlikuks Riituseks. Organisatsioonil oli algul kolm ülemnõukogu: Charlestonis USAs, Roomas ja Berliinis. Mazzini pani maailma strateegilistes kohtades tööle ühtkokku 23 alamnõukogu.

Palladism oli satanistlik kultus ehk usund, mis eeldas Luciferi kummardamist. Seda tõendab nende vanne, eelkõige aga Albert Pike'i juhendid 23 nõukogule. Ta kirjutas 4. juulil 1889: "Teile, iseseisvatele peainstruktoritele, ütleme nüüd seda, mida peate kordama 32., 31. ja 30. kraadi vendadele: müürluse usundit peame kõik, kes me oleme kõrgkraadid pälvinud, arendama Luciferi õpetuse järgi." (Lady Queensborough, "Occult Theocracy". Lk. 220.) Ka Mackey' "Encyclopadia Freemasonry" kinnitab: "Vabamüürlaste religioon ei ole kristlus." Albert Pike'i väitel saab see usk olla üksnes satanism. Vabamüürlaste salajaste pühitsemisjuhendite järgi "peavad kõik kõrgeima kraadi pälvinud säilitama massoonide usundi lutsiferliku puhtuse".

Kindral Pike oli äärmiselt õel mees. Ameerika kodusõja ajal, mil ta teenis lõunaosariikide vägedes, panid tema väeosad, mis koosnesid mitmest indiaani suguharust, toime säherdusi tapatalguid, et Suurbritannia ähvardas "humaansetel põhjustel" sõtta sekkuda. Lõunaosariikide president Jefferson Davis (1809–1889) pidi omaenda kindrali korrale kutsuma ning tema väeosad laiali saatma.

Pärast kodusõda langes Pike kohtu alla ja ta mõisteti roimade eest vangi. Vabamüürlased pöördusid kohe president Andrew Johnsoni poole, kes ka ise oli vabamüürlane (*Greenville Lodge No. 19*). 22. aprillil 1866 andis president Johnson Pike'ile armu. Järgmisel päeval külastas Pike presidenti Valges Majas. Vabamüürluses oli ju Johnson Pike'i alluv. Üheksa kuud ei teatatud

sellest sündmusest ajakirjandusele midagi. (William T. Still, "New World Order: The Ancient Plan of Secret Societies". Lafayette, Louisiana, 1990. Lk. 123.)

Albert Pike oli valgete meeste võitlusorganisatsiooni Ku Klux Klan asutajaid. Sinna kuulus hulk vabamüürlasi. Massoonid on seda fakti kindlalt eitanud. Ometi oli Pike Ku Klux Klani esimene Grand Dragon Arkansases. Ta kirjutas klannile võitluslaulu ja põhikirja. Tema rassistlikud artiklid oma ajalehes "The Memphis Daily Appeal" kandsid täielikult Ku Klux Klani vaimu, näiteks see, mis avaldati 16. aprillil 1868. Washingtoni kesklinnas Judiciary Square'il, Kapitooliumi lähedal, politseimaja naabruses, püstitasid vabamüürlased monumendi Albert Pike'i, oraatori, juristi, filosoofi, õpetlase, kirjaniku, filantroobi, sõduri ja poeedi auks.

Maailmavallutusmõte lausa vaimustas kabalist Albert Pike'i (ordunimi Limud Enhoff). Oma kodus Little Rockis Arkansases välmis ta illuminaadina koos Charlestoni vabamüürlaste ülemnõukogu esimehe Moses Holbrookiga plaani, kuidas kolme maailmasõja ja mitme revolutsiooni abil haarata võim maailma üle. Pike saatis illuminaatide juhile Giuseppe Mazzinile (ordunimi Emunach Memed) 15. augustil 1871 kirja (kirjas seisis aasta 0871). Itaalia ajaloolane ja endine 33. kraadi massoon Domenico Margiotta üllitas selle oma raamatus "Le Palladisme: Culte de Satan-Lucifer" (Grenoble, 1895, lk. 186).

Illuminaadid võiksid vabalt avaldada kõik oma kavatsused. Illuminaadist professor Carroll Quigley oligi seda meelt. Kes vähegi ajalugu tunneb, see teab, et inimkond ei ole end kunagi lasknud õigel ajal hoiatada. Avalik arvamus, poliitikute enamik ja politoloogid ei suuda kuidagi tunnistada fakte, mis nende tõekspidamisele vastu räägivad, sest nad arvavad mõistvat ja kontrollivat kõike ühiskonnas toimuvat. Nii Lenin kui ka Hitler kirjeldasid avalikult oma plaane hulk aastaid enne võimuletulekut. Kas rahvad lasksid end hoiatada? Ei! Nad eelistasid edasi suikuda. Tänapäeval pole lood teisiti. Ning illuminaadid teavad seda.

Pike'i plaan oli geniaalselt lihtne. Eri ideoloogiates peituvat vaenulikkust tuli sedavõrd õhutada, et puhkeks kolm maailmasõda ja kolm revolutsiooni. Esimene maailmasõda pidi lõpu tegema kolmele Euroopa keisririigile, mis olid viimased kantsid illuminismi vastu, ning ühest neist, Venemaast, tegema ateistliku totalitarismi (kommunismi) baasi. Järgmise maailmasõja pidi vallandama juutide (nende inimvaenuliku sionismi) ning äärmuslike rahvusideoloogiate (rahvussotsialismi ja fašismi) vastuolude teravnemine.

Selle sõja tagajärjel oleks Euroopa nõrgenenud majanduslikult ja poliitiliselt ning laiutav kommunism muutunud sama tugevaks nagu ristiusk, aga enne üleüldist hävingut ei lastaks sel siiski kujuneda liialt vägevaks. Teise maailmasõja kolmas eesmärk oli juudi riigi rajamine Palestiinas. Sellega loodeti järk-järgult süvendada sionismi ja islami vastuolusid, nii et lõpuks puhkeks sõda, kuhu astuksid maailma suurriigid.

Vene, Hiina ja Indo-Hiina revolutsioonid aitaksid kaasa tsivilisatsiooni põhjalikult planeeritud lammutamisele.

Ameerika vabamüürlaste juht Albert Pike välmis ordu plaanid maailmavõimu haaramiseks. Sellel monumendil Washingtoni kesklinnas on ta jäädvustatud suurmehena. Foto (juuni 2003): Jüri Lina.

Keegi paistab olevat põhilise sellest plaanist teoks teinud, kuigi see paljastati juba aastal 1895. Laastamistöö viimasest faasist kirjutas kindral Pike järgmist:

"Me laseme ilma peale nihilistid ja ateistid ning me tekitame ühiskonna hävingu, mis kogu oma jubeduses näitaks rahvastele absoluutse ateismi efekti, metsistumise ja selle veresauna põhjust. Siis on kodanikud kõikjal sunnitud endid kaitsma rahvusvaheliste revolutsionääride vähemiku vastu, et need tsivilisatsiooni hauakaevajad hävitada. Kristluses pettunud mass, kes eksleks oma deistlikus vaimus ilma suuna ja eesmärgita, hakkaks igatsema mingit ideaali, kuid rahvahulk ei tea enam kedagi kummardada. Siis saavad nad oma käsutusse Luciferi õilsa õpetuse, mida lõpuks kuulutatakse avalikult. See avalikustamine järgneks kristluse ja ateismi hävingule. Mõlemad võidetaks ja juuritaks välja korraga."

Ateistlik kommunism likvideeriti Venemaal järsku 1991. aastal, et valmistada ette Euroopa Liidu laiendamist (vabamüürlaste salakavalaim projekt), mis võimaldaks täita Giuseppe Mazzini soovunelma – Euroopa Ühendriikide moodustumise. Sellest põhjalikumalt raamatu lõpus.

Briti poliitik, juut Benjamin Disraeli (1804–1881), Pike'i ja Mazzini kaasaegne, oli frankistina illuminaatide ulatuslikust võimust hästi informeeritud. Ta ise talitas nii nagu Rothschild oli soovinud. Oma raamatusse "Lord George Bentinck: A Political Biography" (1852) kirjutas ta järgmised read, mis kehtivad tänapäeval sama hästi kui tookord: "Ei olnud see parlament ega rahvas, ei looduse ega ajaloo areng, mis põhjustas kuningas Louis Philippe'i kukutamise... Trooni õõnestasid salaseltsid, kes ei väsi Euroopat laastamast. Mõne suure rahvaliikumisega käsikäes tegutsedes võivad nad hävitada kogu ühiskonna, nagu see juhtus möödunud sajandi lõpul."

Louis Philippe'i kukutamise korraldas kõrgmassoon Isaac Crémieux.

Juudi päritolu tippvabamüürlane Franklin Delano Roosevelt, kes sai USA presidendiks aastal 1933, võttis samuti omaks: "Poliitikas ei toimu midagi juhuslikult. Kui midagi juhtub, siis võib kindel

olla, et nõnda oli see planeeritud." Et F. D. Roosevelti esivanemad olid hollandi juudid (Claes Martenszan van Rosenvelt), tõestas ajaloolane Othmar Krainz oma raamatus "Jude entdeckt Amerika" (München, 1938, lk. 128-129).

Albert Pike tegi palju ära, et illuminaatide tegevus tõhustuks. Muuseas laskis ta ka naistel liikmeks saada. Tuntumatest illuminaatidest võiks veel nimetada Sigmund Freudi ja Albert Einsteini.

Aastate vältel on illuminaadid oma peakorteri viinud mitmesse linna. 1870. aastail oli see Maini-äärses Frankfurdis. "Nordisk Familjebok" teatab, et aastal 1907 asus peakorter Berliinis. Brockhausi entsüklopeedia (Wiesbaden, 1970) andmeil legaliseerus illuminaatide organisatsioon aastal 1896. Tollal oli selle suurmeister Leopold Engel, kes Berliinis aastal 1906 avaldas illuminaatide ajaloo ("Geschichte des Illuminatenordens").

"Meyers Enzyklopädisches Lexikoni" teatel ühinesid kõigi maade illuminaatide rühmad Illuminaatide Maailmaliiduks aastal 1925. Peakorter asus aastast 1926 Berliinis. Samal aastal algas Saksa organisatsiooni uutmine.

Pärast Teist maailmasõda kuni aastani 1963 oli illuminaatide juht Julius Meyer. (William Guy Carr, "Pawns in the Game".) Illuminaatide (CFR) ja Trilateraalse komisjoni peakorter asub tänapäeval New Yorgis 58 East 68 Street (The Harold Bratt Building). Rothschildide asemel hakkasid illuminaate rahastama Rockefellerid. (William Guy Carr "Pawns in the Game".)

"Store Norske Leksikon" ("Suur Norra Teatmeteos". Oslo, 1979, 6. köide. Lk. 183) ütleb, et praegu jätkavad illuminaadid salaorganisatsioonina.

Avignoni Illuminati rajas vabamüürlane Joseph Pernetti aastal 1760 Avignonis Prantsusmaal. Nii Cagliostro kui ka Fredric Antoine Mesmer (1733-1815) olid seal liikmed. Hiljem siirdus rühmitus Montpellier'sse, saades uueks nimeks Ehtsate Vabamüürlaste Akadeemia.

Tänapäeval kontrollivad illuminaadid kogu vabamüürlaste liikumist, aga ka *Rotaryt*, *Lionsit*, B'nai B'rithi ("Lepingu pojad"),

Trilateraalset komisjoni, Bilderbergi rühmitust ja teisi selliseid seltskondi. *Rotary Internationali* rajas B'nai B'rithi liige Paul Harris aastal 1905 Chicagos. Ka *Lionsi* moodustamise taga seisis B'nai B'rith aastal 1917. Maailmas on üle kuue miljoni vabamüürlase (USAs kaks ja pool miljonit, Suurbritannias 700 000), Rootsi kuulub neid 56 looži 15 000. Eestis loendatakse praegu kolmsada vabamüürlast. Illuminaatide ülikasulik tööriist XX sajandil oli IG Farben eesotsas oma tähtsaima juhi Max Warburgiga.

26. detsembril 1992 avaldas autoriteetne Inglise ajakiri "The Economist" iroonilise ülevaate mõjustusringkondadest. Illuminaate tutvustati kõikide mõjustusringkondade emana ja "maailma tegelike valitsejatena". Mainiti Adam Weishaupti ja 1776. aasta 1. maid ning teatati, et illuminaatide "vandenõu on tohutu ja hirmuäratav... see on võrgustiku juhtide võrgustik". Seejärel öeldi, et Ameerika presidentide hulgas on olnud illuminaate, et illuminaadid on mõne presidendi mõrvanud ja et ordu sümbolit – kõikenägeva silmaga püramiidi – kujutatakse ühedollarilisel rahatähel. Selle sümboli leidsin 1986. aasta suvel Ingolstadti arhiivis illuminaatide dokumentide hulgast.

USA president Franklin Delano Roosevelt, 32. kraadi vabamüürlane, lasi illuminaatide võimumärgi ühedollarilisele trükkida aastal 1933, alles 144 aastat pärast seda, kui Kongress oli selle kinnitanud. Sigill markeerib ordu taotlust kontrollida Ameerika Ühendriikide valitsust, olgu president kes tahes.

* Püramiidil märgitud MDCCLXXVI tähendab aastat 1776, mil *Illuminati* rajati, samal aastal kuulutati Ühendriigid välja.

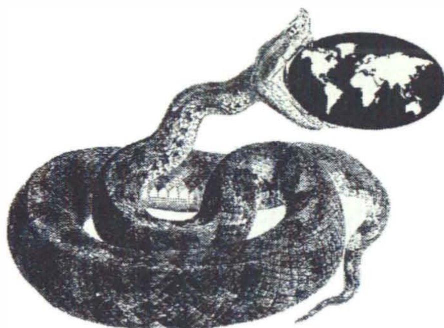
* Püramiid tähendab konspiratsiooni ja maailmavalitsuse kehtestamist. Kõikenägev silm, mis vaatab igasse suunda, sümboliseerib salajast politseiüksust ehk "hiilivaid vendi", nagu neid nimetas Weishaupt.

* *Annuit Coeptis* tähendab, et "ta on noogutanud (meie) plaanidega nõustumise märgiks".

* *Novus Ordo Seclorum* tähendab "uut maailmakorda".

Siinne raamat on oma eesmärgiks seadnud näidata, kuidas illuminaatide tähtsaimat ideoloogiat, kommunismi kujundati ning salakavaluse ja vägivallaga levitati. Paljastub hulk valesid, mida asjatundmatud, taipamatud ja lihtsameelsed inimesed on alla neelanud. Illuminaadid tundsid oma tööd. Prantsuse sotsialist ja illuminaat Louis Blanc nimetas Weishaupti kõigi aegade osavaimaks vandenõulaseks.

Kommunismi tekkeloo kirjeldamine tähendab ühtaegu kõige jubedamate roimarite avalikustamist. See aga on hädavajalik, sest salalikku kurjust tundmata ei suuda me mõistlikult hea suunas areneda. Või nagu on öelnud rootsi filosoof Henry T. Laurency: "Vaid see, kes tunneb kurja, mõistab head." Peame oskame tõde omaks võtta, isegi kui see on hirmutav, ja tagasi tõrjuda valet, isegi kui see on ilus.

KARL MARX – ÕELUSE PÜHAK

1818. aasta 5. mail sündis Saksamaal Trieri linnas poisslaps, kellele pandi nimeks Moses Mordecai Levi. Tema isa, õigusnõunik Hirschel ha-Levi Marx, oli oportunistlikul kaalutlusel aastal 1816 ristiusku üle läinud. Hirscheli isa oli Kölni ülemrabi, nagu ka tema äi.

Ajaloolane Richard Laufner tõestas aastal 1975, et Karl Marx ei sündinud tegelikult kristlikus perekonnas, vaid tema vanemad olid säilitanud juudiusu. Seepärast saigi ta sündimisel judaistliku nime. Alles 26. augustil 1824 ristiti kuueaastane Moses Mordecai Levi ning talle anti kristlik nimi: Karl Heinrich.

Noor Marx käis jesuiitlikus koolis, mis oli vabastatud kiriku võimu alt. Ta õppis ka talmudi koolis, kus ta sai teada, et juutidele on määratud olla maailma valitsejad. Et talmudism Marxi tõesti mõjustas, kinnitas ka tuntud judaistlik funktsionäär ja publitsist Bernard Lazar (õieti Lazana, 1865–1903).

Kooli lõpueksamitel 1835. aasta augustis kirjutas Marx oma usuteemalises kirjandis "Usklike ühendus Kristusega": "Armastusest Kristusese vastu me pöördume südames oma vendade poole, kes on meiega vaimselt seotud ja kelle eest Ta end ohvriks tõi." (Marx ja Engels, "Kogutud teosed". New York, 1974, 1. köide.)

Oma lõpukirjandis "Nooruki kaalutlus kutsevalikul" tunnistas Marx: "Religioon õpetab, et ideaal, mille poole kõik püüdlevad, on enese ohverdamine inimkonna hüvanguks. Kes söandaks sellele väitele vastu vaielda?"

Gümnaasiumile järgnes Bonni ülikool ja 1836. aasta sügisest Berliin. Doktoritööd kaitses Marx aga Jenas, kus nõuded olid madalamad kui Berliinis.

Tudengina tegi Karl Marx täispöörde. Ta hakkas Jumalat vihkama. Seda kinnitavad tema luuletused. Marxi värssidest avaldati tema eluajal vaid kaks. 23. jaanuaril 1841 trükkis need ära Berliini ajakiri "Athenaeum" pealkirjaga "Metsikud laulud". On leitud 40 Marxi luuletust, milles kajastub peamiselt maailma häving ja kiindumus naabritüdruk Jenny von Westphalenisse.

Kaheksateistkümneselt kirjutas ta sünge värssdraama "Oulanem" (moonutus nimest Emanuel – Jumal on meiega), milles väljendub varjamatu viha Jumala vastu. Hilisemas luuletuses "Kahtleja pöördumine" avaldas ta koguni lootust aujärjel valitsevale Jumalale kätte maksta. Ateisti ei saanud Marxist iialgi, ta vaid vihkas Jumalat ja võitles Tema vastu.

See, et kaasinimesed ei paistnud noore Marxi suleloomingut hindavat, ja ega sellel erilist kirjanduslikku väärtust polnudki, muutis ta veel raevukamaks. Ta hakkas inimkonda needma. Luuletuses "Viiuldaja" ("Der Spielmann") ta väitis:

Maast kerkimas on kuratlikud hõngud,
mis minu aju täitnud pilgeni.
Nüüd hulluse ja hämu piiril võngun,
mu süda kõigub hellast ilgeni.

Kas näed sa seda mõõka minul nüüd?
Pimedusevürst on ta mulle müün'd.

Mida aeg edasi, seda õelamaks Marxi muutus. See nähtub ka luuletuses "Kahvatu neitsi":

Nüüd olen kaotanud taeva,
selgeks see mulle on saan'd.
Hing jätnud Jumala-laeva,
põrgu mul tõotatud maaks.

Marx ei varjanudki, et tema elu eesmärk on inimkonda hukatusse saata. Nii ähvardas ta ühes luuletuses maailma põrgusse

tõugata ja ise naerulaginal sinna koos Saatanaga järgneda. Need sõnad meenutavad Jakob Franki väljendit. Frankismi ideoloogiat oli oma lastele õpetanud Marxi isa. Selle mõju peegeldub noore Marxi luuletustes. Et Marxide perekond ristiusku üle läks, oli vaid pettemanööver. Nõnda talitas ka Jakob Frank ise, hakates "katoliiklaseks". Frank omakorda oli "usundi vahetamisel" järginud Sabbatai Zevi eeskuju.

Marxi vaimustas mõttekäik, et inimkond mandub vaimselt. Oma luuletustes sonis ta lepingust Saatanaga. Pärast Marxi surma rääkis tema teenija marksist S. Riisile, et peremees istunud oma toas, küünalad põlemas, mingi mõõdulint ümber pea, ning palvetanud. (S. M. Riis, "Karl Marx, Master of Fraud". New York, 1962.) Kas ta pöördus palvetades Luciferi poole? Marxi lausa võlus vägivald, ta toonitas hiljem oma ideoloogias, et vaid vägivallaga saab vägivalla vastu astuda. Ta leidis olevat ainsa võimaluse lühendada vana maailma surmavõitlust – revolutsiooniline terrorism. (Bertram D. Wolfe, "One Hundred Years in the Life of a Doctrine". New York, 1965. Lk. 152).

Oma värssdraama "Oulanem" lõpus ta sajatas:

Ma nean ja nean sind, purunenud elu,
maailmas, mis mind sügavikku veab.
Ta peksan sodiks, portselanist lelu,
ja ennast jälle needmisele sean.

Käed sirutan kui tõelusele vastu,
mis mürgine ja jube mulle näib.
Mind emmates siis maailm põrmu kastub
ja eemaldudes kaduvikku käib.

Siis tühjusesse hävinedes hajub,
sääl pole miskit olemas mu jaoks.
Ta elutust siis igaüks meist tajub,
võikalt elu olematusesse vaoks.

Kreedo: kui maailm oma lihtsameelsuses tolle draama peategelase kurjuseidee omaks võtaks või seda "kaisutaks", nagu Marx väljendus, siis kärvaks ühiskond oma rumaluse tõttu. Katkend on tõlgitud Robert Payne'i raamatust "Tundmatu Karl Marx" ("The Unknown Karl Marx". New York University Press, 1971).

Noor Marx hindas väga Mefistotelese sõnu Johann Wolfgang Goethe "Faustis": kõik olemasolev on väärt hävitada. Ta tsiteeris neid ka oma kirjatöös "Louis Bonaparte'i kaheksateistkümnes brümäär" (1852).

Luuletuses "Inimuhkus" (avaldatud David McLellani raamatus "Marx enne marksismi") lubab Marx, et heidab maailmale kinda. Kääbushiiu hukkumine õhutavat tema indu. Oma kujutletavaid tundeid pärast hävingut kirjeldas ta nii:

Siis võidukalt ma kõnnin nagu jumal,
maailmarusudel ei väärata mu jalg.
Mu sõnades on kombel jubedamal
jõud, milles Loojaga on võrdne minu palg.

Salmist "Kahtleja pöördumine" selgub Marxi usundi olemus:

Mu usk, see tõuseb kõrge taeva vastu,
tast kerkib võrse, külm ja kohutav ning jälk.
Sel kantsiks hirmu ebausklik raskus,
sel valvuriks on musta kannatuse helk.

Kui terve silmaga sa vaadan'd teda,
tast pöördud surnukahvatu ja tumm.
Vaid musta surma võid nüüd imetleda,
sest hukkuma peab sinu eluõnne lumm.

Nende luuletuste hingust on tunda "Kommunistliku partei manifestis" ja tema kõnedes. Nii ütles ta 1856. aasta 14. aprillil:

"Ajalugu on kohtunik, proletariaat aga on timukas." (Paul Johnson "Intellektuaalid". Stockholm, 1989. Lk. 74.) Marx lausa mõnules, kõneldes terrorist, majadest, mis olid märgistatud punase ristiga, viitamaks vajadusele elanikud tappa.

Marx nimetas inimkonda "hingetu jumala ahvideks". Seepärast pidaski ta hädavajalikuks deemonliku massipsühhoosi vallandamist, sest kurjad pääsevad võimule üksnes kurjade maailmas, nagu Shakespeare'i sonetis on öeldud.

Moses Hess – Marxi ja Engelsi õpetaja

Kahekümne kolme aastase Karl Marxi vägivallavaimustust kasvatas frankistlik kommunist Moritz Moses Hess, keda ta kohtas aastal 1841. Hess (sündinud 21. juunil 1812 Bonnis rikka juudi töösturi pojana ja surnud 6. aprillil 1875 Pariisis ja maetud Iisraelis) rajas muide Saksamaa Sotsiaaldemokraatliku Partei. "Jüdisches Lexikon" (Berlin, 1928, lk. 1577-1578) nimetab teda kommunistlikuks rabiks ja moodsa sotsialismi isaks.

Aastal 1841 asutas ta ajalehe "Rheinische Zeitung" ja aasta hiljem pani 24-aastase Marxi selle peatoimetajaks. 1921. aastal avaldas Theodor Zlocist põneva raamatu "Moses Hess, der Vorkämpfer des Sozialismus und Zionismus" ("Moses Hess, sotsialismi ja sionismi eestvõitleja"). Moses Hessi mõttemaailma jubedus paljastub osaliselt tema teoses "Rooma ja Jerusalemm".

Moses Hess tegi noorest Marxist üsna ruttu vabamüürlase, sotsialistliku agitaatori ja oma käsilase, kuid kommunisti temast veel ei saanud. Nii kirjutas Marx ajalehes "Rheinische Zeitung", olles selle peatoimetaja aastail 1842–43: "Masside katsele kommunistlikke ideid ellu viia tuleb vastata kahuritega, enne kui need ideed ohtlikeks muutuvad..." Tollal pidas ta kommunistliku õpetuse elluviimist koguni võimatuks. Säärase mõtteavalduse pööras teise suunda Moses Hess, kellest Marxi juhendades ja mõjustades sai hall kardinal. On iseloomulik, et ENE temast vaikib.

1844. aasta sügisel esitles Moses Hess Pariisis 26-aastasele Karl Marxile temast kaks aastat nooremat pooljuuti Friedrich Engelsit. See kohtumine pani aluse nende pikaajalisele koostööle. Ka Engels oli avalikkuse silmis olnud kristlane. Omal ajal ta kirjutas: "Janunesin ühenduse järele Jumalaga. Minu religioon oli ja on vaikne õndsuse maailm ja ma oleksin rahul, kui see jääks minu juurde ka hauataguses elus. Mul pole alust arvata, et Jumal selle minult võtaks. Usuline veendumus on südameasi. Ma palvetan tõe pärast iga päev, vahel isegi terve päeva. Ma otsin tõde kõikjalt, kus loodan kas või tema varjugi leida. Seda kirjutades voolavad mu silmist pisarad. Mul on tunne, et ma veel ei sure ja ma pöördun Jumala juurde tagasi." (Marx ja Engels, "Varasematest teostest". Moskva, 1956. Lk. 309.)

Ometi suri Engels vaimselt, sest ta oli Kölnis kokku juhtunud Moses Hessiga. Pärast seda kohtumist kirjutas Hess: "Kui ma temast lahkusin, oli ta vaimustusest pöörane kommunist. Nõnda levitan ma hävingut..." (Moses Hess "Kogutud teosed". Köln, 1962.)

Just Moses Hess kujundas sotsialistlikku ja kommunistlikku ideoloogiat inimpõlguse suunas. Ta soovitas eraomand kaotada. Aleksandr Volodin nimetas Hessi oma raamatus "Herzen" (Tallinn, 1972, lk. 97) koguni mõtteteadlaseks.

Milliste isevärki ideedega ta siis lagedale tuli? Oma kirjutistes rõhutas Moses Hess vajadust ühiskonnaklassid üksteise vastu üles ässitada, takistades nõnda nende võimalikku koostööd. Ta tahtis sotsialistlikku revolutsiooni esile kutsuda judaismi, rassivaenu ja klassivõitluse abil. Hess rõhutas, et sotsialism on igavesti seotud internatsionalismiga, sest sotsialistidel polevatki kodumaad. Hingelt sotsialist ütlevat oma rahvusest lahti. Ta lisas: juutide kohta see ei kehti. Hessi arvates teenis internatsionalism juutkonna hüve. (Moses Hess "Kogutud teosed". Köln, 1962.)

Moses Hess kirjutas "Punases katekismuses saksa rahvale": "Minu usk on sotsialistlik revolutsioon..." Ta pidas oluliseks, et võitlus sotsialismi nimel toimuks Rothschildide punase suguvõsalipu all.

Karl Marxi mahitas sionistlik kommunist Moses Hess (1813–1883).

On säilinud Hessi kiri juudi sotsialistile Ferdinand Lassalle'ile. Selles ta ütleb: "Ma tõstan mõõga kõigi vastu, kes proletariaadi võitlust takistavad." (Moses Hess, "Kirjavahetus". Köln, 1959.) Õieti pidas ta silmas judaistide võitlust. Radikaalne ässitaja Hess ei olnud siiski ateist, ehkki mõni seda arvas. Ta kirjutas: "Mulle on heebrea palved alati jõudu andnud." (M. Hess, "Rooma ja Jeruusalemm".)

Moses Hess seletas Marxile, et judaism tuleb kujundada ateistlikuks, sotsialistlikuks ja revolutsiooniliseks ideoloogiaks. Ta rõhutas, et juutide kohus on teha inimkonnast metslased, nagu võib lugeda tema artiklist "Monetaarsüsteemist" ("Rheinische Jahrbücher". 1845, 1. köide.)

Marx ja Engels ütlesid hiljem avalikult, et paljud Hessi ideed väärisid üldist tunnustust. Hessi sionistlikku õpetust arendas 1890. aastail edasi ungari juut Theodor Herzl.

Karl Marxi teinegi juhendaja Levi Baruch toonitas, et kõigest hoolimata ei tohi juudi soost revolutsioonijuhid judaismi hüljata, muidu reedaksid nad oma rahva. Valekristlastena jõudsid juudid XVI sajandil Hispaanias kiriklikele ja riiklikele kõrgposit-

sioonidele (inkvisiitor Lucero ja paljud teised). Baruch propageeris sama taktikat "revolutsioonilistele juutidele" – nad pidid varjama oma judaismi marksistlike fraaside taha. Kui Baruchi üks kirju Marxile 1. juunil 1928 avalikustati väljaandes "Le Revue de Paris" (lk. 574), järgnes suur skandaal, mida mõistagi summutada püüti. Tolles kirjas oli öeldud, et proletariaadi toel oleks juutkonnal kerge võimule tulla. Seejärel keelustaksid juutide juhitud valitsused kõikjal eraomandi, et need enda valdusse võtta, hakates neid varasid haldama. Sedamoodi teostuks talmudis sisalduv soovunelm, et juutide kätte langeksid maailma kõik varandused. Kirjas on ka öeldud, et juutkonna siht on saavutada võim maailma üle ning segustada rassid, kaotada piirid ja hävitada monarhiad. Tulemuseks oleks uus maailmakord, sionistide maailmariik.

Marxi hoiakute taustast

Uppsala Ülikooli usundiajaloo professor Jan Bergman on kinnitanud, et kabalistid peavad mittejuute lojusteks. Ka talmudis on see mitmes kohas välja öeldud: "Ainult juute nimetatakse inimesteks, goisid kutsutakse loomadeks." (Baba batra 114b, Jebamot 61a, Kerotot 6b ja 7) Mittejuudi elu on seega vähem väärt kui juudi oma. Talmud kinnitab seda oletust: "Kui mittejuut tapab mittejuudi või israeliidi, tuleb teda karistada. Aga kui israeliit tapab mõne mittejuudi, ei tule talle surmanuhtlust määrata." (Sanhedrin 57a, Epsteini ingliskeelses tõlkes vastab Sanhedrin I, lk. 388; kättesaadav Uppsala Ülikooli raamatukogus.)

Talmud kutsub üles: "Ka parimad goid tuleks tappa." (Avoda zara 26b, Tosefoth.) Lisaks leiavad äärmusjuudid, et goide töötulemused kuuluvad õieti Jumalast valitud rahvale: "Mittejuudi omand sarnaneb isandata kõrbega, igaühest, kes on selle oma võimusesse haaranud, on saanud selle omanik." (Baba batra 54b.)

Judaism on seega erakordselt rassistlik õpetus. Seda kinnitatakse korduvalt nii Tooras (viis Moosese raamatut) kui ka talmudis.

"Inimesi õnnistatakse üksnes juutide pärast." (Talmud, Jebamot 63a.) "Kõik juudid on sünnilt kuningalapsed." (Shabbat 67a.) "Juudid on Jumalale meelepärasemad kui inglid." (Chulin 91b.)

Juudi kirjanik Heinrich Heine (Chaim Büdeburg) on möönnud: "Juudi usund ei ole üldse mingi religioon, see on õnnetus." Ka professor Israel Shahak peab kabalistlikku müstitsismi sügavalt inimvaenulikuks. ("Jewish History, Jewish Religion: The Weight of Three Thousand Years". London, 1994. Lk. 16-17.)

Viiendas Moosese raamatus (20:10–17) saame teada, et teised rahvad peavad töötama juutide heaks, kui nad langevad nende voli alla. Vastuhakkamisel tuleb nad tappa ja nende varandus riisuda. Kus juudid juba elavad, tuleb iga goi tappa. Taaveti lauluraamatus (118:10–12) ähvardatakse korduvalt kõik paganad (goid) maha lüüa. Viiendas Moosese raamatus (7:16) võib lugeda: "Ja hävita ära kõik rahvad, kelle Jehoova, su Jumal, sulle annab; su silm ärgu andku neile armu."

Juudid on paraku neid genotsiidiüleskutseid aeg-ajalt ka kuulda võtnud. Kreeka ajaloolane Dio Cassius, kes oli ühtlasi rooma ametnik, kirjeldas detailselt, kuidas juudid Rooma riigi idaprovintsides aastal 116 toimunud ülestõusu ajal järsku hakkasid tapma rahvaid, kelle hulgas nad elasid. Judaistid tapsid nii naisi kui lapsi, sageli neid hirmsalt piinates. Iseranis metsikuid veresaunu toimetati Küreene linnas ja Kürenaika provintsis (praeguse Liibüa idaaladel) ning Küprosel, peamiselt selle pealinnas Salamises. Seda kinnitab kreeka ajaloolane Eusebios. Ka Mesopotaamias ja Palestiinas pandi toime massimõrvu. Ainuüksi Kürenaikas tapsid judaistid 220 000 roomlast ja kreeklast. Küprosel arvutati nende ohvreiks 240 000 inimest. Sel saarel juhtis tapatalguid juut Artemion. Mõistagi polnud juudid seejärel Küprosel teretulnud.

Rooma keiser Marcus Ulpius Traianus (53–117) saatis oma väed tapatalguid takistama. Alles aasta hiljem suutis Rooma juutide verejanu ohjeldada. Dio Cassius jutustab, et juudid koguni sõid oma ohvreid ning võidsid end nende verega. (William Douglas Morrison, "The Jews under Roman Rule". London, New York,

1890. Lk. 191–193.) Kõige jõhkramad mõrvad toimusid Egiptuses. Dio Cassius kirjeldas, et juudid ründasid isegi laevu, millega õudusest haaratud inimesed üritasid merele pageda. (Dr. Emil Schürer "Geschichte des jüdischen Volkes im Zeitalter Jesu Christi". Leipzig, 1890. Lk. 559.)

Võiks veel mainida sündmusi aastail 517–525 Lõuna-Araabias, kus judaistid eesotsas Jossif (Jussuf) Masruk Dhu Nuwasiga hakkasid Himjari põhjaosas (praeguses Saudi Araabias) massiliselt hävitama kristlasi ja teisi võõrausulisi. See metsikus vapustas kogu Euroopat. Dhu Nuwas oli Himjaris haaranud vägivaldselt võimu ja teinud judaismist riigiusu. Bütsantsi, Araabia ja Aksumi (Etioopia) ühisväed kukutasid Dhu Nuwasi 525. aasta mais. Massimõrvar hukati. (J. Kobištšanov, A. Drizdo, V. Mirimanov ”Tsivilisatsioonide kohtumine Aafrikas”. Tallinn, 1973. Lk. 84-85.)

Aastal 610 tungisid Antiookia juudid oma kristlikele naabreile kallale. Nad tapsid kõik, kes ette juhtusid, ja heitsid nende laibad tuleroaks. Antiookia juudid lõikasid patriarh Anastasiose kõhu lõhki, sundisid tal oma soolikaid sööma ja viskasid tema suguelundi talle näkku.

Aastal 614 ühisnesid Palestiina juudid oma Babüloonia usukaaslastega, aidates pärslastel Püha Maad vallutada. Kallaletungis osales 26 000 juuti. Pärast pärslaste võitu hakkasid juudid hävitama Palestiina goisid. Nad tegid kirikud ja kloostrid maatasa, tapsid munki ja preestreid, põletasid raamatuid. Alles jäi vaid mõni kirik. Pärslased müüsid kristlased enampakkumisel orjaks. Juudid ostsid Mamilla paisjärve ääres kristlikud vangid ja tapsid nad kohapeal. Ühtekokku tapeti neid kuni 90 000. Selle sündmuse on juudi kirjastused moodsatest ajalooraamatutest välja kärpinud. (Oxfordi professor Henry Mart Milman, ”History of the Jews”.)

Juutide silmis polnud seesugused tapatalgud mingi kuritegu, sest "ka parimad goid tuleks tappa", nagu lubab talmud. Oma massimõrvu on juudid ka ise Piiblis kujutanud. Nii leiame Esteri raamatus (9:16) loo sellest, kuidas juudid eesotsas Mordokaiga tapsid 75 000 pärslast ja teiste rahvaste esindajat. Judaistid tähis-

tavad seda genotsiidi iga aasta veebruaris või märtsis puurimipühana.

Nende kabalistlike arusaamadega võib seletada ka Marxi äärmuslikku rassismi ja põlgust teiste rahvaste vastu. Venelased olid tema meelest jaoks täiesti alaväärtuslikud. Slaavi rahvaid nimetas ta üldiselt "etniliseks kloaagiks". Talle ei meeldinud ka hiinlased ("New York Times", 25. juuni 1963). Ta mõistis juba ette hukka rahvad, kes ei soovinud järgida tema "revolutsioonilist" teed võitluses kristliku Jumala vastu. Töölisi, kellele ta oli oma ideoloogia koostanud, nimetas ta idiootideks ja eesleiks, talupoegi koopainimesteks.

Mihhail Bakunin hülgas hiljem marksismi ka põhjusel, et see oli judaismi edasiarendus. Näiteid judaimi olemuse kohta võib leida Vanast Testamendist rohkesti. Jahve andis israeliitidele õiguse vallutada teiste rahvaste maid ja võtta endale "kojad täis kõike head", mida israeliidid pole täitnud, ja õlipuud, mida nad pole istutanud, jne (Viies Moosese raamat 6:10-13, 18-19). Jahve lubas israeliitidel hävitada rahvad, kelle maade vallutamiseks nad said jumaliku õiguse (Viies Moosese raamat 7:16). Jahve lubas israeliitidel petta teisi rahvaid, kuni need satuvad täielikku segadusse, nii et neid kerge saagina on võimalik hävitada (Viies Moosese raamat 7:23). Jahve andis israeliitidele õiguse rüüstada teiste rahvaste vara (Teine Moosese raamat 3:20-22). Jahve on teinud israeliitidest "püha rahva", teiste rahvaste valitseja (Teine Moosese raamat 19:5-6).

Bakunin kirjutas oma raamatus "Jumal ja riik" (1872): "Kõikidest headest jumalatest, keda inimesed on kunagi kummardanud, on Jahve kõige edevam, kõige julmem, ebaõiglasem, verejanulisem ja kõige despootlikum. Ta eitab inimväärikust ja vabadust..."

Rahvusvaheliste anarhistide iidol Bakunin arvas, et kommunistliku riigivõimu tsentraliseerimine annaks parasiitlike juutide kätte kõik eelised.

Marxi, Disraeli ja teiste juutide jahmatavad ülestunnistused

Et jätta muljet, nagu poleks judaismil marksismiga midagi ühist ja juutide usund koguni ohustab kommunismi, tuli osa kommunistlikke juhte (sealhulgas Marx ise, Pierre Joseph Proudhon, François Marie Charles Fourier – kõik juudid) lagedale nn juudikriitikaga.

Ka hiljem on paljud võimul olnud kommunistlikud juhid hoolitsenud selle eest, et neid aeg-ajalt süüdistataks antisemitismis, vältimaks kahtlustusi kommunistliku ideoloogia kabalistlik-frankistliku olemuses. Enamik nn sovetolooge ja uurijaid, kellel puuduvad isiklikud kommunismikogemused, on lasknud end säärasest silmakirjalikkusest tüssata. Ka kodanlikult meelestatud Tommy Hansson levitas oma raamatus "Marksismi ideoloogia" (Stockholm, 1989) toda müüti.

Marx kirjutas aastal 1844 oma artiklis "Juudiküsimusest", et juudid suuremal või vähemal määral juhtisid Euroopat, et nende ilmalik jumal oli raha ning põhitegevus liigkasuvõtmine. Marx

arutles: "Milline oli juudi usundi sügavaim alus? Praktiline vajadus, egoism... Mis on juudi usundis abstraktne? Põlgus teooria, kunsti, ajaloo ning inimeste kui seesuguste vastu – see on rahainimese teadlik seisukoht ja tema voorus... Niipea kui ühiskonnal on õnnestunud vabaneda juutluse empiirilisest olemusest, sahkerdamisest ja selle eeldustest, muutub juut kujutletamatuks, sest tema teadvusel pole siis enam mingit objekti..." Ta väitis kõhklematult: "Iga türanni mahitab juut."

Marx möönis, et kristlik ühiskond judaiseerus, muutudes niimoodi üha kapitalistlikumaks, mistõttu rahavõimu kummardati veelgi rohkem kui varem. Seda teadis iga intelligentne inimene. Polnud ju mingi saladus, kuidas juudid XIX sajandil Poola Galiitsias kaubanduse üle võtsid. Juudi kaupmehed ajasid ühisjõul Poola ettevõtted pankrotti. Konkureerivad juudi ärimehed müüsid oma kaupa järsku tunduvalt odavamalt kui poolakad, nii et nonde ärid laostusid. Seejärel tõstsid juudi kaupmehed hindu, haarates kontrolli Galiitsia äritegevuse üle täielikult enda kätte. Juba roomlane Tacitus (54-119) ütles: "Juudid näitavad ustavust ning halastust üksnes oma hõimlaste suhtes." Et lihtpoolakad hukka said, polnud juudi kaupmeeste meelest üldse kuritegelik, sest talmudis on kirjas: "Milliseid patte juut ka teeb, Jumala silmis on ta ikka hea ning õige." (Chagiga 15b.)

Et juudi "revolutsionäärid" kristlastele ja teistele kergeusklikele inimestele valetasid, ei pea talmud samuti kuriteoks: "Jumala nimi jääb rüvetamata, kui juut goile valetab." (Baba Kamma 113b.)

Krimmi sõja ajal avalikustas Marx enesekindlalt "New York Daily Tribune'is" (4. jaanuar 1856), et Euroopas intrigeeris suuri kasumeid teeniv organisatsioon, samal ajal kui Inglismaa, Prantsusmaa ja Venemaa pärast tagasilööke sõjas nõrgenesid. Ta süüdistas juute, et nood juhivad sõjategevust oma rahaga.

Leidub teisigi avameelseid juute. Nii kirjeldas Benjamin Disraeli (1804-1891) oma romaanis "Coningsby" (1844), kuidas juutide salaorganisatsioon pankade abil maailma juhtis. Ta näitas, kui lihtne oli sel organisatsioonil likvideerida impeeriume ja

moodustada uusi, kukutada valitsejaid ja uusi võimule upitada. Disraeli, kelle isa oli Inglismaale tulnud Itaaliast ja kes oli hästi kursis frankistide saladustega, kirjutas: "Saksamaa seisab hirmsa revolutsiooni lävel. Seda valmistatakse ette juutide abil; kommunistide ja sotsialistide eesotsas seisavad juudid." Eesmärk oli kristlus kahjutuks teha ja maailm juudilikuks muuta. Selles maailmas hinnataks peamiselt vägivalda, millega lahendataks kõik probleemid.

Disraeli: "Me oleme oma õnne sepad ning ütleme, et see on saatus." Tema võttiski kasutusele väljendi Suur Vend (massoonide termin) diktaatori tähenduses. George Orwell tegi selle mõiste üldtuntuks oma raamatus "1984". Hiljem anti Disraelile aadlitiitel, temast sai lord Beaconsfield.

Kas pole imelik, et Marxi süüdistati antisemitismis, mitte aga Disraelit, kes kirjeldas täpselt sama nähtust? Või sõltus see asjaolust, et Marx pooldas avalikult kommunismi, aga Disraeli oli konservatiiv?

Ka inglise kirjanikku ja massooni Herbert George Wellsi (1866-1946) ei süüdistatud antisemitismis. Aastal 1939 avaldas ta tähelepanuväärse raamatu "The Fate of Homo Sapiens". Selles ta ütleb: "Kogu küsimus on õigeuskliku juutkonna hardas usus, et nad on väljavalitud rahvas. Säärase usu säilitamist peavad nad oma missiooniks. Seda õpetust on võimatu pidada millekski muuks kui maailmavastaseks konspiratsiooniks... Peaaegu iga ühiskond, kellega õigeusklik juutkond on kokku puutunud, on varem või hiljem jõudnud arusaamisele, et see õpetus on vandenõu ümbritseva maailma vastu. Vana Testamendi põhjalik lugemine vaevalt seda arusaama muudab: seal on konspiratsioon selgelt ja silmanähtavalt esitatud. Ning see pole mõne sõbraliku ja süütu rahva vandenõu, kelle ainus soov on pentsikuid traditsioone säilitada. See on agressiivne ja kättemaksuhimuline vandenõu."

Ka juudi filosoof Erich Fromm tunnistas, et revolutsionäärid on olemuselt kurjategijad.

Massoonid Marx ja Engels

Tänapäeval teavad vaid vähesed, et Moses Hess oli seotud illuminaatidega. Just Hess lülitas nii Marxi kui ka Engelsi massoonlusse.

5. juulil 1843 esitas Brüsseli looži *Le Socialiste* suurmeister Ragon revolutsioonilise tegevusprogrammi projekti, mis sai aluseks "Kommunistliku partei manifestile". Loož *Le Socialiste* nõustus ettepanekuga ja Belgia kõrgeim vabamüürlusorgan Belgia Ülemnõukogu (Suprème Conseil de Belgique) otsustas ühel häälel Ragoni anarhistliku programmi vastu võtta, sest "sotsiaalselt vastab see vabamüürlusõpetusele ning Grand Orientiga ühinenud maailm peab pühenduma selle teostamisele". ("Bulletin du Grand Orient", juuni 1843.)

17. novembril 1845 sai Karl Marxist Brüsseli looži *Le Socialiste* liige. Marx ja Engels pälvisid lõpuks 31. kraadi. (Vladimir Istrarhov, "Vene jumalate löök". Moskva, 2000. Lk. 154.)

1847. aastal said Marxist ja Engelsist ühe illuminaatide põrandaaluse allrühmituse liikmed. See rühmitus oli Õiglaste Liit. (Michael J. Goy "Maailma ajaloo puuduv dimensioon". South Pasadena, 1976. Lk. 65.) ENE andmeil rajasid tolle rühmituse revolutsioonilised sotsialistid Pariisis 1836. aastal. Sinna kuulus vaid 17 liiget. Tähtsat osa mängisid selles juudid Jakob Venedy ja Pierre Joseph Proudhon. Kolm aastat hiljem, 12. mail 1839, üritas Õiglaste Liit koos teise samasuguse grupeeringuga (*Aastaajad*) Prantsusmaal riigipöörde abil võimule tulla, kuid see luhtus. Operatsiooni juhtisid juudi illuminaadid Joseph Moll, Karl Christian Schapper ja organisatsiooni juht Louis Auguste Blanqui. Viimane vangistati. Blanqui oli rajanud *Aastaajad* aastal 1837. Avalikkus tundis teda sotsialistina. Õiglased juhid pagesid Londonisse, kus Õiglaste Liit sai Molli ja Schapperi eestvõttel rahvusvaheliseks õõnestusliikumiseks. Samasugused riigipöördekatsed 1831. aastal Prantsusmaal ja Poolas nurjusid samuti.

Finantsklikk ja illuminaadid vajasid oma võimutaotluste maskeerimiseks sobivat ideoloogiat. Neil oli tarvis ellu viia vande-

nõuplaan ning ühtaegu ateismi kuulutada. Töölised juhtusid olema "lausa kasulikud idioodid", keda loodeti pimedate käsutäitjatena tõhusalt manipuleerida. Et töölisklassi nimel inimkonnavastast vandenõu teostada, esitati kohandatuna kõikvõimalikke kommunistlikke ja sotsialistlikke utoopiaid. Hess ja Marx lootsid ära kasutada rumala proletariaadi kadedust, et lavastada hirmu, kannatuste, õuduste ja reeturlikkuse põrgu maa peal – kommunism.

1847. aasta novembris esitas Moses Hess Londonis ettepaneku teha Õiglaste Liidust kommunistlik partei. Koos Engelsiga reorganiseeris (nõukogude termin) Marx liidu aasta lõpuks ümber. Peaosa hakkasid seal mängima Hess, Marx, Engels, Wilhelm Weitling, Hermann Kriege, Joseph Weydemeyer, Ernst ja Ferdinand Wolf. Marx sai ülesande kirjutada kommunistliku partei manifest, ilmutab ENE.

24. veebruaril 1848 üllitas Marx vabamüürlusjuhtkonna käsul Londonis "Kommunistliku partei manifesti". Marx tegi seda koostöös orjakaupmees Jean Laffitte-Laflinne'ga.

Selles manifestis oli Marx vaid edasi arendatud Adam Weishaupti ja Clinton Roosevelti ideid. Ühtlasi oli ära kasutatud utoopilise kommunisti François Noël Babeufi (1760–1797) konspiratsioonikogemusi, näitamaks teed sotsialistlikule (loe: illuministlikule) revolutsioonile.

Kommunismist ja sotsialismist sai illuminaatide programmi koodnimetus. Eesmärk oli kaotada moraaliprintsiibid, misjärel on kõik lubatud. Illuminaadid üritasid igati levitada uut usundit, mille prohvet ja apostel pidi olema Karl Marx. Algab ju "Kommunistliku partei manifest" sõnadega: "Üks tont käib ringi mööda Euroopat – kommunismitont!"

Et konkureerivatest ideoloogiatest ning usunditest vabaneda, kuulutas Marx: "Usk on oopium rahvale!" Ta ei väsinud põhjendamast, et leidub "üksainus meetod – revolutsiooniline terrorism, et vabale ühiskonnale lõpp teha". (K. Marx ja F. Engels, "Teosed". Moskva, 5. köide. Lk. 494.) "Kommunistliku partei manifestis" kutsusid Marx ja Engels vallutama maailma vägivallaga. "Väri-

segu võimulolevad klassid Kommunistliku Revolutsiooni ees!" "Eesmärgid on saavutatavad ainult kogu senise ühiskondliku korra vägivaldse kukutamisega." Ka "Kapitalis" (1867) rõhutas Marx varjamatult sotsialistlike aktsioonide vägivaldsust. Ta kirjutas: "Vägivald on ämmaemand, kes toob uue ühiskonna ilmale vana ühiskonna rüpest."

"Kõigi maade proletaarsed, ühinege!" ja teisi säherdusi lipukirju vajati selleks, et kuulekate armee aitaks illuminaadid võimule ning hiljem laseks end alistada ja orjastada. Kõik "helge" kommunismi nimel! Klassivõitlus kaotaks individualismi ja kergendaks kõige selle hävitamist, mis on kultuuris väärtuslik.

Sotsialismi-ideoloogia ässitas tuhandeid inimesi liikvele Suure Eesmärgi nimel, ilma et neil selle tegelikust olemusest aimugi olnuks. Samas ei tüdinud Marx toonitamast, et ilma revolutsioonita ei saa sotsialismi kehtestada.

Marxi "õpetus" oli täis vastuolusid. Ta pidas kehalist tööd väärtusi loovaks, aga mõttetööd mitte. Vähegi arukas inimene taipas pikemata, et säärase teooriaga taheti töölisi peibutada, kasutades jultunult ära nende vaimset arenematust. Intelligentsed ja andekad, kes sellega ei leppinud, olid sunnitud kõrvale tõmbuma. Marksistid hakkasid neid hiljem agaralt tapma.

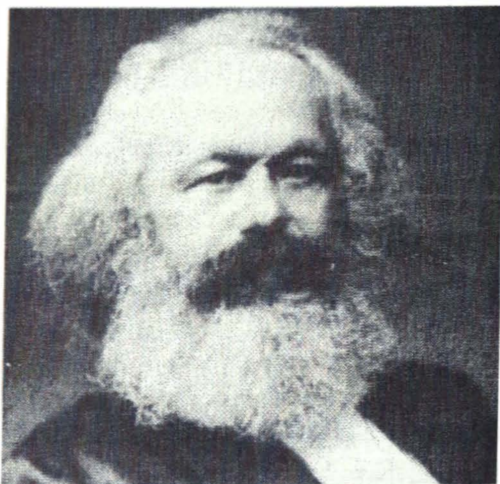
Marx kutsus revolutsionääre üles minetama suuremeelsuse ja aususe ning mitte põlgama kodusõda. (K. Marx ja F. Engels, "Teosed". Moskva, 33. köide. Lk. 772.) See on marksistide teene, et ilusate valede jutlustamisest primitiivsetele ja rahulolematutele inimestele sai täiuslik propagandavõte.

Marx tahtis ühiskonda industrialiseerida eelkõige seepärast, et inimmassid tegevuseta ringi ei longiks, vaid rakenduksid **töölistena** tootmisse. Kas neid tooteid keegi ka vajab, kas tootmise tõttu keskkond mitte ei saastu, see polnud enam oluline. Marksistidele oli vaid tähtis, et alamad oleksid pidevalt millegagi ametis, sest muidu hakkavad nad illuminaatide vägivallarežiimi ohustama.

"Revolutsiooniaasta" 1848 – esimene laine

Kõigest mõni kuu pärast kommunistliku partei rajamist "puhkesid" siin-seal revolutsioonid. 1848. aastal järgnes üks revolutsioon teisele. Perekond Rothschild hoolitses finantseerimise ja Kommunistide Liit planeerimise eest. Saksamaa jagati "revolutsioonilisteks" kommuunideks, mida kamandas Noor-Saksa-Ühing, mille juhiks oli Marx määranud Arnold Rüge. Prantsuse "revolutsioon" (1789–1799) tegi Rothschildid pururikkaks, sest keisri- ja kuningriigid vajasid hiigellaene. Rothschildidel oli Euroopa täiuslikem infogentuur oma käskjalgadega, kes alati jõudsid tähtuudistega kohale enne valitsejate kullereid (ka Waterloo lahingu tulemuste kohta, nagu selgub Derek Wilsoni raamatust "Perekond Rothschild"). Aastal 1847 oli Lionel Rothschildist saanud esimene juudi soost parlamendiliige Londonis.

Terrorismi koordineeris endine Preisi ohvitser August Willich. Ameerika kodusõjas kerkis ta esile jänkide kindralina, paistes silma erilise julmusega. ENEgi väitis, et Kommunistide Liidul oli sellal 400 liiget (teiste hulgas umbes 40 isikut Skandinaaviast).

Õeluse pühak Karl Marx (1812–1883).

"Revolutsioone" ja vastuhakke õhutati pooles Euroopas. 1847–48 isegi Šveitsis, kus võimule tulid massoonid. Ässitajad olid peamiselt juudi illuminaadid või nende käsilased. Kõik algas nähtamatu käe oskusest ära kasutada asjaolu, et 1846. aasta sügisel oli viljasaak väga kesine. Järsku osteti vili suurtes kogustes kokku. 1847–48 lasti toiduained salaladudest välja ning müüdi kahe- ja kolmekordsete hindadega. Nälgiva rahva hulgas küpsesid verised mässud. Vilja ülesostja oli juudi ärimees Ephrasi, James Rothschildi variisik.

Mais 1847 korraldati Strassburgis vabamüürlaste kongress, kus otsustati revolutsioon lavastada 1848. aasta kevadel. Delegaatide hulgas olid tähtsad juudi massoonid: Alphonse Lamartine (1790–1869), kes hakkas juhtima uut ajutist revolutsioonilist valitsust Prantsusmaal (ametlikult sai temast välisminister), Adolphe Isaac Crémieux, Goudchaux, Leon Gambetta, Simon ja Louis Blanc Prantsusmaalt (kõigist said kevadel 1848 tuntud revolutsioonijuhid); Fickler, Friedrich Franz Karl Hecker (1811–1881), Georg Herwegh, Robert Blum, Feuerbach, Jacob Venedy, Johann Jacoby (1805–1877) Saksamaalt (nad mängisid "revolutsiooni" ajal peaosa).

Vabamüürlane Jacob Venedy (1805-1871) oli juhtivalt tegev revolutsioonilises Viiekümne Komitees, mis rajati Maini-äärses Frankfurdis märtsis 1848. Komissar Venedy juhtis Berliini mässu 18. märtsil 1848.

Juudi pankur ja massoon Ludvig Bamberger (1828-1899) oli Saksamaal 1848. aasta "revolutsiooni" ninamees. 1870. aastal rajas ta Saksa Panga.

Crémieux (33°) oli tuntud advokaat, "liberaalne poliitik" ja Memphis-Misraimi riituse suurmeister. 1860. aasta mais asutas ta Pariisis koos rabi Elie-Aristide Astruci, Narcisse Leveni, Jules Carvallo ja teistega juudi vabamüürlaste suurorganisatsiooni *L'Alliance Israélite Universelle* ("Ülemaailmne Israeliitide Liit"), mille täitevorganiks sai B'nai B'rith. Rühmituse heebreakeelne nimi viitab motole: "Kõik iisraellased on seltsimehed". Cré-

mieux'st sai 1863. aastal selle liikumise keskkomitee president. Tal oli vahetu koostöö mõjuka inglise juudi *sir* Moses Chaim Montefioerega (1784–1885), kellega ta aastal 1840 oli Damaskuses päästnud süü omaks võtnud juudi rituaalmõrvarid kohtu alla andmisest. Liidu apellis öeldi: "See pole prantsuse, inglise, iiri või saksa Liit, mida me soovime rajada, vaid Juudi Maailmaliit... Kristlane või moslem ei saa mitte mingil juhul olla juudile hea sõber enne, kui on saabunud hetk, mil ainus õige religioon, judaism, maailma valgustab."

Crémieux'st sai hiljem revolutsioonilise valitsuse minister ja Grand Orienti meister.

Algul korraldati "revolutsioonid" Sitsiilias. 12. jaanuaril 1848 kuulutasid Palermo "revolutsionäärid" Sitsiilia iseseisvaks. 8. veebruaril algas revolutsiooniline liikumine Piemontes. 17. veebruaril järgnes mäss Toskaanas. Kõike korraldasid kaks illuminaatide juhti, juudid Giuseppe Mazzini ja Adriano Lemmi. Grand Orienti suurmeistri ning osava revolutsioonilise vandenõulasena sai Lemmist aastal 1872 Mazzini järglane. Ka massoon Giuseppe Garibaldi (33°) osales planeerimises. Seejärel hakati tegutsema Prantsusmaal. Pariisis kutsuti 22. ja 23. veebruaril esile mäss, millega Isaac Crémieux eestvõttel kukutati kuningas Louis Philippe. 24. veebruaril pages ta Londonisse, võimu võttis üle Lamartine. Samal päeval, 24. veebruaril avaldati "Kommunistliku partei manifest". Rahutusi puhkes ka mujal.

Märts 1848: läbimõeldud plaan

Kui vaatleme lähemalt 1848. aasta märtsi "revolutsioone", siis näeme kõige selle taga läbimõeldud plaani.

5. märtsil tuli Heidelbergis kokku nn eelparlament, mida juhtis kohaliku vabamüürlaslooži suurmeister. Tollesse looži kuulusid peamiselt juudid. Nood olid osalenud ka illuminaatide kongressil Strasbourgis. 11. märtsil rajasid illuminaadid Prahas Püha Václavi nõukogu.

Illuminaatide juht Giuseppe Mazzini.

Vägivallaaktsioonid said alguse 13. märtsil ülestõusuga Austria pealinnas Viinis. Sündmust mahitas kaks juudi arsti ja vabamüürlast – Adolf Fischhof ja Joseph Goldmark. 14. märtsil järgnes Rooma "revolutsioon", mida suunas Giuseppe Mazzini, kes kuulutas kirikuriigi vabariigiks. See purustati, hoolimata Garibaldi punasärklaste (karbonaaride) visast vastupanust.

Ungari Pestis oli mäss aegsasti planeeritud 15. märtsile. Ettevalmistusi juhtis juut Mahmud Pascha (Freund). Neis oli osalenud ka massoon Lajos Kossuth, kes üritas provintsiski kihutustööd teha. Mässuga kavatseti ühtlasi tähistada Gaius Julius Caesari tapmist aastal 44 enne Kristust; selle mõrva eest ülistab Grand Orient ikka veel Brutust. Samale päevale olid planeeritud mässud ka Napolis ja Pariisis.

Lausa eriline päev oli **18. märts**, mil rahvast ässitati ülestõusudele Milanos ja Stockholmis ning tehti revolutsiooni Berliinis.

Juhtide hulgas nähti vaid juudi massoone. Milanos oli peaorganisaator Giuseppe Mazzini, kes hiljem õhutas segadust ja ülestõuse ka teistes Lombardia linnades, ning Berliinis Johann Jacoby. Väljaastumised sel laupäeval Milanos, Berliinis ja Stockholmis olid määratud koguni samale kellaajale. 18. märts on

massoonide tähtpäev. 1314. aastal oli sel päeval Pariisis tuleriidal põletatud Templiordu suurmeister Jacques de Molay. Nende mässudega taheti kätte maksta nii tema hukkamise eest kui ka ordu hävitamise eest kaks aastat varem Philippe Ilusa (1268–1314) käsul. Kättemaksuna oli kavandatud samuti Preisi kuninga Friedrich Wilhelm IV (1795–1861) mõrv Berliinis, misjärel illuminaat Mihhail Bakuninist pidi saama Preisimaa diktaator. Aga kavatsus kukkus läbi, sest keegi truu alam hoiatas kuningat. Siiski pidi kuningas kapituleeruma ning tegema vabamüürlastele suuri järeleandmisi.

Kättemaksuakte jätkati täpselt 23 aastat hiljem – 18. märtsil 1871, mil kuulutati välja Pariisi Kommuun. Nõukogude Venemaal tähistati 18. märtsi Punaabi päevana.

Kappavast hobusest kiiremini jõudsid verised rahutused ka Stockholmi. Bunny Ragnerstam ilmutab raamatus "Töölisliikumine" (Stockholm, 1986), et rahutuste ajal tapeti 18 inimest. Ässitas 1847. aasta sügisel moodustatud Stockholmi Kommunistlik Selts. See organisatsioon oli ühenduses Euroopa Kommunistliku Liiduga. Aktsiooni mahitas juudi kirjutaja Christoffer Kahnberg, kes koostas kõik üleskutsed, mis linnas üles kleebiti. Need õhutasid: "Hävitage aadel ja andke kodanlastele ja töölistele nende õigused!" "Revolutsioonitund on tulnud!" "Maha valitsus!" (Sellal istus Rootsi troonil liberaalne kuningas Oskar I.) "Elagu vabadus, võrdsus, vendlus!" "Elagu rahvas! Elagu vabariik!"

17. märtsil organiseeriti Venezias ülestõus austerlaste vastu. Samal päeval vabastasid "revolutsionäärid" vanglast juudi vabamüürlase ja Mazzini agendi Daniele Manini (1804–1857), kes **18. märtsil** haaras jämeda otsa enda kätte. Kui austerlased olid 22. märtsil võidetud, kuulutas Manin välja iseseisva Venezia Vabariigi, mille vabamüürlastest koosnevas juhtkonnas tegutses peale tema veel kaks agarat juudi "revolutsionääri": Leon Pincherle ja Isaac Pesaro Maurogonato. Et kõik mainitud isikud olid tõesti juudid, kinnitab Encyclopaedia Judaica. Mazzini programm nägi ette Austria-Ungari riigi kadumise. Maailmarevolutsioon pidi see-

pärast algama Itaalias. Kõige olulisem eesmärk oli moodustada Euroopa Ühendriigid. Advokaat Daniele Maninist, kes kuulus tuntud juudi Medina-suguvõssa, sai 13. augustil 1848 vabariigi "president", kes panigi maksma diktatuuri. Austerlased purustasid selle "vabariigi" 1849. aasta 22. augustil. Manin pages koos teiste illuminaadi vandenõulastega Pariisi, kuhu ta pidi jääma elu lõpuni. Ka Jüdisches Lexikon (Berliin, 1929, III köide, lk. 1363) märgib, et Manin oli juut.

Müncheni märtsirevolutsiooni aegu sundisid vabamüürlased ka Baieri kuninga Ludwig I troonist loobuma. Pärast taanlaste sissetungi Schleswigi algas seal 21. märtsil "revolutsioon". Ajalooõpikuis on kõiki neid sündmusi häbitult nimetatud "rahva spontaanseteks väljaastumisteks".

Teine laine 1848–49

12. aprillil õhutas Badeni ülestõusu juut Friedrich Hecker. 15. mail alustasid massoonid Viinis teist ülestõusu, mis sundis keisri troonist loobuma. Päris loomulikult oli Austrias vabamüürlus kuni Esimese maailmasõjani keelustatud. "Revolutsioon" Böömimaal (praegune Tšehhi) kulmineerus Praha ülestõusuga 12. juunil 1848. See suruti maha juba 17. juunil. ENE andmeil organiseeris selle ülestõusu Mihhail Bakunin, nagu ka "ülestõusu" Dresdenis 3. mail 1849. Seegi suruti kähku maha ning Bakunin pidi linnast 9. mail pagema. Dresdenis oli ta kuulunud ajutisse revolutsioonivalitsusse. Hiljem ta vangistati ja mõisteti surma, kuid anti Venemaale välja. 1861. aastal põgenes ta Siberist Jaapanisse, jõudes lõpuks Euroopasse tagasi.

22. juunil 1848 õhutati Pariisis jälle mässule. 18. septembril organiseeriti ülestõus Frankfurdis. 6. oktoobril tehti Viinis kolmas revolutsioonikatse. Julgeolekukomitee juhina tegutses Adolf Fischhof. Temast sai Austria tegelik diktaator. Õnneks purustati sealne "revolutsioon" 31. oktoobril. 5. novembril algas Roomas

uus ülestõus. See kõik kordus mitmel pool mujal. Itaalias õnnestus vabariik likvideerida sügiseks 1849. Selle revolutsioonilaine ajal organiseeriti rahvamiilits.

Need aktsioonid Euroopas (Itaalias, Austrias, Prantsusmaal, Ungaris, Böömimaal, Saksamaal, Šveitsis, Taanis, Rootsis) 1848. aasta sügisel olid ajaloolase Nesta Websteri andmeil massoonide vandenõu. ("World Revolution". London, 1921. Lk. 156.)

Marx ja Engels sõitsid aprillis 1848 Kölni, kus nad koos Moses Hessiga asutasid kommunistliku ajakirja "Neue Rheinische Zeitung", mille esimene number ilmus 1. juunil. Kavatseti teha propagandat. Illuminati Ordu rajaja Adam Weishaupt oli öelnud: "On hädavajalik muuta meie põhimõtted moodsaks. Seejärel võiksid noored kirjanikud neid ühiskonnas levitada meie ürituse huvides." Ta toonitas, et ajakirjanikelt tuleks kõrvaldada kahtlus illuministlikes kirjanikes. Just see oligi Marxi ülesanne.

"Revolutsioon" Saksamaal summutati. Marx aeti mais 1849 maapakku. Enne jõudis ta ajalehes kirjutada: "Me oleme halastamatud, sugugi mitte leebed. Kui meie aeg saabub, ei varja me oma terrorismi!" (Arnold Kunzli "Karl Marx: Eine Psychographie". Wien, 1966.) "Neue Rheinische Zeitungi" viimane number ilmus 1849. aasta 19. mail.

Tasub meenutada, mida ütleb Disraeli romaanis "Coningsby" (1844): "Saksamaa seisab hirmsa revolutsiooni lävel, mida valmistatakse ette juutide abil; kommunistide ja sotsialistide eesotsas seisavad juudid." Disraeli täpsustas: "See jube revolutsioon, mida praegu Saksamaal sepitsetakse... areneb täielikult nende juutide taotluse kohaselt, kes on peaaegu täielikult kahmanud endale ainuõiguse juhtivatele kohtadele." Seegi näitab, kuivõrd täpselt olid illuminaadid planeerinud oma hävitustööd, mis uuesti kulmineeris aastal 1863 Poolat tabanud terroris. Gambetta korraldas Pariisis uue "revolutsiooni" 4. septembril 1870. Võimule tulnud valitsuse üheteistkümnest ministrist üheksa olid massoonid, neist omakorda kolm olid äärmusjuudi kõrgvabamüürlased: Isaac Adolph Crémieux, Alexandre Glais-Bizoin (1800-1877) ja Léon Gambetta.

Illuminaadid jätkavad terrorit

28. septembril 1864 rajati Londonis Hessi, Marxi, Engelsi ja Bakunini algatusel Rahvusvaheline Tööliste Ühing (International Working Men's Association), saades tuntuks Esimese Internatsionaalina, mis jätkas ametlikult 17. novembril 1852 tegevuse lõpetanud Kommunistide Liidu jälgedes.

Juudi terrorist Karl Cohen, kes oli Esimese Internatsionaali liige ja Karl Marxi kaastööline, üritas Berliinis Unter den Lindenil 7. mail 1866 tappa peaminister Otto von Bismarcki. Sellega marksistide terroritegevus ei lõppenud. Maxim Kowalevski juuresolekul teatati Marxile aastal 1878, et atentaat keiser Wilhelm I-le, seegi kord Unter den Lindenil, nurjus. Kowalewski väitel külvas raevunud Marx saamatu terroristi needustega üle. (Paul Johnson, "Intellektuaalid". Stockholm, 1989. Lk. 93.)

18. märtsil 1871 õnnestus illuminaatidel kehtestada "proletariaadi diktatuur" Pariisis. Enamik "revolutsioonilise Pariisi Kommuuni" (termin pärineb aastast 1792) 86 juhist olid ühtlasi sotsialistlikud vabamüürlased (Louis Charles Delescluse, hulluks peetav Gustave Flourens, Édouard Vaillant), kes olid ka aktiivsed jumalavastased. See kommuun oli esimene tõsist muret tekitav hoiatussignaal tsivilisatsioonile, mida illuministlikud jõud tahtsid purustada.

Neojakobiinide ja blankistide Pariisi Kommuunile tehti lõpp 71 päeva hiljem – 28. mail 1871, mil seda hakati verre uputama. Punalipu all toimunud kommunaaride terror oli nõudnud hulk inimelusid. Seoses Vendôme'i samba purustamisega 16. mail tapeti mitukümmend inimest. 27. mail hakkasid meeleheites rahvusvahelised "revolutsionäärid" (Poolast, Itaaliast, Saksamaalt, Ameerikast, Venemaalt ja mujalt) tapma poliitvange. Ühtekokku võttis kommuuni rajamisest osa 52 000 välismaalast (peamiselt Saksamaalt).

Weishaupt oli oma jüngritele selgitanud: "Te peate lämmatama kõik, keda te ei suuda ümber veenda."

Juudi vabamüürlaskommunaarid purustatud Vendôme'i monumendi juures Pariisis 1871. aastal. Neil oli kavas hävitada ka Jumalaema kirik.

Aastal 1872 otsustas Karl Marx Internatsionaali tegevuse Euroopas lõpetada, sest see organisatsioon hakkas tema ja anarhistide juhi Mihhail Bakunini vahel puhkenud võimuvõitluse tagajärjel lõhenema. Neli aastat hiljem, 15. juulil 1876 (100 aastat pärast Illuminati Ordu rajamist) lõpetas Internatsionaal tegevuse Philadelphias (USA).

Illuminaatide hüvanguks tegutsenud Esimene Internatsionaal palkas "töölisvõitlusele" ülistuslaulu kirjutama Eugène Pottier'

(1816–1887). See saatanlik viis sai Nõukogude Venemaa hümniks aastal 1917. 1944. aastal tehti sellest kommunistliku partei võitluslaul. Eugène Pottier kuulus teatavasti ka Pariisi Kommuuni juhtkonda.

Esimest maid, mil illuminaatide organisatsioon rajati, tähistavad kommunistid ja sotsialistid kogu maailmas Rothschildi punalippude all alates 1890. aastast. Mõistagi taheti tähistuse ettekäändeks leida "töölislikum" põhjus.

Illuminati Ordu 110. aastapäeval, 1. mail 1886, korraldati Chicagos tööliste demonstratsioon, millest loodeti tõsisemat kokkupõrget, et 1. maid tähistama hakata. Rootsi sotsialistide lehe "Aftonbladeti" (26. juuni 1986) andmeil läks verevalamiseks alles 3. mail 1886, mil politsei streigimurdjaile kallale tormanud tööliste pihta tule avas. Üks märatsevatest töölistest sai kohe surma, kolm suri kuulihaavade tagajärjel hiljem. Selle ässitusaktsiooni organiseeris miljonärist vabamüürlane Samuel Gompers, Inglismaalt sisserännanud juut, kes oli end sokutanud Ametiühinguföderatsiooni etteotsa. Samuel Gompers oli olnud Karl Marxi ideede agar propageerija.

Sellele sündmusele toetudes otsustas Teise Internatsionaali esimene kongress 1889. aastal Pariisis 1. maid tähistama hakata. Tähistuse tegelikku põhjust, illuminaatide organisatsiooni aastapäeva, rahvahulkade eest varjati. Inglise ajaloolase Nesta H. Websteri andmeil kontrollisid illuminaadid ka Teise Internatsionaali (1889-1899) tegevust.

14. märtsil 1883 pagulasena Londonis surnud Karl Marxist loodi kõikvõimalikke müüte, mille tegelikku olemust sai eespool käsitletud. Marxist sai valelikkuse ja õeluse pühak.

Pärast kommunismi kokkuvarisemist Ida-Euroopas on mitmel pool väidetud, et mitte kõik marksismiga kaasnenu pole olnud sihilik kavatsus. Just seda Marx oma "õpetusega" silmas pidaski. Illuminaadid Marx ja Engels olid rahvaid pettes väga osavad. Nende manifestist sai sadadele miljonitele inimestele julm tegelikkus.

Müütidest varjatud tegelikkus

Marxi kohta on levitatud hulk müüte: ta oli vaene ning teda toetas üksnes Engels, ta oli terrori vastu, ta oli salliv ega soovinud teiste ideesid hävitada. Aga tegelikult? Tuntuim müüt väidab, et Marxil polnud raha ning ta oli majanduslikult sõltuv oma "sõbrast" Friedrich Engelsist. Peamiselt finantseeris teda Nathan Rothschild. Selle paljastas Marxi lähedane seltsimees Mihhail Bakunin oma teoses "Polémique contre les Juifs" ("Poleemika juutide vastu"). Bakunin lõpetas Marxi ja tolle kambameestega vahekorra just seepärast, et "neil on üks jalg pangas ja teine jalg sotsialistlikus liikumises". Karl Marx eelistas peeni roogi, tema perele imporditi ainult prantsuse veine. Luksus oli nende pere nõrkus.

Frankistlike illuminaatide tähtsamaid lipukirju oli: "Ükski müür ei ole nõnda kõrge, et kullakoormaga eesel ei suudaks sellest üle saada."

Hiljem iseloomustas Engels Marxi kui peletist, kes vahutab vihast, nagu kihutanuks teda taga kümme tuhat kuradit. Marxi joomahullus ja orgiad vaid suurendasid tema raevu ümbruskonna vastu. Pariisis tuli koosolekuid pidada suletud uste ja akende taga, et Marxi röögatused välja ei kostaks. Ta tavatses riielda kõigiga, kes tema mõjule ei allunud. Tuntud sotsialist, vabamüürlane ja Marxi kaaslane Giuseppe Mazzini on öelnud: "Ta süda tuksub pigem vihast kui armastusest kaasinimeste vastu." (Fritz Joachim Raddatz, "Karl Marx, Eine Politische Biographie". Hamburg, 1975.)

Marxi assistent Karl Heinzen paljastas, et Marx olnud egoist ja intrigant, kes püüdis teisi ära kasutada. (Karl Heinzen, "Erlebtes". Boston, 1864.) Karl Heinzen koguni leidis, et Marxi nööpsilmad heitsid õeluse leeke. Paljud on kinnitanud, et vihasena tavatsenud Marx röögatada: "Ma hävitan su!"

Marx ei hoolinud demokraatiast. Isegi Engels mainis, et ajalehe "Neue Rheinische Zeitung" toimetus oli organiseeritud nõnda, et Marx oli selle diktaator. Marx ei talunud kriitikat. Näiteks kui dr

Ludwig Kugelmann aastal 1874 vihjas sellele, et oma elu paremini organiseerides polnuks Marxil raske "Kapitali" lõpetada, tõmbas Marx nende suhetele kriipsu peale ja hakkas teda laimama. Kui Bakunin süüdistas Marxi võimu täieliku tsentraliseerimise taotlustes, ütles too teda sõimates, et ta on teoorias null.

Sõnades taunis Marx inimeste kurnamist, aga tegudes ekspluateeris kõiki oma lähikondlasi. Eriti võitles ta nendega, kes talle ei allunud. Juba lapsena oli ta käitunud türanni ja psühhopaadina.

Tööd Karl Marx teha ei tahtnud. Seevastu spekuleeris ta börsil, kus kaotas pidevalt suuri summasid. Aga ta ei hinnanud ka teiste tööd: hulk käsitöölisi pidi temalt kaua tasu ootama. Koduabilist Helen Demuthit laskis ta ligi 40 aastat ainult söögi eest ennast ja oma perekonda orjata. Seetõttu on ehk mõistetav, miks Marx toetas orjust Ühendriikides. Pealegi suhtus ta neegritesse ülimalt rassistlikult, täpselt nagu kindral Albert Pike.

Lisaks sünnitas vaene naisteenija 23. juunil 1851 poisslapse. Henry Frederick Demuthit ei tunnistanud tema isa Karl Marx iialgi omaks, sest see asjaolu võinuks teda kui revolutsioonijuhti ja töölisideoloogia prohvetit kahjustada. Karli abieluvälist poega mainib ka Jenny Marx oma eluloolistes märkmetes (1865). Hüljatud poja juhtum muutus hiljem ka Moskva bolševistlikele juhtidele piinlikuks. Stalin lasi selle osa Marxi ja Engelsi kirjavahetusest kärpida. ("Viikkolehti", Helsinki, 11. jaanuar 1992.)

Paul Johnsoni teada kulutas Marx rohkesti aega, et koguda kompromiteerivaid andmeid oma poliitiliste rivaalide ja vastaste kohta, edastades neid ka politseile, kui arvas sellest endale tulu tõusvat.

Marx jutlustas paremast ühiskonnast, ilma et oleks vähimalgi määral hoolinud moraalist. Tal polnud kombeks puhtust pidada. Ta käis harva vannis ja veelgi harvemini vahetas päevasärke. Ka muidu vältis ta pesemist, mistõttu ta kannatas viis aastat mädapaisete all, mis sageli tekkisid täiesti ootamatumates kohtades, põhjustades tigedust. Tema hügieenipõlgus takistas ka lävimist teiste revolutsionääridega. 1873. aastal põhjustasid paised Marxil

raevupuhangu ja närvišoki, millega kaasnesid kehavärinad. Alkoholilembus tekitas tõsiseid maksahäireid. Marxi tervist halvendas asjaolu, et tema söögilaual puudusid puu- ja köögiviljad.

Publitsist Marx

Lööklaused omastas Marx teistelt publitsistidelt. Jean Paul Marat'lt lõi ta üle loosungid: "Töölistel pole isamaad!" ja "Proletaarlastel pole kaotada midagi peale ahelate, aga võita on neil terve maailm!" Heinrich Heinelt võttis ta ütluse "Religioon on oopium rahvale!", ja sotsialist Louis Auguste Blanquilt kirjutas maha põhimõtte "Igaühelt tema võimete järgi, igaühele tema vajaduste järgi!" Karl Schapperilt on laenatud "Kõigi maade proletaarlased, ühinege!". Ka mõiste 'proletariaadi diktatuur' ei kuulu Marxile, vaid Blanquile.

Aastal 1841 avaldas juudi illuminaat Clinton Roosevelt raamatu "The Science of Government: Founded on Natural Law", mille doktriinid toetusid Adam Weishaupti õpetusele. Kuus aastat hiljem kasutas Marx Roosevelti printsiipe oma kommunistliku manifesti kirjutamisel. Selles salakavalas vihikus propageeris ta illuministlikke plaane kaotada eraomand, perekond, rahvuslus, isamaa-armastus, pärimisõigus, usund ja moraal. Kaudselt nõudsid Marx ja Engels tööliste nimel maailmavalitsuse moodustamist.

Sotsialistide pühakirjast, Marxi põhiteosest "Kapital", mis ilmus 2. septembril 1867, nähtub, et selle autor polnud üksnes lohakas ja võhiklik teoreetik, vaid lausa valelik. Seda tõestas Paul Johnson oma teoses "Intellektuaalid" (Stockholm, 1989). Marx kirjutas Sileesia kangrute olukorrast, ilma et oleks ainsagi kangruga vestelnud. Ta rääkis tööstusest, olemata jalgagi üle mõne vabriku läve tõstnud. Kui Engels teda kord ketrusvabrikusse kutsus, keeldus Marx sinna minemast.

Esimest korda kohtas ta töömehi aastal 1845 Londoni saksa tööliste haridusühingus. Nad olid iseõppinud, distsiplineeritud pro-

letaarlased või käsitöölised. Neile Marxi vägivallavaated ei istunud. Nad eelistasid oma seisukorda muuta reformide ja ühiskonna järk-järgulise arendamisega. Marx põlgas neid, seltsides vaid keskklassi intellektuaalidega, kes jagasid tema apokalüptilisi ideid kapitalistliku ühiskonna kohta. Hiljem nõudis Marx töölissotsialistide eemaldamist Internatsionaali mõjukatelt positsioonidelt. Vaid maine pärast tohtisid nad kuuluda komisjonide koosseisu.

Ägedaim kokkupõrge oli Marxil töölisjuht William Weitlingiga 1846. aastal. Ta süüdistas Weitlingit doktriini puudumises. Ilma Marxi illuministliku doktriinita ei tohtinud proletariaadi huvides tegutseda.

Mis puutub Marxi "Kapitalisse", siis pakub huvi vaid selle esimene osa, teised osad on Marxi märkmete alusel sõnastanud Engels. Esimeses alajaotuses käsitleb Marx tööliste olukorda ainult kaheksandas peatükis "Tööpäev". Aga ka see ei vasta teadustöö nõuetele, sest Marx tutvustas üksnes neid fakte, mis tema dogmasid toetasid. Vähe sellest, et ta valis materjali tendentslikult, ta kasutas võltsitud ja moonutatud andmeid.

Oma teoorias toetus ta vaid ühele allikale – Engelsi tööle "Die Lage der arbeitenden Klassen in England" ("Töölisklassi olukord Inglismaal"), mis ilmus Leipzigis 1845. aastal. Engels tundis aga üksnes saksa tekstiilitööstust. Tal polnud aimugi oludest mujal, ei teadnud ta midagi samuti kaevandustest, sest ta polnud üheski kaevanduses käinud. Samuti ei teadnud ta midagi põllutööliste oludest. See ei takistanud tal kirjutamast peatükke "Kaevurid" ja "Maaproletariaat".

Aastal 1959 tegid kaks asjatundlikku teadlast William O. Henderson ja William H. Chaloner Engelsi raamatust uustõlke inglise keelde, toimetasid selle, kontrollisid tema allikaid ning tsitaatide algupärasust. Analüüs ei jätnud teose ajaloolisest väärtusest midagi järele. Selgus, et see oli vaid poliitiline propagandaraamat, millel puudus igasugune teaduslik väärtus. Vananenud andmeist oli Engels välja valinud endale sobivad, jättes tavaliselt mainimata nende päritolu aastaist 1801–1818. Lisaks esines

rohkesti võltsinguid või valetsitaate – ainuüksi 7. peatükis ("Proletariaat") oli neid kokku kahekümne kolmel leheküljel, moodustades enam kui 5% 354-leheküljelise raamatu mahust. Hendersoni ja Chaloneri analüüs näitas seega, et Engelsi uurimus pole aus. Säärast tööd kasutas Marx ainsa allikana oma järelduste tegemisel. Ta pidi võltsinguist teadlik olema, sest paljud neist oli detailselt paljastanud saksa majandusteadlane Bruno Hildebrand juba 1848. aastal. Marx tundis Hildebrandi kriitikat hästi.

Ka Marx ise võltsis tsitaate, moonutades peaminister William Gladstone'i ja majandusteadlase Adam Smithi sõnu, aga ka ametlikke aruandeid. Kaks Cambridge'i õpetlast väidavad 1885. aastal ilmunud uurimuses "Comments on the use of the Blue Books by Karl Marx in Chapter XV of the Capital", et Marxi võltsingud ei tule lohakusest, vaid on sihilikud. Ka Paul Johnson jõudis järeldusele, et Karl Marxi andmetesse tuleb suhtuda suure skepsisega.

Marx kasutas vananenud materjali, mida uuem andmestik ei toetanud. Ka eelistas ta kirjeldada neid poolkäsitööndusIikke alasid, kus olud olid väga rasked, väites need kapitalismile tüüpilised olevat. See võltsing oli Marxile tähtis, sest muidu poleks ta kaheksandat peatükki saanudki kirjutada. Muu hulgas väitis ta, et rongiõnnetuste arv sageneb. Tegelikult oli asi vastupidine. Pealegi ei kontrollinud Marx iialgi olusid kohapeal, nagu eespool mainitud.

"Kapitali" I köide sisaldab üksnes rünnakuid omandiõiguse ja industrialiseerimise vastu. Selles kajastub autori viha ühiskonna ja kõige ümbritseva vastu. Marx lähtus peamiselt teesist, et kapitalismi arenedes halveneb pidevalt töölisklassi olukord. Tegelikult oli vastupidi: mida rohkem kapitali kasutati, seda paremaks muutus tööliste elu. Samas eitas Marx, et vabrikuinspektorid aitasid valitsusel võidelda ebaseaduslikkuse ja halbade töötingimuste vastu. 1867. aasta vältel müüdi "Kapitali" Saksamaal kõigest 200 eksemplari.

Marksismi moraalne pankrot

Vaimupimedad marksistid, keda leidub ka Rootsis, väidavad, et Marx esindas humanismi, inimväärikust, vabadust ja usku inimesse. Nad pole ilmselt lugenud Friedrich Engelsi järgmisi ridu Marxi kohta: "Kes tormab seal metsiku innukusega välja? See on must mees Trierist, hämmastav peletis! Ta ei käi ega jookse, ta hüppab kandadel ja märatseb, täis raevu..." (Marx ja Engels, "Valitud teosed". Saksakeelne väljaanne, II täienduskõide, lk. 301.)

Väliseesti kirjamees Arvo Mägi seletas ühes Stockholmi raadiosaates jonnakalt, et Marx polnud üldse terrorist ega tahtnud teiste ideesid hävitada. Ta olnud saksa teadlane. Muidugi oli Marx terrorist! Ta tunnistas üksnes illuministlikke mõttekäike. Need said hiljem tuntuks marksistlike heietustena.

Marksism andis tumedatele poliitilistele jõududele variserliku meetodi ja kõigekülgse fraseoloogia mis tahes sigaduse õigustamiseks. Õpetuse ebateaduslikkuse ning loodusseaduste eiramise tõttu tabas selle rakendamise katseid vaid luhtumine. Marksistlike režiimide teadlik eesmärk oli väevõimuga järk-järgult suretada oma alamates inimlikkus, et neil kaoks isegi soov kaastunnet ja halastust näidata. Marksism on võrreldav sadismi ja psühhopaatiaga. Marksistlik vägivallarežiim võttis töötegijalt õiguse oma töö tulemusele, makstes palka ainuüksi tööjõu, mitte tööga loodu eest. Nõnda kehtestatigi moodne orjus.

Kas on üldse võimalik täielikult mõista, kuivõrd kommunistid tegelikku elukorraldust rikkusid? Seal, kus võimutsevad bandiidid, pole ju loota muud kui riiklikult soositud pätluse pealetungi. Valitsev kildkond õhutas alamaid valetama, varastama, teesklema, tüssama, julmutsema, laisklema. Nõnda kujuneski välja *homo sovеticus* – marksismi produkt.

Neilt, kes ikka veel arvavad, et Ida "töölisjuhid" tõlgendasid marksismi vääralt, tahaks pärida, kuidas oli võimalik, et kõikjal tulid võimule ainuõige õpetuse vääralt tõlgendajad. Ja milline põrgu ootaks juhul, kui võimule peaksid tulema "õiged tõlgendajad"?

Marksism kujunes just selliseks, nagu arvata võis. Mida muud oligi primitiivsest ja jõhkrast õpetusest oodata. See juhtis inimkonna otse deemonlike jõudude rüppe. Budism selgitab, et oluline on **hea tee**, mitte hea eesmärk. Niisiis on tähtsad teod, mitte sõnad. Kui käia mööda kurja teed, nagu tegid illuminaadid, ei jõuta iialgi heale eesmärgile. Kui aga käia mööda head teed, jõutakse lõpuks heale eesmärgile.

Õelusele ei saa midagi rajada. Või saab ehk liivale ehitada? Ei saa ka inimvaenulikule ideoloogiale toetuvad reformid õnnestuda. Arulagedat usku ei saa reformida, nagu juba mitu sajandit tagasi teadis öelda filosoof Filippo Giordano Bruno.

Fanaatilised marksistid arvasid, et valeliku ideoloogia ja täieliku riikliku kontrolliga võiks saavutada edu ühiskonnas. Marksistlike maade ausad alamad teadsid, kuivõrd ohtlikuks Marxi *ismi* elluviimine kujunes.

Vähesed teavad, kuidas ja miks kõik tegelikult toimub. Colombia ülikooli endine rektor Nicolas Murray Butler (1862-1947) on tõdenud: "Maailmas jagunevad inimesed kolme rühma. Väga väike rühm paneb asjad toimuma. Veidi suurem rühm näeb asju toimumas. Kõige suurem rühm, enamik, ei tea kunagi, mis on tegelikult juhtunud."

Pärast marksistliku režiimi kokkuvarisemist Euroopas on avalikuks tulnud hämmastavaid andmeid kommunismi ajaloo kohta. Rootsis ei taheta veel praegugi marksismi valesid hüljata. Mitmel pool mujal on marksistlikule ajastule siiski lõpp tulnud. Professor Albert Meinhold, Jena Ülikooli prorektor endisel kommunistlikul Saksamaal, eemaldas sümboolse aktina 1992. aasta jaanuaris oma õppeasutuse ühest koridorist Marxi skulptuuri. Ametlikult seletas professor Meinhold oma tegu sellega, et Marx sai Jenast küll (tagaselja) doktorikraadi, aga kuna suurele osale inimkonnast on marksismi toonud koletuid kannatusi, siis pole tema mälestust mõtet austada. ("Svenska Dagbladet", 28. jaanuaril 1992.) Nõnda sattus Marx prügikasti!

SENITUNDMATU VLADIMIR ULJANOV

Vladimir Uljanov tuli ilmale 22. aprillil 1870 Simbirskis. Selgus aga, et tema sünniaega on valelikult muudetud. (Akim Arutjunov, "Vladimir Uljanovi fenomen". Moskva, 1992. Lk. 126.)

Suurt õpetajat järgides muutis Stalin samuti oma sünniaja. Ametlikel andmeil oli tema sünnipäev 21. detsembril 1879. Tegelikult sündis ta 6. detsembril 1878. Selle riikliku saladuse avalikustas "Izvestija" 26. juunil 1990.

Napoleon võltsis oma sünniaega astroloogilistel põhjustel. Prantsuse keisril ei sobinud olla Veevalaja. Ta "paigutas" oma ametliku sünniaja Lõvi tähtkuju mõjuvalda 15. augustile (1769).

Lenini ametlik elulugu on läbinisti võltsitud. Seegi tehti 1979. aastal ümber, et pilt saaks veelgi efektsem. Lenini elulood, mis olid trükitud enne 1970. aastat, korjati raamatukogudest ära.

Kes oli siis Lenin tegelikult? Venemaa ametliku ajaloo olevat kirjutanud tema mõrvarid, nagu toonitas režissöör Stanislav Govoruhhin oma dokumentaalfilmis "Meie kaotatud Venemaa" (1992).

Lenini kalmõkist isa Ilja Uljanov oli kubermangu rahvakoolide inspektor. Mõlemad vanaisad olid sattunud vaimuhaiglasse. Ema Maria (neiuna Blank) oli koduperenaine ja rikas mõisaomanik. Maria Blanki isa Israel Blank sündis 1802. aastal Starokonstantinovos Volõõnia kubermangus. Aastal 1820 tahtis Israel Blank koos venna Abeliga Peterburi Meditsiiniakadeemiasse astuda, aga juutidele oli pääs riiklikesse kõrgkoolidesse suletud. Nii Israel kui ka Abel lasid end karjääri huvides vene õigeusku ristida. Israel sai ristinimeks Aleksander, vennast tehti Dmitri. Isanimeks võtsid nad Dmitri (tegelikult oli see Moses). Juulis 1820 võisid nad astuda meditsiiniakadeemiasse, mille lõpetasid 1824.

aastal. Aleksander Blankist sai staabiarst ja balneoloogia (kümblusraviõpetus) pioneere Venemaal.

Ajaloolasi (näiteks Marietta Šaginjan), kes Lenini juudi päritolu Leningradi Keskarhiivi dokumentidest 1930. aastail avastasid, hoiatati seda avalikustamast. Oli see ju riiklik saladus. (Mihhail Stein, "Uljanovite genealoogia". Peterburi ajakiri "Literator", nr 38, 12. september 1990.) Alles 1990. aastal toodi see fakt päevavalgele. Seni esitleti perekond Blanki "sakslastena".

Lenini ema Maria rääkis jidišit, saksa ja rootsi keelt ning õpetas neid oma tütrele Olgale, sest tollel oli kavatsus Helsingi ülikooli astuda. Maria Blanki emapoolne vanaema Anna Beata Östedt pärines Rootsist (Uppsalast) Peterburgi siirdunud kullassepa perest. Emapoolne vanaisa oli kaupmeeste suguvõsast pärit notar Johann-Gottlieb Grosschopf Saksamaalt. Maria Blanki isapoolsed vanavanemad olid juudid. Lenini isapoolne vanaisa oli tšuvašš ja tema isapoolne vanaema Anna Smirnova kalmõkk.

Venemaal avalikustati, et Lenini isapoolne vanaisa kalmõkk Nikolai Uljanov sai neli last omaenda tütre Aleksandra Uljanovaga (maskeerimise eesmärgil andsid võimurid talle nime Anna Smirnova). Kui Lenini isa Ilja oma vanemate neljanda lapsena sündis, oli Nikolai Uljanov 67-aastane. (Vladimir Istarhov, "Vene jumalate löök". Moskva, 2000. Lk. 37.) Ilja Uljanov abiellus juuditar Maria Blankiga, kelle isapoolne vanaisa Moiša Blank oli mitme kuriteo, sealhulgas kelmuse ja väljapressimise eest kriminaalvastutusele võetud. Verepilastus mängis ilmselt suurt osa Vladimir Uljanov-Lenini perverssuses, ilmnesid kaasasündinud agressiivsus, ulatuslikud ajukahjustused, mitu närvivapustust, kolm insulti, lisaks biseksuaalsus.

Maria Blank oli pooljuuditar, sest vaid tema isa oli ehtne juut. Hans W. Levy, Göteborgi juudi koguduse esimees, on öelnud: "Juut on igaüks, kelle on sünnitanud juudi ema." ("Svenska Dagbladet", 22. juuli 1990.) Mõni ajaloolane on koguni väitnud, et perekond Grosschopfid olid juudid. Sel juhul oli Lenin juut, sest tema ema oli juuditar.

Blankide peres suheldi saksa keeles, mida Vladimir Uljanov valdas paremini kui vene keelt. Oma ankeetides on Lenin märkinud ennast literaadiks. Ometi oli tema vene keel vaesevõitu ja kõneldes kasutas ta valesid rõhke. Hoopis halvasti tundis ta kirjandust, suhtudes lausa vaenulikult Dostojevski loomingusse.

Veel üks oluline seik. Oma esimestes ankeetides märkis ta, et astus parteisse aastal 1893. Aga 7. märtsil 1921 partei X kongressil ütles ta osalejate ankeedis, et ta on astunud parteisse 1894. aastal. (Akim Arutjunov, "Vladimir Uljanovi fenomen". Moskva, 1992. Lk. 116.) Ühes oma kirjutises on ta parteisse astumise aastaks öelnud 1895. ("Kogutud teosed", 44. köide, lk. 284.) Kuidas oli võimalik astuda parteisse, mida veel polnudki (asutati märtsis 1898). Ilmselt oli Leninile kõik võimalik.

Müüdi väitel olevat Lenin ülikoolist välja heidetud. Keskkomitee eriarhiivi dokumendid ütlevad aga selgelt – Vladimir Uljanov esitas 8. detsembril 1887 ise Kaasani ülikooli rektorile taotluse õpingud katkestada.

Bolševistliku müüdi väitel olevat ta tudengite revolutsiooniliikumises osalemise eest saadetud asumisele Kaasani kubermangu Kokuškino külla. Tegelikult oli Lenin pärast ülikooli I kursuselt lahkumist detsembris 1887 elanud algul oma vanaisa Aleksandr Blanki mõisas Kokuškinos ja seejärel Kaasanis oma tädi juures, nagu ta ise ühes kirjutises märkis. Lenini vanaisal oli veel teinegi maaomand – Samaara lähedal Alakajevkas (98 hektarit).

Lenini ametlikku eluloosse pole jäänud ühtki tõest seika, nagu nüüd ilmneb kättesaadavatest dokumentidest.

Müüdid Leninist jäid heatahtlikele inimestele kergesti külge. Isegi Marie Laidoner arvab oma mälestustes, et kui Lenin oleks 1940. aastail elanud, poleks ta eestlasi nii ebainimlikult kohelnud. Sest peamüüdi järgi alustanud terrorit ja rõhumist Stalin alles 1930. aastail, nagu väideti Rootsi sotsialistide lehe "Aftonbladeti" juhtkirjas 6. juunil 1989.

Nõukogude propaganda väitel kasvatasid Uljanovid oma pojast teadlikult messia, kes päästab proletariaadi Egiptuse vangipõlvest,

nagu Karl Radek (õieti Tobiach Sobelsohn) kevadel 1933 "Izvestijas" kirjutas. Tegelikult soovis ema Vladimirist mõisnikku teha.

Hoopis tõhusamalt mõjus leninlik propaganda *homo soveticus'*ele. Detsembris 1989 Nõukogude Liidus tehtud rahvaküsitluse järgi leidis 70% vastanuist (küsitleti 2700 inimest), et Lenin oli inimkonna suurim geenius. ("Päevaleht", 4. jaanuar 1991.) Ühes teises küsitluses, 1991. aasta jaanuaris, selgus, et vaid 10,3% vastanuist pidas Leninit negatiivseks tegelaseks. Seevastu aga leidsid pooled, et oktoobripööre oli ajalooline viga.

Kommuniste ongi ärritanud eelkõige Lenini pihta käivad paljastused. Nad on keeldunud loobumast Lenini kujudest, sest juba 1920. aastail asendati kristlus Lenini pühakunimega ja kogu õpetus kanoniseeriti. Algul nimetasid isegi madrused Leninit isakeseks.

Mõtted, mida Lenin kasutas, olid varem rumalpäi läbi mängitud. Nii võeti juunis 1919 kasutusele tööraamatud nagu koloniaalmaade päriselanikelgi. Leninil oli vähe oma ideid. Isegi maadekreedi idee võttis ta üle vasakesseeridelt. Tema isiklike rumaluste hulka kuuluvad nn aprilliteesid, mis loomulikult ei saanud paika pidada, sest majanduslik iseseisvus pole mõeldav poliitilise vabaduseta.

Niipalju Vladimir Uljanov muidugi taipas, et marksismil pole mingit teaduslikku väärtust. Juudi ärimehele Armand Hammerile oli ta sosistanud: "Armand, Armand – sotsialism ei hakka iialgi toimima." ("Svenska Dagbladet", 30. august 1987.) ENEs tsiteeritud Engelsi väitel olevat Marx utopistliku sotsialismi teaduslikuks teinud ainuüksi materialistliku (s.o Jumalat eitava) maailma teooria "avastamisega". Lenin muidugi tundis Marxi instruktsioone, nimelt et revolutsionäärid ei peaks olema "suuremeelsed ja ausad", et eesmärk pühitseb abinõu, et kodusõja võimalikust puhkemisest ei maksa hoolida. (Marx ja Engels, "Teosed". Moskva, 33. köide. Lk. 172.) Weishaupt oli ju kirjutanud, et eesmärkide nimel on kõik lubatud. Nõnda Lenin kordaski, et kommunismi võiduks on kõik vahendid moraalsed. Lenin järgis usinalt oma vaimset isa ning orduvenda Marxi.

Lenini eesmärk oli aga Venemaad kahjustada, võimaluse korral võimule tulla ja rikastuda. Venemaa vastu oli ta valmis koos töötama ükskõik kellega, ka keiserliku Saksamaa võimuritega, nagu hiljem selgus. Oma marksistliku ringi abil ei suutnud Lenin "revolutsiooniliseks" tegevuseks kuigi palju lihtsameelseid värvata – enamasti olid need külmaverelised vandenõulased ja avantüristid.

Aastal 1919 selgitas enesekindel Lenin oma plaadistatud kõnes "Mis on nõukogude võim?", et see võim on vältimatu ja võidab lähemas tulevikus kogu maailmas. See olevat võitmatu võim, sest ta on õige, lõpetas Lenin ebavenelikult r-i põristades.

Vabamüürlane Lenin

Oleg Platonovi andmeil sai Leninist vabamüürlane aastal 1908. Lenini kuulumist vabamüürlaste hulka kinnitab ka Nikolai Svitkovi põhjalik uurimus "Vabamüürlusest vene emigratsioonis", mis ilmus Pariisis 1932. aastal. Ent Lenin tegutses juba 1890. aastail nõnda, nagu õõnestusgrupeeringuile kasulik. Illuminaadid, *B'nai B'rith* ("Lepingu pojad"), Grand Orient ja teised vabamüürlasloožid olid huvitatud tööliste ässitamisest sotsialismi abil massoonlusele kasulikus suunas.

Svitkovi andmeil olid Venemaalt pärit revolutsionääride hulgas tähtsamad vabamüürlased Vladimir Uljanov-Lenin, Lev Trotski (õieti Leiba Bronstein), Grigori Zinovjev (õieti Gerson Radomõslski), Lev Kamenev (õieti Rosenfeld), poola-austria juut Karl Radek (õieti Tobiach Sobelsohn), poola juut Maksim Litvinov (õieti Meyer Hennoch Wallach), Jakov Sverdlov (õieti Jankel-Aaron Solomon), L. Martov (õieti Juli Zederbaum), Maksim Gorki (Aleksei Peškov)...

Ajaloodoktor Viktor Bratšev leidis KGB arhiivist tõendi Lunatšarski kuulumise kohta Grand Orienti. (Anton Pervušin, "NKVD ja SSi okultsed saladused". Peterburi, Moskva, 1999. Lk. 133.)

Austria politoloog Karl Steinhauser paljastas oma raamatus "EG – die Super-UdSSR von morgen" (Viin, 1992, lk. 192), et Lenin kuulus Šeitsi-Prantsuse looži *Art et Travail* (Kunst ja Töö), kus ta sai 31. kraadi (vabamüürluse uurija akadeemik Juri Begunovi andmed). Ta tegutses teisteski loožides. Lenini ja Trotski kuulumist illuminaatide vandkonda on tõdenud ka mainekas briti vabamüürlane Winston Churchill ajalehes "Illustrated Sunday Herald" 8. veebruaril 1920.

Lenin oli niisiis 31. kraadi vabamüürlane (Grand Inspecteur Inquisiteur Commandeur), Šveitsi ja Prantsuse looži *Art et Travail* liige. (Oleg Platonov, "Venemaa okaskroon: Vabamüürluse salajane ajalugu 1731-1996". Moskva, 2000, II köide. Lk. 417.)

Kui Lenin aastal 1905 Pariisis Grand Orienti peakorterit külastas, kirjutas ta oma nime külalisraamatusse. (Viktor Kuznetsov, "Oktoobripöörde saladus". Peterburi, 2001. Lk. 42.) Leninist sai õela Grand Orienti looži *Üheksa Õde* liige (1914). ("Soviet Analyst", juuni 2002, lk. 12.) Veel kuulus ta looži *Union de Belville* ja rahvusvahelisse vabamüürlaste nõukogusse.

Prantsuse vabamüürlane Rozie Pariisi loožist *Jean Georges* ülistas jaanuaris 1918 vabamüürlasvendi Leninit ja Trotskit. (Vabamüürlusleht "La Libre Parole", 6. veebruar 1918.)

Lenin, Zinovjev, Radek ja Sverdlov kuulusid ka B'nai B'rithi. Neid andmeid kinnitasid teadlased, sealhulgas Schwartz-Bostunitsch, kes eelkõige uurivad B'nai B'rithi tegevust. (Viktor Ostretsov, "Vabamüürlus, kultuur ja Vene ajalugu". Moskva, 1999. Lk. 582-583.)

Lenin ja tema kaaslased ei teinud tööd. Ometi jätkus neil raha mööda Euroopat reisida (tollal oli see väga kallis lõbu) ja luksuslikult elada. Nende, elukutseliste "revolutsionääride" ainus ülesanne oligi tööliste ässitamine. Lenin järgis Adam Weishaupti liini.

Alates 28. augustist kuni 1. septembrini 1910 pidas rahvusvaheline vabamüürlus Kopenhaagenis Odd Fellowsi palees sotsialistide II Internatsionaali kongressi. Lenin osales seal koos Trotskiga. Seal arutati Euroopa sotsialiseerimist.

Võimul olles astus Lenin aastal 1919 salajasse kontakti Grand Orient de France'iga Pariisis. Pariisis elades käis ta aeg-ajalt loožis. (Viktor Ostretsov, ”Vabamüürlus, kultuur ja Vene ajalugu”. Moskva, 1999. Lk. 584.)

Muidu tänamatu Lenin kohtles heldelt teda võimule upitanud Pariisi vabamüürlasisandaid. Aastal 1919 saatis ta tohutuid summasid Pariisi Grand Orient de France'i palee remondiks, propagandaks ja muuks. Samal ajal nälgisid miljonid venelased. Petrogradi ja Moskva tänavail kukkusid inimesed kokku. (Oleg Platonov, ”Venemaa okaskroon: Vene rahva ajalugu”. Moskva, 1997, I köide. Lk. 577.)

Vene vabamüürlaste ülemnõukogu omaaegne sekretär (1916) Aleksandr Galpern kinnitas, et massoonide hulka kuulus bolševikke. Siin võib veel nimetada Nikolai Suhhanovit (õieti Gimmer) ja Nikolai Sokolovi. Galperni tunnistuse järgi andsid vabamüürlased Leninile revolutsiooniliseks tegevuseks ka raha. Seda tõendas tuntud massoon Grigori Aronson artiklis "Vabamüürlased Vene poliitikas", ilmunud ajalehes "Novoje Russkoje Slovo", New York, 8.–12. oktoober 1959. Sellest on kirjutanud ka ajaloolane Boriss Nikolajevski oma raamatus "Vene vabamüürlased ja revolutsioon" (Moskva, 1990, lk. 169–170). Aastal 1914 võtsid bolševikud Ivan Skvortsov-Stepanov ja Grigori Petrovski ühenduse vabamüürlase ja tekstiilivabrikandi Aleksandr Konovaloviga majandusliku toetuse saamiseks. Viimasest sai hiljem Ajutise Valitsuse minister.

Leninist vabamüürlasena tegi "Radio Rossija" juttu 12. augustil 1991.

Venemaa esimesed vabamüürlased

Oleg Platonov on toonitatud, et Vene vabamüürlus oli riigivastane vandenõu. (”Vabamüürluse salajane ajalugu”. Moskva, 1996. Lk. 4.) Esimesed vabamüürlaste loožid rajati Venemaal 1730. aastail.

1792 keelustas Katariina II vabamüürlaste organisatsioonid, sest neil olid poliitilised salasidemed välisriikide juhtivate ametnikega.

Uuesti legaliseerus vabamüürlus aastal 1801 pärast Aleksander I troonile asumist. Tsaar koguni liitus vabamüürlastega, kuigi nood olid mõrvanud tema isa Paul I. Juhtdekabristid (Pavel Pestel, Sergei Trubetskoi ja Sergei Volkonski) kuulusid vabamüürlaslooži-desse *Ühinenud Sõbrad* (*Les Amis Réunis*), *Kolm Voorust* ja *Sfinks*. Dekabristide peamised salaühingud olid *Kolm Voorust* ja *Ühinenud Slaavlased*. Kui aga valitsusele sai teatavaks, et looži-dest kujunesid poliitilised salaorganisatsioonid, kes kavandasid muudatusi riiklikus süsteemis ning valitsusse imbumist, taaskeelustati vabamüürlus aastal 1822. Tsaar Aleksander I oli avastanud, et vabamüürlust juhtis nähtamatu käsi. Mõistagi keelustas ta eelkõige illuminaatide tegevuse Venemaal. See otsus maksis talle elu.

Tsaar Nikolai I, kes oli võimul 1825–55, oli massoonide vastu veelgi rangem. Loožid olid sunnitud minema põranda alla.

Ka vene massoonide peavaenlasteks olid rahvuslik monarhism ja kristlus. Vene vabamüürlastelegi oli omane "valgustus-propaganda" ja kosmopolitism. Nendegi deviis nõudis: "Ole valmis!" Vastama pidi vabamüürlane: "Alati valmis!" Massoonluse ideoloogias ning poliitilises sümboolikas domineerisid judaismist ja kabalast võetud motiivid. Kõrvaltvaatajale võis see kõik tunduda segane ja eluvõõras.

31. augustil 1893 saabus end elukutseliseks revolutsionääriks nimetav Vladimir Uljanov pealinna Sankt Peterburgi. Aastal 1895 asutas ta koos teiste vandeseltslastega pärast välismaalt naasmist sotsialistliku partei eelkäija – Peterburi Töölisklassi Vabadusvõitluse Liidu, mis kujunes terrorirühmituseks. Selle kõige taga seisis Israel Lazarevitš Helphand (ka Gelfand) ehk Aleksander Parvus, Odessast pärit juudi multimiljonär, ärimees ja vabamüürlane. Briti ajaloolase Nesta Websteri andmeil oli Parvusest saanud Saksa Sotsiaaldemokraatliku Partei liige juba 1886. aastal.

Detsembris 1895 vangistati Lenin põrandaaluse tegevuse eest. 1898–1900 viibis ta Šušenkojes Jenissei ääres asumisel. Ta sai

piisavalt riiklikku toetust. Tema kasutuses oli avar maja koos teenijatüdruku ja hea toiduga. Talle koguni anti uus meelepärasem maja.

Märtsis 1898 tulid Minskis kokku juhtivad juudi sotsiaaldemokraadid, kes esindasid internatsionalistlikku liini (tulla võimule asukohamaal), ja natsionalismi esindajad Juudi Töölisliidust *Bund*, mis oli asutatud Vilniuses aastal 1897, et propageerida sionistliku riigi moodustamist. Otsustati marksistlikud õõnestusrühmitused ühendada ja illegaalselt rajada Venemaa Sotsiaaldemokraatliku Töölispartei. Sellel asutamiskongressil viibis kõigest üheksa delegaati, kes endi hulgast valisid keskkomitee: Aron Kremer, Boriss Eidelman ja Radšenko. Teised tuntud sotsiaaldemokraadid olid Pavel (Pinhus) Axelrod (Boruch), Lev Deutsch, Veera Zassulitš, Natan Vigdortšik, V. Kossovski (Levinson) ja ainsa venelasena Georgi Plehhanov; temagi naine Roza oli juuditar.

Veebruaris 1900 sõitis Lenin Šveitsi. Seejärel elas ta Münchenis ja Brüsselis, Londonis ja Pariisis, Krakowis ja Genfis, Stockholmis ja Zürichis.

Marksistliku propaganda intensiivistamiseks oli Vladimir Uljanov Parvuse abiga asutanud Münchenis õõnestuslehe "Iskra", mille esiknumber ilmus 24. detsembril 1900. Seda veeti illegaalselt Venemaale. Taktikalistel kaalutlustel laskis Vladimir Uljanov esimesel aastal lehe toimetaja olla tuntud vene sotsiaaldemokraadil Georgi Plehhanovil. Ent Plehhanovile ei meeldinud olla Lenini marionett. Ta vahetati välja juut L. Martovi (Juli Zederbaum) vastu. Plehhanov asus II parteikongressil 1903 Brüsselis ja Londonis menševistlikele seisukohtadele, mille järgi tuleks sotsialismi kehtestamise maskeerimiseks kasutada demokraatiat. Lenin oli nõudnud vaid karmi diktatuuri. Vabamüürlased on Martovi ideid edukalt rakendanud Rootsis, et üles ehitada sotsialistlik "rahvakodu" ja sisse seada maksuorjus. Juli Martov tegi sel kongressil ettepaneku allutada partei juutidele. Pooljuut Lenin seevastu leidis, et juudid peavad kuuletuma parteile. Lenin sai

hääletamisel enamuse ning partei lõhenes bolševikeks ja menševikeks. Lõhenemise tegelikku põhjust on seniajani varjatud.

Menševike hulka kuulus tollal ka Lev Trotski, kes toetas Martovit Lenini vastu. Trotski pidas Leninit despoodiks ja terroristiks. (Louis Fisher, "Lenini elu". London, 1970. Lk. 68.)

"Iskra" läks menševike mõjuvõimu alla. Seda toimetas Martov. Leninile vaidlused ei meeldinud, ta lahkus toimetusest ja hakkas välja andma oma lehte "Vperjod", mida rahastas juudi kapitalist Savva Morozov. (Louis Fischer, "Lenini elu". London, 1970. Lk. 68.) Morozov oli tuntud Moskva tekstiilimagnaat. Vennad Morozovid olid kinkinud Maksim Gorkile kahekorruselise villa ja andnud bolševikele palju raha.

Lenini olemus

Lenin üritas välmida oma ismi, mis aga ei erinenud illuministlikust algõpetusest. Leninism tõkestas ühiskonda nii kohutavalt, et sellele toetumine tähendas kuritegu inimsuse vastu. Nüüd püüab Venemaa end päästa deleniniseerimisega.

Lenini olemus on alles viimasel ajal selguma hakanud. Vist mitte kellestki teisest pole nõnda palju valet kirjutatud. Ta pani kehtima logokraatia (häbitu vale võimu), muutes vale poliitiliseks relvaks. Veel aastal 1987 said lapsed kirjastuselt "Eesti Raamat" Nadežda Krupskaja propagandavihiku "Vladimir Iljitš Lenin". Seltsimees Uljanov teadis hästi, et ilusa vale võib tõeks muuta, kui seda pidevalt korrutada ning seda uskuda tahetakse. Ta mõistis, et rahvas muutub taas tugevaks, teades kõike, suutes kõige üle otsustada ja tehes kõike teadlikult. (Lenin, "Teosed", 26. köide. Lk. 228.) Et seda ei juhtuks, kehtestas Lenin range tsensuuri. Ta teadis, et pooltõde on valest veelgi ohtlikum.

Lenini 3724 salajastena hoitud dokumenti anti uurijate käsutusse alles aastail 1991-92. Kõigele lisaks selgus, et Lenin oli olnud vilets advokaat. Ta kaitses vaid pisivargaid, ometi kaotas kõik

protsessid. Seepärast ta oma ainukese töökoha hülgaski. Temast sai ka poliitiline käpard.

Nii uue kui vana informatsiooni najal selgus, et Lenin oli maailma ajaloos kõige alatumaid, demagoogilisemaid, verisemaid ning julmemaid diktaatoreid. Ameerika sotsialistist ajakirjanik John Reed, kes oli Leniniga kohtunud, kujutas teda pentsiku, ilmetu ja huumorimeeleta tüübina. Ometi tegi ta kommunismile USAs propagandat, sest talle maksti hästi. Näiteks sai ta 1920. aasta jaanuaris oma teenete eest 1 080 000 rubla. ("Dagens Nyheter", 30. mai 1995.)

"Lenin oli valmis hävitama 90% Venemaa rahvastikust, et ülejäänud võiksid kommunismist osa saada," kirjutas publitsist Vladimir Solouhhin detsembris 1990 ajakirjas "Ogonjok". Tsitaat toodi sensatsioonina ära ka "Dagens Nyheteris" 13. jaanuaril 1991. Lenini põhimõte: "Kui ka 90% vene rahvast hukkuks, peaasi, et 10% elaks maailmarevolutsioonini." ("Mosfilmi" dokumentaalfilmist "Meie kaotatud Venemaa", režissöör Stanislav Govoruhhin; Lenini "Valitud teosed", II köide, lk. 702.)

Kominterni III kongressil 5. juulil 1921 ütles Lenin: "Diktatuur on intensiivse sõja seisund." Selles sõjas halastas ta esialgu vaid kasulikele idiootidele (Lenini enda termin). Tšekaa ülem Feliks Dzeržinski (õieti Rufin) avameelitses: "Meie ei vaja õiglust!" Püha sõja kommunismi nimel olid Lenin ja Trotski välja kuulutanud 1. septembril 1920. Zinovjev oli nimetanud Dzeržinskit "revolutsiooni pühakuks", Stalin pidas teda "igaveseks tuleks". Tegelikult oli see jesuiitide omaaegne kasvandik sadistlik narkomaan.

Veel üks Lenini põhimõte: "Rahu tähendab lihtsalt kommunistide võimu kogu maailma üle." (Lenini "Teesid kommunistliku noorsoo ülesannetest".) Selles sõjas pidas ta oma vastasteks kõiki, kellel olid teistsugused vaated vaimsetele väärtustele ja elule. Ajaloolane Robert Payne rõhutas, et Lenin lausa põlgas inimesi. Väsimatult käskis ta puua, maha lasta ja põletada. Nii andis ta käsu viimseni tappa Šuja papid. Ta nõudis Bakuu mahapõletamist, kui vastupanu teisiti murda ei oleks saanud.

Ta valitses dekreedi abil, sest seadused ei kehtinud. Kui 1922. aastal esimest karistusseadustikku välmiti, nõudis Lenin, et see "legaliseeriks terrori printsipiaalselt, selgelt ja ilustamata".

Peamiselt on sarjatud Jossif Stalinit, Lenini ustavat jüngrit. Ent tuleks kummutada müüdid ka Lenini nime ümber. Lenin oli valelikkuse ja ülekohtu võrdkuju. Ta lubas talumeestele maad anda, aga laskis neilt lõpuks kõik ära võtta. Nii asendas ta 1918. aasta algul maa natsionaliseerimise loosungi maa sotsialiseerimise nõudega. (Juri Tšernitšenko, "Kellele ja milleks on tarvis talupoegade parteid", "Literaturnaja Rossija", 8. märts 1991.) Marx oli kirjutanud, et maa tuleks kohe konfiskeerida. Lenin ei kiirustanud sellega. Ja siis pakkus ta 100 000 rubla iga ülespoodud kulaku eest.

Lenin lubas töölisest peremehe teha, aga hoopis orjastas ta. Ta lubas bürokraatia kaotada, aga see kujunes juba tema eluajal parasiitide armeeks. Augustis 1918 oli bolševikel 231 000 bürokraati, aastal 1922 oli neid juba 243 000, kuigi Lenin oli käskinud nende arvu vähendada. 1988. aastal oli Nõukogude impeeriumis 18 miljonit bürokraati, seega 11% töövõimelisest elanikkonnast (165 miljonit).

Lenin väitis, et parteil ei tohi rahva ees saladusi olla. Tema kogutud teoste 55 köites on variserlikult mainitud sõna 'glasnost' 46 korral. Ent kommunistlik partei oli üleni saladuslikkusega ümbritsetud. Lenin lubas rahu, kuid selle asemel puhkes kodusõda. Ta lubas leiba, aga tekitas näljahäda. Ta lubas inimestele õnne, kuid tõi neile kaela viletsuse. Väikesekasvulisele Leninile (166 cm) meeldis oma isiku kultuse, nagu on selgitanud ajaloolane Dmitri Volkogonov.

See oli Lenin, kes sulges opositsioonilised ajalehed. Kaks päeva pärast võimuletulekut kaotas ta oma dekreediga ajakirjandusvabaduse. Esimesel nädalal sulges ta kümme ajalehte, teisel nädalal veel kümme, kuni polnud enam ainsatki talle vastumeelset lehte.

See oli Lenin, kes saatis laiali ka teised parteid, välja arvatud Bundi ja Po'alei Zioni. 17. novembril 1917 astus osa komissare

välja Lenini otsuse vastu moodustada valitsus ainult ühe partei liikmeist – bolševikest. Töölisnõukogus olid esindatud ka teised parteid. Lenin ei halastanud isegi oma sinasõbrale, menševike juudi soost juhile Martovile. 1920 saatis ta Martovi Venemaalt välja, säästes nõnda vähemalt tema elu (ta oli vabamüürlane).

Seegi oli Lenin, kes tegi algust esimeste kohtuspektaaklitega. Nii lasi ta aastal 1922 kohtu alla anda 12 esseeri. Lenin mõtles ise välja juriidilised riukad selle protsessi jaoks. Sama meetodit kasutas Stalin 1936-37.

See oli Lenin, kes lasi vangistada Venemaal elavad välismaa sotsialistid ja kommunistid. Tšekistid said vabad käed.

Lenin oli see, kes püstitas loosungi "Röövida röövitut!". Selle järgi pidi bolševike partei kõik varandused endale krahmama. 22. novembri 1917 dekreediga nõudis ta, et läbiotsimistel konfiskeeritaks kuld, kalliskivid, kasukad ja muu väärtkaup. Lenini õigustus seisab lugeda venekeelsete "Kogutud teoste" viienda väljaande 36. köite 269. leheküljel.

Lenini eluloo põhjalik võltsimine puudutab isegi pealtnäha tühiseid detaile. 21. jaanuaril 1954 kirjutati "Pravdas" Lenini elamistingimustest Pariisis Bonieux' tänaval järgmist: "Vladimir Iljitš elas väikeses korteris, kus pisituba oli tema kabinet, köök aga täitis nii söögitoa kui ka vastuvõturuumi aset." Lenin ise aga kirjutas 19. detsembril 1908 oma õele: "Leidsime väga hea korteri. Neli tuba, köök + sahver, vesi, gaas!" Seda kinnitas ka N. Krupskaja oma "Mälestustes": "Korter Bonieux' tänaval oli suur ja hele ning kaminate kohal olid isegi peeglid. Oma tuba oli mu emalgi, Maria Iljinitšnal." Selle korteri eest maksis Lenin 1000 franki kuus.

Kirjast emale selgub, et Lenin üüris kalli neljatoalise korteri Stockholmis Kaptensgatan 17 sügissuvel 1910. Seal külastas ema teda viimast korda.

Jutt heasüdamlikust Leninist on nõukogude müüt. Tööliste kirjanik Maksim Gorki on öelnud: "Kes ei soovi pidevas riius elada, peab Leninist kaugemale hoidma!" On iseloomulik, et Leninil ei olnud sõpru. Ta sinatas üksnes sugulasi, oma armukesi

Inessa Armandi ja Jelena Stassovat ning vahepeal ka kahte tuttavat: L. Martovit ja G. Križanovskit.

Parteikaaslastele ta ei meeldinud. Talle ei teatatud isegi veebruaripöördest. Lenin luges selle kohta ajalehest "Neue Zürcher Zeitung" ja isegi siis oli tal seda raske uskuda.

Sovetoloog Mihhail Voslenski toonitas oma raamatus "Surelikud jumalad" ("Sterbliche Götter", Erlangen/Bonn/Viin 1989), et Lenin kuulus nende väheste diktaatorite hulka, kes on oma inimsusevastaste kuritegude kohta ka hulga kirjalikke dokumente alles jätnud. Muu hulgas nõudis Lenin: "Mida rohkem reaktsioonilise kodanluse ja preesterkonna esindajaid maha lastakse, seda parem." Enne kommunismi võimuletulekut oli Venemaal 360 000 preestrit. 1919. aasta lõpuks oli neid elus veel 40 000. (Vladimir Solouhhin, "Päevavalgel". Moskva, 1992. Lk. 59.) Voslenski väidab, et ainuüksi Lenin oli vastutav 13 miljoni inimese sihiliku tapmise eest. Voslenski meelest võis Lenini kaudu näha, mida on marksism tegelikult väärt. "Mida peale mürgi on mürgistest taimedest võtta?" küsis ta.

Voslenski arutluse järgi rakendas Lenin Marxi põhimõtet, mis andis talle õiguse ka siis, kui tal õigust polnud. Lõpuks sedastaski autor, et kommunistlik ideoloogia on kuritegelik, sest ta oli sünnitanud vaid hulga türanne ja demagooge. Voslenski arvates oli Lenin neist üks närusemaid ja alatumaid.

Julmusest ja jõhkrusest hoolimata oli Vladimir Uljanov tegelikult arg. Nii väidab ka endine parteitöötaja Oleg Agranjants oma raamatus "Mida teha ehk tänapäeva peaülesanne – meie ühiskonna delениniseerimine" (London, 1989). Ta toob järgmise näite.

Ajakirjas "Rodnaja Zemlja" nr. 1, 1926 kirjutas T. Aleksinskaja: "Kui ma Leninit 1906. aasta ühel miitingul esimest korda Peterburi lähedal nägin, valdas mind pettumus. Mind ei üllatanud mitte niivõrd tema pealiskaudsus, kuivõrd see, et kui hüüti "Kasakad!", tormas ta esimesena minema. Vaatasin talle järele. Ta hüppas üle barjääri, kõvakübar kukkus peast." Selliseid tähelepanekuid võib leida ka Ohrana toimikutes, kus mainitakse, et Lenin sumatas pagedes kanalisse,

kust ta tuli välja õngitseda. Kedagi selle kihutuskoosoleku eest ei vahistatud.

Kuigi Leninil oli varjatud, samuti ka kuritegelikke sissetulekuallikaid, nõudis ta pidevalt raha oma emalt kuni tema surmani aastal 1916. Aga Lenini bolševike tarbeks hankisid raha ka Jossif Stalin panga- ja rongiröövidega, Maksim Litvinov pangaröövidega ja teiste selliste aktsioonidega. Menševike juhi Martovi andmeil, mis avaldati ajalehes ”Vperjod” (1918, nr. 51), taheti Stalin 1908. aastal nende röövide eest parteist välja heita (”Obozrenije”, Pariis, 1985, september, lk. 44), sest tegelikult polnud bolševikel säherdust rahastamismoodust tarvis – raha saadi salakanalite kaudu piisavalt. Hiljem tegeldi rööviga välise mulje jätmiseks. Solvunud Stalin andis Martovi revolutsioonitribunali alla, kuid asja see ei lahendanud.

Mis varjatud sissetulekutesse puutub, siis Oleg Agranjants viitas oma raamatus Ohrana toimikutele, kus leidub ka märge, kuidas Vladimir Uljanovit nähti Šveitsis Saksa saatkonda sisenemas. Hiljem selguski, et Lenin oli sakslaste palgaagent. 9. juulil 1915 sai Lenin sakslastelt revolutsiooniliseks agitatsiooniks 5 miljonit marka, nagu selgub Saksa välisministeeriumi dokumentidest.

Leninile oli raha mõju hästi teada. Sügisel 1919 lasi ta talunikele ja muulastest rahvuslastele saata tšekke tohutute summadega. Paljud läksid bolševike õnge, pidades punakaartlasi lausa jõuluvanadeks. Keegi ei osanud aimatagi, et tšekid olid katteta. (Paul Johnson, "Moodsad ajad". Stockholm, 1987. Lk. 109.) Aasta varem (sügisel 1918) oli Lenin mitmel pool saatnud relvastatud töölisi maale, käskides neil röövida nii palju toitu, kui nad jaksasid tassida (samas, lk. 128).

Lenini terror

Lenini tapahimust, julmusest ja ahnusest on kirjutanud tema juudi naine Nadežda Krupskaja oma "Mälestustes" (Moskva, 1932).

Krupskaja meenutab, kuidas Lenin kord paadiga Jenissei väikesaarele sõudis, kuhu talvel oli jääd mööda hulk metsjäneseid varjule läinud. Saarel nottinud Lenin püssipäraga nõnda palju loomi, et paat korjuste raskuse all vee alla vajus.

Niisama metsikult kohtles võimumees Lenin inimesi. Aastal 1975 avaldati Moskvas dokumendikogumik "Lenin ja tšekaa", millest selgub, et Lenin võttis terrorimeetodid üle Maximilien "de" Robespierre'ilt, kes oli halastamatu olnud eelkõige vaimuaristokraatia vastu. 24. jaanuaril 1918 arvas Lenin, et kommunistlik terror pidanuks juba tollal karmim olema ("tõelise terrorini on veel palju maad!"). Aprillis 1918 kirjutas ta artiklis "Nõukogude võimu järjekordsed ülesanded": "Meie režiim on liiga leebe!"

Lenini meelest venelane ei kõlvanudki terrorit teostama, olevat liialt heatahtlik. Ta eelistas juute. Mõistagi ühinesid temaga üksnes kõige kõlvatumad, raevukamad ja fanaatilisemad juudid. Asjaolust, et Lenini meelest olid juudid "revolutsioonilises võitluses" tunduvalt tõhusamad, tegi Stalin riikliku saladuse, kuigi Maria Uljanova oli mõni aasta pärast Lenini surma tahtnud selle avalikustada. Lenini õde oli arvanud, et see võinuks kasu tuua võitluses antisemitismi vastu. ("Dagens Nyheter", 15. veebruar 1995.) Tšekaa aseesimees Martõn Lacis (õieti Sudrabs) kirjutas oma raamatus "Tšekaa võitlus kontrrevolutsiooni vastu" (Moskva, 1921, lk. 8): "Meie, israeliidid, peame tulevikuühiskonna rajama lakkamatule hirmule."

Leninil oli juba 1918. aastal õnnestunud kommunismi poole võita 1 400 000 juuti, kellest enamik töötas tšekaas. Neile oli antud vaba voli. Hiljem kirjutas Lenin: "Need juudi elemendid mobiliseeriti sabotööride vastu. Nõnda õnnestus neil revolutsioon kriitilisest seisust päästa." (Todor Ditšev, "Jube konspiratsioon". Moskva, 1994. Lk. 40-41)

Nõukogude võim kuulus niisiis juutidele. Kui kord Leninile teatati, et ühes komisjonis pole ühtki juuti, ärritus ta: "Mitte ühtki juuti? See ei kõlba kuhugi!" (Platonov, "Vene rahva ajalugu XX sajandil", I osa, Moskva, 1997. Lk. 519.) Juhtiva nõukogude

funktsionääri Lazar Kaganovitši väitel nõudnud Lenin, et igas nõukogude asutuses oleks vähemalt üks ülema asetäitja juut, kui pole võimalik juuti ülemaks määrata. (Tšujev, "Nõnda kõneles Kaganovitš". Moskva, 1992. Lk. 100.)

26. juulil 1918 andis Lenin korralduse laiendada "revolutsioonilist terrorit". Tema arvates oli revolutsioon ilma mahalaskmisteta mõeldamatu. Vastupropaganda tegijad tuli hukata. Trotski tunnistuse järgi olevat Lenin juulis 1918 oma kümme korda päevas hüüatanud: "Kas see on siis diktatuur? See on ju mannapuder!"

Samal aastal käskis Lenin ainuüksi Petrogradis halastuseta hukata 200 inimest täiesti tühisel põhjusel – kes oli kirikus käinud, kes käsitööd teinud, kes midagi müünud.

Mõni näide Lenini "leebematest" telegrammidest aastal 1918: "Oleks tarvis moodustada diktaatorite kolmik ja otsemaid alustada massiterrorit. Prostituudid, kes joovad soldatitega, ning endised ohvitserid tuleb maha lasta või küüditada. Ei tohi minutitki oodata! Täiskäik massihaarangutele! Relvaomanikud hukata! Alustada menševike ja kahtlaste tüüpide massilist deporteerimist!" ("Kogutud teosed", kolmas väljaanne, 29. köide, lk. 489.) "Me oleme klassivõitluses alati terrorit pooldanud." ("Kogutud teosed", neljas väljaanne, 35. köide, lk. 275.) "Mahalaskmisi tuleb laiendada!" ("Kogutud teosed", viies väljaanne, 45. köide, lk. 189.)

1918. aasta augusti algul hakkasid ka Penza kubermangu talupojad bolševikele vastu. Diktaator saatis kubermangu täitevkomiteele telegrammi, nõudes massiterrorit kulakute, pappide ja valgekaartlaste kallal, kahtlased isikud käskis saata koonduslaagrisse. Kolm päeva hiljem läkitas ta uue sõnumi, avaldades äärmist imestust, et pole saanud teateid oma nõudmiste täitmise kohta. Ta ei lubanud ülestõusu mahasurumisel vedelaks lüüa ning nõudis, et talumeeste varandus (eelkõige vili) täielikult konfiskeeritaks. Ka talupoegade naised tuli pantvangideks võtta.

Sõjaajaloolane Dmitri Volkogonov leidis KGB arhiivist Lenini 11. augusti 1918 käskkirja, mille ta oma raamatus ("Lenin".

Moskva, 1994) avaldas. Selgub, et Lenin nõudnud vastuhakanud talupoegade poomist. "Vähemalt sada kulakut, rikast, vereimejat üles puua (kindlasti puua, et rahvas näeks)!" täpsustas türann.

Tšekaa nädalaleht avaldas mahalastute ja muud moodi hukatute nimekirju. Nõnda selgus, et 1918–19 tapeti 1,7 miljonit inimest. Venemaal voolas veri ojadena. Tšekaa pidi ametisse võtma laibalugejad. 1922. aasta mais avaldatud ametlikel andmeil mõrvati 1921. aasta jaanuarist kuni aprillini 1922 täpselt 1 695 904 inimest. Ohvrite hulgas oli piiskoppe, professoreid, arste, ohvitsere, politseinikke, sandarmeid, advokaate, ametnikke, ajakirjanikke, kirjanikke, kunstnikke, haiglaõdesid, töölisi, talupoegi... Nende kuritegu seisnes "antisotsiaalses mõtlemises".

Siin tuleks lugeja tähelepanu juhtida asjaolule, et tšekaa terroriaparaat oli täielikult juutide käes, nagu selgub nüüd kättesaadavatest dokumentidest. Ent juba aastal 1925 teati üht ja teist. Nii kirjutas uurija Larseh raamatus "Bolševismi verejoovastus" (Württemberg, lk. 45), et tšekaa nimekirjades oli 50% juudi nimesid, 25% oli juute, kes olid endale võtnud vene nime. Kõik ülemused olid juudid.

26. novembril 1918 nimetas Winston Churchill bolševikke tigedateks paavianideks.

Peabolševikku hoiti julmustega kursis, iga dokument asetati tema lauale. Leninile oli sellest veel vähe, ta käsutas: "Rohkem hoogu terrorisse! ...Laske iga kümnes maha, kahtlased paigutage koonduslaagrisse!"

Koonduslaagrid polnud niisiis sugugi Hitleri vaimusünnitis. Tegelikult paigutasid Ameerika võimurid indiaanlasi koonduslaagreisse esimest korda 1838. aastal, et neid seejärel küüditada. Säärane isoleerimismeetod meeldis teistelegi jõhkratele valitsejatele. Ka hispaanlased kogusid Kuubal 1898. aastal rajatud koonduslaagrisse vaenuliku elemendi. Aastal 1901, Buuri sõja aegu, ajasid inimesi kokku ka inglased. Inglaste koonduslaagreis suri 26 000 buuri naist ja last nälga, 20 000 olid alla 16-aastased. Lenin saatis inimesi laagritesse ilma kohtuotsusteta, kuigi ta oli

ametisse seadnud revolutsioonilised tribunalid, mis toimisid ka jakobiinide hirmuvalitsuse ajal Prantsusmaal. Lenin koguni väitis, et koonduslaagrid on töö koolid. (Ajaloodoktorite Mihhail Helleri ja Aleksandr Nekritši raamat "Võimul utoopia". London, 1986. Lk. 67.) Lenin pidas tööliste kooliks ainuüksi vabrikut, muud haridust polnud neile tarvis. Ta toonitas, et tehast võib juhtida igaüks, kes tunneb nelja arvutustehet.

Juudi bolševistlikud funktsionäärid kasutasid jakobiinide kombel inimeste hukkamiseks praame. Nii uputasid Béla Kun (õieti Aaron Kohn) ja Roza Zemljatška (õieti Rozalia Zalkind) sügisel 1920 Krimmis vene ohvitsere. (Igor Bunitš, "Partei kuld". Peterburi, 1992. Lk. 73.) Kevadel 1920 uputas juudi tšekist Mihhail Kedrov (Zederbaum) 1092 vene ohvitseri Valgesse merre.

Lenin ja tema kaasroimarid ei tapnud juhuslikku rahvast: nad lasid hukata kõige aktiivsemaid, iseseisvalt mõtlevaid inimesi. Lenin andis käsu, et mitmes linnas lastaks maha võimalikult palju gümnaasiumiõpilasi. Nii võtsidki tšekistid kinni kõik koolimütse kandvad noorukid. Nad hukati põhjusel, et Lenin pidas tulevasi vene intellektuaale nõukogude režiimile ohuks. (Vladimir Solouhhin, "Päevavalgel". Moskva, 1992. Lk. 40.) Vene haritlaste koha ühiskonnas võtsid endale juudid. Aga paljud õpilased, näiteks Jaroslavlis, peitsid oma vormimütsid ära. Seejärel võtsid tšekistid kõik kahtlased noorukid kinni ja otsisid nende juustest koolimütsi ranti. Kui see leiti, hukati poiss kohapeal. Kirjanik Vladimir Solouhhin avalikustas, et tšekistid eelistasid nägusaid poisse ja tüdrukuid. Nemad tapeti kõigepealt. Arvati, et just ilusad noored on intelligentsed. Nad kõrvaldati kui ühiskonna kahjurid.

Terrorit koordineeris tšekaa aseesimees Jossif Unschlicht. Juudi tšekistid vürtsitasid tapmist igasuguste piinamisvõtetetega. Režissöör Stanislav Govoruhhin rääkis oma dokumentaalfilmis "Meie kaotatud Venemaa", et Hersonis löödi papid risti. Permi peapiiskopil Andronnikovil suruti silmad peast välja, lõigati ära nina ja kõrvad. Harkovis võeti papp Dmitri ihualasti. Kui ta ristimärki tegi, löödi tema parem käsi otsast. Tšernigovi ülempiiskop Vassili

löödi risti ja seejärel põletati elusalt. Dokumendid ilmutavad, et tšekistid paigutasid oma ohvrid ritta ja naelutasid nende käed laua külge, tegid piki peopesa sisselõike, valasid käed tulikuuma veega üle ja tõmbasid naha maha. Säärast teguviisi nimetati "kinnaste valmistamiseks". Ohvri pea paigutati kruustangide vahele ja purustati auruhaamriga. Seda kõike pidid pealt vaatama need, keda ootas järgmisel päeval sama saatus. Siin öeldut kinnitab Sergei Melgunovi uurimus "Punane terror Venemaal" (Moskva, 1990).

Kirikuisadel torgati silmad peast välja, lõigati keeled suust, nad maeti elusalt. Tšekistid lõikasid oma ohvreil kõhu lõhki, kiskusid peensoole otsa välja, naelutasid selle telefoniposti külge ja sundisid siis õnnetut meest piitsalöökidega ümber posti jooksma, kuni peensool oli täielikult väljas ning mees korisedes hinge heitis. Voroneži piiskop keedeti elusana suures katlas. Seda suppi sunniti munki revolvri ähvardusel sööma. Talmudis väidetakse, et Jeesuse karistus ketserluse eest on põrgus pasa sees keeda. (Israel Shahak, "Jewish History, Jewish Religion: The Weigth of Three Thousand Years" / "Juudi ajalugu, juudi religioon – kolme tuhande aastane koorem". London, 1994. Lk. 20-21.) Odessas tavatseti ohvitsere elusast peast katlas keeta.

Tšekistid purustasid ohvrite päid ka hambaarsti tööriistadega. Juhtus, et kolba ülemine osa saeti ära ja teist ohvrit käsutati aju sööma. Sama kordus kolmanda õnnetuga. Tšekistid nautisid laste piinamist vanemate nähes. Mitmes kubermangus valati alasti ohvreid õuel talvisel ajal külma veega üle, kuni neist said jääkamakad.

Sovetoloog Mihhail Voslenski kirjeldas oma raamatus "Nomenklatuur" (Stockholm, 1982, lk. 321) teisigi Lenini tšekistide hukkamismeetodeid. Harkovis skalpeerisid nad oma ohvrid ja kiskusid käelt naha maha. Voronežis topiti alasti ohvrid tünnidesse, mille seest ulatusid naelad välja, ja lasti siis vaat veerema. Ka põletati ohvri otsaesisele viisnurk. Tsaritsõnis ja Kamõšinis saeti ohvritel käed otsast. Odessas küpsetati inimesi elusalt ahjus või kisti tükkideks. Kiievis maeti elavad koos lagunenud laibaga samas kirstus. Pool tundi hiljem kaevati ohvrid välja.

Ikkagi polnud Lenin rahul. Ta nõudis: "Rohkem jõudu terrorisse!" See kõik toimus provintsis. Võib kujutleda, kuidas hukati Moskvas.

Juutide ajalehes "Jevreiskaja Tribuna" väideti 24. augustil 1922, et Lenin tavatsenud rabidelt pärida nende rahulolu julmade hukkamistega.

Terrori ideoloogiline taust

Nagu selgub Vanast Testamendist, tavatses ka Taavet oma vaenlasi katki saagida, puruks kiskuda või telliseahjus ehk mooloki ahjus põletada. Selliseid kohti võib leida nii I Ajaraamatus (20:3) kui ka II Saamueli raamatus (12:31). "Aga rahva, kes seal sees, viis ta välja ja saagis nad saagidega ja kirkadega ja kivisaagidega surnuks. Ja nõnda tegi Taavet kõigile Ammoni laste linnadele." "Ja rahva, kes seal sees oli, viis ta välja ja pani selle saagide ja raudkirkade ja kivisaagide alla ja laskis neid minna läbi telliskiviahjudest." (Suur Looduse Piibel, Uku Masingu tõlge.) Pärast Teist maailmasõda muudeti nende salmide sisu paljudes keeltes, sealhulgas saksa ja eesti keeles. Nn uues tõlkes väideti, et inimesed sunniti tellisepõletamisel saagide ja teiste tööriistadega ametisse. "Ja rahva, kes seal oli, tõi ta välja ja pani kivisaagide, raudkirgaste ja raudkirveste **juurde** ja laskis **orjata** telliskiviahjude juures; nõnda talitas ta kõigi ammonlaste linnadega."

Juudi äärmuslased panid oma kuriteod Venemaal toime Vana Testamendi vaimus:

* Israeliitide jumal Jahve nõuab paganate, sealhulgas naiste ja laste, massilist tapmist. (Viies Moosese Raamat, 20:16.

* Jahve soovib levitada võõraste hulgas õudust. (Viies Moosese Raamat, 2:25.)

* Jahve nõuab teiste usundite hävitamist. (Viies Moosese Raamat, 7:5.)

* Juudid tohivad muuta võõrad oma orjadeks. (Jesaja, 14:2.)

* Rahvad, kes keelduvad juute teenimast, tuleb hukutada, rüüstata sootumaks. (Jesaja, 60:12.)

* Mittejuute tuleb sundida sööma nende oma liha. (Jesaja, 49:26.)

Et ohjeldada rahva viha juutidest timukate vastu, hakati hukkama ka neid, keda kahtlustati juudivaenulikus hoiakus. Kohe lasti maha "Siioni tarkade protokollide" omamise eest.

Juhtiv rootsi sotsialist ja parlamendiliige Arthur Engberg nentis 12. märtsil 1921 ajalehes "Arbetet": "On alust väita, et proletariaadi diktatuur Venemaal tähendab tegelikult juudi diktatuuri venelase üle." Engberg oli mainitud lehe peatoimetaja.

Iisraelis elav juudi ajakirjanik Israel Shamir on kinnitanud, et Nõukogude Venemaal valitses juudi diktatuur.

Lenin oli sunnitud 1919. aasta märtsi lõpus selgitama: "Juudid ei ole töölisklassi vaenlased... Nad on meie sotsialismivõitluse seltsimehed." Aga rahvas vihkas sotsialismi ja neid, kes selle nimel terrorit kasutasid.

Lenin põles kirest tappa võimalikult palju inimesi, mõtlemata sellele, kas riiki üldse saab rajada vägivallale ja õelusele. Ent ta oli mõtlematu olnud ka Jenissei ääres, kus ta ladus paadi lömastatud metsküülikutega nii täis, et see põhja läks. Augustis 1991 vajus ka tema ehitatud riigilaev põhja. Kas võiski teisiti minna?

1920. aastate algul viibis juba umbes 70 000 vangi rohkem kui kolmesajas koonduslaagris, nagu võib lugeda Harvardi ülikooli professori Richard Pipes'i raamatust "The Russian Revolution". Nõnda ehitas Lenin GULAGi.

Lenin oli tihti lühinägelik või lausa rumal. Nii vihkas ta fanaatiliselt raudteid, mis võisid "vaid kodanlike professorite või väikekodanlike filistrite silmis edendada kultuuritsivilisatsiooni". Raudtee oli Lenini arvates relv miljardite inimeste rõhumisel ("Kogutud teoste" teise väljaande 19. köide, lk. 74). Vaevalt võis seda tsitaati näha BAMi ehitajate barakkides.

Aastal 1916 väitis Lenin, et kapitalism sureb kiiresti välja. Välja suri hoopis tema kommunism.

Maailmakultuur huvitas Leninit vähe. Pariisis elatud aastate vältel ei külastanud ta kordagi Louvre'i. Ta nimetas Pariisi aastal 1910 koguni urkaks. Et Lenin tõesti ei suvatsenud muuseumides ja näitustel käia, kinnitab ka juudi revolutsionäär Maria Essen oma "Mälestustes Leninist" (I köide, lk. 244). Gorki siiski viis Lenini Napoli Rahvusmuuseumi. Enne võimuletulekut ei külastanud Lenin ka ühtki vabrikut. Tööliskvartaleid ta vältis. (Paul Johnson, "Moodsad ajad". Stockholm, 1987. Lk. 82.) Olid ju töölised Marxi sõnul "pururumalad lojused".

Leninile ei meeldinud ka muusika, sest milleks aega raisata. Pealegi ergutanud see asjatult kauneid mõtteid. Ta pidas loomulikuks, et ka teistel pole tarvis muusikat kuulata, hoopiski mitte ooperit. Stalini tõlk Valentin Berežkov märgib oma mälestustes, et Lenin tahtis pärast oma võimuletulekut sulgeda Moskva Suure Teatri, sest töörahval polevat oopereid tarvis. Kui Leninile seletati, et ooper on vene rahvuskultuuri osa, jättis ta Suure Teatri rahule. Nagu selgub Anatoli Lunatšarski "Mälestustest" (1924), vähendati Lenini pealekäimisel tuntavalt Suurele Teatrile mõeldud toetust. Ta ründas seda teatrit ka avalikult. Vaid harva leidis ta tee Kunstiteatrisse. Lunatšarski väidab Lenin olnud kunstis täieliku võhiku. Lenin rõhutas, et kunsti tuleb kasutada vaid agitatsioonivahendina. Värvati hulk juudi abstraktsioniste ja teisi kunstiga veiderjaid, nagu Vassili Kandinsky, Kazimir Malevitš, Isaak Brodski, et kõik kohad kirendaksid kommunistlikest sümboleist, loosungeist ja plakateist. Lenini käsul moodustati *Proletkult* (proletaarne kultuur = kultuuritus). Hiljem kehtestati sunniga sotsialistlik realism – kunsti avalik vägistamine. Aristokraatlik kunst hävitati. Dekadentslike plakatikunstnike eesotsas seisis juudi massoon Marc Chagall, kes vahepeal oli olnud Vitebski kunstikomissar.

Kuidas töörahva "suur juht" ka ei pingutanud, kirjutusmasinaga kirjutamist ta ära ei õppinudki. (Oleg Agranjants, "Mida teha?". London, 1989.) Valimiskampaaniaid pidas ta ebateaduslikeks. Ka poliitilise olukorra hindamisel tegi Lenin ränki vigu. Nii ütles ta Krakowis kaks aastat enne Esimese maailmasõja puhkemist, et

"maailmasõda ei saa tulla". ("Kogutud teosed", neljas väljaanne, 16. köide, lk. 278.)

Anatoli Lunatšarski (õieti Bailich-Mandelstam), hariduse rahvakomissar 1917–29, meenutas, et Maksim Gorki kurtnud aastal 1918 Leninile arreteerimisi Petrogradi nende haritlaste hulgas, kes kunagi olid Leninit ja tema kaaslasi aidanud. Lenin vastanud küüniliselt naeratades: "Just seepärast, et nad head inimesed on, tulebki nad läbi otsida või arreteerida. Nende kaastunne kuulub ikka rõhututele. Nad on vaenamise vastu. Sellepärast võivad nad praegu varju anda kadettidele ja oktobristidele." (Kogumik "Lenin ja tšekaa". Moskva, 1975.)

Haritlastes nägi Lenin oma peavaenlasi. Nad olid kas nõukogude võimu vastased või neutraalsed. Viimasel juhul tundsid nad vaenatutele kaasa. Kirjas M. Andrejevale avameelitses Lenin: "Intelligente arreteerimata jätta oleks kuritegu, sest nad võivad abistada vandenõulasi ning on juba seetõttu ohtlikud."

Lenini eesmärk oli hävitada vene rahva arukam osa – intellektuaalid. Sest kui hiiglased on ära, algab kääbuste pidu. Süüdistused haritlaste vastu olid harilikult tšekistide fabritseeritud. Maksim Gorkile see asi ei meeldinud. Peabolševik vajas Gorkit kui nimekat kirjanikku propagandistlikel eesmärkidel ja seepärast tuli aeg-ajalt vastu tema palvele mõni haritlane tšekaa haardest päästa. Hiljem kasutas Lenin teadlaste intellekti ära enda huvides.

Võimumehena hakkas Lenin haritlasi kohe taga kiusama. Laskis neil nälga surra või sundis emigreerima, käskis vangistada ja koguni hukata. Maha lasti sadu tuhandeid haritlasi, keda ta ühes kirjas Maksim Gorkile (15. septembril 1919) nimetas pasaks. Ka pidas Lenin intelligente spioonideks ja õppiva noorsoo hukutajaiks. 21. veebruaril 1922 nõudis ta, et Moskva Tehnika Kõrgkoolist vallandataks 20–40 professorit, sest "nad lollitavad meid". 10. mail 1922 nõudis ta intelligentide kui kahjurite süstemaatilist välismaale saatmist. Tema käskkiri salastati.

16.–18. septembrini 1922 saadeti valitsuse määruse alusel Nõukogude Venemaalt välja 160 "kõige aktiivsemat kodanlikku

ideoloogi", nende hulgas Petrogradi Ülikooli rektor Lev Karsavin ja Moskva Ülikooli rektor Novikov, ka Moskva Ülikooli astronoom Vsevolod Stratonov, maailmakuulsaid biolooge, zoolooge, filosoofe, ajaloolasi, majandusteadlasi, matemaatikuid, ja mõni kirjanik ning publitsist. Nende hulgas filosoofid Nikolai Berdjajev ja Ivan Iljin, leiutaja Vladimir Zvorõkin ja kirjanik Ivan Bunin, kellele 1933. aastal määrati Nobeli preemia. GPU väitel polnud väljasaadetute seas ainsatki tuntud nime.

Sellest bolševikud vaikisid, et peaaegu kõik väljasaadetud kuulusid salarühmitustesse, sealhulgas salaseltsi *Helesinine Täht*. Juba aastal 1918 nõudis Trotski, et tšekaa jätaks selle organisatsiooni rahule.

Lõpuks õnnestus Leninil Venemaa haritud, tarkadest ja iseseisvalt mõtlevatest inimestest peaaegu puhtaks teha. Kõige närusemad hakkasid suunama paremaid, kes veel olid alles jäänud. See, mida aastasadu peeti vääraks, sai nüüd vooruseks. Ebaausus muutus eeliseks.

Lenin nautis võimalust karistamatult tappa ja röövida. Ta eelistas öelda 'konfiskeerima', 'ära võtma', 'võtma ja mitte tagastama'. Ehtsa röövli kombel! Ta kirjutas: "Ma ei tahaks arvata, et te näitaksite üles nõrkust vara konfiskeerimisel." ("Kogutud teosed", teine väljaanne, 29. köide, lk. 491.)

Ka lihtinimesed ei leidnud armu. Ei hoolitud nende saatusest pärast vangistamist. 2. aprillil 1921 nõudis Lenin sööjate arvu vähendamist vabrikuis. Üleliigsed tuli hukata.

Lenin tahtis koonduslaagrisse sulgeda kõik, kes võisid bolševike võimu ohustada. Ka "Otsuses punasest terrorist" (5. september 1918) võib lugeda: "Vabastada Nõukogude Vabariik klassivaenlastest nende isoleerimisega koonduslaagreisse..." ("Nõukogude võimu dekreedid". Moskva, 1964. Lk. 295.) Maksim Gorki, kellele oli Lenini sallimatus hästi teada, iseloomustas teda järgmiselt: "Lenin pole mingi kõikvõimas võlur, vaid külmavereline trikimees, kes ei hooli aust ega proletaarlase elust." (Gorki artikkel "Demokraatiale", "Novaja Žižn" nr 174, 7/20./ novembril 1917.)

Lenini kaastööline Vladimir Bontš-Brujevitš püüdis teda veidigi tagasi hoida, sest pearevolutsionäär oli Venemaad hukutamas. Lenin vastas: "Ma sülitan Venemaa peale, sest olen bolševik!" (Igor Bunitš, "Partei kuld". Peterburi, 1992. Lk. 17.) Sellest sai teistegi juhtbolševike löökiause.

Terroristi kombel nõudis Lenin kõikjal pantvangide võtmist ja nende hukkamist, kui ta muidu oma tahtmist ei saanud. Ta käskis pantvange võtta röövretkede ajal ja nad julmalt tappa, kui ei tahetud kogu vara tema punajõukudele välja anda. Lõpuks said kõikidest kodanikest niikuinii bolševike pantvangid, sest nad isoleeriti raudeesriidega getosse.

"Sotsialism on kadeduse ideoloogia," ütles filosoof Nikolai Berdjajev juba aastal 1918. Oleks ta seda lausa avalikult kuulutanud, oleks ta kohapeal maha lastud.

Tõepoolest, kasutanud oskuslikult ära tööliste ja talupoegade kadedust enda huvides, hakkas Lenin tõrkujaid hiljem halastamatult hävitama. Ta käskis nende pihta isegi tule avada kui vaja. Nii tulistati märtsis 1919 Astrahanis demonstreerivaid töölisi, neist sai surma 2000. (Igor Bunitš, "Partei kuld". Peterburi, 1992. Lk. 58-59.) Jekaterinoslavlis lasti streigikatse eest maha sada raudteetöölist. Tööliste hukkamine jätkus aprilli keskpaigani. Ainuüksi 1919. aasta kolme esimese kuu jooksul tapeti 138 000 inimest.

See oli ju Lenin, kes kehtestas kohapeal mahalaskmise. Ärimehed tunnistati algul rahvavaenlasteks, hiljem käskis Lenin nad spekulantidena kohapeal maha lasta. Ka Hruštšovi ajal avati tuli töölisaktivistide pihta. Juunis 1962 lasksid nõukogude sõdurid Novotšerkasskis Musta mere lähedal maha 80 demonstranti.

Kiievi ühte teatrisse kutsusid tšekistid dokumentide kontrolliks 2000 tsaariarmee ohvitseri, kes seejärel ilma pikemata hukati. Ka Stavropolis mõrvati 2000 inimest. Lenin õhutas sõdureid tapma oma ohvitsere, töölisi oma insenere ja direktoreid, talupoegade ohvriteks pidid saama mõisnikud.

1922. aasta lõpuks polnudki arukaid inimesi enam alles jäänud või puudus neil eneseväljendusvõimalus. Alles pärast Lenini

surma, aastal 1926, sai Mihhail Bulgakov varjust välja tulla. Otsemaid hoiatas juudi päritolu pajats Vladimir Majakovski: "Pelga juhuse tõttu lasime kodanlaste rõõmuks Bulgakovil piiksatada. Seda ta ka tegi. Aga see jääb talle viimaseks korraks." Juudi bürokraadid vaenasid Mihhail Bulgakovit elu lõpuni. "Kõik on keelustatud, ma olen hävitatud, jälitatud ja täiesti üksi," kirjutas ta Maksim Gorkile. Bulgakovi 15 kriitikust olid 13 juudid. ("Dagens Nyheter", 10. august 1988.)

21. augustil 1921 hukati teiste hulgas 35-aastane poeet Nikolai Gumiljov. Tapmiskäsu andis Grigori Zinovjev. Nepi ajal Lenin kahetses, et terror tuleb lõpetada, kuid lubas hiljem jätkata seda intensiivsemalt. "On tõsine viga arvata, et nepp tähendab terrori lõppu. Me jätkame hiljem terrorit, ka majanduslikku terrorit," kirjutas Lenin 8. märtsil 1922 Lev Kamenevile (õieti Rosenfeld).

Lapsepõlves tegi Leninile erilist lõbu terroriseerida oma nooremat õde Olgat. Pealegi meeldis talle lelusid lõhkuda. Lapsena kannatas ta sagedaste raevuhoogude all. Seetõttu valati teda pidevalt külma veega üle.

Viidates 1905. aasta sündmustele, kurtis Lenin, et talupoegade ässitamine polnud kuigi tõhus: "Paraku hävitasid talunikud siis vaid viieteistkümnendiku aadlimõisate koguarvust, ainult viieteistkümnendiku neist, mida nad pidanuks hävitama." ("Kogutud teosed". II väljaanne, 19. köide, lk. 279.) Ka Prantsusmaal kutsusid "revolutsionäärid" juulis 1789 maamehi üles purustama losse ja mõisaid.

Lenin lasi rüüstata ja lõhkuda ka kirikuid. Nõnda sai ta 48 miljardit kuldrubla. (Vladimir Solouhhin, "Päevavalgel". Moskva, 1992. Lk. 59.) Solovetski kloostrist tehti koonduslaager. Muuseumidki tehti kõigest väärtuslikust tühjaks ja saak veeti välismaale. Ermitaažis oli suurim Rembrandti kogu. Seegi müüdi maha.

7. novembril 1918 ütles Lenin oma kõnes vene rahvale: "Et maailm vallutada, peate olema valmis kõike ohverdama!"

Lenin ei püüdnud tõeni jõuda arutluste teel. Ta surus oma kuritegeliku kamba tahet peale pettuse, röövimise ja mõrvaga. Ja kuna

vene rahvas keeldus bolševike hullumeelset süsteemi tunnustamast, siis oli too kamp sunnitud hävitama kolmandiku rahvasikust, nagu toonitas kirjanik Vladimir Solouhhin ajakirja "Ogonjok" 1990. aasta detsembrinumbris.

Palju meetodeid võttis Lenin üle anarhistlikult terroristilt Sergei Netšajevilt (1847–1882), kes lootis Venemaal kehtestada kasarmukommunismi. Lenin nimetas oma süsteemi sõjakommunismiks. Netšajev oli olnud koostöös illuminaat Mihhail Bakuniniga, kelle mõjul ta deklareeriski, et revolutsionäärile on kõik moraalne. Ta soovitas koguni ühineda röövlitega, kes samuti olevat revolutsionäärid. Selle mõtte võttis Lenin hiljem oma taktika aluseks. Ka Mao Zedong kasutas sama võtet.

Jubedad vaated olid ka "mõõdukal" revolutsionääril Nikolai Tšernõševskil, keda ENE nimetab revolutsiooniliseks demokraadiks ja koguni filosoofiks. Ta ei kohkunud valamast kolm korda rohkem verd, kui valati Prantsuse revolutsiooni aegu. "Veresaun meid ei häiri... Mis tähtsus sel on, kui peame tapma sada tuhat talupoega?" ("Russkaja Mõsl", Pariis, 17. novembril 1983.)

Netšajev osales 1868. aastal tudengirahutustes ja aasta hiljem moodustas Moskvas terroriorganisatsiooni *Kirves* ehk *Rahvalik Arveteõiendus*. Hiljem rajas ta terroriorganisatsiooni *Põrgu*. Selle tegevust koordineeris marksistlik terrorist Nikolai Fedossejev (1871–1898), kes mürgitas oma isa, et revolutsioonilise tegevuse rahastamiseks pärandust kätte saada. Fedossejev oli ka esimeste marksistlike ringide asutaja ja juht Kaasanis. Ühte tema ringi kuulus aastal 1888 Vladimir Uljanov, kes hindas Fedossejevit kõrgelt. (Kogumik "Tšernõševski või Netšajev". Moskva, 1983.) Fedossejev oli Lenini tähtis juhendaja.

Aastail 1868–1869 kirjutas Sergei Netšajev "Revolutsiooni katekismuse". Selles ta ütles, et revolutsiooni õnnestumiseks on tarvis marksistlikus vaimus distsiplineeritud vandeseltslasi, kes peavad nuhkima ka oma seltsimeeste järel ning on kohustatud ette kandma igast kõrvalekaldumisest. Nii organiseeris Netšajev isiklikult ühe oma organisatsiooni *Põrgu* kahtlustäratava liikme mõrvamise,

misjärel ta 1872. aastal välismaale pages. Samal aastal andis Šveitsi politsei ta Venemaale välja ning ta mõisteti 20 aastaks sunnitööle.

"Revolutsiooni katekismuses" rõhutas Netšajev, et revolutsionäär peab olema hoolimatu kogu ühiskonna, ennekõike aga haritlaste vastu. Tuleks ära kasutada individualistlike terroristide fanatismi, siis nad unustada või vajaduse korral hävitada. Stalin hakkaski Lenini juhendite järgi kõrvaldama terroristlikke esseere.

Ühes lastelaulus on öeldud, et "suur Lenin, ta oli üllas, hoolitsev, tark ja hea, meid lapsi võtaks ta sülle ja silitaks hellalt pead...". Ometi ei läinud tollele üllale mehele sugugi korda Venemaa lihtinimeste elu. Teda huvitas vaid võim ja enda ning oma poliitilise bandiidijõugu heaolu. Nii sokutas ta riigi kulul oma sugulasi, ka armukeste omakseid ning isiklikke tuttavaid sanatooriumidesse. Määras neile riiklikke toetusi. On säilinud kirjalikud tõendid, et Lenin käskis Sergo Ordžonikidzel oma armukest Inessa Armandi Kislovodskis suursuguselt vastu võtta ja majutada. Ka eritelefonidest käskis ta esimeste hulgas sisse seada "sm Inessa" kodus. Just Lenin pani aluse nomenklatuuri privileegidele.

Võiks mainida, et tsaariaegses Peterburi vanglas, kus Lenin 14 kuud istus (1895–1896), toodi talle toitu otse restoranist, lisaks veel tema nõudel apteegist erilist mineraalvett.

Diktaatorina lõi Lenini alatus iseärinis selgelt välja. Ta kandis kokkuröövitud taieste, kulla ja kalliskivide müügist saadud raha oma isiklikule kontole Šveitsi panka. Aastal 1920 lasi ta oma arvele üle kanda 75 miljonit Šveitsi franki, mis oli Venemaalt kokku riisutud. (Igor Bunitš, "Partei kuld". Peterburi, 1992. Lk. 83.) Neid andmeid kinnitas juba tollal "New York Times". Sama ajalehe andmeil (23. august 1921) ulatusid ka Lev Trotski eraarved kahes USA pangas Venemaalt riisutud varanduste eest 80 miljoni dollarini. (Igor Bunitš, "Partei kuld". Peterburi, 1992. Lk. 80.) Näljaabiliste abistamiseks raha ei olnud, nagu väitis Lenin.

Juba varem oli Lenin parteikassast, kust ta niikuinii palka sai, justkui muuseas isiklikes huvides raha varastanud. Kord tühjendas

ta kogu kassa, et keskkomitee liikmete hääli endale osta. T. Aleksinskaja kirjutatud "Vene sotsialisti mälestustest" (Pariis, 1923) võib lugeda: "Lenini juhtnööride järgi kandis Nikolai Šemaško partei kogu kassa fiktiivse komitee arvele... Lenin subsideeris keskkomitee liikmeid, et nende hääli endale saada." Rahvusvahelise Sotsialistliku Büroo istungjärgul 20. juunil 1914 Brüsselis ütles Plehhanov: "Uljanov ei taha tagastada partei raha, millest ta osa varga kombel omastas." (Väljavõte protokollist.)

Inglismaal koguni algatati Lenini vastu kriminaalasi. Ta oli seebiettevõtte omanikult Feltzilt 1907. aastal raha laenuks võtnud ja lubanud selle aasta pärast tagastada, mida ta aga ei teinud. Lenin kuulutati tagaotsitavaks. Ka Prantsusmaal kuulutati Lenin aastal 1907 tagaotsitavaks, mistõttu ta siirdus Rootsi. Ta oli ühele bandiidijõugule võlgu jäänud 10 000 rubla kullas ja keeldunud seda tagastamast. Samal, 1907. aastal oli Lenin teinud lepingu Permi röövlijõuguga, lubades neile 10 000 rubla eest relvi muretseda. Raha sai ta ette. Jõugu juht Stepan Lbov tabati ja poodi üles. Lenin pidas asja lõpetatuks, omastas raha ja jättis relvad tarnimata. Aga üks bandiit tuli Pariisi raha nõudma. Lenin pages ning kuulutati tagaotsitavaks. Lisaks oli ta omastanud 475 000 Šveitsi franki, mis oli olnud miljonär Smidti pärandus austerlastele. Sellest kirjutas Oleg Agranjants.

Iseseisvalt mõtlevad inimesed teavad, et kommunistliku partei kuritegusid inimsuse vastu pole võimalik lunastada, nagu ei saa ka õigustada üksikute "seltsimeeste", sealhulgas Lenini arutut käitumist. Jakobiinide riigipöördest rääkides ülistas Lenin peamiselt vägivalda, olles sellest eriliselt võlutud.

Lenini vanema õe Anna mees Mark Jelizarov oli öelnud Georgi Solomonile (õieti Isetski), et Lenin, Solomoni seltsimees, on ebanormaalne. (Georgi Solomon, "Lenin ja ta pere". Pariis, 1931.) Aastal 1914 väitis Charles Rappoport, et Lenin oli olnud esmajärguline avantürist. Vjatšeslav Menžinski nimetas juulis 1916 Pariisi emigrantlikus lehes "Naše Slovo" Leninit poliitiliseks jesuiidiks. Oktoobripöörde ajal kuulus Menžinski revolutsiooni-

komiteesse, seejärel oli ta rahanduse rahvakomissar, siis Nõukogude Vene peakonsul Berliinis ning lõpuks töötas juhtivalt tšekaas ja OGPUs kuni aastani 1934, mil Stalin ta kui julgeolekuorganite ülema hukata käskis. 1916. aastal leidis Menžinski, et leninliku sekti eesmärk oli summutada tööliste häält. Temast endast sai massimõrvar.

Rootsi TVs näidati 7. novembril 1990 saadet oktoobripöördest ja selle tagajärgedest. Oli intervjuusid nii stalinlaste kui ka endiste valgekaartlastega. Pariisis elav endine tsaariarmee ohvitser Aleksandr Kondratjevitš, kes ise oli Leninit näinud, ütles, et too kannatas paranoia all.

Kirjanik Aleksandr Kuprin (1870--1938), kes emigreeris 1919 ja naasis 1937, kujutas Leninit nõnda: "Lühikest kasvu, laiaõlgne ja kuivetu." Kõike muud kui vaimuinimene.

Kirjanik Nikolai Valentinov mainis mälestusteraamatus "Vähetuntud Lenin" (Pariis, 1972), et Lenini vidukil silmadest kiirgunud põlgust. Justkui tige kult oleks jõllitanud.

Inglise filosoof Bertrand Russelli meelest olnud Lenin kõige õelam inimene, keda ta eales oli kohanud. Talupoegade üles-poomisest rääkinud ta naeru lagistades.

Vene ajakirjanduses avalikustati, et kui tšekaa ülem Feliks Dzeržinski suvel 1918 Leninile raporteeris, et just äsja hukati pool tuhat väljapaistvat vene haritlast, langenud diktaator lausa ekstaasi ja juubeldanud rahulolust. Tüüpiline psühhopaat!

Kirjanik Aleksandr Solženitsõn rõhutas samuti ühes intervjuus ("Svenska Dagbladet", 7. august 1989) Lenini ennekuulmatut õelust. "Kes tema vastu pöördus, selle paiskas ta needustega üle." Augustis 1990 nimetas kunstnik Ilja Glazunov Leningradi TV saates "600 sekundit" Leninit XX sajandi jubedaimaks kurjategijaks.

Olgu veel kord öeldud, et paljude prominentide mäletamist mööda võttis Lenin arreteerimis- ja hukkamisteateid naerusui vastu. Ta pidas oluliseks, et läbiotsimised ja vangistamised toimuksid öösiti. Terroriorganisatsiooni tšekaa tegelik juht oli ju

Lenin. VII nõukogude kongressil 1919 rõhutas ta, et hästi organiseeritud terror on möödapääsmatu. Hea kommunist peab ütlasi olema ka tubli tšekist.

Lenin rõhutas: ”Me peame kasutama kavalust ja keelatud võtteid, eitama ja varjama tõde.”

Veel üks Lenini nõue: "Inimesi tuleb õpetada vihkama. Peame alustama noortest. Lapsed peavad õppima vihkama oma vanemaid. Me peame oskama kirjutada nii, et see äratab massides viha ja jälestust nende vastu, kes pole meiega ühel meelel."

Müüt väidab, et Stalin usurpeerinud Lenini tahte vastaselt nõukogudelt võimu. Ometi kirjutas Lenin juba aastal 1918: «"Kogu võim rahvanõukogudele! oli rahumeelse revolutsiooni loosung. Enam see ei kõlba!» ("Kogutud teosed". 25. köide, lk. 156.)

Teine müüt: Lenin pooldas demokraatiat ja vabadust, ja kui ta saanuks kauem võimul olla, läinuks kõik teisiti. Kummatigi toonitas Lenin juba aastal 1917, et töölised ei vaja vabadust, võrdsust ega vendlust. ("Kogutud teosed". 26. köide, lk. 249.) Samuti on ta rõhutanud, et marksismil puudub eetika, tähtis on vaid klassivõitlus. ("Kogutud teosed". 26. köide, lk. 378.)

Stalin ei kaldunud sugugi leninlikult teelt kõrvale, nagu viimastel aastatel on väidetud. Ta tõesti tegi lõpu nepile, kui see oli oma ülesande täitnud. Kõik toimus ju Lenini juhtnööride järgi. Neid kasutas ka Mihhail Gorbatšov (õieti Garber). Lenin on kirjutanud: "Otserünnaku ebaõnnestumisel tuleb meil ringi minna ja aeglasemalt jätkata. Me peame kapitalismi ära kasutama." ("Kogutud teosed". 32. köide, lk. 318.) Seda ütles ta 1921. aastal, enne nn uue majanduspoliitika ehk nepi kehtestamist.

Läti TA liige Olgerts Eglitš kirjutas Läti Rahvarinde häälekandjas "Atmoda" ("Ärkamine") 17. aprillil 1989, et Stalin järgis täpselt Lenini juhtnööre.

Kes ei mäletaks veriseid sündmusi 1991. aasta jaanuaris Vilniuses ja Riias. Neiski lõi välja leninlik poliitika. Lev Trotski arhiivist avastati Lenini kiri (august 1920) sõjanduse rahvakomissari asetäitjale Jefraim Škljanskile. Lenin oli teada saanud, et

Eestis värvati vabatahtlikke Poola armeesse. Neid kavatseti Riia kaudu Poolasse saata. Lenin otsustaski: "Diplomaatiliste protestide saatmisest ei piisa... Kasutada tuleb terrorivõtteid, st Lätit ja Eestit tuleb karistada terroriga (näiteks minna Balahhovitši kannul ühe versta sügavuselt kusagil üle piiri ja seal üles puua 100–1000 ametnikku ja rikkurit)." Preemiaks lubas Lenin 100 000 rubla iga ülespoodu eest. Lenin kavatses oma terroristid saata Eestisse ja Lätisse valgete väeülema Stanislav Bulak-Balahhovitši meesteks maskeerituna. See kiri jäeti Lenini "Kogutud teostest" välja, kuigi tema biograafilises kroonikas (Moskva, 1978, 9. köide, lk. 185) on märgitud, et Lenin pidas 14.–17. augustini 1920 kirjavahetust Jefraim Škljanskiga "sõjaliste meetmete üle Läänerindel". Läänes need kirjad mõistagi avaldati (Müncheni ajakiri "Das Land und die Welt" nr. 4, 1984). Pärast kommunismi kokkuvarisemist on need ka Venemaal avalikustatud.

Eks Vilniuse veresauna (jaanuaris 1991) süü veeretamine Landsbergisele olnud samuti leninlik tegu.

Aleksandr Solženitsõn on toonitanud, et Leninil oli vene kultuuriga vähe ühist. Ta kuulus nn internatsionalistide hulka. Tema rahvuspoliitika nägi ette rahvaste ühtesulamise ja rahvuskultuuride hävimise. Aastal 1919 kirjutas revolutsioonipühak: "Rahvused segunevad. Rahvuslik stagnatsioon peab kaduma." (Lenin, "Kogutud teosed". 20. köide, lk. 55.) Juba kuus aastat varem, 1913, oli ta seletanud: "Sotsiaaldemokraatlikust vaatevinklist pole rahvuskultuuri lubatud tugevdada, sest kogu inimkonna vaimne elu internatsionaliseerub juba kapitalismi tingimustes. Sotsialismi ajal internatsionaliseeritakse see täielikult." (Kogutud teosed. 19. köide, lk. 213.) Lenini järeltulijad püüdsid sedagi teesi järgida, et muuta Venemaa selliseks etniliseks kloaagiks, millest Marx kirjutas.

Oleg Agranjants oli aastal 1985 Nõukogude Liidu koloonia parteisekretär Tuneesia pealinnas Tunises. 1989. aastal avaldas ta Londonis raamatu "Mida teha ehk tänapäeva peaülesanne – meie ühiskonna deleniniseerimine". Tema ägedus lausa üllatas. Agran-

jants väitis, et Lenin usaldanud täielikult Stalinit, kes aga põlgas Nadežda Krupskajat. Stalin sai koguni ähvardusega hakkama: "Kui tarvis, siis ütleme, et Lenini naine oli tegelikult Stassova!" Ilmselt oli Stalinil põhjust nõnda öelda: tuntud juudi bolševik Jelena Stassova, keda eelkõige teati MOPRi ehk Rahvusvahelise Punaabi juhina, andis oma pika, 93-aastase elu lõpuni mõista, et Lenin tuletanud oma pseudonüümi tema nimest, Leenast. Leniniks hakkas Vladimir Uljanov 1901. aasta detsembris. Oma raamatus kahetseb Oleg Agranjants, et Lenini armukese nimi oli Leena, mitte Varja. Muidu olnuks meil marksismi-leninismi asemel marksism-varvarism, eesti keeli marksism-barbarism.

Krupskaja igatahes ei nimeta memuaarides oma meest kunagi Leniniks. Enne oktoobripööret kirjutas ta paberitele alla 'Uljanova'. Pärast punadiktatuuri kehtestamist signeeris ta end Krupskajana.

Lenini kiri parteikongressile, mida rohkem tuntakse tema testamendina ja milles Stalinile antakse karm hinnang ja juhtpositsioonile teda ei soovitata, olevat lihtlabane võltsing, selgitas Oleg Agranjants. Kirja olevat kirjutanud Krupskaja. Sellal oli Lenini tervis juba nõnda läbi, et ta vahel unustas isegi oma nime. Veel vähem suutis marasmist vaevatud türann kirju dikteerida. Poliitbüroo teadis seda ega võtnud toda kirja tõsiselt. Ka autorsuse analüüsis selgus kõrvalekaldumine Lenini viimaste aastate stiilist.

Lenini varasematest kirjutistest võib leida ainult mõne märkuse, mis Stalinit just heast küljest ei näita. Seevastu teistele kambameestele ta ei halastanud. Ta ei jätnud juhust kasutamata, et Trotskit, Kamenevi, Zinovjevit või Buhharinit halvustada. Oma kaasroimareid tavatses ta sõimata idioodiks, peniks, vargaks, raisaks, pätiks, parasiidiks, spekulandiks, seaks... Pole imeks panna, et sadist Trotski nimetas ühel poliitbüroo istungil Leninit huligaaniks.

Stalin ei teinud midagi, mis Lenini vaadetest või tegevusest lahknenuks. See polnud ju Stalin, kelle algatusel hakati küüditama poliitiliste vastaste sugulasi. Tuleks ka rõhutada, et Lenini ja

Trotski taktika pantvange võtta oli riiklik poliitika, mitte tavaline terrorism. Ka kodanike röövimist ja massimõrvu alustas Lenin, kes muu hulgas nõudis kodutute ja ringihulkujate püüdmist ja kohest, kohtuotsuseta hukkamist.

Stalin järgis samasugust malli. Ta lihtsalt täitis Lenini 1918. aasta jaanuari dekreeti, mis kutsus üles puhastama Venemaad kõiksugustest kahjuritest.

Stalin suhtus kultuuriväärtustesse väheke hoolivamalt kui Lenin. Kui Stalini puhul üldse rääkida kõrvalekalletest leninlikult joonelt, siis oli ta olemuselt mõnevõrra demokraatlikum. Nii otsustas ta demagoogilisel kaalutlusel ära kasutada nn üldvalimisi. Lenin seletas, et rahval pole mitte millegi kohta midagi ütelda, sest tema, Lenin, on kõik ette näinud. Stalingi pidas end kõigeteadjaks. Tema ajal elustati näärikuusetraditsioon, aastal 1942 võeti ameeriklaste pealekäimisel kasutusele tsaariarmee sõduripluus (gimnastjorka) koos pagunitega. Seda kõike oli Lenin lausa jälestanud.

Stalin ise ennast troonile ei upitanud. See oli Lenin, kes ta ametisse määras, sest Trotski oli peasekretäri ametist oma juudi päritolu tõttu loobunud. Stalin järgis ustavalt leninlikku pärandit, kuni Lazar Kaganovitš laskis ta 1953. aasta märtsi algul mürgitada.

Muidugi oli Jossif Stalin maailma ajaloo kõige verisem türann, aga vaid seetõttu, et ta järgis oma eelkäija õpetust. Stalin oli timukas, kes kohtunik Lenini surmaotsuseid ning orjastamisplaane täide viis. Taas võiks Leninit osundada: "Alustada halastamatut terroristlikku võitlust talunike ja muu kodanluse vastu, kes varjavad vilja ülejääke."

Nõukogude inimene ei tohtinud isegi oma toidulaua katmises riigist sõltumatu olla. Eriliselt hoolitses selle eest Stalin massilise kollektiviseerimise käigus. Oli ju Lenin öelnud, et iseseisev talunik, kellel vilja oma vajadustest üle jääb, on sotsiaalsele revolutsioonile ohuks. ("Kogutud teosed", teine väljaanne, 19. köide, lk. 101.) Stalin kordas papagoina, et head saaki saava kodanlasest talumehe vastu tuleb sotsiaalse revolutsiooni huvides kasutada reaalseid meetmeid.

Lenin oma õe Maria ja arstiga 1923. aasta augustis.

Elust enesest oli võetud järgmine rahvasuus liikuv anekdoot. Jerevani raadiolt küsitakse: "Miks valitseb Nõukogude Liidus pidev toidupuudus?" Vastus: "Sellepärast, et Talvepaleed kaitsti halvasti."

Lenin teadis hästi, et tema partei vastu oli vene rahva enamus, kelle orjastamiseks ja aktiivsemate vastaliste hävitamiseks ta oli sõda alustanud. Seda sõda jätkasid tema järeltulijad. Lenin teadis, et keskpärane Stalin järgiks usinalt tema direktiive.

Ka rahvusküsimuse põhjustaja oli Lenin, kes veebruaris 1921 loovutas armeenlaste Karsi ja Ardahani Türgile Batumi vastu. Ilma Lenini nõusolekuta ei saanud ju Stalin Mägi-Karabahhi Aserbaidžaani alluvusse anda. Lenin ei varjanud, et ta, nagu ka Türgi juhtivad juudid, armeenlasi ei sallinud.

Tänamatu Lenin jälitas isegi oma liitlasi. Raevukalt kiusas ta taga vasakpoolseid esseere, kes olid teda valmis igati toetama ning detsembris 1917 koguni osalesid tema valitsuses. Nende juht Maria Spiridonova vangistati Lenini käsul pool aastat pärast bolševike võimuletulekut. Stalin käskis ta 1941. aastal maha lasta. Hulk Lenini innukaid toetajaid lõpetas ühel või teisel viisil halvasti.

Lenini viimased päevad

Lenini maapealne teekond lõppes traagiliselt. Tema surma asjaolusid on hoitud seitsme luku ja riivi taga. Ametlikult väideti, et Fanny Kaplani tekitatud kuulihaavade tagajärjel kannatas ta pideva peavalu all, mis ei lasknud tal magada. Ajakiri "Ogonjok" (nr. 42, 1988) avaldas Nõukogude Liidu tervishoiuministri Tšažovi seletuse nonde peavalude kohta: Fanny Kaplani atentaadikatse. Selle vale saab ümber lükata "Pravda" abil: 1929. aasta 18. numbris meenutas läti bolševik Janis Berzins-Ziemelis oma kohtumist Leniniga aastal 1906: "Juba tollal kannatas Vladimir Iljitš peavalude ja unetuse all. Ta tõusis hilja, oli peaaegu alati morn." Nii et Lenini pea valutas juba 12 aastat enne tulistamist. Ka silmad valu-

tasid alatihti. Vladimir Solouhhini andmeil viitas see tema ajuveale.

1922. aasta 12. detsembri õhtul rääkis Feliks Dzeržinski Leninile, et tema juudi soost esindaja Theodor Rothstein ei saanud Šveitsi pangast partei raha kätte. Kõik šifrid olid muudetud ja raha seisis kolmel uuel arvel, millel olid teised koodid. Selle rahaga oli muu hulgas finantseeritud Euroopasse paigutatud agentuuri. Juba aastal 1917 oli Lenin Maksim Litvinovil ja Theodor Rothsteinil käskinud hakata infiltratsionivõrku moodustama. Inglismaal oli kogu aeg müüdud "partei" teemante... Üksnes Lenini eraarvel oli raha alles. Lenin ärritus sedavõrd, et järgmisel päeval, 13. detsembril tabas teda tugevam insult.

Stalin kandis hiljem Lenini välisvaluuta Moskvasse üle. Aastal 1998 leiti Šveitsist Vladimir Uljanovile kuulunud konto. Keegi polnud seda alates 1945. aastast puudutanud. Arvel oli ligi 100 Šveitsi franki alles.

Vaevalt toibuda jõudnud, käskis Lenin ennast 16. detsembril 1922 Moskva lähedalt oma kahekorrulisest lossist Gorkis Kremlisse sõidutada. Ta ei hoolinud arstide ega omaste keelust. Kremlis avastas Lenin, et keegi oli tema kabineti läbi otsinud, avanud seifi ja kaasa viinud saladokumendid, koodinumbrid, tšekiraamatud, volitused ja mitu välismaist passi. Tema raevuhoog kutsus juba samal ööl esile uue insuldi, mis kestis üle poole tunni...

Kommunistlik partei salastas Lenini uue rabanduse asjaolud. Igor Bunitš avalikustas need oma raamatus "Partei kuld" (Peterburi, 1992, lk. 94).

Lenin jäi koguni kõnevõimetuks. Üle aasta enne surma viibis ta marasmiseisundis. Kolmas insult tabas teda 9. märtsil 1923. Kerkib küsimus, kuidas ta suutis sellal kirjatööd teha. Leidub ajaloolasi, kes väidavad, et need kirjutised koostas hoopis Lev Trotski. Milliseid jubedusi küll Lenin oleks korda saatnuks, kui ta olnuks tervem.

Trotski vihjas oma kurikuulsas artiklis 1939. aastal, et Lenini mürgitas Stalin. 22. mail 1922 toimunud esimese ajurabanduse

järel palunud Lenin tõesti Stalinil endale mürki hankida. Seda ütles Stalin ka Poliitbüroo istungil, kus otsustati siiski oodata. Nüüd on selgunud, et Stalin ei mürgitanud Leninit.

Veel 1991. aastal väideti, et Lenini surma põhjustas verevalum ajupiirkonda. Juulis 1992 avalikustati Moskvas, et Lenin suri süüfilise tagajärjel. ("Aftonbladet", 23. juuli 1992.) Marksismi-leninismi keskinstituudist oli leitud Lenini õe Maria salastatud märkmed, millest selgub, et Lenin sai süüfilise aastal 1902 Pariisis. Lenini peavalud muutusid painavaks aastal 1922. Lisaks kannatas ta kõhukatarride ja raevupuhangute all. Lõpuks tabas teda halvatus.

Kirjanik Wells, kes 1920. aasta talvel käis Leninit Moskvas usutlemas, kirjutab, et too tavatses sõrmega tõsta oma silmalauge, et kaasvestlejale teravalt otsa vaadata. See on omane silmalaugude halvatuse, progressiivse paralüüsi puhul. Varsti pärast seda hakkas Lenin avaldama lausa vaimuhaiguse sümptoome. 1922-1923 jäi ta nõdrameelseks. Mida kahvatum on ümbrus, seda suuremana võib keskpärane või täiesti hullumeelne juht näida.

Nõukogude müüt väitis, et Lenin hakkas 1923. aasta sügisel paranema. Salastatud fotod, mis tehti avalikkusele kättesaadavaks pärast kommunismi kokkuvarisemist, näitavad Leninit 1923. aasta oktoobris täiesti juhmistununa.

Nõukogude propaganda leierdas, et Leninil olnud lausa ideaalne perekonnaelu. Esimesed paljastused tema tegeliku intiimelu kohta tegi "revolutsionäär" Tšernov. Müüt purustati aastal 1960, mil Prantsusmaal ilmus sensatsiooniline raamat "Lenin ja lõbumajad". Selles kirjeldati Lenini patoloogilist huvi seksi vastu. Prantsuse ajakirjanikud olid käinud kõigis neis Pariisi lõbumajades, mida Lenin oli tavatsenud külastada. Küsitleti ka kunagisi prostituute. Tol perioodil saanudki Lenin süüfilise. Isegi Lev Trotski kinnitas, et Lenin suri süüfilise tagajärjel. (Lev Trotski "Portreed: Poliitilised ja isiklikud". New York, 1984. Lk. 211.) Aastal 1991 saadi Venemaal teada, et "maailma proletariaadi" juht külastas usinalt lõbumaju. Ametlikul hinnangul oli Lenin jõudnud inimkonna kõrgeimasse arengustaadiumi. Müüdi lõhkus paljastus tema kalduvuse kohta abielu ja armukeste kõrvalt end seksuaalselt rahuldada.

Lenini sünget saladust varjati kuni 1990. aastateni. See saladus kajastub tema kirjavahetuses parteiseltsimehe ja vabamüürlasvenna Grigori Zinovjeviga (Radomõslski). Lenin kirjutas Zinovjevile 1. juulil 1917: "Grigori! Asjaolud on kujunenud selliseks, et ma pean kohe Petrogradist lahkuma... Seltsimehed soovitasid üht kohta. Üksi olla oleks igav... Tule minuga kaasa ja me veedame koos mõnusaid päevi, kõigest eemal..."

Zinovjevi kirjast Leninile: "Armas Vova! Sa pole mulle vastanud. Ilmselt oled Sa unustanud oma Geršeli [Grigori]. Ma olen hankinud meile kena nurgakese... See on suurepärane korter, kus meil saab tore olema, ja meie armastust ei häiri miski. Sõida kohe siia, ma ootan Sind, mu lilleke. Sinu Geršel."

Teises kirjas tahtis Zinovjev kindel olla, et Lenin ei maganud nende korteris teiste meestega. Lõpetuseks saatis ta oma Vovale marksistliku suudluse. Ta tegi ettepaneku mitte salatseda Lenini naise Nadežda Krupskaja ees ja meenutas vahejuhtumit, kui too oli neile peale sattunud. (Vladislav Šumski, "Hitlerism on kole, aga sionism veel koledam". Moskva, 1999. Lk. 47.)

Bolševike partei oli kutsunud Leninit läbi vaatama mitu kuulsat saksa arsti, kes panid sama diagnoosi – süüfilis. See aga ei sobinud

bolševike parteile. 1923. aasta märtsis kutsuti Stockholmist kohale 76-aastane juudi professor Salomon Eberhard Henschen, tuntud ajuekspert. Ta sõitiski koos oma patoloogiaprofessorist poja Folkega Moskvasse. Nemad pakkusid rahuldava diagnoosi – aju lubjastumine. ("Dagens Nyheter", 23. august 1992.) Niisiis söandati alles 1992. aasta juulis tõe varjamine lõpetada.

Aastal 1992 anti vabaks ka fotod, mis on tehtud sügisel 1923 Gorkis. Need näitavad, kuidas haige Lenin tollal välja nägi.

Aastal 1923 suutnud Lenin kähinal kuuldavale tuua vaid seoseta sõnu: "Revolutsioon... aidake mind... rahvas... käige põrgusse." Või pobises: "Just nüüd... just nüüd..." Ta vappus nutu käes ja ohkis. 1923. aasta jõulude aegu, kõigest mõni nädal enne oma surma, istus Lenin rõdul ja ulgus justkui hunt täiskuu suunas. (Igor Bunitš "Partei kuld". Peterburi, 1992. Lk. 95.)

21. jaanuaril 1924 kella 18 paiku tõusis Leninil temperatuur 42,3 kraadini. Oma agoonias sonis ta saksa keeles: "Weiter! weiter!" ("Edasi! Edasi!") Lenin lahkus siit ilmast kell 18.50.

Ajakirjanik Artjom Boroviku teatel salastati kõik materjalid Lenini aju kohta ja uurimine lõpetati. ("Aftonbladet", september 1991.) Kunstnik Juri Annenkov väitis juba aastal 1966 raamatus "Minu kohtumiste päevik" (New York), et tal õnnestunud näha Lenini väljavõetud aju, mille vasak poolkera olnud kärbunud. Alles aastal 1992 teatati Venemaal, et arstide andmeil ei toiminud Lenini üks ajupoolkeradest sünnist alates. Teist poolkera kattis lubimoodustis sel määral, et oli arusaamatu, kuidas Lenin sai viimastel aastatel üldse elada. Kerkis koguni küsimus, miks ta juba lapsena ei surnud. Ihuarst Rozanovi meelest ei võinud säherduse ajuga elada ükski inimene. (Igor Bunitš, "Partei kuld". Peterburi, 1992, lk. 75.) Kas Lenin oligi luust ja lihast inimene?

Justkui ime läbi ei avaldunud Lenini aju vigasus täiel määral, ehkki kõigele lisaks ägenes tal süüfilis. Jõuame süngele järeldusele: teatud ajuhaigus võib küll hävitada inimomadused, kuid jätab alles robotliku intelligentsuse, mis on hädatarvilik õeluse tööriistale.

Lenini seisundit halvendas ühekülgne toit, mistõttu ta kannatas mineraalide ja vitamiinide vaeguse käes. Tervislikust toitumisest ei teadnud ta midagi. ("Ogonjok", nr. 39, oktoober 1997.)

Ka Lenini noorem vend Dmitri Uljanov kannatas ajunõtruse all. Temast sai massimõrvar Krimmis, kus ta 1917–21 võitles nõukogude võimu eest. Lõpuks läks ta hulluks ning teda tabas täielik halvatus. Ta suri 1943. aasta 17. juulil 68-aastasena Gorkis.

Lenini mausoleumi eeskujuks pidi arhitekt Aleksei Štšussev (1873-1949) võtma Pergamoni Zeusi altari, mille saksa arheoloogid olid välja kaevanud ajavahemikus 1878-1912. Natsionaalsotsialistid seadsid selle 1944. aastal Berliinis Pergamoni muuseumis üles. Apostel Johannes nimetas seda oma Ilmutusraamatus Saatana aujärjeks. Altarifriisidel on kujutatud jumalate ja hiidude võitlust. Altari oli lasknud püstitada Pergamoni kuningas Eumenes II (197-159 e.m.a.) tänuohvrina Zeusile (aastail 1860-1960 e.m.a.) galaatlaste üle saavutatud võidu eest. Aastal 1945 sai altar Berliini vallutamisel kannatada. Punaarmee viis altari Leningradi Ermitaaži, kus seda hoiti aastani 1958, mil Nõukogude Liit tagastas altari Ida-Saksamaale. Enne altari üleandmist eksponeeriti selle osi Ermitaažis. "Svenska Dagbladetis" avaldati 27. jaanuaril 1948 Aleksei Štšussevi artikkel "Unustamatu õhtu", kus kinnitati, et seda altarit kasutati mausoleumi projektis. Lai avalikkus ei tea sedagi, et sellesama Štšussevi projekteeritud (1913) on San Remosse ehitatud uhke vene kirik ning hiljem uus Lubjanka. Riiklik saladus oli ka see, et Lenini sarkofaag evakueeriti 1941 Tjumenisse ja toodi Moskvasse tagasi neli aastat hiljem. ("Edasi", 18. november 1988.)

Lõpuks on hakanud Pluuto varjus seisnud saladused päevavalgele tulema. Neil, kes pelgasid ühiskonna kokkuvarisemist tõe ilmnedes, oli õigus, nagu ka neil, kes väitsid, et õelat kommunismi ei saa reformida. Ka sellepärast vihkas Lenin erapooletuid ning ausaid ajaloolasi. Kui Gorki palus Leninit päästa ajaloolasest suurvürsti Nikolai Mihhailovitši elu, vastas Lenin talle: "Revolutsioon ei vaja ajaloolasi!"

1990. aastal algas Lenini monumentide ärakoristamine Euroopas – Ungaris, Poolas, Gruusias, Baltikumis ja mujal. Nõukogude Liidu esimene ja viimane president Mihhail Gorbatšov oli sunnitud sekkuma – 14. oktoobri 1990 dekreediga keelas ta Lenini kujude ja teiste kommunismi mälestiste hävitamise. Gorbatšovi käsituses ei sobinud Lenini monumentide ümberlükkamine kokku respektiga isamaa ajaloo vastu, üldse moraalimõistetega. Keelust ei hoolitud. Kui aga Lenini kuju Lvovis (Ukraina) oktoobris 1990 kõrvaldati, vakatasid rõõmuhüüded, sest selgus, et see oli paigutatud ukrainlaste, poolakate ja juutide hauakividele. ("Dagens Nyheter", 17. oktoober 1990.)

Eestis kisti viimane Lenini monument maha 21. detsembril 1993 Narvas, mida koloniseerivad bolševismimeelsed venelased. Nad püüdsid kuju säilitada kaitsepühakuna oma ebaõiglastes plaanides iseseisva Eesti vastu.

Siiski konutab Lenin siin-seal Venemaal, samuti Kuubal ja Aasias, peamiselt Hiinas, aga ka Kalkutas. Tolles India linnas on kommunistid võimul olnud ligi 30 aastat. Nad arvavad, et vaeste majanduslikke ja poliitilisi probleeme suudab lahendada üksnes marksism-leninism. 1. aprillil 1991 nägin Hispaanias Sevillas ühel seinal peaaegu sümbolistlikku kritseldust: "Ilma marksismileninismita pole tänapäeval kommunismi!"

Lenini rajatud ülitsentraliseeritud riigisüsteem on kokku varisenud. Sellest mehest ei olnud Venemaale midagi head, ta vaid purustas. Aeg on langetanud kohtuotsuse Vladimir Uljanovi üle, kes oli suurmeister Pimeduse ja Vale teenistuses. Paraku ei mõista seda ikka veel mitte kõik inimesed.

LEV TROTSKI – KÜÜNIK JA SADIST

Lev Trotski sündis Leiba Bronsteinina 25. oktoobril (uue kalendri järgi 7. novembril) 1879 kell 22.09 Bobrinetsi väikelinna lähedal Janovka külas Hersoni kubermangus Ukrainas. Mitme välisallika väitel tuli ta ilmale 26. oktoobril. Dmitri Volkogonov jäi oma raamatus "Trotski" 25. oktoobri juurde. Enne bolševike võimuletulekut käibis Venemaal Julianuse kalender, mille järgi aasta algas 13 päeva hiljem kui Gregorianuse kalendris, mida kasutati mujal Euroopas. Leiba isa David Bronstein oli rikas juudi mõisaomanik. Sellele perekonnale kuulus peaaegu kogu küla.

Seitsmeaastaselt pandi Leiba hederi kooli, kus õpetus toimus heebrea keeles. (Dmitri Volkogonov, "Trotski". Moskva, 1994, I, Lk. 31.) Selles erakoolis õpetati juudi lastele talmudismi. Talmudi väitel on juudid väljavalitud rahvana määratud maailmas juhtivat osa mängima. Aastal 1911 oli ainuüksi Odessas 43 säherdust kooli. 1926. aastal moodustasid juudid linna elanikest 36,4%. Kaheksaaastaselt hakkas Leiba koguma pornograafilisi pilte.

Aastal 1888 astus Leiba Odessa Püha Pauluse Reaalkooli. Viimase klassi lõpetas ta Nikolajevskis, kus ta puutus kokku tšehhi juudi Franz Schwigowskiga. Too värbas 17-aastase Bronsteini salaühingusse "Töölisliit". 28. jaanuaril 1898 selle liidu liikmed vangistati, sealhulgas Leiba Bronstein. Lõpuks sattus ta Odessa vanglasse, kus istus kaks aastat. Järgnes neli aastat asumist. 21. augustil 1902 ta pages, sõites Viini. Seal otsis kohe üles juudi "revolutsionääri" ja vabamüürlase Viktor Adleri, kes andis välja ajalehte "Arbeiter-Zeitung". Seejärel korraldati Bronsteini sõit Londonisse.

Mees, kes tegi Leiba Bronsteinist revolutsioonilise koletise Lev Trotski, oli juudi kõrgvabamüürlane Israel Helphand (ka Gelfand);

ta oli võtnud endale iroonilise varjunime Aleksander Parvus (loe: Väike). Paraku ei ole ka Dmitri Volkogonov oma väheütlevas raamatus "Trotski" (Moskva, 1994) tahtnud valgustada Parvuse tutvumist Bronsteiniga. Neid asjaolusid eelistatakse millegipärast endiselt varjata. Ometi on täpselt kirjeldatud tema esimest kohtumist Vladimir Uljanov-Leniniga sügisel 1902 Londonis. Bronstein oli just saanud 23-aastaseks. Ilmselt Lenini kaudu tutvus ta ka Parvusega. Alates 1902. aastast nimetas Leiba Bronstein end Lev Trotskiks.

Algul hakkas ta Pavel Axelrodi ja seejärel Aleksander Parvust pidama oma õpetajaks. Kokkupuude viimasega oligi Trotski ainus "ülikool". Lääne entsüklopeediates on väidetud, et Trotski käis Kiievi Ülikoolis. Mõistagi ei pea see paika. Trotski jäi Läände kuni 1905. aasta alguseni, mil ta koos Parvusega naasis Venemaale "revolutsiooni" korraldama. Koos Parvusega toimetas Trotski sotsialistlikku ajalehte "Natšalo".

Ka Lev Trotski nime ümber on loodud (eelkõige Läänes) kõikvõimalikke kaunismüüte. Ta olevat olnud "tohutu isiksus", "silmapaistev inimene", "haritud, hea ja leebe". Seda väideti sügisel 1988 ka Moskvas, mil Trotski rehabiliteeriti Stalini süüdistustest. On koguni oletatud, et kõik kujunenuks paremaks, kui humaansest Trotskist oleks saanud keskkomitee peasekretär.

Ajalooürikud, Trotski enda kirjutised ja muud allikad ütlevad vastupidist. Venemaal vedas, et Trotskist ei saanud kompartei peameest. Ka ausamad vene ajaloolased kinnitavad nüüd, et Trotski oli juhi kohale veel jubedam kandidaat. Ta tõi häda ja kannatusi kõigile, kellega kokku puutus, ka oma sugulastele.

Müüt Trotskist toetub loomulikult hea kommunismi propagandale, võrreldes Stalini kurjuse režiimiga. Seepärast on korduvalt toonitatud, et Trotski oli elegantne, Stalin aga tahumatu ja labane. Pealegi olnud Trotski huvitatud kultuurist.

Trotski-müüdi lõi peamiselt tema ise. Ajaloolane Isaac Deutscher kinnitas, et Trotski oskas andekalt bluffida, keerutades tõsise näoga teemadel, millest tal aimugi polnud. Tema ajaloovõltsingut

"Vene revolutsiooni" kohta tunnustab Rootsis teiste hulgas ajaloolane Kristian Gerner. ("Svenska Dagbladet", 6. september 1988.)

Vabamüürlane Trotski

Leiba Bronsteinist sai vabamüürlane ja kõrgilluminaat tänu Aleksander Parvusele. Aastal 1898 hakkas Leiba Bronstein iseseisvalt põhjalikult uurima vabamüürlust ja salaseltside ajalugu, nagu ta ise on mälestustes on tunnistanud. Odessa vanglas, kus ta oli avastanud ühe artikli massoonlusest, oli tal selleks aega ligi kaks aastat. Ta tegi endale märkmeid 100 lehekülje ulatuses. Marksismi juurde jõudis Leiba Bronstein just vabamüürlust uurides, nagu viitas "Internationales Freimaurer Lexikon" (München, 2000, lk. 473) vastumeelselt. Sõjaasjade rahvakomissarina kehtestas Trotski vabamüürlaste tähtsaima atribuutika – viisnurga – Punaarmee sümbolina. Kabalistid olid selle sümboli üle võtnud musta maagia nõidadelt muistses Kaldeas.

Aleksander Parvuse abil taipas Leiba Bronstein, et vabamüürlus tahab elimineerida rahvusriigid ja nende kultuurielu ning moodustada nende asemele judaiseeritud maailmariigi. Teatmikust "Salajane pühendamine 33. kraadi" võib lugeda: "Vabamüürlus ei ole midagi muud kui revolutsiooniline tegevus, pidevalt kestev vandenõu."

Bronsteinist kujunes internatsionalist, kes Parvuse kaudu veendus, et juudi rahvas on iseenda messias, kes saavutaks maailmavõimu teiste rasside segustamise ja piiride kaotamisega. Rajatavas rahvusvahelises vabariigis pidid äärmusjuudid olema valitsev element, sest teised ei oleks suutnud masse mõista ega alistada. Sel eesmärgil töötab peamiselt rahvusvaheline massoonlus.

Leiba Bronstein värvati prantsuse vabamüürlaste looži *Art et Travail* (Kunst ja Töö) liikmeks. Sinna kuulus ka Lenin. Selle paljastas politoloog dr Karl Steinhauser oma raamatus "EG – Die Super-UdSSR von morgen" ("Euroopa majandusühisus – hiiglaslik

tulevane Nõukogude Liit". Viin, 1992, lk. 162). Jaanuaris 1917 Lev Trotskist sai New Yorgis juudi vabamüürlusordu *B'nai B'rith* ("Lepingu Pojad") liige. (Juri Begunov, "Salajõud Venemaa ajaloos". Peterburi, 1995. Lk. 138-139.) See oli juba varem abistanud juudi "revolutsionääre" Venemaal. *B'nai B'rithi* ja Venemaa "revolutsioonilise liikumise" kontaktide eest kandis hoolt Jacob Schiff, pangamaja Kuhn, Loeb & Co esimees ja Rothschildi käsilane. (Gerald B. Winrod, "Adam Weishaupt – a Human Devil", lk. 47.)

Varem oli Trotski astunud Misraim-Memphise massoonluse liikmeks. 24. mail 1901 vabamüürlaseks saanud Winston Churchill kinnitas aastal 1920, et Trotski oli ühtlasi illuminaat. ("Illustrated Sunday Herald", 8. veebruar 1920.)

Lõpuks tõusis Trotski vabamüürluses vägagi väljapaistvale kohale: ta kuulus Shriner Lodge'i, kuhu pääsevad vabamüürlased, kes on pälvinud 32. kraadi. Nende ridades olid olnud ka Franklin Delano Roosevelt, Aleksandr Kerenski, Béla Kun jt juhtivad poliitikategelased. (Professor Johan von Leers, "Makten bakom presidenten". Stockholm, 1941. Lk. 148.)

Trotski õpetaja Parvus

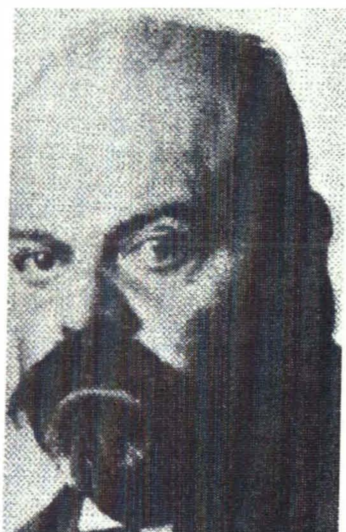
Aleksander Parvus oli sündinud 1867. aastal Berezino linnas Minski kubermangus Valgevenemaal. Üles kasvas ta Odessas, kus aastal 1885 lõpetas gümnaasiumi. Seejärel jätkas ta õpinguid välismaal. Aastal 1891 lõpetas ta Baseli Ülikooli majanduse ja rahanduse alal. Hiljem sai temast filosoofiadoktor.

Ta töötas Saksa ja Šveitsi pankades. Ühtlasi kujunes Parvusest osav publitsist, kes taipas marksistliku fraseoloogia abil varjata nii poliitilisi kui ka sõjalisi kuritegusid. Ta oli uurinud Venemaa ajalugu ning mõistis, et kui aadel ja intelligents kõrvaldada, oleks Venemaa täiesti abitu. Need mõttekäigud avaldasid Vladimir Uljanovile ja Leiba Bronsteinile sügavat muljet.

Elukutselise kurjategijana tahtis Parvus teha Venemaast rahvusvaheliste avantüristide ja roimarite baasi, kus nood maskeerisid end "sotsiaaldemokraatide" sildi abil. Lenin pidas sellist baasi võimatuks, sest tema meelest polnud Venemaa rüüstamiseks piisavalt rikas, ning eelistas Šveitsi. Trotski oli aga Parvusega päri. Trotski alalise revolutsiooni teooriat mahitas niisiis Aleksander Parvus. Trotski kordas nagu papagoi, et Venemaa tuleb heita maailmarevolutsiooni leekidesse.

Maksim Gorki iseloomustas sotsialist Aleksander Parvust ihnuskoi ja kelmina, kes oli mitmel korral toppinud tema kirjanikuhonorarid oma taskusse. Kord, kui ta jälle nõnda talitas, mõistis Saksamaa sotsialistide partei kohus (Kautsky, Bebel, Zetkin) Parvuse moraalselt hukka. Seejärel sõitis Parvus Konstantinoopolisse, kus temast sai noortürklaste (loe: juudi massoonide) valitsuse nõuandja. Ta vahendas Türgi ja Saksamaa ärisuhteid ning sai püstirikkaks. Vahepeal oli ta Dresdenis toimetanud ajalehte "Arbeiter-Zeitung".

Israel Helphand *alias* Aleksander Parvus kujundas Leiba Bronsteinist küünilise ja sadistliku ideoloogi Lev Trotski.

Juudi vabamüürlasjuht Emmanuele Carasso (Itaalia) oli Noor-Türgi liikumise asutajaid. Noor-Türgile panid aluse Saloniki vabamüürlasloožid *Macedonia Risorta* ja *Labor et Lux*. Seda kinnitab ka prantsuse vabamüürlasajakiri "Acacia" (oktoober 1908). Liikumist mahitas Grande Oriente d'Italia. Lisaks kinnitas seda liikumise üks juhte Refik Bey prantsuse ajalehes "Paris Temps" 20. augustil 1908. Just juudilik Grand Orient Ottoman eesotsas suurmeister Mahomed Orphi Pashaga haaras juulis 1908 Türgis võimu. Ajakirjandus ja riigiaparaat langesid täielikult juudi massoonide kontrolli alla. Mõistagi tundis Parvus end vabamüürlaste Türgis oivaliselt.

Riigipöördekatsed aastal 1905

Juba aastal 1895 nägi Parvus enda finantseeritud ajakirjas "Aus der Weltpolitik" ette, et Venemaa ja Jaapani vahel puhkeb sõda ja siit kasvab välja Vene revolutsioon. Oma sariartiklis "Sõda ja revolutsioon", mis ilmus 1904, ta ennustas, et sõja kaotab Venemaa.

Aastail 1900-1902 koolitati USAs 10 000 Venemaalt pärit inimest, peamiselt juuti. Nad pidid pärast revolutsioonieesmärgilist eriettevalmistust Venemaale naasma, et seal toime panna terroriakte ja lõpuks Vene tsaaririik purustada. Põhiraha selleks sepitsuseks tuli sionistlikult miljardärilt Jakob Schiffilt ja teistelt USA juudi pankuritelt. (Nikolov Ditšev, "Õel vandenõu". Urgentš, 1992. Lk. 99.)

Seoses Venemaa lüüasaamisega sõjas Jaapani vastu aastail 1904–05 tahtis rahvusvaheline kapital Peterburis valla päästa "revolutsiooni". Peaorganisaator Aleksander Parvus sai Jaapanist kaks miljonit naelsterlingit, et Venemaal korraldada võimu ülevõtmist. (Igor Bunitš, "Partei kuld". Peterburi, 1992. Lk. 33.)

Tsaari olid manipuleerinud Jaapani vastu sõdima Rothschildid. See suguselts oli tsaarile lubanud sõda finantseerida. Salaja aga rahastas nende ettevõte Kuhn, Loeb & Co Jaapanit.

Sõda oli alanud jaapanlaste kallaletungiga Port Arthurile (praegu Lüshun) 9. veebruaril 1904. Vene-Jaapani sõda rahastasid need Euroopa pangad, mis kuulusid juutidele. Venemaalt võeti kõik laenuvõimalused, samal ajal kui Jaapan võis krediite kasutada piiramatult. Tähtsamaid juudi finantshaisid Ühendriikides Jacob Henry Schiff toetas Jaapani sõjajõude, andes laenu 200 miljoni dollari ulatuses, nagu selgub teatmeteosest "Encyclopaedia Judaica". Ajaleht "Jerusalem Post" teatas 9. septembril 1976, et Schiff andis raha Jaapani mereväe ülesehitamiseks. Tõusva Päikese Maa raudteid ehitas mitu Briti panka, rahastades ühtlasi Jaapani sõda Venemaa ja Hiina vastu. Jacob Schiff korraldas, et ükski pank ei laenanud raha Venemaale. Samas toetas ta "revolutsioonilisi" juudi rühmitusi Venemaal. ”Encyclopaedia Judaica” nimetas neid juudi ”enesekaitserühmitusteks”. Hiljem sai Ajutine Valitsus tema pangamajast Kuhn, Loeb & Co kõikvõimalikku rahatuge. ”Encyclopaedia Judaica” iseloomustas Jacob Schiffi ”rahastaja ja filantroobina”.

Juudi kapital soovis Venemaal võimu üle võtta tööliste nimel. Parvus ja Bronstein-Trotski pidasid aega küpseks jaanuaris 1905, sest venelased olid 2. jaanuaril 1905 (vkj 20. detsembril 1904) kaotanud Port Arthuri. Parvus ja Trotski hakkasid organiseerima suuremaid provokatsioone, streike (Putilovi tehases ja mujal) ning rahutusi. Juhtivate juutide hulka kuulus ka Lev Deutsch. Juudi esseerid (sotsiaalrevolutsionäärid) olid rahvast terroriseerinud juba aastal 1904.

1905. aasta jaanuaris moodustati Odessas Sionistide Sotsialistlik Töölispartei, kes osales tookordses ”revolutsioonis”, nagu üllatuslikult ilmutab ”Encyclopaedia Judaica” (Jeruusalemm, 1971, 15. köide, lk. 657). Operatsiooni oli lülitunud ka juutide salaselts "Kagaal" ("Kahal"). Lai avalikkus ei ole iialgi kuulnud räägitavat sellest, et XIX sajandil tegutses Venemaal juutide "Kagaal" (nõukogu). Sellegi eesmärk oli kukutada tsaarivõim. Seda fakti kinnitab "Suomen Tietosanakirja", kuid nõukogude entsüklopeediatele on see asjaolu tundmatu.

Esimene suuraktsioon, mille Aleksander Parvus koos oma juudi seltsimehe Pjotr (Pinhas) Rutenbergiga korraldas, nimetati hiljem veriseks pühapäevaks. 9. (22.) jaanuaril 1905 peitsid massoonid Parvus ja Ruthenberg oma terroristid (peamiselt esseerid) Aleksandrovski parki puude otsa ja käskisid neil tulistada Talvepaleed valvavaid sõdureid, kes olid sunnitud enesekaitseks tule avama. (Igor Bunitš, "Partei kuld". Peterburi, 1992. Lk. 33.)

See on kompartei saladokumentidest päevavalgele tulnud. Ametlik ajalugu on häbematult valetanud: sõdurid avasid Talvepalee ees rahumeelsete demonstrantide pihta tule. 150 inimest sai surma ja 299 haavata. Tsaar oli šokeeritud. Ta andis tapetute ja haavatute peredele toetust. Isalikult võttis ta koguni vastu "meeleavaldajate" delegatsiooni. Esseeride terroriorganisatsioon raevus.

"Revolutsiooniline" propaganda kasutas verist pühapäeva osavalt ära. Väideti, et "elu kaotasid tuhanded inimesed". Müüte levitatakse tänapäevalgi. Nii võib Eestis trükitud X klassi "Üldajaloost" (Tallinn, 1992, lk. 79) lugeda, et verisel pühapäeval tapeti üle tuhande ja haavati ligi viis tuhat inimest.

Valmistuti riigipöördeks. Juudi terroristid Rosa Brilliant, Ivan Kaljajev ja teised tapsid 4. (ukj 17.) veebruaril tsaari onu, Moskva kuberneri suurvürst Sergei Romanovi.

Parvus, Trotski, Deutsch ja nende kaasvandenõulased koordineerisid pangarööve, vastuhakke soomuslaevadel "Potjomkin" (juunis 1905) ja "Otšakov", ülestõuse Kroonlinnas, Sevastoopolis ja mujal. Juudi bolševik Leonid Krassin (õieti Goldgelb, kes varem tegutses börsimaakleri ja kurjategijana) korraldas aastal 1905 Peterburis koos Parvuse bandiitidega pangarööve, tappis politseinikke, ostis relvi...

Siin peaks osundama rootsi juuti Salomon Schulmanit: **"Tänapäeval mõistavad vaid vähesed juutide tähendusrikast osa sotsialistlike liikumiste algperioodil, nii ideelises kui ka praktilises mõttes."** ("Dagens Nyheter", 12. aprill 1990, B 3.) See ajendaski mind otsima andmeid sotsialistlike juutide osast Venemaal aastate 1905–06 spektaaklis.

Leitnant Pjotr Smidt, kes novembris 1905 ässitas Sevastoopoli sõjalaevadel vastuhakuks, uhkustas avalikult, et ta on juutide relv. ("Novoje Vremja", märts 1911.) Ühtekokku mässati Sevastoopolis 12 sõjalaeval. "Otšakovil" pidas Smidt vajalikuks heisata punalipp. Parvus ja Trotski said suurt abi USAst, kus juudi miljonär Jacob Schiff korraldas ja finantseeris juba aastal 1890 kursusi Venemaalt pärit juudi "revolutsionääridele". Koolitamise kava seadis kokku juudi vabamüürlasorganisatsioon *B'nai B'rith*. Sama ordu etendas ka nn 1905. aasta revolutsiooni aegu aktiivset osa. ("The Ugly Truth about the ADL". Washington, 1992, lk. 27.)

B'nai B'rithi suurmeister Adolf Krause ütles Vene-Jaapani rahuläbirääkimiste ajal suvel 1905 Vene delegatsiooni juhile vabamüürlaskrahv Sergei Wittele (1849–1915, abielus juuditar Matilda Hotimskajaga) otsekoheselt, et juudid vallandavad Venemaal revolutsiooni, kui neile ei anta tegutsemiseks vabu käsi. Rahuleping kirjutati Portsmouthis alla 5. septembril (vkj 23. augustil) 1905. aastal. Kohal viibis ka Ameerika pankur Jacob Schiff. Seda kajastas Witte oma "Memuaarides".

Enne seda oli vene sõjavangide hulgas levitatud Inglismaal trükitud "revolutsioonilisi" lendlehti. Seda propagandat finantseeris Warburgide klikk. Ühendriikidest oli Venemaale läkitatud tuhandeid juudi "revolutsionääre". Vene juudi terroristid kaitsesid end USA passiga. Terroriaktid muutusid aga nõnda jõhkraks, et Venemaa keeldus tunnistamast vene juutide USA kodakondsust.

Neid aktsioone mahitas niisiis *B'nai B'rith*, kelle peakorter paikneb Chicagos. Neil on uhke esindus ka Washingtonis. Organisatsiooni moodustasid New Yorgis 13. oktoobril 1842 kaksteist juuti, kes sümboliseerisid 12 juudi suguharu, unistades maailmavalitsemisest. Selle liikumise paljud juhtivad liikmed olid sõjakad orjandusepooldajad, sealhulgas suurmeister Simon Wolf. *B'nai B'rithi* esimene loož Euroopas moodustati 1885. aastal Berliinis. Aastal 1932 oli *B'nai B'rithil* Saksamaal 103 looži, mis võisid tegutseda ka Hitleri võimu perioodil. Osa massoonide loože seal suleti.

1905. aasta "Vene revolutsiooni" juhid (vasakult): Aleksander Parvus, Lev Trotski ja Lev Deutsch teiste juudi vandeseltslaste hulgas uusi aktsioone sepitsemas. See ülesvõte oli varem mõistagi riiklik saladus.

Tänapäeval on *B'nai B'rith* maailma suurim juudi organisatsioon. Aastal 1970 oli sellel 43 riigi 1700 loožis 500 000 meesliiget ja 600 loožis 210 000 naisliiget ("Encyclopaedia Judaica"). Euroopas on praegu kanda kinnitanud rohkem kui 70 looži. Austrias leidub neid vaid üks, mille nimi on *Maimonides*. Organisatsioon taotleb kindlustada juutkonna võimu inimkonna üle. (Aron Monus, "Verschwörung: das Reich von Nietzsche" (Viin, 1995. Lk. 149.) B'nai B'rith on "L'Alliance Israélite Universelle'i" ("Ülemaailmne Iisraelliitide Liit") täitevorgan. Ametlik eelarve oli enne 1970. aastat 13 miljonit dollarit. *B'nai B'rithi* spionaažiteenistust ADLi (Anti-Defamation League) on nimetatud äärmusjuutide KGBks.

Juudi terroristid tegutsesid varemgi üsna agaralt. Aastal 1905 võttis vägivald enneolematu ulatuse. Fanaatikud hakkasid mõrvama lausa metsikus raevus. Üks jubedamaid terroriste oli menše-

vik Vera Zassulitš (1849–1919). Juba 1878. aastal oli ta suurekaliibrilise revolvriga tapnud Peterburi linnapea Fjodor Trepovi. 31. märtsil 1878 mõistis kohus ta siiski õigeks. Teised juhtivad juudi vägivallatsejad olid Movša Strunski, Rosa Brilliant, Feig Elkin, Tšeilints ja Feldman. Nad kõik järgisid kurikuulsa juudi terroristi Grigori Geršuni traditsioone.

Esseer Geršuni juhtis aastal 1902 siseminister Dmitri Sipjagini tapmist, atentaati Harkovi kubernerile Obolenskile ning 1903-ndal Ufaa kuberneri N. Bogdanovitši tapmist Baškiirias. Aastal 1904 mõisteti Geršuni surma. Tsaar andis talle aga armu, talle määrati eluaegne vanglakaristus. Geršunil õnnestus pageda. Euroopas ülistati teda kui kangelast.

Geršuni parem käsi oli Jevno Azef (1869–1918), juudi rätsepa poeg. Just tema planeeris tihti esseeride terrorisektsiooni mõrvu. Jevno Azef oli segatud mitmesse suurde vandenõusse, muu hulgas siseminister Vjatšeslav Plehwe tapmisse 28. juulil 1904. (Carroll Quigley "Tragöödia ja lootus" / "Tragedy and Hope". New York, 1966. Lk. 99.) Azefil oli juba aastal 1892 õnnestunud esseeride agendina imbuda politseisse. Terroristide mõrvaplaane ta ei paljastanud, küll aga uuris välja politsei kavatsusi. Lõpuks oli ta sunnitud mängima topeltmängu. Aastal 1908 avastas esseeride keskkomitee, et Azef oli oma seltsimehed reetnud. Azef otsustati tappa, aga tal õnnestus välismaale põgeneda.

7. (20.) oktoobril 1905 jäid rongid kogu Venemaal seisma. 8. (21.) oktoobril halvasid üldstreigid Peterburi ja 12. (25.) oktoobril ka teised suurlinnad. Vabrikud, jõujaamad, kauplused, pangad, koolid, restoranid, haiglad olid suletud. Ajalehed ei ilmunud. Post ei töötanud. Kõik oli välja surnud. Ülesässitatud rahvas tungles kõigis suurlinnades, lehvitas punalippe ja kuulas tänavanurkadel juudi kihutuskõnelejaid, kes nõudsid tsaarivõimu kukutamist. Trotski oli juba aprillis 1905 levitanud lendlehti, milles ta kutsus üles mässule tsaarirežiimi vastu. Pärast Trotski saabumist Šveitsist jaanuaris 1905 hoogustus tema õõnestustegevus, eriti äge oli see just oktoobris.

9. (22.) oktoobril nõudis tsaari nõunik Sergei Witte, et Nikolai II kutsuks parlamendi (Riigiduuma) kokku ja nimetaks ta peaministriks. Vastasel korral tulnuks rahva vastu jõudu kasutada. Tsaar andis järele. Samal päeval sai Wittest Venemaa peaminister.

Parvus ja Trotski moodustasid 13. (26.) oktoobril esimese kahali (vene keeles *sovet*, 'nõukogu'). See nõukogu koosnes algul 40 liikmest, kes kõik unistasid võimuhaaramisest. "Revolutsioonilist" tegevust koordineeriti nüüd sellest juutide organisatsioonilisest keskusest, mida maskeeriti töölisnõukogu sildiga. Nõukogu esimeheks sai algul juudi massoon Pjotr Hrustaljov (õieti Grigori Nozar). Tema lähikaastöölised olid Lev Trotski, kes tegelikult juhtis nõukogu, ja Aleksander Parvus. Ka teised juhtivliikmed ei olnud vaesed talumehed ega töölised, vaid rikkad juudi vandeseltslased: Grever, Edilken, Goldberg, A. Simanovski, A. Feif, Matzeljov ja Brusser. Nemad esindasid niisiis vene töölisklassi, kuigi keegi polnud neid selleks volitanud ega valinud. Trotski leidis, et nõukogud olid suurepärane vahend Pariisi Kommuuni traditsioone järgida.

Trotski oli lootnud, et tekkinud segaduses on lihtsam võimu haarata. Parvus ja Trotski jätkasid oma salavõrgu kaudu üldstreigi õhutamist ja riigis valitseva kaose suurendamist. Ässitajad uskusid tõemeeli, et tsaarivõim on hakanud murenema. Nõukogu kavatses üldstreiki veel kaua jätkata, kuid tööliste mässutuhin hakkas jahtuma. Ässitajate taga ei seisnud enam suuri rahvamasse.

Lisaks tegi tsaar 17. (30.) oktoobril teatavaks manifesti, milles ta lubas laiendada hääleõigust ning jagada seadusandliku võimu parlamendi ja valitsuse vahel. Rahvas hakkas rahunema. Trotski, kes oli 25. oktoobril (7. novembril) saanud 26-aastaseks, pettus sügavalt. Võimuhaaramine oli ebaõnnestunud.

Juudi vabamüürlased vahutasid raevust ja hakkasid ka teistes linnades nõukogusid innukalt ära kasutama. Krasnojarski nõukogude esimeheks sai 1905. aasta detsembris Moissei Uritski, nagu selgub "Suurest Nõukogude Entsüklopeediast". Lisaks ässitati talupoegi novembris-detsembris mõisarüüstamistele (nagu

Prantsusmaal juulis 1789). Müüt väidab, et relvastatud mässu ettevalmistusi novembris 1905 juhtis Lenin. Tegelikult viibis ta sellal ikka veel välismaal, nagu avalikustas Stanislav Govoruhhin oma dokumentaalfilmis "Meie kaotatud Venemaa". Mässu organiseerisid Parvus, Trotski ja Deutsch. 1905. aasta novembri lõpus Hrustaljov-Nosar vangistati. Tema järglaseks sai 26. novembril Trotski. Nädal hiljem (3. detsembril) vangistati temagi koos nõukogude 300 liikmega. Parvus korraldas kohe streigi. Trotski mõisteti eluajaks asumisele.

Aga juba 7. (20.) detsembril taastas Parvus oma nõukogu, nimetades ennast selle viimaseks esimeheks. Samaks päevaks oli Parvus organiseerinud pealinnas suurstreigi, milles osales 90 000 töölist. Päev hiljem streikis Moskvas 150 000 töölist. Mäss haaras ka teisi linnu. 9. detsembril Moskvas rünnakule asunud pööblijõukude ninamees oli juut Zinovi Litvin-Sedõi (õieti Zvulin Jankelev). Moskva nõukogu oli 7. detsembril ära keelanud kõikide mittesotsialistlike ajalehtede ilmumise. Verised rahutused kestsid üheksa päeva. Tsaaril polnud muud väljapääsu kui pööbli rüüstamine ja terroriaktid jõu abil lõpetada. Suuremad rahutused õnnestus maha suruda 12. jaanuariks 1906. Nõrgemaid aktsioone esines veel 1906. aasta esimestel kuudel. Parvus vangistati ja saadeti Siberisse, kuid ta pages juba enne kohalejõudmist.

Mõistagi oli Eestiski 1905. aasta sügisel "revoljuutsija" koordineerijate ja rahastajate hulgas rohkesti kohalikke fanaatilisi juute, sealhulgas tudengeid ja gümnaasiumiõpilasi. Nimetada võiks Sundelewitscheid, Gutkineid, Katze ja Blumberge. (Eduard Laaman ja Johannes Emits, "Enamlus Eestis". Tallinn, 1930, I.) Marta Lepp mainis oma uurimuses "1905. aasta romantika", et põrandaalustes ringkondades liikus ka väga palju "revolutsioonilistest" sündmustest vaimustunud juudi tütarlapsi.

Aastal 1905 organiseeriti Venemaal ühtekokku 14 000 streiki, milles osales kolm miljonit töölist. Ässitajad olid kõikjal juudid, kes kasutasid osavalt ära sõjalist lüüasaamist. Rahvas sai sellest varsti aru. Reaktsioon ei jäänud tulemata. 18.–20. oktoobrini

rahvuslaste ehk mustsadalaste eestvõttel toimunud pogrommide peamine hüüdlause oli: "Peksa juute ja päästa Venemaa!" Juutide kauplused, kus olid olnud ülekohtuselt kõrged hinnad, rüüstati ja põletati maha. Tapeti 810 juuti. See ei olnud sugugi üllatav pärast Sionistide Sotsialistliku Töölispartei, Kahali ja juutide sotsialistlike parteide Sirp, Bund ja Po'alei Zioni (Siioni Töölised) panust riigipöördekatseis. Ainuüksi viimati mainitud rühmitus pani välja 25 000 terroristlikku liiget, kes üritasid tsaarivõimu kukutada. Sirp oli loodud just 1905. aasta aktsioonides osalemiseks ja eksisteeris kuni 1917. aasta veebruaripöördeni. Isaac Deutscher väitis, et rahva juudivastane hoiak tekkinud eelkõige juudi kaupmeeste tüssamiste tõttu. Nõukogude sionistide ametlikel (liialdatud) andmeil tapeti Venemaal pogrommide käigus 1905–07 ligi 4000 juuti. ("Obozrenije". Pariis, november 1985, lk. 36.)

Aastail 1905–06 mõrvati või vigastati "revolutsioonilistes" terroriaktides 20 000 inimest. Nii väitis režissöör Stanislav Govoruhhin. "Novoje Vremja" teatas aga märtsis 1911, et ohvreid oli 50 000.

Nii Parvus kui ka Trotski mõistsid, et nendest hajutatud terroriaktidest ja ulatuslikust üldstreigist ei piisa oktoobris toimunud riigipöördekatsete toetamiseks. Detsembris 1905 ja jaanuaris 1906 tehti viimased meeleheitlikud katsed tsaaririik hävitada. Samale järeldusele jõudis ka Lenin, kes eksiilis jälgis skeptiliselt sündmuste arengut Venemaal. Võiduks läks tarvis massiterrorit. "Revolutsionäärid" unistasid kodusõjast.

11. aprillil 1906 poos Pjotr Rutenberg (1879–1942) üles preestri ja ametiühingutegelase Georgi Gaponi, keda oli kasutatud verisel pühapäeval petitsiooni üleandmiseks. Ta teadis liialt palju ja pidi seepärast kaduma kui reetur ja politseiagent.

Aprillis 1906 nimetas tsaar Pjotr Stolõpini siseministriks ja varsti peaministriks. Et terrorile ja "revolutsioonile" lõppu teha, polnud tal muud valikut kui asutada välikohtud. Hukati üksnes neid, kes olid mõrvu toime pannud. Aastal 1906 mõistsid välikohtud surma 600 terroristi. Enamik "revolutsionääre" (35 000)

pages välismaale – eelkõige Palestiinasse (Isaac Deutscher, "Ebaehtne juut". Stockholm, 1969. Lk. 119), aga ka Rootsi, USAsse ja teistesse riikidesse. Alates 3. juunist 1907 oli Stolõpinil olukord kontrolli all. Aastail 1907–08 hukati veel 2328 terroristi. Nõnda päästis ta paljude venelaste elu. Riik hakkas pärast Parvuse ja Trotski tapatööd tervenema. Tumedatele jõududele see ei meeldinud.

Kevadel 1906 lasti Stolõpini maja õhku. Ohvriks langesid juhuslikud külastajad. Plahvatus oli kohutav: surma sai 27 ja vigastada 32 inimest, sealhulgas peaministri poeg ja tütar. Tütre paiskas lööklaine tänavale hobuvankri ette ja ta jäi lombakaks. Stolõpin plahvatuse ajal majas ei viibinud. See aktsioon Peterburis Apteekrisaarel oli terrorismi agoonia. Samas teadis Stolõpin ülihästi, et "revolutsioonilist" tegevust korraldadasid juudi massoonid.

Stolõpini reformid olid ulatuslikud. Võeti vastu uus põhiseadus, talupojad said täieliku vabaduse. Tehti ka maareform. Põllumehed võisid talu ostmiseks riigilt laenu võtta. Aastail 1907–1917 sai kaks miljonit talupoega iseseisvaks. 23% taluperedest said maaomanikud. Talunikud vabastati tulumaksust. Altai küladesse seati sisse elekter ja telefonside. Stolõpin lasi maakohtadesse ehitada koole ja haiglaid.

Aastal 1912 kehtestati, nagu oli varem plaanis, haiguskindlustus. Ajalehed said ulatusliku trükivabaduse. Lubati kõikide parteide tegevus. Nii sõjavägi kui merevägi moderniseeriti.

Juudi "revolutsionäärid" mõistsid, et kui see kõik jätkub, ei suuda nad iialgi Venemaad allutada. Sellepärast olid juudi fundamentalistid reformide peale tigedad. Andsid need ju Venemaa vaestele moonakatele maad ja vabadust.

Ka briti teadlane Bernard Pares möönis, et "seitseaastakut 1907–14 tuleb majanduslikust küljest kahtlemata pidada kõige soodsamaks Vene ajaloos". Talumeestest said kolme neljandiku maa omanikud.

Vabamüürlaste salajõud üritasid innukamalt kui kunagi varem arengut peatada. Tsaari-Venemaal oli juutidel suur mõjuvõim: nad

domineerisid panganduses, nafta- ja suhkrutööstuses. Advokaat Dmitri Stassov, juudi aadlik, tõusis advokaatide kolleegiumi esimeseks esimeheks Peterburis. Tema tütrest Jelena Stassovast sai kurikuulus bolševistlik massimõrvar ja Lenini armuke. Aastal 1904 oli Venemaal 3567 juudi soost aadlikku. Ometi on ajalugu moonutatud väitega, et Venemaa juutidel ei olnud mingeid õigusi ja neid tabasid pidevalt pogrommid. Juutide ja massoonide salajast mõjuvõimu üritasid piirata peamiselt Katariina II ja Nikolai I. Viimane määras vabamüürlastele ranged karistused, mistõttu loožid olid sunnitud tegutsema põranda all. Ent kõik jätkus nagu ennegi. Nõukogude Liidus keelati avalikkusele näitamast kuulsat maali, mid kujutab Katariina II-t madu tallamas (madu sümboliseerib judaistlikku vabamüürlust).

Enne oktoobripööret tegeles 37% 6,1-miljonilisest juudi elanikkonnast kaubandusega. Juutidel oli keskmiselt kõrgem haridus kui teistel rahvastikurühmadel, näiteks moodustasid nad poole Ukraina tudengkonnast. Seepärast valdasid juudid 87% parimatest töökohtadest, kuigi neid oli rahvastikus kõigest ligi 6%. Ametlikult olid nad mõistagi läinud üle vene õigeusku. Mõnelgi juudil, näiteks senaatoril ja kohtuministril Vladimir Sableril (õieti Desjatovski, 1845-1929), pea- ja siseminister Boriss Stürmeril (1848-1917), justiitsministeeriumi kantsleril Nikolai Nekljudovil (1840-1896), valitsusametnik David Dalinil (Levin) oli olnud kõrge positsioon...

Pärast tsaari kukutamise katseid 1905. aastal valiti Riigiduumasse kaksteist juuti. Ent äärmusjuudid unistasid vene ühiskonna täielikust kontrollimisest. Töölisi oli juutide hulgas 50 000 (ligi üks protsent). Oleks huvitav teada, kui palju juudi töölisi leidub tänapäeva Venemaal.

Stolõpini võimuperioodil jäi Venemaal hulk teravilja üle. Pärast Stolõpini reforme tootis Venemaa rohkem teravilja kui USA, Kanada ja Argentiina kokku. 80% maailma linatoodangust tuli Venemaalt. Teda nimetati maailma viljaaidaks, sest andis 40% teraviljast. Seegi ei meeldinud rahvusvahelistele rahajõmmidele.

Aleksandr Solženitsõni kinnitusel püüdis Stolõpin liberaalina pidevalt parandada juutide positsiooni. Aruka mehena ta mõistis, et Venemaa juutide hulgas tegutses fanaatikute klikk, kes pani toime "revolutsioonilisi" roimi kõikide juutide nimel. Ka Lenini enda (loomulikult veidi vähendatud) andmetel tegutses 1906. aastal 33 000 juudi soost sotsialistlikku "revolutsionääri". (Lenin, "Teosed". Moskva, 4. väljaanne, 2. köide. Lk. 168.) Stolõpin tahtis niisiis soodustada juutidel karjääri teha ja neid nõnda sotsialismist eemale meelitada.

1. (14.) septembril 1911 kell 21 haavas esseerist juudi terrorist Dmitri Mordekai Bogrov Stolõpinit Kiievi Ooperis. See juhtus Rimski-Korsakovi ooperi "Tsaar Saltaan" etenduse vaheajal. Saalis viibis ka tsaar Nikolai II. Bogrov tulistas Stolõpinit püstolist väga lähedalt kaks korda. Stolõpin tõstis vasaku käe – parem oli läbi lastud – ja tegi tsaari suunas ristimärgi. Neli päeva hiljem heitis ta hinge.

Pjotr Stolõpin tegi lõpu vabamüürlaste terrorile ja oli suur reformaator. Riigiduuma ei tahtnud teda aga aidata, vastupidi. Seepärast saatis tsaar duuma kaks korda laiali – juulis 1906 ja juunis 1907. Tänu Stolõpinile said juudid aastail 1906–1913 avaldada oma entsüklopeedia, milles leidub paraku erakordselt rassistlikke väiteid mittejuutide kohta.

Üliõpilane Dmitri (Mordekai) Bogrov oli rikka juudi poeg, tema isale kuulus Kiievis suur maja. ("Molodaja Gvardija". Moskva, 1990, nr. 8, lk. 232.) Pärines rabide perekonnast.

Juudi vabamüürlased olid Stolõpinit tappa üritanud juba kümme korda. Üheteistkümnendal korral tegi Bogrovi selle kavatsuse teoks. Rahvas püüdis roimarit lintšida, kuid politsei päästis ta.

"Revolutsionäärid" said julgust juurde, Lenin rõõmustas eksiilis. Ajaloolane V. Startsev on toonitanud, et tsarism kaotas Stolõpiniga oma kõige andekama kaitsja. Ajutine Valitsus laskis Kiievis Stolõpini monumendi maha lõhkuda. Nõnda kirglikult vihkasid teda vabamüürlased.

Pärast mõrvajuhtumit pages esseer Aleksandr Kerenski (õieti Aaron Kürbis) välismaale, sest tal oli olnud Mordekai Bogroviga lähedane koostöö. Sellestsamast Kerenskist sai juulis 1917 Venemaa peaminister. Grand Orienti kuuluv mõrvar Bogrov poodi üles.

Lev Trotski oli Bogroviga kohtunud 1911. aasta 1. septembri hommikul Kiievi kohvikus. Pärast peaminister Pjotr Stolõpini tapmist tahtsid kiievlased kättemaksuks tappa kõik juudid, aga valitsus saatis veresauna ärahoidmiseks kohale kasakarügemendi. ("Alatuse sõda" / "Война по законам подлости". Minsk, 1999. Lk. 42.)

Vabamüürlasjuutidele oli tähtis, et reformid lõpeksid. Lev Trotski väitis: "Kui need reformid oleksid täies ulatuses ellu viidud, ei oleks vene proletariaat saanud võimule tulla." (L. Trotsky, "The History of the Russian Revolution" / "Vene revolutsiooni ajalugu". London, 1967, vol. I, lk. 64.) "Vene proletariaadi" all pidas ta mõistagi silmas vabamüürlasjuute.

Et oma jalgealust kindlustada ja Venemaa arengut pärssida, andis vastulöögi ka USA. 1911. aasta detsembris ütles Ühendriikide president William Taft Vene-Ameerika kaubanduslepingu üles. Kongress oli oma otsuse teinud (ainult üks vastuhääl).

18. veebruaril 1912 pidas vabamüürluspankur Salomon Loeb Philadelphias kõne. Ta arvas, et tuleks moodustada fond relvade ja juhtide saatmiseks Venemaale. Need juhid võiksid õpetada juudi

noortele, kuidas rõhujaid maha nottida nagu koeri. Ta lubas, et "me sunnime Venemaa põlvili". Seda kõike võiks saavutada fondi toel. ("Philadelphia Press", 19. veebruar 1912.)

Trotski välismaal

Ei Parvus ega Trotski jäänud Siberisse. Parvus sattus Türgisse, kus temast sai kaupmees. Trotski põgenes 20. veebruaril 1907. Algul sättis ta end sisse Viinis ja seejärel Genfis, kus ta aeg-ajalt arutas juutkonna väljavaateid sionistide juhi Chaim Weizmanniga. Parvus toetas majanduslikult nii Leninit kui ka Trotskit. Viimane sai mõnda aega isegi Parvuse pool Münchenis elada. Ka Lenin pidas teda oma õpetajaks, kuid vähehaaval sugenes põlgus. Lausa rikkaks meheks sai Parvus Balkani sõdade ajal (1912–13). Ta kauples kõigega, sealhulgas teravilja ja kondoomidega. Ainuüksi söeäriga teenis ta 32 miljonit Taani krooni kullas.

Aastal 1912 oli Trotski tegev rindekirjasaatjana Balkanil. Selle töö oli talle hankinud Parvus.

Esimese maailmasõja ajal elas Trotski Prantsusmaal, kus ta hakkas tegutsema riigi huvide vastu, muu hulgas soovitades Venemaa passiivsust Saksa rünnakute tagasilöömisel. Ta kirjutas ka ässitavaid artikleid eksiillehes "Naše Slovo", mille ta oli asutanud koos L. Martoviga (Juli Zederbaum). 15. septembril 1916 ajaleht keelustati ja päev hiljem pagendati Trotski Hispaaniasse. Paar päeva hiljem järgnes vahistus Madriidis.

Trotski viidi Cádizi ja seejärel Barcelonasse, kus ta pandi auriku "Monserrat" pardale ja saadeti Ameerikasse. Schiff (B'nai B'rith) oli jaanuaris 1917 kutsunud Trotski USAsse. Ta jõudis koos perega New Yorki 13. jaanuaril 1917. Sinna suundus ka hulk tema kaastöölisi, teiste hulgas Grigori Tšudnovski ja Moissei Uritski.

Trotski kirjutas New Yorgis artikleid tähtsusetule marksistlikule lehekesele "Novõi Mir", mille olid asutanud tema juudi seltsimehed Mihhail Weinstein ja Brailovski. Toimetuses töötasid

Nikolai Buhharin (õieti Dolgolevski), V. Volodarski (õieti Moissei Goldstein) ja teised juudid. Trotski pidas New Yorgis kaasvandenõulastele ka mõned ettekanded. Kuigi ajaleht ei saanud maksta normaalset honorari, elas Trotski koos perega Bronxi linnaosas luksuskorteris, mille üür oli kolme kuu eest ette makstud. Tema käsutuses oli tasuta limusiin koos autojuhiga ja võis ka muidu head elu nautida. (Antony Sutton, "Wall Street ja bolševistlik revolutsioon". Morley, 1981. Lk. 22.)

24. märtsil 1917 teatas "New York Times", et pankur Jacob Schiff oli ülistanud Lev Trotskit: "Temasugust olime kõik need aastad lootnud leida."

Ka ametlikult sõitis Trotski USAsse ette valmistama "tööliste revolutsiooni" Venemaal. (Robert Payne, "The Life and Death of Trotsky" / "Trotski elu ja surm". London, 1978.) New Yorgis kohtas Trotski Emma Goldmanit, Aleksander Berkmanit ja teisi kommunismimeelseid anarhiste.

Riigidepartemangu arhiivis Washingtonis on dokument nr 861.00/5339, mis näitab, et mõjukas *B'nai B'rithi* liige Jacob Schiff ja tema kaaslased Felix Warburg, Otto Kahn, Mortimer Schiff, Isaac Seligman jt olid juba veebruaris 1916 kavandanud tsaar kukutada. Aprillis 1917 kinnitas Jacob Schiff avalikult, et tänu tema majandustoele sunniti tsaar troonist loobuma, mille järel tuli võimule vabamüürlaste valitsus. (Gary Allen "None Dare Call it Conspiracy" / "Keegi ei söanda seda konspiratsiooniks nimetada".) Samas sai Suur Ida suurmeister Aleksandr Kerenski Jacob Schiffilt miljon dollarit majandusabi.

Kevadel 1917 hakkas Jacob Schiff rahastama Lev Trotskit, et teostada "revolutsiooni teist faasi", nagu avalikustas Antony Sutton. Kolonel Edward Mandel House, USA illuminaatide juhttegelasi, kandis hoolt, et vabamüürlaspresidendi Woodrow Wilsoni korraldusel varustati Lev Trotski USA passiga. Nii võis ta "revolutsiooni" jätkamiseks Euroopasse naasta.

26. märtsil 1917 astus New Yorgis 37-aastane Lev Trotski oma pere ja 275 rahvusvahelise terroristi ning avantüristiga auriku

"Kristianiafjord" pardale, et sõita Venemaale "revolutsiooni" lõpetama. Nendega läks kaasa üksjagu kurjategijaid, ameerika juudi soost kommuniste, Wall Streeti maaklereid ja ärimehi. Ameerika kommunist Lincoln Steffens ilmutas, et pardal olnud hollandlased olid ainsad, kes polnud Venemaa-sõiduga seotud.

Kui aga "Kristianiafjord" 3. aprillil 1917 Halifaxis, Nova Scotias, peatus, vahistas Kanada piirivalve Lev Trotski, ta naise, kaks last ja veel viis "vene sotsialisti" (Nikita Muhhini, Leiba Fischelevi, Konstantin Romanenko, Grigori Tšudnovski ja Gerson Melitšanski). Kanadalased pidasid Trotskit Saksa agendiks, sest ta kõnelenud saksa keelt paremini kui vene keelt. Inglise keelt ta seevastu ei osanud. Trotski lähedased seltsimehed Volodarski ja Uritski jäid laevale.

Trotski peeti kinni ühe telegrammi tõttu, mis oli saadetud 29. märtsil 1917 Londonist. Selles teatati, et Trotski oli oma kaassotsialistidega teel Venemaale, et seal valla päästa valitsusevastane revolutsioon. Sel eesmärgil oli Trotski sakslastelt saanud 10 000 dollarit. (Antony Sutton, "Wall Street ja bolševistlik revolutsioon". Morley, 1981. Lk. 28.) Ta seletas, et raha pärines Saksamaalt, kuid ei soovinud seda lähemalt kommenteerida. Kanadalased kahtlustasid Trotskit koostöös sakslastega.

Kanada postiülem ja massoon dr Robert Miller Coulter teatas kindralmajor Willioughby Gwatkinile kaitseministeeriumis Ottawas, et "need inimesed olid juutide halva kohtlemise tõttu Venemaa-vaenulikud ".

Briti võimureil oli teada, et Kerenskit, Leninit ja mõningaid teisi Vene kodanikke finantseeris alates aastast 1915 Saksa kindralstaap. Ilmselt sai ka Trotski sealt raha juba alates 1916. aastast. Kanada sõjaväeluure oli veendunud, et Lev Trotski tegutses Saksa juhtnööride järgi.

Järsku tuli Briti suursaatkonnast Washingtonist vastukäsk Trotski ja tema kaaslased vabastada. Saatkond oli USA riigidepartemangust saanud nõudmise Trotski kohe USA kodanikuna vabaks tunnistada, sest tal oli ju ette näidata vastav pass. Washingtonist

nõuti, et inglased oleksid Trotski suhtes vastutulelikud. Olid tal aga mõjukad tuttavad! Ameeriklaste väitel soovis tema vabastamist Kerenski.

Trotski vabastatigi viis päeva hiljem pärast USA riigidepartemangu korduvaid surveavaldusi. Kanadalased palusid Trotskilt katkestatud reisi pärast andestust. Seejärel püüti maksku mis maksab varjata neid fakte Kanada avalikkuse eest (eelkõige pärast 1919. aastat), sest võimurid teadsid, et Trotski vabastamisega pikendasid nad maailmasõda. Kolonelleitnant John Bayne MacLeani arvutuse järgi muutus sõda kuni aasta võrra pikemaks. Seepärast oli Kanada valitsus osaliselt vastutav sõdurite ja eraisikute mõttetu tapmise ja haavamise eest. Ent ükskord tuleb tõde päevavalgele. Asjaomased dokumendid Kanada Riigiarhiivis on nüüd uurijaile kättesaadavad.

Niisiis ei olnud Stalini süüdistused Trotski vastu 1938. aastal tuulest võetud. Trotskit peeti tollal rahvusvahelise kodanluse palgaagendiks. Nagu nähtub Kanada dokumentidest, oli süüdistus õiglane. Kinnitusi on leitud ka Saksa arhiividest. Selle raaamatu järgmises peatükis on näha, kuidas Trotski Venemaad kahjustades teadlikult Saksa huvides tegutses.

8. veebruaril 1920 ilmus ajalehes "Illustrated Sunday Herald" Winston Churchilli artikkel "Zionism versus Bolshevism", kust selgub Lev Trotski osalus selles juudi konspiratsioonis, mis algas Weishaupt-Spartacusega.

Halastamatu despoot

Menševik Lev Trotski saabus Petrogradi 4. mail 1917 Rootsi ja Soome kaudu. Juuli algul sai temast bolševik, et koos Leniniga ette valmistada võimu ülevõtmist (ei lugenud midagi, et Lenin oli teda varem sõimanud seaks).

Trotski järel saabus veel 8000 juudi "revolutsionääri", peamiselt noored ja omavahel jidiši keele peal. Juudi äärmuslasi voolas

Venemaale paljudest riikidest. Petrogradis hakati kohe välja andma lehti, ajakirju ja raamatuid jidiši ja heebrea keeles.

Pärast võimuletulekut sai Trotskist Lenini parem käsi. Lenini haiguse ajal juhtis riiki tegelikult Trotski. Oma halastamatusega põhjustas ta ennenägematuid kannatusi. Algul tahtis Trotski ohvreid hukata giljotiiniga, et nn Prantsuse revolutsiooni eeskujul koššerlikult veristada, kuid ta karjuti maha.

Trotski oli jube küünik ja sadist, kes tavatses pantvange ise hukata. Ta lasi tappa ka lapsi. Naerusui andis ta käske "distsiplinaarhukkamiseks". Neist julmustest annab tunnistust hulk dokumente kommunistliku partei arhiivis.

Vabamüürlasjuut Lev Trotski pidas suvel 1917 Petrogradis oma kaasroimareile ("revolutsionääridele") järgmise kõne: "Me peame temast (Venemaast) tegema valgete neegritega asustatud kõrbe. Me kehtestame säherduse türannia, millest ei osanud unistada isegi kõige jõledamad idamaised despoodid.

Vahe seisneb selles, et see türannia ei pärine paremalt, vaid vasakult ning pole valge, vaid punane, sõna otseses mõttes punane, sest me hakkame valama verd ojadena, mille ees kõikide kapitalistlike sõdade inimkaotused muutuvad tühisteks, kahvatudes täielikult. Kõige mõjukamad pankurid teisel pool Atlanti hakkavad tegema meiega vahetut koostööd. Kui me võidame revolutsiooni ja purustame Venemaa, siis rajame tema riismeile sionismi võimu, millest saab säherdune jõud, et maailm langeb selle ette põlvili. Me alles näitame, mida tähendab võim.

Terrori ja veresaunadega sunnime vene intelligentsi täielikku idiootsusesse, elajalikku seisundisse... Ühtlasi oskavad meie nahktagides noormehed, Odessa ja Orša, Gomeli ja Vinnitsa kellasseppade pojad, kirglikult, oo kui kirglikult, vihata kõike venelikku! Millise naudinguga hakkavad nad hävitama vene intelligentsi – ohvitsere, insenere, õpetajaid, pappe, kindraleid, akadeemikuid, kirjanikke..." (Aaron Simanovitš, "Mälestused", Pariis, 1922; "Molodaja Gvardija", Moskva, nr 6, 1991, lk. 55.)

Mõni märkus tsitaadi kohta. Väljend "meie nahktagides noormehed" viitab tšekistidele, peamiselt juutidele, kes sääraselt

rõivastatuna ringi käisid, relv puusal. Mainitud linnad paiknesid ida pool Bugi jõge, moodustades juutide elupiirkonnna Lääne-Venemaal (praegune Ukraina ja Valgevene). Enne 1939. aastat koosnes paljude Poola linnade elanikkond Bugi jõest idas vähemalt 90% ulatuses juutidest ja veelgi rohkem oli see demograafiline iseärasus omane Poolast lahutatud tsaari-Venemaa alale, mis sai tuntuks kui juudi elurajoon. (Israel Shahak, "Jewish History, Jewish Religion – The Weight of Three Thousand Years". London, 1994. Lk. 62.)

Punaarmeed moodustades kasutas Trotski lausa koletuid võtteid. Nagu selgub juudi ajaloolase Dora Shturmani raamatust "Surnud haaravad elavaid" (London, 1982), värbas Trotski talupoegi vägisi punasoldateiks. Vastuhakkajad käskis ta kohapeal maha lasta. Niiviisi moodustaski Trotski nn vabatahtliku Punaarmee, kes "kuulsusrikkalt mõisnike ja kapitalistide vastu võitles ning võitis", nagu võib lugeda nõukogude ajalooõpikuist. Mõistagi pole neis sõnagi ameerika instruktoreist, keda Trotski oli kutsunud appi oma sõdureid treenima.

Märtsis 1918 oli tema käsutuses 300 000 soldatit, kaks aastat hiljem juba miljon. Lõpuks oli ta relvastanud viiemiljonilise armee. Punakaartlased pidid hiljem kaelas kandma Trotski pildiga medaljoni.

Trotski lasi registreerida kõik ohvitseride sugulased, et arveid õiendada, kui Punaarmeesse värvatud komandör, nende sugulane, valgete poole üle peaks minema. Ülejooksnud ohvitseri perekond võeti pantvangiks, et asjaosaline end karistamiseks välja annaks. Ka käsu täitmata jätmise eest hukati süüdi olevad ohvitserid ja nende pered. Lenini ja Trotski julmus ning halastamatus said nõukogude võimule omaseks.

Kompartei XI kongressil kevadel 1922 rääkis Trotski Punaarmee moodustamisest järgmist: "Me võtsime punaväelasi otse küladest, relvastasime nad, vahel vaguni ukse juures, vahel olid relvad teises vagunis ja me relvastasime nad alles vagunist väljumisel. Paar-kolm nädalat, aga vahel ka ühe nädala veetsid nad tagavaraväeosas, hiljem

suruti nad komissaride, tribunali ja karistussalkade abil raudse distsipliini alla, sest väljaõpetamata mehi tuli tulle saata. Tõsi, kui saime, viisime läbi ka agitatsioonikampaaniaid, aga käigu pealt, tule all, 100-atmosfäärise rõhu all." ("NLKP kongresside ja konverentside protokollid ja stenograafilised aruanded", lk. 289.)

Väikseimagi eksimuse eest käskis Trotski "süüdlased" hukata, kusjuures ta ise tavatses enda lavastatud tribunalidel olla süüdistuse "peatunnistaja". Dora Shturman nimetas oma raamatus säherdusi võtteid organiseeritud ja legaliseeritud bandiitluseks.

Trotski nõudis, et mõiste "proletariaadi diktatuur" asendataks "kompartei diktatuuriga". Demagoogilistel kaalutlustel seda siiski ei tehtud. Trotski üleskutsel tegi "Krasnaja Gazeta" 31. augustil 1918 teatavaks nõukogude võimu peaeesmärgi Grigori Zinovjevi kaudu: "Halastamatult ja tagasihoidmatult tahame oma sadu vaenlasi hukutada. Olgu neid pigem tuhandeid! Las nad upuvad omaenda verre. Lenini ja Uritski, Zinovjevi ja Volodarski vere eest! Juba praegu voolab kodanluse veri ojadena – kuid veel rohkem verd! Nii palju kui võimalik!"

Kodusõja aegu 1920. aastal hakkas Trotski välja nuputama majanduse sõjaväestamise plaane, et seda sõjakommunismiga ühildada. Ta vajas sõjaväestatud orje. Põllumehed ja töölised pidid saama mobiliseeritud sõduritega sama seisundi ja moodustama "tööüksusi, mis kõige enam sarnanesid sõjaväeosaga" (tööpataljoniga) ja mida juhtis komandör. Iga indiviid oli "töösõdur, kes ei või olla enda peremees: ümberpaiknemise käsule peab ta alluma, keeldumisel saab temast desertöör, keda tuleb karistada" (tavaliselt surmaga).

Nagu nähtub protokollist räägiti sellest Moskvas IX parteikongressil märtsis-aprillis 1920. Trotski rõhutas: "Pole tõsi, et sunnitöö on kõikide asjaolude puhul ja kõikides tingimustes ebaproduktiivne." (Aleksandr Solženitsõni ja Igor Šafarevitši toimetatud kogumik "Hääled varemeist". Stockholm, 1978. Lk. 53.)

Trotski meelest pidid töölised, põllumehed ja ametiühingud sotsialistliku ülesehitustöö nimel alluma kommunistliku partei

huvidele. Tema käsumeetod tõukas riigi kuristiku äärele ja laastas ühiskonna. Trotski sellest ei hoolinud. Ta oli usinalt uurinud Mesopotaamia ajalugu, kust tema hullud ideed pärinesidki. Akkadi kuningas Sargon I (2335–2279 e.m.a.) rajas impeeriumi, kuhu kuulusid Sumer, Babüloonia, Elam ja Assüüria. Pealinn oli Ur. Uri kolmanda dünastia aegu, mis algas aastal 2112 e.m.a., kehtestas Ur-Nammu (2112–2095) despootliku ja tsentraliseeritud süsteemi, mida sarnanes ka Trotski süsteemiga.

Töölised said Mesopotaamias, mille Sargon oli ühendanud ühisriigiks, tooteid riigilt. Töökodade toodang saadeti riiklikesse ladudesse. Käsitöölised, nagu ka põllutöölised allusid rühmadesse jagatuna väejuhile. Tarbeesemeid said nad riigilt nimekirjade järgi. Tarbeesemete norm sõltus töö tõhusest. Mõne töönormi alusel anti töölistele päevamoona. Töömehi võidi saata ühest asukohast teise, ühest töökojast teise. Võimurid võisid lähetada oma käsitöölised linnast välja põllutöödele või praame vedama. Põllutöölisi saadeti töökodadesse appi. Töötegijate suremus oli tollal 10–28%.

Ka Nõukogude Venemaal käskis Trotski saata kõik tooted riiklikesse ladudesse. Kaupu vahetati muu kauba vastu. Kehtestati töökohustus. Korraldustest üleastujaid või kohustuste hooletusse jätjaid karistati karmilt. Olid nad ju "töösõdurid". Hiljem kasutas Stalin koonduslaagreis samu võtteid. Ei oleks Trotski sõjaväestatud tööviis iialgi stalinismist parem olnud. Trotski oli veelgi hullem.

Tegelikult said vene töölistest äärmuslikult meelestatud rahvusvaheliste juutide orjad. Nood olid võimule pääsedes maskeerinud oma süsteemi kaunite kommunistlike loosungitega. Rahvusvahelisel turul maha müüdud kaup tegi Venemaa juudi juhtkonna uskumatult rikkaks. Nende pangaarved muudkui paisusid, nagu nähtub kommunistliku partei endisest salaarhiivist. Näiteks oli Trotskil lisaks oma kahele pangaarvele USAs (80 miljonit dollarit) veel 90 miljonit Šveitsi franki Šveitsi pankades. Moissei Uritskil (õieti Boretski) oli 85 miljonit Šveitsi franki, Feliks Dzeržinskil (Rufin) 80 miljonit, Ganetskil 60 miljonit Šveitsi franki ja 10

miljonit dollarit. (Igor Bunitš, "Partei kuld". Peterburi, 1992. Lk. 82-84.)

Kuhn, Loeb & Co, kes oma Saksa filiaalide kaudu toetas Trotski võimuletulekut Venemaal 1917. aasta sügisel 20 miljoni dollariga, sai poole aasta vältel tagasi 102 miljonit 290 000 dollarit. ("New York Times", 23. august 1921.) Nõnda teenisid vandenõuga seotud isikud vene rahva kannatuste pealt tohutuid summasid.

Bolševike juhid tegutsesid ühtaegu kurjategijate ja suurkapitalistidena. Oligarhianomenklatuur muutus Trotski ja Lenini mahitusel *Golem*'iks, kes riisus alamate tulusid. ("Executive Intelligence Review". USA, 30. september 1988, nr 39, lk. 29.) *Golem* on juudi mütoloogias savist valmistatud maagiline inimpeletis, mis kabalistliku võlusõna abil elustus, et goisid riisuda ja kahjustada või hävitada. Erirühmad tungisid *golem*'itena venelaste majadesse ja korteritesse ning konfiskeerisid kuldesemed ja kalliskivid.

Esmalt kehtestati seega kahali süsteem (nõukogud), seejärel loodi *golem* (tšekaa, mis justkui tehisolendina omastas ebaseaduslikult oma isandale – kommunistlikule juhtkonnale – venelaste varasid ja tulusid), ning lõpuks oli sama oluline sulgeda kõik elanikud getosse, mille nimeks 30. detsembril 1922 sai Nõukogude Liit. Kuigi see kõik oli kabalistlike vigurite abil hästi läbi mõeldud, ei õigustanud salajõu abil valitsemine ennast. Tagajärjeks oli vältimatu langus, lagunemine, katastroof, mis tõi miljoneile inimestele surma ja kannatusi. Nõnda moodustus KGG = K(ahal), G(olem), G(eto).

Golem'is nähti ka tohutut draakonit, kes pidi võitlema juudi rahva vaenlaste vastu. Tšekistid võtsid kasutusele mõiste 'rahvavaenlased', mis käibis ka nn Prantsuse revolutsiooni ajal. Võimul oli ju vaid üks rahvas – juudi äärmuslased. Teised olid väärtusetu rahvamass – lojused. Seepärast tavatsesidki tšekistid "rahvavaenlasi" küüditada loomavaguneis.

Kõiki, kes julgesid kritiseerida ainuõiget nõukogude ehk kahali süsteemi, peeti "rahvavaenlasteks". Kummatigi polnud nõukogudel enam mingit võimu. Paralleelselt iga nõukoguga oli olemas ka

vastav parteikomitee, kellele kuulus tegelik võim. Topeltvastutuse printsiibil võis *golem* nagu ämblik võrgus pidevalt olukorda kontrollida... Aga täpselt nagu juudi legendiski, pöördus *golem* lõpuks ka omade vastu. 1960. ja 1970. aastail hakkas sadu tuhandeid juute Nõukogude Liidust välja rändama.

Trotski seltsimehed

Algul oli Lev Trotski välisasjade rahvakomissar. Seejärel nimetati ta sõjaasjade rahvakomissariks. Lenin pidas Trotskit "kahtlemata keskkomitee kõige võimekamaks liikmeks" ja rääkis tema panusest tunnustavalt.

Trotski kaastöölised olid sama osavad rahvusvahelised bandiidid. Nimetan vaid tähtsamaid ülemusi sõjaasjade rahvakomissariaadis, kus 80% olid juudid. Ülemused olid mõistagi kõik juudid.

Seltsimees Lev Trotskist sai ideoloogiline monstrum. 1911-1917 oli ta Austria agent. 1917-1918 tegutses ta ka Saksa agendina. Tema värbaja oli H. G. Rakovski.

Sõjaasjade rahvakomissari asetäitja Jefraim Škljanski oli Šveitsist tulnud kolmanda rongiga. Alamsõjakomissarid olid teiste hulgas: Jemeljan Jaroslavski (õieti Minei Gubelman) ja Semjon Nachimson. Sõjanõukogusse kuulusid: Arkadi Rosengolz, Mihhail Laševitš, Robert Rimm, Jossif Unschlicht, D. Weinman, Moissei Lissovski, Isaak Zelinski, German Bitker, Moissei Ruhhimovitš, Béla Kun (õieti Aaron Kohn), Grigori Sokolnikov (õieti Brilliant) ja Jossif Horovski.

Armeekomandörid: Vladimir Lazarevitš, Naum Zorkin, Iona Jakir, Vadim Buchman, Boriss Feldmann ja Jevgeni Šilovski.

Punaarmee teised tähtsamad juudi sõjapealikud: Ari Mirski, Gavril Lindov-Leitezen, Boris Zul, Jevgeni Veger, Isaak Kiselstein, M. Volvovitš, Lev Mehhlis (hilisem kurikuulus ja verejanuline tšekist), Mihhail Rozen, Samuil Voskov, Moissei Haritonov, Grigori Zinovjev (õieti Radomõslski), Jakov Vesnik, Adolf Lide, P. Kušner, Mihhail Steinman, Robert Eideman (hukati aastal 1937), M. Šneideman, Mihhail Landa, Boris Tal, Jan-Jakov Gamarnik, Jossif Bik, Roza Zemljatška (õieti Rozalia Zalkind), Jan Lenzman, B. Goldberg ja G. Zusmanovitš.

Kõik diviisiülemad olid juudid: Grigori Borzinski, Sergei Scheideman, Blumenfeld, Mihhail Meier, Boriss Freiman, Aleksander Janovski, Semjon Turovski, Andrei Rataiski, Aleksander Sirotkin, Eduard Lepin, Samuil Medvedjevski, Miron Polunov, Grigori Božinski, David Gutman, Aleksander Schirmacher, Jevgeni Koffel, Boriss Maistrach, Ruvin Iztkovski, Mark Belitski, Leonid Berman, Konstantin Neiman, Nehhemia Feldman, L. Schnitmann, Lev Gordman, Mihhail Sluvis ja Jakov Davidovski.

Ka nende asetäitjad olid juudid: Jakov Schwarzman, Adolf Reder, Moissei Ahhmanov, Aleksander Grinstein, Kleitman, Abram Chasis, Semjon Nordstein, Aleksander Richter, Lazar Aronstam, Vladimir Lichtenstadt, Lev Lemberg, Abram Vaiman, Jossif Rosenblum, Lev Rubinstein, Jefim Rabinovitš, Moris Belitski, Isaak Grinberg, Isai Goldschmidt ja paljud teised. ("Molodaja Gvardija", 1990, nr 11.) Lugeja mõistab, et kõikide

nimesid on võimatu ära tuua. Need nimekirjad tehti kättesaadavaks alles aastal 1990. Rahval polnud varem aimugi, kuidas lood õieti olid.

Mõistagi olid koonduslaagrite ülemad enamasti juudid. Kurikuulsaks said Naftali Frenkel, Matvei Berman, Aaron Soltz, Jakov Rapoport ja Lazar Kogan. Juudi uurija ja publitsisti Arkadi Vaksbergi andmeil olid esialgu kaheteistkümnest laagriülemast 11 juudid. (Arkadi Vaksberg, "Lubjanka". Stockholm, 1993.)

Seegi oli Trotski, kes võttis nõuks iseseisvad suurtalunikud hävitada ja teistest teha põllutöölised kibutsides ehk ühismajandeis, mida vene keeles nimetati kolhoosideks. Stalin ja Kaganovitš hakkasid seda aktsiooni ellu viima aastal 1929.

Kõik, mis Venemaal toimus kommunismi sildi all, oli tugevalt seotud juutide usundiga. Seda on tunnistanud nende endi äärmuslased (nii edevad nagu nad on). Rabi Stephen Samuel Wise ütles New Yorgis: "Mõned nimetasid seda kommunismiks, mina nimetaksin judaismiks." (Rabi Wise'i artikkel, "The American Bulletin", 5 mai 1935.)

Vana Testament on õieti bolševismi õpik. Nii võib sellest leida täpseid juhiseid inimeste orjastamiseks näljahäda abil. Esimeses Moosese raamatus (47:13–26) kirjeldatakse, kuidas Joosep kasutas osavalt ära näljahäda, et egiptlased orjadeks teha, kui ta oli kogunud suured viljavarud (I Moosese Raamat 41:29–57), et seda kitsikuse perioodil müüa egiptlastele karja, põllumaa ja nende vabaduse eest. Tahtmatult kerkivad seda lugedes silme ette võrdluspildid vene talunike orjastamisest ja kibutsidesse sundimisest kunstliku näljahäda abil aastail 1932–33. Venemaal läksid juudi äärmuslaste ammused unistused täide, kui nad võtsid goidelt nende raha, karja, majad, usundi ja isikuvabaduse. Ametlikult nimetati riisumist eraomandi natsionaliseerimiseks.

Ajaleht "Kommunist" (Harkovis) avaldas 12. aprillil 1919 seltsimees M. Kohani selgitava artikli "Juutide teened töölisklassile": "Liialdamata võib öelda, et Suure Sotsialistliku Oktoobrirevolutsiooni sooritasid juudi käed... Punase viisnurga, mis juba iidsetel aegadel oli

tuntud judaismi sümbolina, on nüüd vene proletariaat üle võtnud... Juudi komissarid juhivad komiteede ja nõukogude organisatsioonide juhtidena vene proletariaati võidule... Kas tumedad ja rõhutud vene tööliste ja talupoegade massid suutnuksid endalt ise heita kodanliku ikke? Ei, need olid algusest lõpuni juudid, kes vene proletariaadile näitasid teed "Internatsionaali" koidikule ja kes praegugi juhivad Nõukogude Venemaad. Proletariaat võib end juutide kätes kindlana tunda. Kuni seltsimees Trotski Punaarmeed juhib, võime me rahulikud olla." Seltsimees M. Kohan möönis, et Punaarmees ei olnud juudi sõdureid, kuid juudid juhtisid seda. Praegu kättesaadavad dokumendid kinnitavad seda suures ulatuses.

Ööl vastu 9. (22.) detsembrit 1919 langes Eesti Vabadussõja lahingus pealetungivate kommunistlike vägedega juudist pataljoniülem Šunderov. Tema paberite hulgast leiti salajane ringkiri üleskutsega sionistliku salaseltsi kõikidele ülemustele. Kirja oli 18. märtsil (!) 1918 kirjutanud vene keeles Iisraeli Maailmaliidu Petrogradi osakonna keskkomitee. Kogu tekst avaldati kahes eesti ajalehes. Esitan kirja nõnda, nagu see ilmus Tartu ajalehes "Postimees" 31. detsembril 1919:

"Salajane. Ülemaailmse Iisraeli Liidu jaoskondade esimeestele.

Iisraeli pojad! Meie lõpliku võidu tund on lähedal. Me seisame oma üleilmlise vägevuse ja kuulsuse kättesaamise teel. See, millest me varemalt ainult unistasime, on juba peaaegu meil käes. Need kindlad kohad, mille ees meie varemalt alandatult seisime, on nüüd selle surve all, mis meie poolt kokku liidetud rahvuslised jõud avaldasid, kokku langenud. Meil on vaja siiski ettevaatlikud olla, sest meie peame kindlasti ja vääramata võõraste altarite ja troonide hävitamise teel edasi minema. Meie oleme võõraste pühadusi teotanud, meie oleme võõraid uskusid hävitanud, neid riigi ja rahvaste teenistusest kõrvaldades. Meie oleme võõrastelt preestritelt autoriteedi ja austuse ära võtnud ja oleme neid omis ajalehtedes ja avalikkudel koosolekutel naeru alla saatnud. Meie oleme kõik teinud, et suurt Juudi rahvast ülendada ja oleme kõik suguharud tema ees põlvi nikutama ja ta vägevust ja väljavalitud olekut tunnistama sundinud. Meie oleme juba peaaegu seda kätte saanud, aga

meil on vaja ettevaatlik olla, sest meie põline vaenlane – orjalik Venemaa – keda Vene oma rahvad Iisraeli laste geniaalsel juhatusel on alandanud ja häbisse saatnud, võib meie vastu mässama hakata.

Kuigi Venemaa on põrmu heidetud ja meie nuhtleva jala all seisab, peame ikkagi ettevaatlikud olema. Meie püha kättetasumine ei tohi halastust ega haledust tunda. Meie oleme Venemaad häda, vaesuse ja rahvuslise alanduse pisaraid nutma sundinud. Meie oleme ta majanduslikselt orjaks teinud ja kõik ta rikkused nüüd peaaegu tervelt meie käes oleva kulla kõlinal ära võtnud ja teda meie ees põlvitama sundinud. Ühes sellega on aga meil vaja ettevaatlik olla ja saladust pidada. Meie ei tohi halastust tunda oma vaenlaste vastu. Meie peame kõik paremad ja anderikkamad neist ära hävitama, et orjalikku Venemaad ta juhtidest lagedaks teha. Sel viisil kõrvaldame iga võimaluse meie võimu vastu mässu tõsta! Meie peame pimeda talurahva kogu ja tööliste hulga keskel parteilist vaenu ja tüli äratama, teda kodusõjale ja klassivõitlusele kihutades, et need kultuurilised väärtused ära hävitataks, mis ristiusu rahvaste poolt on loodud, ja Juudi rahva poolehoidjate juhtide järele käidaks. Meie peame aga ettevaatlikud olema, et üleliigne kättetasumise himu meid liialdustele ei viiks. Iisraeli pojad! Meie võit on lähedal, sest poliitiline võim ja rahaline jõud koguneb ikka rohkem meie kätte. Meie ostame kõik tööstuse ettevõtete aktsiad ära ja teeme töölised oma orjadeks. Nüüd vabrikuid ja tehaseid kinni pannes viskame töölised tänavale, et nad võiksid hävitatud vabaduse, samasuse ja vendluse unistustest lõbu tunda. Meie ostsime odava hinna eest vabaduselaenupaberid kokku, mis meie oma valitsus tühjaks tunnistas, ja siis pandi nad niisama kui paberraha käima.

Kuld ja võim on meie käes, aga olge ettevaatlikud ja ärge tarvitage pimedate hulkade usaldust, mis kõikuv on, kurjasti. Trotski-Bronstein, Zinovjev-Radomõslski, Uritski, Kamenev-Rosenfeld, Steinberg – nemad on kõik, nagu kümned teised Iisraeli truud pojad, kõrgemad võimukohad riigis oma kätte võtnud, orjalikkude slaavlaste üle valitsedes, kes selleks on määratud, et meie tõusmist ja au kasvatada. Nemad viivad meid vääramata selle poole, et meie Venemaa lõplikult ära võidame. Meie ei hakkagi linna omavalitsustest, komissariaatidest, toitlusametidest, koo-

peratiividest, majakomiteedest ja ühiskondlistest asutustest rääkima – kõik need on meie käes ja meie rahva esindajad mängivad seal juhtivat osa. Ärge aga võimust endid joovastada laske! Olge ettevaatlikud, sest meil ei ole peale meie eneste kedagi, kes meid kaitseks; meie poolt arusaajatest töölistest loodud punane sõjavägi ei ole usaldatav ja võib sõjariistad meie eneste vastu pöörda. Iisraeli pojad! Tund on lähedal, millal Venemaa üle lõpliku võidu saame. Tõmmake read koomale! Ajage kindlalt ja järjekindlalt meie rahvuslist poliitikat! Seiske meie igaveste ideaalide eest! Pidage vanu käskusid valjusti, mis meie minevik meile on jätnud. Võit on lähedal, aga ärge endid enneaegu ahvatleda laske. Olge ettevaatlikud, et meie vaenlastel põhjust ei oleks meie vastu mässu tõsta! Olgu meie mõistus ja ettevaatus, mida aastasajad on kasvatanud, niisama ka meie oskus hädaohust mööda pääseda, meie juhid."

Praegu kättesaadavad andmed kinnitavad neid väiteid ja selle dokumendi ehtsust. Moissei Uritski paberite seast leiti salamaterjal, mis kopeeriti 17. mail 1918. See on sama ringkiri, mis avastati langenud pataljoniülema Šunderovi juurest ja mis Venemaal avaldati alles veebruaris 1994.

Juudi "revolutsionäärid" teadsid, et iga riigi võib tõhusalt sotsialismi ja kodusõjaga hävitada. Kui haarata kontroll toiduainete tootmise, massiteabevahendite, tervishoiu ja energiatootmise üle, võib juhtida kõike.

Jubedast terrorist hoolimata julges üha enam venelasi väljendada rahulolematust bolševistlike juutide režiimiga. Lausa avameelsed olid haritlased. Seepärast avaldas "Izvestija" 27. juulil 1918 Rahvakomissaride Nõukogu apelli vene rahvale. Selles "mõistetakse tööliste ja talupoegade revolutsioonilist üritust ohustav antisemitism hukka". Antisemiidid seisid väljaspool seadust ja nad hukati kohapeal. Üleskutsele oli alla kirjutanud Lenin isiklikult. Aga initsiaator oli Lev Trotski. Lenin toonitas, et antisemitism tähendab kontrrevolutsiooni.

Trotski pidas patrioote antisemiitideks. Aprillis 1919, suure terrori aegu, käskis Trotski Kiievis käies kõik vene patrioodid hävitada. Nad löödi surnuks vasaratega, nende aju voolas ühe

kuuri põrandale, kus see roim hiljem avastati. (Platonov, "Vene rahva ajalugu XX sajandil". I, Moskva, 1997. Lk. 611.)

Enamik juute, kuigi nad bolševike hulka ei kuulunud, toetas ometi nõukogude võimu, pidades seda omaks, juudi võimuks. Ka paljud rikkad juudid, tundes muret oma varanduse pärast, eelistasid punaseid valgetele. Nemad ja nende lapsed said rohkesti privileege, mis andsid neile võimu Venemaa üle. Lenini väitel "päästsid juudid nõukogude võimu". "Juudid rajasid selle võimu karkassi, andes nõnda rahvale põhjuse samastada nõukogude võimu juudi võimuga." (Platonov, "Vene rahva ajalugu XX sajandil". I, Moskva, 1997. Lk. 583.)

Admiral Štšastnõi hukkumine

Suvel 1993 avaldati Venemaal täiesti salajased andmed selle kohta, kuidas Trotski 21. juunil 1918 Moskvas tappis admiral Aleksei Štšastnõi. Mõrva põhjus oli väga lihtne. Trotski oli kevadtalvel 1918 andnud Balti laevastiku ülemale admiral Štšastnõile käsu loovutada kõik sõjalaevad (ühtekokku 200) sakslastele. Admiral keeldus.

Juut Adolf Joffe, kes Trotski lähedase kaaslasena oli Bresti rahuläbirääkimistel juhtinud nõukogude delegatsiooni, ütles sakslastele: "Ei tule rahu ega sõda." Sakslased said vihjest aru ja jätsid okupeeritud maa-alad endale. Neil oli ka lisanõudeid, mistõttu Lenin ja Trotski hakkasid keerutama. Aga sakslased ähvardasid Lenini ja Trotski paljastada oma palgaliste agentidena, kui Berliin ei oleks saanud endale jätta miljon ruutkilomeetrit Vene alasid ja talle poleks pakutud 6 miljardit marka kompensatsiooni varasema toetuse eest, pealekauba veel Balti laevastikku. Lenin ja Trotski andsid alla.

Balti laevastik oli sellal Helsingis. Nagu öeldud, keeldus admiral Aleksei Štšastnõi käsku täitmast ning otsustas laevad päästa ja toimetada need Kroonlinna. London ei lubanud Venemaal laevas-

tikku sakslastele loovutada. See tulnuks hoopis õhku lasta. Londoni surve oli tohutu. Seepärast andis Trotski uue käsu – sõjalaevad tuli plahvatustega veidi kahjustada, nii et sakslastel jäänuks vaid kergeid parandusi teha.

Nüüd sekkus Briti luureteenistus. Temalt sai admiral Saksa luurelt Leninile ja Trotskile adresseeritud kirjalike juhiste koopiad, et Balti laevastiku päästa. Admiral taipas, et Nõukogude Venemaa juhid Lenin ja Trotski tegutsesid reeturitena võõrriigi huvides. Seepärast kandis ta hoolt, et 167 sõjalaeva murraks läbi jää Helsingist Kroonlinna. Berliinis oldi maruvihased.

Trotskil polnud võimalik admiralile kohe kätte maksta, sest Štšastnõi oli väga populaarne. Teistes riikides oleks ta saanud oma kangelasteo eest autasu, kuid Trotski tahtis teda karistada. 28. mail 1918 kutsuti admiral Kremlisse. Trotski küsis otse, kas admiral tahab teenida nõukogude võimu või mitte. Piisanuks jah-sõnast. Trotski vastust ei saanud ja admirali käed pandi kohe raudu.

Kolmandal päeval sai Štšastnõi teada kavatsetavast kohtuistungist. Bolševike juhid olid avanud admirali portfelli ning leidnud sakslaste juhised Leninile ja Trotskile. Admiral oli teinud suure vea: ta ei lasknud neid kirju avaldada, vaid võttis need endaga Moskvasse kaasa. Trotski luges ka admirali päevikut, millest ilmnes Štšastnõi vastumeelsus nõukogude võimu suhtes.

20. juunil leidis Aleksandrovski koolis aset kohtupidamise farss. Kaks tundi enne kohut lasti admiralil tutvuda toimikuga, mida ta ei jõudnud isegi läbi lugeda. Ruumi lubati vaid üks pealtkuulaja – admirali õde. Ainus tunnistaja esitas ühtlasi ametliku süüdistuse. Tunnistaja oli Lev Trotski. Admirali süüdistati riigireetmises ja ta mõisteti surma.

21. juunil kutsuti Aleksandrovski kooli hiina brigaad, kes vene keelt ei osanud. See brigaad hukkaski admirali, toppis laiba nagu kästud kotti, mis maeti põranda alla. Käsu andja oli Lev Trotski. Tänapäeval asub selles hoones Kremli lähedal Venemaa kaitseministeerium. ("Soveršenno Sekretno", 1993, nr 6.) Neid salakirju ei kasutanud avalikult ära ei inglased ega hiljem ka Hitler, et

paljastada Nõukogude Liidu juhtide tegelikku olemust ja nõnda nõrgestada Kremli positsioone.

Kroonlinna ülestõus

Veebruaris 1921 sai Petrogradi ja Kroonlinna töölistel villand. Petrogradis puhkesid 22. veebruaril streigid. Töölised ei tahtnud enam, et vabrikuid valvaksid kommunistlikud valvurid. Pealegi oli kommunistlik juhtkond kärpinud leivaratsioone kolmandiku võrra (rasketööstuse tööline sai 800 grammi ja tavaline tööline 600 grammi). Palgad olid langenud kümnendikuni sellest, mida teeniti enne bolševike võimuletulekut. Inflatsioon oli katastrofaalne. Töölisi, kes olid teedel seisvatest vahimeestest mööda hiilinud, et maal endale toitu vahetada, arreteeriti või lasti maha, sest vabrikuis valitses sõjaväedistsipliin. Lisaks oli Trotski kehtestanud ameerikaliku Taylori süsteemi, mis muutis töölised roboteiks. Lenin oli sellest ameerika majandusmehe Frederic Winslow Taylori (1856 – 1915) järgi nimetatud süsteemist vaimustatud.

Bolševistlik ladvik hakkas streikivaid töölisi desertööridena hukkama. Paljud vahistati. Ka Moskvas puhkes märul. Demonstrandid nõudsid muu hulgas: "Maha kommunistlikud juudid!" (Harrison E. Salisbury, "Vene revolutsioonid". Stockholm, 1979. Lk. 234.) Töölised nõudsid, et Lenin astuks tagasi. Lisaks tahtsid nad taastada Asutavat Kogu.

Kui ähvardused kommunistlike juhtide aadressil üha valjenesid, nimetas agressiivne juudi juht Mihhail Laševitš streikivaid töölisi "vereimejaiks, kes püüavad šantažeerida".

Juudi kommunistlik juhtkond sattus paanikasse, kui Kroonlinna madrused läksid tööliste poole üle. Madrused väljendasid 1. märtsi miitingul oma rahulolematust Balti laevastiku poliitsektsiooniga. Nad olid harjunud ise oma ohvitsere valima, neile oli pime distsipliin ja kuulekus vastumeelt. Just seda kommunistlikud võimurid neilt nõudsidki.

Lahingulaeva “Petropavlovsk” madrused toetasid tööliste protesti jubeda rõhumise ja toiduainetepuuduse vastu ning esitasid ka oma 15-punktilise programmi, milles nõuti nõukogude salajasi valimisi, sest “praegused nõukogud ei esinda tööliste ja talupoegade tahet”; sõnavabadust, organisatsioonide moodustamise vabadust, kõikide sotsialistlike poliitvangide vabastamist, komissaride ja kommunistliku partei ülemvõimu likvideerimist. Lisaks nõuti talupoegadele ja käsitöölistele erateenistuse õigust, juhul kui nad ei pidanud palgalisi, ja kõikide juutide tagandamist kõrgetelt kohtadelt. Selle resolutsiooni taga seisis 15 000 madrust ja töölist. Resolutsioon mõistis kommunistliku režiimi täielikult hukka.

Ehkki juudi bolševistlik ladvik oli hirmul, ei soostunud ta isegi nii tühiste nõudmistega nagu kommunistlike teevahtide kõrvaldamine ja vabrikutes ühesuguste toiduratsioonide kehtestamine. Võimurid üritasid sundida madruseid kogu resolutsiooni tagasi võtma. See ei õnnestunud. Vastuseks kuulutasid madrused: “Pigem sureme, kui alistume!” Seejärel ähvardasid politrukid: “Ilma võitluseta partei võimu käest ei anna.”

“Petropavlovski” esimene alamtüürimees Petrušenko, kes oli ülestõusu juht, laskis märtsi algul vangistada kogu kohaliku nõukogu eliidi. Kõik strateegilised paigad võeti üle. Ülestõusnute hulgas oli sotsiaaldemokraate, ka vene bolševikke, anarhiste, sündikaliste, esseere ja muid vasakrühmitusi, kellele ei meeldinud, et juudi kommunistid “revolutsiooni” kontrollisid.

6. märtsil oli Lev Trotski lausa endast väljas. Algul tahtis ta ülestõusnuid gaasiga mürgitada. Siis arvas, et kõik mässulised, kes nõudsid trüki- ja sõnavabadust ja ametiühinguid, tuleks maha kõmmutada nagu koerad. Ta käskis mässulistel alla anda, et režiim saaks “suuremeelsust” näidata, kuid nood keeldusid.

7. märtsil avas Punaarmee Kroonlinna pihta kahuritule. Rünnati ka õhust. 8. märtsil tungis üle jää 561. jalaväerügement. Mitmes kohas jää murdus ja sadu sõdureid uppus. Hiljem läks peaaegu kogu teine pataljon ülestõusnute poole üle. Punased väeosad keeldusid madruseid ründamast.

Kohale läkitati uued kuulekad väed, kus oli 60 000 väljavalitud punakaartlast. 18. märtsil (Punaabi päeval) läks 7. armee Mihhail Tuhhatševski juhtimisel rünnakule garnisoni 16 000 mehe vastu. Kindlus kindluse järel, tänav tänava järel aeti madrused tagasi. Lõpuks jäi vaid sadakond madrust Tolbuhhini tuletorni juures meeleheitlikku vastupanu avaldama.

Tuhhatševski rääkis hiljem, et säärast veresauna nagu Kroonlinnas polnud ta veel näinud. "See ei olnud tavaline lahing," seletas ta, "see oli põrgu. Madrused võitlesid nagu metsloomad. Ma ei mõista, kust nad küll sääraseks vihahulluseks jõu ammutasid. Iga maja tuli ära võtta tormijooksuga."

21. märtsiks oli mäss maha surutud. Tuhatkond madrust oli langenud, 2500 vangistati. Punakaartlased kaotasid 10 000 meest. Suurem osa mässulistest pääses koos peredega teisele poole Soome lahte Terijoele, kust nad lõpuks jõudsid Helsingisse. Soome oli nad sunnitud aastal 1945, seega 24 aastat hiljem, välja andma.

Enamik vange lasti Trotski käsul halastamatult maha. Üldse hukkus selles veresaunas 30 000 inimest. Ametlikult öeldi: "Kõikidele reeturitele määrati ranged proletaarsed karistused." Alles nüüd on avalikustatud, et madruste, nende pereliikmete ja teiste asjaosaliste massilisi hukkamisi juhtis Trotski isiklikult. ("Dagens Nyheter", 25. november 1993.)

USAst pärit juudi anarhist Alexander Berkman käis Kroonlinnas pärast tormijooksu. Oma päevikusse ta kirjutas: "Kroonlinn on langenud. Tänavatel lebavad tuhandete madruste ja tööliste laibad. Vangide hukkamine jätkub." Trotski sai madruste ja tööliste verega üleni kokku. Pariisi Kommuuni 50. aastapäeva tähistamiseks ja Kroonlinna vallutamise märgiks lasi ta pasunakooridel mängida "Internatsionaali", sotsialistide ja kommunistide kurikuulsat ässituslaulu.

Kroonlinnasündmustega kulmineeris leninistlik terror. Lenin oli Trotski julmade panustega väga rahul. Siiski mõistsid mõlemad, et venelased vajavad pärast mitu aastat kestnud tapatalguid veidi rahulikumat aega. Tšekistid ei jätnud kasutamata ühtki võimalust.

Brjanskis mõisteti surma purjutajad, Vjatkas hukati pärast kella 20 väljas viibimise ettekäändel, teistes piirkondades varguse eest. Vangid viidi keldrisse, kus nad pidid end alasti võtma, seejärel pandi nad vastu seina ja lasti püstolist maha. Tšekist vedas laibad käruga minema, justkui loomakorjused vinnati need läbi luugi üles ja heideti veoauto kasti. Siis toodi sisse uued vangid. Kõik algas otsast peale. Režissöör Aleksandr Rogožkin näitas seda üksikasjaliselt filmis "Tšekist" (1991).

Petrogradis ähvardas nõukogude juht Grigori Zinovjev oma kõnes, et hukatakse kõik Venemaa elanikud, kes kommunistide poole üle ei tule. ("Det Bästa", 1968, nr. 2, lk. 136.)

Venemaa olid niisiis okupeerinud üksteisega purelevad juudi gangsterite jõugud. Ajapikku hukkus sedaviisi üle miljoni juudi. Professor Israel Shahak toonitas oma väärt raamatus "Juudi ajalugu, juudi religioon: kolme tuhande aastane koorem" (London, 1994), et fanaatilised juudid on alati püüdnud järgida kohust tappa kõik juudi soost "reeturid", kes kõhkesid täitmast äärmuslikke nõudeid. Iisraeli peaministri Yitzhak Rabini mõrvamine 1995. aasta 4. novembri hilisõhtul vaid kinnitab seda. Juudi äärmusrühmitused olid Venemaal kõikide mõistlike inimeste, ka tsiviliseeritud juutide, vaenlased. Ent need roimarid olid hukatuslike ideede vaid ajutised kandjad, algelise mõistusega inimesed. See maksis neile endale kätte. Vihkamisest ei tõuse tulu.

Et majandust jalule aidata, jõudsid Trotski ja Lenin kokkuleppele lubada piiratud eraettevõtlust. Vene ajaloolase Viktor Nanolovi andmeil ei keegi muu kui just Trotski likvideeris omaenda sõjaväelise majanduse ja töötas välja uue majanduspoliitika – nepi. See oli salakaval poliitika: algul range sõjakommunism, seejärel nepp viljaküllusega, et rahvas nõukogude võimu omaks võtaks...

Mõistagi said juudid ka nepi ajal maksimaalset kasu. Aastal 1924 kuulus kolmandik kauplustest juutidele. ("Universal Jewish Encyclopaedia", "Revolution of People".)

Hall kardinal

Kui Lenin seadis aastal 1922 sisse keskkomitee peasekretäri koha, tahtis ta seal näha Trotskit, ehkki oli teda sõimanud seaks, suliks, valevorstiks, alatuks karjeristiks jne. Ilmselt sobisid need omadused uue võimutäiusega. Aga Trotski ütles pakkumisest ära, sest tema arvates oleks see välismaailmale imelik tundunud, kui ka sellel ülitähtsal kohal istunuks juut. Jäi valida kahe kandidaadi vahel – kas pooljuut Jossif Stalin (õieti Džugašvili) või Trotski kaaslane, venelane Ivan Smirnov. 3. aprillil 1922 langes valik Stalinile (1936 käskis ta Smirnovi hukata).

Trotski soovis saada Stalini vaimseks isaks, halliks kardinaliks, et keskpärase peasekretäri kaudu riiki valitseda. Trotski pidas Stalinit üksnes harimatuks administraatoriks, halliks laiguks. See hinnang oli õiglane: Stalin jäigi võhiklikuks. Mõni aasta hiljem oli kõigile selge, et Stalin ei lase end enam Trotskil suunata, tahab ise otsustada. Ta arvas, et see on võimalik! Ühtlasi lootis Stalin vähendada juutide mõjuvõimu nõukogude poliitika üle. Ent äärmusjuutide huve liialt kahjustama hakates kaotas ta ise elu: Stalini naine Roza, rahvuselt juut, mõrvas ta oma venna Lazar Kaganovitši käsul, nagu selgus tolle ülestunnistusest aastal 1981 Moskvas.

Sotsialistlik-sionistliku kirjaniku Arnold Zweigi arvates just Trotski väärinuks olema Lenini mantlipärija. Zweig ei teinud saladust, et tema enda olemust oli mõjustanud illuminaat Moses Mendelssohn.

Igatahes tegi Stalin teoks enamiku Trotski ideedest (tal endal neid ju polnud). Stalin õppis Trotskilt palju. Ta võttis omaks tema põhimõtte, et parteil on alati õigus, ja kuulutas seda kommunistliku partei 12. kongressil mais 1923. Stalin ei olnud nii metsik mõrvar nagu Trotski. Kui Trotskist oleks peasekretär saanud, uppunuks Venemaa verejugadesse.

Oma memuaarides ei ilmutanud Trotski teine naine Natalja Sedovaja-Trotskaja vähimatki kaastunnet oma mehe uskumatult

rohkete ohvrite suhtes. Ta oli muuseas sionistliku pankuri Ivan Životovski (õieti Avram Živatovso) tütar. Too oli aidanud bolševike võimuletulekut rahastada, algul Venemaal, hiljem Stockholmi Nya Bankeni kaudu. Ka seepärast kaitses Trotski varakate juutide rahvusvahelisi huve. Životovski oli otsesidemetes Warburgide ja Schiffidega.

Rootsiski on arutult levitatud müüte heatahtlikust Trotskist. "Kui ta oleks vaid võimuvõitluse võitnud, oleks Nõukogude Liiduski demokraatia ja sõnavabadus kehtima hakanud." "Siis poleks kommunismi reformimine viljatu olnud."

See on jäme desinformatsioon. Trotski põlgas parlamentaarset demokraatiat ja esimesel võimalusel valas selle sapiga üle. Kommunistlikus parteis oli ta kõige ägedamaid demokraatia vastaseid. See selgub tema raamatust "Reedetud revolutsioon: mis on Nõukogude Liit ja kuhu ta läheb?" (Pariis, 1936). Trotski väitel (lk. 219) ei tohiks likvideeritud klasside pooldajail olla õigust parteisid rajada. Ta leidis, et Nõukogude Liidus mõjuvad kapitalismi pooldajad donkihhotedena, säherdused ei suudagi mingit parteid luua.

1922. aastal oli Trotski äge parteisisese opositsiooni vastane, nõudes selle likvideerimist. Tema arvates oli ka eramaalappidel põllumeeste peale rüvetav mõju ja ta oleks meelsasti näinud, et need ära võetaks. Siis tekkinuks linnades toidupuudus ja intelligentsi saanuks hõlpsamini ohjeldada. Trotski soovitas seesugust ebainimlikku tsentraliseerimist, mis lõpeks sürrealistliku õudusega, mida isegi Stalin ja tema juudi soost nõunikud saavutada ei suutnud. Trotski oleks NLKP KK peasekretärina tõuganud Venemaa veelgi ulatuslikumasse katastroofi. Trotskistide kujutlus militaarsest sotsialismist sarnanes sellega, mida Mao Zedong oma "kultuurirevolutsiooni" ajal katsetas ja Pol Pot hiljem jubeduseni täiustas.

Aastal 1922 oli Trotski juba nõnda mõjukas, et ta tervitas oktoobripöörde viiendal aastapäeval paraadi ilma Leninita.

Seegi oli Lev Trotski, kes juba 1924. aastal nõudis nepi kohest lõpetamist. Stalin hakkas seda taotlema alles kolm aastat hiljem,

1927. Nepp lõpetati detsembris 1929. Trotski likvideeris Nõukogude Liidus kõige agaramalt vabaturgu. Trotski oli ka see, kes ässitas kommunistliku partei juhtkonda järjest uutele territoriaalsetele vallutustele. Juba 1918. aasta jaanuaris nõudis ta, et 15 000 soome punast üritaks otsemaid Helsingis võimu haarata. Lenin lubas kohe Jukka Rahjale selleks otstarbeks relvi saata. Relvad saabusidki. Riigipöördeks oli kõik valmis. Siis aga nõudsid sakslased, et bolševikud loobuksid peale Poola, Leedu ja Kuramaa ka Liivimaast, Eestist, Soomest ja Ukrainast. Soome hävitamine tuli pooleli jätta. Lenin ja Trotski olid lõplikult sunnitud soomlaste ettepanekutega nõustuma 3. märtsil 1918. ("Nootti". Helsinki, 1989, nr 4.) Ent 1921. aasta algul taotles Trotski, et Gruusia otsemaid Nõukogude Venemaaga ühendataks. Teda toetasid Jossif Stalin ja Grigori (Sergo) Ordžonikidze. Vastava plaani lasi Trotski kähku välmida ning 12. veebruaril 1921 võtsid nõukogude agendid Bortšalini provintsis võimu üle. Neli päeva hiljem, 16. veebruaril, moodustati Šulaveris revolutsioonikomitee, kes kuulutas Gruusia nõukogude vabariigiks ja palus Moskvalt sõjalist abi. Päev hiljem alustas piiri äärde kogunenud Punaarmee Gruusia Vabariigi okupeerimist. 25. veebruaril oli interventsioon edukalt lõpule viidud: Gruusia pealinn Tiflis vallutati. Trotski sepitses ka Armeenia ning hiljem Iraani hõivamise plaanid. Iraaniga see plaan siiski luhtus, nagu ei teostunud eesmärk vallutada Eesti Vabariik ja teised Baltimaad. Lenin ütles 1918. aasta jaanuaris Trotskile: "Oleks väga kahetsusväärne, kui me sotsialistliku Eesti peame ohverdama."

Trotski kui antiintellektuaal

Väide Trotski liberaalsest suhtumisest kunstisse on bluff. Tema meelest pidi parteile kuuluma kultuurimonopol. Trotski surus kunstnikele peale sotsialistliku realismi. Näiteks ei tulnud maastikumaal kõne allagi. Sellega ta eitas vaba fantaasiat ja nõudis

rangelt realismi järgimist. Kirjanikel pidi olema poliitiline luba loovisikuna tegutseda. Trotski otsustas, mida kunstis tohtis ja mida ei tohtinud. Nii Trotski kui ka Lenini meelest oli igasugune marksistlikest doktriinidest väljapoole jääv kunst rahvavaenulik.

Mihhail Bulgakov sai ülesande kirjutada kommunistlik näidend. Ta keeldus (vähe oli kirjanikke, kes söandasid keelduda). Enam talle avaldamisvõimalusi ei antud. Aastal 1929 kirjutas Bulgakov Gorkile: "Miks peab Nõukogude Liidus kinni hoidma kirjanikku, kelle teoseid ei tohi avaldada? Kas teda tahetakse hävitada?" Aastal 1939 kirjutas ta täielikus meeleheites patukahetsusnäidendi "Batum", mis pigem oli summutatud karje kui ülistus noorele revolutsionäärile Stalinile. Aga see teda ei aidanud: tal puudus õige päritolu! Oma fantastilises romaanis "Meister ja Margarita", mis trükiti kärbetega ära alles 1966. aastal, rõhutas ta, et argus on hullemaid surmapatte.

Müüt väidab, et Trotski suhtus ka kirjandusse liberaalselt või koguni avangardistlikult. Ta olnud kompetentne kirjanduskriitik. Aastal 1923 avaldas Trotski ühes kogumikus valiku oma artikleid kirjanduse kohta, lülitades sellesse ka tema osalusel vastuvõetud parteilised otsused tsensuuri küsimustes. See jubedusttekitav raamat kannab pealkirja "Kirjandus ja revolutsioon". Selgub, et Trotski taotles muuta kirjandust revolutsiooni relvaks. Tema meelest tulnuks kommunismile kahjulikud mõtted täielikult välja rookida, aga seejuures ära kasutada vaenuliku kunsti vormivõtted ja nende kaudu propageerida uut kommunistlikku sisu. Nõnda sai alguse plakatlikkus. Juurutati nn proletaarset kultuuri, mis tegelikult tähendab kultuuritust. Trotski ei varjanud, et revolutsioonilahingute vahel polegi proletariaadil mahti kultuuri viljelda. Aga ta lubas seda võimalust 50 aastat hiljem, kui revolutsioon on lõplikult võitnud ja jääb aega ka proletaarse kultuuri jaoks. Seni pidid töölised olema peamiselt revolutsioonisõdurid.

Trotski väitis tahtvat välja juurida koguni alateadvuslikku taju. Kuidas see oleks võimalik olnud, seda ta lähemalt ei seletanud.

Sergei Jessenini mõrvamisest

Ka kõige andekama poeedi Sergei Jessenini lasi mõrvata Lev Trotski. Ametlik seletus: enesetapp. Aga enne mõistatuslikku ülespoomist oli keegi purustanud enesetapja pea, nii et ajuollus oli välja voolanud. Ometi väidab juudi professor Aleksander Giljarevski Jessenini surmatunnistuses, et poeet poos end üles.

Mõrva peamine motiiv oli poeem "Lurjuste maa", milles Jessenin üllatuslikult kujutab juudi türanni Leibman-Tšekistovit. Kõik tema tuttavad tundsid kujutatus ära Bronstein-Trotski. Algul oli Jessenin "revolutsiooni" tervitanud, kuid õige varsti polnud tal enam mingeid illusioone ning ta suutis läbi näha ka jõud selle poliitilise mängu taga. Jessenin kirjeldas, kuidas ameerika ärimehed haarasid Venemaal poliitiliste gangsterite abil võimu. Neist said nõukogude maaklerid, kes spekuleerisid marksismiga. Ta nimetas uusi võimureid parasiitideks ja ütles otse välja, et nõukogude vabariik on **bluff** (sõna oli kirjutatud ladina tähtedega!). Kujutatud oli ka Trotski hõõguvat viha vene kultuuri vastu.

Katkendeid poeemist oli Jessenin lugenud oma tutvusringkonnas. Trotskit informeeriti selle sisust ning ta ei võinud andestada.

Märtsis 1925 vangistati Jessenini sõber poeet Aleksei Ganin. Teda süüdistati seltsimees Trotski au teotamises. Ta mõisteti surma ja hukati. Ganin oli koos tuntud poeetide Pjotr Orešini, Sergei Klõtškovi ja Sergei Jesseniniga avalikult kuulutanud, et Venemaal on võim juutide käes. Ühe salajase miilitsaraporti andmeil olid nood neli ühes õllebaaris 1923. aasta lõpul lärmakalt arutanud kommunistlike juutide Venemaa-vastast kahjurlust.

Jesseniniga oli raskem arveid klaarida. Ta oli juba siis maailmakuulus. Koos oma ameeriklasest naise baleriin Isadora Duncaniga viibis ta aastail 1922–23 mitmel pool Euroopas ja USAs.

Juba 20. veebruaril 1924 oli Moskva kohtunik Komissarov otsustanud Jessenini antisemiitlike väljenduste eest arreteerida.

Jessenin sai sellest teada ja varjus põranda alla. Tihti leidis ta lohutust alkoholist.

Septembri algul 1924 varjas Jessenin end Bakuus, kus ta juhtus oma hotellis vastamisi GPU agendi Jakov Blumkiniga. Too ähvardas Jesseninit revolvriga ja kirjeldas, mis temasuguseid Moskva GPU keldris ees ootab. Jessenin põgenes Gruusia pealinna Tiflisi (Thbilisi), kus hankis endale revolvri. Seejärel naasis ta Bakuusse.

6. septembril 1925 sõitis Jessenin koos Sofia Tolstajaga Moskvasse tagasi. Järsku ilmus välja kaks juuti – A. Rog ja Levit, kes provotseerisid Jesseninit juudivastastele ütlustele. Kurski jaamas võtsid Rog ja Levit Jessenini kinni ja andsid miilitsa kätte. Juudi kohtunik Lipkin taotles ta vahi alla võtmist. Aga Jessenin vabastati, nagu seda oli tehtud ka Moskvas 23. märtsil 1923, mil GPU salaagendid, juutidest vennad M. Ja I. Neiman, tahtsid ta antisemitismi eest vastutusele võtta (seaduslik alus: Kriminaalkoodeksi §§ 172 ja 176). GPU oli selleks ajaks kogunud hulga kaebusi, mis sisaldasid Sergei Jessenini juudivastaseid ütlusi. Need näitasid ühtlasi, et Sergei Jessenin mõistis oivaliselt Venemaa tegelikku seisukorda. Kohtupidamine äratanuks aga liialt suurt tähelepanu. Siis tulnuks paljastada ka salaagente, kes olid Jessenini tutvusringkonda imbunud. Seepärast loobuti koguni mitu korda teda süüdi mõistmast, kuigi tema vastu oli juba jõutud algatada kriminaalasi antisemitismi (s.t kontrrevolutsiooni) eest.

Trotski valis teise viisi, kuidas Jesseninist lahti saada. 23. detsembri õhtul 1925 kolis Jessenin Moskvast Leningradi. Ta lootis leida hea korteri, välja anda oma kogutud luuletused kahes köites ja asutada kirjandusliku ajakirja. Algul kavatses ta elada hotellis "Angleterre".

Jessenini mõrvamine tehti eriülesandeks GPUle, kes varem oli nõukogude võimu vastaseid ka välismaalt Moskvasse tarinud, et nad seal hukata. Ööl vastu 28. detsembrit 1925 saabus hotelli, kus Jessenin elas, elukutseliste mõrvarite rühm eesotsas juut Jakov Blumkiniga. Nad murdsid Jessenini tuppa sisse. Nende käsilane oli

Wolf Erlich, kelle hilisem ülesanne oli juhtumi uurijate eksiteele viimine. Üllatavalt hakkas Jessenin vastu, mida kuulsid ka naabrid. Mõrvarid peksid Jesseninit jalgadega ja purustasid mingi esemega tema pea, enne kui nad ta üles riputasid.

Jessenini mõrvar Jakov Blumkin alustas Odessa sünagoogi rabina. Nagu paljud äärmusjuudid, läks ta pärast bolševike võimuletulekut tšekaa teenistusse. Ühtlasi oli ta sotsiaalrevolutsionääride (esseeride) partei liige. Trotski andis talle 6. juuliks 1918 ülesande mõrvata Saksa suursaadik krahv Wilhelm von Mirbach, et ei peaks tegema Bresti rahu. Mõrvas süüdistatigi esseere. Ka soome kommunist Aino Kuusinen ütleb oma mälestustes, et Mirbachi mõrvas GPU agent Jakov Blumkin.

Aprillis 1919 komandeeriti Blumkin Kiievi tšekaasse. Suvel 1920 naasis ta Moskvasse, kus õppis sõjaväeakadeemias. Hiljem määrati ta Kaukaasiasse sõjaväeinstruktoriks, et Gruusias 1924. aasta suvel juhtida nõukogudevastase mässu mahasurumist. Seal sai Blumkin kurikuulsaks. Seejärel komandeeriti ta Mongooliasse, kus ta määrati poliitilise politsei ülemaks. Boriss Bažanovi mälestustes hakanud ta seal nii agaralt ja meeletult rahvast hukkama, et GPU juhtkond oli sunnitud ta tagasi Moskvasse kutsuma. Seejärel aitas ta Trotskil kirjutada propagandaraamatut “Kuidas relvastati revolutsiooni”. Aastal 1925 sai ta Trotskilt niisiis ülesande Sergei Jessenin kõrvaldada.

Ajakirjanik Georgi Ustinov ja tema naine Jelizaveta, kes samuti elasid hotellis ”Angleterre”, läksid esimestena 28. detsembri hommikul Jessenini tuppa. Timukad olid sorinud Jessenini pabereis ja asjades – ilmselt lootes leida ”Lurjuste maa” käsikirja. Peatselt tuli sinna Wolf Erlich. Ustinov taipas, mis oli juhtunud ja lubas kogu tõe poeedi mõrvamise kohta avalikustada. Järgmisel päeval leiti Georgi Ustinov ja tema naine toas pooduna. Enne surma oli nende kallal pruugitud vägivalda. See avalikustati üksikasjaliselt vene ajakirjanduses (”Molodaja Gvardija” 1990, nr 19).

29. detsembril 1925 teatasid Leningradi õhtulehed, et 30-aastane Sergei Jessenin oli lõpetanud oma elu enesetapuga.

Lõpuks saadeti Blumkin nõukogude spionaažiülemana Lähis-Itta. Ta värbas agente Süürias, Palestiinas ja Egiptuses, kasutades passi, mis oli välja antud Sultan-Sade nimele. Blumkini tookordsed ülemad olid Vjatšeslav Menžinski ja Mihhail (Meier) Trilisser.

Timukas Blumkini elu lõppes samuti timuka käe läbi. Stalin laskis ta 3. novembril 1929 hukata, sest Blumkin oli suvel 1929 Konstantinoopolis kohtunud Trotskiga. Surres oli Blumkin hüüdnud: "Elagu Trotski!" (Juri Felštinski, "Maailmarevolutsiooni kokkuvarisemine". London, 1991. Lk. 617-618.)

Võidukas Stalin

Kui Trotski lõpuks mõistis, et Stalini abil pole enam võimalik manipuleerida, hakkas ta peasekretäri ründama, sest too võttis oma ametiseisundit tõsiselt. Poliitbüroo istungil 1925. aasta algul nimetas Trotski Stalinit revolutsiooni hauakaevajaks. Hoolimata Trotski suurest panusest illuministlik-kommunistliku poliitika kehtestamisse tahtis Stalin pärast seda solvangut temast ja ta kambameestest lahti saada. Juba jaanuaris 1925 tagandati Trotski sõjaasjade rahvakomissari kohalt, tema järeltulijaks sai Mihhail Frunze. 23. oktoobril 1926 heideti Trotski Poliitbüroost välja. Augustis 1927 õnnestus Stalinil ta välja manööverdada ka parteist. 16. jaanuaril 1928 saadeti Trotski Kasahstani pealinna Alma-Atasse pagendusse.

Oktoobris 1927 oli Trotski püüdnud Stalinile vastu hakata, viidates Lenini "testamendile". Ent oli juba hilja. Ühtlasi püüdis Stalin kätte saada Adolf Joffe pangaarvet, aga Trotski lähedane kaaslane keeldus oma varastatud raha Stalinile andmast ja eelistas 17. novembril 1927 enesetappu, nagu avalikustas ajaloolane Igor Bunitš. Trotski kaotas oma propagandaülema. Parvus, Trotski ja Skobelev olid tavatsenud nooruses Joffe pool kokku saada.

31. jaanuaril 1929 pagendati Trotski Türgisse, kus ta elas paar aastat. Teda oli ametlikult süüdistatud spioneerimises ja kontr-

revolutsioonilises tegevuses. Seejärel elas ta Prantsusmaal ja Norras. Aga Norra võimurid nõudsid pärast Moskva surveavaldusi aastal 1936, et Trotski lahkuks riigist: ta oli avaldanud stalinismikriitilise raamatu. Ta siirdus Mehhikosse, kus jätkas oma hiigelvaranduse kulutamist ja rajas kuritegeliku organisatsiooni – Neljanda Internatsionaali, millest sai ebaküpsete inimeste rahvusvaheline õõnestusliikumine. 1937. aastal lobises Trotski välja, et paari-kolme aasta jooksul puhkeb Teine maailmasõda. Masside eksitajana polnud Trotski vabamüürlusele enam kasulik. Seepärast hakkasid vabamüürlased tema isiku ja ta ideoloogia vastu võitlema. Seda möönis Trotski aastal 1932 ka ise. Tema kaastöölised Zinovjev, Kamenev ja paljud teised hukkusid stalinistlikus Nõukogude Liidus.

Trotski mõrvamine

Ajalooprofessor Nikolai Vasetski kirjutas jaanuaris 1989 "Literaturnaja Gazetas", et Stalin isiklikult andis käsu Trotski mõrvata. "On aeg Trotskile lõpp teha," ütles Stalin, kes oli lootnud Trotski järel nuhkimisega saada lähemaid andmeid tema pangakontode kohta, ent lõpuks oli ootamisest tüdinenud. Pealegi ei suutnud Stalin vana solvangut ikka veel unustada. Need andmed pärinevad nüüd avatud Nõukogude arhiividest. Varem väideti Nõukogude Liidus, et mõrvareiks olid pettunud trotskistid.

NKVD polkovnik Leonid (Naum) Eintington värbas roima toime panema hispaania kommunisti Jaime Ramón Mercader del Rio, kes tegutses Mornardi nime all. Eintington oli olnud Ramóni ema armuke. Tema ema oli NKVD agent. Osav alpinist Mercader imbus Coyoacánis, mis oli tollal Mexico City eeslinn, Trotski lähedasse tutvusringkonda. Operatsiooni kavandas Pavel Sudoplatov.

20. augustil 1940 purutas Mercader Lev Trotski pea alpikirkaga. Päev hiljem, 21. augustil heitis Trotski hinge. Paraku ei surnud

koos temaga tema psühhopaatilised ideed. 28. märtsil 1991 märkasin Lõuna-Hispaanias Tarifas ühele seinale maalitud ärevusttekitavat teksti: “Lenini ja Trotski ideed elavad edasi.”

Stalin lasi tappa enamiku koonduslaagreis viibivaist trotskistidest. 1938. aasta aprillil lasti Nõukogude Liidus maha Trotski vanem vend Aleksandr Bronstein, sama aasta juulis leiti Trotski sekretäri Rudolf Klementi peata laip Seine’i jõest. Trotski poeg Lev Sedov mürgitati Pariisi haiglas.

Aastal 1989 sulas jää Trotski kirjutiste avaldamiseks ka Nõukogude Liidus. Ajalehes “Komsomolets” ilmus augustis 1989 mitu Trotski artiklit. Suvel 1990 avasid Mexico City võimurid Trotski muuseumi. 21. augustil 1990 ülistas Trotskit tema 50. surma-aastapäeval mitusada mehhiklast. (“Dagens Nyheter”, 22. august 1990) Trotski lapselaps Esteban Volkov avaldas siis kahetsust, et Moskvas ei ole veel Trotski muuseumi. Märtsis 1992 võisid trotskistid Venemaal moodustada oma Tööliste Demokraatliku Partei, kes lubas taastada selle kommunismi, mis kehtis enne Gorbatšovi perestroikat. (“Aftonbladet”, 22. märtsil 1992.)

Ka Lev Trotski lapselapselaps David Axelrod järgis terroristlikku traditsiooni. Uudisteagentuur Reuter teatas, et 28-aastane David arreteeriti 12. juunil 1989 Iisraelis, kus ta uusasunikuna oli hävitanud palestiinlaste omandit ja teotanud Iisraeli sõdureid.

Trotski mõrvar mõisteti 20 aastaks vangi. 1960. aastal siirdus ta Tšehhoslovakkiasse ja seejärel Moskvasse, kus ta nimetati Nõukogude Liidu kangelaseks ja talle anti Kuldtäht. Ta võttis endale uue nime – López. Mercader suri 65-aastasena novembris 1978 Havannas, kuhu Fidel Castro oli ta siseministeeriumi ametnikuna tööle kutsunud. Ramón López on maetud Moskvasse.

Säherdune on retušeerimata pilt “revolutsioonikangelasest” Leiba Bronsteinist ja tema inimvaenulikust pärandist, mida nii kaua on salakavalate müütide abil varjatud. Fanaatiline Trotski tahtis kasutada veel rohkem sundi ja jõudu talupoegade vastu kui Stalin ja tolle tähtsaim nõuandja Lazar Kaganovitš. Trotski kisendas Leniniga võidu: “Tapke nad!” Venemaal oli tollal kuuskümmend

miljonit talunikku. “Tapke nad!” Nõnda Lenin ühel lendlehel nõudiski.

On väidetud, et Lenin oli revolutsiooni aju ja Trotski selle hing. Tema ennekuulmatu kahjurlus surus Venemaa elanikud põrmu. Kuigi trotskistid väitsid, et nende õpetaja ei haudunud iialgi salasepitsusi, ütlevad dokumendid ja tema enda tsitaadid hoopis muud: Trotski oli jälk sadist, julmemaid ja ohtlikumaid ”revolutsionääre”, salakaval demagoog ja õnnetu lurjus, keda lõpuks tabas jube surm.

Trotski nõudel lasti venelasi massiliselt maha. Ta võttis pantvangideks lapsi, käskides nad vajaduse korral halastamatult tappa. Trotski päästis roimarid vanglaist välja, et noodki rahvast terroriseeriksid. Omaaegne aktiivne rootsi trotskist Peter Englund iseloomustas Trotskit kalgi kuradina. (“Expressen”, 21. august 1990.) Temas oli nii palju õelust, et kõik, mida me oleme lugenud keskaegse inkvisitsiooni jubedustest, lausa kahvatub selle kõrval. Jõhker Trotski jätkas jakobiinide traditsioone, öeldes: “Me ei vaja mingeid ministreid, sest me kasutame rahvakomissare.” (Jakobiinide Prantsusmaal nimetati neid samuti *commissaires.)*

Trotski ja Lenin propageerisid Maailma Ühendriikide moodustamist. Enne taheti ühendada Euroopa riigid. Oktoobris 1917 ütles Trotski: “Tuleb rajada Euroopa Ühendriigid.” Koos Leniniga kehtestas ta Venemaal punase kakistokraatide (võhikute) võimu. Venemaa pidi selle hukatusliku roima eest ennekuulmatut hinda maksma.

Trotski müütide levitajate loogikat pole raske mõista. Kuna Stalin oli õel, pidi Trotski olema hea. Tegelikult olid mõlemad õelad psühhopaadid. Stalin oli andetu ja tal polnud oma ideid. Kummalgi ei olnud sõpru.

1993. aasta sügisel esilinastus hästidokumenteeritud vene mängufilm ”Trotski”, kus esimest korda näidati, mäherdune koletis oli Leiba Bronstein tegelikult.

Nüüd tuleb juttu sellest, kuidas maailma jõhkraim, marksistlik riik õieti rajati.

KUIDAS KOMMUNISTID VÕIMULE TULID

Juba Fjodor Dostojevski ennustas, et kommunism tuleb Euroopast ja selle kehtestamine nõuab sada miljonit ohvrit, tuues häda kogu inimkonnale. Vene eksiilfilosoof Nikolai Berdjajev hoiatas oma raamatus "Ajaloo mõte" (1923), et apokalüptilisele õudusele eelneb üha pimedam ebahumaanne ajajärk.

Alles nüüd on suhteliselt lihtsam kirjeldada sündmusi, mis tõid bolševikud võimule. Kättesaadav andmestik tõestab täielikult, et rahvusvaheline konspiratsioon vallandas Venemaa "revolutsioonid".

Aastal 1915 mõtles Aleksander Parvus (Israel Helphand) välja bolševike (loe: illuminaatide) võimuletuleku plaanid. Need aidanuks teoks teha Saksa luureteenistus. Peaosa oli ta kirjutanud Vladimir Uljanov-Leninile. Samal aastal sai Parvus Saksa rahandusministeeriumist seitse miljonit marka, "et Venemaal revolutsioonilist propagandat teha". Oma plaane arutas Parvus Leniniga Zürichis 1915. aasta mais. Lenin eelistas kangekaelselt ohvrina Šveitsi.

Ameerika ajalehe "The New Federalist" (11. september 1987) andmeil andis Parvus oma intriigidega tõuke Esimese maailmasõja vallapäästmiseks. Ta oli hästi informeeritud. Aastal 1904 ennustas ta, et tööstusriigid kistakse maailmasõtta, millele järgneb suurte sündmuste verine koidik.

Lenin ei suutnud kujutledagi, et bolševikud tema eluajal võimule tulevad. Ta ütles selle otse välja oma loengul Bernis 22. jaanuaril 1917, niisiis veidi enne veebruaripööret. ("Kogutud teosed". Moskva, 19. köide, lk. 357.) Lenin ei uskunud sedagi, et võib puhkeda maailmasõda. Siit nähtub, et ta oli üksnes rahvusvahelise kapitali marionett.

Esimese maailmasõja taustast

Austria troonipärija Franz Ferdinandi mõrvarite Gavrilo Principi ja Nadelko Gabrinovici kohtuprotsessil selgus, et mõrvaplaani mahitasid peale Serbia natsionalistide organisatsiooni *Must Käsi* ka Prantsuse Grand Orienti massoonid, kellel oli õnnestunud rühmitusse sisse pugeda. See ennekuulmatu provokatsioon välmiti Pariisis Grand Orienti peakorteris (rue des Cadets 16) 1912. aastal. Nedelko Gabrinovic tunnistas kohtus, et Franz Ferdinandi olid surma mõistnud vabamüürlased. Seda oli ta teada saanud vabamüürlaselt Ziganovicilt (tema andiski juudi vabamüürlasmõrvarile Principile brauningu). Kohtuotsus viidi täide 28. juunil 1914 kell 10.55. Mõrv õnnestus alles teisel katsel, kui autojuht tagurdas uuesti tapja laskepositsiooni. Kõike seda võib lugeda kohtuprotokollidest, mis avaldati Alfred Mousset' raamatus "L'Attentat de Sarajevo" (Pariis, 1930).

Franz Ferdinandi lähedase sõbra, välisminister krahv Ottokar Czernini (1872-1932) väitel oli troonipärija aasta enne sõda talle öelnud, et vabamüürlastel on kavas ta tappa.

Hiljem on nendest faktidest vaikides mööda mindud. Nagu sellestki seigast, et samal ajal üritati Pokrovskojes Siberis mõrvata Vene keisrinna soosikut ja maagi Grigori Rasputinit, kes ei tahtnud kuuldagi, et Venemaa võiks sõtta astuda. (Colin Wilson "The Occult". London, 1971. Lk. 500) Vürst Jussupovil õnnestus pärast korduvaid ponnistusi tappa Rasputin 29. detsembril 1916.

Ka hästi informeeritud austria vabamüürlane, bolševik Karl Radek (Tobiach Sobelsohn) teadis Austria kroonprintsi mõrvamise salaasjaolusid. Radek tundis Ziganovicit isiklikult Pariisi-päevilt. Ta püüdis sõjasaladusi avalikustada Moskva protsessil aastal 1937, kuid Stalini lakeid sundisid ta vaikima. Ka hiljem ei saanud ta võimalust oma suud avada ja nii viis ta saladused endaga hauda kaasa. ("Molodaja Gvardija" 1991, nr. 2, lk. 121.)

Ent millised olid Grand Orienti motiivid? Sionistlikud allikad on avameelsed. Ajaleht "Peiewische Vordle" ilmutas 13. jaanuaril

1919: "Rahvusvaheline juutkond... pidas hädavajalikuks Euroopat sõtta kiskuda, et kogu maailmas algaks uus juudi ajastu."

Ajakiri "British Israel Truth" ilmutas 1906. aastal: "Peame valmistuma suurteks muutusteks suures sõjas, mis Euroopa rahvastel ees seisab."

Viini sionistlik ajakiri "Hammer" ("Vasar") oli vahetult enne veebruaripööret Venemaal üllatavalt aus: "Vene riigi saatus on pandud üheleainsale kaardile... Vene valitsust ei saa päästa. Nii on juutkond otsustanud ja nii ka sünnib."

Litman Rosenthal selgitas 19. septembril 1919 ajalehes "American Jews News", et Esimese maailmasõja kutsusid esile juutide salasepitsused ja seda planeeriti Baselis juba augustis 1903. Ka sionistide juht Theodor Herzl ütles 1903. aastal, et maailm seisab suurte muutuste lävel.

Et need plaanid olid kaugeleulatuvad, tõestab rabi Reichhorn ajakirjas "Le Contemporain" 1. juulil 1880: "Me sunnime goid sõtta, kasutades ära nende uhkust, kõrkust ja rumalust. Nad kisuvad üksteist tükkideks. Nad ajavad üksteist oma aladelt välja, nii et me saame need alad anda oma rahvale."

Ajaloolase Gary Alleni väitel taheti Esimese maailmasõja abil ühtlasi vähendada sakslaste edu maailmaturul. Ajaleht "Jewish World" sedastas 16. jaanuaril 1919: "Rahvusvaheline juutkond sundis Euroopa sellesse sõtta mitte üksnes selleks, et suuri rahasummasid teenida, vaid et nende abil ka uut maailmasõda alustada."

Oscar Levy kirjutas Pitt-Riversile juulis 1920: "Vaevalt on moodsas Euroopas olnud sündmust, mida poleks mahitanud juudid. Võtame näiteks maailmasõja... Ärge arvake, et see on nali... Kõik senised ideed ja liikumised pärinevad ühest või teisest juudi allikast, sest juudi ideed on enda alla heitnud kogu universumi." ("The World Signification of the Russian Revolution", Oxford, 1920.)

Karl Heise üllitas enne Esimest maailmasõda inglise vabamüürlaste Euroopa kaardi aastast 1888. Kaart tutvustas Euroopa uusi, sõjajärgseid piire. Aastal 1919 trükiti Baselis tema huvitav raamat "Entente: Freimaurerei und Weltkrieg" ("Antant: vaba-

müürlus ja maailmasõda"), mis analüüsis vabamüürlaste salakavalat osa Esimese maailmasõja esilekutsumises.

Ajaleht "Truth" ilmutas detsembris 1890 groteskse kaardi, kus näha olevad Euroopa piirid pidid kehtima hakkama aastal 1919. Kolme keisririiki enam ei olnud. "Mida vabamüürlaste vastased kah välja ei mõtle!" Aastal 1919 ei naernud enam keegi.

Nagu eespool öeldud, muretses Parvus raha ka riigipöördekatseiks aastal 1905. Nüüd võttis ta Lenini enda hoolde. Juba aastal 1901 oli ta lasknud Leninil "Iskrat" toimetada oma kodus ühes Müncheni eeslinnas ja muretsenud Leipzigis sobiva trükikoja. Parvus hoolitses sellegi eest, et kogu tiraaž veeti Venemaale. Ka Zürichis võis Lenin elada Parvuse korteris. (Lenin elas Šveitsis aastail 1914–17.)

Parvus oli Leninile seletanud, et revolutsiooni organiseerimiseks peab olema raha, kuid läheb seda tarvis võimul püsimiseks veel rohkem. Parvus teadis, mida rääkis, sest Balkani sõdade aegu 1912–13 oli ta olnud nii Türgi kui ka Bulgaaria valitsuse rahandusnõunik. Relvaäri tegi temast kröösuse. Kreekas Salonikis linnas tegutsedes oli tal kontakte kohaliku võimsa vabamüürlasorganisatsiooniga *Macedonia Risorta*. Tema selja taga seisis Venezia mõjukamaid mehi vürst Giuseppe Volpi di Misurata, kes aitas Parvust rahaasjades, äris ja sidemete soetamises massoonidega. Seesama Volpi upitas 31. oktoobril 1922 võimule sotsialist-fašist Benito Mussolini, lastes Itaalia kuningal ta peaministriks nimetada, ja 1934. aastal rajas Liibüa. Mussolinile oli teinud heameelt peaminister Stolõpini mõrvamine, keda ta ühes artiklis nimetas "Neeva türanniks". Volpist sai Mussolini valitsuse rahandusminister. Volpi oli seisnud nende finantstegelaste eesotsas, kes provotseerisid Balkani sõdu (1912–13). ("The New Federalist", 11. september 1987.)

Aastal 1916 tegi Aleksander Parvus Saksa valitsusele ettepaneku anda Leninile ja tema parteile veel rohkem raha. Petrogradis võimule pääsedes sõlminuksid bolševikud Saksamaaga separaatrahu. Sakslased mõistsid hästi, et bolševikud suudaksid Vene-

maad hävitavalt nõrgestada. Keisri sionistlik nõunik, rikas tööstur Walter Rathenau (1867–1922) soovitas bolševikke finantseerida. Sama meelt oli Saksa suursaadik Kopenhaagenis krahv Ulrich von Brockdorff-Rantzau, tuntud 33. kraadi vabamüürlane. (Nesta Webster ja Kurt Kerlen "Boche and Bolshevik". New York, 1923. Lk. 33-34.) Parvusega oli ta lähisidemetes ja tema mõjualune. Parvus ise teenis selle ettepaneku pealt 20 miljonit kuldmarka.

Lõplikult otsustas asja Ulrich von Brockdorff-Rantzau kiri 14. augustist 1915. See kiri Saksa riigisekretäri asetäitjale võttis kokku Brockdorff-Rantzau vestluse Parvusega. Suursaadik soovitas tungivalt palgata Helphand Venemaad õõnestama, sest ta on "ülitähtis mees, kelle tavatut võimu peab sõja kestel minu arvates kasutama". Ta lisas hoiatavalt: "Ilmselt on Helphandi mahitavaid jõude riskantne kasutada, aga kindlasti näitaks see meie nõrkust, kui keeldume nende teenetest kartuses, et me ei suuda neid suunata." (Z. A. B. Zeman, "Saksamaa ja revolutsioon Venemaal aastail 1915–18. Saksa välisministeeriumi arhiivi dokumendid". London, 1958. Lk. 4, dokument 5.)

Esimesed viis miljonit marka "revolutsiooniliseks propagandaks" oli Saksa välisministeeriumist bolševikele üle kantud õieti juba varem, 7. juulil 1915. Üks vahendaja oli sakslaste Eesti agent Aleksander Kesküla, kelle koostöö nendega algas 12. septembril 1914. Leniniga kohtus Kesküla esimest korda sama aasta 6. oktoobril. Leninil olid sakslastele ka omad nõuded, mille hulgast võiks mainida himu okupeerida India.

Samasugust huvi näitasid üles Ühendriikide rahamehed Venemaalt pärinevate "revolutsionääride" ärakasutamiseks oma eesmärkides. Eelkõige püüdis rahvusvaheliste riigikukutajate üle kontrolli haarata "American International Corporation" John Pierpont Morganiga eesotsas, nagu avalikustas Antony Sutton oma uurimuses "Wall Street ja bolševistlik revolutsioon" (Morley, 1981, lk. 41).

Juudi ajaloolase David Shubi andmeil finantseerisid bolševikke peamiselt Jacob ja Mortimer Schiff, Felix ja Max Warburg, Otto

H. Kahn, Jerome J. Hanauer, Alfred Milner ja vasemagnaadid Guggenheimid. Shub oli aastal 1906 areteeritud revolutsioonilise tegevuse eest ja saadetud Siberisse asumisele. Aastal 1908 ta pages Ühendriikidesse. Tal oli kontakt kõikide revolutsioonijuhtidega. 1966. aastal avaldas ta Lenini eluloo.

Ka USA riigidepartemangu dokument 861.0/5339 kinnitab seda. Seal mainitakse veel kahte rahastajat: Max Breitung ja Isaac Seligman. Nad kõik olid juudid. Sama dokument teatab, et tsaari kukutamine oli planeeritud veebruariks 1916.

Bolševistliku propaganda kirjastamises Venemaal mängis tähtsat osa Hamburgi sionistlik pankur Max Warburg, kelle mõjul nõustus ka Saksamaa tööstur Hugo Stinnes 12. augustil 1916 andma kaks miljonit rubla kirjastustegevuse rahastamiseks. (Zeman "Germany and the Revolution in Russia, 1915-18. Documents from the Archives of the German Foreign Ministry" / "Saksamaa ja revolutsioon Venemaal aastail 1915–18. Saksa välisministeeriumi arhiivi dokumendid". London, 1958. Lk. 92.) Niisiis pole andmed, et Max Warburg ja teised ülirikkad juudid toetasid kommunismi, tuulest võetud, nagu mõned "kõiketeadjad" üritavad seletada. Max Warburg oli Saksamaa kõige kuulsam pankur. Ajakiri "Hammer" (nr. 502) nimetas teda 15. mail 1923 "salakeisriks".

Max Warburgi vend Paul oli abielus juudi pankuri Salomon Loebi tütre Nina Loebiga. Kuhn, Loeb & Co oli USA mõjurikkamaid pangasündikaate. Max Warburgi teine vend Felix abiellus Frieda Schiffiga, kelle isa Jacob Schiff (1847–1920) pärines rabi perekonnast. Jacob Schiff oli sündikaadis Kuhn, Loeb & Co tähtsamaid isikuid. Perekond Schiffil ja perekond Rothschildil oli juba XVIII sajandil Maini-äärses Frankfurdis kaksikettevõte. 20-aastane Jacob Schiff saabus New Yorki 1867. aastal. Tema koolitaja oli Rothschild, kelle rahaga hakkas Schiff end sündikaati Kuhn, Loeb & Co sisse ostma. Nii Paul kui ka Felix Warburg said Kuhn, Loeb & Co osanikeks.

Aastal 1916 hakkas Aleksander Parvus innukalt bolševike võimuletulekut ette valmistama, ühtlasi kandes hoolt, et Leninil

poleks rahanappust. (Igor Bunitš, "Partei kuld". Peterburi, 1992. Lk. 34.) Nii sai Lenin Parvuselt ühtekokku kuus miljonit dollarit kullas. (Karl Steinhauser "EG – Die Super-UdSSR von morgen" / "Euroopa majandusühisus – hiiglaslik tulevane Nõukogude Liit". Viin, 1992. Lk. 167.)

Samas värvati "revolutsioonilisse" tegevusse võimalikult palju äärmusjuute. Saksa juut Karl Kautsky (1854–1938) toonitas, et "Venemaa juutidel oli vaid üks truu sõber – revolutsiooniline liikumine". Juutide osatähtsus bolševistlikus parteis ulatus siis 30–50%-ni. Ühtlasi nõudsid nii Lenin kui ka Trotski sotsialistidelt, et sõda kasvaks üle revolutsiooniks. Dostojevski nägi ette, et juudid teevad venelastest orjad, muudavad nad koormaeesleiks ja joovad rahva verd.

Vene juutide päritolust

Lääne-Euraasia europiidse rassi järeltulijatena asusid kasaarid Volga deltasse III sajandil. Nende arengus etendasid tähtsaimat osa muistsed türgid, kes 100 aasta vältel (558–650) kasutasid Kasaariat sõjabaasina. Kasaarid lõid türgi khaanide juhtimisel edukalt tagasi araablaste sissetunge, kaitstes end visalt VIII sajandi tugevaima ja agressiivseima võimu vastu. Kasaaride etniline tõus vältas umbes 150 aastat – VII sajandi kespaigast VIII sajandi lõpuni, mil juudid selle katkestasid.

Esimesed juudid siirdusid Kasaariasse vaenamise eest Pärsias, sest nad olid tegutsenud valitsuse vastu. Uus suurem sisseränne toimus VIII sajandil Bütsantsi impeeriumist, kust nad kihutati välja koostöö eest araablastega, mille põhjustas majanduslik konkurents kreeklaste ja armeenlastega. Põliselanikud kasaarid jätkasid põlluharimist, juudid tegelesid kaubandusega. 723. aastal andis Bütsantsi keiser Leon III käsu juudid ristida. Kasaariasse sattunud juudi kaupmehed, nn radohniidid, haarasid enda kätte monopoli karavaniteedel Hiinast Euroopasse. Õitsele lõi orjakaubandus.

Rikkad juudid tõid Kasaaria khaanile rohkeid kingitusi ja juudi kaunitarid täiendasid tema haaremit. VIII sajandi lõpul sündis juutide ja kasaaride segaabieludest arvukalt lapsi. Juudikasaari segaverelised ja isegi juudid hakkasid end X sajandil nimetama kasaarideks. Juutide järeltulijad nimetasid end kasaarideks kuni XI sajandi lõpuni. Põliselanikud jagunesid türgikasaarideks ja sissetungijad juudikasaarideks.

Kasaari kaganaadi pealinn oli algul Semender, seejärel Volgaäärne Itil (praegune Astrahan). Teised tähtsad linnad olid Sarkel Doni ääres ja hiljem Kiiev Dnepri ääres. Itili juudi elanikkond koosnes umbes 4000 perest. Palgasõdurite hulk pealinnas ulatus seitsme tuhandeni. Juudi kogukond Itilis kahmas enda kätte tohutuid rikkusi ja lülitas oma koosseisu ka Ashina dünastia türgi khaanid. Nii toimus kasaari ülikute ja rahva eraldumine.

IX sajandi esimesel kümnendil haaras Kasaari khaaniriigis võimu mõjukas juudi prohvet Obadija, kes tegi Ashina dünastia khaanist oma marioneti ja kuulutas judaismi riigiusundiks. Ta kehtestas kogu riigis teokraatliku korra. Kõik riiklikud ametid läksid juutide kätte. Khaan (kagaan) jäeti küll ellu, kuid teda hoiti koduarestis, nii et kaksikvõim oli täielik pettus. Khaani näitasid juudid rahvale vaid kord aastas. Võimuvahetusest ei saanud kasu kasaarid, vaid sisserännanud juudid.

Juudi rabid ei kavatsenud Kasaaria elanikkonda judaismi pöörata, vaid hoidsid oma õpetust võimu haaranud rahva jaoks, kellele nüüd kõik hüved olid kättesaadavad. Kasaarid jäid paganausu juurde.

Riigipööre kutsus esile kodusõja. Obadija kasutas juutide Kaananimaa vallutamise aegse totaalse sõja taktikat. 820. aastail pääsis Kasaarias maksvusele uus kord.

Kasaariast sai ühendus, kus rõhutute mass vastandus vere ja religiooni poolest võõra valitseva klassiga. Juudid, kes ei saanud kiidelda sõjalise vaprusega, hakkasid alistatud põlisrahvast ning naaberrahvaid terroriseerima polovetsi, petšeneegi, vene, isegi moslemite hulgast värvatud palgasõduritega. Vallutamisihas tungi-

sid nad ka Krimmi poolsaarele, mille kaudu hakati kauplema Vahemere maadega.

IX sajandi keskel leppisid kasaarid varjaagidega kokku Ida-Euroopa jagamises, aga X sajandil haarasid nad enamiku alasid enda kätte (nende võimu alla läksid bulgaarid, idaslaavlased, mordvalased jt). IX ja X sajandi vahetusel saavutasid juudi-kasaarid võimutäiuse, ähvardades Ida-Euroopa põliselanikke valikuga, kas orjus või häving.

Kasaaria juudid sepitsesid oma suguvendade toel ja berberi palgasõdurite abil Prantsusmaalgi riigipööret, kuid enne jõudsid slaavlased Kasaaria purustada.

Üks ülestõus järgnes teisele. Aastal 922 vabastasid bulgaarid end kasaaride ikkest. Kasaaria, mis algul paiknes Volga deltas, hõlmas seejärel hiiglaslikke stepialasid Musta mere ja Kaspia mere vahel, ulatudes lõpuks Kiievi ja Volga keskjooksul asuva Volga-Bulgaariani. Riik eksisteeris VII sajandist kuni 965. aastani, mil Kiievi-Vene suurvürst Svjatoslav sealse juudi valitsuse hävitas. Kasaaria juudi ülikud pagesid, rõhutud kasaarid ja ümberkaudsed rahvad vabanesid.

Sõja üle elanud kasaari juudid hajusid oma endisel võimualal laiali, pannes aluse nn askenazhi juutide harule. Edaspidi kujunesid Ida-Euroopa suurimad juudi keskused Ukrainas, Poolas ja Leedus. Ent maa põliselanikest kasaarid hajusid teiste rahvaste hulka ja loobusid oma nimest. (Lev Gumiljovi uurimused "Etnosfäär – inimeste ja looduse ajalugu", Moskva, 1993; ja "Kasaaria avastamine", Moskva, 1996.)

Juudid oma kombeid ei muutnud. Aastal 1113 Kiievi vürstiks saanud Vladimir Monomahh pidas vajalikuks ohjeldada juutide liigkasuvõtmist. ("Nordisk Familjebok". Stockholm, 1946, 20. Köide. Lk. 690.) Sama taktika kordus Nõukogude Liidu moodustamisel, milles paljud kasaari juudid nägid kättemaksu nende orjariigi hävitamise eest.

Nagu hulk teisi uurijaid, oli ka Isaac Baer Levinsohn (1788–1860) kindel, et vene juudid ei tulnud Saksamaalt, vaid on pärit

Volga kallastelt. (Jacobs Raisin "The Haskalah Movement in Russia". Philadelphia, 1913–1914. Lk. 17.)

Veebruaripööre 1917

Juba aprillis 1916 oli vene vabamüürlastel valminud plaan tsaarivalitsus kukutada ja asendada see vabamüürlaste liberaalsotsialisliku juhtkonnaga. Nii möönis Pavel Miljukov oma memuaarides, et esialgne nimekiri nendest, kes pidid moodustama tulevase Ajutise Valitsuse, koostati 1915. aasta 13. augustil vabamüürlasettevõtja Pavel Rjabušinski korteris. Selles nimekirjas polnud vaid Aleksandr Kerenskit (õieti Aaron Kürbis). Kirjanik ja massoon Mark Aldanov (Landau) selgitas, et lõplik nimekiri valmis 1916. aastal hotellis "Frantsija". (Boriss Nikolajevski, "Vene vabamüürlased ja revolutsioon". Moskva, 1990. Lk. 164.) Nimekirja viimistleti 1916. aasta 6. aprillil vabamüürlaspublitsist Jekaterina Kuskova korteris Moskvas, nagu selgub tema enda kirjast. Vandenõule viitavaid andmeid on avaldatud ka eksiilajaloolase Sergei Melgunovi raamatus "Paleepöörde ettevalmistused" ja Grigori Aronsoni raamatus "Venemaa revolutsiooni koidikul" (New York, 1962, lk. 126).

Aastal 1912 olid USA sionistid ja massoonide ringkonnad võimule aidanud vabamüürlase Thomas Woodrow Wilsoni (1856–1924). Presidendina hakkas ta õhutama Vene tsaari kukutamist. Alustati laimukampaaniat. Juba aprillis 1912 oli üks ässituskampaania lõppenud Leena veresaunaga. Ulatuslikumad rahutused jäid siiski ära.

Venemaa oli sõjapidamiseks laenanud suuri summasid, tehes end sellega sõltuvaks. Augustis 1916 esitas juudi rahvusvaheline rahandusmaailm Vene valitsusele ultimaatumi: juudid peavad saama vene ühiskonnas olla juudid. Selle avalikustas Aleksandr Solženitsõn. Otsemaid tühistati kõik krediidid. Ilma nende laenudeta ei suutnuks Venemaa enam kaua sõdida. Välisminister

Sergei Sazonov tunnistas, et ka Antant ei saanud Venemaad aidata, sest oli samuti juudi kapitalist sõltuv. Štšerbakov ütles valitsuse istungil (protokolli järgi): "Me oleme sattunud nõiaringi. Me oleme võimetud: raha on juutide käes ja ilma nendeta ei saa me hankida kopikatki..." (A. Solženitsõn, "Kogutud teosed". Pariis, 1984, 3. köide. Lk. 263-267.)

Ka Thomas Jefferson oli omal ajal öelnud, et pangad on ohtlikumad kui seisvad sõjaväed. ("The Writings of Thomas Jefferson". New York, 1899, Vol. X, lk. 31.) Ühtaegu nõudsid Antandi massoonid Venemaalt sõja jätkamist Saksamaa vastu. See tõukas Venemaa katastroofi äärele.

Venemaa vabamüürlased aktiviseerusid 1916. aasta detsembris, takistades ühtlasi tsaaril vaherahu sõlmida. 1917. aasta jaanuaris loodeti aktsioon teostada juudi puurimipüha ajal, millega igal aastal tähistatakse 75 000 pärslase massimõrva, nagu on kirjeldatatud Vana Testamendi Esteri raamatus (9:16–26). Esimesed lasud lajatasidki puurimipäeval, 23. veebruaril (8. märtsil). Nädalaleht "Jevreiskaja Nedelja" avaldas 24. märtsil 1917 (nr. 12-13) nn veebruarirevolutsioonist artikli paljuütleva pealkirjaga "See juhtus puurimi ajal!", seega 23. veebruaril.

Et tsaar võimult kõrvaldada, olid vabamüürlased valinud ägeda loosungi "Demokraatia eest! Tsarismi vastu!". Loomulikult nõudis see palju raha, mis peaasjalikult tuli Ühendriikidest. 1917. aasta aprillis seletas Jacob Schiff avalikult, et revolutsioon Venemaal õnnestus tema majanduslikul toel. Vabamüürlased kasutasid taas ära toiduainete nappust, mille nad ise olid tekitanud. "Revolutsionäärid" ässitasid rahvast poliitilistele streikidele. Massoonid kavatsesid võimu üle võtta kahes järgus...

Müüt väidab, et sotsiaalse ülestõusu ja sellele järgnenud revolutsiooni kutsusid esile **spontaansed** rahutused. Harvardi ülikooli professor Richard Pipes pole säärase tõlgendusega nõus. Ta ütleb: "Ajaloolased on väitnud, et revolutsionäärid kerkisid esile rahva hulgast. Aga algallikatest selgub, et nad eksivad igas punktis, rajades oma väited müütidele." Prof Pipes rõhutab: "Veebruarirevolutsioon Petrogradis

1917 ei olnud sotsiaalne ülestõus, nagu seni on usutud – ja seda on lihtne tõestada." Tema andmeil oli sädemeks täistuubitud kasarmuis puhkenud vastuhakk 23. veebruaril (8. märtsil). Kuna paljud vene sõdurid olid sõjavangis, siis mobiliseeriti ka vanemaid mehi. Vastuhakkajad ei olnud sugugi sõja vastu, nagu hiljem on arvatud. Bolševikud teadsid, et rahunõue on ebapopulaarne. Talupojad tahtsid maad ja nad said seda. Ässitavad jõud tegid aga sellest tähtsusetust mässust 27. veebruaril (12. märtsil) riigipöörde. Kolm päeva hiljem, 2. (15.) märtsil sundisid massoonid tsaar Nikolai II troonist loobuma 2. märtsil (vene kalendri järgi 15. veebruaril) 1917, või muidu tapavad nad tema pere. Selle avalikustas tsaaripere lähedane sõber Anna Võborova oma memuaarides. Tsaar, kes tollal viibis Pihkvas, loobus kroonist oma noorema venna Mihhaili kasuks, kellest sai konstitutsiooniline monarh. Vabamüürlased sattusid raevu, et nad ei suutnud tsaaririiki kolme päevaga hävitada. Juba järgmisel päeval kihutasid nad Mihhail II troonilt minema, tema jäi viimaseks Vene tsaariks. Sellest asjaolust on massoonid seni vandeseltslaslikult vaikinud. Stanislav Govoruhhin rääkis Mihhail II-st oma filmis "Meie kaotatud Venemaa". Vabamüürlaste eesmärk oli tsaaririik maa pealt pühkida.

Tsaari kukutamiseks oli Petrogradi läkitatud lord Alfred Milner, Inglismaa vabamüürlaste suurmeister ja salarühmituse *The Round Table* juht (ajaloolase Gary Alleni andmeil toetas seda rühmitust perekond Rothschild). Mainitud tõiga avalikustas iirlaste esindaja Briti parlamendis: "Meie juhid saatsid lord Milneri Petrogradi revolutsiooni ette valmistama..." (Zeman, "Saksamaa ja revolutsioon Venemaa aastail 1915–18. Saksa välisministeeriumi arhiivi dokumendid". London, 1958. Lk. 92.) Esindaja protestis, sest nõnda oma liitlasega ei talitata. Keegi nende andmete tõepärasust ei eitanud. ("Parliamentary Debates, House of Commons", Vol. 91, nr. 218, 1917 22 March, col. 2081) Hiljem kulutas Milner 21 miljonit rubla, et kindlustada bolševike võimuletulek... Gary Alleni väitel kannab rühmitus *The Round Table* täit vastutust ka Teise maailmasõja vallapäästmise eest.

Juhtiv jõud tsaari kukutamisel oli 36-aastane juudi advokaat Aleksandr Kerenski, kes enne riigipööret oli kaitsnud vaid "revolutsioonilisi" terroriste. Kerenski oli 32. kraadi vabamüürlane. USAs pälvis ta 33. kraadi. Ta oli ka B'nai B'rithi liige. Ajaloolase Sergei Naumovi leitud dokumendid kinnitavad, et Aleksandr Kerenski oli vene Grand Orienti (Veliki Vostok) suurmeister. Nagu Sergei Naumov selgitas, oli Aleksandr Kerenski austria juuditari Adleri poeg. Ema oli hiljem abiellunud õpetaja Fjodor Kerenskiga, kes Aaroni lapsendas. Fjodor Kerenski oli olnud Simbirski reaalkooli õpetaja, hiljem direktor; selles koolis oli õppinud ka Vladimir Uljanov. Seejärel määrati Fjodor Kerenski Turkestani kooliinspektoriks. Seoses lapsendamisega sai Aaron ristinimeks Aleksandr.

Aleksandr Kerenski (Aaron Kürbis) juhtis Vene tsaari Nikolai II kukutamist. Tema käsutuses oli *Veliki Vostoki* 28 looži. Grand Orienti sotsialistidest esindajad sõitsid 1917. aastal Venemaale, et Kerenskile meelde tuletada 1912. aastal Grand Orientile antud vannet vaherahu mitte sõlmida.

Arsti kinnitusel olnud Kerenski ümberlõigatud. (F. Winberg "Risttee". München, 1922, I köide, lk. 197.) Juut Vladimir Bontš-Brujevitši (Lenini lähedane kaastööline) teatel olnud Aleksandr Kerenski vabamüürlane juba Riigiduuma liikmena. Oleg Platonovi andmeil oli Kerenski ühtlasi Venemaa vabamüürlaste Ülemnõukogu sekretär.

Siin võiks taas mainida, et terrorist Dmitri (Mordekai) Bogrovi sidus Kerenskiga vahetu koostöö, nii et pärast peaminister Pjotr Stolõpini mõrvamist pidi Kerenski kohe välismaale pagema, sest ta oli atentaadiga seotud. Sellele asjaolule on tähelepanu juhtinud ajaloolane Oleg Solovjov.

Kerenskit mahitas ka ameerika vabamüürlane ja valitsusametnik Richard Crane, nagu teatab Antony Sutton. Peamiselt finantseeris teda juudi pankur Grigori Berenson, kes hiljem siirdus oma perega Londonisse, kus tema tütar Flora abiellus kolonel Harold Solomoniga (Londoni tähtsamaid juute). 1930. aastail alustas Grigori Berenson aktiivset sionistlikku kampaaniat. Austria politoloog Karl Steinhauser on avalikustanud, et Briti suursaadik ja massoon George Buchanan oli Kerenski ja Londoni, Pariisi ja Washingtoni sidemees.

Tsaari kukutamiseks pidas Kerenski sidet teiste Grand Orienti juudi kõrgvabamüürlastega. Need olid Maksim Vinaver (1862–1926, kellest "Encyclopaedia Judaica" andmeil sai pärast veebruaripööret Ülemkohtu kohtunik), advokaat Oskar Grusenberg (1866–1940), Tartu Ülikooli lõpetanud ajaloolane Aleksandr Braudo (1864–1924), kirjanik ja poliitik Leontji (Leon) Bramson (1869–1940), kes lahkus Venemaalt 1920, advokaat ja poliitik Jossif Hessen (1866–1943), J. Frumkin, Joller ja M. Herzenstein. Ühendus Grand Orienti peakorteriga Prantsusmaal toimus Sergei Urussovi kaudu. (Boriss Nikolajevski, "Vene vabamüürlased ja revolutsioon". Moskva, 1990. Lk. 56-67.) Vürst Sergei Urussov oli mõisaomanik, kes reetis tsaari ja istus Kerenski vabamüürlaste valitsuses siseministritoolil. Nõukogude võimu kehtestamise järel töötas ta Riigipangas kõrgel kohal. ("Suur Nõukogude Entsü-

klopeedia”. Moskva, 1936, 56. köide. Lk. 301.) Tähtsuselt teine mees Kerenski järel oli Nikolai Nekrassov.

Kroonimistseremoonia ajal oli põrandale kukkunud tsaari rõivaid ehtinud Püha Andrease rist. Mõni tund hiljem puhkes Moskvasse uut tsaari vaatama tulnud rahva hulgas paanika, sest levinud oli kuuldus, et kroonimise puhul jagatavaid kingitusi ei jätku kõigile vaestele. Rahvamass üritas lähemale tungida, umbes kaks tuhat inimest lämbus või trambiti jalge all surnuks. Miljonid venelased pidasid seda halvaks endeks. Tsaar ei katkestanud siiski pidutsemist, vaid sõitis nõunike pealekäimisel edasi Prantsuse suursaadiku ballile. Ent ebausklike ennustus läks täide...

On ajaloolasi, kes pole ikka veel mõistnud, miks hülgas Nikolai II nii palju tähtsaid kindraleid. Tsaar ei väsinud kordamast, et teda reedeti. Nüüd on seegi mõistatus lahenenud. Juudi vabamüürlase Manuil Marguliesi andmeil olid kõige tähtsamad kindralid vabamüürlased, kes pidid tsaari asemel kuuletuma oma loožile. Ta nimetas nende kindralite hulgas Vassili Romeiko-Gurkot, Mihhail Aleksejevit (1857–1918), kes hiljem rajas valgete armee, Nikolai Ruzskit, Aleksandr Krõmovit, Aleksei Manikovskit, Aleksei Polivanovit, Aleksandr Mõšlajevskit, Pavel Dekanozovit (Suur Ida), V. Teplovi ja isegi Lavr Kornilovit, kellel kästi tsaariperele arreteerimisest teatada. (M. Nazarov, ”Naš Sovremennik” 1991, nr 12.) Hiljem lõpetas Kornilov vabamüürlastega suhted. Tsaari reetnud Riiginõukogu parempoolne juudi liige Aleksandr Gutškov oli samuti kõrgvabamüürlane, kellest sai Ajutise Valitsuse sõjaminister. Hiljem aitas ta organiseerida Kornilovi mässu, mille nurjumist ta võis pärastpoole soodustada. Reetureid oli koguni dünastia liikmete hulgas.

2. (15.) märtsil moodustasid vabamüürlased Ameerika malli järgi Ajutise Valitsuse eesotsas vürst Georgi Lvoviga (1861–1925). Juudi massoonid olid Mihhail II peale tigedad, et ka tema oli samal ajal võimul. See äpardus kõrvaldati ööpäev hiljem. 12. juunil 1918 mõrvati Mihhail rituaalselt Permis. Ta lasti maha ning põletati seejärel ahjus, nagu kuningas Taavet oli talitanud oma

vaenlastega. 3. märtsi öösel esitles uut valitsust Pavel Miljukov Tauria palees, kus asus Riigiduuma. Kõik üksteist ministrit olid massoonid. Ka välisminister Pavel Miljukov, ajalooprofessor ja kodanliku kadettide partei juht, kelle kohta varem väideti, et ta olnud ainus valitsuse liige, kes ei kuulunud salaseltsi. Miljukov oli koguni Rahvusvahelise Vabamüürlaste Parlamentidevahelise Liidu aseesimees. Mõistagi olid valitsuses esindatud vabamüürlaste ninamehed: Aleksander Kerenski (justiitsminister), Nikolai Nekrassov (teedeminister) ja Mihhail Tereštšenko (finantsminister).

Politseiülemaks nimetas Kerenski sionisti ja vabamüürlase Pjotr Rutenbergi, kunagise kurikuulsa terroristi. Petrogradi linnapeaks tõusis juudi ajakirjanik G. Schreider.

Kerenski ja Rutenberg kandsid hoolt, et pornograafia pääsis levima ja kurjategijad said vangist lahti. Aastal 1912 oli Venemaal 183 949 vangi. Ainuüksi Petrogradis istus kinni kümneid tuhandeid roimareid. Vangid vabastati riigipöörde teisel päeval. Ka teistes linnades avati vanglaväravad. Puhkes anarhia. Kurjategijad rüüstasid ladusid, kauplusi, raudteevaguneid. Inimesi rööviti ja mõrvati päise päeva ajal. Midagi seesugust polnud keegi varem näinud. Veebruaripöörde esimesed ohvrid olid kordnikud. Pööbel võttis nad kinni, lõi surnuks ja lohistas laipu mööda tänavaid. Politsei peaaegu likvideeriti. Seejärel hakati tapma ohvitsere. Veebruaripöörde esimestel päevadel tapeti ainuüksi Kroonlinnas 60 ohvitseri, nende hulgas admiral von Wiren. Tal raiuti käed otsast, siis talutati teda läbi tänavate, kuni "revolutsionäärid" suvatsesid ta tappa. Viiburis heideti ohvitserid sillalt kaljurahnude otsa. Kuskil mujal torgati nad tääkidega läbi. Kõikjal mõnitati neid, rebiti neilt pagunid maha ning siis tapeti. Selle avalikustas Stanislav Govoruhhin oma filmis "Meie kaotatud Venemaa".

Vabamüürlasvalitsus ei tahtnud kasutada hümni "Jumal, kaitse tsaari", mille tsaar Nikolai I tellimusel oli kirjutanud vürst Lvov (nii irooniline, kui see ka ei tundu), sõnade autor oli luuletaja Vassili Žukovski (1783–1852). Asemele võeti vabamüürlaste hümn "Issand õnnis Siionis". Enamik selle heliplaadistusi (veeb-

ruarist 1917 oktoobrini 1917) on tehtud Saksa sõjaväeorkestritega. (Staffan Skott, "Nõukogude Liit algusest lõpuni". Stockholm, 1993. Lk. 23-24.)

Grand Orienti sotsialistlikud juhid sõitsid kevadel 1917 Venemaale, et Kerenskile meenutada tema 1912. aasta lubadust mitte sõlmida vaherahu. Venemaa 49 looži vabamüürlasi peeti tollal vandenõulasteks.

Hiljem väideti, et tsaari kukutamisele aitasid kaasa Ameerika Ühendriikide ajakirjandus ja avalik arvamus. Ent see ei seleta kõiki mõistatusi. Tuntud sionist Simon Dubnov (1860–41) möönis avalikult, et Veebruarirevolutsiooni põhjustas vabamüürlaste telgitagune mäng. (Aleksander Braudo "Märkmeid ja mälestusi". Pariis, 1937. Lk. 48.) Massoonid kontrollisid ju kõiki parteisid.

Vandenõulased taastasid 27. veebruaril 1905. aasta sügise nõukogud. Need pidid esindama töölisi ja sõdureid. Seegi oli müüt, sest peanõukogu esimees oli massoon Nikolai Tšeidze. Petrogradi "töölisnõukogusse", mis oli New Yorgi kahali koopia, kuulus ka Aleksandr Kerenski, kes lisaks oli Riigiduuma komitee liige.

Šahh kukutati sama malli järgi

Samalaadne vabamüürlaste ja Lääne kapitali vandenõu kukutas Iraani šahhi Mohammad Reza Pahlavi. Sellest rääkis ta ise oma esimeses TV-intervjuus Contadora saarel Panamas. Rootsi TV andis selle BBC jutuajamise eetrisse 19. jaanuaril 1980.

Šahh ütles reporter David Frostile: "Kas te usute, et Homeini, harimatu mees... selle kõik ise planeeris, moodustas kogu organisatsiooni? Ma tean, et panustati ennekuulmatuid summasid. Ma tean, et kasutati üliosavaid propagandiste, et kujutada meid türannide ja koletistena ning teisi esitleda demokraatlike, liberaalsete revolutsionääridena, kes tahtsid riiki päästa. Ma tean, kuivõrd alatult töötas BBC meie vastu. Meil on olemas kõik andmed... See oli hästi planeeritud vandenõu... Välja käidi umbes 250 miljonit dollarit...

Millises Euroopa paigas ta [Homeini] ka poleks asunud, ikka olnuksid tal samad võimalused ja samad abilised. Ma ei usu, et ta ise seda kõike planeeris... Yazdi oli USA kodanik, Ghotbzadeh heideti Georgetowni ülikoolist välja, sest ta ei tulnud õpingutega toime..."

David Frost: "Homeini võis seega saada Läänelt toetust?"

Šahh: "Kuidas teisiti langenuksid kõik need asjaolud kokku?"

Olgu märgitud, et seda saateteksti oli raske kätte saada, lõpuks õnnestus see erakontakti kaudu. Ametlikus vastuses oli öeldud, et ei tekst ega saade pole säilinud.

Iraani Suurloož asutati 1969. aastal Teheranis. 1978-ndal, aasta enne "islami revolutsiooni" oli 43 loožis 1035 liiget. Massoonideks oli suudetud värvatud suurem osa valitsusliikmeist ja koguni šahh ise. Nüüd ihkavad vabamüürlased ameeriklaste abil jälle otseselt võimu haarata.

Vene tsaar kukutati sama malli järgi. Kõik viitas konspiratsioonile. Ameerika ajakirjanduses kujutati Vene tsaari koletisena, mistõttu pole imeks panna, et ameerika avalikkus rõõmustas tsaari kukutamise üle. Ebaõiglane propaganda jätkub tänapäevalgi. Lausa häbitu valega tuli lagedale rootsi ajaloolane Hans Villius 1. septembril 1991 Tvsaates, mis käsitles Nõukogude Liidu "ajalugu". Ta väitis ühtki arvu mainimata, et revolutsioon puhkes tsaarirežiimi verise terrori tõttu. Iga ajaloolane teab, et 1826–1904 hukati Venemaal ühtekokku 467 inimest (loe: mõrvarit). (Professor Vittorio Strada artikkel "Surmanuhtlus ja Vene revolutsioonid", "Obozrenije", Pariis, 1985, nr 14, lk. 25.) See tähendab 6 surmamõistetut aastas. Oli see tõesti terror? Kui palju hukati samal ajal USAs? Kui palju tapeti indiaanlasi? Võiks mainida 1890. aasta 29. detsembri tapatalguid Wounded Knees Lõuna-Dakotas, kus valitsusväed mõrvasid mitusada kaitsetut indiaanlast, sealhulgas naisi ja lapsi. Villius ei pidanud bolševike jälki massimõrvu terroriks, kuigi hukkus 66 miljonit inimest, seejärel ühtekokku 143 miljonit, nagu tuvastas inglise ajaloolane Philipp van der Est. Ometi nimetasid bolševikud ise oma väljapuhastamisi "punaseks terroriks". Et müüte kinnistada, moonutas Hans Villius fakte.

Trotski ja Lenini naasmine

Vandenõu jätkus. Trotski läkitati USA passiga 26. märtsil New Yorgist teele. 1917. aasta kevadel hakkas teda rahastama Jacob Schiff. Ühtekokku said bolševikud Trotski kaudu 20 miljonit dollarit, nagu toonitavad Hilaire Belloc, Gary Allen ja teised ajaloolased. Ka John Schiff möönis 3. veebruaril 1949 väljaandes "The New York Journal American", et ta vanaisa Jacob Schiff rahastas bolševike võimuletulekut Venemaal 20 miljoni dollariga. Ta kulutas seega miljoneid, et kukutada tsaar, ja andis välja veelgi rohkem, et aidata bolševikel võimule tulla...

Ka Leninil oli aeg Venemaale naasta. Kui ta luges "Neue Zürcher Zeitungist" tsaari kukutamisest, pidas ta seda saksa propagandaks. 31. märtsil 1917 teatas Saksa riigisekretäri abi suursaadik Gisbert von Rombergile Berni šifreeritult: "Kiire! Vene revolutsionääride sõit läbi Saksamaa peaks toimuma võimalikult kiiremini, sest Antant on Šveitsis juba alustanud vastutegevust. Võimaluse korral kiirendage läbirääkimisi."

2. aprillil 1917 saatis krahv Ulrich von Brockdorff-Rantzau (1869-1928) Kopenhaagenist Saksa siseministeeriumile täiesti salajase telegrammi: "Me peame praegu otsemaid üritama Venemaal tekitada võimalikult suuremat kaost. Samas on aga tarvis vältida igasugust väliselt märgatavat sekkumist Vene revolutsiooni käigusse. Aga salaja tuleks kõigiti süvendada mõõdukate ja äärmuslike parteide vastuolusid, sest me oleme viimaste võidust üsna huvitatud, nõnda oleks riigipööre vältimatu." Weimari vabariigi ajal oli Brockdorff-Rantzau välisminister ja aastast 1922 suursaadik Moskvas.

4. aprillil andis Lenin Saksa valitsusele teada oma soovist Venemaale naasta. Tema sõitu kinnitasid vabamüürlasest kantsler Theobald von Bethmann-Hollweg, kes kuulus Bethmannide pankurperekonda Maini-äärses Frankfurdis, ja vabamüürlasest riigisekretär Arthur Zimmermann. Seejärel hakkasid need mehed koos krahv Brockdorff-Rantzau ja Aleksander Parvusega sõitu organiseerima. Nad pidasid kõige mõistlikumaks, et Lenin sõidaks

läbi Rootsi, kus temaga ühineks bolševike usaldusmees Jakub Fürstenberg-Hanecki (Ganetski). Need andmed pärinevad Antony Suttoni raamatust "Wall Street ja bolševistlik revolutsioon" (Morley, 1981, lk. 40). Ganetskit kutsuti "partei käteks ja jalgadeks".

9. aprillil alustas Lenin oma seltskonnaga Šveitsist, Bernist teekonda Petrogradi. Enne kui nad Zürichist lahkusid, kuuldus perroonilt hüüdeid: "Saksa spioonid! Ostetavad lurjused! Reeturid!" Saksa kindralstaap ei suutnud kuidagi uskuda, et bolševikud võinuksid pöörduda Saksamaa ja Euroopa vastu. Nii kirjutas Saksa kindralmajor Max Hoffmann hiljem: "Me ei teadnud midagi ega osanud ette näha seda ohtu, mida tähendas inimkonnale see bolševike reis." (Antony C. Sutton, "Wall Street and the Bolshevik Revolution", Morley 1981. Lk. 40.)

Rootsi kirjaniku Hans Björkegreni andmeil polnud vagun, milles Lenin ja tema 32 kaaslast sõitsid, sugugi plombeeritud, nagu ühes teises müüdis on väidetud. Saksa võimurid olid lihtsalt palunud "revolutsionääridel" vagunist mitte lahkuda. Kaasa sõitis kaks Saksa ohvitseri, kellest üks oli leitnant Schüler. Nad varjusid vene nimede Rõbakov ja Jegorov taha.

Lenini reisikaaslased pidid Petrogradis hiljem ühinema Trotski saatjaskonnaga, et seejärel vargsi koos teiste juhtivate jõududega ette valmistada võimu ülevõtmist Ajutiselt Valitsuselt ja kommunistliku (loe: judaistliku) diktatuuri kehtestamist.

Saksa keiser Wilhelm II sai kõigest teada alles siis, kui Lenin oli juba Venemaal. Sakslaste motiiv oli separaatrahu saavutamine ja hilisemad eelised kauplemises Venemaaga. Lenin taotles vaid kommunistliku diktatuuri kehtestamist ja venelaste varanduse kättesaamist. Saksa patrioodid ei osanud tõesti aimata, et illuministlikud jõud üksnes kasutasid ametlikku Saksamaad ära.

Need, kes Leniniga kaasa sõitsid, olid enamasti juudi äärmuslased (19 olid bolševikud). Tähtsamad olid: Nadežda Krupskaja, Olga (Sarra) Ravitš, Grigori Zinovjev (õieti Ovsei Gerschen Radomõslski), kes oli B'nai B'rithi ja Grand Orienti liige, tema abikaasa Zlata Radomõslskaja, nende kaheksa-aastane poeg Stefan

Radomõslski, Moissei Haritonov (õieti Markovitš, kellest hiljem sai Petrogradi miilitsaülem), Grigori Sokolnikov (õieti Brilliant, "Pravda" toimetaja, Poliitbüroo ja KK liige oktoobripöörde ajal, temast sai pankade peakomissar, oli 1921–26 rahanduse rahvakomissar, 1937 pani Stalin ta vangilaagrisse, kus ta 1939. aastal suri), David Rosenblum (Stalin vangistas ta 1937. aastal Leningradis), Aleksander Abramovitš (hilisem Kominterni tegelane), Grigori Ussijevitš (õieti Tinski), Jelena Ussijevitš-Kon (tuntud bolševiku Feliks Koni tütar Poolast), Abram Skovno, Simon Scheineson, Georgi Safarov, Valentina Safarova, Zalman Rõvkin, Dunja Pogovskaja (juudi töölisliidu Bund aktivist), Ruvin Pogovski (Dunja nelja-aastane poeg), Ilja Miringov (õieti Mariengof), Maria Miringova, Mihhail Goberman (sai hiljem Kominterni funktsionääriks), Meier Kivets Aizenud (õieti Aizentuch), Šaja Abramovitš, Anna Konstantinovitš, Fanna Grebelskaja (Bun), Lenini armuke Inessa Armand (sündinud 16. juunil 1875 Pariisis)...

Kroonprintsi rong pidi kaks tundi Halles ootama, et läbi lasta vagunit, millega sõitis Lenin. Berliinis tehti peatus, mille vältel Lenin sai Saksa välisministeeriumilt uusi juhtnööre. Seltskond kohtas Ganetskit juba Rootsis Trelleborgi sadamas. Kui rühm Malmösse saabus, teatas Brockdorff-Rantzau sellest kohe Berliini.

Härra Uljanov saabus Stockholmi keskjaama reede, 13. aprilli hommikul veidi enne kella 10. Koos temaga jõudis sinna veel üks tähtis vabamüürlane ja "revolutsionäär" Karl Radek (õieti Tobiach Sobelsohn), kes jäi aga Rootsi pealinna Jakub Haneckile appi. See oli Hanecki ehk Ganetski, kes suunas Saksa raha Nya Bankeni ja Olof Aschbergi (Obadja Asch) kaudu bolševikele Petrogradi.

Austria kodanik Karl Radek näitas oma "tänulikkust" sakslastele Saksa keisri vastaste terroriaktidega. Ta osales vandenõus, mille eesmärk oli kukutada Saksa keiser Wilhelm II. Hiljem sai Radek MOPRilt ehk Punaabilt ülesande saksa töölisi ässitada "proletaarset revolutsiooni" tegema. Ta oli tegev ka Baieri Nõukogude Vabariigis aprillis 1919, olles sealse keskkomitee liige. Aastal

1937 lasi Stalin ta arreteerida. Radek ei suutnud oma nahka päästa, kuigi andis usinalt teiste bolševike vastu ütlusi.

Lenini grupiga ühinesid Stockholmis kolm uut vandkondlast: Rahhil Skovno, Juri Kos ja Aleksander Grakas.

Vandenõulaste eesmärk oli kehtestada Venemaal Weishaupti-Hessi-Marxi ühiskonnaelu mudel. Võimalike tagasilöökide või võimust ilmajäämise puhul oli valmis vaadatud ka tagavaramaa, kus kommunistlik baas luua. See riik oli Rootsi, nagu selgub Aleksandr Solženitsõni raamatust "Lenin Zürichis" (Pariis, 1975, lk. 168). Rootsi sotsiaaldemokraadid abistasid bolševistlikke roimareid nagu oskasid.

Tänu vabamüürlasele ja sotsialistide juhile Hjalmar Brantingule ning rootsi sotsiaaldemokraatide abivalmidusele lasti Leninil ja tema kaasroimareil kasutada Rootsit tähtsa baasina, et valmistuda riiklikuks terroriks Venemaal. Bolševikel aidati Stockholmi rahvamajas aprillis-mais 1906 organiseerida ka neljandat parteikongressi. Branting pidas seal tervituskõne. Pealegi aimas Branting, kuidas enamlasi rahastati. ("Kes maksis vene revolutsiooni kinni?", "Svenska Dagbladet", 31. oktoober 1985.) Ta polnud sugugi naiivne, nagu on väidetud.

Stockholmi jaamas kohtusid Lenin ja tema kaaslased Stockholmi sotsialistliku linnapea Carl Lindhageniga. Rootsi pealinna oli Leniniga kohtuma sõitnud ka Aleksander Parvus.

Kummatigi leidus üks sotsialistlik poliitik – Erik Palmstierna, kes Leninis ohtu aimates tegi ettepaneku korraldada Stockholmi keskjaamas rüselus ja selle käigus Lenin maha lasta. Ta naerdi välja. 19. oktoobril 1917 sai Palmstiernast merekaitseminister. ("Svenska Dagbladet", 21. oktoober 1990.)

Stockholmis viibis Lenin veidi üle kaheksa tunni. Peamiselt veetis ta aega Drottninggatani hotellis "Regina". Samal õhtul kell 18.37 sõitis ta edasi Haparanda. Rootsi sotsialistid jõudsid talle PUBi kaubamajast osta uue ülikonna ja maailmakuulsaks saanud soni. ("Aftonbladet", 28. august 1989.) Ühtlasi sai Lenin Saksa välisministeeriumi esindajalt Hans Steinwaschsilt viimaseid

juhtnööre. Hans Björkegren avalikustas oma raamatus ”Vene post” (Stockholm, 1985, lk. 264), et Steinwaschs oli Saksa spionaažiülem Skandinaavias.

Lenini reisikaaslaste hulgas oli ka poola juut Moisei (Mieczyslaw) Bronski-Warzsawski, kes sõitis valenime all. 7. aprilli oli ta veel Bernis, kuid 13. aprillil nähti teda koos Leniniga Stockholmis. Seda kinnitas rootsi sotsialist Fredrik Strim, kes vastutas vandenõulaste vastuvõtu eest. Reisi jätkudes saatis Lenin Bronskile Stockholmi kaks telegrammi.

17. aprillil läkitas Steinwachs Stockholmist Berliini järgmise sõnumi: "Lenini reis Venemaale sujus hästi. Ta tegutseb täpselt meie soovide kohaselt." (”Saksamaa ja revolutsioon Venemaal aastail 1915–18. Saksa välisministeeriumi arhiivi dokumendid”. London, 1958. Lk. 51.)

Lenini ja Trotski Venemaale kutsuja oli Ajutise Valitsuse justiitsminister Aleksandr Kerenski, kes lasi peaminister Georgi Lvovil ja välisminister Pavel Miljukovil vastavad korraldused teha, nagu selgub ajaloolaste Nesta Websteri ja Kurt Kerleni raamatust ”Boche and Bolshevik” (New York, 1923, lk. 19). Aprilli lõpus ei tahtnud Miljukov enam valitsuse koosseisus olla ja andis lahkumisavalduse.

Lenini ja tema kaaslaste piletid Bernist Stockholmi maksis kinni Saksa valitsus. Nagu Nesta Webster ja Kurt Kerlen oma raamatus ”Boche and Bolshevik” (”Neetud sakslane ja bolševik”, lk. 25) teatasid, korraldas Lenini sõidu Saksa valitsus, mitte kindralstaap. Valitsus oli vabamüürlassotsialistide mõju all.

Lenini ja tema seltskonna piletid Stockholmist Haparanda ja sealt edasi Petrogradi maksis kinni Venemaa Ajutine Valitsus. Lenin väitis hiljem, et tal puudus sissesõiduluba ja teda ei tahetud Venemaale lasta. Ta koguni seletas, et Ajutine Valitsus oleks ta ilmselt vangistanud, sest sissesõiduluba tal polnud. See kõik on nõukogude propaganda müüt. Kogu seltskond sai Vene peakonsulaadist Stockholmist grupiviisa (välja arvatud Fritz Platten, sest ta ei olnud Vene kodanik). Viisa on hoiul Helsingi Linnaarhiivis.

Selgub, et see oli välja antud 13. aprillil 1917. Nimekirjas oli Lenin ja tema 29 kaaslast. Mõned (nende hulgas Karl Radek) jäid niisiis maha, kuid asemele tuli kolm uut. Need andmed avalikustas Hans Björkegren oma raamatus ”Vene post” (Stockholm, 1985).

Lenin tahtis jätta muljet, et ta on vaene revolutsionäär. Šveitsis ja Rootsis alustas ta kerjamisaktsioone. Täielik farss: Stockholmis oli ta Jakub Ganetskilt palunud bolševike salafondist endale reisikulude katteks 3000 krooni. (Hans Björkegren ”Ryska posten” / ”Vene post”.) See salafond oli Stockholmis asutatud Aleksander Parvuse eestvõttel ja Hamburgi pankuri Max Warburgi toel. Tegelikult polnud Leninil rahapuudust. Märtsi lõpus oli ta Inessa Armandile kirjutanud: ”Reisiraha on rohkem, kui ma olin arvestanud.”

24. jaanuaril 1991 helistasin Rootsi Kaubanduspanga (Svenska Handelsbanken) peakorterisse ja küsisin, kui palju on 1917. aasta 3000 krooni väärt tänapäeval. Selgus, et aastal 1991 vastanuks ostujõult sellele summale 56 250 krooni. Tookordsed 3000 krooni oli veidi vähem kui töölise kahe aasta palk (3256 krooni). Siiski tuleks rõhutada, et tööline suutis 1628 krooni eest aastas ülal pidada oma naist ja lapsi. Tänapäeval teenib rootsi tööline keskmiselt 180 000 krooni aastas. Selle palgaga ei jaksa ta naist ja lapsi ülal pidada, vaid on sõltuv ka naise sissetulekust ja lisaks toetusrahast. Järelikult võiks 3000 krooni olla tänapäeval väärt ligi 300 000 Rootsi krooni ehk 540 000 Eesti krooni.

Leninile sellest ei piisanud. Haparandas Vene piiril toetas Ajutise Valitsuse konsul teda veel 300 krooniga (rohkem kui töölise kahe kuu palk). Seda kinnitas Lenin ise oma kirjas tuntud sionistlikule konspiraatorile Aleksandr Šljapnikovile. (Hans Björkegren, ”Vene post”. Stockholm, 1985. Lk. 264-265.) Aastal 1913 teenis rootsi tööline 135 krooni kuus (135 x 100 = 13 500 krooni tänapäeval). Lisaks oli Mihhail Goberman kokku kerjanud 1000 Šveitsi franki. Šveitsi sotsialistid olid Fritz Platteni kaudu annetanud Leninile ka 3000 Šveitsi franki. Platten lahendas muide reisi kestel praktilisi küsimusi. Petrogradi sotsialistid saatsid 500

rubla, kuid Lenin saatis kerjamiskirja ka rootsi sotsialistidele, kes kogusid tema jaoks mitusada krooni. Neil polnud aimugi, et Leninil on raha küllalt.

Ametiühingute esindaja Fabian Månsson tegi korjanduse ka Riigipäeval, kus isegi kodanlikud poliitikud Lenini heaks raha annetasid, sest seltsimees Månsson oli rõhutanud: bolševikud valitsevad Venemaal juba homme... Isegi Rootsi parempoolne välisminister Arvid Lindman andis sada krooni (tollal oli see suur raha).

Teise klassi rongipilet Stockholmist Haparandasse (Soome piiril) maksis ligi 30 krooni. Soomes jätkas Lenin teekonda Petrogradi kolmanda klassi vagunis, et ennast vastuvõtjaile vaesemana näidata...

Sedamoodi korraldati siis Lenini naasmine Venemaale. Petrogradi Soome vaksalisse jõudis ta koos kaaskonnaga 16. aprilli hilisõhtul kell 23.10. Teda oli vastu võtmas tööliste ja soldatite saadikute nõukogu esimees Nikolai Tšeidze, kes tervituskõne pidas. Tervitajate hulgas ei olnud Jossif Stalinit, kuigi too seda väitis. Leninil oli vastas soomusauto, mille katuselt ta tervitajaile kõne pidas. Selle autoga sõitis ta hiljem bolševike peakorterisse. Rootsi kommunisti Anton Nilsoni arvates oli Lenin tunduvalt viletsam kõneleja kui Trotski. Hiljem Talvepalees tervitas Leninit ka Ajutise Valitsuse menševikust tööminister Mihhail Skobelev, kes mõistagi oli vabamüürlane. Aastal 1922 sai temast bolševik.

Aprillis 1917 kubises Petrograd Briti agentidest, kes soldateid uuele mässule õhutasid ning neile selleks raha jagasid. Vene kindral Janin sai 7. aprillil 1917 ülevaatliku raporti Inglise agentide tegevusest ja paiknemisest Petrogradis.

Mais saabus Šveitsist veel suurem rühm vandeseltslasi – 200. Siis jõudsid kohale menševike juht Juli Martov (õieti Zederbaum) ja Pavel Axelrod. Paljude nende ja hiljem veel teistegi "revolutsionääride" sõit Petrogradi toimus osaliselt võlgu. Hans Björkegreni andmeil püüdis Rootsi Kuninglik raudteevalitsus meeleheitlikult kätte saada 30 000 krooni, mis oli võlgu jäädud. Ekstre-

mistid vaid naersid nende nõudmiste peale. Nad pidasid maksmata jätmist oma "revolutsiooniliseks" õiguseks.

Ka Ühendriikidest, peamiselt Chicagost ja New Yorgist, saabus kümneid tuhandeid juudi vandeseltslasi. Ühtekokku valgus Venemaale 25 000 rahvusvahelist "revolutsionääri". USA saatkonna preester dr George A. Simons meenutas toda aega Petrogradis: "Seal oli sadu agitaatoreid, kes Trotski sabas New Yorgist saabusid... Osa meist imestas, et juba algul domineeris juudi element..."

1918. aastal kommunistliku võimuaparaadi tipus tegutsenud 371 ekstremistjuudist oli 265 saabunud New Yorgist. (Vladimir Krasnov, "Saatana lapsed". Moskva 1999. Lk. 82.)

Lenin hakkas välja andma mitut ajalehte ja –kirja. Juulis ulatus nende arv 41-le. Ajalehti oli 27, neist 17 olid päevalehed. Trükised ilmusid vene keeles, jidišis, poola, gruusia jt keeltes. "Pravda" tiraaž tõusis 1917. aasta mais 3000-lt 300 000-le. Jagati tasuta, ka rindel. See sakslaste finantseeritud leht õhutas sõlmima separaatrahu Saksamaaga.

Saksa välisminister Richard von Kühlmann kirjutas 3. detsembril 1917 keisrile: «Alles siis, kui bolševikud hakkasid meilt eri kanalite kaudu ja erinevate siltide all pidevalt rahalist toetust saama, suutsid nad asutada oma peahäälekandaja "Pravda", et organiseerida ägedat propagandat ja partei väikest kandepinda laiendada.»

Bolševikud ostsid 260 000 rubla eest koguni trükikoja, nagu avalikustas ajaloolane Dmitri Volkogonov oma Lenini-uurimuses. Ägedast propagandast hoolimata olid bolševikud ebapopulaarsed.

6. aprillil 1917 oli USA Kongress Saksamaale sõja kuulutanud. Pankurid Georg Blumenthal ja Isaac Seligman, tööstурid Daniel Guggenheim ja Adolf Lewisohn ning rabid David Philipson (1862–1949) ja Stephen Samuel Wise olid kõige rohkem vaeva näinud, et Ühendriike maailmasõtta kiskuda. Rabi Isaac Wise (1819-1900, *B'nai B'rithi* Cincinnati allorganisatsiooni juht) on seletanud, et vabamüürlus on juudi ettevõte, selle ajalugu, kraadid, ametid, märksõnad ja andmestik pärinevad juutidelt. ("Israelite of

America", 3. august 1866.) Mõistagi teeniti maailmasõja pealt miljardeid. President Wilson "lubas", et too sõda jääb inimkonna ajaloos viimaseks.

Massoon Winston Churchill toonitas, et kui ameeriklased poleks Esimesest maailmasõjast osa võtnud, oleks Saksamaaga rahu sõlmitud, Vene tsaari ei oleks kukutatud ning bolševikud poleks saanud võimule tulla. ("Social Justice Magazine", 1. juuli 1939, nr 3, lk. 4.)

B'nai B'rith ja illuminaadid tahtsid Euroopas tekitada suuremat kaost. See õnnestuski. Vabamüürlaste suurmeistrite rahvusvahelisel kongressil Interlakenis Šveitsis 25. juunil 1916 kavandas dr David Euroopa hävingut. (Oleg Platonov, "Vabamüürluse salajane ajalugu". Moskva, 1996. Lk. 586-589.)

Bolševike loosungid olid: "Rahu! Leiba! Maad!", "Kogu võim nõukogudele!" Neidsamu loosungeid oli kasutatud jakobiinide riigipöörde ajal Prantsusmaal aastal 1789. Jakobiinide loosung kuulutas: "Kogu võim kodanlastele!" Mõlema taotluse all mõeldi rahvusvahelisi rahamehi.

Bolševikud võisid tegutseda täiesti vabalt. Lenin ise oli pärast Petrogradi saabumist möönnud, et Venemaast on saanud maailma kõige vabam riik. Ent nagu öeldud, polnud bolševikel edu. Nõukogudes domineerisid menševikud ja esseerid (juht rabi poeg Ossip Minor), kes toetasid Ajutist Valitsust. Ometi raporteeris Saksa välisminister Richard von Kühlmann oma suursaadikule Berliinis: «Lenini rahupoliitika pooldajaid tuleb üha juurde. "Pravda" levik ulatub juba 300 000-ni.»

Mais ja juunis organiseerisid bolševikud mitu suuremat väljaastumist. Seltsimees Kerenski tahtis moodustada Vene revolutsioonilise armee. 24. juunil 1917 legaliseeriti Venemaal vabamüürlus. Juuli algul läks Trotski ka ametlikult üle bolševike parteisse, kus ta otsemaid tõusis tähtsaks juhiks.

Paljastused ajakirjanduses

Lihtbolševikud põlesid kärsitusest võim üle võtta. Trotski ja Lenin leidsid, et astroloogiliselt on aeg sobimatu. Siiski hakkas 3. (16.) juulil osa bolševike juhte ülevõtmisega peale. Trotski üritas punakaartlasi tagasi hoida. Tauria palee ees pidas ta kõne, öeldes otse: ”Minge koju! Rahunege maha!”

4. (17.) juulil läks siiski märuliks. Relvastatud bolševikud üritasid tõsimeeli riigipööret toime panna. Samal ajal alustasid sakslased rindel ulatuslikku pealetungi. Lvovi valitsus oli peaaegu valmis tagasi astuma. Ent aeg polnud veel küps. Vabamüürlased tegid meeleheitliku katse sündmused peatada. Tööliste pihta avati tuli, et demonstratsioonid laiali ajada. 4. (17.) juulil oli Prantsusmaa sõjaväeatašee Pierre Laurent käinud Vene luureülema polkovnik Boriss Nikitini jutul. (H. Björkegren, ”Vene post”. Stockholm, 1985, lk. 262.) Ta andis Nikitinile üle Lenini, Ganetski, Kollontai, Sumensoni, Kozlovski ja Zinovjevi 29 telegrammi ning Lenini kolme kirja koopiad. See materjal oli eriti kompromiteeriv. Patriootilised jõud ei soostunud sellega, et neid andmeid kasutataks üksnes surveavaldusena teatud bolševikele, need lekkisid kohe ajalehetoimetustesse. Juba õhtupoolikul hakkasid levima kuuldused, et Petrogradi lehtedes ilmuvad järgmisel päeval paljastusartiklid Lenini, Zinovjevi ja Trotski kohta.

Zinovjev väitis hiljem, et Lenin oli 3. (16.) juulil Tauria palees arutanud võimu rahuliku ülevõtmise võimalust. Selle väite õnge on langenud hulk ajaloolasi, sealhulgas Dmitri Volkogonov. Tegelikult viibis Lenin 3. (16.) juulil Soomes Bontš-Brujevitši villas ja saabus tagasi alles järgmisel päeval. Selle asjaolu tegid kindlaks ajaloodoktorid Mihhail Heller ja Aleksander Nekritš. (Heller ja Nekritš, ”Võimul utoopia”. London, 1986. Lk. 30.)

Bolševistlik juhtkond muutus ärevaks. Riigipöördeplaanideks polnud enam kellelgi aega. Stalin töötles Tšeidzet, et too helistaks toimetustesse ja keelaks paljastusmaterjalide avaldamise. Stalin ja teisedki tähtsamad bolševistlikud tegelased taipasid väga hästi, et

nende andmete avalikustamine nurjaks pikemaks ajaks enamlaste kavatsuse võimule tulla. Ka Ajutine Valitsus tahtis asja summutada.

Siiski avaldas Petrogradi pisileht "Elav Sõna" 5. (18.) juulil 1917 sotsiaalrevolutsionääride ehk esseeride Grigori Aleksinski ja Vassili Pankratovi paljastusloo sakslaste rahast Lenini parteile. Siit ka Lenini eriline viha esseeride parema tiiva vastu. Kirjutises on toodud ära väljavõtted dokumentidest, millest nähtub, et bolševike partei juht Lenin oli saanud agitatsiooniks raha Saksamaalt härra Svenssoni kaudu, kes töötas Stockholmis Saksa saatkonnas. Raha ja koguni tegevusjuhendid oli Lenin saanud usaldusväärsetelt isikutelt, nagu Jakub Fürstenberg-Ganetskilt ja Aleksander Parvuselt Stockholmis ning Ganetski sugulaselt Jevgenia Sumensonilt (õieti Dora Simmons) Petrogradis. Viimane töötas Petrogradi firmas "Fabian Klingsland" ning tegi ärireise ka Taani. Ta spekuleeris ka börsil. Saksa raha kanti Berliini pangast Disconto Gesselschaft Stockholmi Nya Bankeni kaudu üle Petrogradi Siberi Panka. Hans Björkegreni andmeil oli Saksa raha teine vastuvõtja juudi advokaat ja bolševik Mieczyslav Kozlowski Poolast. Ta oli Parvuse ja Fürstenbergiga pidevalt ühenduses olnud.

Saksa Impeeriumipank oli vastavalt taotlusele nr 7433 avanud 2. märtsil 1917 Lenini, Trotski, Ganetski, Kollontai, Kozlovski, Sumensoni ja teiste tähtsamate enamlaste arved. Kahtlast raha kandsid üle peale Lenini ka Trotski, Zinovjev, Sverdlov, Dzeržinski, Kollontai, Josef (Isidor) Steinberg, Volodarski, Ganetski, Kozlowski, Radek, Uritski, Menžinski, Joffe ja veel mõni.

Samal päeval, 18. juulil vallandati Ajutise Valitsuse kohtuminister Pavel Pereverzev, kes andmete lekkimise eest patuoinaks tehti. Ametlikult väideti, et teatmed olevat avalikustatud enneaegselt, sest valitsus tahtnud bolševike väidetavat riigireetmise lugu põhjalikumalt uurida.

Enamlaste liialt varased võimutaotlused nurjati. Kogumikus "NLKP ajalugu" (Moskva, 1959, lk. 218) väidetakse, et töölistel ja soldatitel jätkunuks jõudu Ajutine Valitsus kukutada juba juulis ja

riigivõim enda kätte võtta, kuid olevat olnud **veel liialt vara**. Miks liialt vara? Seda ei täpsustatud. Nõnda ongi koolilapsed pidanud pähe tuupima, et riigitüüri ülevõtmise katse 3.–4. (16.–17.) juulini oli üksnes "rahumeelne juulidemonstratsioon". Nõukogude ajaloolased vaikisid seejuures maha asjaolu, et bolševikud olid tollel "rahumeelsel" demonstratsioonil hambuni relvastatud ja et valati verd.

6. (19.) juulil avaldas Lenin artikli ajalehes "Listok Pravdõ", kus ta lükkas süüdistused tagasi, need olevat kodanluse "mädased väljamõeldised". Lenin väitis, et ta pole Sumensoniga iialgi kohtunud ja tal pole olnud kokkupuuteid ka Kozlowski ja Fürstenbergiga. Oma häbematustega ei veennud Lenin kedagi. Pealegi näitas tema kirjavahetus hoopis midagi muud. Ta ei suutnud ju seletada, millise raha eest võisid bolševikud alates aprillist 1917 välja anda 17 päevalehte, mille üldine nädalatiraaž ulatus 1,4 miljonile. (Lenin, "Kogutud teosed". Moskva, 35. köide. Lk. 260.)

Trotski väitel tulnud raha töölistelt. Kuidas suutnuksid töölised iga nädal koguda sadu tuhandeid rublasid, et toetada bolševikke? Pealegi leidus teisigi töölisparteisid, kes olid hulga populaarsemad. Trotski labased valed paistsid läbi, ka tema seletus varises põrmu.

6. (19.) juulil hakkasid ka teised ajalehed avaldama telegramme Saksa raha ülekandmisest bolševikele kõige süütumatel ettekäänetel. (David Shub, "Russian Political Heritage". New York, 1969.)

Lenini ametlikus eluloos väideti need süüdistused olevat provokaatorite laim. 6. (19.) juuli õhtul ütles Lenin Margarita Fofanova korteris Stalinile: "Kui väikseimgi fakt rahaülekannete kohta kinnitust leiab, siis vaevalt me surmanuhtlusest pääseme." (Akim Arutjunov, "Vladimir Uljanovi (Lenini) fenomen". Moskva, 1992. Lk. 73.) Tegelikult keegi teda tappa ei tahtnud.

Valitsus teadis, et Lenin oli 12. (25.) aprillil saatnud Ganetskile ja Radekile Stockholmi kirja: "Ma olen teilt raha kätte saanud!" Et Ajutine Valitsus tõesti jälgis Lenini kirjavahetust, selgus ajakirjast "Proletarskaja Revolutsija", mis sügisel 1923 avaldas mitu Lenini

rangelt salajast kirja. Ühe kirja oli ta 21. aprillil (4. mail) saatnud Petrogradist Ganetskile Stockholmi: "Raha (kaks tuhat) Kozlowskilt tuli kohale." Toimetus oli läkitused saanud Petrogradi Revolutsiooniarhiivist, mille ülem N. Sergijevski ilmutas, et need kirjad oli leitud Ajutise Valitsuse justiitsministeeriumi hoidlast...

Niisiis kopeeris Ajutine Valitsus kõiki Lenini sõnumeid, oli teadlik tema ebaseaduslikest vigureist, nentis, et Leninil oli ühendus saksa spiooni Georg Slarziga, kuid ei võtnud kasutusele vähimaidki meetmeid. Ajutine Valitsus mängis kaasa. N. Sergijevski, kes saatis need koopiad ajakirjale "Proletarskaja Revolutsija", ei teadnud midagi kirjade tähtsast sisust. Aastal 1926 kadus ta jäljetult. (Akim Arutjunov, "Vladimir Uljanovi (Lenini) fenomen". Moskva, 1992. Lk. 73.) Igor Bunitši andmeil oli Stalinil hiljem kindel kavatsus Lenin paljastada Saksa spioonina, kuid viimasel hetkel loobus ta seda tegemast.

Kõige sensatsioonilisem oli aga see, et Ajutise Valitsuse esindus Stockholmis aitas bolševikel oma käskjalaga vargsi vedada osa rahast Petrogradi (Hans Björkegren, "Vene post". Stockholm, 1985. Lk. 137), nagu selgus Lenini kirjavahetusest Ganetski-Fürstenbergiga. See kõik oli Ajutisele Valitsusele äärmiselt piinlik.

Ganetski-Fürstenberg oli enne paljastuste avalikuks tulekut teel Stockholmist Petrogradi, kaasas eriti tähtsad parteidokumendid. Kumu Petrogradi-skandaalist jõudis tema kõrvu Haparandas. Ta katkestas sõidu ja otsustas siis igaks juhuks Stockholmi naasta. Haparanda jäi pagasiga ootama tema juudi seltsimees Solomon Chakowicz Poolast. Prantsuse sõjaväeatašee Pierre Laurent saatis ühe agendi Haparandasse Fürstenbergi pagasit varastama. Ei ole teada, kas see ka korda läks.

Parvus kadus selle kära sees otsemaid Kopenhaagenist Šveitsi. Ta ei vastanud Radeki ega Fürstenbergi telegrammidele, kus nood palusid tal süüdistusi eitada. Ta eelistas vaikida. Parvus mõistagi pelgas. Ehk ka seda, et seoses rahaülekannetega kaevatakse lagedale tema kahtlane osa veebruaripöördes. Hiljem Parvus siiski tunnistas, et elades Stockholmis Sture väljakul majas, kus praegu

paikneb Sture passaaž, oli ta oluline niiditõmbaja. Samuti kinnitas ta, et rahutused kutsuti esile ässitajate abil. Need andmed toodi ära ka Rootsi suurlehes "Dagens Nyheter"...

Nüüd oli peaprokurör konkreetsete tõendite alusel sunnitud Lenini tegevuse kohta juurdlust alustama. Eeluurimise käigus selgus, et Jevgenia Sumensoni arvele, kus juba varem seisis 180 000 rubla, oli Stockholmi Nya Bankenist poole aasta vältel üle kantud veel 750 000. Varem oli ta saanud rohkem kui kaks miljonit. Kozlowskile oli laekunud iga kuu 1,3 miljonit. Leninit oldi sunnitud süüdistama riigireetmises ja spionaažis. 7. (20.) juulil tehti teatavaks Ajutise Valitsuse määrus Lenini, tema sekretäri Grigori Zinovjevi ja "Pravda" peatoimetaja Lev Kamenevi (Rosenfeld) vahistamise ja kohtu alla andmise kohta. Nii kodanlikud kui ka menševike ja esseeride lehed nõudsid Lenini vastu tõstetud süüdistuste kohtumenetlust. Ühtlasi kerkis ajakirjanduses esile Aleksander Parvuse nimi.

Bolševike parteis oli neid, kes arvasid, et Lenin võiks juhust kasutades end kohtu ees rasketest süüdistustest vabastada. Stalin ja Ordžonikidze olid kategooriliselt selle vastu.

8. (21.) juulil võttis Ajutise Valitsuse esseerist sõja- ja mereminister Aleksandr Kerenski (1881–1970), kes oli just naasnud rindeinspektsioonilt, endale ka peaministri ülesanded, et tekkinud olukorda rahumeelselt lahendada.

President Wilson hakkas kohe Kerenskit ülistama kui väljapaistvat riigimeest ja demokraatliku aumeeste liidu väärikat liiget. Ometi blokeeris Wilson kõik katsed Saksamaaga rahuläbirääkimisi pidada.

9. (22.) juulil kell 23 lahkus Lenin koos Zinovjeviga Petrogradist. Ta tahtis pääseda enda paljastamisest Saksa agendina. Lenin oli elanud Maria Sulimova korteris, mitte Sergei Allilujevi pool, nagu on ametlikult väidetud. Linnast väljasõidul saatsid Leninit Jossif Stalin ja Sergei Allilujev. Algul varjas ta end Sestroretskis, seejärel Razlivis. Kuu aega hiljem sõitis ta Jalkalasse ja lõpuks Helsingisse. Iseäralik oli see, et vahistamiskäsust hoolimata

ei otsinud Leninit keegi. Teda ei tahetudki kinni võtta, kuigi nõukogude propaganda hiljem väitis vastupidist.

Samal ajal alustas Aleksander Parvus saksa ajakirjanduses ägedaid kallaletunge Aleksandr Kerenskile. Lisaks saboteeris ta rahuväljavaateid.

11. (24.) juulil jätkasid Lenin, Zinovjev ja Kamenev Gorki lehes "Novaja Žižn" kõige eitamist. 13. (26.) juulil nõudis Petrogradi nõukogu Lenini ja Zinovjevi kohtu ette astumist. Lenin eiras seda nõuet, sest ta teadis hästi, mis kõik veel võinuks süüdistuse kohtumenetlusel ilmneda.

Peterburi Advokaatide Kolleegium taotles septembris 1991, et Leninile esitatud süüdistusi tagantjärele uuritaks. Kolleegium tahtis ta postuumselt kohtu alla anda.

Bolševik ja vabamüürlane Nikolai Suhhanov (õieti Gimmel) avaldas arvamust nagu paljud tema kaaslasedki, et Lenin oli süütu ja tal polnuks kohtult midagi karta. Lenin aga pelgas luubi alla sattuda.

Pavel Miljukovi kodanlik ajaleht "Retš" süüdistas ka Lev Trotskit, kes olevat propagandaks saanud 10 000 dollarit. Seepärast nimetas Trotski 1917. aasta juulit "maailma ajaloo kõige suurema laimu kuuks".

Avalikkuse rahustamiseks arreteeriti 5. augustil Lev Trotski ja Anatoli Lunatšarski (õieti Bailich-Mandelstam). Võimurid vahistasid ka Aleksandra Kollontai (1872–1952). Lõpuks vangistati veel Mieczyslaw Kozlowski, Lev Kamenev ja Jevgenia (Dora) Sumenson. Neid kõiki süüdistati ühenduse pidamises Aleksander Parvusega, keda peeti Saksa keisri agendiks.

Juurdluse käigus kogus uurija Aleksandrov rohkesti materjali, ühtekokku 24 köidet. Neid hoiti erifondis, ajaloolastele kättesaadavaks said need alles pärast kommunismi kokkuvarisemist. Kaugemale võimurid ei jõudnudki, kuigi neil oli piisavalt tõendeid süüdistatavate koostööst vaenlasega sõja ajal. Nendest tõenditest piisanuks kõigi asjaosaliste hukkamiseks, kuid võimukandjad loobusid edasisi meetmeid kasutamast.

8. augustil (26. juulil) alanud kuuendal bolševike kongressil astusid Lenini ja Zinovjevi vabatahtliku kohtusse minemise vastu välja Jossif Stalin, Grigori (Sergo) Ordžonikidze, Feliks Dzeržinski, Nikolai Skrõpnik ja Nikolai Buhharin. Kõige ägedamalt nõudis Lenini kohtusse ilmumist V. Volodarski (õieti Moissei Goldstein). Seda Lenin ei unustanud. 20. juunil 1918, vähem kui aasta hiljem, langes Volodarski salamõrtsuka ohvriks. Eks ole Lenin ise rõhutanud, et bolševikud ei tohi midagi unustada.

Juba 17. augustil hakkas Kerenski vangistatud enamlasi vabastama. Esimesena pääsis Lev Kamenev.

Kornilovi mäss

Juulis Vene armee ülemjuhatajaks saanud kindral Lavr Kornilov (1870–1918) ei tahtnud enam "revolutsiooniliste massoonide" kahtlast mängu jätkata. Ta lõpetas nendega suhted ja alustas Mogiljovis ettevalmistusi Kerenski valitsuse kõrvaldamiseks võimult. Kornilov mõistis, et need sotsialistlikud ministrid, kes aastaid olid lõuanud, et teevad kõike tsaari ministritest paremini, olid tegelikult andetud mehikesed.

Müüdi väitel oli "veebruarirevolutsioon" positiivne sündmus. Sellele järgnenuks täielik anarhia, nagu toonitas kirjanik Aleksandr Solženitsõn BBC intervjuus aastal 1979.

19. augustil (1. septembril) saatis kindral Kornilov oma kasakad Petrogradi peale. 25. augustil (7. septembril) ütles ta oma staabiülemale: "On aeg sakslaste toetajad ja spioonid eesotsas Leniniga üles puua. Ja nõukogud peame laiali peksma, et nad enam iialgi ei saaks kokku tulla." Samal päeval läkitas Kornilov kindral Aleksandr Krõmovi 3. korpuse Petrogradi käsuga kõik nõukogude liikmed üles puua. (John Shelton Curtiss, "The Russian Revolution of 1917". New York, 1957. Lk. 50.)

26. augustil (8. septembril) süüdistas Kornilov oma proklamatsioonis, mis avaldati 11. septembri 1917 "Novoje Vremjas", Aju-

tist Valitsust koostöös sakslastega ning riigi ja sõjaväe õõnestamises. Ta tahtis nõukogud laiali saata, nõudis Kerenski tagasiastumist ja võimu üleandmist temale. Kornilov taipas, et suurim oht on bolševikud. Seepärast kavatses ta nad kohe vangistada.

Kerenski oli samuti raha saanud Saksamaalt. Ka seepärast ei tahtnud Ajutine Valitsus bolševikke kohtu alla anda. Kerenski lasi Trotski ajutiselt areteerida üksnes seepärast, et too liialt ei lobiseks, sest siis ehk oleks ilmsiks saanud Ajutise Valitsuse riigipöörde rahaallikas. (Igor Frojanov, "Oktoober 1917". Peterburi, 1997. Lk. 81.)

Kerenski teadis, et spektaakel on läbi nähtud ja tema mäng mängitud. Nii siis jätkas ta vangistatud bolševike vabastamist. Ka Kozlowski lasti vabaks. Pärast enamlaste võimuletulekut hakkas ta tegutsema tšekistina.

Kindral Lavr Kornilov üritas päästa Venemaad vabamüürlaste sepitsetud tragöödiast, kuid katse nurjus.

Kerenskit valdas paanika. 27. augustil (9. septembril) kuulutas ta Kornilovi mässajaks ja tagandas ülemjuhataja kohalt, võttes tema kohustused endale. Kerenski pöördus Kornilovist jagu saamiseks enamlaste poole, et päästa mis päästa annab. Justkui võluväel olid nood vabastatud kõikidest süüdistustest ja neid peeti demokraatia kindlateks kaitsjateks. Trotski oli ju USAs öelnud, et võim Venemaal tuleb üle anda neile, kes kõige rohkem edendavad demokraatiat. Enamlased tegid mis suutsid, et Kerenski valitsus püsiks. Neil oli ikka veel varavõitu võimule tulla. Nad olid täielikult "unustanud" Lenini loosungi: "Ei mingit toetust Ajutisele Valitsusele!" ("Lenini lühike elulugu". Moskva, 1955. Lk.168.)

Enamlased organiseerid poliitilisi streike, kutsudes töölisi ja sõdureid üles valitsust kaitsma. 27. augustil moodustasid sotsialistid koos enamlastega revolutsioonivastast mahasurumise komitee. Nad kutsusid Kroonlinnast kohale tuhanded madrused. Petrogradi töölised sundmobiliseeriti. Bolševikud ähvardasid neid sõnakuulmatuse puhul surmanuhtlusega. Punakaartlastele tagastati relvad, mis neilt rahututel juulipäevadel ära oli korjatud. Nõukogud hakkasid vahistama inimesi, eelkõige tuhandeid ohvitsere, keda kahtlustati Kornilovi soosimises. Ühtekokku võeti kinni 7000 "poliitiliselt kahtlast" inimest. (John Shelton Curtiss, "Vene revolutsioon 1917". New York, 1957. Lk. 53.) Ka raudteetöölised mobiliseeriti, et raudteed saboteerida. Nõnda õnnestus Kornilovi eliitväed peatada ja ümber piirata.

Rahvusvaheline vabamüürlus ei säästnud vahendeid, et Kornilovi edasitungi nurjata, sest temale polnud võimuvahetamise stsenaariumis osa ette nähtud, ta tõi hukatust. Selline mees tuli ta eemaldada jõu ja salakavalusega. Veel tänapäevalgi levitatakse tema kohta valet. Väidetakse näiteks, et ta ei orienteerunud poliitikas.

Massoonid tegid Kornilovi sõdurite seas ulatuslikku propagandat, mis kohutas ja laostas vastuhakkajaid. Kindral Aleksandr Krõmov kutsuti Kerenski juurde läbirääkimistele. Pole teada, millega Kerenski Krõmovit ähvardas, aga pärast kohtumist laskis massoon Krõmov end maha (kui see tõesti oli enesetapp).

Juba 30. augustil (12. septembril), vaevalt nädal hiljem, suutsid massoonid ühispingutustega Kornilovi rahvuslike vägede liikumise peatada. Vasakpoolsete juhid on parempoolselt meelestatud patrioote alati pidanud suurimaks ohuks nende sotsiaalsetele kujutlustele. Kornilov vangistati 1. (14.) septembril. Hiljem ta põgenes.

Enamlased haarasid nõukogudes kohe jämeda otsa enda kätte. Kornilovi kinnivõtmise päeval said nad pärast kohalikke valimisi Petrogradi nõukogus enamuse. Moskvas hakkasid nad domineerima 8. (21.) septembril. 4. (17.) septembril oli vanglast vabastatud ka Trotski. Kired juuliskandaali ümber olid vaibunud. Hakkas lähenema sujuv võimuvahetus. Juba aegsasti oli astroloogiliselt välja arvutatud kõige kohasem hetk.

Võimuvahetus

Segaduse tekitamiseks ja oma tulevase võimu illuministliku olemuse maskeerimiseks võttis bolševike juhtkond kasutusele nimetuse nõukogude (loe: *kahali*) võim.

21. septembril 1917 saatis Jakov Fürstenberg Stockholmist Raphael Scholanile (Shaumann) telegrammi (säilitatakse USA Riigiarhiivis): "Armas seltsimees. M. Warburgi pangamaja kontor on telegraafilise käsu alusel Rhein-Westfaali sündikaadist avanud arve seltsimees Trotskile. Üks jurist (agent), arvatavasti hr Kastroff, sai kätte relvad ja organiseeris juba nende transpordi. Ühtlasi saatis raha, kandes kontole üle seltsimees Trotski palutud summa. Fürstenberg."

6. oktoobril (23. septembril) "valiti" Trotski Petrogradi Tööliste ja Soldatite Saadikute Nõukogu esimeheks, ilma et ta oleks kuulunud soldatite või tööliste hulka. Ent vabamüürlastel on kõik võimalik.

Ühendriigid nõudsid Kerenskilt üha suuremaid sõjapanuseid. Ajutine Valitsus ei tahtnud päri olla. Sõjaminister kindral Aleksandr Verhhovski läks protesti märgiks erru. On oluline lisada, et ameeriklaste nõue lakkas kohe, kui enamlased olid võimule tulnud.

Dokumendid USA riigidepartemangu arhiivis tõestavad, et Ühendriikide saadik David Francis Petrogradis oli bolševike plaanidest hästi informeeritud. Seda toonitab ka Antony Sutton oma raamatus "Wall Street ja bolševistlik revolutsioon". Valges Majas oldi enamlaste kavast võim üle võtta teadlikud vähemalt **kuus nädalat enne** planeeritud aega. Kuna sündmus oli kavandatud 8. novembrile, siis olid need plaanid USAs teada juba 13. (26.) septembri paiku.

Ühendriikide president Wilson mõistis, et bolševike võimuletulek pikendaks Esimest maailmasõda, kuid ei teinud midagi nende kavatsuste nurjamiseks. Hoopis vastupidi, ta soodustas neid kavatsusi. USA oli ju ainus riik, kes teenis sõja pealt hiigelkasumit. Kõik teised riigid kaotasid tohutuid summasid ning jäid Ühendriikidele võlgu 14 miljardit dollarit. On välja arvutatud, et rahvusvahelised rahandusringkonnad lõikasid Esimese maailmasõja pealt profiiti ühtekokku 208 miljardit dollarit.

Ka Suurbritannia valitsus oli enamlaste plaanidest informeeritud, sest Londonist soovitati oma alamail Venemaalt lahkuda vähemalt kuus nädalat enne võimuvahetust. (Antony C. Sutton "Wall Street and the Bolshevik Revolution". Morley, 1981. Lk. 45.) Järelikult teati nii Washingtonis kui ka Londonis väga hästi, milline oli tulevaste võimurite olemus.

8. november lähenes. Enamlased püüdsid tööliste ja soldatite hulgas esile kutsuda apaatiat, mida hiljem saaks enda huvides ära kasutada. Nad püüdsid rahvast meelitada võlusõnaga "rahu". See ei mõjunud enam nii reeturlikult.

Bolševike partei ei olnud kuigi suur. Liiati tegutses peamiselt illuministlik tuumik, 4000 üliaktiivset liiget. Ühtlasi oli "Pravda" tiraaž hakanud vähenema. Oktoobris langes see järsult 220 000-lt 85 000-le.

Margarita Fofanova väitis, et Lenin naasis Petrogradi juba 5. oktoobril, mitte 7. oktoobril ja ammugi mitte 20. oktoobril, nagu paljud ametlikud allikad kinnitavad. Lenin peatus just Fofanova korteris. Seegi asjaolu oli Ajutisel Valitsusel teada. Üks linna-

ametnik sai koguni Lenini õelt Maria Uljanovalt kinnituse, et enamlaste juht tõesti jälle pealinnas viibib. Ometi ei teinud Ajutine Valitsus **vähimatki** katset Lenin vangistada.

Bolševike kavatsus võim üle võtta ei jäänud ka avalikkusele saladuseks. Zinovjev (õieti Radomõslski) ja Kamenev (Rosenfeld) kirjutasid sellest 31. oktoobril ajalehes "Novaja Žižn". Leningi oli sellest avalikult kõnelnud. Ajaloolane E. M. Halliday möönis oma teoses "Revolutsiooniline Venemaa" (Malmö, 1968, lk. 114), et võimurid teadsid üksikasjaliselt bolševike plaane. Miks nad siis midagi ette ei võtnud, kui see polnud kokkumäng?

Mitme ajaloolase arvates ei ole peamine saladus selles, et bolševikud võimu ülevõtmist ajakirjanduses arutasid, vaid et Ajutine Valitsus ei rakendanud enda kaitseks mingeid meetmeid. Kerenski koguni keeldus Petrogradi kutsumast erivägesid, kui talle vastav ettepanek tehti. (Mihhail Heller ja Aleksander Nekritš, "Võimul utoopia". London, 1986. Lk. 37.)

Muidugi ei ole õige ajalooraamatute väide, et 5. novembril (23. oktoobril) kogunenud juhtivad enamlased Nikolai Suhhanovi (Gimmeli) korterisse, kus võetud vastu otsus Talvepaleele tormi joosta. Kõik kohal viibijad, välja arvatud Lenin ja Trotski, jõudnud järeldusele, et relvastatud ülevõtmine polnud üldse vajalik, sest teisel nõukogude kongressil 7. novembril (25. oktoobril) saanuksid nad võimu niigi kätte. See tundub olevat hilisem väljamõeldis, sest Trotski oli juba 25. (12.) oktoobril moodustanud revolutsioonikomitee. Ning sellele organile anti võim vargsi, rahumeelselt üle **juba 3. novembril** (21. oktoobril). (M. Heller ja A. Nekritš, "Võimul utoopia". London, 1986. Lk. 38.) Kõik faktid viitavad läbimõeldud vandenõule, mitte spontaansele aktsioonile...

Petrogradi nõukogu staabis Smolnõis ei näidanud Lenin 2. novembrist 7. novembri hilisõhtuni nägugi. Teda polnudki tarvis, kõike organiseeris Trotski. Hilisõhtuti kadus Lenin Margarita Fofanova korterist. Lenini saladuslikest kadumistest teadis midagi üksnes Stalin. Ka 6. novembri (24. oktoobri) õhtul polnud Leninit Fofanova pool. Ent teda ei olnud ka Smolnõis. Seda kinnitab

raamat "Nadežda Krupskajast", mis avaldati Moskvas 1988. aastal. Krupskaja oli Smolnõist tulnud Fofanova juurde Leninit otsima, kuid seal teda ei olnud. Ka ajaloolased Heller ja Nekritš jõudsid samale järeldusele: 6. novembri hilisõhtul ei olnud Leninit Smolnõis. Teiste allikate järgi ilmus ta välja alles 7. novembri õhtul. Ta oli Smolnõisse sõitnud trammiga. Siis oli ta Trotskile saksa keeles öelnud: "Es schwindelt!" ("Pea käib ringi!") Ta oli olukorra peremees! Ja kohe hakkas Lenin ähvardama mahalaskmistega, kui talle ei tahetud täielikult kuuletuda. Spektaaklit juhtis endiselt Trotski.

Nõukogude kongressi Smolnõi tütarlastekooli hoones juhatas Fjodor Dan (õieti Gurvitš, 1871–1947), kes oli menševike tähtsamaid juhte. Juba 7. novembri hommikul kell 10.40 olid vandeseltslased teatanud, et Ajutine Valitsus on kukutatud ja nõukogud võimu üle võtnud. Nõukogude kongress oli uue valitsuse moodustamisega nõus. See nimetati rahvakomissaride nõukoguks (sovnarkom). Bolševike ettepanek sai 390 häält 650-st. Lenin kavatses valitsuse moodustada üksnes omadest. Menševike juht Juli Martov lahkus kongressilt koos parteikaaslastega.

Tegelikult oli võimu haaranud revolutsioonikomitee. Enamlased kasutasid eeskujuna neid revolutsioonikomiteesid, mida jakobiinid olid moodustanud nn Prantsuse revolutsiooni ajal. Petrogradi komitee koosnes 18 komissarist, enamasti olid nad juudid või juutidega abielus. Esimees oli Lev Trotski (juut). Teised liikmed olid: Vladimir Uljanov-Lenin (pooljuut), Adolf Joffe (juut), Jossif Unschlicht (juut), Gleb Boki (juut), Vladimir Antonov-Ovsejenko (juut), K. Mehhonošin (juut), Feliks Dzeržinski (Rufin, juut), Mihhail Laševitš (juut), P. Lazimir (juut), A. Sadovski (juut), Pavel Dõbenko (abielus juuditar Aleksandra Kollontaiga), Nikolai Podvoiski, Vjatšeslav Molotov (õieti Skrjabin), Vladimir Nevski (õieti Feodossi Krivobokov), Andrei Bubnov ja Nikolai Skrõpnik (juut).

Lenini valitsus sai võimu ajutiselt. Oma valitsusegi nimetas ta ajutiseks, kuni 17. novembri valimistel moodustatakse Asutav Kogu.

Mis edasi järgnes, jääb üsna arusaamatuks, sest kuni õhtuni ei toimunud enam midagi erilist. Paljudele ajaloolastetele pole ikka veel selge, miks Talvepalee ülevõtmisega viivitati. Ka nõukogude kongressil tehti paus. Trotski olevat sellal kõrvaltoas puhanud. Väideti, et Lenin viibinud sel õhtupoolikul majas, ta maganud kusagil.

Lenin tundus olevat kõigest Trotski lõukoer. Ka nõukogude kongressil nähti üksnes Trotskit, kes aeg-ajalt välja ilmus ja mõne delegaadiga juttu ajas. Vene eksiilajaloolase Sergei Melgunovi andmeil ei olevat Lenin nõukogude kongressile üldse ilmunudki, vaid saatnud kirju Vladimir Antonov-Ovsejenkole, Nikolai Podvoiskile ja teistele. (Sergei Melgunov, "Kuidas bolševikud võimu haarasid". Pariis, 1953.)

Müüt ütleb, et juba 7. novembri (25. oktoobri) varahommikul oli Talvepalee ümber kogunenud 5000 madrust, et tormijooksuks valmis olla. Tegelikult võeti hoone üle mõnesaja "revolutsionääriga", sealhulgas 50 punakaartlasega, kes **täiesti rahulikult** marssisid Talvepaleesse.

Kuhu jäid siis need kümned tuhanded "revolutsioonisõdurid", keda ajalooraamatud lugupidavalt mainivad? See on järjekordne müüt. Mingit tormijooksu Talvepaleele ei ole kunagi olnud. Seda polnud ju tarvis. Ent võimuresidentsi ülevõtmisest teatud väljaarvutatud ajahetkel pidi saama Trotskile ja Leninile astroloogilise tähisega tegu.

Trotski lootis kokku ajada võimalikult palju inimesi. Balti Laevatehasest õnnestus neid kohale tuua 235. Putilovi tehastest saadi kokku kõigest 80, kuigi seal oli registreeritud 1500 punakaartlast. Selles hiigelettevõttes töötas 26 000 inimest. Kõiki mobiliseerituid läks tarvis suurejooneliseks spektaakliks, kuid ka valveteenistusse. Linna tähtsamad objektid võttis üle kõigest paar tuhat "revolutsionääri"...

Melgunovi andmeil kogunesid esimesed punaväelased Talvepalee juurde alles kell 16.30. (Enamlased mõistsid Sergei Melgunovi algul surma, kuid aastal 1920 kihutati ta maalt välja.)

Punakaardi ülem Vladimir Nevski jäi lihtsalt ootele. Sergei Melgunov avalikustas oma raamatus "Kuidas bolševikud võimu haarasid" (lk. 119), et kell 18 käskis Mihhailovski suurtükiväelaste kooli ülem kadettidel Talvepalee maha jätta. Lahkusid ka kasakad. Viimaks jäid Talvepaleed "kaitsma" vaid naispataljoni kaks roodu ja 40 sõjainvaliidi. Noodki läksid lõpuks laiali. Vägisi jääb mulje, et Talvepalee lihtsalt loovutati bolševikele. Tegelikult Ajutisel Valitsusel mingit võimu enam polnudki. Talvepalee ülevõtmisega enamlased siiski ootasid. Kõik kokku oli üks suur spektaakel.

Teatrid andsid sel õhtul etendusi, restoranid olid avatud. Keegi ei märganud, et teoksil olnuks midagi eriskummalist. Sillavahidki ei teadnud midagi. Kindlustamaks ühendusi linnaosade vahel, lasid Trotski ja Lenin igale sillavahile pistist anda.

Tund möödus tunni järel. Kõik ootasid. Müüt väidab, et bolševikud olid esitanud Ajutisele Valitsusele ultimaatumi, kuid too keeldunud vastamast. Aga kuidas saadi esitada ultimaatumit valitsusele, kes juba 3. novembril oli **vabatahtlikult** võimu revolutsioonikomiteele üle andnud? Pealegi oli Trotski 7. novembril kell 14.35 kinnitanud, et Ajutist Valitsust enam ei eksisteeri. Kell 10 oli nõukogude kongressil kuulutatud: "Riiklik võim on revolutsioonikomitee käes!"

Milleks oli Trotskile seda spektaaklit tarvis? Vastus: ta tahtis võimalikult meeldejäävat etendust. Kella 23 paiku lasi ta Peeter Pauli kindlusest 35 mürsku tulistada. Samas jätkasid trammid Troitski sillal oma teekonda, nagu kinnitas Suurbritannia suursaadik George Buchanan, kes vabamüürlasena oli olnud seotud tsaari kukutamisega. Tõesti hämmastav, et kolmekümne viiest mürsust ei tabanud Talvepaleed mitte ükski. Ametlik seletus: sihiti oskamatult. Miks siis ei leitud revolutsiooniväelaste hulgast ühtki, kes osanuks sihtida? Kahuritule tõttu purunes vaid üks aknaklaas. Miks lasti just kolmkümmnend viis pauku? Sellel pidi olema mingi kabalistlik seletus.

Punakaartlased viivitasid Talvepaleesse sisenemisega, kuigi külguks oli täiesti kaitseta. (Mihhail Heller ja Aleksandr Nekritš,

”Võimul utoopia”. London, 1986. Lk. 41.) Petrogradi garnison ei teinud midagi, et enamlasi takistada. Nad vaatasid etendust pealt.

Vahepeal kolasid punakaartlased mööda linna. Surmaähvardusel võtsid nad Talvepalee juurde kaasa madruseid, teiste hulgas lätlase Indrikis Ruckulise, kes tollal oli 27-aastane madrustesalga juht Kroonlinnast. Ruckulis rääkis, et ristleja ”Aurora” ei lasknud mingit pauku rünnaku alustamiseks. (”Expressen”, 17. oktoober 1984.) Seegi oli suur müüt. Märguandeks ei olevat leitud isegi punast laternat, teatas Melgunov.

Talvepaleed niisiis ei rünnatud. Verevalamist ei olnud. Punakaartlased lonkisid ringi, kuni oli aeg sisse marssida. Nad ootasid poole kaheni öösel, nagu on kinnitanud Indrikis Ruckulis ja teised allikad. Siis avati silmakirjaks tuli. Tulistamine kestis alla veerand tunni. Mitte keegi selle ”lahingu” ajal viga ei saanud, seletas kohal viibinud noor marksist Uralov. Polnudki kedagi, kes võinuks haavata saada. Keegi ei vastanud bolševike tulele.

Ajaloolased Mihhail Heller ja Aleksander Nekritš on leidnud kirjaliku tunnistuse, et punakaartlased sisenesid Talvepaleesse külgustest. Naispataljoni liikmed ”andsid kohe alla”. Kui bolševikud olid täiesti rahulikult valveta sissepääsudest hoonesse läinud, kõndisid nad ringi eeskodades ja koridorides, **tervitasid sõbralikult** junkrutest ”kaitsjaid”, kes ei avaldanud vähimatki vastupanu. (E. M. Halliday, ”Vene revolutsioon”. Malmö, 1968. Lk. 120.) Isegi Halliday kinnitab, et lahingut ei olnud. Sama rahulikult võeti võim üle teisteski linnades. Üksnes Moskvas üritatud vastupanu avaldada, kuigi junkrud olid Kremlist lahkunud juba õhtul kella seitsme paiku. Kremlit tulistati millegipärast mürskudega kuni kella kolmeni hommikul.

Trotski kaaslane Vladimir Antonov-Ovsejenko (1883–1937) oli saanud ülesande Ajutise Valitsuse ministrid Talvepaleest ära viia. Ja siis juhtus midagi lausa hämmastavat. Sellest räägiti ”Radio Rossija” saates 12. augustil 1991 kell 14.

Antonov-Ovsejenko seisis juba kella kahe ajal malahhiitsalongis selle ruumi ukse taga, kus millegipärast istusid Ajutise Valitsuse

ministrid. Antonov-Ovsejenko tammus paigal, ootas ja vaatas kella. Punaväelased, madrused ja töölised ootasid samuti kümmekond minutit. Seejärel saadeti Leninile telegramm: "Talvepalee võeti üle 2.04."

Kui kell sai 2.10, ütles Vladimir Antonov-Ovsejenko punakaartlastele: "On aeg!" ("Paraa!") Ta avas ukse ja ütles ministreile mõistatuslikult: "Mu härrased! Teie aeg on täis saanud!"

Võime aluseks võtta selle, et nõukogude võim algas ametlikult 8. novembril 1917 kell 2.04. Lähemal astroloogilisel kontrollimisel avastame, et päike asus sel hetkel täpselt Skorpioni märgi keskel (14°58'). Nõukogude võimu horoskoobi MC (*medium coeli*, horoskoobi seniit, mis tähistab taotlusi) asus 4°28' Kaksikutes. See aspekt soodustab võimuletulekut, üldiselt tähendades ka võimu. Selle võimu horoskoop oli alamatele lausa halb. Kogu võim rajanes pettusel. Süsteem edendas ainult tehnikat. Vaimsed väärtused hüljati täielikult. Vaid terroristlikel võimureil olid eesõigused. Selle horoskoobi järgi ei olnud nõukogude võimul midagi head pakkuda. Niivõrd eluohtlikku võimu tulnuks igati vältida, sest ta tõi kaasa üksnes tohutuid probleeme ja õnnetusi. Seda tõlgendust kinnitab rootsi astroloog Anders Ekström Skyttorpis.

Siit nähtub, et vabamüürlasbolševikud tundsid põhjalikult astroloogiat. Nende tähtsaim astroloog oli Lev Karahhan (Karahhanjan), hilisem välisasjade rahvakomissari asetäitja. Et teisi neist uuringutest eemale peletada, kuulutasid kommunistid astroloogia kodanlikuks rumaluseks ja ebausuks. Ülikaval võte, kas pole? Iisraeli riigi rajasid vene ja poola juudid. Kui me uurime tolle riigi horoskoopi, siis näeme, et ka see võim kuulutati välja sobivaimal hetkel – 14. mail 1948 kell 16.37...

Et Antonov-Ovsejenko ootas kella 2.10-ni, oli soodne vaid uutele võimuritele. Ilmselt oli 2.10 mingi võtmeaeg, sest Ajutise Valitsuse ministrid viidi just sel hetkel ära. (Nicolas Campion, "The Book of World Horoscopes". Wellingborough, 1988. Lk. 280.) Et tegemist oli tõesti võtmeajaga, väitis ka Lenin. Trotski sobitas võimuvahetuse kabalistlike kalkulatsioonidega ja (suure

tõenäosusega) ka oma isikliku horoskoobiga. Trotski sai ju 7. novembril (25. oktoobril) 38-aastaseks. Nõnda kujunes spektaaklist justkui tema sünnipäevapidu. Peeter Pauli kindluse kahurituldki võiks pidada aupaukudeks. Need algasid, kui Trotski oli just saanud 38-aastaseks. Ühtlasi juhatas see sisse uue perioodi tema elus (kuufaasid korduvad ju iga 19 aasta järel: 2 x 19 = 38). Pealegi on Skorpion sodiaagi kaheksas märk – roimade ja surma tähis.

Teatud päevad olid bolševistlikule juhtkonnale väga tähtsad. Milleks muidu varjati Lenini tegelikku sünnipäeva? Olgu öeldud, et Punaarmee püüdis maksku mis maksab vallutada Berliini 1. maiks 1945, heiskamaks just sel päeval illuminaatide punalippu.

Oli ilmne, et ametlik võimuletuleku hetk oli vandenõulastele äärmiselt tähtis. Peaminister Aleksandr Kerenski oli juba 3. novembril (21. oktoobril) bolševistlikule eliidile võimu üle andnud. Avalikkus ei teadnud sellest midagi. Et alamaid eksitada, hakkas kommunistlik partei revolutsiooni aastapäeva tähistama 7. novembril. Spektaakli eest vastutas too eliit, kellest tegelikult sai salajane punane üleminekuvalitsus.

Need kümme meest, kellest pooled olid massoonid, moodustasid Poliitbüroo ja revolutsioonikeskuse, mis oli rajatud 16. (29.) oktoobril, Jahve kohtupäeval. Need mehed olid: Vladimir Lenin (pooljuut), Lev Trotski (juut), Grigori Zinovjev (juut), Lev Kamenev (juut), Grigori Sokolnikov (juut), Jakov Sverdlov (juut), Moissei Uritski (juut), Feliks Dzeržinski (juut), Jossif Stalin (pooljuut) ja Andrei Bubnov (venelane). Kas spektaakel oli siis vene revolutsioon?

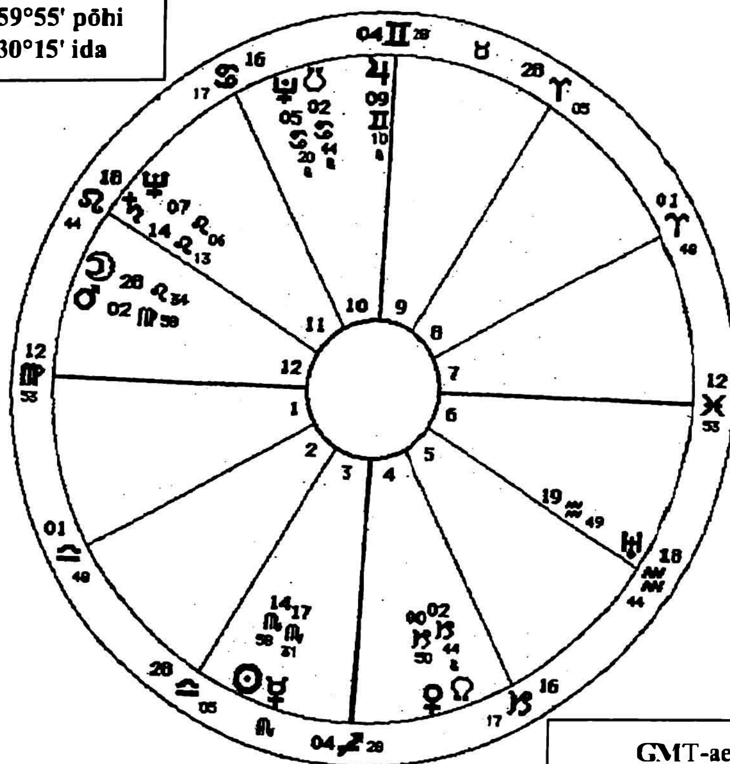
Ükski ajaloolane pole suutnud loogiliselt põhjendada, miks ootasid bolševikud terve 7. novembri õhtu ega tahtnud Talvepaleed kohe üle võtta. Mõni ajaloolane on lagedale tulnud kleenukese väitega, justkui puudunuks bolševistlikul juhtkonnal tol hetkel otsusekindlus. Lugejal on vaba voli seda uskuda või mitte.

Järgmine küsimus: miks andis Ajutine Valitsus nõnda kergelt alla? Trotski püüdis seda seletada väitega, et Ajutine Valitsus tahtnud verevalamist ära hoida. Trotski oli küll viimane, kes usaldust

vääris. Ta tahtis lihtsalt varjata, et vabamüürlasvennad tegid rahulikult teoks omavahelist sobingut.

Nõukogude võimu horoskoop

8. november 1917, kell 2.04, Petrograd.

Veel üks kentsakas asi. Ajutise Valitsuse istungeil esindas bolševistlikke massoone kummaline kuju. See oli Juri Steklov

(õieti Nahhamkis), 32. kraadi vabamüürlane ja ühtlasi Kerenski väimees, kes kuulus bolševike partei täitevkomiteesse. Ta käitus nõnda, justkui olnuks tema otsustada, kui kaua Ajutine Valitsus võib tegutseda. Ta käitus Ajutise Valitsuse kontrollijana, et näha, kas see astub oma volitustest ja mandaadist üle või mitte. (Vladimir Nabokov, "Ajutine Valitsus ja bolševike riigipööre". London, 1988. Lk. 116.)

Muidu tänamatu Lenin kohtles teda võimule upitanud Pariisi vabamüürlasisandaid heldelt. Aastal 1919 saatis ta hiigelsummasid Pariisi Grand Orient de France'i palee remondiks, propagandaks ja muuks. Samal ajal nälgisid miljonid venelased. Petrogradi ja Moskva tänavail kukkusid inimesed kokku. (Oleg Platonov, "Venemaa okaskroon: Vene rahva ajalugu". Moskva, 1997, I köide. Lk. 577.)

Punakaartlaste järel Talvepaleesse tunginud pööbel hakkas rüüstama ning mööblit lõhkuma. Portreedel torgati silmad peast välja, väärtuslikud pildid, raamatud ja ikoonid heideti põrandale jalge alla. Hakati vägistama naisi. Juudi kirjanik Heinrich Heine on öelnud: "Hirmu ja õudusega mõtlen ma päevale, mil need sünged pildipurustajad võimule tulevad: oma toorete rusikatega löövad nad siis halastamatult puruks kõik ilu marmorkujud." (Eessõnast prantsuskeelsele "Lutetia" väljaandele.)

Bolševike müüdi järgi mõisteti kõik ministrid, välja arvatud Kerenski, vangi. Nende hulgas oli aga nimesid, mis kerkisid uuesti esile kommunistlikus administratsioonis. Nii sai vabamüürlasest ja endisest teedeministrist Nikolai Nekrassovist aastal 1920 Kooperatiivide Keskliidu bürokraat. (Professor N. Pervušuni artikkel "Vene vabamüürlased ja revolutsioon", "Novoje Russkoje Slovo", New York, 1. august 1986, lk. 6.) Aastal 1918 võttis Nikolai Nekrassov oma nimeks Golrofski. Temast sai Kooperatiivide Liidu üks juhte. Ta pidas loenguid ka Moskva ülikoolis. Aastal 1921 võttis tšekaa ta kinni, kuid seejärel vabastas ootamatult. Tšekaa ülem Feliks Dzeržinski oli nõudnud: "Uurimine tuleb kohe lõpetada." Samal aastal hakkas Nekrassov/Golrofski tööle Nõukogude

Venemaa Ametiühingute Keskliidus. (Platonov, "Vabamüürluse salajane ajalugu 1731-1996". Moskva, 1996. Lk. 364.)

Vabamüürlane Sergei Urussov oli olnud tsaarivalitsuse siseminister ja seejärel tegev ka Ajutises Valitsuses. Pärast bolševike võimuletulekut töötas ta tähtsal kohal Riigipangas. ("Suur Nõukogude Entsüklopeedia". 56. köide, Moskva, 1936. Lk. 301.) Ta oli prantsuse vabamüürlaste (Grand Orient) emissar.

Ka tsaari aserahandusminister Nikolai Kutler ja asesiseminister kindral Vladimir Džunkovski teenisid kõrgvabamüürlastena kommunismi. Viimane oli tšekist. Isegi Riigiduuma esimees massoon Fjodor Golovin tõusis Nõukogude Venemaal kõrgele kohale.

Tsaari sõjaminister, vabamüürlane kindral Aleksei Polivanov läks samuti bolševike poole üle, teenides Punaarmees. Massoon Grigori Petrovski hakkas siseasjade rahvakomissariks. Ka 1950. aastail töötas ta riigiaparaadis.

Bolševike ametliku versiooni järgi õnnestunud Kerenskil naisterõivais Petrogradi lähistele Gatšinosse pageda. Sealt sõitnud ta Pihkvasse. Oma menuaarides seletas Kerenski, et ta põgenenud madrusemundris, tahtnud Gatšinos vastupanu organiseerida, kuid see nurjus, sest väeosad jooksnud millegipärast laiali (!?).

Ajaloolaste Nesta Websteri ja Kurt Kerleni andmeil lasknud Lenin ja Trotski Kerenskil tänutäheks "pageda", sest ta oli juulis 1917 nende huvide eest avalikult välja astunud. ("Boche and Bolshevik". New York, 1923. Lk. 19.) Kerenski teene oli ju seegi, et Lenini kaaskonna sõidupiletid Stockholmist Petrogradi kinni maksti. Lõpuks andis ta bolševikele võimu üle. Müüt ütleb, et Kerenski oli kommunismivastane. Lenin ja Trotski varustasid Kerenski valedokumentide ja suurte rahasummadega ning lasksid ta eskortida Murmanskisse, kus sellal viibisid Briti väed. Seal võeti Kerenski "valge" pagulasena Itaalia auriku pardale. Ta jõudis Inglismaale. Jõuka mehena elas Kerenski hiljem Berliinis, Pariisis ja Kalifornias. Ta suri New Yorgis 12. juunil 1970.

Isegi ajaloovõltsija E. M. Halliday möönis raamatus "Vene revolutsioon" (Malmö, 1968, lk. 117), et Kerenski lahkus Talve-

paleest ja Petrogradist 7. novembri hommikul USA suursaatkonna autos, millel lehvis Ühendriikide lipp. Nõnda siis sõitis Kerenski Murmanskisse, suundudes sealt edasi Inglismaale. See sõit pidi olema planeeritud ammu enne bolševike võimuletulekut.

See kõik sunnib küsima, kas Ajutise Valitsuse päevil mitte ei valmistatud ehk ette kommunistliku terrori kehtestamist. Miks muidu käskisid USA ja Suurbritannia oma kodanikel aegsasti enne võimuvahetust Venemaalt lahkuda? Ametlikult olid bolševikud ju sama head demokraadid nagu Kerenski ja tema lakeid.

1917. aasta märtsi(veebruari)sündmused polnud revolutsioon, vaid välismaalt organiseeritud riigipööre. Enamlased seevastu ei pannud novembris (oktoobris) küll toime riigipööret, nagu läänes on väidetud, vaid lihtsalt võtsid võimu üle. See oli rahvusvaheliselt juhitud massoonide konspiratsioon. Teisiti ei ole võimalik seletada olulisi fakte. Kui eeldada, et see tõesti oli vandenõu, siis on kõik kohe arusaadav ja loogiline. Mõni ajaloolane, sealhulgas Nesta Webster ja komandör William Guy Carr, on jõudnud järeldusele, et bolševike võimuletuleku lavastasid illuminaadid. (William Guy Carr, "Pawns in the Game". USA, 1958. Lk. 81.)

Ingliskeelse diktoritekstiga vene tõsielufilmis "Vene revolutsioon" (Moskva, 1993) võetakse omaks: "Poliitikud, mõjukad tööstturid ja sõjaväelased, kes ei jõudnud tsaariga kokkuleppele, hakkasid sepitsema vandenõu. Paljud pealtnäha poliitilised vaenlased olid telgitaguses liitlased. Kõik kuulusid vabamüürlasvennaskonda Veliki Vostok (Suur Orient). See oli rajatud Peterburis 1912. aastal. Organisatsiooni juhtis 300-liikmeline ülemnõukogu. Aastal 1916 sai populaarne advokaat Aleksandr Kerenski ülemnõukogu esimeheks. Tema ja teised Suure Oriendi liikmed kavandasid tsaarivastast riigipööret."

Seda filmi rahastasid Ameerika juudid Alexander Aisenberg, John Doukas ja Mattew King Kaufman. Režissöörid olid Maksim Zolotuhhin ja Matthew King Kaufman. Nende meelest on ülim aeg tõtt rääkida.

Vene pagulasajaloolane Sergei Melgunov on avalikustanud oma raamatus "Paleepööre tulekul" (Pariis, 1931), et riigipöörde aegu

veebruaris 1917 juhtis sõjaväelasvabamüürlasi Aleksandr Gutškov ja tsiviilvendi Aleksandr Kerenski.

ENE väitel tõestavat ainuüksi oktoobripööre ja sotsialistliku maailmasüsteemi teke marksismi õigsust. Seega muid tõendeid polnudki tarvis. Pärast võimuvahetust ütles Lenin: "Me ehitame nüüd üles sotsialistliku korra." Trotski täpsustas: "Me peame sisse seadma sotsialistliku diktatuuri."

Juudi kirjanik Aleksander Zinovjev ütles intervjuus kevadel 1984, et "nõukogude võim on igavene, nõukogude ühiskonda ei ole võimalik hävitada isegi mitte tuhande aasta pärast". Ta toonitas intervjueerijale George Urbanile, et "nõukogude süsteem kestab inimajaloo lõpuni". Seda ei uskunud isegi Trotski ega Lenin.

Aastal 1956 oli astroloog E. H. Troinsky välja arvutanud, et Nõukogude Liit hakkab kokku varisema 72 aastat ja 7 kuud pärast rajamist, seega pärast juulit 1990. Nagu me kõik teame, hakkas nõukogude võim nõrgenema just pärast 1990. aasta juulit ja langes täielikult augustis 1991. Nõukogude Liit likvideeriti ametlikult neli kuud hiljem.

Leninil on keskmine sõrm püsti. See oli vabamüürlaste salamärguanne.

Saksa abi

Vabamüürlasbolševikud tahtsid turvaliselt võimul püsida. Nad palusid abi ka sakslastelt. Saksa väed saadetigi kohale. Nad moodustasid Petrogradi ümber "raudse rõnga", et vaenujõud, sealhulgas kindral Pjotr Krasnovi kasakad, ei saaks bolševike valitsust ohustada. (Igor Bunitš, "Partei kuld". Peterburi, 1992. Lk. 24.) Needki olid sakslased, kes surusid maha Petrogradi sõjakooli kadettide mässu, vallutasid enamlastele kremli ja osutasid punastele muid teeneid. Kindral Kirbach lubas, et Saksa väed hõivavad kohe Petrogradi ja Moskva, kui bolševistlik režiim peaks ohtu sattuma. Habrast nõukogude võimu kaitses ligi 280 000 distsiplineeritud Saksa sõdurit.

Osa Saksa vägesid nimetati internatsionaalseteks pataljonideks. Aga nõukogude ajalooraamatuis on need üksused tuntud "läti küttidena". Igor Bunitši andmeil oli "internatsionalistide" hulgas vähe lätlasi. Sügisel 1918 teenis seal 50 000 meest. Suvel 1920 oli nende arv tõusnud 250 000-le. (Heller ja Nekritš, "Võimul utoopia". London, 1986. Lk. 95.) Nondes üksustes oli ka palju hiinlasi ja poola juute, kes tavaliselt mängisid juhtivat osa.

Juba aprillis 1917 oli Petrogradi saabunud Rootsi passiga kolonel Heinrich von Ruppert, et saksa sõjavangidele tutvustada bolševike abistamise salajuhendeid. Selle avalikustas Igor Bunitš.

Ülihuvitavas raportis, mis jõudis Washingtoni 9. detsembril 1917, öeldakse, et kui kindral William V. Judson käis Smolnõis Trotskil külas, nägi ta seal sakslasi. (Antony C. Sutton "Wall Street ja bolševistlik revolutsioon". Morley, 1981, Lk. 45.) Sakslased kinkisid ka relvi. Laev "Jastreb" suundus Friedrichshafenisse relvi ja laskemoona tooma ning jõudis enamlaste võimuletulekul Venemaale. 3. märtsil 1918 saavutasid sakslased oma kauaigatsetud vaherahu Venemaaga, kuigi Lenin oli rahudekreedi välja kuulutanud juba 7. novembril 1917.

29. oktoobril (11. novembril) organiseeriti Lenini ja tema bolševistliku valitsuse auks "internatsionalistide", s.t Saksa vägede

paraad. Sakslastel oli kästud hüüda: "Olgu tervitatud maailmarevolutsioon!" Selle asemel hõiskasid nad: "Olgu tervitatud keiser Wilhelm!" Lenin võttis seda solvanguna. (Igor Bunitš, "Partei kuld". Peterburi, 1992. Lk. 24.)

Lisaks andis USA president Woodrow Wilson käsu mitte takistada bolševistlikku revolutsiooni, nagu avalikustas Antony Sutton. Juhtbolševikel olid välismaised passid juhuks, kui kõik viltu läinuks, et nad saaksid sama ootamatult välismaale pageda, nagu nad olid kohale ilmunud. (Igor Bunitš, "Partei kuld". Peterburi, 1992. Lk. 8.) Nikolai Buhharin (õieti Dolgolevski) pidanuks põgenema Argentinasse. Lenin rahustas oma kaasroimareid: "Meil on alati vedanud ja veab edaspidigi!"

Niisiis tulid rahvusvahelise abiga võimule juudi roimarite jõugud, et ohvri kehast elumahlad välja imeda. Ka teised juudid said kohe eelisseisundi. Seda asjaolu kinnitab rabi Elmer Berger raamatus "The Jewish Dilemma", mis avaldati aastal 1946 USAs. Berger kirjutas: "Nõukogude valitsus privilegeeris juute mitte üksnes seepärast, et juudid andsid nõukogude korrale tooni, vaid ka lihtsalt põhjusel, et nad olid juudid. Üheainsa suletõmbega mõisteti vähimagi juudivastase vihje eest surmanuhtlus."

Vabamüürlassotsialist Aleksandr Herzen teadis juba XIX sajandi keskpaiku, et "kommunism tuiskab purustava tormina üle maailma, jubedalt, veriselt, ebaõiglaselt, kiirelt...." Herzeni tegevust rahastas peamiselt Rothschildide klann.

Riikliku terrori algus

End bolševikeks nimetavad juudi gangsterid muutusid erakordselt ohtlikeks, sest nad põhjendasid oma teooria abil õigust (tööliste nimel) toime panna roimi, tegelda pettusega ja saboteerida kultuurielu, pärssides allutatute vaimset arengut.

Lenin teadis, et venelaste rikkuste kättesaamiseks on vaja kõikvõimalikku abi. Ta ütles, et kommunismi liitlastena tuleks ära

kasutada paadunud kurjategijaid. (Louis Fischer, “Lenini elu”. London, 1970.) Röövlid võtsid bolševike loosungit “Röövida röövitut!” tõsiselt ja nuhkisid välja hulga hoolikalt peidetud varandusi. Enamlased püüdsid nad kinni, konfiskeerisid nende saagi ja mõrvasid oma konkurendid kohapeal. Sulid mõistsid varsti, et enamlaste käes on tõe ja roimade monopol. Nõnda hukkus üks bandiidijõuk teise järel.

Nagu öeldud, oli psühhopaat Lenini ümber kogunenud bolševistlikel avantüristidel raske uskuda kõikide oma plaanide edusse. Nad hakkasid otsemaid rüüstama Venemaa aardeid. Rikkused saadeti kähku välismaale, peamiselt Berliini. Rahvusvahelisi pankureid tegid need saadetised ülirõõmsaks. Bolševikud tegutsesid kiirustades, justkui järgmisel päeval olnuks võimatu rüüstamist ja mõrvamist jätkata. Hulk kinnisvara vormistati ähvarduste abil väljapressitud ”müügilepingute” abil välismaal elavate juudi ”ärimeeste” nimele. Bolševike jõugud haarasid oma valdusse hulga uhkeid eramuid. Lenini omandusse läks suurvürst Sergei Aleksandrovi mõis Moskva lähistel Gorkis. Külaelanikud aeti oma kodudest välja. Sinna asus Lenini valvemeeskond. Trotski omastas Jussupovi lossi. Enamlastest röövlid himustasid eriti kuldesemeid. Isegi tšekistid sõid kuldtaldrikuilt.

Lenin oli pärast võimuletulekut andnud käsu koostada nimekirjad neist, kes tuleks hukata. Ta nõudis, et keskklass maapinnalt minema pühitaks. Pearevolutsionäär leidis, et lapsed peaksid kindlasti oma vanemate hukkamist pealt vaatama. Bolševikud ise otsustasid, keda pidada kodanlaseks. Tapeti ka rohkesti lihtinimesi. Salakoodis nimetasid bolševikud kodanlaseks juudivastast goid.

Andekad intellektuaalid nägid kiiresti läbi roimarite sündikaadi, kes nimetas ennast bolševikeks-kommunistideks. Intellektuaalid kutsusid seda röövlite ja mõrvarite pillerkaaritamist juudi bolševismiks. Nad taipasid ärevusega, et venelaste varandus veetakse minema. Lenin ja tema kaasroimarid tahtsid nii ruttu kui võimalik ettenägelikest haritlastest lahti saada. Elada tohtisid vaimselt juhmid või kadedusest hõõguvad indiviidid.

Too hiigelrööv sarnanes ebardliku äriga. Nii arvati ka ajalehes "New York Herald Tribune": "Paistab, et bolševistlik revolutsioon Venemaal on tegelikult tohutu finantsoperatsioon, mille eesmärk on suurte rahasummade ülekandmine venelaste kontrolli alt Euroopa ja Ameerika pankade kontrolli alla." 1919. aasta aprilli algul väitis George Pitter-Wilson ajalehes "Globe" (London): "Bolševismi eesmärk on täielikult haarata võim mittejuudi aladel, nii et mittejuutide kätte ei jääks enam mingeid aardeid. Nõnda võiksid juudid petlikult teiste huvides haarata võimu kõigi üle." Ühtlasi hakati levitama kõige enam tuntud müüti, mille järgi juudid ei olnud nn vene revolutsiooniga seotud. Ei tahetud tõe ilmsikstulekut. Just seepärast Lenin ütleski: "Revolutsioon ei vaja ajaloolasi!"

Bolševikud on olnud kõige meeletumad mütomaanid, keda maailm kunagi näinud. Koos oma kaasajooksikutega hakkasid nad otsemaid levitama müüte, justkui olnuks kõik need õudused vene rahva püha üritus. Paraku astus hiljem enamik ajaloolasi Vale teenistusse, nimetades oma teguviisi oludega kohanemiseks.

Bolševikud pühendasid kogu oma jõu eraomanduse konfiskeerimisele. Lisaks keelustasid nad erakaubanduse. Alamaid peeti riigi (loe: juudi bolševike juhtkonna) omandiks. Veel aastal 1944 võis lugeda teatmeteosest "Nordisk Familjebok" (kolmanda väljaande kordustrükk, 10. köide, lk. 1228) järgmist: "Juutide tugev osa vene bolševistliku režiimi juhtkonnas äratas Venemaa eri paigus siiski vastumeelsust ja levitas ulatuslikumalt arusaamist, et bolševism oli ülekaalukalt juudi liikumine."

Ühtlasi maskeeriti kommunismiga rahvusvahelist kuritegevust. Kommunismist sai kollektivistliku orjariigi moodne vorm. Kommunistlikust parteist kujunes hiljem tõeline maffia ja selle peasekretär oli justkui *capo di tutti i capi* (kõigi bosside boss).

Vene rahvas pidi vastu minema jubedale ajale, mida tähistasid vägivaldsed vastuolud ja täielik alandus. Punaste põrguliste eesmärk oli võimalikult kiire venelaste alistamine, et seejärel levitada oma võimu ka teistesse riikidesse. Neil kurjategijail õnnestus algul Saksa vägede abil ja peatselt ameeriklaste toel hävitada peaaegu

kõik ausad ja iseseisvalt mõtlevad inimesed või sundida nad maapakku minema. Venemaast sai kriminogeenne riik.

Igor Bunitši andmeil oli ka tšekaa eriüksustes Saksa ja teisigi välismaa eliitsõdureid. Ühtekokku kaitses bolševistlikku režiimi mitusada tuhat "internatsionalisti". Sakslased kinnitasid korduvalt, et nad läkitavad oma väed appi kohe, kui nõukogude võimu peaks ähvardama oht. Ka Lenini ihukaitsjad olid peamiselt sakslased, teiste hulgas Friedrich von Platten Šveitsist.

Sakslased jätkasid ka bolševike rahalist abistamist. Novembris 1917 said nad 11,5 miljonit marka, mis aastal 1975 vastas 130 miljonile dollarile. Samal kuul anti enamlastele veel 3,5 miljonit. Seda kinnitab Saksa välisministri kiri rahandusministrile (9. november 1917): "Mul on au paluda Teie Armulikkust välisministeeriumile üle kanda 15 miljonit marka poliitiliseks propagandaks Venemaal." Raha saadeti Venemaale ka 1918. aastal. Lenin oli sunnitud sõna pidama. 15. detsembril 1917 sõlmis ta Saksamaaga separaatrahu. Pärast Bresti rahulepingu allakirjutamist 3. märtsil 1918 sai Lenin 40 miljonit kuldrubla valgete vastu võitlemiseks. Lenin omakorda kirjutas 20. augustil 1918 avaliku kirja Ameerika töölistele, kutsudes neid üles Saksamaa vastu mitte võitlema. Seoses Bresti rahuga taheti Saksamaale loovutada 93,5 tonni kulda. (245,5 tonni Oleg Platonovi andmeil). Sedagi tehingut varjati rahva eest.

New Yorgi rabi Judas Magnus Ameerika Juutide Komiteest kuulutas 24. oktoobril 1918, et ta on samuti bolševik ja et talle meeldivad Venemaa uute võimurite ideed. Sionistlikud suurväljaandeid "Jewish Chronicle" (London) ja "American Hebrew" (New York) ülistasid oma juhtkirjades alates 1918. aasta detsembrist kuni Lenini surmani 1924. aasta jaanuaris bolševistlikku Venemaad kui juutluse ühiskonnamudeli triumfi. Sellest kujunes tõesti säherduse õeluse juubeldus, mida maailm kunagi varem polnud näinud. Juudid ise tunnistasid: "Bolševistlik revolutsioon Venemaal oli juudi ajude töö, ...selle olid planeerinud juudid, kelle eesmärk on uus maailmakord." ("American Hebrew", 8. september 1920.) "Mida juudi idealism ja rahulolematus on võimsalt saavutanud Venemaal,

teostatakse samal viisil teisteski riikides vastavalt juudi hinge ja südame omadustele." ("American Hebrew", 10. september 1920.)

Scotland Yardi 23. juuli 1919 raportis USA riigisekretärile öeldakse: "Nüüd on absoluutselt olemas tõendid, et bolševism on rahvusvaheline liikumine, mida kontrollivad juudid." Ettekandes aastast 1918 on Ühendriikide riigisekretärile teatatud: "Iga linna nõukogude võimureist on viiskümmend protsenti õelaimat sorti juudid, kellest paljud on anarhistid." ("U.S. State Department Report. Foreign Relations 1918. Russia", Vol. 11, lk. 240.) Heebrea Ülikooli professor Israel Shahak ütles otse välja: juudi šovinistid ja rassistid maskeerisid end radikaalsetes, sotsialistlikes ja kommunistlikes parteides tegutsemise abil, et edendada juudi huve ning diskrimineerida mittejuute. (Israel Shahak, "Jewish History, Jewish Religion: The Weight of Three Thousand Years" / "Juudi ajalugu, juudi religioon: kolme tuhande aastane koorem". London, 1994. Lk. 17.)

Et nõrgestada välismaiseid antikommuniste, lasi "The Jewish Voice" (USA) juulis 1941 (lk. 23) käiku löökIause: "Antikommunism on antisemitism!" Seda hoiakut on kogu aeg järginud kurikuulus ameerika sionistlik organisatsioon Anti-Defamation League (ADL). ("Executive Intelligence Review", 30. september 1988, nr 39.) See organisatsioon on lähedalt seotud *B'nai B'rith*iga.

Bolševik M. Kohan nentis: "Liialdamata võib öelda, et Suur Sotsialistlik Oktoobrirevolutsioon teostati juutide kätega..." ("Kommunist". Harkov, 12. aprill 1919.) Seda kinnitab kirjanik Maksim Gorki lendleht, mis ülistas juutide tohutut panust sotsialismi kehtestamises. Ent Trotskit ja Leninit tegi lendleht murelikuks. Nad kartsid, et revolutsioonivaenlased, s.t antisemiidid võivad neid andmeid ära kasutada. Lendleht keelustati.

Gorki polnud varem olnud nõnda juudisõbralik. Varsti pärast ebaõnnestunud riigipöördekatseid 1905. aastal avaldas ta ägeda juudivaenuliku lendlehe, kus on öeldud: "Vene rahvas, tõuse juutide vastu!" Hiljem, kui temast oli saanud juudi "revolutsionääride" tööriist, ei tahtnud ta toda lendlehte mäletada.

Kes olid siis need röövlid ja bandiidid, kes pidasid vägivalda parimaks ühiskonna valitsemise võtteks? Bolševike esimene tähtsaim juhtimisorgan pärast võimu ülevõtmist oli Poliitbüroo, mis koosnes **seitsmest** liikmest: Vladimir Lenin, Lev Trotski, Lev Kamenev, Grigori Sokolnikov (Brilliant), Grigori Zinovjev, Jossif Stalin (Džugašvili) ja Andrei Bubnov. Ainult Bubnov oli venelane.

Need mehed koos parteikeskusega otsustasid 9. novembril kell 2.30 moodustada üheparteivalitsuse (sovnarkom), lülitades teised erakonnad välja, sest vasakesseerid olid Lenini pakutud kolmest ministriportfellist ära öelnud. Lenin nimetas end valitsusjuhiks. Ta tahtis Trotskist teha siseasjade rahvakomissari, kes pidi ühtlasi olema tähtsuselt teine mees Rahvakomissaride Nõukogus, aseesimees. Lenin lootis, et just Trotski purustab "kodanluse" ja aristokraatia. Trotski ei soostunud, hiljem põhjendades: "Ma ütlesin [Leninile], et minu arvates pole mõttekas vaenlasele võimalust anda... olnuks parem, kui esimeses nõukogude revolutsioonilises valitsuses ei oleks ühtegi juuti." Selle avalikustas nõukogude ajaloolane Viktor Danilov aastal 1990 ajakirjas "History Workshop Journal". ("Svenska Dagbladet", 12. aprill 1990.)

Siseasjade rahvakomissariks nimetati joodikust venelane Aleksei Rõkov (1881–1938). Lev Trotski hakkas vastutama hoopis välisküsimuste eest.

Trotski ja teised Poliitbüroo juudid tahtsid niisiis, et bolševike esimeses valitsuses olnuks võimalikult vähe juute. Hulgaliselt oli seal vene marionette: V. Nogin (1878–1924), kes vastutas kaubanduse ja tööstuse eest, massoon Ivan Skvortsov-Stepanov (finantsküsimused), Vladimir Miljutin (põllumajandusküsimused), Nikolai Avilov (õieti Glebov), kes vastutas sideteenuste eest, ja ukrainlane Pavel Dõbenko (1889–1938), kelle hoole alla jäi merevägi. Pooljuut Jossif Stalinil võimaldati kunstlikult loodud positsiooni abil samuti olla esimeses valitsuses, temast sai rahvusküsimuste rahvakomissar. Tegelikult nähti teda rahvakomissariaadis harva. Lenin edutas Stalinit põhjusel, et too oli olnud parteijuhi kohtusse mineku vastu. Stalinil lasti partei kuuendal kongressil (enne

võimuvahetust) mängida koguni peaosa. Ülejäänud tegelased olid siiski juudid: massoon Anatoli Lunatšarski (õieti Bailich-Mandelstam), kellest sai haridusasjade rahvakomissar, Ivan Teodorovitši vastutuse alla jäi toitlustus, Georgi Lomov (Oppokov), kellest sai justiitsasjade rahvakomissar, vabamüürlane Nikolai Krõlenko (Aaron Bram, 1885-1938), kellest sai sõjaasjade rahvakomissar, Vladimir Antonov-Ovsejenko (1883–1939) vastutas lennuväe eest ja lõpuks Aleksandr Šljapnikov (õieti Belenin), kellest sai tööasjade rahvakomissar. Niisiis oli esimeses nõukogude valitsuses viisteist liiget. ("Tööliste ja Talupoegade Valitsuse Ajaleht", 10. november 1917, nr 1.)

Peatselt selgus, et venelased ei suuda kehtestada seda gangsterite võimu, millest juudi vabamüürlased olid unistanud. Ometi oli neil vene marionettidel oma komissariaatides juudi abilisi, kes innukalt osalesid ka valitsuse istungeil, nagu nähtub protokollidest. Neist nõunikest võib nimetada järgmisi: Fanigstein-Daletski, Slutski ja Altfater. Lenin hakkas venelasi juudi bolševike vastu ümber vahetama, moodustades ka täiesti uusi rahvakomissariaate.

Juba kakskümmend päeva hiljem vahetati Grigori Petrovski (1878–1958) vastu välja krooniline alkohoolik Rõkov. Seejärel pidi justiitsasjade rahvakomissari kohalt lahkuma Georgi Lomov. Tema asemele tuli esseerist juut Josef (Isidor) Steinberg. Ka Vladimir Miljutin asendati juudiga, Aleksander Schlichteriga (1868–1940). Nikolai Avilov (1884–1930) pidi loovutama koha juut Vjatšeslav Zofile. Lisaks tuli juurde kaks uut valitsustegelast: juut V. Volodarski (õieti Moissei Goldstein), kellest sai propaganda ja trükiasjade rahvakomissar, ja juuditar Aleksandra Kollontai, kes nimetati sotsiaalasjade rahvakomissariks.

Nõnda sai ühtekokku 17 valitsusliiget, kellest kaksteist olid juudid, kaks pooljuudid ja kõigest kolm olid slaavlased (kaks venelast ja üks ukrainlane). Hiljem hakkasid juutidest valitsusliikmed veelgi enam domineerima.

Kesktäitevkomitee esimeseks esimeheks sai vabamüürlane Lev Kamenev (Leiba Rosenfeld), keda Läänes nimetati meelitavalt

“presidendiks”. Tema varjunimi Kamenev tähendab ‘kivikõva’. Ta oli abielus Trotski noorema õe Olgaga. Kamenev istus esimehe kohal kõigest 13 päeva. Seejärel asendati ta teise juudi vabamüürlasga – Jakov Sverdloviga (õieti Ješua Solomon Movševitš). Kamenevist sai Moskva linnapea ehk sealse täitevkomitee esimees. Mõni aeg oli ta ka Rahvakomissaride Nõukogu aseesimees. Aastal 1926 nimetati ta kaubanduse rahvakomissariks. Ta hukati 25. augustil 1936.

Need tegelased avasid Pandora laeka, põhjustades Venemaale ja hiljem paljudele teistelegi riikidele jubedaid kannatusi. Nad kehtestasid bolševistliku röövliühiskonna, mis jättis järele üksnes lootuse ja hirmuõuduse. Tänavad ja linnad said ajapikku juudi nimed: Volodarski, Slutsk, Sverdlovsk...

Esseerid protestisid jõuliselt Lenini tegevuse vastu. Silmakirjaks pakkus Lenin vasakesseeridele uuesti mitut kohta Rahvakomissaride Nõukogus. Nõnda võisid detsembris tema valitsuses osaleda lisaks Josef Steinbergile ja Vjatšeslav Zofile ka V. Trutovski, Vladimir Karelin ja A. Kolegajev. Kuna nad toetasid Lenini terrorit, tekkis vasakesseeride parteis lõhe.

Ühtlasi kasutas Lenin juhust, et maskeerimise eesmärgil ametlikult vabamüürlus keelustada. Seda tegid osaliselt ka jakobiinid. Juutide domineerimist võimuaparaadis tal aga varjata ei õnnestunud.

Juudid paistsid silma kõikjal juba sügisel 1917 – rahvakomissaride hulgas ja kõikide asutuste juhtkonnas, kuigi nad moodustasid vaevalt 6% (6,1 miljonit) Nõukogude Venemaa rahvastikust. Teistegi parteide juhtkond allus juutide kontrollile. Nendest parteidest läks aga rohkesti juute üle bolševike poole, sest nood olid valimiste võitmiseks alustanud ulatuslikku propagandakampaaniat. Lisaks kontrollisid juudid kõiki olulisemaid ajalehti. ”Izvestija” taga seisisid Juri Steklov (Nahhamkis), Ziperovitš, Goldenberg ja teised. Algul oli ”Izvestija” olnud nõukogude leht, hiljem sai sellest valitsuse häälekandja. Ajakirja ”Kommunist” peatoimetaja oli juut Wilhelm Knorin. Tema järeltulijaks sai teine

juut – Stõtski. "Znamja Truda" toimetust juhtisid Lander, Levin ja Davidson. "Volja Truda" eesotsas olid Sachs, Poljanski ja Katz.

Juut Moissei Haritonov (õieti Markovitš) nimetati Petrogradi miilitsaülemaks. Ta oli koos Leniniga Šveitsist Stockholmi siirdunud. Hiljem sai temast trotskist. Grigori Sokolnikov (Brilliant) oli varem olnud "Pravda" toimetaja. Pärast bolševike võimuletulekut töötas ta pankade ülemkomissarina. 1921. aastal nimetati ta finantsasjade rahvakomissariks. Stalin vangistas ta aastal 1937. Kaks aastat hiljem hukkus ta GULAGi laagreis. Riigipanga ülemaks sai poola juut Jakub Hanecki (Fürstenberg).

Bolševikud ei suutnud 25. (12.) novembril 1917 võita Asutava Kogu valimisi. 707 kohast läks esseeridele 410, mis tähendas kindlat enamust, bolševikud said 175, liberaalid 105, menševikud kõigest 16, kodanlikud kadetid 17, rahvaliikumised 86 kohta... Enamlased said niisiis 24,7% häältest (40 miljonist häälest 9 562 358), kuigi nad kõigiti manipuleerisid. Pealegi oli Lenin 9. novembril oma dekreediga trükivabaduse tühistanud. Ta seletas, et sõnavabadus on kodanlik eelarvamus. Päev varem oli Trotski käskinud ära põletada ajalehe "Retš" kogu tiraaži. Detsembri lõpus keelustas Lenin kõik kodanlikud parteid.

Asutav Kogu tuli kokku 18. (5.) jaanuaril 1918 ja hääletas bolševistliku valitsuse 237 häälega 136 vastu maha. Päev hiljem lasi Lenin "läti küttidel" (loe: Saksa vägedel) parlamendi laiali ajada. Saksa sõdurid avasid rahvahulga pihta tule, kui see püüdis Asutavat Kogu kaitsta. Niimoodi panid bolševikud riigipöörde toime. Nad ei kavatsenudki võimust loobuda. Rohkesti aardeid oli veel riisumata. Ainuüksi kirikult saadi hiljem kätte umbes 7,5 miljardi kuldrubla väärtuses varandusi, nagu tagasihoidlikult on arvestatud.

Detsembris 1917 olid enamlased asutanud revolutsioonikohtud, hakanud lausa pööraselt "natsionaliseerima" (s.t riisuma) eraomandust, likvideerinud sõjaväelised auastmed ja vargsi rajanud poliitilise politsei – tšekaa, Erakorralise Komisjoni.

Bolševike hulgas oli uskumatult palju vabamüürlasi. Võiks veel nimetada Nikolai Buhharinit, Mieczyslaw Kozlowskit, Semjon

Seredat, kellest hiljem sai põllumajanduse rahvakomissar, Ivan Skvortsov-Stepanovit, Gorki abikaasat Jekaterina Peškovat ja tema kasupoega kindral Zinovi Peškovi (Jakov Sverdlovi vend). Vabamüürlaspublitsisti Jekaterina Kuskova andmeil troonis veel 1950. aastail nõukogude administratsioonis kõrgetel ametikohtadel hulk massoone. ("Novoje Russkoje Slovo", 1. august 1986, lk. 6.) Vabamüürlastest kommunistlikud agendid Läänes said olulist solidaarset abi karjääriredelil tõusmisel oma looživendadelt. Nimetada võiks Georges Eboni, kes arreteeriti Prantsusmaal 1950. aastail. (Terry Walton, "KGB Prantsusmaal". Moskva, 1993. Lk. 67-68.)

28. jaanuaril 1918 otsustas Lenin rajada Punaarmee. Sakslased ja ameeriklased pidid selleks igakülgset abi andma. Olukord oli katastrofaalne, sest vaenuväed lähenesid Petrogradile. 11. märtsil 1918 pages enamlaste valitsus Moskvasse, kuhu jäädi pidama. Põgenemise organiseeris Aleksandr Šljapnikov. (Stalin lasi ta 1937. aastal hukata.) Seejärel määratigi pealinnaks Moskva. Samuti mindi Lenini korraldusel üle Gregooriuse kalendrile.

8. märtsil 1918 oli Lenin sotsiaaldemokraatliku bolševike erakonna ümber nimetanud kommunistlikuks (enamlaste) parteiks. Nood kommunistid moodustasid uue valitsuse, milles domineerisid juudid. Lev Trotskist sai sõjanduse rahvakomissar. Välisasjade rahvakomissariks määrati juut Georgi Tšitšerin (õieti Ornatski), kelle juuditarist ema nimi oli Meierdorf. Varem oli ta kahel korral olnud ravil vaimuhaiglas. Kommunistidele see ilmselt sobis – mida hullumeelsem, seda parem.

Nüüd näitas õelus oma lõusta kogu ühiskonnas. Võim oli veelgi rohkem tsentraliseeritud kui illuminaatide riigipöörde aegu Prantsusmaal. Trotski tahtis alamaist teha sõjaväestatud orjad. Nõukogude Liidus tehti kõik vaesteks, lisaks keelati rahval kerjata, nii nagu Pariisi Kommuuni päevil, millal dekreediga 16. aprillist 1871 keelustati kerjamine – kerjused lasti maha. Keskklass pandi tänavaid kasima ja lund rookima. Nende lastel ei lubatud kõrgkoolides õppida. Hiljemgi järgiti Lenini juhtnööre, näiteks ülikoolidesse loodeti vastu võtta üksnes neid, kes tahtsid saada diplomit, mitte

aga teadmisi. Juba taoistid olid teadnud: "Mida rohkem on inimestel teadmisi, seda raskem on neid valitseda."

Aastal 1918 pani patriarh Tihhon nõukogude korra kirikuvande alla, öeldes, et see on Antikristuse kehastus. Ta protestis häälekalt, kui hakati konfiskeerima kirikuvarandusi. GPU tappis ta 1922. aasta mais.

Petrogradi tšekaa ülemaks sai Moissei Uritski (õieti Boretski). Erakordse jõhkruse tõttu kutsuti teda Petrogradi lihunikuks. Ta ähvardas hukata need venelased, kes oma emakeelt rääkisid õigesti. Parlamendi laialiajaja Saksa sõdurite abil oligi olnud Uritski.

Kuigi juudi "revolutsionäärid" ja timukad eelistasid elada võõraste nimede all, sai lihtrahvalegi selgeks, kes Venemaad raudse käega valitsesid. Kui aastal 1920 olid teised parteid keelustatud, tegutsesid juudi parteid Bund ja Poa'lei Zion endiselt. Viimane ühines kommunistliku parteiga detsembris 1928. Ühtki sünagoogi ei hävitatud ega tehtud sellest avalikku käimlat või ladu, nagu talitati kirikutega. Ühtki rabi ei löödud risti. Moskvas lõhuti aastal 1922 maha hulk kirikuid, mille asemele ehitati kahe tuhande kohaline sünagoog. Üldse hävitati 60 000 kirikut.

Tüüpiline kommunistlik mõrvar Mihhail Borodin (õieti Jakob Grusenberg), kes märatses ka Hiinas.

Juudi bolševikud tavatsesid hüüda: "Elagu punane terror! Surm kodanlastele!" Üsna varsti kehtestasid nad töökohustuse. Ringihulkujad hukati kohapeal.

18. septembril 1920 teatas "Times", et "nõukogude võim sõltub juudi ajudest, läti ja hiina tääkidest ja jubedast vene rumalusest". Lugeja ehk mäletab, et lätlased olid tegelikult sakslased.

Inglise ajalehe "Morning Post" korrespondent Victor Marsden avaldas aastal 1922 545 valitsusametniku nimed. Neist vähemalt 477 (88,5%) olid juudid ja vaid 30 venelased (5,5%).

Aastal 1920 töötas nõukogude partei- ja riigiaparaadis, asutustes, ettevõtete juhtidena ja teiste funktsionääridena juba pool miljonit juuti, kellest enamik oli Venemaale tulnud peamiselt Poolast ja Leedust. ("Raamat Vene juutlusest". New York, 1968. Lk. 137.) Nõukogude Venemaa tähtsaimad diplomaadid olid samuti juudid. Ka esimeses Nõukogude esinduses Stockholmis oli juudi funktsionääre, sealhulgas Aron Zimmermann.

Järgnevas on toodud esimesse nõukogude administratsiooni kuulunud mõjukate juutide nimed. Rahvakomissaride Nõukogu asjadeajaja oli Vladimir Bontš-Brujevitš (1873–1955). Jemeljan Jaroslavski (õieti Minei Gubelman, 1878–1943) sai Kremli komissariks ja Keskkomitee sekretäriks. Tema juhtis ka võimu ülevõtmist Moskvas.

Teised juhtivad juudid: Moissei Frumkin (rahandus- ja väliskaubanduse rahvakomissar), Adolf Joffe, Karl Radek (Tobiach Sobelsohn), Sara Havkina (töötas Keskkomitees), Aleksandr Ghe (Goldberg), Juri Larin (õieti Mihhail Lurje, 1882–1932), Vatslav Vorovski (Orlovski), Mieczyslaw (Moisse) Bronski (Warszawski, kaubandus- ja tööstuskomissari asetäitja), Abram Skovno (1888–1938), David Rosenblum, Christian Rakovski (bulgaaria juut, kes juhtis Ukraina punast valitsust), Mihhail Laševitš, David Rjazanov (Goldenbach, 1878–1938, Odessa juut, kes saabus Šveitsist teise rongiga ning sai Marxi Instituudi direktoriks), Aaron Scheinman, Georgi Safarov, Jakov Surits, Aaron Soltz, Nikolai Krestinski (Keskkomitee liige), Jevgenia Boš, Aleksander Abramovitš-

Tšetujev (saabus Šveitsist), Rulkovski, Rozovski, Samuel Kaufman (kellest sai rahvakomissar), Isidor Gukovski (rahvakomissar), Feningstein (rahvakomissar), Olga Ravitš (õieti Sarra Gavvitsch, rahvakomissar Fenigsteini kaastööline), Jelena Stassova (Keskkomitee sekretär), Theodor Rothstein (välisasjade rahvakomissariaadi juhtivaid jõude), Ivan Maiski (Steinman), Jan-Jakov Gamarnik (kellest sai 1929. aastal Punaarmee poliitosakonna ülem), Moissei Ruhhimovitš, Aleksandr Schotman (1880–1939), Daševitš, Mihhail Kobetski, Mihhail Gobernan, Nikolai Gordon (õieti Leiba Alie Chael, Grigori Zinovjevi kaastööline), Sergei Sõrtsov, Mihhail Tomski (Honigberg), Mihhail Trilisser, Jossif Unschlicht, Arkadi Rosengoltz, Grigori Tšudnovski, läti juut Robert Eiche (töötas kõrgetel kohtadel Siberis), Jossif Pjatnitski, Jevgeni Gnedin (Leo Helphand, Aleksander Parvuse poeg, kellest sai tšekaa luurekeskuse ülem Pariisis), Lev Sosnovski, V. Avanesov, Dmitri Kurski (justiitskomissar 1918-28)...

Bolševike partei keskkomiteesse, mis valiti augustis 1917, kuulus 24 liiget. Neist vähemalt 14 olid juudid ja kaks pooljuudid. Moissei Uritski sekretär oli 17-aastane juudi tüdruk. (Heinrich Laretei, "Saatuse mängukanniks". Lund, 1970. Lk. 75.)

Kõikvõimalikud juudi avantüristid ja anarhistid, kes olid bolševismist vaimustuses, siirdusid juba algul Nõukogude Venemaale. Neid saabus paljudest riikidest: Türgist, Saksamaalt, Austriast, Rumeeniast, Bulgaariast, Ungarist, Poolast, Tšehhist, USAst. Nii tegutses Prahast pärit rahvusvaheline sionistlik-kommunistlik agent ja filosoofiadoktor Ernst (õieti Arnošt) Kolman aastail 1918–19 parteifunktsionäärina Moskvas ja seejärel Siberis Punaarmee poliitosakonna ülemana (politrukina), siis tegeles Saksamaal õõnestusega, kuni vangistati ja saadeti Nõukogude Liitu tagasi. Enamik juute saabus USAst. Kõige kuulsamad olid Emma Goldman ja Aleksander Berkman. Jaanuaris 1920 saatsid Ameerika võimurid nad Petrogradi. USAs olid need anarhistid ülistanud Nõukogude riiki maapealse paradiisina. Hiljem nad kirjeldasid, et bolševikud olid isegi Smolnõi restoranis kehtestanud

eelisõigused, nii et juhtkommuniste söödeti paremini kui teisi. Ühtekokku oli sisse seatud 34 privileegitasandit.

Nüüd mõnest tähtsamast nõukogude riigiaparaadis töötanud Ameerika juudist. Minnor tegutses poliitilise komissarina siseasjade rahvakomissariaadis, Kisswalter töötas Ülemnõukogu ülesehituskomitee esimehena, Kahan näitas oma võimeid erapankade likvideerimise komitees, Simson koordineeris nõukogude tööd, Gubelman oli Moskva sõjaväeringkonna poliitkomissar, Michelson oli Rahvapanga nõuandja, kõrgel kohal oli veel ametis Isaac Don Levine,... Mõistagi töötasid Ameerika juudid juhtivatel kohtadel ka tšekaas. Petrogradi tähtsamate tšekistide hulgas võiks nimetada eriti kardetud Meichmanit ja Meherbeyd. (Maurice Pinay, "The Secret Driving Force of Communism", lk. 45.)

Trotski kaaslanna Clara Sheridan avameelitses "The New York World'is" 13. detsembril 1923: "Kommunistlikud juhid on juudid, kes valitsevad Venemaad täielikult. Neid on igas linnas, igas valitsusasutuses, kontoris ja ajalehetoimetuses. Venelasi minema ajades on nad vastutavad antisemiitlike meeleolude süvenemise eest."

USA kommunistide üks juhte John Gates (Israel Regentreif) kinnitas oma eluloolises raamatus, et "juudid domineerivad täielikult nii vene kui rahvusvahelises marksistlikus liikumises". (John Gates, "The Story of an American Communist". New York, 1958.)

Tuleks toonitada, et vene äärmusjuudid ja nende kaasajooksikud olid üksnes rahvusvaheliste (peamiselt juudi) pankurite tööriistad. Nood härrased tahtsid Venemaalt kätte saada võimalikult palju rikkusi. Mis sündis Prantsusmaal jakobiinide hirmuvalitsuse aegu, kordus Venemaal.

Pankur Jacob Schiff oli andnud Lev Trotskile 20 miljonit dollarit bolševike võimuletuleku organiseerimiseks. See tasus end kuhjaga ära. Ajaloolane Gary Allen avalikustas, et aastail 1918–22 kanti USAsse üle 600 miljoni kuldrubla. Ainuüksi 1921. aasta esimesel poolel teenis pangamaja Kuhn, Loeb & Co enamlaste riisutud varanduste pealt 102 290 000 dollarit, nagu selgub 23. augusti 1921 "New York Timesist". (Korrutage see summa sajaga,

siis saate teada selle raha praeguse väärtuse.) Vene ajaloolane Dmitri Volkogonov avalikustas pärast oma leide NLKP arhiivis, et "ainuüksi tsaari eravarandus ulatus 475 miljonile kuldrublale (pluss kroonijuveelid, mille väärtus oli seitse miljonit)". Kogu selle omandi konfiskeeris bolševike rahandusasutus Goshran. Mõned rootsi kirjamehed on väitnud, toetudes luitunud müüdile, et kogu see raha läks suures ulatuses välismaistele komparteidele. Nende väide ei pea täiesti paika. Igor Bunitš teab öelda, et põhiosa sellest rahast võtsid Lenin, Trotski ja teised juhtivad punabandiidid enda hoolde. Samas viidi riigist hiigelkogustes välja kulda, mis kogu maailmas pandi erakontodele. (Tsaari ajal toodeti Venemaal 30 tonni kulda aastas.) Ega alusetultt nimetatud enamlasi 1923. aasta märtsis Inglise ajalehes "Guardian" Kollase Saatana Parteiks. Veidi ühest juhtumist.

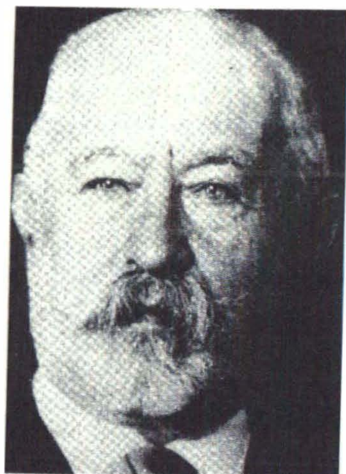
Massoon Juri Lomonossov, kes Ajutise Valitsuse ajal oli olnud sideministri parem käsi, elas 1918–19 USAs. Ta naasis Venemaale ja töötas enamlaste juures kõrgel kohal. Aastal 1920 veeti tsaari kuld professor Lomonossovi kontrolli all ning Jacob Schiffi pangamaja Kuhn, Loeb & Co ning Rootsis elanud punase juudist pankuri Olof Aschbergi (Nya Banken) abil Ühendriikidesse. Ühtekokku oli seda varandust kolm laevalasti – 540 kullakasti –, mis lähetati teele Tallinna sadamast. (U.S. State Department Decimal / File, 861.51/837, October 4, 1920.) Pärast ülesande täitmist pöördus Juri Lomonossov tagasi USAsse. Iga kullakasti väärtus oli 60 000 kuldrubla. Koguväärtus oli seega 32,4 miljonit. Ka Harju Panga kaudu saatsid enamlased palju raha Lääne pankade arvetele.

Igor Bunitš tuvastas, et lõpuks sattus kogu bolševike kullareserv USAsse. Kaasa arvatud need kullavarud, mida hiljem tootsid kommunistlikud orjad. Ainuüksi Kolõma kullakaevandustes hukkus üle 600 000 sunnitöölise.

Sellal kui punased põrgupeletised mõrvates ja rüüstates üle maa tuiskasid, pages 1,6 miljonit venelast välismaale. Enamlased kasutasid juhust ja müüsid kalli raha eest paljudele pantvangidele vaba-

duse. Kommunistliku partei 19 564 juhtivat juuti ning juudi kommunistlikud parteid Bund ja Poa'lei Zion püüdsid saada täieliku kontrolli vene ühiskonna üle. Sadu tuhandeid venelasi sunniti kommunistiks hakkama. Juudi äärmuslased, keda vaevasid marksistlikud hallutsinatsioonid, tegid Venemaast Õeluse Kantsi. Et see õnnestuks, finantseeris Lenini ja Trotski operatsioone ka James Warburg New Yorgist ja Maini-äärsest Frankfurdist. (Gary Allen, «Say "NO!" to the New World Order». California, 1987. Lk. 22.)

Propagandaaparaat oli täielikult "revolutsiooniliste" juutide käsutuses. Neil oli koguni oma uudisteagentuur JETA, mis usinalt teatas kõikidest antisemitismi ilmingutest ühiskonnas. Lisaks hakkasid juudi funktsionäärid 3. märtsil 1918 avaldama "Pravdat" jidišis ("Varhait"), augustis 1918 ilmus sama leht lisaks veel heebrea keeles ("Emet"). ("Suur Nõukogude Entsüklopeedia". Moskva, 1932, 24. köide, lk. 120.) Juudi kirjanikud tootsid võitluskirjandust. Juudi heliloojad kirjutasid marsi- ja müüdilaule, et kihutada venelasi sotsialistlikele kangelastegudele. Vendade Pokrasside ja Isaak Dunajevski laule muudkui leierdati, ka välismaal.

Pankur John Jacob Schiff rahastas Vene tsaari kukutamist ja nõukogude võimu kehtestamist Venemaal.

Dmitri Pokrassi laul "Konarmeiskaja" ("Ratsaväelaul") sai ülimenukaks. Isegi rootsi sotsialistid laulsid seda innukalt pealkirja all "Viisike reaktsioonist". "Budjonnõi marsi" komponeeris 20-aastane Dmitri Pokrass suvel 1920 Kiievis. Samal aastal kirjutas temast kaks aastat vanem vend Samuil Pokrass "Me ehitame riiki", milles ülistatakse Punaarmeed. Punaväelased hoiavad vapralt relva karedates kätes. Sellesti revolutsiooniviisist tegid rootsi sotsialistid oma võitluslaulu, mida lauldi ka Olof Palme matusel Stockholmis. Rootsikeelse teksti on kirjutanud Karl Fredriksson.

Hiljem kutsuti Samuil Pokrass Hollywoodi. Mõistagi ei tehtud talle USAsse emigreerimisel takistusi. Aastal 1939 suri ta New Yorgis. Dmitri Pokrass sai oma indoktrineerimispanuse eest Stalini preemia. Isaak Dunajevski tuntuim meloodia on "Noorte entusiastide marss". Juudi heliloojad hoidsid jämedat otsa enda käes: Lev Knipper, Aleksandr Tsfasman, Matvei Blanter, Aleksandr Kolker, Mark Fradkin, Oskar Feltsman, N. Brodski, I. Svartš, Eduard Kolmanovski, Venjamin Basner, Aleksandr Fljarkovski, Aleksandr Bronevitski, David Tuhmanov.

Muidugi olid juudid ülekaalus kõige tähtsamas massimeediumis – filmitööstuses. Siin olgu nimetatud vaid mõned tähtsamad juudi lavastajad: Lev Arnstam, Abram Room, Leonid Trauberg, Leonid Lukov, Friedrich Ermler, Dziga Vertov, Josef Heifitz, Grigori Aleksandrov, Mihhail Romm, Boriss Voltšok, Mark Donskoi, Sergei Jutkevitš, Iseder Annenski, Rolan Bõkov, Vladimir Eisner, Boriss Frumin... 1930. aastail sai juhtivaks režissööriks Juli Raizman, kes peamiselt töötas koos stsenarist Jevgeni Gabrilovitšiga.

Efektseid propagandafilme väntas vabamüürlasest juudi filmirežissöör Sergei Eisenstein («Soomuslaev "Potjomkin"», "Streik", "Oktoober"). Juudi kirjamees Aleksei Kapler kirjutas ka kõige tuntuma filmi «Soomuslaev "Potjomkini"» stsenaariumi. Isegi selle filmi reklaamilehe joonistasid juudi vennad Steinbergid Rootsist.

Uue teatri kujundamisel laiutas Vsevolod Meyerhold.

Ukraina kultuurielus ulatus juutide protsent 76-ni.

Lenin kuulutas juba detsembris 1917 välja seksuaalse vabaduse, kaotades ka karistuse homoseksuaalsuse eest, nagu oli Prantsusmaal tehtud pärast illuminaatide riigipööret aastal 1791. Stalin siiski keelustas homoseksuaalsuse 1934. aastal, mil ta ei lubanud ka aborte ja muutis rangemaks üliliberaalse abieluseadustiku. Lenin käskis nõukogude organeil teatada: "Alates 18. eluaastast on iga naine riigi omand." Vallalised naised pidid end registreerima "vabaarmastuse" büroos. Allutamatust karistati karmilt. Iga registreeritud naine võis valida endale 19- kuni 50-aastase mehe. Meestel oli samuti õigus näitsikuid valida, aga sel juhul pidid nad esitama tõendi, et nood on töölised. Teistel ei tohtinud seksuaalelu olla. Nood olid ju klassivaenlased (loe: juudivaenlased). Riigi huvides oli meestöölistel registreeritud naiste büroost õigus valida partnerit ka ilma nonde nõusolekuta. Säherdustest vahekordadest sündinud lapsed kuulusid riigile. (Mihhail ja August Stern, "Armastuse raudeesriie". Stockholm, 1982. Lk. 26.)

Juudi bolševikud organiseerisid alastimarsse ja propageerisid rühmaseksi. Traditsiooniliselt perekeskel Venemaal põhjustasid need meetmed täielikku segadust. Kommunistliku juhtkonna eesmärk oli perekonnaelu hävitamine. Samas legaliseeriti abordid. Ka vägistamine oli tavaline nähtus. Kommunistlik luuletaja Vladimir Majakovski propageeris uut poliitikat sedamoodi:

Iga neiu, noore, kauni
ma ära vägistan.
Seejärel põlastades
tema peale ma sülitan.

Nõukogude ametnikud väitsid hiljem, et need olid iroonilised värsid. Nad ei tahtnud mäletada, et igasugune valitsusvastane iroonia lõppes tollal mahalaskmisega. Majakovskile ei tehtud midagi.

Moraalireeglid kadusid Nõukogude Venemaalt nobedalt. Selles laostumisprotsessis muutus eriliseks eeskujuks nümfomaanist rahvakomissar Aleksandra Kollontai, kelle käsul pidi iga päev

ilmuma tema juurde mitu madrust, et temaga magada. Teda erutas eriliselt just madrusemunder. Parteifunktsionäär Oleg Agranjants avalikustas, et Aleksandra Kollontai oli varem olnud bordelli perenaine. (O. Agranjants, "Mida teha?". London, 1989.)

Kui moraalireeglid olid kaotatud, pandi seksuaalsus keelu alla. Tuldi lagedale uue lööklausega: "Seksuaalsus on revolutsiooni vaenlane!" Oli saabunud aeg naisest tööloom teha. Kultuuri- ja haridusasjade rahvakomissar Anatoli Lunatšarski kuulutas: "Perekonnast kui pisikesest kasvatusasutusest... kogu sellest needusest... peab saama lõpetatud peatükk."

Enamlaste tähtis ülesanne oli äratada töölistes kaltsakas (*'lumpen'*). Vene ühiskond muudeti lojuste karjaks, nagu massoon Mihhail Bakunin oli omal ajal ette öelnud. Et Bakunin tõesti oli vabamüürlane, kinnitab "Dictionnaire universel" (lk. 114). Bakunin oli teinud ettepaneku pärssida moraali ja mõtlemisvõimet punase bürokraatia abil.

Juudi psühholoog Aleksandr Zalkind kirjutas oma raamatus "Revolutsioon ja noorus" (1925), et kommunistliku partei eesmärk oli rassiline manipuleerimine vene rahvaga: "Ühiskonnal on täielik ja tingimusteta õigus sekkuda inimeste seksuaalellu ja tõugu parandada, kasutades kunstlikku seksuaalset valikut." Niisiis kandsid äärmusjuudid hoolt, et sünniksid neile sobivad (mitte liialt taibukad) orjad.

Oleg Platonov ütleb oma raamatus " "Vene rahva ajalugu XX sajandil."" (I osa, Moskva, 1997, lk. 520): "Bolševismi esimene sümbol oli haakrist, mida... võimurid soovisid näha riigivapi põhielemendina." Aastal 1917 kavatses nõukogude võim kasutada sõdurimundril sümbolina haakristi.

Bolševismi esimene sümbol oli aastani 1922 ka 250-rublalisel rahatähel. (Akim Arutjunov, "Retušeerimata Lenini toimik", Moskva, 1999. Lk. 453.) Veel oli haakrist kommunistlikel ühe-, viie- ja kümnetuhanderublastel rahatähtedel. Esimestel nõukogude dokumentidelgi kasutati Taaveti tähte, mis hiljem asendati vabamüürlaste viisnurgaga.

Kommunistide juudi juhtkond võttis kasutusele hulga vabamüürluse sümboleid ja termineid, eelkõige punaviisnurga (Saalomoni täht). Kõnetussõnaks sai 'tovarištš' (seltsimees). Nõnda nimetasid vabamüürlased teise kraadi liikmeid (*compagnon*). Üldiselt kutsuti inimesi kodanikeks, nagu Prantsuse "revolutsiooni" päevilgi. Massoonide kõrgloožid olid nimetatud nõukogudeks, nagu juudi getoski. Muidugi on ka vabamüürlastel oma eliidi ühendamiseks ülemnõukogu.

Kes hiljem said Lenini ordeni, neid nimetati Lenini (vabamüürlaste) ordeni (tegelikult ordu, mida vene keeles märgib sama sõna) kavalerideks (vene keeles 'rüütlid'). Seega Lenini vabamüürlaste ordu rüütleiks. Ametlikus eesti keeles läksid need nüansid ebatäpse tõlke tõttu kaotsi.

Vabamüürlaste meister kasutas rituaalset vasarat. Vanas Testamendis leiame sellelegi tausta, sest Jahve oli olnud "vasar, relv", millega juudid hävitasid teisi rahvaid ja lammutasid kuningriike. (Jeremija 51:20.) Mao Zedong kuulutas aastal 1950: "Kommunism on vasar, mis purustab meie vaenlasi."

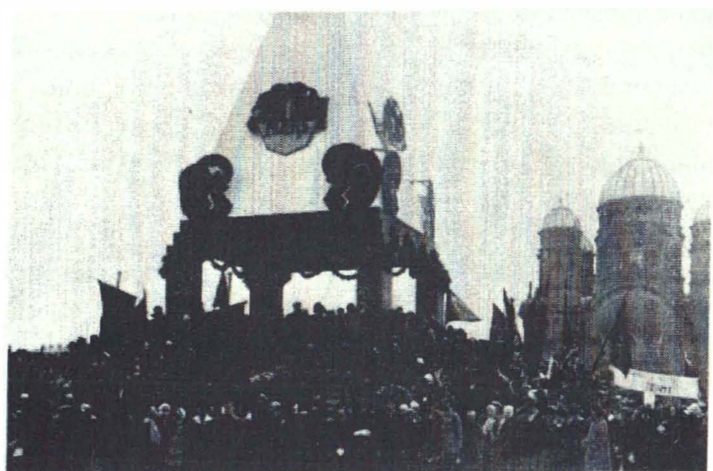
Sirpki pärineb vabamüürlusest, sümboliseerides hukatust (Uranose kohitsemine). Seda mainitakse Jeremija raamatus (50:16). Venemaal 1905. aasta riigipöördekatsete aegu ägedalt tegutsenud sionistliku sotsialistide partei nimeks oli olnud just Sirp.

Nõukogude kommunistid kasutasid ka obeliskikultust. Nad tavatsesid obeliske püsti ajada haudadele. Ka okupeeritud Eesti pealinnas Tallinnas Maarjamäe kalmistul püstitati 1960. aastal obelisk eesti ja saksa sõdurite haudade peale. Kalmistu hävitati.

Lisaks moodustasid atleedid paraadidel püramiide. Need viitasid otseselt illuminaatidele, kes algupäraselt selle sotsiaalse valeõpetuse välmisid.

USA, Suurbritannia, Saksamaa ja teiste riikide abiga kindlustati Venemaal nõukogude võimu, mis kasutas terrorit, pettust, rüüstamist ja poliitilist prostitutsiooni. Kommunism muutus ohtlikuks just seepärast, et ta õigustas oma ennekuulmatuid roimi valepropaganda abil.

Nõukogude kommunistid pärisid vabamüürlaste maagia ja obeliskikultuse. Lätis aastal 1919 ajutiselt võimu haaranud kommunistid ehitasid 1. mai demonstratsiooni puhuks Riias obeliske ja suure püramiidi, kust punased ülikud kohale kamandatud rahvamasse "tervitasid". Inimesed pidid marssima obeliskide keskel. Nendel haruldastel fotodel Riiast näeme otsest sidet kommunistide ja illuminaatide vahel. Mõni nädal pärast seda demonstratsiooni (22. mail) lõpetas Saksa Landeswehr Nõukogude okupatsiooni Riias.

Venemaa nakatus skisofreenilisest marksismist. Kommunismiga püüti vaimselt kastreerida kõik alamad. Sellest nakkuskoldest hakkas punane pidalitõbi levima ka teistesse riikidesse. Ellujäetud venelasi kasutati teiste ohvreiks valitud rahvaste vastu kaigastena. Vastutus langeb eelkõige kommunistlikele roimareist isandaile. Rahvas rahva järel hävitati täielikult või osaliselt. Baškiiridest tapeti aastail 1917–22 rohkem kui 800 000 inimest ehk 57%. (Kaarel Haav, Rein Ruutsoo, "Eesti rahvas ja stalinism". Tallinn, 1990. Lk. 36.) Lenin tervitas rahvaste segunemist, kõike seda, mis võis soodustada rahvuste sulanemist ühisrahvaks. (Lenin, "Teosed". Moskva, 20. köide. Lk. 18.)

Nüüd on seegi avalikustatud, mis põhjusel tegelikult tatarlased, bulgaarlased, armeenlased ja kreeklased Teise maailmasõja ajal Krimmist küüditati. Juudi Antifašistliku Komitee juhid Mihhoels, Fefer ja Epstein olid 15. veebruaril 1944 teinud Stalinile ettepaneku asutada Krimmis Juudi autonoomne vabariik (ilmselt Kasaari kaganaadi eeskujul), mis paneks unustama Birobidžani "juudi rahvusriigi" Kaug-Siberis Hiina piiri ääres. Neid plaane ei jõutud täies ulatuses realiseerida. ("Ogonjok", 1990, nr 5, lk. 22.)

Lenini kuritegelik sündikaat muutus üha mõjuvõimsamaks, sest seda toetasid rahvusvahelised pankurid. Algul andis talle tuge ka Saksa valitsus. 18. mail 1918 telegrafeeris Saksa välisminister ja vabamüürlane Richard von Kühlmann suursaadik Wilhelm von Mirbachile Venemaale: "Rahaga ärge kokku hoidke, sest meie huvides on bolševike võimulpüsimine." 3. juunil 1918 teatas Mirbach, et ta vajab sel eesmärgil kolm miljonit marka.

6. juulil 1918 pidid mässavad esseerid bolševistlikule terrorirežiimile lõpu tegema, kuid selle päästsid Saksa väed, mitte "läti kütid", nagu on väidetud ametlikus propagandas. (Akim Arutjunov, "Vladimir Uljanovi (Lenini) fenomen". Moskva, 1992. Lk. 13.)

Ühtekokku kulutas Saksa valitsus bolševike peale 50 miljonit marka, nagu kirjutas juudi soost sotsialistlik poliitik Eduard Bernstein ajalehes "Vorwärts" (14. jaanuar 1921). Pärast Teist

maailmasõda leidsid USA sõdurid Harzi mägedest Saksa välisministeeriumi arhiivi koos dokumentidega aastaist 1876–1920. Osa neist avaldati 1957. aastal Londoni ajakirjas "International Affairs". Samal aastal ilmus Hollandis Werner Halwegi toimetatud dokumendikogumik "Lenini naasmine Venemaale", mis sisaldas samuti rohkesti dokumentaalseid andmeid.

Kommunism vajas võimulpüsimiseks vägivalda, mis tugineb üksnes madalale mentaliteedile. Tõde ei vaja sundi. Tagajärjeks oli vene ühiskonna vaimne hääbumine. Just seda illuminaadid taotlesidki. Seegi kord nimetasid nad oma terrori suureks revolutsiooniks. Kommunistide propageeritud klassivaen tegi inimestest pööbli. Tšehhi kirjaniku Karel Čapeku hinnangul tähendas nõukogude süsteem katset inimlik maailm tükeldada ning tekitada täielik rahvusvaheline segadus.

Kommunistid eirasid maailma ja loodusseadusi. Loosungiks sai: "Me ei vaja looduselt armuande, me allutame looduse!" Nõnda panid bolševikud aluse ulatuslikule keskkonna hävingule. Lenin andis 21. detsembril 1920 käsu niisutada Araali mere ümbrust kanalitega. Tänapäeval on see soolaveejärv suures ulatuses kuivanud ning sool ja kemikaalid on mürgitanud ümbritsevad maa-alad.

Lenin limpsas keelt ka teiste maade järele. Aastal 1917 käskis ta Maksim Litvinovil (Hennoch Wallach) ja Theodor Rothsteinil teha ettevalmistusi rahvusvahelise infiltratsioonivõrgu loomiseks. Seda rahastas Lenin Venemaalt riisutud teemantidega. Kominternil oli aastaks 1919 valminud plaan kogu Euroopa sovetiseerimiseks ühe aastaga. Vabamüürlasbolševikud tegid vastavaid katseid Ungaris, Baieris ja Slovakkias. Ka juudi spartaklaste juhtkond Saksamaal üritas kehtestada punadiktatuuri. Pärast kõiki ebaõnnestumisi suunati kõik jõud alaarenenud Hiina vastu.

Lenin väitis, et internatsionalism tähendab revolutsiooniliste liikumiste ja võitluse toetamist eranditult kõikidel maadel. (Lenin, "Kogutud teosed". 30. köide. Lk. 170.) Muidugi oli see pelgalt imperialism.

25. detsembril 1918 kirjutati "Pravdas": "Eesti, Läti ja Leedu segavad meie tungimist Lääne-Euroopasse. Nad eraldavad Nõukogude Venemaad revolutsioonilisest Saksamaast. See takistus tuleb kõrvaldada. Balti mere sadamate vallutamine annaks meile võimaluse kiirendada revolutsioonilist arengut Skandinaavias." Lenin lootis niisiis, et ka Saksamaal kehtestatakse kommunism. Aga teine juudi "revolutsionäär" ja vabamüürlane Karl Kautsky oli selle vastu. Juhtivatel saksa vabamüürlastel olid Saksamaaga hoopis teised kavad. Kautsky mõistagi ärritas Leninit, mistõttu ta nimetas Kautskyt renegaadiks. Tema pärast pidi Lenin oma maailmarevolutsioonilised plaanid ümber tegema. Sel eesmärgil oligi ta rajanud eriorganisatsiooni – Kominterni (Kolmanda Internatsionaali). Selle täitevorganiks sai Rahvusvaheline Punaabi, millest on lähemalt juttu mu raamatus "Kommunistide püha sõda" ("Kommunisternas heliga krig", Stockholm, 1986). GRU ärahüpanud kindral Valter Krivitski (õieti Schmelka Ginsberg) paljastas, et Kominterni parim agent oli juudi kommunist Jakob Kirchstein. Nagu selgub ühest endisest salaraportist, andis Lenin novembris 1919 Kominternile 50 miljonit rubla õõnestustegevuse rahastamiseks välismaal.

Asjaolust, et bolševistlikud roimarid leidsid endale Venemaal kindla baasi, sai õnnetus kogu maailmale. Kommunistlike juutide eesmärk oli massiterroriga kõikide alamate loiuks öövitamine, nii et nad kuuletuksid. Massiterrori vallapäästmisest tuleb lähemalt juttu järgmises peatükis.

LÄBI MÕRVADE LABÜRINDI

1918. aasta 30. augusti hommikul kella üheksa ajal ilmus Petrogradi Paleeväljakule jalgrattur. Ta peatus maja nr 6 ees, kus asusid kommuuni Siseasjade Komissariaat ja Erakorraline Komisjon võitluseks kontrrevolutsiooniga. Sel noorel mehel oli seljas nahktagi ja peas ohvitserimüts. Ta jättis ratta sissepääsu kõrvale ning sisenes hoonesse. Komissariaadis oli vastuvõtupäev. Vestibüülis ootasid külastajad ja seepärast ei pööratud välisukse lähedal istuvale noormehele mingit tähelepanu.

Kella kümne paiku astus välisuksest sisse autoga kohale saabunud Petrogradi tšekaa esimees Moissei Uritski. Ta läks kiiresti lifti poole, uksehoidja avas liftiukse. Äkki lajatasid lasud. Tulistas nahkjakis noormees, kes Uritskit silmates oli talle lähenenud ja revolvrist tema pihta, ka pähe, mitu lasku kõmmutanud. Uritski langes maha. Mõrtsukas aga jooksis tänavale, haaras oma jalgratta ja hakkas eemale väntama.

Teda asuti autoga jälitama. Noormees jättis ratta maha ja sisenes Suurbritannia esinduse hoonesse, kust ta hiljem väljus, olles nahktagile palitu peale tõmmanud. Punaarmeelasi nähes avanud ta nende pihta tule, misjärel ta kinni võeti.

Niisugune on ametlik versioon 22-aastase tehnikatudengi Leonid Kannegisseri arreteerimisest, keda kahtlustati Moissei Uritski tapmises. Röövlilugu on avaldatud aastal 1975 NSV Liidu Prokuratuuri eriti tähtsate asjade uurija D. Golinkovi raamatus "Nõukogudevastase põrandaaluse liikumise hävitamine".

Aastal 1960 kirjeldas ajaloodoktor P. Sofinov raamatus tšekaa ajaloo kohta sama sündmust hoopis teisiti. 30. augusti hommikul mõrvanud esseer Kenigesser, Savinkovi ja Inglise-Prantsuse agent,

Petrogradi Erakorralise Komisjoni esimehe Moissei Uritski tema töökabinetis. 31. augustil andnud Feliks Dzeržinski korralduse Suurbritannia esindus läbi otsida.

Niisiis oli esseer Kenigesserist vahepeal saanud üliõpilane Kannegisser, kes pani mõrva toime siiski tšekaa vestibüülis, mitte Uritski kabinetis. Ilmselt tundus Sofinovi versioon liialt konstrueeritud.

Aastal 1990 ilmus Londonis Grigori Nilovi (õieti Aleksandr Kravtsovi) raamat ”Leninismi grammatika”, milles autor umbusaldab mõlemat ametlikku versiooni, tulles välja sensatsioonilise väitega: Uritski mõrvamist mahitas bolševistliku partei ja tšekaa keskorganisatsiooni ladvik eesotsas Vladimir Lenini ja Feliks Dzeržinskiga.

Aastal 1992 avaldati Peterburis ajaloolase Igor Bunitši raamat “Partei kuld”, milles teatati, et Uritski mõrva organiseeris Dzeržinski soosik Gleb Boki, kellest sai tapetu järeltulija. Juudi tšekist ja vabamüürlane Boki tavatses hukatute lihaga toita loomaaia metsalisi. Bunitš avastas, et Uritski tapmisekäsu andis Lenin isiklikult, lastes lavastada atentaadi ka enda vastu, et saada ettekääne massiterrorit alustada. Mõrvaga ühtlasi karistati Uritskit, et ta koos rahvakomissar V. Volodarskiga (õieti Moissei Goldstein) ja Kroonlinna Tšekaa vabamüürlasülema Andronnikoviga varastas Lenini selja taga osa konfiskeeritud varandustest, mis müüdi Skandinaavia pankade kaudu maha.

Ka Sergei Kirovi (õieti Kostrikov) tapmine 1. detsembril 1934 sarnaneb mitmeti Uritski mõrvalooga. Ametlikult oli tapja Leonid Nikolajev. Mõlemad kõrged parteitegelased tapeti professionaalselt ning takistusteta. Mõlemat hoiatati tulevase mõrvari eest. Kummagi mõrtsukad pääsesid vabalt ametiasutusse sisse.

Enam ei kahelda, et Kirovi tapmise organiseeris Jossif Stalin, kuigi dokumente selle kohta loomulikult ei ole. On aga küllaldaselt kaudtõendeid ning argumente, nagu ka Uritski tapmise asjus.

Aleksandr Kravtsov toob Uritski mõrvaloos päevavalgele hulga kahtlasi asjaolusid. Kannegisseri revolvri ballistilist ekspertiisi ei

tehtud, et tuvastada, kas Uritski just tolle relvaga tapeti. Tšekaa justkui ei tahtnudki tõde teada saada. Ka ei peetud Kannegisseri üle kohut ja ta lasti neli päeva hiljem seadusevastaselt maha. Kui Kannegisser olnuks tõesti esseeride vandenõulane, tõusnuks režiimile kohtuprotsessist suurt propagandatulu, sest õigusemõistmise käigus oleksid selgunud mõrva planeerijad ja kaasosalised. Nüüd ei saadud teada isegi mitte seda, miks Kannegisser Uritski tappis.

Alles aastakümneid hiljem selgus, et Leninit valdas raev, kui ta sai Berliinist Aleksander Parvuse raporti teatega, et Petrogradis oli tema tagant varastatud. Enne seda oli Dzeržinski käinud Šveitsis olukorda kontrollimas. Tõesti ei olnud kõik koormad Berliini jõudnud ja kogu raha ei olnud kantud Lenini ja tema usaldusväärsete kompanjonide kontodele Šveitsis. Mitu koormat "natsionaliseeritud" varaga oli saadetud Rootsi, raha läinud aga hoopis teistele isikutele. Varsti – juunis 1918 – leiti süüdlased. Peaosalised olid Uritski, Volodarski ja Kroonlinna tšekaa ülem Andronnikov. Lisaks Kominterni juht Grigori Zinovjev. Nad olid varastanud hulga koormaid ja Skandinaavia pankade kaudu maha müünud. Nad olid rüüstajate tagant varandusi endale krahmanud 78 miljoni kuldrubla väärtuses. (Igor Bunitš, "Partei kuld". Peterburi, 1992. Lk. 41.) Riisutud kraami kogusumma ulatus tollases vääringus 2,5 miljardi kuldrublani. 1995. aasta sügisel hakkas Venemaa Rootsi viidud haruldast antiikmööblit oksjoneil tagasi ostma.

Parvusele tuli vargus ebameeldiva üllatusena, sest Uritski ja Volodarski olid olnud tema lemmikõpilased. Parvus oli Uritski jaoks Kopenhaagenisse rajanud koguni jidišikeelse ajalehe "Arbaiter Stimme". Toimetuses töötasid peale Uritski veel Grigori Tšudnovski ja Nikolai Gordon (õieti Leiba Alie Chael Gordon). Viimati mainitud läti juut oli Grigori Zinovjevi (Ovsei Radomõslski) lähedane kaastööline.

Moskvas lubas Lenin probleemi lahendada. Ja tõesti, juba samal kuul Volodarski mõrvati. Uritski uuris mõrva ja sai tõe jälile. Seejärel tapeti temagi. Vaid Zinovjevile otsustas Lenin halastada,

sest oli too ju tähtis vabamüürlane, tema armuke ja Kominterni juht. Oleks puhkenud rahvusvaheline skandaal.

Kannegisser väitis, et ta tegutsenud üksi. Ka parempoolsed esseerid eitasid kategooriliselt igasugust seost Kannegisseri või kõnealuse mõrvaga. Ta ei kuulunud nende parteisse.

Teised olid oma ohvitserimütsi ära peitnud, aga Kannegisser kandis seda edasi. Ta tahtnuks endale justkui tähelepanu tõmmata. Ka oli kentsakas, et ta varjus Suurbritannia esindusse, tõmmates nahkkuuele lihtsalt palitu peale. Miks ta üldse pages sündmuskohalt? Kuidas ta Uritskile ligi pääses ja pärast tulistamist sama takistamatult tšekaa hoonest väljuda sai? Ilma eriloata oli see tugevdatud valve tõttu võimatu. Uritskiga ei saanud tundmatud inimesed isegi mitte telefonitsi rääkida, nagu Mihhail Aldanov on kinnitanud. Miks ei reageerinud laskudele teised, kes pidid tulistamist kuulma ja nägema?

Mihhail Aldanov, kes oli Kannegisserit ja tema peret hästi tundnud, väidab, et too noormees ei osanudki tulistada. Kuidas ta siis suutis kiiresti sammuvat Moissei Uritskit snaipri kombel pähe tabada? Jääb mulje, et Kannegisserit kasutati variisikuna, nagu oli juhtunud Kirovi mõrvamisel. Pealegi läkitas Lenin 1918. aasta 30. augusti õhtupoolikul Dzeržinskile kirjakese, milles mainitakse kahte meest, kes olevat Uritskit tulistanud. Miks teisest enam juttu ei tehtud? Kes need kaks üldse olid?

Asjaolu, et Kannegisser end süüdi tunnistas, ei vääri tähelepanu, sest tšekaa küüsis võttis igaüks omaks mis tahes kuriteo. Imelik on hoopis see, et üsna varsti süüdistas tšekaa justkui selgeltnägija mõrva organiseerimises parempoolseid esseere.

Alles nüüd on tõestatud, et Uritski kõrvaldamist mahitas tšekaa keskorganisatsioon Gleb Bokiga eesotsas. (Igor Bunitš, "Partei kuld". Peterburi, 1992, lk. 47.)

Mõrva ajendas niisiis kättemaks varguste eest. Ent see polnud peamotiiv. Eesmärk oli leida ettekääne massiterrorit alustada. Ka Kirov oli tapetud samal eesmärgil. Ühtlasi kasutati juhust, et pärast Kirovi surma ajada Moskvast, Leningradist ja teistest suur-

linnadest välja umbes miljon endist aristokraati, kapitalisti ja muidu pursuid. ("Nyheter från Sovjetunionen" 1989, nr 1.) Lisaks taheti Uritskist vabaneda põhjusel, et ta oli ühe teise mõrva jälile jõudnud...

20. juunil 1918 tapeti mõistatuslikel asjaoludel 28-aastane trükiasjanduse, propaganda ja agitatsiooni rahvakomissar V. Volodarski (õieti Moissei Goldstein). Tema tapja kuulutati kohe parempoolseks esseeriks, kuigi teda kätte ei saadud.

Bolševike juhtkond Moskvas kavatses Volodarski mõrva ettekäändeks tuues otsemaid alustada massilisi tapmisi, kuid Petrogradi tšekaa 45-aastane ülem ülem Moissei Uritski, kes oli hakanud mõrva asjaolusid uurima, tõrkus. Ainsa mehena hoidis ta terrori ära. Moskva Uritskile ei andestanud. See selgub ka Lenini 26. juuni 1918 telegrammist Petrogradi partei linnakomitee esimehele Grigori Zinovjevile: "Just täna kuulsime keskkomitees, et Piiteri töölised tahtsid Volodarski tapmisele vastata massiterroriga, aga Teie (mitte küll Teie isiklikult, vaid Piiteri ametnikud) hoidsite neid tagasi. Protestin ägedalt!"

Aleksandr Kravtsovi arvates näitab see telegramm ühemõtteliselt, et Volodarski tapmise korraldas Lenini tellimusel tšekaa. Seda kinnitab ka Igor Bunitš.

Volodarski ja Uritski kuulusid nende 275 menševikust vandenõulase hulka, kes koos Lev Trotskiga 27. märtsil 1917 New Yorgis reisilaeva "Kristianiafjord" pardale astusid, et võimu ülevõtmiseks Petrogradi sõita. Varsti ühinesid nad Leniniga. Volodarski oli USAs elanud 1913. aastast peale.

Uritskit juhtis roima mõistatuse lahendusele hulk hämmastavaid asjaolusid. 20. juunil 1918 jäi Volodarski auto Petrogradis ühel tühjal tänaval ootamatult seisma, bensiin olevat otsa saanud. Koos kolme kaastöötajaga väljus ta sõidukist, et naabruses asuvasse rajooninõukogu hoonesse minna. Järsku ilmus lagedale terrorist, kes lähedalt kolm lasku tulistas. Jälitajate jalge ette viskas ta pommi. Volodarski sai silmapilk surma, üks kuul oli südamesse tunginud. Pole teada, millised olid tolle pommiplahvatuse purustused.

Volodarski ja Uritski.

Juba järgmisel päeval süüdistas Lenin avalikul esinemisel paremesseere. Ennäe imet! 1922. aasta repressioonide aegu võttis esseer Sergejev Volodarski mõrva omaks.

Uritski aga teadis, et auto ei jäänud sugugi juhuslikult seisma seal, kus ootas terrorist. Ega siis pomme niisama kaasas kanta! Uritskil jäi teha vaid üks järeldus: mõrva organiseeris Moskva tšekaa ja selle sanktsioneeris Lenin. Mõistagi taipasid Lenin ja Dzeržinski, et Uritski pidi juurdluse käigus olema tõe jälile jõudnud, kui ta massiterrori nõuet saboteeris. Oma ametis oli Uritski ainuke võimumees, kes võis säherdust nõuet trotsida. Temast pidi jälle süütu märter saama. Hiljem vabaneti nõndamoodi paljudest tülikatest seltsimeestest.

Leninil oli veel teinegi saatanlik atentaadiplaan varuks. Ka see oli ajastatud 30. augustiks 1918. Niisiis kavatseti massiterror, mille Lenini oli 1918. aasta augusti algul Penza kandis alustanud ja mille juurde kuulus koonduslaagrite asutamine, legaliseerida ning mujalegi üle kanda.

30. augusti õhtul kella 22 paiku algas Moskvas endises Michelsoni tehases miiting, kus ettekandega esines Lenin. Pärast miitingut vestles ta tehase õuel töölistega. Järsku kõlas kolm revolvri-

lasku. Lenin varises kahest kuulist raskesti haavatuna auto juures maha. Kolmandast kuulist sai viga Petropavlovski haigla õdeperenaine M. Popova. Lenini autojuht Stepan Gil märkas Leninist kolme sammu kaugusel revolvriga naist. Gil hüppas autost välja, kuid naine viskas revolvri talle jalge ette ja kadus rahva hulka. Lenin kanti autosse ja viidi haiglasse. Moskva 5. jalaväediviisi sõjakomissari abi S. Batulin, kes oli miitingul viibinud, asus atentaadi toimepanijat jälitama.

Serpuhhovkal märganud ta silmatorkava välimusega, kuid ara olekuga naist, käes portfell ja vihmavari. Batulin pärinud, miks naine puu all seisab. Naine vastanud: "Mis see teie asi on." Batulin otsinud naise läbi, võtnud portfelli ja vihmavarju enda kätte ja käsutanud ta endaga kaasa. Teel küsinud Batulin, miks naine tulistas. Naine vastanud: "Miks te seda küsite?" Seejärel küsinud Batulin otse: "Kas teie tulistasite Leninit?" Naine vastanud jaatavalt.

Tehasekomitee esimees Ivanov tundnud vahistatus ära naise, keda ta oli enne Lenini tulekut hoones näinud. Naine antud uurimisorganeile üle.

Atentaadi uurijate hulka kuulusid tšekaa aseesimees Jakov Peters (ühtlasi oli ta revolutsioonitribunali esimees), justiitsasjade rahvakomissar Dmitri Kurski, tšekaaa uurija Viktor Kingissepp ja teised tšekistid. Muide, 1942. aastal laskis Stalin 1886. aastal sündinud Petersi hukata. 28-aastase Fanny Kaplani (õieti Feiga Roydman) väitel teinud ta selle atentaadi ise, omal algatusel.

Ajaloodoktor P. Sofinovi raamatus, mis käsitleb tšekaa ajalugu (ilmunud 1960), nähakse sündmust hoopis teisiti. Pärast miitingut Michelsoni tehase mürsutsehhis väljus Lenin töölistest saadetuna ja sammus auto suunas. Järsku kõmatas lask, siis teine ja kolmaski. Lenini kehasse oli tunginud kaks kuuli ja ta kukkust autost mõne sammu kaugusele maha. Kuulid olid mürgitatud. Tehase õues viibinud lapsed näitasid naisterroristi töölistele, kes ta kinni võtsid ja tšekaasse toimetasid. Esseeride partei liige Fanny Kaplan organiseeris Inglise-Prantsuse imperialistide ülesandel terroriakte

bolševistliku juhtkonna ja Nõukogude valitsuse vastu. Kuigi Lenini haavad olid rasked, sai tema raudne tervis nendest jagu. Niimoodi kirjeldab atentaati "ajaloolane" Sofinov 1960. aastal.

Aastal 1924 ilmunud Jaroslavski raamatus Lenini kohta ütleb dr Weisbrod, et Lenini haavad paranesid kiiresti. Küsigem, kas siis mürgil mõju polnudki. Ametlikus seletuses olnud esseeride mürk vilets ega mõjunud üldse. Dr Weisbrod aga ei lausu mürgist sõnagi. See muinasjutt mõeldi välja hiljem.

Aastal 1938 väitis stalinlik propaganda, et atentaadi Leninile organiseerinud NLKP Keskkomitee liige Nikolai Buhharin (õieti Dolgolevski) koos esseeridega. Tema käsilane olnud Kaplan. Buhharinit süüdistati ka Kirovi mõrva sepitsemises. Lisaks olevat ta planeerinud Stalini tapmist. Ka Menžinski, Kuibõševi ja Gorki surm aeti tema kaela. Ta tahtnud mürgitada isegi salapolitsei ülemat Ježovi.

On veel üks versioon 30. augustist 1918. Sellele avalikule teadaandele on alla kirjutanud Jakov Sverdlov. Teadaandes öeldakse, et roimarlikus atentaadis kahtlustatuna võeti kinni kaks meest. Sverdlovi väitel olid need kindlasti paremesseerid, kes tegutsesid inglaste ja prantslaste mahitusel. See dokument asub Lenini Keskmuuseumis. Lisaks Fanny Kaplanile olnud atentaadiga seotud nõukogude võimu õelamaid vaenlasi Protopopov, kes aidanud Kaplanil varjuda. Protopopov olevat kohe maha lastud. Pärast 3. septembrit 1918 ei ole sellest versioonist enam juttu tehtud. Ka ajalooprofessor Sofinov ei tahtnud toda teist meest millegipärast enam meenutada. Aga Lenini esimene küsimus pärast õlatabamust oli: "Kas see mees saadi kätte?" Niisiis oli laskja mees.

Hiljem professor A. Litvinov teataski, et Leninit tulistas hoopis tšekist Protopopov, kes arreteeriti ja lasti maha samal või järgmisel päeval. Kaplan seda ei teadnud ja hoidis kramplikult kinni oma versioonist. (Dmitri Volkogonov, "Lenin" . Moskva, 1994, I, lk. 397.)

Lenini Keskmuuseumis on näha palitu ja pintsak, mis bolševike juhil atentaadi ajal seljas olid. Neil on markeeritud neli kuuliauku:

kaks punasega, tähistamaks pihtasaamisi, ja kaks valgega, märkides auke, kust kuulid keha riivamata läbi tungisid. Kõik neli kuuli oli tulistatud selja tagant. Ametlikus versioonis oli juttu vaid kolmest lasust, Popovat haavanud kuul pidi järelikult olema üks neist kahest, mis Lenini rõivaist läbi vuhisesid.

Tsaari mõrva organiseerinud Jakov (Jankel) Jurovskil lasti alles kolm päeva hiljem atentaadipaik läbi uurida. Ta leidis sealt neli (!) padrunikesta. Ometi ütleb ametlik seletus, et tulistati kolm korda. (Samas, lk. 398.)

On muidki küsitavusi. Kui Uritski mõrv polnuks parteiladviku planeeritud, jätnuks Lenin hommikul juhtunust teada saades samale õhtule planeeritud esinemise kindlasti ära või kasutanuks julgeolekuks erimeetmeid. Nõnda arvab Aleksandr Kravtsov Londonis ilmunud raamatus "Leninismi grammatika". Ta juhib tähelepanu järgmistele veidratele ebakõladele sündmuse ametlikus kirjelduses.

Kas tõesti hoidis Fanny Kaplan tulistamise ajal portfelli ja vihmavarju käes? Või jäi ta puu alla jälitajaid ootama, käes nii portfell kui ka vihmavari, et hiljem kinnitada, nagu oleks tema atentaadi toime pannud? Selle asemel, et pagedes portfell ja vihmavari käest visata, heitis ta Lenini autojuhi jalge ette revolvri. Pealegi eeldas Aleksander Kravtsov, et seda laadi poliitiliste aktsioonide teostajad jäävad oma ohvri juurde ega lahku atentaadipaigalt.

Lausa hämmastav on aga ametlikus kirjelduses see, et töölised oma juhi juurest eemale kargasid ega takistanud terroristil pageda. Ja kus oli ihukaitse? Oma mälestustes ütleb autojuht Gil, et Leninil polnud ei autos ega tehase õues ainsatki ihukaitsjat ning teda ei võtnud tehases vastu ükski juhtkonna liige, isegi mitte tehase parteikomitee esindaja!

Tõesti veider, et Leninil just seekord ihukaitse puudus. Hoolitsesid ju bolševike juhid kohe pärast võimuletulekut innukalt oma turvalisuse eest. Kui Nõukogude valitsus 10.-12. märtsini 1918 Petrogradist Moskvasse kolis, olid käigus erakorralised julge-

olekumeetmed ning maskeraadinipid, et ”rahvavaenlasi” segadusse ajada. Tollal rippus bolševike valitsus juuksekarva otsas. Rongi, millega bolševistlikud juhid ja nende ”valitsus” (sovnarkom) Petrogradist Moskvasse viidi, pidas kinni umbes 600 vene madrust ja soldatit hüüdega: ”Hävitage juudi valitsus, kes Venemaa sakslastele maha müüs!” Kallaletungijad tappis rongis viibiv tugev ihukaitse. (Platonov, ”Vene rahva ajalugu XX sajandil”, I köide, Moskva, 1997, lk. 536.)

Nagu selgub Rjabtšikovi raamatust “Silmapiiri taga on silmapiir”, valvasid Leninit märtsis 1918 soomusautod, kuulipildurid ja relvastatud madrused. Tavaliselt oli Leniniga kaasas kaks ihukaitsjat (endise tšekisti Aleksandr Orlovi – Leiba Feldbini – andmed). 30. augustil 1918 viibis Michelsoni tehases juhuslikult vaid sõjaväelane Batulin. 28. augustil, seega kaks päeva enne atentaati tehtud fotol on näha Lenin ja Krupskaja koos ihukaitsega. Miks polnud ihukaitsjaid 30. augustil?

Vastuseta on ka küsimused, miks ei tehtud autojuht Gili jalge ette visatud revolvri ballistilist analüüsi? Kas ikka lasti tollest relvast? Hiljem leiti ju teinegi revolver. Ka ei tuntud juurdluse käigus huvi, kuidas Kaplan relva, portfelli ja vihmavarju käes hoidis. On põhjust arvata, et ”atentaadiks” kasutati teist relva.

Kõige tipuks oli Fanny Kaplan poolpime. Vaevalt sai ta 30. augusti õhtuhämaruses midagi näha. Tema silmad said kannatada kunagise pommiplahvatuse tõttu. Tsaariajal mõistis välikohus ta surma kui esseerist terroristi. Kuna ta oli aga alaealine, muudeti kohtuotsus 8. jaanuaril 1907 eluaegseks sunnitöökaristuseks. Vahel kaotas ta täiesti nägemisvõime ja kannatas peavalude käes. Ta vabastati bolševike võimuletulekul. Poolpime naine ei saanud Leninit tulistada. Teisel asjasse segatul, kellest tehakse juttu Jakov Sverdlovi allkirja kandvas dokumendis, oli äärmiselt täpne käsi, sest ta ainult haavas Leninit. Tulistaja sai olla ainult tšekist Protopopov.

Leninit võinuks tollel vabrikuõuel kergesti tappa, kui seda oleks tahetud. Õuel polnud ainsatki ihukaitsjat. 19. juunil 1992 otsustas

Venemaa julgeolekuministeerium alustada tolle kuriteo põhjalikku uurimist, mille hiljem võttis üle Venemaa peaprokuratuur. See oli mõistlik tegu, sest mõnedel andmetel ei viibinudki Fanny Kaplan tol hilisõhtul Michelsoni vabrikus. ("Istotšnik", nr. 2, 1993.) Uue uurimise käigus ei suudetud tuvastada, et kuulid tulistati tollest brauningust, mida Kaplan olevat kasutanud. Jäi kindlaks tegemata, kas see oli sama relv või mitte.

Varem kahtlustati kõnealuses roimas Stalinit. Ka Igor Bunitš väidab, et atentaadi lavastas Lenin ise. Kui see ei olnuks kokkumäng, st kui tšekaa ülem Feliks Dzeržinski andnuks käsu Lenin 30. augustil ihukaitsjateta jätta, poleks Lenin sellega kuidagi nõustunud, oli ta ju erakordselt arg. Niisiis Lenin ei soovinud ihukaitsjaid tollel õhtul kaasa võtta, sest ta oli atendaadi ise planeerinud. Muidu poleks ta jalgagi välja tõstnud pärast samal hommikul toimunud mõrva Petrogradis. Aga Dzeržinski aitas tõde varjata, nistõttu tegelikku laskjat oli tollal võimatu kindlaks teha, jaa nii võttis ta saladuse endaga hauda kaasa. Kui poola juut Dzeržinski (õieti Rufin), kes oli kurikuulus narkomaan ja sadist, hakkas Staliniga ühevääset võimu nõudma, suri ta järsku 20. juulil 1926 mõistatuslikel asjaoludel. Pealegi tahtis Stalin kätte saada Dzeržinski välismaiseid pangaarveid.

Stalinile oli tüüpiline seegi, et ta 31. oktoobril 1925 oli andnud käsu tappa operatsioonilaual sõjaväeülem Mihhail Frunze, kellest kohe loodi rahvakangelase müüt.

Lenini "atentaati" kasutas partei juhtkond otsemaid ära, teatades, et paremesseeride terroriakt oli ühtlasi roim kogu töölisklassi (loe: juudi juhtkonna) vastu ja et sellele vastatakse massiterroriga revolutsioonivaenlaste kallal. 2. septembril nõudis Jakov Sverdlov ametlikult punast terrorit. Ta oli Kesktäitevkomitee esimees (riigipea) ja Keskkomitee sekretär.

Ametlikel andmeil tappis Kremli komandant Pavel Malkov Fanny Kaplani ilma igasuguse kohtuta 4. septembril 1918. Kaplan ei taganenud ütlusest, et ta tegutsenud omal käel. Ent poliitvang Vassili Novikovi väitel kohtas ta Fannyt Sverdlovski vanglas aas-

tal 1932. Ametlikult Novikovi väidet eitati. Tänapäeval ei taha Moskva prokuratuur seda versiooni sugugi välistada. Fanny Kaplan olevat viimasel hetkel armu saanud ja ta toimetatud Sverdlovski vanglasse. ("Dagens Nyheter", 17. märts 1994.)

Lenin ju teadis, et tšekistid saboteerisid "atentaadi" juurdlust, moonutades riikliku "kuriteo" tegelikke asjaolusid. Ta poleks säherdust käitumist iialgi talunud, kui ta ise ei seisnuks selle aktsiooni taga. Seda on hakanud ka ajaloolased kinnitama.

Kõigepealt hukati Moskvas avalikult 900 ebasoovitavat isikut. Seejärel lasti "Lenini haavamise eest" maha kümneid tuhandeid inimesi. Juba 21. novembril 1917 oli Lenin öelnud: "Me kasutame vägivalda tööliste nimel!"

5. septembril 1918 kuulutas Rahvakomissaride Nõukogu punase terrori ametlikuks poliitikaks. See jäigi tühistamata. Samasugune terrorikampaania läks käiku pärast Kirovi mõrvamist. Sakslaste ja ameeriklaste abil võimule tulnud juudi röövlijõukudel, kes valede ja loodusvaenulike õpetuste abil inimesi kantseldasid, algas ennekuulmatu pidu. Keda ei saanud allutada, need likvideeriti. Säherdusi nimekirju hakati koostama kohe pärast võimu ülevõtmist. Lisaks hukati ka "jooksval lindil". Kroonlinnas tapeti 20 arsti ainult seepärast, et töölised neist lugu pidasid. Väikseimalegi eksimusele järgnes surmanuhtlus, tšekistid vajasid vaid ettekäändeid. Lenin oli hakanud kohe pärast võimuletulekut oma kaastöölisi ähvardama hukkamisega, kui nad ei järgi täpselt tema juhtnööre.

Feliks Dzeržinski (Rufin), Nõukogude Vene poliitilise politsei ülem. Seda sadistlikku narkomaani kutsuti "raudseks Feliksiks".

Juudi bolševikud ei väsinud kuulutamast, et proletariaadi diktatuur on demokraatia kõrgeim vorm. Esile nihkusid hullumeelsed – massimõrvarid. Nemad hankisid oma varanduse ja privileegid rüüstates. Kommunismi marutõvelises hävitusprotsessis said kaasvastutavaks ka need, kes ei teinud midagi poliitiliste roimarite maffia võidukäigu takistamiseks. Ja õelad võitsid.

Läänes hakati neid roimareid sedamaid kaitsma: hea idee nimel tuleb aeg-ajalt verd valada. Ainult idiootidele võis olla teadmata, et säherdused "revolutsioonid" tähendavad pikaajalist ja mõttetut hävingut.

Juudi äärmuslaste riigipöörded Venemaal 1917. aastal olid inimkonna ajaloo suurim sotsiaalne katastroof. Uued võimukandjad võtsid vene rahvalt kõik, ka ajaloo. Ent tõde tuleb alati päevavalgele, massimõrvu pole võimalik lõpmatuseni varjata. Praegu on peaaegu detailselt teada, mis tegelikult sündis ja kes olid roimarid.

Tšekaa juhtkond oli aastal 1918, mil algas suur terror, järgmine: Feliks Dzeržinski (esimees), Jakov Peters (aseesimees ja revolutsioonitribunalide ülem), Viktor Šklovski, Kneifis, Zeistin, Krenberg, Maria Haikina, Sachs, Leontjevitš, Delafabr, Jakov Blumkin, Aleksandrovitš, Zitkin, Zalman Rõvkin, Reitenberg, Fines, Jakov Goldin, Gelperstein, Knigessen, Deibkin, Schillenckus, Jelena Rozmirovitš, I. Model, G. Sverdlov, Deibol, Zakis, Janson, Stepan Šaumjan, Seizjan, Antonov ja Jakov Agranov (õieti Sorendson). Kõik mainitud juudid said kurikuulsaks.

Petrogradis juhtis terrorit Grigori Zinovjev, kes enne võimuletulekut oli Lenini sekretär ja lähemaid kaaslasi, kuigi teda peeti mühakaks. Teda abistas tema enda sekretär Richard Pickel. Zinovjev oli nii Grand Orienti kõrgvabamüürlane kui judaist. Viimast asjaolu kinnitab järgmine lugu.

Endine tšekist Aleksandr Orlov (Leiba Feldbin) kirjeldab oma raamatus "Stalinistlike roimade salajane ajalugu", kuidas Stalinile demonstreeriti Zinovjevi hukkamisele viimist.

20. detsembril 1936, tšekaa-NKVD aastapäeval, korraldas Stalin uhke banketi, kuhu ta oli kutsunud Nikolai Ježovi, Mihhail

Frinovski, NKVD operatiivosakonna ülema Karl Paukeri ja teisi tšekiste. Kui kõik juba joomalauas pidutsesid, otsustas Pauker lavastada Zinovjevi mahalaskmise stseeni. Kaks kolleegi vedas teda endi vahel. Pauker kehastas keldrisse hukkamisele lohistatavat Zinovjevit, kes härdalt palus ja hirmunult silmi pööritas. Ruumi keskel langes ta põlvili ja haaras ühel valvuril saapast, kisendades õudse häälega: "Palun, Jumala pärast, seltsimees... Kutsuge Jossif Vissarionovitš!"

Stalin lagistas naerda. Külalised, kes nägid, et Stalinile etendus meeldis, palusid Paukeril seda korrata. Stalin hoidis laginal kõhtu kinni. Siis lisas Pauker stseeni, kus Zinovjev käed pea kohale tõstis ja karjatas: **"Kuule, Iisrael! Jehoova, meie Jumal Jehoova on ainus!"** (Juudi usukuulutus, vt Viies Moosese Raamat 6:4.) Stalin lausa lämbus naerust, andes Paukerile märku näitemäng lõpetada.

Pool aastat hiljem lasti ka Karl Pauker maha. Toda ungari juuti süüdistati sakslastele spioneerimises. Endine Budapesti juuksur, harimatu ja võhiklik, lootis Venemaa terroriaparaadis karjääri teha. Stalin oli aga lasknud tal end raseerida – niipalju ta teda siiski usaldas.

Et nõukogude võimuaparaadis tähtsaks funktsionääriks saada, polnud sugugi tarvis olla (eelistatavalt juudi) kommunist. Peaasi, et sa olid juut (pealegi rikas). Jakov Sverdlovi noorem vend Venjamin oli emigreerinud USAsse, kus temast sai edukas pankur. Varsti pärast bolševike võimuletulekut kutsus riigipea Jakov oma venna Venemaale, kus ta Lenini nõusolekul määrati siseasjade rahvakomissariks, kuigi ta polnud isegi partei liige. Ta ei tulnud ülesandega toime ja temast tehti hoopis rahvamajanduse juhtkuju (1923–25).

Jakovi ja Venjamini vanem vend Zinovi katkestas oma suhted ekstremistide "revolutsioonilise" liikumisega. Seepärast needis isa oma poja ära ja kihutas kodust välja. Maksim Gorki (õieti Aleksei Peškov) lapsendas Zinovi. Hiljem emigreeris ta Prantsusmaale, kus temast sai Võõrleegioni sõdur. Tema isa oli üliõnnelik, kui kuulis, et Zinovi oli lahingus kaotanud parema käe. Nõnda kuulutab juudi

usund: äraneetud poeg jääb paremast käest ilma. Need andmed pärinevad vene kirjanikult Grigori Klimovilt.

Matvei Maravnik ütles Rootsi TVs, et tegelikult saanuks temast rabi, kuid ta eelistas olla bolševistlik funktsionäär. Isaak Babel võitles punavõimu eest Budjonnõi ratsaväes. Seejuures meeldis talle riisuda briljante. Hiljem hakati teda ülistama kirjanikuna.

Juudi "revolutsionäärid" arvasid, et massimõrvadega tõid nad Jahvele goiohvreid. Heebrea väljend 'saaki võtma' tähendab 'rüüstama'. Laial Venemaal rüüstati metsiku hooga. See teeb mõistetavaks juudi kirjaniku Heinrich Heine ütluse: **"Die jüdische Religion ist überhaupt keine Religion, sie ist ein Unglück."** ("Juudi usund ei ole religioon, see on õnnetus.") Oma "Pihtimustes" ta tõdeb: "Juutide teod on maailmale niisama vähe tuntud nagu nende olemus." Mõistagi pidas ta silmas äärmuslaste tegusid.

Need roimarid kummardasid niisiis Jahvet, kes oli vägev deemon, nagu teda kujutas juudi päritolu prantsuse kirjanik Anatole France. ("Kuningatar Hanejala praeköök", 1899.) Hassidistlikel juutidel oli niisiis oma jumala õnnistus teiste rahvaste piinade ja alanduste nautimiseks. Euroopas oli juudist aja vältel saanud kelmi, petise või hanekstõmbaja võrdkuju (teatmeteos "British Encyclopaedia"). Venemaal märatsenud poliitilised bandiidid ei tundnud vähimatki halastust ega kaastunnet. Ka Chiang Kaishek on märkinud, et kommunismi peamine tunnus on ebainimlikkus.

Vene rahvas meenutab õudusega juudi timukaid. Nikolajevis laskis peatimukas Bogbender oma ohvrid elusalt sisse müürida. Voronežis panid tšekistid toime rituaalmõrvu. Nad tavatsesid ohvreid elusalt keeta, see on goide ja juudi renegaatide tapmise põhimeetodeid. Pjatigorskis hävitati peaaegu kõik kohalikud elanikud. Odessas märatsesid Deutsch ja Wichman. Enne nad hommikul rahu ei leidnud, kui olid hukanud sadu goisid. Need andmed avaldati ka ajalehes "Russkoje Voskressenije" 1991, nr 3.

Vologdas tapsid Mihhail Kedrov (õieti Zederbaum) ja Aleksandr Eiduk haritlasi, keda nad vihkasid. 1920. aasta talvel määrati Vologda tšekaa ülemaks 20-aastane juut, kelle lausa perversset

hukkamisvõtet kirjeldab Sergei Melgunov oma raamatus "Punane terror Venemaal" (Moskva, 1990, lk. 122). Too noormees tavatses istuda jõe kaldal tooli peal. Laskis kohale vedada koormatäie kotte ja hulk poliitvange, kes siis topiti kottidesse ja uputati jääauku. Noormees kutsuti varsti Moskvasse, kus ta tunnistati pooleaaruliseks. Muidugi, sest ta polnud levinud kombe kohaselt rahvavaenlasi keevasse vette visanud.

Osa juudi timukaid ja piinajaid sai kurikuulsaks, nende hulgas Roza Schulz. Arkadi Rozengoltzi pelgasid meremehed ja raudteetöölised. Harkovi tšekistidest olid kardetud Jakimovitš, Ljubarski, 18-aastane juut Jessel Mankin, Feldman, Portugeis ja Sajenko.

Äärmusjuutidest ei piisanud. Ametisse võeti ka hulk vene kurjategijaid ja hiina vägivallatsejaid, et mõrvatöö ei lakkaks ei päeval ega ööl. Osa roimareid töötas tšekaas väga edukalt. Nii tegutses Odessa tšekaa operatiivtöötajatena mitu pahategijat. Mujalgi oid tšekistideks endised vargad, mõrtsukad, röövlid ja kelmid. Ametlikult tunti selle üle ilmselt uhkust, sest mais 1919 avaldati ajalehes "Kommunist" Odessa tšekaa sekretäri Mihhail Vinnitski (endine teeröövel) kirjutis, kus too seletas, et on kogu oma elu võidelnud kommunismiideede eest, röövides üksnes rikkaid kodanlasi. Hiljem moodustas sm Vinnitski Miška Japontšiku nime all varaste ja röövlite eripolgu, mille poliitiline komandör oli juut Feldman. Odessa tuntud röövel Kotovski määrati koguni ühe punadiviisi juhiks. Tsaritsõnis juhtisid (juudi) roimarid isegi nõukogude organeid. (Sergei Melgunov, "Punane terror Venemaal". Moskva, 1990. Lk. 178-179.)

Vene tšekiste juhtisid nagu ikka juudid. Petrogradis tegutsesid jõhkralt Jelena Stassova ja Varvara Jakovleva (oli kohaliku tšekaa ülema Gleb Boki asetäitja), Arhangelskis sai kurikuulsaks endine velsker Revekka Plastina (õieti Maizell), Penza tšekaa ülem oli Jevgenia Boš, Kiievis paistis silma ungari juuditar Remover. Kiievi revolutsioonilist tribunali juhtis juuditar Maria Haikina, kes pani toime jõledaid roimi. Odessasse suunati ameerika neeger Johnston, raevukas timukas. Tema peaülesanne oli ohvrite elavalt

nülgimine. (Eelmainitud teos, lk. 139.) Odessas sai kurikuulsaks ka Dora Javlinskaja.

Ruumipuudusel ei ole võimalik nimetada kõiki timukaid ega kirjeldada nende roimi. Võiksin mainida vaid mõningaid arve. Ainuüksi ühe aasta vältel hävitasid bolševikud 320 000 preestrit. ("Molodaja Gvardija" nr 6, 1989.) Aastail 1918–20 mõrvati ühtekokku 10 180 000 "klassivaenlast". Lisaks hukkus kodusõja ajal rohkem kui 15 miljonit inimest. Näljahäda aegu 1921 suri veel 5 053 000 inimest. Bolševikel õnnestus Lenini juhtimisel nelja esimese aasta vältel hukatusse saata rohkem kui 30 miljonit inimest.

Aastal 1917 elas Venemaa neis valdustes, millest hiljem sai Nõukogude Liit, 143,5 miljonit inimest. Kuni aastani 1922 oli see riik kaotanud rohkem kui 20% oma elanikkonnast. Aastal 1923 elas seal vaid 131 miljonit inimest. On välja rehkendatud, et Venemaa rahvaarv oleks normaalsetes oludes 1950. aastate keskpaigaks küündinud 343 miljonini (kui areng saanuks jätkuda nagu tsaariajal), kuid vahepeal oli 165 miljonit inimest kadunud. Kes neid Läänes ikka taga leinab? 178 miljonit oli ju veel alles.

Jõhkraimad juudi soost massimõrvarid olid Roza Zemljatška (õieti Rozalia Zalkind) ja Béla Kun (õieti Aaron Kohn). Viimane pärines Ungarist. Roza Zemljatškat nimetati kommunistliku terrori fuuriaks. Ta sündis 1. aprillil 1876 ja suri 21. jaanuaril 1947. Algul sai temast Krimmi parteisekretär. Aastal 1939 määrati ta Rahvakomissaride Nõukogu esimehe asetäitjaks (seega asepeaministriks). Ta oli võimuhull juuditar, kes tšekistina töötas Krimmis koos Béla Kuni ja Boriss Feldmaniga. Tema hukkamismeetodeid tõrgub mu sulg kirjeldamast. Need olid jälgid isegi Dzeržinskile Moskvas. Oma rüüsteretkedel läksid Béla Kun ja Roza Zemljatška eriti hoogu. Iseäranis palju kulda õnnestus neil ära vedada Sevastoopolist. Suures osas just sellest sai nende isiklik varandus. Béla Kuni roimarluse juurde kuulus naisohvrite vägistamine. 1920. aasta novembri esimese nädala vältel tappis see paar Sevastoopolis 8364 inimest. Ametlikel andmeil hukati Krimmis 50 000 "rahvavaenlast" (Simferoopolis 12 000, Sevastoopolis 9000, Jaltas 5000).

Kirjanik Šmeljov avalikustas, et tegelikult hävitati Krimmis vähemalt 120 000 inimest.

Koguni kuulipildujaga aitas Béla Kun inimesi maha niita. Temast sai kurikuulus surmakomissar. Dzeržinski nimetas teda hullumeelseks. Trotski andis aga just talle käsu, et Krimmis vangi võetud 40 000 valget ohvitseri otsemaid hukataks. ("Dagens Nyheter", 22. november 1993)

Massoon Béla Kun, kes oli nii Debreceni Johanneselooži toolimeister kui ka *B'nai B'rithi* vend, juhtis Ungari kommunistlikku terrorivalitsust. Vabamüürlassotsialistid andsid talle 1919. aasta 20. märtsil võimu üle. Päev hiljem kuulutati välja Ungari nõukogude vabariik. Riigipööret ei läinud tarvis. Väärib tähelepanu, et 90% ungari vabamüürlastest olid juudid. Ungari Rahvakomissaride Nõukogu 26 liikme seas oli juute 18. Kaheksa ungarlast esines vaid variisikutena. Béla Kun oli salakaval kelm, erakordselt ahne ja julm. Varem oli ta olnud Kolozsvári Töölisliidu sekretär, kuid aeti sellelt kohalt ühiskonna raha kõrvaldamise pärast minema. Pole imestada, et tema tähtsamaid ülesandeid oli goidelt kulda röövida. Ungaristki veeti välispankadesse muinasjutulisi varandusi.

Ungari Punaarmee hakkas kommunismi ka mujale levitama, okupeerides Slovakkia. 16. juunil 1919 kuulutati välja Slovaki nõukogude vabariik, kus samuti asuti kohe rüüstama. Ent Tšehhi väed suutsid selle põrguriigi juba 7. juulil purustada ja juudi gangsterid laiali peletada.

Massimõrvar Roza Zemljatška (Rozalia Zalkind).

Béla Kuni ja tema juudi seltsimeeste terror, mille käigus ei hoidutud "rahvavaenlasi" ka elusalt ahjus küpsetamast, kestis Ungaris 133 päeva, nõudes vähemalt 560 ohvrit. Béla Kuni juudi komissar Isidor Bergfeld tunnistas, et oli ahjus elavalt põletanud 60 ungarlast. Kommunistide terror, mida poliitilise politsei ülemana koordineeris juut Otto Korvin (õieti Klein), tekitas Ungarile 28 miljardi forindi väärtuses kahju ja tõi kaela 14-miljardilise võla. Hiljem avastati, et "revolutsiooniline" valitsus oli "rahvamajanduse" kassast varastanud välisvaluutat 900 miljoni forindi väärtuses. (A. Melsky "Béla Kun ja bolševistlik revolutsioon Ungaris". Stockholm, 1940, lk. 25-26. Lk. 46.)

Rumeenia väed kukutasid Béla Kuni ja tema kaasroimarid 6. augustil 1919. Béla Kun pages Austriasse, kus ta interneeriti. Juudi vabamüürlane, mõrvar ja sotsiaaldemokraat Friedrich Adler (Viktor Adleri poeg) kandis hoolt, et massimõrtsukas Béla Kun pääsis vabaks. Austria juhtsotsialistid olid muide vabamüürlased. Kui Adler oli 22. oktoobril 1916 mõrvanud Austria peaministri krahv Karl Stürgkhi, sest too oli vasakradikaale takistanud, ütles ta kohtu ees: "Igal kodanikul on mitte üksnes õigus, vaid ka kohustus vägivalda kasutada." Ta mõisteti süüdi, kuid juba aastal 1918 anti talle armu. Hiljem sai temast Austria kommunistliku partei juht. Friedrich Adler tõusis aastal 1934 Austria nn töölisliikumise juhiks. (Veebruaris 1934 üritasid Austria sotsiaaldemokraadid vägivalla abil võimule tulla.) Kun sõitis edasi Nõukogude Venemaale, kus ta jätkas bandiitlikku tegevust. Béla Kuni paljud kaasroimarid pagesid röövitud varaga USAsse, nende hulgas Aleksander Goldberger ja Joseph Pogany. Viimane tegutses USA Töölisparteis John Pepperi nime varjus. (Nesta Webster, "The Socialist Network". London, 1926. Lk. 59.)

Juudi vabamüürlaskommunistid eesotsas Eugène Leviné, Ernst Tolleri (kohaliku "punaarmee" juht), Max Levieni, Erich Mühsami (rabi poeg) ja Tobias Axelrodiga olid võimul kaks nädalat (13. aprill – 1. mai 1919). Nad kuulutasid välja Müncheni ja hiljem Baieri nõukogude vabariigi. Selle juhid olid tegevad vaba-

müürlaste salaloožis *Number Üksteist*, mis asus Münchenis Brennerstrassel. Enamik oli Baierisse saabunud Venemaalt pärast osalust "revolutsioonilises punaterroris" 1905. aastal.

Eugène Levinést sai Baieri nõukogude vabariigi rahvakomissaride nõukogu esimees. Ta oli sündinud Peterburis 1883. aastal Niessen Bergina. Eugène Leviné vägistas tuntud rahvuslase krahvinna Westarpi, misjärel ta käskis tolle koos teiste pantvangidega maha lasta.

Tobias Axelrod (33. kraadi vabamüürlane ja illuminaat) oli looži suurmeister, kellest sai rahandusasjade rahvakomissar. Aastal 1918 oli ta Kopenhaagenis rajanud Nõukogude Venemaa informatsioonibüroo. (Mihhail Demidenko, "Ssi jälgedes Tiibetisse". Peterburi, 1999. Lk. 177.)

Need "revolutsionäärid" tahtsid Münchenis krahmata endale võimalikult palju kuldasju ja kalliskive. Kommunistlik miilits võttis pantvange, et kodanike varandust kätte saada. Eugène Leviné ja Max Levien tapsid oma pantvangid.

Eugene Leviné hukati roimade eest kohe võimult kukutamise järel. Massimõrvar Max Levienil õnnestus pageda Nõukogude Venemaale, kus temast sai otsemaid Kesktäitevkomitee liige.

Kommunistlikud bandiidid võisid Venemaal märatseda üksnes sakslaste vallutatud piirkondades. Sakslased olid nende julmusest jahmunud. Nad võinuksid mängleva kergusega bolševikud kukutada, kuid loobusid sellest, sest kokkulepe on kokkulepe.

Juba 21. juulil 1918 oli Jaroslavli kubermangu Saksa Komisjoni esimees nõudnud, et bolševike vastu võitlev vabatahtlike talunike vägi kapituleeruks. 428 naiivset talumeest seda tegigi. Nad anti enamlastele üle, kes nad sakslaste suureks ehmatuseks maha lasksid. (Igor Bunitš, "Partei kuld". Peterburi, 1992. Lk. 22.) Lisaks said bolševikud enda kätte sakslaste kartoteegi, milles olid andmed kommunismivastaste kohta. 1918. aasta märtsist novembrini hukati veel 50 247 inimest.

Mõistagi kasvas venelaste juudivaenulikkus plahvatuslikult. Piirkondades, kus valged suutsid taas kanda kinnitada, püüti leida

juudi komissare, kellel ei olnud õnnestunud sakslaste kaitse varjus pageda. Tabati siiski vaid mõned üksikud. Seda asjaolu kasutas sionistlik propaganda Läänes kohe ära. Ja nagu tavaliselt, liialdati meeletult. Paraku usuvad paljud naiivsed inimesed neid müüte.

Väideti, et valged olid 15. veebruaril 1919 Ukrainas Proskurovi linnas hukanud 60 000 juuti. Aga selles väikelinnas elas sõjapäevil kõigest 15 000 elanikku. Juudid olid enamasti siin-seal kehtestamas nõukogude korda. Sõja tõttu oli ka hulk ukrainlasi linnast lahkunud. ("Russki Kolokol", Berliin, 1929, nr 7.) Aastal 1897 oli selles linnas elanud 11 411 juuti (50% elanikkonnast). 1926. aastal elas Proskurovis 13 408 juuti (42% elanikest). Hämmastav metamorfoos! 1933. aastal oli Proskurovi asukate koguarv 34 592. Aastal 1971 leidis "Encyclopaedia Judaica", et seal tapeti vaid 1500 juuti, tuginedes nõukogude propaganda hilisematele andmetele (Jeruusalemma arhiivi asjaomasel fotol on näha vaid üheksa ohvrit). Hoopis kogu Ukrainas oli hävitatud 60 000 juuti. Kuivõrd võib Nõukogude teateid usaldada, taipab intelligentne lugeja ise.

Sionistide nõrkus tundub olevat žongleerimine suurte arvudega, kus keskset kohal asub number kuus, nagu ka Taaveti tähel on kuus nurka.

Baieri Nõukogude Vabariigi Rahvakomissaride Nõukogu esimees Eugene Leviné sündis Peterburis 1883. aastal Nissen Bergi nime all. Vabamüürlas-diktaatori poliitilisele bandiitlusele tehti lõpp juba kaks nädalat pärast seda, kui ta oli võimule tulnud.

Pärast **Esimest** maailmasõda väitis sionistlik propaganda, et epideemiate, nälja ja holokausti tagajärjel hukkus **kuus** miljonit juuti. Sellesisuline propagandaartikkel kandis pealkirja "The Crucifixion of Jews Must Stop!" sionistlikus ajalehes "The American Hebrew" 31. oktoobril 1919. Hiljem selgus, et see oli **sõjapropaganda.**

Kõige jõledam mõrv pandi toime ööl vastu 17. juulit 1918, mil juut Jankel Jurovski ja tema timuksulased hukkasid tsaaripere Jekaterinburgi kaupmehe Nikolai Ipatjevi maja keldris. Oli lämbe öö, kell näitas pool kolm, kui **kaksteist** meest asus maha laskma tsaari, tema naist, nende viit last (Olgat, Mariat, Tatjanat, Anastasiat ja Alekseid), kolme teenrit ja arsti Jevgeni Botkinit. Laste koera Jimmy lõid timukad püssipäraga surnuks. Muide, ka ÜROsse saabunud Nõukogude Liidu esimeses delegatsioonis oli 12 liiget, kõik juudid. Arv 12 on juudi kabalas alati keskset osa etendanud, viidates Iisraeli kaheteistkümnele suguharule, kes tahaksid maailma üle valitseda.

40-aastane juudi tšekist Jankel Jurovski tappis tsaar Nikolai II. 13-aastane haige troonipärija Aleksei ei saanud kohe surma, tema pihta tulistas Jurovski korduvalt. Mõrvar kasutas mauserit ja kolti. Jurovski vanaisa oli Oleg Platonovi andmeil olnud rabi. Jurovski oli koolis käinud vaid poolteist aastat. Oma vennale Leibale oli ta rääkinud, et tahab rikkaks saada. Juveeliäriga ta jõukaks saigi.

Tsaariperet vahi all pidanud Aleksandr Beloborodov oli Trotski lemmik Jekaterinburgi nõukogude juhtide hulgas. Õieti oli tema nimi Jankel Weisbart, sündinud rikka juudi karusnahakaupmehe Isidor Weisbarti pojana. Kord tabatud Beloborodov suurema summa varguselt. Ta pääses vaid ehmatusega.

Jurovski oli Jekaterinburgi juhtivaid tšekiste. Tapmisel abistas teda G. Nikulin. Hukkamisbrigaadi kuulusid ka P. Jermakov, Pjotr Medvedjev, S. Vaganov ja veel seitse rahvusvahelist "revolutsionääri", keda hiljem esitleti "lätlastena" (tavaline maskeerimisnipp). Need olid: Andreas Vergasi, Laszlo Horvath, Victor Grünfeld, Imre Nagy, Emile Fekete, Anselm Fischer ja Isidor Edelstein. Kõik kuulusid Kamõslovi rügemendi erirühma. Ope-

ratsiooni tunti ”Tvjordõi Znakina”. Kui need nimed aastal 1992 avalikustati, reageeris sellele Imre Nagy tütar Erzsebet Nagy. Tema isa oli sügisel 1956 teatavasti juhtinud nõukogudevastast mässu Ungaris. Tütar üritas väita, et tema isa olnud sellal vangilaagris. Ta olevat sealt koguni postkaardi saatnud. (”Dagens Nyheter”, 11. september 1992.) Vaevalt usutav, et säherduses operatsioonis osaleja sugulastele tohtis kirjutada, kuidas tegelikult elatakse ja kus asutakse. Seda võib kinnitada iga endine Nõukogude alam.

Tsaaripere tapjad valis Jekaterinburgi tšekaa timukate ülem, juut Schinder. Mõrva ettevalmistamises osalenud 30-aastase juudi keemiku Pinkus Voikovi (õieti Pinchus Weiner) ülesanne oli laipade hävitamine väävelhappega. Ta varastas ühelt tapetult rubiinsõrmuse ning kandis seda uhkusega. Voikov mõrvati 1927. aastal Varssavis.

Mõrva planeeris aktiivselt ka Uraali ja Siberi kõrgeim parteiline juht, 42-aastane juut Šaja Gološtšokin, Jakov Sverdlovi kambamees. Ta polnud elus päevagi tööd teinud. Revolutsioonilist liikumist uurinud ajaloolane V. Burtsev kirjeldas teda degenereerunud tüübi ja julma timukana. Hiljem juhtis Gološtšokin kasahhi rahva hävitamist. Oleg Platonov tegi kindlaks, et Gološtšokin vedas 1918. aasta juuli lõpus Moskvasse mitu imelikku kasti. Rahvakomissaride Nõukogu ühel koosolekul selgunud, et kastides, piirituspurkide sees, olnud tsaaripere liikmete pead. Pärast Lenini surma leidnud üks komisjon tema seifist piirituspurgi, milles oli Nikolai II pea. (Vladimir Solouhhin ”Päevavalgel”. Moskva, 1992. Lk. 217.)

Mõrvaga oli seotud veel üks juudi funktsionäär – 27-aastane Georgi Safarov (õieti Woldin), Trotski lähedane kambamees. Hiljem nimetati ta Kominterni üheks juhiks.

25. juulil vallutasid kasakad ja tšehhid Jekaterinburgi. Nikolai Sokolov hakkas kohe tsaaripere mõrva uurima. Varem oli ta töötanud Omski linnakohtu eriti tähtsate asjade uurijana. Kaupmees Ipatjevi majas leiti kelder, mille ühe akna ees olid trellid. Kuigi

mõrvarid olid ruumi puhtaks teinud, leiti siiski vereplekke ja seintest kuuliauke. Tolles toas oli toime pandud veresaun.

Ühel seinal avastasid uurijad Heine saksakeelse tsitaadi:

**"Beltsatzar ward in selbiger Nacht
von seinen Knechten umgebracht."**

Niisiis samal ööl tapsid orjad (Belsa)tsaari. Originaalis seisis 'Belzazer'. Vanas Testamendis leiame Heine teksti algupärandi: "Selsamal ööl tapeti Belsassar, Kaldea kuningas!" (Taaniel 5:30.) Juudi ajaloolase Edvard Radzinski meelest oli see saksakeelne tekst "imelik", aga ta ei tahtnud neid ridu tõlgendada.

Kõnealuse roima puhul on mõned "ajaloolased" püüdnud maha vaikida, et samalt seinalt leiti veel mitu kabalistlikku märki. Seda asjaolu pole võimalik "sirgeks rääkida". Edvard Radzinski eelistas sellest üldse mitte kirjutada.

Lõpuks õnnestus märgid lahti mõtestada: "Siin ohverdati tsaar salajõudude käsul, et hävitada riik. Seda teatatakse kõikidele rahvastele." ("Komsomolskaja Pravda", Vilnius, 1989, nr 169.) Eelmainitut kinnitas ajaloolane Sergei Naumov.

Ainuüksi sellest piisaks, et tõestada juudi rituaalmõrva, sest ka see kabalistlik tekst viitab Toorale (Taaniel 5:25): "Menee, menee, tekeel, ufarsiin!" (muu hulga tähendab see, et kuningriigile on lõpp tehtud, see on tükeldatud ja antud teiste meelevalda).

Et see ohverdus seisis juba ammu "soovisedelil", selgub, kui lehitseda raamatukest "Romanovite dünastia maailma ajaloo häbipingis". Selle avaldas Berliinis enne Esimest maailmasõda juut G. Friedländer. Piirdun vaid ühe lause tsiteerimisega: "Romanovite dünastia tuleb hävitada!"

Ka vene juudi ajaloolane Natan Eidelman kinnitab, et tsaaripere tapsid juudid. ("Dagens Nyheter", 10. august 1988, A osa, lk. 5.)

Jekaterinburgi peapiiskop leidis selle tõesti olevat rituaalmõrva, mille panid toime hassidistlikud juudid. ("Expressen", 24. november 1992.)

1908. aasta märtsis kirjutas Lenin tunnustavalt Portugali kuninga Carlos I ja kroonprintsi Louis Philippe'i mõrvamisest. Lugeja ilmselt aimab, et tapmist mahitasid vabamüürlased, kes jahvepäeval, 1. veebruaril 1908 lasksid Lissabonis mööduvasse kuninglikku tõlda heita pommi. (Karl Steinhauser "EG – die Super-UdSSR von morgen". Viin, 1992. Lk. 156.) Lenin leidis, et too roim oli Portugalis õige samm sotsiaalse revolutsiooni suunas, kuid kahetses, et sellest ei kasvanud välja säherdust üldrahvalikku terrorit, mis uuendab riiki ning tegi kuulsaks Suure Prantsuse revolutsiooni. (Lenin, "Teosed". Moskva, 12. köide. Lk. 151.) Lenin pidas seega vajalikuks kasutada halastamatut vägivalda.

Seda ongi teatud massoonid teinud. Itaalias Monzas tappis vabamüürlasanarhist Gaetano Bresci 29. juulil 1900 kuningas Umberto I, kuigi temagi kuulus looži *Savoia Illuminata*. Mõrvar oli USAs New Jersey Patersoni looži liige. Kroonprints Umberto oli aastal 1878 mürgitanud oma isa Vittorio Emanuele II. (Paul A. Fisher, "Behind the Lodge Door", Rockford, Illinois, 1994.) Näiteid võib tuua veelgi. Kui terrorist Sergei Netšajev tegi juba XIX sajandil ettepaneku tappa tsaar koos perekonnaga, pooldas Lenin seda mõtet kohe. Sama mõttekäiku toetasid ka ameerika äärmusjuudid.

Kasutatud on ka kavalust. 1908. aasta veebruaris Portugali troonile asunud Manuel II-st, Carlose nooremast pojast, kes kavatses reforme, said vabamüürlased lahti hirmujutu abil. Brasiilia Vabariigi vabamüürlaspresidendi Hermes da Fonseca riigivisiidile 1910. aasta 3. oktoobri õhtul järgnenud peolt pages kuningas Manuel ülepeakaela Gibraltarisse ja sealt Inglismaale: ta jäi uskuma massoonide valekuuldusi, et Portugalis on puhkenud revolutsioon, mille eesmärk on temalt elu võtta. Lõks sulgus efektselt. Manuel suri Londonis 1932.

5. oktoobril 1910 kuulutasid kõrgvabamüürlased eesotsas Theophilo Braga ja Afonso da Costaga Portugali vabariigiks. Võimule

tuli massoonide ajutine valitsus. Theophilo Braga hakkas presidendiks.

Belgia suurmeister Fumémont ütles pärast Portugali kuninga Manueli kukutamist oma kõnes 12. veebruaril 1911: "Mõne tunniga oli troon läinud. Rahvas juubeldas ja vabariik kuulutati välja... Oleme südamest uhked... Võhiklikule üldsusele tuli kõik nagu välk selgest taevast. Aga meie, mu vennad, meie teadsime seda... Meile on selle suure sündmuse saladus teada."

Afonso da Costa hoolitses ka selle eest, et Portugal 1916. aastast alates osales maailmasõjas. Seevastu naaberriigis Hispaanias oli suhteliselt varakult taibatud vabamüürlaste ohtu, mistõttu loožidesse kuulujaid ähvardas alates aastast 1814 surmanuhtlus. ("Suur nõukogude entsüklopeedia". Moskva, 1938.)

Tsaaripere tapmise käsk tuli tegelikult New Yorgist. Jekaterinburgist ülepeakaela pagedes ei olnud bolševikud jõudnud hävitada telegrammiribasid, mis leiti telegraafimajast. Nikolai Sokolov võttis need enda kätte, kuid ei osanud neid dešifreerida. Alles aastal 1922 tulid asjatundjad Pariisis sellega toime. Sokolov avastas, et telegrammiribad tõid päevavalgele tsaaripere mõrvamise tausta.

Nii teatas Kesktäitevkomitee esimees Jakov Sverdlov Jakov Jurovskile, et pärast ühendust Jacob Schiffiga USAs seoses valgete pealetungiga Jekaterinburgile sai ta käsu kogu perekond kohe likvideerida. Korralduse vahendas Sverdlovile USA esindus, mis tollal paiknes Vologdas. Sverdlovi raportid Schiffile läkitati sama vahendaja kaudu. Sverdlov nõudis, et käsk pööratakse täitmisele. Jurovski tahtis järgmisel päeval kontrollida, kas käsk tõesti puudutas kogu perekonda või üksnes perekonnapead. Sverdlov rõhutas siis, et hävitada tuleb kogu perekond. Jurovski kandis isiklikult vastutust käsu täitmise eest.

Niisiis ei langetanud otsust Lenin. Edvard Radzinski üritas väita, et tapakäsu andis Lenin, kuid säärast telegrammi ei ole arhiivist avastatud. Muidu aga leidub tema kohta palju kompromiteerivat materjali. Niisiis ei pea paika ka Radzinski väide, nagu oleks

Lenin lasknud selle telegrammi hävitada. Miks just selle dokumendi, mitte aga teisi sama hirmsaid pabereid?

1924. aasta novembris ütles Sokolov oma lähedasele sõbrale, et kirjastaja ei söanda neid andmeid tema raamatusse jätta. Need kõrvaldati, aga Sokolov näitas sõbrale originaalribasid ja nende dešifreeritud sisu. Kuu aega hiljem suri Sokolov järsku. Ta oli pidanud sõitma USAsse Henry Fordi kasuks tunnistusi andma, sest Kuhn, Loeb & Co oli tuntud automagnaadi kohtusse kaevanud teose "Rahvusvaheline juut" avaldamise eest.

1925. aastal trükiti Berliinis Nikolai Sokolovi raamat "Tsaaripere mõrvamine", milles mainitud andmed puudusid. 1939. aastal avaldati see informatsioon esimest korda eksiilajakirjas "Tsarski Vestnik". Aastal 1990 kirjeldati ka Venemaal Jacob Schiffi osa selles veretöös.

Kuna mõrv pandi toime kiirustades, ei jõudnud Trotski planeeritud "türanni kohtuprotsessil" prokuröri mängida. (P. Bõkov "Romanovite viimsed päevad". Sverdlovsk, 1926.) Aga ta teatas: "Keiserliku perekonna hukkamine oli hädavajalik, mitte ainult vaenlase hirmutamiseks ja temalt kõikide lootuste võtmiseks, vaid ka sellepärast, et meie omasid läbi raputada ning näidata, et tagasiteed enam ei ole."

Välisvalve ülem Pjotr Medvedjev väitis siiski hiljem, et tema ei osalenud tapmises. Ta naine rääkis, et koju jõudes värisenud mees üleni.

Ka Jakov Sverdlovi elulõpp oli jube. 16. märtsil 1919 käis ta Moskvas Morozovi vabrikus, kus kell 16 virutas üks tööline talle mingi raske esemega pähe. (A. Paganuzzi, "Tõde tsaaripere mõrva kohta". USA, 1981. Lk. 133.) Ametlikult suri ta tuberkuloosi. Sverdlovil oli olnud suur mõju Jekaterinburgi bolševikele alates 1905. aastast, mil ta viibis parteilisel "komandeeringul", et organiseerida sealkandis "revolutsioonilist" tegevust: ta korraldas parteile lisaraha hankimiseks röövmõrvu. Jakov Sverdlovi surma tegelikud asjaolud jäid Nõukogude Liidu riigisaladuseks.

Sverdlov oli samuti võõrast vara kokku ahnitsenud. NSV Liidu siseasjade rahvakomissari Jagoda täiesti salajases dokumendis nr

56 568 (27. juuli) 1935 on öeldud: "Moskva Kremli inventariladudes oli hoiul kadunukese Jakov Mihhailovitš Sverdlovi lukustatud tulekindel kapp. Seifi võtmed olid kadunud. 26. juunil k. a. avasime kapi ja selles olid:

1. Tsaariajal vermitud kuldmünte saja kaheksa tuhande viiesaja kahekümne viie (108 525) rubla väärtuses.

2. Kuldesemeid, millest paljud on vääriskividega – seitsesada viis (705) eset... Peale selle avastati tsaariaegseid laenuobligatsioone kokku seitsmesaja viiekümnele tuhande (750 000) rubla väärtuses." ("Täiesti Salajane", nr 9, 1995, lk. 16.)

Jacob Schiff suri ootamatult aastal 1920. Seevastu mõrvar Jankel Jurovski pidi surres taluma ränki vähipiinu. Enamik tsaari mõrvamisega seotud tegelasi hukati 1930. aastate suure massiterrori aegu. ("Õhtuleht", 22. juuli 1993) Ka mõrvarite brigaadi teistel liikmetel läks halvasti.

Algul ei söandanud nõukogude võimurid avalikustada, et tapeti kogu tsaaripere. Nad teavitasid vaid tsaari hukkamisest.

Maja, kus tsaaripere, nende teenrid ja arst mõrvati, lasi Boriss Jeltsin aastal 1977 maha lõhkuda. Ta oli tollal Sverdlovski (praegu taas Jekaterinburg) parteikomitee esimene sekretär.

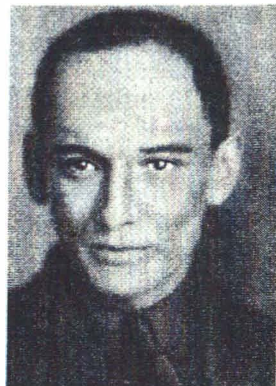
Tsaaripere.

Venemaa viimase tsaari Mihhail II hukkas 12. juunil 1918 juut Markov. Timuka assistendid olid Žužgov, Mjasnikov ja Ivantšenko. Mihhail Romanovi laip põletati. Nikolai II oli ju loobunud troonist oma noorema venna Mihhaili kasuks.

Nõnda puhastati Venemaad "kahjulikest putukaist", nagu Lenin oli nõudnud oma kurikuulsas dekreedis 1918. aasta jaanuaris. Winston Churchill nentis 11. aprillil 1919: "Ajaloo kõikidest türanniatest on bolševistlik türannia kõige jubedam, hukatuslikum ja alandavam." (Paul Johnson, "Moodsad ajad". Stockholm, 1987. Lk. 106.) Venemaal rüüstati kõik lossid, nagu tühjendati ka suurettevõtete kassad. Hiljem nood firmad konfiskeeriti. Bolševikud piinasid inimesi, et kätte saada nende juveele. Nad hakkasid relvana kasutama nälga, nii nagu Sitsiilia maffia *Cosa Nostra* valitses veepuudust ära kasutades.

Berliini saadeti rohkesti kaupu. Aastal 1918 läks teele 841 vagunitäit laudu, 1218 raudteevagunit liha, kaks miljonit naela lina... "Revolutsioonilised" juudid mõtlesid vaid enda peale. Ka Gleb Boki jätkas Uritski nippide kasutamist: ta nõudis oma pantvangidelt suuri summasid, mida seejärel oma taskusse toppis. GPU avastas 1932. aastal, et Ganetskil oli ühes Šveitsi pangas 60 miljonit Šveitsi franki. (Igor Bunitš, "Partei kuld". Peterburi, 1992. Lk. 42.)

Timukas Gleb Boki.

Ainuüksi oktoobris 1918 võtsid juudi pankurid Berliinis vastu 47 kullakasti Venemaalt, kokku 3125 kilo kulda, 191 kangi. Kõik oli vene rahvalt röövitud, see kuld sai hiljem kuulsaks juudi kullana. Peale selle anti neile üle 50 000 Saksa marga ja 300 000 tsaariaegset rubla. Sügisel 1917 sai juudi pankur Mendelssohn Berliinis 50676 kilo varastatud Vene kulda, 113 636 rubla (vastas 48 819 kullakilole). Mendelssohni allkiri kommunistliku partei arhiivis tõendab nende varanduste vastuvõtmist – see oli raske kuritegu: varastatud kraami omandamine. (Viktor Kuznetsov, "Oktoobripöörde saladus", Peterburi, 2001. Lk. 51.)

Kommunistid põletasid miljoneid väärtuslikke raamatuid ja haruldasi käsikirju. Ühtekokku hävitati 95% kultuurimälestistest. Veel 1970. aastail ütles üks nõukogude funktsionäär avameelselt lavastaja Juri Ljubimovile: "Meil ei ole vaja Bulgakovit ega Dostojevskit." ("Edasi", 2. august 1988, lk. 6.)

Ka tänapäeva Iisraelis põletatakse juudi fanaatikuile vastumeelseid raamatuid. Endine fanaatiline sionist, professor Israel Shahak ütleb oma raamatus juutide ajaloo ja usundi kohta, et on olemas eeskiri, milles kutsutakse juute üles (eelistatavalt avalikul kohal) põletama Uue Testamendi iga eksemplari, mis nende kätte satub. Shahak kirjeldas, kuidas 23. märtsil 1980 põletatati Jeruusalemmas avalikult sadu eksemplare Uust Testamenti Iisraeli usuministeeriumi toetusel tegutseva organisatsiooni *Yad Le'akhimi* eestvõttel. ("Juudi ajalugu, juudi religioon: kolme tuhande aastane koorem". London, 1994. Lk. 21.)

Bolševike taotlus oli, et ellujäetud venelased langeksid tollesse etnilisse kloaaki, millest kirjutas Karl Marx. Vaesuse abil taheti hävitati rahva moraal, sundida teda jooma ja varastama. Loodeti, et nõnda on töölised ohutud. See õnnestus tõesti. Kõik pelgasid kommuniste. Ka jakobiinid kasutasid hirmumeetodeid, et alamaid oleks kergem valitseda.

Juba 2500 aastat tagasi kirjutas hiina filosoof Sun Tzu "Sõjaõpetuse" (490 e.m.a.), milles ta soovitab tõhusat taktikat: "Vastase riigis tuleb kõik hea uppi lüüa ja hävitada... Kasutage ära koostööd

absoluutselt kõige halvemate ja jälgimate olenditega. Õhutage kodanike tülisid ja konflikte... Halvustage vaenlase traditsioone ja hävitage tema ajalugu. Las ühiskonnas oleks rohkesti spioone."

Seda idamaist taktikat kasutas rahvusvaheline kommunism vene ühiskonna vastu. Traditsioone hävitati ka sellega, et 1200 Venemaa linnade ja miljonitele tänavatele anti uued kentsakad nimed.

Ühiskonna vaimset arengut pärsiti sotsialistliku võttega – andekailt võeti võimalus õppida ja andetuile avati tee. Lenin oli soovitanud edutada neid tudengeid, kes tahtsid saada diplomit, kuid ei hoolinud teadmistest. Seda meetodit on edukalt kasutanud ka rootsi sotsialistid. Sotsialistid ja kommunistid teavad, et andekas inimene ei lepi nende sotsiaalse hullumeelsusega.

Juudi arst ja publitsist Salomon Schulman kirjutas 25. septembril 1994 "Svenska Dagbladetis" nõukogude inimese kujundamist käsitledes: "Koitis uus aeg. Oli sündinud uus, juutlik inimene." Ta pidas silmas nõukogude inimest.

Juba Viini kongressi ajal 1814. aastal otsustas rahvusvaheline finantseliit, et Venemaa tuleks hävitada kättemaksuks Vene tsaarile, kes ei nõustunud plaaniga moodustada Euroopas ühiskodu. Lugeja vististi mäletab, et sama kavatsus oli ka Albert Pike'i 15. augusti 1874 kirjas.

Bolševistlikud tegelased arvasid, et nad talitavad targalt, sest juutide jumal on andnud neile õiguse hävitada sootumaks kõik ebasoovitavad rahvad. (Viies Moosese Raamat 7:22-25.) Pealegi oli Jahve lubanud orjastada rahumeelseid rahvaid. (Viies Moosese Raamat 20:10-11.) Karl Radek kuulutas, et mõte, justkui võiks töö kedagi vabaks jätta, kuulub kodanlike eelarvamuste hulka.

Arukas iisraeli kirjanik A. B. Jehoshua on öelnud: "Pean juutide väljavalituse ideed katastroofiks..." ("Dagens Nyheter", 3. jaanuar 1988.) Sionism tugineb müüdile, et Jumal olevat juudid välja valinud. ÜRO ei arva enam, et säärane mõttekäik on rassistlik.

Ka pensionil professor Israel Shahak kinnitab oma raamatus "Juudi ajalugu, juudi religioon: kolme tuhande aastane koorem" (London, 1994), et kabalistlik müstitism on erakordselt inim-

vaenulik, sest see tembeldab kõik mittejuudid saatanlikeks olendeiks (lk. 26-27). Juudi rassistlikud roimarid tegutsevad Palestiinas praeguseni oma primitiivse ning kõlblusevastase usu varjus.

Stockholmi ülemrabi Morton Narrowe arutleb ajakirjas "Judisk Krönika" (november 1995) professor Shahaki paljastusi kritiseerides, et mittejuute diskrimineerivad seadused on juutluses küll olemas, aga need ei kehtivat enam, sest juudi usk olevat tänapäeval ülimalt moraalne. Millegipärast pole seda kõlblust märgata Iisraelis, kus endiselt võimutseb barbaarne ja erakordselt primitiivne usukultus. Matteuse evangeeliumis kujutatud Jeesuselgi lastakse judaistlikus vaimus nimetada juute lasteks ja mittejuute koerteks (15:26).

Bolševikud tahtsid, et maailm loeks nende roimi varjavat ajalugu. Valel ja hirmul rajanev kommunism pelgas julgelt välja öeldud tõde. Seda peeti nõukogudevastaseks agitatsiooniks, mille eest karistati. Aga avalikustamisperioodil 1986–1991 tabas tõeütlemine otse kommunismi südant ja varistas ta.

Lugeja on ilmselt mõistnud, et leninism oli organiseeritud poliitiline bandiitlus, kus juudi rühmitused purelesid võimu pärast. Teised rahvad pidid nende hullumeelsuste tõttu ennekuulmatult virelema. Seda võitlust maskeeriti "riikliku antisemitismina". Uus müüt oli tekkinud.

Teisi võitnud mõjuka juudi rühmituse juhist Lazar Kaganovitšist sai maailma ajaloo jälgimaid massimõrvareid.

KREMLI VEREJANULINE HUNT – LAZAR KAGANOVITŠ

Jossif Stalini kõige edukam käsilane oli Lazar Kaganovitš. Parteidokumentide andmeil sündis ta 22. novembril 1893 Kabanõ külas Kiievi kubermangus. Tema ametlik sünnipäev määrati 22. veebruarile 1893.

Lazar Kaganovitš tegi Venemaal uskumatut karjääri. Tema parteidokumentides seisab: iseõppinu. Ametlikult oli ta varem töötanud kingsepana. Temast sai enamlaste partei liige detsembris 1911, liikmekaardi number oli 000 008. Teda peeti hea organiseerimisvõimega energiliseks funktsionääriks. Nagu selgub Stalini sekretäri Boriss Bažanovi mälestustest, kirjutas ta vene keelt rängade grammatikavigadega.

Ametlikus eluloos väidetakse, et 1915. aastal olevat Kaganovitš läkitatud kodukülla asumisele, kust ta aga pages, varjates end kuni 1917. aasta veebruarisündmusteni valenimede abil. Tema tolleaegne tegevus oli riiklik saladus. Nagu ka asjaolu, et Kaganovitš oli sionistliku liikumise Po'alei Zion (Siioni Töölised) liige. See organisatsioon tahtis ühendada sotsialismi sionismiga. Kümned tuhanded juudi bolševikud olid Po'alei Zioni liikmed.

Magadani ajaloolane Sergei Naumov kinnitas ajakirjas "Molodaja Gvardija" (nr 9, 1989), et Lazar Kaganovitš kuulus Po'alei Zioni ridadesse. Arhiivist on leitud Lazar Kaganovitšile saadetud dokument, milles rahvusvahelise sionistliku organisatsiooni Po'alei Zioni emissarid esitasid aruande ühe rahakorjanduse kohta. Kõrvalised isikud ei saanud säherdusi andmeid ja raporteid kätte. Teinegi kurikuulus timukas Lev (Leiba) Mehhlis, Stalini kannupoiss, oli Po'alei Zioni liige.

Po'alei Zion moodustati aastal 1899, Venemaa sektsioon aastal 1901. Tolleaegsed juhid olid Haim Žitlovski ja Nahhman Sõrkin (1868–1924). Organisatsioon võttis aktiivselt osa "revolutsioonist" Venemaal 1905–06, mil 25 000 selle marksistlik-sionistliku terrorirühmituse liiget tsaari vastu võitles. "Siioni Tööliste Maailmaliit" rajati 1907. aastal. Peakorter paiknes 1915–16 Haagis, 1917–19 asus keskus Stockholmis, kus ta sai kõikvõimalikku abi. Augustis 1919 toimus Stockholmis organisatsiooni kokkutulek. Seejärel siirdus keskus Nõukogude Venemaale, kus Po'alei Zion eksisteeris legaalse sotsialistlik-sionistliku parteina kuni aastani 1928. Siis imbusid liikmed kommunistlikku parteisse ja teistesse organisatsioonidesse. Po'alei Zion toetas aktiivselt enamlaste võimuletulekut. Liikmed olid peamiselt äärmuslased ja terroristid, kes mõrvasid juudi võimul jalus seisjaid. Marksistlik Po'alei Zion õõnestas ka Eesti Vabariigis, nagu selgub teatmeteosest "Encyclopaedia Judaica".

Sellal, kui teised erakonnad kommunistliku partei kõrval olid keelustatud, jätkasid juutide Bund ja Po'alei Zion tegevust. Kommunistlikul parteil oli koguni juudi sektsioon (jevsektsia). Sergei Naumovi andmeil kuulus 90% punasionistidest Nõukogude karistusorganeisse.

Aastal 1918 küüditasid juudid Lazar Kaganovitš, Genrihh Jagoda ja Jan Gamarnik 50 000 vene talumeest Kubani piirkonnast. Mõistagi veeti nad minema loomavaguneis, nagu tavaliselt.

Aastal 1922 aitas Stalin Lazar Kaganovitšil saada Keskkomitee organisatsioonilise ja haridussektsiooni juhiks. 1924. aastal tõusis ta Keskkomitee sekretariaati. Sellest ajast peale täitis Kaganovitš KK sekretärina vaid ülitähtsaid ülesandeid. Aastail 1925–28 oli ta Ukrainas kompartei esimene sekretär. Tal oli vaid üks ülemus – Stalin.

Kaganovitš lasi Nõukogude Liidus juutide kultuurielul õitseda. Juba aastal 1928 oli Nõukogude impeeriumis 1075 juudi kooli, kus 160 000 last sai jidišikeelset õpetust. 1930–31 suurenes juudi

asutuste arv jõudsalt. Jidišis ilmus kolm päevalehte: "Der Emess" (Moskva, 1920–38), "Oktober" (Minsk) ja "Stern" (Harkov). "Oktober" avaldas pahameelt, et venelased tavatsesid öelda: "Neetud juut!" Lisaks leidus hulk kohalikke lehti ja ajakirju ("Einigkeit", "Heimland"). Harkovis avaldati ka lastelehte "Zei Gereit" ("Ole Valmis"). Raamatute ja ajalehtede arv suurenes 1923–27 11 nimetuselt 298-le (kogutiraaž tõusis 155 000-lt 1 136 000-ni). Kirjastus "Emess" eksisteeris 30 aastat. Võiks mainida, et juudi väljaandeid ei allutatud tsensuurile, nagu talitati teiste trükistega. Nii rääkis mulle üks juudi kultuuritegelane 1970. aastail, et nende ajakirja "Sovetisch Heimland" ei kontrollinud Glavlit. See tähendanud erilist usaldust. Valgevene Teaduste Akadeemias avati juudi kultuuri osakond. Ukrainas rajati 1929. aastal Juudi Kultuuriinstituut. Teatud pedagoogilistes kõrgkoolides olid eriteaduskonnad õpetajate ettevalmistamiseks juudi koolidele. "Revolutsiooni" järel sai Petrograd Juudi Rahva Ülikooli, nagu selgub teatmeteosest "Encyclopaedia Judaica". Gangstereile sobimatud juudiühingud suleti.

Lazar Kaganovitš oli Stalini parem käsi terrorismi juhtimisel. Robert Conquesti hinnangul puudus Kaganovitšil vähimgi kaastunne. Timuka arvates õigustasid enamlaste huvid kõikmõeldavaid roimi. Kaganovitši lähimaid kaastöölisi Nikita Hruštšov pidas teda "kõige halastamatumaks meheks".

Ameerika ajakirjanik Stuart Kahan avaldas Lazar Kaganovitši kohta ülimalt paljastava raamatu. Kahan on Lazar Kaganovitši sajandi algul Ühendriikidesse siirdunud vennapoja Morrise pojapoeg. Oma sugulasega rääkis ta Venemaal 23. septembril 1981 jidišis. Selle alusel valmis raamat "Kremli hunt" ("The Wolf of the Kremlin").

Lazar Kaganovitš kinnitas oma sugulasele, et võimuletulekut 7.–8. novembril 1917 juhtis Trotski, nimetamisväärset lahingut ei toimunud. Mõistagi idealiseeris ta Leninit ja Stalinit, jäädes nõukogude müütidele truuks. Ometi kinnitas ta Molotovi-Ribbentropi pakti salaprotokollide olemasolu. Stuart Kahani andmeil moodus-

tasid juudid 52% NLKP liikmeskonnast ("The Wolf of the Kremlin", lk. 81.).

Hall kardinal

Pärast seda kui Lazar Kaganovitš oli Stalinil aidanud Nadežda Krupskajat vaigistada ja tolle kaudu kätte saanud Šveitsi viidud Lenini varanduse, tegi ta fantastilist karjääri. Hiljem andis ta olulise panuse võitluses Trotski vastu. Krupskaja oli Stalinile liialt tülikaks muutunud: ta oli koos Kirovi ja Ordžonikidzega nõudnud Stalini vallandamist ja Trotskiga asendamist. Ühel Keskkomitee istungil nõudis Kaganovitš, et Krupskaja loobuks igasugusest poliitilisest tegevusest, ei ilmuks enam Keskkomitee istungeile ja oleks vagusi. Või muidu avalikustab kommunistlik partei, et Lenini tegelik naine oli Jelena Stassova ning Nadežda Krupskaja on olnud vaid armuke. Sellise teo eest sai Lazar Kaganovitšist Poliitbüroo liige ja Moskva parteijuht. Enne seda oli ta olnud ametiühingute peasekretär. Stalin seletas ka isiklikult, mida Krupskajat veel ootab, kui ta ei lase Lenini varandust Moskvasse üle kanda. Lenini leseks võidakse kuulutada koguni Roza Zemljatška. Krupskaja andis alla, teatades Stalinile Lenini kulla asukoha ja rahakontod.

Nüüd hakkas Lazar Kaganovitš tegelikult juhtima Stalini terrorit reaalsete ja kujutletavate vastaste vastu. Aga ta vajas oma valitsejale ka "Estrit", et saada Kremli halliks kardinaliks. See võimalus saabus, kui Stalin tappis 9. novembril 1932 raevuhoos oma teise naise Nadežda Allilujeva.

Stalin kägistas oma naise, sest too oli süüdistanud meest genotsiidis. Juba varem oli Stalin näidanud rahulolematust sellega, et Nadeždal on lesbisuhted juuditar Zoja Mosinaga, kes hiljem vangistati ja Siberisse läkitati. Selle avalikustas 1929. aastal Läände üle läinud juudi soost nõukogude diplomaat Grigori Besedovski (õieti Ivan Raguza) oma raamatus "Litvinovi memuaarid".

Tegelikult olnud Stalin biseksuaalsete kalduvustega, nagu selgub juudi uurija Isaac Don Levini andmeist. ("Stalini suur saladus". New York, 1956. Lk. 40.)

Stalini teine abielu (esimest naisest Jekaterina Svanidzest lahutas ta end aastal 1918) lõppes niisiis vägivaldselt, nagu see oli alanudki.

Aastal 1918 oli Stalin sõitnud rongiga Tsaritsõnisse, et viljavedu tagant kiirustada. Samas vagunis sõitis ka enamlane Sergei Allilujev oma 17-aastase tütre Nadjaga. Öösel kostis Nadja kupeest karjatus. Kui uks isa nõudel avati, langes Nadja isale kaela. Nuuksudes seletas ta, et Stalin oli ta vägistanud. Sergei Allilujev haaranud püstoli. Stalin laskunud põlvili, palunud andestust ja lubanud neiu naiseks võtta, kui asja suure kella külge ei panda. Sergei Allilujev surunud ärrituse maha ja jätnud päästikule vajutamata. See otsus maksis 14 aastat hiljem tema tütre elu. Kas ta aga tütre kirstu järel kõndides oskas kujutleda, et Stalini tõttu kaotab ta ka oma poja? See juhtus 1939. aastal.

Vene kirjanik Grigori Klimovi andmeil oli Jossif Stalin (õieti Džugašvili) pooljuut. David Weissman koguni väitis, et Stalin oli juut. ("B'nai B'rith Messenger", 3. märts 1950, lk. 19.) Juudi arst ja publitsist Salomon Schulman ütles Rootsis jidišikeelsele ajakirjale "Di Goldene Kayt" (1962) viidates, et Stalin oskas jidišit. See ilmnes Stalini kohtumisel juudi luuletajate Abraham Sutzkeveri ja Shlomo Mikhoelsiga. Sutzkever oli Stalinile jidišis seletanud juutide kultuuriprobleeme. Stalin kuulanud huviga, mõistnud kõike, kuid eelistanud vastata vene keeles. ("Svenska Dagbladet", 25. september 1994.) See oli Nõukogude Liidu tähtsamaid riigisaladusi. Stalinist sai rahvusvahelise finantseliidi suhteliselt kuulekas tööriist. Lazar Kaganovitš kandis hoolt, et ta täitis kõiki tähtsaid juhtnööre. Stalin ei lubanud algul mingit antisemitismi. Veebruaris 1929 lasi ta "Pravdas" (nr 41) avaldada artikli sellest, kuidas antisemitismi vastu võidelda.

Kaganovitši õest Rozast sai Stalini uus abikaasa ning seega juutkonna Ester (vt Vana Testamenti).

1924. aastal hakkas Venemaal läänelike (illuminaat Moses Mendelssohni rajatud haskala liikumisse haaratud) ja idalike (hassidistlike) juutide vahel hõõguma konflikt. Ühed tahtsid oma võimu kõrgeima esindajana näha Lev Trotskit, kes kavatses pärast rüüstamiste lõpetamist võõra varaga Venemaalt lahkuda, teised eelitasid pooljuuti Jossif Stalinit, kes tahtis kohale jääda, et venelasi ja teisi rahvaid kommunistliku maffia hüvanguks orjama panna. Nood kavatsesid võimukoridoridest eemaldada enamiku läänelikke juute. Hassidistlike juutide eesotsas seisid algul Zinovjev, Kamenev (nad olid poolt vahetanud) ja Kaganovitš. Juudi kuritegelikud jõugud pidasid omavahelist sõda, täpselt nii nagu olid teinud jakobiinid oma hirmuvalitsuse ajal.

21. mail 1924 õnnestus ida (hassidistlikel) juutidel saada ülekaal ja Stalin uuesti Keskkomitee peasekretäriks valida. Kõige innukamalt oli ettepanekuga lagedale tulnud Zinovjev. Hiljem (1936. aastal) maksis see talle elu, sest Stalin himustas ka Zinovjevi varandust. Piinamisega õnnestus temalt pangakontod teada saada. Ka teistelt tähtsamatelt enamlastelt sai Stalin varanduse piinamise abil kätte: Kamenev, Buhharin, Unschlicht, Boki, Ganetski, Béla Kun ja paljud teised kandsid oma hiigelsummad välispankadest Moskvasse üle. Ainuüksi Ganetskilt sai Stalin kätte 60 miljonit Šveitsi franki. Béla Kuni tuli tšekistidel halastamatult peksta kolm päeva – sedavõrd kahju oli tal oma kokkuvarastatud varandusest loobuda. Ametlikult lasti ta maha süüdistatuna oma röövitud naisohvrite vägistamises. Üksnes Ameerika juudid, kes olid nõukogude võimuaparaadis töötades tohutuid varandusi endale USAsse sokutanud, jäeti rahule.

Trotski manööverdati tipust välja, kuigi tal õnnestus esialgu võimukoridoridesse püsima jääda. Seejärel otsustas ta Venemaalt lahkuda. Tal lubati kaasa võtta ka oma mahukas arhiiv. Stalin lootis Trotski järel luurates kätte saada tolle varandusi. Nüüd hakkasid Lazar Kaganovitš ja tema mõttekaaslased mängima Nõukogude riigis olulist osa. Võimuvõitluse varjamiseks nimetati seda Stalini ”antisemitismiks”. Lai avalikkus ei teadnud, et Stalini

tähtsamad kaastöölised olid endiselt juudid, nagu selgub Poliitbüroo omaaegse sekretäri Boriss Bažanovi mälestustest. Ta oli 1. jaanuaril 1928 juhust kasutanud ja kavalusega Pärsiasse pagenud. Ka Stalini isiklik sekretär Lev Mehhlis oli juut. Stalini "märgade asjade" sekretär oli Grigori Kanner, kes hiljem uputas Trotski lähedase kaastöölise Jefraim Škljanski (tüüpiline märgade asjade näide). Üldse oli Stalinil 49 sekretäri. Neist 40 olid juudid (80%). Nood mehed vajasid omakorda kaastöölisi. Kanner palkas endale juudi, keda kutsuti Bombiniks. Mehhlis võttis Boriss Bažanovi andmeil teenistusse kaks juuti – Mahhoveri ja Južaki.

Bažanov, kellest aja jooksul sai Stalini sekretär Poliitbüroos, kinnitas oma memuaarides, et võhiklik Stalin ei olnud riigiasjadest üldse huvitatud. Nendega tegelesid juudi kaastöölised. Bažanov lisas, et kõik vajaminevad importkaubad (näiteks vedurid ja muud tööstustooted) hangiti Nõukogude Liitu mõjuvõimsate juudi rahameeste rühmituste abil, kes suhtusid "bolševike revolutsioonisse" heasoovlikult.

Bažanovi andmeil olid pooled Keskkomitee liikmeist juudid, kes kähku võtsid kõik tähtsamad kohad oma valdusse. 1939. aastal olid Ülemnõukogu liikmeist 38% juudid. Tegelikult moodustasid juudid Stalini valitsusaparaadi absoluutse eliidi. Mittejuudid olid vaid valitsuse variisikud. Juutidel oli rohkem võimu kui teistel, kirjutas Bažanov avameelselt. Varjamatus kestis aastani 1925, mil juutide privilegeeritud seisundit nõukogude ühiskonnas salgama hakati.

Antisemitism üha suurenes. 1927. aastal ütles Kominterni juht Nikolai Buhharin: "Kunagi varem pole meil olnud nii ägedat antisemitismi kui praegu." Olukord halvenes veelgi, kuigi komsomoli keskkomitees tegutses eribüroo, mille ülesanne oli antisemitismi tõrjumine. Kõik sellesisulised resolutsioonid olid salastatud. Näiteks 1926. aasta 2. novembri resolutsioon, milles märgiti, et komsomoli tähtsaim ülesanne oli võitlus antisemitismi vastu. 1. jaanuaril 1931 kuulutas Stalin, et "kommunistid mõistavad antisemitismi otsustavalt hukka" ja "Nõukogude Liidus karistatakse antisemitismi väga karmilt".

See ei aidanud. Juudi äärmuslased domineerisid kõikidel tähtsatel aladel. Juudi ajaloolane Isaac Deutscher ütles, et enamik juute ei hakanud tööle, vaid neist said partei- ja riigiametnikud ning bürokraatiaaparaadi juhid. Ka juhtivamad professorid ja õppejõud olid juudid, kes olid asunud vormima uut, kommunistlikku põlvkonda. Selle "kasvatustöö" tagajärge näeme praegu kõikjal vene ebakõlbelises ühiskonnas. Aastal 1968 oli Nõukogude Liidus Isaac Deutscheri andmeil 25 000 juudi soost kõrgkoolide õppejõudu. Ta kinnitas oma raamatus "Ebaehtne juut", et pärast enamlaste võimuletulekut hakati juute eesõigustama. Nad said oma teatrid, kirjastused ja ajalehed. Lavasti ka jidišikeelseid filme.

Novembris 1936 ähvardas Nõukogude Liidu peaminister (Rahvakomissaride Nõukogu esimees) Vjatšeslav Molotov (õieti Skrjabin) antisemiite surmanuhtlusega.

Kaganovitš teadis hästi, et Stalin kannatas paranoia käes. Ja ta kasutas seda asjaolu täielikult ära, koguni halvendades haigust igal moel, et kõrvaldada võimalikult palju venelasi ja juudi konkurente.

Juba 1927. aasta detsembris ilmnes Stalinil tõsiseid psüühikaprobleeme ja ta tundis end halvasti. Teda oli eriti ärritanud kemplus Lev Trotskiga. Poliitbüroo kutsus maailmakuulsa neuroloogi Vladimir Behterevi Stalinit läbi vaatama. Ka Stalin ise soovis läbivaatust, sest tema vasak käsi oli kangeks jäänud. Ta tahtis kuulda diagnoosi. Professor Behterev toodi Kremlisse Stalini juurde arstide kongressilt. Behterev uuris Stalinit mitu tundi. Kui ta oli kongressile naasnud, teatas ta kõigi kuuldes, et teda oli kutsutud konsulteerima hüsteerilise paranoia käes vaevlevat inimest. Ta oli niisiis pannud diagnoosi – raskekujuline paranoia. Järgmisel ööl Behterev suri, ta oli mürgitatud. Tema surnukeha ei lahatud. ("Svenska Dagbladet", 22. november 1988; "Dagens Nyheter", 25. oktoober 1991.)

Lazar Kaganovitš kinnitas oma ameerika sugulasele, et 1934. aasta 29. novembri õhtul oli Stalin koos NKVD juudi ülema Genrihh Jagodaga (sünd. 1891. aastal Hirsch Jehudana) kavandanud Sergei Kirovi tapmist. 1. detsembril 1934 oli Kirov surnud.

Ametlikult süüdistati mõrva organiseerimises Lev Trotskit, kes tagaselja isegi süüdi mõisteti.

Ettepanekuid tülikatest konkurentidest lahti saada oli teinud Lazar Kaganovitš. Nii soovitas ta hukata Nikolai Buhharini kui natside lakei. Buhharin tapeti NKVD sovhoosis "Kommunarka", millest 1937. aastal oli tehtud parteiladviku hävituspaik. Varem oli Buhharinit nimetatud "revolutsiooni pailapseks". Himustati temagi varandusi. Vähehaaval hukati Kaganovitši intriigide tõttu kaks kolmandikku Poliitbüroo liikmeist. Likvideeriti parteiaparaadi teisigi tähtsaid funktsionääre. Sealhulgas Eismont, Tolmatšov ja Martemjan Rjutin (Buhharini kambamees).

Lazar Kaganovitš sokutas tähtsatele kohtadele haldusparaadis oma sugulasi. Tema vend Mihhail Kaganovitš sai lennutööstuse rahvakomissariks. Juli Kaganovitš määrati Gorki (Nižni Novgorodi) parteisekretäriks. Boriss Kaganovitšist sai mundritööstuse juht. Teisedki sugulased (Aaron Kaganovitš, S. Kaganovitš ja veel mõned) said tähtsateks tegelasteks. (Rudolf Kommos, "Juden hinter Stalin", Bremen, 1989. Lk. 158.)

Lazar Kaganovitš oli kurikuulus massimõrvar.

Läänemaailmas on väidetud, et Stalini ajal ei olnud enam haldusaparaadis juute. Rahvakomissariaatide töötajate ja sekretäride ning Keskkomitee liikmete 1930–39 nimekirju uurides jäi mulle hoopis teine mulje. Juudi soost rahvakomissarid andsid endiselt tooni. Aastal 1937 oli 22 rahvakomissarist 17 juudid, kuigi oli tahetud varjata juutide suurt tähtsust nõukogude riigiaparaadis. Nimetada võiks I. Ljubimovit (õieti Kozelevski), M. Kalmanovitšit, Arkadi Rozengoltzi ja Maxim Litvinovit (õieti Wallach). Isegi NKVD transpordiosakonna juhataja aastail 1936-37 oli juut Abram Šanin. Aastal 1935 nimetati Lazar Kaganovitš ka sideasjade rahvakomissariks.

Rahvakomissaride nõukogu kolleegium koosnes 133 liikmest, kellest 115 olid juudid. Ülemnõukogu presiidiumisse kuulus 1937. aastal 27 liiget, kellest 17 olid juudid.

Olgu näiteks toodud väliskaubandusasjade rahvakomissariaat. Rahvakomissar oli juut Arkadi Rosengoltz. Ka tema asetäitjad olid juudid: Moissei Frumkin ja J. Veitzer. Juhtivad funktsionäärid olid juudid: B. Belenski, S. Bron, S. Messing, B. Plavnik, M. Bronski, Š. Dvoilatski, L. Friedrichsohn, M. Gurevitš, J. Janson, M. Kattel, F. Kilevets, A. Kissin, B. Krajevski, F. Rabinovitš, N. Romm, J. Sokolin, M. Sorokin, A. Tamarin, S. Žukovski, J. Flior, I. Katznelson. Vaid jooksupoisid olid mittejuudid. Teistegi rahvakomissariaatide juhtivate funktsionääride hulgast leidsin peamiselt juute. Sama võib öelda ka välisasjade rahvakomissariaadi kohta. Mõistagi oli NSV Liidu suursaadik USAs aastail 1939–41 juut Konstantin Osmanski.

Samasugune pilt avanes Keskkomitee juhtivate tegelaste nimekirju sirvides. Pealegi oli gruusia pooljuut Jossif Stalin peasekretär. Mõjukad tegelased olid tavaliselt juudid: Lazar Kaganovitš, Jan Gamarnik (Punaarmee poliitvalitsuse ülem), I. Kabakov (õieti Rosenfeld), Mihhail Kaganovitš, Wilhelm Knorin, Mihhail Ruhhimovitš, M. Hatajevitš, Mossei Kalmanovitš (sovhooside rahvakomissar), D. Beika, Tsifrinovitš, F. Gradinski, Grigori Kaminski, Grigori Kanner, T. Deribas, S. Schwarz, Jevgeni

Veger, Lev Mehhlis, A. Steingart, Genrihh Jagoda, Iona Jakir, Jan Jakovlev (õieti Epstein), Grigori Sokolnikov (Brilliant), V. Polonski, G. Veinberg, Jossif Pjatnitski) Aronsson) ja teised.

Ruumipuudus takistab nimetada kõiki ja tutvustada teisigi nimekirju. Ent pilt on selge. Üksikud mittejuudid olid tavaliselt abielus juuditaridega. Nii oli Vjatšeslav Molotov (Skrjabin) abielus Polina Zemtšužinaga (Perl Karpovskaja), Bridgeportis (Connecticut) asuva kompanii Karp Export-Import Co omaniku Samuel Karpi õega. Stalin lasi ta vangistada, kuid juba varsti oli sunnitud vabastama, sest vangistus oli olnud ränk viga.

Allpool nimetan tähtsamaid NKVD tegelasi, kes Stalini ja Kaganovitši eest tegid ära musta töö. Poliitilisel politseil oli 59 tippjuhti. Ainult kaks olid mittejuudid. Juhttšekistid 1930. aastail olid järgmised kurikuulsad juudid: Mihhail (Meier) Trilisser, Jakov Agranov (õieti Sorenson), Mark Gai, Stanislav Redens, Roman Piljar, Abram Slutski (mõrvas kommunismi vaenlasi välismaal), Jakov Aleksnis, Israel Leplevski, Leonid Zakovski, Zinovi Ušakov-Ušmirski, Isaak Šapiro, Boriss Berman (NKVD juurdlusosakonna ülem), Lazar Kogan (eriti julm ülekuulaja), Jakov Rapoport, Jošua Sorokin, David Šuster, Mihhail Spiegelglas (NKVD välisosakonna juhataja asetäitja), Moissei Gorb (juhtis NKVD eriosakonda), Jakov Broverman, Leonid Reichman, Lev Elberg, Lev Šeinin, Boriss Stein, Jakov Surits (kes eelnevalt oli suursaadikuks Norras, Saksamaal ja Prantsusmaal), Veera Inber, Aleksander Langfang (harimatu timukas, kes sai kurikuulsaks Puukirve nime all), Wilhelm Knorin, Jossif Pjatnitski (õieti Aronsson), Mihhail Frinovski, NKVD kindral Jakov Smuškevitš (kes aastal 1940 määrati õhujõudude ülemaks), Mendel Berman, Boriss Rodos (täiesti harimatu), Lev Schwarzman, Jevgeni Hirschfeld, Sergei Efron, Zahhar Volovitš (kurikuulus timukas), Israel Pinzur, Lev Vlodžiminski, Naftali Frenkel, L. Zalin, L. Meier, Z. Katznelsohn, F. Kurmin, L. Vul, A. Forkaister, L. Belski (Levan), S. Gindin, V. Zaidman, J. Volfzon, G. Abrampolski, I. Weizman, S. Rosenberg, A. Minkin, F. Katz, A. Schapiro, L.

Spiegelman, M. Pater, A. Dorfman, B. Ginzburg, V. Baumgart, J. Vodarski, K. Goldstein, M. Goskin, Lipski, Berenson, Zelikman ja paljud teised. Ent isegi kõrgfunktsionääride hulgas oli pettunud poolevahetajaid. Nii pages NKVD tähtis resident Leiba Feldbin 1938. aasta juulis USAsse.

"Pravda" avalikustas 5. mail 1993 NKVD ja KGB 13. osakonna eriti salajase dokumendi, mis tõendab, et suur hulk Nõukogude kodanikke langes juutide rituaalmõrva ohvriks. "Pravda" teatas, et endiselt "sureb rituaalse piinamise tagajärjel 40–50 inimest aastas". Millal säherdused primitiivsed roimad küll lõpevad?

Ka sõjalises luures (GRU) mängisid juudid juhtivat osa. Näiteks Somon Kremer, kes tegutses Londonis Nõukogude Liidu sõjaväeatašee maski varjus. Veel olgu nimetatud agent Leopold Trepperit, kelle isa hangeldas Poolas kaupmehena. Trepper tavatses öelda: "Ma olen kommunist, sest olen juut!" (Harry Rositzke, "KGB". Helsinki, 1984. Lk. 25.) Enne oli Trepper olnud sionistlik aktivist Palestiinas, kuni ta pagendati Prantsusmaale, kust ta kolis Moskvasse. Teine edukas agent oli Ignatz Reiss (Ignati Pretski), kelle Stalin lasi Lausanne'is 1937. aasta 4. septembril mõrvata, sest too oli jätkanud Trotski toetamist. Ülesanne oli antud Valter Krivitskile (sündinud 1899. aastal Poolas Schmelka Ginsburgina). Temast oli juba 19-aastaselt saanud massimõrvar, kelle juhtimisel hävitusbrigaad tappis 2341 inimest. Aastal 1935 sai temast Nõukogude sõjaluure ülem.

Pärast 20-aastast salamõrtsuka ametit, kui tal kästi Šveitsis tappa juut Ignatz Reiss, kes oli tema kommunistlik kolleeg ja ühtlasi sõber, ütlesid ta närvid üles. Reiss oli kõrvale pannud hulga raha, et Läänes ära hüpata. Krivitski varjus. Seejärel kästi teisel juudi mõrvaril Israel Spiegelglasil töö ära teha. Prantsuse peaminister, juut Léon Blum lubas Krivitskit aidata ja kaitsta. Juudi aktivist Paul Wohl aitas Krivitskil Prantsusmaalt USAsse pageda. Israel Don Levine "Saturday Evening Postist" pakkus Krivitskile lepingut üheksa artikli peale, 5000 dollarit tükk. Varsti pärast seda leiti ta oma kodust tapetuna.

Hiljem koheldi ärahüppajaid veelgi karmimalt. Läände jäänud GRU agent Viktor Suvorov (Vladimir Rezun) kirjeldas oma raamatus "Akvaarium" (Jekaterinburg, 1993, lk. 4-6), kuidas GRU pärast Teist maailmasõda tavatses elusalt põletada oma agente, kes ei olnud oma ülesandega toime tulnud või olid kommunistliku ürituse reetnud. Nad veeti diplomaadikottides Moskvasse ja põletati elusalt ahjus. Vastvärvatuile näidati nendest hukkamistest filme, et kohe algul oleks selge, milline saatus ootab neid, kes reedavad organisatsiooni või kes ei tule oma ülesandega toime. Säärane ülejooksik oli GRU polkovnik Oleg Penkovski. Inglased lasksid ta Moskval kinni võtta, sest ta oli kommunismi liialt kahjustanud. Penkovski oli sunnitud oma reeturluse üles tunnistama ning ta mõisteti surma. 16. mail 1963 põletati ta kõrgete ohvitseride nähes elusalt.

Juulis 1992 teatas president Jeltsini kantselei, et kommunistlik partei oli omal ajal moodustanud eriüksused, kes panid poliitiliste vastaste ja Läänemaade kahjustamiseks toime terroriakte. ("Svenska Dagbladet", 11. juuli 1992.)

Ka Kominterni agaraimad agendid olid juudid, näiteks Jakob Kirchstein ja Rudolf Katz.

Kultuurielu juhtiva *Kultprovsveti* 40 juhti olid samuti juudid. Nõukogude propagandajuht Boriss Feldman oli mõistagi juut. Ka juhtivad propaganda-ajakirjanikud olid juudid. Eriti torkas neist silma tšekisti kalduvustega Mihhail Koltsov (õieti Ginzburg), kes Hispaania kodusõja päevil suunas Madriidist kommunistlikku agitatsiooni. Ametiühingute juht oli juut Solomon Dridzo (õieti Lozovski), keda hiljem asendas Mihhail Tomski (õieti Honigberg).

Komsomoli rajajad ja juhid olid samuti juudid. Algul juhtis komsomoli keskkomiteed Oskar Rõvkin ja alates 1920. aastast Lazar Šatskin, kes oli rikka juudi ettevõtja poeg. ("Noorte Hääl", 3. november 1988.) See asjaolu oli mõistagi olnud riiklik saladus. Hiljem sai Šatskinist Lazar Kaganovitši vaenlane ja seetõttu hukati. Komsomoli keskkomitee tähtsamaid osakondi juhtisid juudid. Nii oli ajakirjandusosakonna ülem Munka Zorki (õieti

Emmanuel Lifschits). Riikliku Plaanikomitee aseesimees oli 1930. aastail Lev Kritsman. 1940. aastail sai tähtsaks majanduskoordineerijaks ka Jakov Kisselman.

Vene kultuuri hävitamine

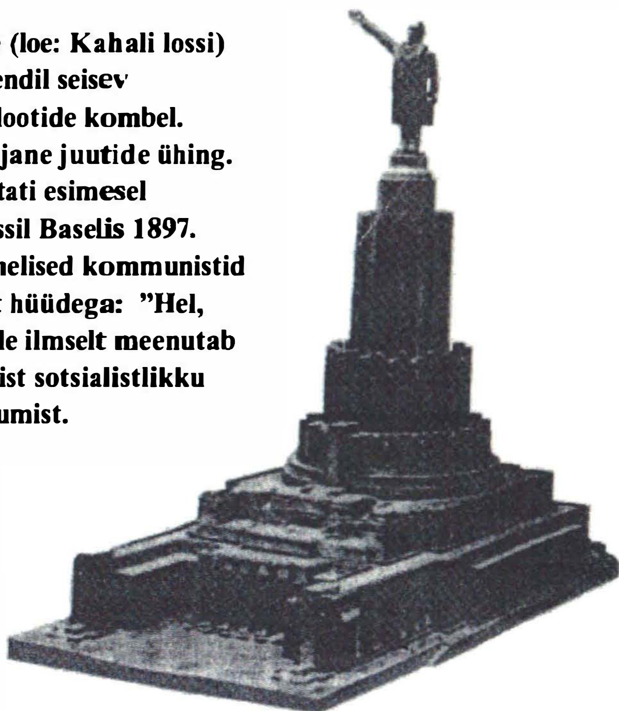
Lazar Kaganovitš organiseeris koos oma juudi kaaskonnaga vene ajaloo- ja kultuurimälestiste hävitamist.

Õigeusklikku juudina vihkas Lazar Kaganovitš kirikuid. Kristlust peetakse juutluses ju ketserluseks. Kaganovitš hakkas Moskvas süstemaatiliselt õhku laskma arhitektuuriliselt haruldasi kirikuid ja kloostreid. Ta ei teinud seda sugugi juhuslikult, nagu lähemal uurimisel selgub. Kui kaardil tõmmata hävitatud kirikute vahele jooned, tekib... Taaveti täht. (Galina Belaja ”Nüüd tehakse juudid Nõukogude Liidu tragöödia eest süüdlasteks”, ”Dagens Nyheter”, 2. jaanuar 1991.) Lisaks tehti paljudest väikekirikuist avalikud käimlad ja ateismimuuseumid. Seda ei juhtunud iialgi mõne sünagoogiga. Kaganovitš kasutas võimalust ka keskaegsed kindlused hävitada. Lenini ajal oli kirikute hävitamine olnud juhutine. Leidus agaraid vene bolševikke, kes oma teadmatuses ka sünagooge kahjustasid. See läks neile kalliks maksma.

Kaganovitš käskis jahvepäeval, 5. detsembril 1931 kell kaks öösel õhku lasta imelise Lunastaja katedraali, mis oli valminud 1883. aastal, tähistamaks Venemaa pääsemist Napoleoni käest 1812. aastal. See Venemaa suurim katedraal oli rikkalikult kaunistatud: pool tonni kulda, mitu tonni hõbedat, ametüstid, teemandid, smaragdid, türkiisid, topaasid, hindamatud ikoonid, mille alust katsid kalliskivid. Kirikut ehitati 44 aastat. See kaunistas Moskvat üksnes 48 aastat. Kaks saksa päritolu lõhkajat keeldus jumalakoda hävitamast. Vastuhakkamise eest nad tapeti. Seejärel usaldati lõhkamine noorele vene insenerile Ževalkinile. Katedraali rüüstamine ja purustamine kestis mitu kuud, enne kui see lõpuks maatasa tehti.

Kaganovitš ja Stalin käskisid juudi arhitektil Boriss Jofanil projekteerida Suure Nõukogude Palee (ehk Kahali lossi), mida taheti katedraali asemele ehitada. Ehitise kõrguseks oli kavatsetud 415 meetrit. (Empire State Building, mis valmis aastal 1931, oli kõigest 381 meetrit kõrge.) Hoone katusel turninuks 70-meetrine Lenini kuju.

Ehitamist ei jõutud alustadagi. Projekti viga seisnes selles, et piirkonna maapind Kremli lähedal ei sobinud nii suurt ja rasket hoonet kandma. Nikita Hruštšov lasi 1950. aastate lõpul sellele kohale ehitada basseinid. Aastal 1993 otsustas vene kiriku juhtkond katedraali uuesti üles ehitada. Põhitöödega jõuti valmis juba 1997. aastal.

Nõukogude Palee (loe: Kahali lossi) kavand. Monumendil seisev Lenin tervitab selootide kombel. Seloodid olid salajane juutide ühing. Samamoodi tervitati esimesel sionistide kongressil Baselis 1897. aastal. Rahvusvahelised kommunistid tervitasid üksteist hüüdega: "Hel, Moskva!" Lugejale ilmselt meenutab see tervitus üht teist sotsialistlikku kuritegelikku liikumist.

1933. aastal määrati Lazar Kaganovitš Moskva metroo ülemehitajaks. Ta rajas jõhkra orjasüsteemi: 70 000 töölist sunniti töötama kolmes vahetuses. Ta lasi tšekistidel kohale vedada ka 11-aastasi poisikesi, kes pidid elu eest rügama, et metroo saa valmis 1. maiks 1935, illuminaatide organisatsiooni 159. aastapäevaks ja pühaks jahvepäevaks. Selle mammutprojekti organiseerimise eest nimetati Kaganovitš Lenini ordeni (loe: ordu) kavaleriks. Rahvas hakkas teda kutsuma raudkomissariks.

Aleksei Štšussevi projekteeritud metroo sai tähtajaks valmis. Esimesena sõitis tegi Poliitbüroo, välja arvatud Stalin, kes ei julgenud nii sügavale maa alla laskuda. Tema tõbi oli süvenenud. Metroo hakkas kandma Kaganovitši nime. Juudi tegelased kutsusid teda Suureks Lazariks.

Seejärel nimetati Lazar Kaganovitš sideasjade rahvakomissariks. Ta hakkas kohe kahtlustama, et raudteelaste hulgas on maskeerunud rahvavaenlasi. Ta nõudis nende väljaselgitamist ja paljastamist. Arhiivis hoitakse Kaganovitši 32 kirja NKVDle, milles ta taotles ühtekokku 83 transpordiorganisaatori vangistamist.

Raamatus "Kremli hunt" räägitakse ka sellest, kuidas Lazar Kaganovitš sundis oma rahvakomissarist venda Mihhaili enesetapule, et ära hoida kohtuprotsessi, kus Mihhaili oleks süüdistatud Saksa spioonina. Hiljem sõi Kaganovitš välja ka teised vennad, öeldes: "Mul on vaid üks vend – Stalin!"

Kaganovitš lasi kehtestada viiepäevase puhkepäevata nädala. Orjatöö! Kaotati ka nädalapäevade nimed, asendades need värvidega: kollane, oranž, punane, lilla ja roheline. Hiljem katsetasid kommunistlikud juhid kuuepäevast ühe puhkepäevaga nädalat. Aastal 1940 taaskehtestati vana kalender, sest kommunistlik kalender oli kõlbmatu.

Kaganovitš kasutas ära Stalini viimase kui ühe puuduse. Ning neid polnud just vähe. Stalini tütar Svetlana väitis Läänes, et tema isa olnud justkui deemoneist vaevatud. Kõigest 155 cm pikkusena kannatas ta alaväärsuskompleksi käes. Lisaks vaevas teda kangevõitu kärbunud vasak käsi. Nooruses põetud rõuged olid

jätnud näole inetud armid. Lisaks käis tema kannul joodiku ja paranoiliku psühhopaadi kuulsus, mis tegi teda eriti araks. 1935. aasta kevadel käskis Stalin otsida endale teisiku. Salapolitsei leidis säärase mehe Vinnitsast. Tema nimi oli Jevsei Lubetski. Grimeerijad andsid talle säärase välimuse, et isegi Stalini sekretärid ei teinud teisiku ja oma peremehe vahel vahet. Aga kõik, kes olid teisiku tegevusse rakendamisega kuidagi seotud, pidid hukkuma. Üksnes Kaganovitš, Molotov ja Malenkov teadsid, et Stalinil on teisik. Seltsimees Lubetski elas samuti villas. Teenijad arvasid, et tema ongi Stalin. Ta käis teatris, seisis Lenini mausoleumi katusel, võttis vastu välisdelegatsioone... Lubetski vangistati 1952. aastal, kuid Stalini surm päästis ta. Lubetski suri 1981. aastal Tadžikistani pealinnas Dušanbes.

Kuni 1929. aastani ei olnudki Nõukogude Liidus peaaegu mingit Stalini isikukultust. Ta käis erinevates asutustes ilma ihukaitseta, mängides kõigile kättesaadavat demokraati. Kaganovitš ja Mehhlis tegid olulisi muudatusi. Juba 1929. aasta lõpus ilmus Stalinist lagedale hulk mukitud pilte. Teda hakati kutsuma suureks ja geniaalseks.

Näljakatastroof ja teised roimad

1929. aastal oli linnades avalik ja maal varjatud tööpuudus. Samal ajal võis rahvas kõhu täis süüa. Nõukogude Liit eksportis tollal 2,5 miljonit tonni teravilja. 9. oktoobril 1930 kaotas Stalin uue seaduse abil ametlikult tööpuuduse. Ühtlasi lõpetati töötuile toetusraha maksmine. Kaganovitš pidas vajalikuks rahvahulga ulatuslikumat vähendamist, olles leidnud, et Venemaal elas liialt palju inimesi. Parim vahend oli näljakatastroofi esilekutsumine. Seepärast alustati 1929. aastal sundkollektiviseerimist. Seda nimetati kulakute väljasaatmiseks, s.t suurtalunikelt võeti maa käest. Ka hulk väiketalunikke jäi oma majapidamisest ilma. Piisas põhjusest, et neil oli kolm lehma. Tihti jäeti neile alles vaid seljarõivad. Vahel tehti

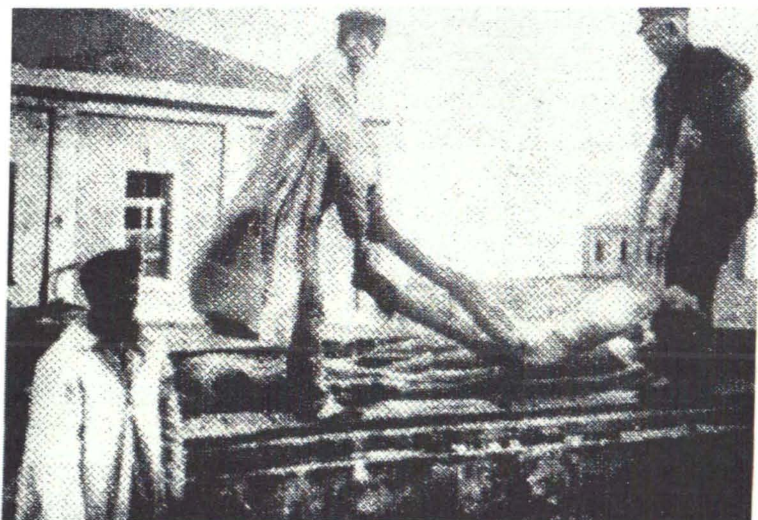
terved külad rahvast tühjaks, hoolimata elanike sotsiaalsest kuuluvusest. 27. detsembril 1929 esitles Stalin Kaganovitši loosungit: "Kulakute klass tuleb likvideerida!" Kulak (vene keeles 'rusikas') pidi märkima rikast ja töökat talumeest. Kaganovitš põhjustas külaelu hävinemise.

Kaganovitši vastikumaid roimi oli organiseeritud näljakatastroof 1932–33 Ukrainas, Põhja-Kaukaasias ja Kasahstanis. Ta tegi seda koos Jan Jakovleviga (Epstein). 1933. aastal hakkas Kaganovitš KK põllumajandussekretäriks, et seda projekti oleks kergem teostada.

Akadeemikust ajaloolase Vladimir Tihhonovi andmeil loendati Venemaal 1929. aastal 26,6 miljonit majapidamist. Viis aastat hiljem oli nende arv langenud 23,3 miljonile, seega oli neid üle kolme miljoni võrra ehk 11–12% vähem. Tihhonov järeldas, et represseeriti "enam kui kümme miljonit inimest". Hukka saanud talunikud olid olnud "kõige tublimad, kogenumad ja töökamad". Algul otsustati hävitatada vähemalt 6,8 miljonit "kulakut". ("Nõukogude Liidu sotsialistlik ülesehitamine". Moskva, 1934.)

Ukraina näljakatastroofi ohvrid aastal 1933.

Kollektiviseerimine ehk kulakute hävitamine käis järgmiselt: konfiskeeriti majad ja omandus, pere küüditati loomavaguneis, süüa neile ei antud. Palju suri lapsi ja vanureid. Hiljem pidid küüditatud tegema rasket sunnitööd. Enamik hukkus. Aastal 1932 sai valmis 227 km pikkune Valge mere kanal. Ainuüksi see ehitus nõudis 250 000 orjatöölise elu. Neid oli sunnitud töötama marsitaktis!

Ajaloolase Sergei Naumovi andmeil suri näljakatastroofi tagajärjel umbes 8 miljonit inimest. Osa ohvreid söödi ära. ("Molodaja Gvardija", september 1989.) Selle ränga kuriteo peasüüdlast ei karistatudki. Paljud ajaloolased on jõudnud hoopis teistsuguse arvuni. Ainuüksi aastal 1933 hukkus kuus miljonit inimest. Kevadel 1933 kustus Ukrainas 25 000 inimelu päevas. Laibad katsid tänavaid. Kaganovitš lasi Ukraina leivaviljast suurema osa eksportida, kuigi rahvas oli näljas. Kollektiviseerimisega kaasnenud genotsiidi käigus hukkus 15 miljonit inimest. Kommunistid pidasid ju oma alamaid riigi omandiks. Nendega võis ümber käia kuidas tahes. Stalin oli sunnitud tööpuudust vähendama propaganda

pärast, ta ei teinudki sellest suuremat saladust. Välismaised finantseerijad võinuksid need tapatalgud lõpetada, kuid nad ei teinud seda.

Peamiselt kolm juuti – Lazar Kaganovitš, Jan Jakovlev (Epstein) ja Grigori Kaminski – otsustasid, keda pidada kulakuks ning kihutada koos perega Siberisse vangi ja töölaagreisse. Nemad otsustasid ka hukkumisele määratute arvu. Järelejäänud sõltumatud talunikud otsustati kahjutuks teha kibutsitesse sundimisega (need rajati leebemas vormis aastal 1909 Palestiinas). Kibutsite ehk kolhooside-sovhooside liikmeil ei tohtinud alates 1932. aasta detsembrist olla sisepassi, sest nõukogude võimurid pidasid neid oma pärisorjadeks. Nad ei tohtinud mujale siirduda ega praktiliselt tasuta töötegemise ja alandava kohtlemise eest pageda (igas kolhoosis oli politruk, kes kandis hoolt kommunistliku meelsuse eest). Ilma sisepassita polnud neil ka kodanikuõigusi. Ainult eriloal said nad lähimas linnas ostmas käia või turul oma aiasaadusi müüa. Säherdune süsteem kaotati alles 1970. aastail.

Trotski kirjutas eksiilis 1931. aastal, et kollektiviseerimisest kujunes "uus ajastu inimkonna ajaloos ja maaelu idiotismi lõpu algus". (Lev Trotski, "Nõukogude Liidu arenguprobleemid".)

Trotskistliku kollektiviseerimispoliitika aegu, aastail 1929–32, hävitati 17,7 miljonit hobust, 29,8 miljonit lihalooma (neist 10 miljonit piimalehma), 14,4 miljonit siga ning 93,9 miljonit lammast ja kitse. 1932. aastal oli Nõukogude Liidus kõigest 19,6 miljonit hobust, 40,7 miljonit lehma, 11,6 miljonit siga ja 32,1 miljonit kitse. Ühtekokku jäädi 1929–34 ilma 159,4 miljonist kariloomast. Kirjanik Juri Tšernitšenko kommenteeris seda ajalehes "Literaturnaja Gazeta" 14. aprillil 1988 niimoodi: "See oli sõda, hoop riigi tootmisjõudude pihta, mille kõrval tunduvad klassikalised õuduskirjeldused Stalingradi lahinguist kahvatute ja naiivsetena."

Talvel 1932–33 järgnes näljahäda. Just seda oli Lazar Kaganovitš koos oma seltsimeestega taotlenudki. Turul keelati koguni teravilja müüa. Ajaloolane G. Šmeljov tuvastas, et põllumajandustoodang langes viie aastaga (1929–33) neljandiku võrra ja

lihatoodang poole võrra. Samas veeti 1,8 miljonit tonni teravilja välja. Nõukogude ametlik loosung "Kõik inimese heaks, kõik rahva õnne nimel!" kõlas tollal eriti küüniliselt.

Selle genotsiidi panid toime Kaganovitš ja tema juudi käsilased, maksustades kurnavalt neid talunikke, kes olid veel alles jäänud. Ta saatis laiali fanaatiliste aktivistide jõuke, kes juhtisid operatiivpatrulle (peamiselt Ukrainasse, kus pääs teistesse nõukogude vabariikidesse olid suletud). Poliitaktivistid viisid minema iga viljatera ja kanamuna, kogu puu- ja köögivilja. Veokikaravanid tassisid ära kogu toidu. Iga leivapaluke, mida taheti nälgijaile üle piiri toimetada, konfiskeeriti. Iga ukrainlane, kes kõige väiksemalgi, tihti fabritseeritud põhjusel langes kahtluse alla näljahäda leevendamises, toiduainete peitmises või pelgalt kaastunde näitamises, tapeti või suleti vangilaagrisse. (Robert Conquest, "The Harvest of Sorrow", New York, 1986.)

Igal hommikul korjati Ukraina ja Lõuna-Venemaa linnades vankritele öö jooksul koolnud inimesed. Laipu vedeles ka Kesk-Aasia teepervedel.

1934. aastal oli kannibalism Ukrainas laialt levinud. Häda sunnil rajati tapakodasid, kus löödi maha kõik tabatud orvud, kelle liha seejärel müüdi. ("Dagens Nyheter", 29. september 1988.)

Peavastutus 15 miljoni inimese hukkumise eest langes Lazar Kaganovitšile ja tema kaasroimareile. Kui lisada veel 15 miljonit, kes said otsa kollektiviseerimise käigus, siis saaame tulemuseks, et Kaganovitš hävitas mõne aastaga ligi 30 miljonit inimest. Isegi see ohvrite hulk ei rahuldanud Stalini ja Kaganovitši verejanu.

Esimese suurema terrorilaine pärast Lenini surma vallandasid nad 1932. aastal. Enamik töölaagreisse saadetud inimestest hukkus. Juba 1921. aastal olid Lenin ja Trotski lasknud Arhangelski lähedale rajada Holmogorõ surmalaagri. Uusi vange saadeti järjest asemele. Kaganovitš kasutas sama võtet. Kõige nõrgemad vangid heitsid hinge kahe nädalaga. Tavalistes laagrites lasti paljud maha erakorraliste revolutsioonikohtute otsusel või NKVD soovitusel. Lisaks olid veel hävituslaagrid, kus vange tapeti pidevalt.

Ennekuulmatult julma kohtlemise tõttu ei jõudnudki hulk vange töölaagreisse. Juudi võimumehed olid välja haudunud järgmise meetodi. Rong peatati mingis jaamas, 20-kraadises pakases kästi kõigil lahti rõivastuda. Seejärel valati vangid voolikuist jääkülma veega üle. Sõdurid hüüdsid: "Hüva leili!" ("Rahva Hääl", 12. juuli 1989.)

Terror ei tundnud piire. Dante "Inferno" ("Põrgu") on selle kõrval lapsemäng.

Suur terror

1937. aastaks oli Kaganovitši terrori ohvriks langenud juba 18 miljonit inimest, enne seda oli kollektiviseerimise ja näljakatastroofi ajal hukka saanud veel 30 miljonit. Neistki ohvreist ei piisanud. Ikka veel oli alles "liialt palju inimesi". 1937. aastal alustati suurt terrorit. Ajaloolase Dmitri Jurassovi andmeil hukati inimesi teatud ajavahemikes. Ühe säherduse perioodi ajal 30. oktoobril 1937 oli Moskvas ja Leningradis eriti palju ohvreid, justkui tšekistid tähistanuksid midagi. Aasta varem, 30. septembril 1936, oli siseasjade rahvakomissar Genrihh Jagoda (Hirsch Jehuda) vallandatud ja asendatud Nikolai Ježoviga. Kaganovitš tahtis temast saamatuse tõttu lahti saada. Endine apteeker Jagoda kandis alati kaasas oma arstimiportfelli, talle meeldis ohvreid Lubjanka vangla kongides isiklikult mürgitada. Nüüd langes suure terrori ohvriks ka Jagoda ise, kes arreteeriti 1937. aastal ja lasti maha 15. mail 1938. Jagoda oli abielus Jakov Sverdlovi vennatütrega. Vahepeal juhtisid NKVDd ülema kohusetäitjad Matvei Berman ja Mihhail Frinovski.

Repressioonid olid ühtlasi äärmusjuutide sõda teiste juutide vastu. Võimuvõitlusega põhjustati vene rahvale tohutuid kannatusi. Suure terrori aegu, 1934–38 said NKVD ohvitserid oma mundripluusi käisele uue sümboli – mao ja mõõga, mis sümboliseeris kabalistlike juutide võitlust oma vaenlastega, sealhulgas juudi soost taganejatega. Talmudi väitel pole kuradit olemas,

Saatan ja Jumal on Jahves koos. Võimuvõitluse perioodil sai hulk juhtivaid funktsionääre hukka: Grigori Zinovjev, Lev Kamenev, V. Smirnov, Georgi Pjatakov, Karl Radek, Mihhail Tomski (Honigberg), Grigori Sokolnikov, Aleksei Rõkov (pärast Lenini surma tõusis ta valitsusjuhiks), Nikolai Krestinski, Nikolai Buhharin,... 1934. aastal Keskkomiteesse valitud 139 inimesest likvideeriti 98. Selle avalikustas juba Nikita Hruštšov. Stalin ja Kaganovitš tahtsid ühtlasi kätte saada konkurentide kulda. Ka Lenini erakontod toodi Moskvasse üle. Kõik, kes olid kullaoperatsioonidesse segatud, likvideeriti 1937. aastal. Stalin tahtis aga endale saada ka esseeride kulda. Nood olid ju 15 aasta vältel röövinud panku nii Venemaal kui ka Euroopas ja vahetanud saagi kulla vastu.

Mõrvamiseski kehtestati plaanimajandus. Esimese tapmisplaani lasi Kaganovitš koostada 1937. aasta juulis. Nelja kuuga pidi NKVD vangistama 268 950 inimest, neist 75 950 tuli kohe tappa. Aga varsti leiti, et tempo on liialt aeglane. Kohalikud võimurid tegid Poliitbüroole ettepanekuid, kuidas hävitatavate arvu suurendada. Poliitbüroo kiitis kõik soovitused heaks. Nii lasti nelja kuuga tappa veel 48 000 inimest ja vangistada 9200. "Operatsioon" kästi lõpetada 15. märtsiks 1938. Ent ka uutest kvootidest ei piisanud ning seda erakorralist massiterrorit pikendati kuni 15. aprillini. Tegelikult lõpetati maruline tapmine alles novembris 1938. Riigi juhtkond lubas ja koguni soovitas tappa ka välisriikide alamaid. NSV Liidu Rahvakomissaride Nõukogu ja ÜK(b)P Keskkomitee otsuses nenditi, et "1937.–38. aastal tegid NKVD organid partei juhtimisel ära suure töö rahvavaenlaste hävitamisel". ("Moskovskije Novosti", 21. juuni 1992.)

Aastail 1937–38 said rohkem kui 7 miljonist inimesest Nõukogude Liidu uued poliitvangid. Kui Stalini ja Kaganovitši terror jõudis 1938. aastal kulminatsiooni, ulatus ühe kuu jooksul hukatute arv 40 000-le, arvas Aleksandr Solženitsõn tagasihoidlikult. Solženitsõni rehkenduse järgi hukati aastail 1937–38 kõigest miljon inimest, kusjuures vangilaagreis hukkus kaks miljonit. Need arvud olid mõistagi liialt väikesed ega vastanud tegelik-

kusele. "Literaturnaja Rossija" avaldas kõige suurema ohvrite arvu, mille sisse oli arvatatud nii kodusõjas kui ka näljakatastroofides otsa saanud inimesed – **147 miljonit.** Kolmekümne aasta vältel tähendas see ligi viit miljonit aastas, eriti perioodil 1937–38. Olgu öeldud, et mõrvatute hulgas oli palju naisi ja lapsi, keda oli tembeldatud "rahvavaenlasteks". Juba 1934. aastal oli süstemaatiliselt hakatud lapsi hukkama. Need maksid ju raha.

Ainuüksi 1935.-1939. aastani anti kohtu alla 92 000 kaheteistkuni kuueteistaastast last. 1. aprillil 1939 saadeti vangilaagritesse üle 10 000 alaealise.

Moskvas mõrvati Lubjanka, Butõrka ja Lefortovo vangla keldreis. Kõige tuntumad ohvrid lasksid Stalin ja Kaganovitš öösel ära põletada. Tuhk puistati Donskoi kalmistu ühishauda. Seda peeti kõige kindlamaks hävitamisviisiks.

Siiski ei põletatud mitte kõiki, kes 1930. ja 1940. aastail ning 1950. aastate algul Moskva vanglates tapeti. Enamik heideti massihaudadesse Moskva eri paigus. Üks neist tundmatuist massihaudadest leiti Kalitinski kalmistul Moskva lõunaosas. NKVD kasutas seda 1930. aastail, et "rämpsust" lahti saada.

Furgoonautod saabusid seitsme aasta jooksul (1934–41) igal õhtupoolikul kella viie paiku. Nad sõitsid kitsa uurdeni, pöörasid ümber ja tagurdasid servani. Veokid olid värvitud siniroheliseks, furgoonil polnud aknaid. Külgedele oli suurte tähtedega kirjutatud VORST või LIHA, vahel ka KONDIITRISAADUSED. Kui auto oli tagurdanud kitsa oru servani ja seisma jäänud, avati tagaluuk. Furgoon oli laipu täis. Kaks NKVD ohvitseri mundris meest, kummisaapad jalas, pikk mustkollane kummipõll ees ja pikad küünarnukkideni ulatuvad kummikindad käes, haarasid laiba peast ja jalgadest ning heitsid jäärakusse. Kaks sõdurit ootas labidatega all, et mulda peale kühveldada. Laibad olid alasti võetud. Kõigil oli peas kuuliauk – väike haav kuklas, suur ees. Ohvrid olid maha kõmmutatud selja tagant.

Timukad said alkoholi juua kui palju tahtsid. Tavaliselt olid nad purjus, vahel ei püsinud jalulgi. Viina visati ergutuseks ka pärast

tööd. 1990. aasta juulis teatas KGB, et massihaudu leidub ka Moskva Donskoje ja Vagankovskoje kalmistul.

Ka Kuropatõs, 10 km Valgevene pealinnast Minskist, leiti suur hukkamispaik. Seal mõrvati vähemalt 102 000 inimest, nende hulgas palju naisi. Tunnistajate jutu järgi algas hukkamine õhtuti ja kestis öö läbi. Timukail oli seljas NKVD munder. Tunnistaja Mikolai Karpovitš nägi, kuidas inimesed seisid ühe massihaua ees, suu ja silmad kinni seotud. Et kuule kokku hoida, püüdsid timukad maha lasta kaks inimest ühe lasuga. Hukati iga päev aastast 1937 kuni juunini 1941. Kuropatõ metsa lähedal elavad inimesed kuulsid pauke ja vangide meeleheitlikke palveid ja halinat. Minski ümbruses oli vähemalt viis sellist hukkamispaika, kus timukad töötasid mitmes vahetuses. Mundris NKVD-mehed käisid laupäeva õhtuti kella 23 paiku Kuropatõ külas tantsu löömas. Sealkandis kaevati hiljem lahti rohkem kui viiskümmend massihauda. Talvel oli Kuropatõsse viidavad vangid vaguneist välja käsutatud, 20-kraadises pakases voolikutest jääkülma veega üle valatud ja siis vaguneisse tagasi aetud. Hommikuks olid vaid vähesed elus. Külmunud laipadelt löödi pead kirvega otsast. Kuropatõs maeti ohvrid ühishauda. Ellujäänud tapeti haua serval.

Boriss Berman inspekteerib vange Valge mere kanali ehitusel.

Ligi 300 000 ohvrit leiti mahajäetud kullakaevandusest Tšeljabinski lähedal, teatas Kesktelevisioon 12. septembril 1989. See oli suurim massihaud. Kiievi külje all Bõkovnja metsas tapsid kommunistid aastail 1937–41 kuni 250 000 rahvavaenlasteks tunnistatud inimest. Enamik oli tapetud kuklalasuga, kuid paljud mürgitatud suitsuga. ("Dagens Nyheter", 25. märts 1989.) Varem nimetati seda paika "fašismiohvrite hauaks", kus olevat olnud ka rohkesti juutide laipu. See bluff selgus alles kommunismi kokkuvarisemisel.

Kõige jubedama terrori aastal, 1937-ndal, ei tulnud NKVD enam toime hukkamisega ainult kuklalasu abil, vaid ohvreid hakati transpordiautodes, nn dušegubkades, surnuks gaasitama. Selle meetodi võttis kasutusele juudi tsekist D. Berg. Gaasiga tapeti ohvreid keldreis juba Lenini ajal. Endastmõistetavalt tekitas NKVD mainimine inimestes hirmuvärinaid.

NKVD oli välminud ka tõhusa öördussüsteemi. Igaüks, kes "paljastas" mõne "rahvavaenlase" sai nahktagides NKVD-komissaridelt suure summa raha.

Läänemaailmas leiti, et kõik on kõige paremas korras. Kohtuspektaakleid pooldas eriti entusiastlikult USA suursaadik Joseph Davies Moskvas. Ta teatas riigisekretärile, et materjal tõestas "väljaspool igasugust kahtlust", et süüdimõistmine reeturluses on õigustatud. Ta ülistas nii trükisõnas kui ka diplomaatilistes aruannetes nõukogude kohtusüsteemi sääraste superlatiividega, et talle anti Lenini orden. ("Stalini-aegset puhastustööd uuritakse uuesti", "Svenska Dagbladet", 7. oktoober 1990.) Olukorra paljastusi peeti ameerika ajakirjanduses laimuks.

Lääne vaatlejad olid täiesti rahul ka juudi peaprokuröri Andrei Võšinskiga, kes tavatses oma süüdistuskõned lõpetada hüüdega: "Laske hullud penid maha!" Taani kommunistlik kirjanik Martin Andersen-Nexø kirjutas: "Prokuröri süüdistuskõne oli eriti veenev ja kohtuotsus täiesti õiglane!"

Briti dramaturg ja fabiaan George Bernard Shaw lükkas viited kommunistide metsikusle tagasi seletusega, et primitiivne Vene-

maa vajas jõuvõtteid kõrgemalt poolt. Tema väitel on teatud rahvail õigus hävitada soovimatut elementi. Pärast Nõukogude Liidu külastamist 1931. aastal esitas ta Stalini koguni Nobeli rahuauhinna saamiseks. ("Svenska Dagbladet", 13. september 1991.)

Stalin ei halastanud isegi mitte oma lähedastele seltsimeestele, kui ta end ohustatult tundis. Nii nõudis rahvakomissar Grigori (Sergo) Ordžonikidze Stalinilt 16. veebruaril 1937 massiterrori lõpetamist: "Sa oled hull, nüüd tean ma seda..." 18. veebruaril saatis Stalin tema koju tšekistid nõudega, et ta ennast ise maha laseks, kui ta ei taha surra NKVD keldris. Ordžonikidzel polnud valikut. Ametlikult pani ta toime enesetapu. Stalin valas krokodillipisaraid. (Abdurahhman Avtorhhanov, "Võimu tehnoloogia". Frankfurt am Main, 1976. Lk. 422.)

Ka teine vana kommunist Raskolnikov protestis. Ta oli jäänud välismaale, kust saatis peasekretärile kirja: "Teid, seltsimees Stalin, tuleks näljahäda põhjustajana, kahjurina, revolutsiooni reeturina ning intelligentsi, sõjaväe ja teaduse timukana kohtu alla anda!"

Stalin jätkas oma "perestroikat". Tollal muutus üha tülikamaks Nikolai Ježov, tuntud joodik, kes tarvitas ka uimasteid. Kui Stalin pidi uut terrorijuhti otsima, oli tal valida Ježovi ja Beria vahel. Valik langes Ježovile, kes jäi talle meelde Keskkomitee ühelt koosolekult, kus ta Sokolnikovile (Brilliant) näkku lõi. See Ježovi argument meeldis Stalinile. Nii tõusiski Ježov Stalini lähimate kaastööliste hulka. Ent Ježov pidas Beriat endale ohtlikuks. NKVD ülemana hakkas ta koguma Beria kohta kompromiteerivaid andmeid. Lisaks püüdis ta Kaganovitšit välja pukseerida. Beria sai sellest "džunglitelegraafi" kaudu teada, lendas kohe Moskvasse ja kandis asjast Stalinile ette. Stalin moodustas komisjoni, kes tegi kindlaks, et Ježovi arvates oli parteitippu jäänud kõigest kaks ausat kommunisti – Stalin ja Molotov, muidugi peale Ježovi enese. 1938. aasta juulis Ježov vallandati ning temast sai hoopis veeteede ülem. Panuse eest Stalini-vastase vandenõu paljastamisesse määrati Lavrenti Beria (ema poolt juut) siseasjade rahvakomissariks ning hiljem ka NKVD ülemaks. Marssal Georgi Žukov nimetas

teda "jõledaks inimeseks". Ta oli märgatavalt hullem kui Jagoda ja Ježov kahe peale. Beriast sai Stalini ja Kaganovitši asendamatu käsilane.

Beria panus

Stalin tundis erilist huvi UFO-nähtuse vastu. Beria pidi selle mõistatuse kohta materjali koguma. Stalinit huvitasid ka teised müstilised ilmingud. Tal oli väga hea meel, kui ajal enne Teist maailmasõda tuli Poolast tema poole üle juudi astroloog ning selgeltnägija Wolf Messing, kes oskas kaks aastat varem öelda, et Hitler võidetakse 1945. aasta mais.

Stalin hakkas Beriat usaldama, sest too oli päästnud ta Ritsa järve ääres Abhaasias korraldatud atentaadist. Stalin ja Kaganovitš lasid Berial Ježovi 1. aprillil 1940 naljaviluks hukata, sest too oli "kodanikke põhjusetult karistanud". Sellest teatas nõukogude ajakiri "Ogonjok" veebruaris 1988.

Kõigepealt leevendas Beria vangilaagrite režiimi. Piinamine lõpetati. Samas hakkas ta hukkama vanu tšekiste. Ta võttis tööle uusi, kes võistlesid omavahel inimeste vangistamises ja hukkamises. Tema tähtsaim tšekist oli kindral Leonid Reichman.

Beria vihkas lapsi. Ta saatis neid raskele orjatööle. Oktoobris 1940 interneerisid tema tšekistid kuni miljon 14–17-aastast last. NKVD üksused olid paljudes Venemaa linnades need lapsed röövinud, läkitades nad kohe orjalaagreisse, kus enamik suri alatoitluse ja ränga töö tõttu. 1943. aastal kogusid tšekistid juba kaks miljonit last.

Beria kuritarvitas oma võimu ka naiste voodisse saamiseks. Ilusaid tüdrukuid rööviti miilitsaautodega. Beria vägistas nad, misjärel lasti nad maha ja maeti tema erapalee aeda. Noorte naiste skeletid avastati sellest aiast 1993. aasta märtsis. ("Dagens Nyheter". 6. aprill 1933.) Beria laskis kinni võtta ka poisse, keda ta siis vägistas ja tappis.

Teise maailmasõja kasutas Beria juhust, et oma roimad natside kaela ajada. Ta lasi vangistada 20 miljonit inimest ja saatis nad orjalaagreisse.

Nõukogude Liit kaotas Teise maailmasõja päevil vähemalt 32–45 miljonit inimest. Ajaloolane Nikolai Tolstoy väidab, et enamiku neist (ilmselt 20 miljonit) mõrvas Beria. Kõik need ohvrid aeti sakslaste kaela. Beria oli sõja ajal rajanud terroriorganisatsiooni SMERŠ ("Surm spioonidele!"). Need timukad olid oma tegude üle sedavõrd uhked, et lasid hukkamisi filmida. Režissöör Stanislav Govoruhhin on kasutanud mitu säärast lõiku oma filmis "Meie kaotatud Venemaa": SMERŠ poos "rahvavaenlasi" üles ja seejärel aplodeeris. Hulk inimesi sattus ka erilaagreisse, mida nimetati TšSIRiks. Seal hoiti kinni isamaa reeturite peresid. Reetureiks arvati ka kõik sõjavangid. Aastail 1941–42 võeti ju vangi miljoneid sõdureid. Suur osa neist suri nälga, sest Kaganovitš ja Beria olid Stalini nimel keelanud Rahvusvahelisel Punasel Ristil neid toiduga varustamast. Imelikul kombel kuulas Punane Rist sõna.

Stalin, Kaganovitš ja Beria lasid Leningradi toiduvarud hävitada vahetult enne blokaadi – taheti vabaneda võimalikult paljudest peterburlastest, tegelikkuse tülikaist tunnistajaist. Et toidulaod purustasid tõesti omad väed, kinnitas ka endine peterburlane Ljudmila Grünberg. Nälga suri üle miljoni inimese.

Lavrenti Beria.

Naftali Frenkel oli üks julmaid laagriülemaid.

Julma terroristliku panuse eest sõja ajal määrati Beria marssaliks. Siseasjade rahvakomissarina asendas teda 1945. aastal Viktor Abakumov. 1946. aastal nimetati Beria aatomikomisjoni esimeheks. Ministrite Nõukogu esimehe asetäitjana jätkas ta terrorit ka pärast sõda. "Kontrrevolutsionääride" vastu sihitud kampaania ja 1949.–52. aasta maareformi aegu hukati tagasihoidlike arvestuste järgi vähemalt viis miljonit inimest. ("Svenska Dagbladet", 27. november 1988.) Selle massimõrva korraldasid põhiliselt Kaganovitš ja Beria.

Ordžonikidze oli hoiatanud Stalinit, et aastail 1918–20 oli Beria mussavatistide (kodanlik-natsionalistliku liikumise) agent Bakuus. Mussavatistide luure oli inglaste kontrolli all. 1919. aastal töötas Beria inglaste heaks. Stalin ei hoolinud nendest süüdistustest, sest Beriast oli hiljem saanud NKVD topeltagent. Kõik, kes söandasid seda meelde tuletada, said hukka. Just seepärast hukati tervishoiuasjade rahvakomissar Grigori Kaminski. Mõne ajaloolase teatel oli Beria Stalini homopartner.

Ka Stalin ise oli olnud tsaaripolitsei poliitosakonna ohranka agent. 22. märtsil 1901 kaotas ta Tiflisis töö meteoroloogia-assistendina. Kättemaksuks hakkas ta nuhiks. Stalin oli kirjutanud

ohranka ülemale Vissarionovile palju raporteid. 1906. aastal võeti ta koos teiste bolševikega kinni, kuid paar tundi hiljem vabastati. Aga kui Stalin tahtis lahti saada konkureerivast agendist Roman Malinowskist, saadeti ta ise Siberisse. Saksamaal sõjavangist vabanemise järel lootis Malinowski Venemaale naasta. Lenin andis talle isikupuutumatustõendi, mis aga konfiskeeriti piiril. 5. novembril 1918 peeti Lenini juuresolekul Malinowski üle tribunal ja ta lasti nuhkimises süüdistatuna maha.

Aprillis 1940 lasksid Stalin, Kaganovitš ja Beria hukata 21 857 Poola kodanikku. Rohkem kui 4000 Poola ohvitseri (paljud juudi päritoluga) hukkamise Katõnis avalikustasid sakslased. Massihauad oli Katõni metsast leidnud Ivan Krivozertsev, kes sellest ka sakslasi informeeris. Ent keegi ei tahtnud kuulda natside ütlusi, et see oli kommunistide roim. Nõukogude Liit ajas ju süü sakslaste kaela, ehkki laipadest oli avastatud Nõukogude kuulid. Alles 14. oktoobril 1992 andis Vene valitsus Poola presidendile Lech Walesale üle koopia dokumendist, milles Stalin koos Molotovi, Kaganovitši, Kalinini ja teistega käskis ohvitserid hukata. See pole sugugi üllatav, et juudi tšekistid hävitasid ka juudi ohvitsere (teiste hulgas langesid Abram Engel, Samuel Rosen, Isaak Gutman, Isaak Feinkel), kes olid teeninud Poola armees. Vanas Testamendis on ju öeldud, et Jahve on halastamatu ka oma "väljavalitud rahvale" (Joosua 24:19). Neid peeti reetureiks!

USA president Franklin D. Roosevelt ja Briti välisminister Anthony Eden keelasid selle massimõrva kohta andmeid avaldamast. Ametlikult väitis president Roosevelt, et Katõn oli Saksa vandenõu. "Seda teemat tuleb vältida!" nõudis Winston Churchill oma ministreilt. Stalinile ta kinnitas, et teeb kõik temast sõltuva poola pagulaslehtede vaigistamiseks Londonis. "Ameerika Hääl" ei tohtinud isegi 1970. aastail rääkida, et kommunistid olid tapnud Poola ohvitserid. Tsenseerimise eest kandis hoolt Euroopa osakonna ülem Hans Holzapfel.

Nüüd teame täpselt, mis juhtus. Massimõrvu alustati aprillis 1940. Talvemundreis Poola ohvitserid viidi otse rongilt 30–40

kaupa hukkamispaika. Seejärel tulistati neile ühekaupa massihaua äärel kuklasse. NKVD jätkas veretööd ligi kuus nädalat, iga päev. Ühtekokku leiti 4143 Poola ohvitseri laibad (dokumentide järgi hukati Katõni metsas 4421 inimest). Kõik, kelle isik õnnestus kindlaks teha, olid olnud Kozielski vangid. Starobielski (Harkov) ja Ostaškovi (Kalinin) laagreis istunud vangid mõrvati mujal. Noid oli ühtekokku 10 131 (3820 + 6311). Lisaks hukati Ukrainas ja Valgevenes veel 7305 Poola kodanikku. Toimikutele oli kirjutatud: "Mitte iialgi avada!"

Kaganovitš lasi rajada ehtsad orjalaagrid ahelavangidele. Tähtsaimate juudi soost laagriülemate (Aaron Soltz, Naftali Frenkel, Jakov Rappoport, Semjon Nahhimson, Jakov Moroz, Abramson, Pliner, Matvei Berman, Simon Firin, Biskon, Finkelstein) hulgast tehti etteheiteid Koganile ja Bermanile nende mannetuse tõttu. Nad hukati 1938. aastal ja asendati teiste juutidega.

Kaganovitši panus Iisraeli riigi rajamisse oli samuti oluline. 1947. aasta mai algul teatas Moskva, et Palestiina tuleks poolitada araabia ja juudi riigiks. Nagu nähtub dokumentaalvõtteist, marssisid sionistlikud juudid Palestiinas ringi ja laulsid Internatsionaali. Astroloogiliselt rehkendati välja uue riigi rajamise perfektne aeg. Taheti saavutada astroloogilist edu nii juhtidele kui ka alamatele. Iisraeli riik kuulutati välja 14. mail 1948 kell 16.37. ÜRO Peaassamblee oli vastava otsuse vastu võtnud juba 29. septembril 1947.

Poolast pärit esimene Iisraeli president Chaim Weizman teadis, et kõige paremaid relvi saaks Tšehhoslovakkiast. Tolle riigi kodanlik valitsus keeldus neid juutidele müümast. Asi korraldati nõnda, et veebruaris 1948 loovutasid vabamüürlassotsialistid Prahas võimu kommunistidele, Nõukogude Liidu agentidele. Eestvedaja oli kommunist Klement Gottwald. 1948. aasta suvel, pool aastat pärast riigipööret, hakkasid Lääne-Euroopa (sealhulgas Rootsi) lendurid vargsi vedama relvi kommunistlikust Tšehhoslovakkiast uude Iisraeli riiki. Initsiaator oli David Ben-Gurion. Stalin ja Kaganovitš olid korraldanud, et relvi hakkas tarnima üks

ameeriklaste lennukompanii. Praha lähedal salalaagris koolitasid Ameerika instruktorid Iisraeli lendureid. (Anders Persson, "Rootslased aitasid Stalinit". "Dagens Nyheter", 23. detsember 1990.) Relvad olid tehtud aastail 1944–45 natslikule Saksamaale ja mõeldud inglastevaenulikele araablastele. Laskemoon, mida hiljem kasutati araablaste vastu, oli varustatud haakristi ja araabia kirjadega. Ka Isaac Deutscher möönis, et Stalin läkitas Palestiina juutidele toetust ja tõhusat materiaalset abi. ("Ebaehtne juut". Stockholm, 1969. Lk. 99.)

1949. aastal pööras Stalin sionistlike juhtidega tülli. Tema psüühilised häired olid süvenenud. Juba novembris oli ta alustanud kampaaniat "kosmopoliitide" vastu. Ta pidas vajalikuks juute jälitada ja sioniste sõimata. Stalin lasi 18. jaanuaril 1949 vahistada juudi kirjaniku Samuil Persovi, kes hukati 23. novembril 1950. Sama saatus tabas Samuil Gordonit, kes tapeti 21. juulil 1951. Augustis 1952 hakkas Stalin jälitama kõikvõimalikke juudi soost kultuuritegelasi. 12. augustil 1952 vangistati 24 juudi kultuuritegelast, sealhulgas jidišis kirjutavaid kirjanikke. 23 neist hukati. Samal õhtul kadus jäljetult 217 juudi kirjanikku, 108 näitlejat, 87 kunstnikku ja 19 muusikut. Teiste hulgas mõrvati kirjanikud David Bergelson, Fefer Itsik ja David Hofstein. Seejärel hakkas Stalin juudi elemendist puhastama riigiaparaati peale Nõukogude Liidu ka marionettriikides. Palju on räägitud 1952. aasta sügise Praha protsessist, mil kohtu alla olid antud Rudolf Slanski (õieti Salzmann), Vlado Clementi ja teised.

Stalini mõrvamine

Juhtivad juudid muutusid rahutuks ja asusid kasutusele võtma vastumeetmeid. Neil õnnestus oktoobris 1952 vallandada Stalin peasekretäri ametikohalt. ("Entsüklopeediline teatmeteos". Moskva, 1955, 3. köide, lk. 310.) See fakt on maha vaikitud kõikides Stalini elulugudes. Lai avalikkus pole sellest juutide kätte-

maksust iialgi kuulnud. Keskkomitee esimeseks sekretäriks valiti Georgi Malenkov, kelle isa Maksimilian oli juut. Nõukogude hilisemates entsüklopeediates pole selle kohta mingeid andmeid. Stalin jäi Keskkomiteesse tavalise sekretärina. Aga peaminister (Ministrite Nõukogu esimees) oli ta endiselt.

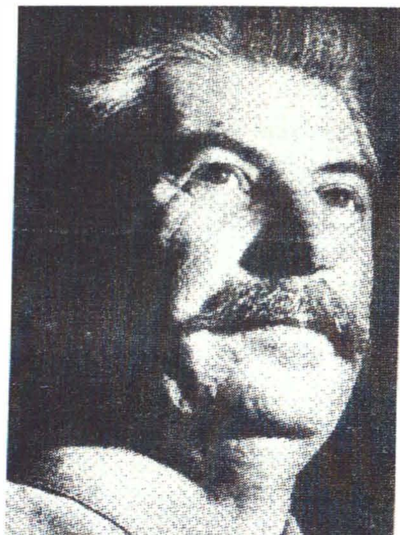
Stalin lasi käiku vastuaktsioonid. 7. novembril 1952 vangistati juudi arstid professor Boriss Kogan, professor J. Rapoport, A. Feldman, Miron Vovsi, Aleksandr Grinstein, Jakov Etinger ja teised. Neid süüdistati Poliitbüroo kahe vene rahvusest liikme Andrei Ždanovi ja Aleksandr Štšerbakovi surmamises. 1. septembril 1948 oli "Izvestija" teatanud, et Ždanov on haiglas surnud. Nüüd väitis Stalin, et juudi arstid olid siin kaasosalised. Nad olevat pannud Ždanovile, kes oli krooniline alkohoolik, vale diagnoosi ja varjanud tema eest südamekahjustuse sümptoome. Nagu Stalin väitis olnud noil juudi arstidel kavatsus tappa teisigi Poliitbüroo vene liikmeid sionistliku organisatsiooni "Joint" nõudel. Säärase ütluse oli andnud professor Miron Vovsi. (Abdurahhman Avtorhhanov, "Stalini surma mõistatus". Frankfurt am Main, 1981. Lk. 182.) Eeldavasti oli see Stalini väljamõeldis. Ent kui Stalin süüdistas Trotskit Saksa agendina, arvasid kõik, et ta valetab. Dokumendid Lääne arhiivides kinnitavad, et see oli tõesti nõnda.

Rahvusvaheline sionistlik organisatsioon *Joint Distribution Committee* rajati 1914. aastal. Taheti tegelda globaalsete majandusküsimuste ja propagandaga juutkonna hüvanguks. Organisatsiooni juhtkond, kuhu teiste hulgas kuulus Paul Warburg, tegutseb New Yorgis. *Jointi* esindajad töötavad varjatult kõikides riikides. Nõukogude Liidus oli organisatsioon ametlikult tegev aastani 1938. *American Jewish Joint Distribution Committee* esimees oli illuminaat Felix Warburg, nagu selgub teatmeteosest "Encyclopaedia Judaica"...

Beria hakkas intrigeerima, et lahti saada Stalini vene arstist Vladimir Vinogradovist. Ta ütles Stalinile, et professor Vinogradov olevat tal soovitanud tervislikel põhjusil igasugusest tegevusest loobuda. Raevunud Stalin röögatas: "Pange ta ahelaisse!"

Stalin jätkas kiirustades juudi kaastööliste likvideerimist. Teiste hulgas oli ta ohvriks valinud Lev Mehhlise, kellest ta varem oli teinud "Pravda" peatoimetaja. Ta kahtlustas, et Mehhlis on vangistatud juudi arstidega kuidagi seotud. Stalin komandeeris ta Saraatovisse, kus ta salahiljukesi vahistati ja Moskvasse toimetati. Lefortovo vangla haiglas andis ta vangistatud juudi arstide vastu hulga tunnistusi. 13. veebruaril 1953 Mehhlis suri. Ta maeti Punasele väljakule, kuhu Stalin ei tulnudki krokodillipisaraid valama. ("Stalini surma mõistatus", lk. 197.)

13. jaanuaril 1953 avaldas Stalin artikli juudi mõrvararstidest. Siit selgus Stalini järgmine eesmärk – puhastada Poliitbüroo juutidest ja nendest, kellel on juudi omaksed (naised). Poliitbüroo üheteistkümne liikme hulgas oli alles veel kaks juuti (Kaganovitš ja Beria), peale Stalini ja pooljuut Malenkovi oli neljal vene liikmel juudi sugulasi (Molotov, Hruštšov, Andrejev ja Vorošilov), nagu avalikustas ajaloolane Avtrohhanov. Tal oli kavatsus moodustada uus, laiendatud Poliitbüroo, mis koosnes venelastest.

Jossif Stalin.

Nüüd hakkasid juhtivad juudid tõsiselt muretsema. Nad mõistsid, et Stalin võis veelgi kaugemale minna. Ka Lazar Kaganovitš otsustas Stalinist lahtisaamiseks organiseerida vandenõu. Ta kutsus Poliitbüroost Kliment Vorošilovi villasse Žukovkasse veel Nikolai Bulganini ja Vjatšeslav Molotovi ning tegi neile ettepaneku tappa Stalin oma, st Kaganovitši õe Roza kaasabil (Stalini abikaasa ja ühtlasi arst), kasutades tablette, mis kutsuvad esile verevalumi ajju. Vandenõulased otsustasid Stalini tabletid välja vahetada teiste vastu, mida Molotov nimetas rotimürgiks. Kõik olid Kaganovitši ettepanekuga nõus. (Stuart Kahan "Kremli hunt". Stockholm, 1988. Lk. 268–269.)

Ka Beria tundis end ohustatuna (Stalin oli kavatsenud temast lahti saada) ja välmis plaani, mille ta nimetas "Mozartiks". Beriaga lõid kampa Hruštšov, Malenkov ja Bulganin. Kõik ootasid vaid sobivat hetke.

Stalin aimas midagi teoksil olevat. Ta mõistis, et ta pole enam juutidele kasulik. Veebruari lõpus teatas ta Keskkomitee presiidiumile, et juudi arstide protsess toimub märtsi keskel. Samas kasutas ta juhust tutvustada oma uue dekreedi kavandit, mille alusel ta kavatses kõik juudid küüditada Kesk-Aasiasse. Bulganini sõnul taheti juudid vedada ka Birobidžani. Kaganovitš ja Molotov protestisid. Stalin ei hoolinud tagajärgedest, tal oli juutidest villand. Kõigest sellest rääkis Keskkomitee sekretär Panteleimon Ponomarenko välismaa ajakirjanikele 1956. aastal, mil ta oli ühtlasi Nõukogude Liidu suursaadik Poolas. ("Stalini surma mõistatus", lk. 228)

Vandenõulased ei võinud enam oodata: Nõukogude Liit varisenuks kokku, kui dekreet oleks teoks tehtud. Paar päeva hiljem, 1. märtsi õhtul hakkasid Stalini ihukaitsjad Pjotr Lozgatšov ja Mihhail Stratostin Kuntsovo villas, 84 km Moskvast eemal, halba aimama, sest Stalin polnud kogu päeva vältel end näidanud. Aga nad pelgasid omal algatusel tema tuppa astuda. Lõpuks võttis Lozgatšov julguse kokku ja avas ukse. Ta leidis Stalini lebamas söögilaua juures põrandal, küünarnukk veidralt vaibale toetumas.

Stalini kõrval vedelesid taskukell ja "Pravda". Ta oli meelemärkusel, kuid kaotanud kõnevõime.

Stratostin teavitas kohe Georgi Malenkovi, partei peasekretäri, kes andis talle nõu ka Beriale helistada. Beria aga ei tahtnud, et teised saaksid Stalini haigusest teada. Ta ilmus koos Malenkoviga kohale kell kolm hommikul. Ühtki arsti ei tulnud. Nad kuulasid veidi aega Stalini valju norskamist. Siis pöördus Beria Lozgatšovi poole: "Kas püüad paanikat tekitada või? Kas sa ei näe, et seltsimees Stalin magab sügavalt?"

Alles 2. märtsil poole kaheksa paiku ilmus kohale Hruštšov. Varsti saabusid ka esimesed arstid. Beria oli hoolt kandnud, et Stalin ei saaks 12–13 tunni vältel mingit ravi. Ööpäev hiljem suri Stalin ajurabanduse tagajärjel. Surmateatega otsustati oodata, mistõttu ametlikuks surmaajaks märgiti 5. märts, nagu on avalikustanud Igor Bunitš.

Oma panuse eest sai Beria Nõukogude Liidu siseministriks. Ühtlasi püüti maksku mis maksab taaskehtestada juutide täielik võim. Stalin oli tõesti lootnud sellest lahti saada, sest ta ei usaldanud enam äärmusjuute. Nii oli P. Pospelov (õieti Fiegelson) tegutsenud aastail 1940–49 kommunistliku partei peaideoloogina. Stalin lasi aga Pospelovi vallandada ja määras ta Marxi-Engelsi-Stalini instituudi direktoriks. Selleltki kohalt vallandati ta 1952. aastal.

Beria andis kähku käsu vangistatud juudi kultuuritegelased ja arstid vabastada, tühistades neile esitatud süüdistused. M. Rjumin ja teised tšekistid, kes olid tegelnud juhtivate juudi arstide süüasja eeluurimisega, hukati 1954. aastal. Professor Boriss Kogan oli ju olnud tähtis bolševistlik juht, kes oli Volõõniale nõukogude võimu kaela toonud. ("Aja Pulss" 1988, nr. 9, lk. 28.)

Võimuvõitlus pärast Stalini surma

1953. aasta 6. märtsi ja 27. juuni vahel – 113 päeva vältel – juhtisid Nõukogude Liitu üksnes juudid eesotsas Lavrenti Beriaga.

Ta sundis Georgi Malenkovil 14. märtsil 1953 lahkuma parteijuhi kohalt. "Pajats" Nikita Hruštšov määrati parteijuhi kohusetäitjaks. Partei oli ilma ametliku juhita kuni septembrini 1953, mil Keskkomitee pleenum kinnitas Hruštšovi seisundi. Malenkovist lahtisaamisel abistasid Hruštšovi Kaganovitš ja Molotov. Olgu öeldud et see periood polnud sugugi nii hull, nagu Hruštšov tagantjärele püüdis väita. Senitundmata dokumendid kõnelevad selget keelt. Neid tutvustas ajaloodoktor Boriss Starkov oma artiklis "Lubjanka marssali 100 päeva ehk kas Lavrenti Beria oli reformaator?" ajalehes "Fontanka" (Peterburi) 9. novembril 1993.

Beria 23. märtsi määruse alusel vabastati üle miljoni poliitvangi. Tal oli kavas reformida GULAGi süsteem. 16. juunil 1953 tegi ta ettepaneku likvideerida sunnitöö, sest pidas seda ebaefektiivseks ja perspektiivituks. Ühtlasi soovitas ta uuesti üle vaadata iga kohtuasi, kus inimesi oli süüdistatud kontrrevolutsioonilises tegevuses. Beria tahtis rehabiliteerida kõiki, tehes ettepaneku süütutele kannatanutele välja maksta hävitis. Ta tahtis vabastada ka küüditatud.

See polnud veel kõik. Seoses võidupäeva rongkäiguga 9. mail 1953 keelustas Beria kommunistlikud loosungid. 27. mail tegi ta ettepaneku lõpetada sotsialismi ülesehitamine Saksa Demokraatlikus Vabariigis ning lasta Saksamaal ühineda kodanlikul alusel.

Nõukogude Liidu jaoks oli tal siiski mõned täiesti vastuvõtmatud plaanid. Nii soovis ta Baltikumi lääneriikidele tagastada. Iseseisvas "rahvademokraatlikus" Eestis pidi peaministriks saama KGB agent Georg Meri (Eesti endise presidendi Lennart Meri isa). Hruštšov rääkis esimesena Beria plaanidest Baltikum vabastada. 12. juunil andis Beria käsu, et venelased Balti vabariikidest Venemaale tagasi pöörduksid ja annaksid võimu kohalikele jõududele üle. Seda käsku hakati kohe täitma.

Stalini isiku kultust hakkas esimesena sajatama Beria. Oli hämmastav avastada paljudelt muudatusettepanekutelt ka Kaganovitši allkirja. Seejärel kutsus Beria Bulganinit ja Hruštšovi üles võimu haarama. Nood otsustasid koos Malenkoviga Beria reformi-

kavad nurjata, sest need ajasid parteiaparaadile kabuhirmu peale. Beria tuli vangistada.

Beria arreteerimist Poliitbüroo istungil 27. juunil 1953 juhtis marssal Georgi Žukov. Kohus Beria ja tema kuue lähema kaastöölise üle toimus 18.–23. detsembrini 1953. Kõik mõisteti surma ja hukati kohtuotsuse väljakuulutamise päeval, 23. detsembril.

Beriat aitas likvideerida Lazar Kaganovitš, kes oli väga pettunud, et kommunistliku partei uueks juhiks valiti Nikita Hruštšov. Lihtsa kaevurina alustanud peaaegu harimata Nikita oli olnud Kaganovitši õpilane ja alluv. Ta oli abielus juuditar Nina Gorskajaga. Hruštšov käskis 28. aprillil 1953 arreteerida Stalini poja Vassili, sest too oli avalikult süüdistanud Poliitbürood oma isa mõrvamises. Vassili mõisteti kaheksaks aastaks vangilaagrisse (ettekäändena kasutati marssal Aleksandr Novikovi peale esitatud valekaebust), kuid vabastati varsti ja saadeti pensionile. Pool aastat hiljem leiti ta oma voodist surnuna.

Vladimir Solouhhin avalikustas, et aastal 1953 oli koonduslaagreis 12 miljonit vangi, Nõukogude armees teenis 8 miljonit sõdurit (nende olukord oli veelgi raskem), 30 miljonit põllutöölist pidi peaaegu tasuta töötama kolhoosides ja 40 miljonit rügas tööstuses.

Lazar Kaganovitš otsustas Hruštšovi kukutamiseks oodata sobivat hetke ja tulla võimule riigipöörde abil. Ta intrigeeris juba 1954. aastal, kuid Hruštšov laskis sõjaväeüksustel tappa teda ohustanud Moskva julgeoleku ladviku, vastuhakkajad aga lömastada tankidega. 1957. aastal üritas Kaganovitš koos Malenkovi, Molotovi ja mitme teise vandenõulasega võimu haarata, aga Hruštšovil õnnestus Lazar Kaganovitš ja tolle rühmitus purustada. Juunis 1957 paljastas Hruštšov parteipleenumil Kaganovitši. Ta ütles partei juhtkonnale, et Kaganovitš oli fabritseeritud süüdistustega saatnud hukatusse hulga juhtivaid parteifunktsionääre ja teisi teenistujaid. Hruštšov esitas ka tõendeid – Kaganovitši enda kirjutatud käsud kohtutele, tema ettepanekud NKVDle ja laimu sisaldavad telegrammid Stalinile. Lõpuks süüdistas Hruštšov

Kaganovitšit vähemalt 20 miljoni nõukogude inimese sihilikus mõrvamises.

Kaganovitš helistas parteijuhile, paludes armu: ta ei tahtnud, et parteijuht ta maha laseks. Hruštšov vastas: "Aga mida sa tahtsid minuga teha?" Karistuseks saadeti 64-aastane Kaganovitš Uraali mägedesse, kus temast sai Asbesti linnas asbestivabriku direktor. Molotov nimetati suursaadikuks Mongoolias. Kaheksa linna, mis kandsid Kaganovitši nime, sealhulgas Kaganovitš (Ternovsk), Kaganovitšibad ja Kaganovitšesk, said oma esialgse nime tagasi. Moskva metroo sai Lenini nime. Kõrgnomenklatuuri kuulujad olid saavutanud kokkuleppe üksteist mitte enam tappa.

Ent ühest kuriteost Hruštšov vaikis. 1946. aastal oli tekkinud probleeme ukrainlastega, sest nad jätkasid passiivset vastupanu. Ukraina kommunistliku partei esimese sekretärina oli Hruštšovil tõesti suuri raskusi. Tal soovitati ukrainlaste vastupanu murda kunstliku näljahädaga, aga ta ei tulnud toime. Seepärast Stalin vallandas ta 1947. aastal ajutiselt ja määras Kaganovitši partei tähtsaimaks meheks Ukrainas.

Kaganovitš käitus nagu alati tõhusalt. Uue näljakatastroofi ajal hukkus kaks miljonit inimest, ukrainlaste vastupanu murti. Stalin oli rahul. Läänemaailmas vaikiti see roim maha, aga ka hiljem polnud Lääne ajakirjanduses võimalik teatada, et see oli Kaganovitši metsikus, kõik aeti Hruštšovi kaela, kes ei olnud juut. Pärast seda inimsusvastast tegu andis Kaganovitš võimu Kiievis jälle Hruštšovile üle ja sõitis Moskvasse tagasi. Arusaadavalt ei tahtnud Hruštšov Kaganovitšit selle kuriteoga siduda.

See polnud ainus ühisroim. 1954. aasta septembri algul andis kõrgeim parteijuhtkond (Hruštšov, Malenkov ja Kaganovitš, kes tollal oli peaministri asetäitja) käsu 14. septembri hommikul katsetada inimeste peal aatomipommi. Laeng, mis pandi plahvatama maapinnast 500 meetri kõrgusel, oli trotüülekvivalendiga 40 000 tonni. Võrdluseks: Hiroshima hävitanud ja hetkega 80 000 inimest tapnud pommi võimsus oli 13 000 tonni. Nõukogude eksperiment toimus Uraali mägedes Totskoje küla lähedal Kuibõševi ja

Orenburgi linna vahel, Moskvast 970 km kagus. ("Izvestija", 14. august 1993.) Kommunistlikud võimurid tahtsid teada saada, kui kiiresti võiksid ründajad kiirguspiirkonda tungida. Juba 20 minutit hiljem sunniti plahvatuskohta, seega surma minema 44 000 sõdurit. Ei hoolitud ka tsiviilelanikest, sest neid ei hoiatatud, ei selgitatud välja tuule suunda. Radioaktiivne kiirgus oli kümme korda (50 röntgenit) suurem sellest määrast, mida ameeriklased pidasid tollal inimesele ohutuks. 45-kraadises palavuses oli võimatu kasutada gaasitorbikut. Tolles piirkonnas (lõhkamispaigast 150 km raadiuses) elas ühtekokku üle miljoni inimese.

Kannatanute hulgas oli kapten Juri Sorokin, kes pärast kommunismi kokkuvarisemist nõudis kohtu kaudu Venemaa kaitseministeeriumilt 52 miljonit rubla hüvitist. Marssal Georgi Žukov oli jälginud eksperimenti 25 km kauguselt punkris.

Kaitseminister Nikolai Bulganin leidis, et eksperiment õnnestus igati. Südametust ilmutati ka Teise maailmasõja ajal. Inglased pakkusid kommunistidele miinidetektoreid, kuid üks Nõukogude kindral vastas: "Meil ei ole neid vaja, meil on selleks otstarbeks olemas inimesed!" NKVD saatis poliitvange relva ähvardusel miinivälju "puhastama", nagu teatas ajaloolane Nikolai Tolstoy.

1957. aastal plahvatas tolles piirkonnas õnnetusjuhtumi tagajärjel teinegi tuumapomm. Siis evakueeriti 10 000 inimest.

Nõukogude aatomipommi valmistamiseks andis kaks ameerika juuti (Julius ja Ethel Rosenberg) koos oma juudi abilistega (Morton ja Sobel) nõukogude tippfüüsikuile (teiste hulgas juut Lev Landaule) kõik vajalikud teatmed. Pavel Sudoplatov, kes oli NKVD üks juhte, avalikustas 1994. aastal oma memuaarides "Eriülesanded", et koguni aatomipommi projekteerija, juut Robert Oppenheimer (varjunimi Staar), kelle vend oli kommunist, vahendas NKVD-le tuumasaladusi agent Elisabeth Zarabini kaudu. Stalin hoiti ameeriklaste töödega kursis alates 1942. aastast. Ta sai aatomipommi täiustamise käigust 286 raportit, millest tähtsaim (33-leheküljeline ettekanne koos pommi kavandi ja tuumareaktori fotodega) saabus septembris 1945. Too dokument kujunes Nõu-

kogude Liidu aatomiprogrammi aluseks. Raportite hankijate hulgas oli ka aatomifüüsik Klaus Fuchs. FBI-l oli reeturlus teada, aga ta ei sekkunud enne, kui andmed olid edastatud Moskvasse ning kommunistidel oli oma pomm olemas. Keegi polnud huvitatud tuumarelvaga ähvardades kommunismi likvideerima. Aatomiprojekti ülemaks määrati Beria.

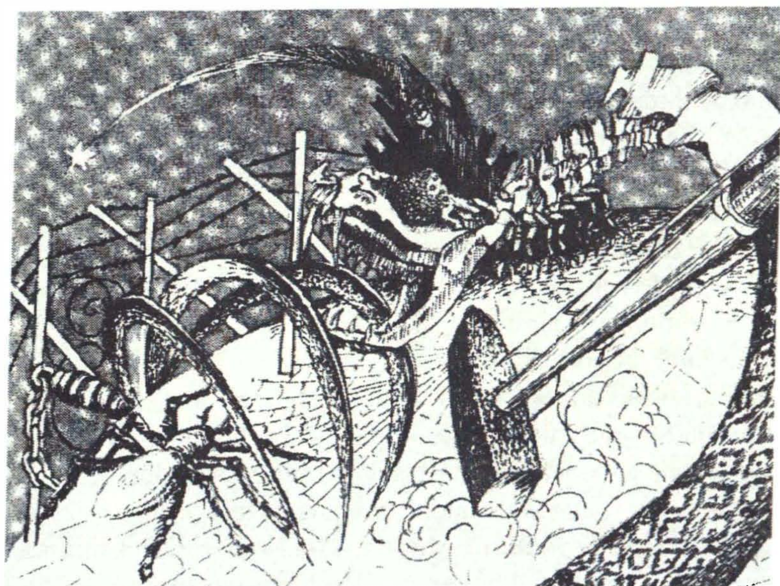
Alates 1949. aastast lõhati Semipalatinskis maa peal 116 aatomipommi, mille võimsus võis ulatuda kuni 150 kilotonnini. Lisaks lõhati 370 tuumalaengut maa all. Selles piirkonnas elab poolteist miljonit inimest. Kiirituse tagajärjel sai neist tõsiselt kahjustada 800 000. Neil on muu hulgas vigane pärilikkuskood. Iga kolmas laps sündis värdjana, vähihaigena või ilma immuunsuskaitseta. Teadlaste hinnangul pole uus põlvkond elujõuline. ("Dagens Nyheter", 23. veebruar 1992.)

Stalin oli kasutanud kõiki marksistlik-leninistlikke printsiipe, kindlustanud diktatuuri, kehtestanud ümberjaotuspoliitika, likvideerinud vabaturu, kaotanud eetika, alandanud haritlasi, õhutanud rahvaste klassivõitlust, üritanud välja juurida religiooni ja orjastanud kommunismi abil töölised, kes hakkasid korralikult töötamise asemel hoopis jooma. Aga rahvad ei tahtnud üksteisega seguneda, usklikud ei olnud nõus loobuma oma õpetustest ja põlluharijad ei sallinud kollektiivmajandeis töötamist (et nad olid sunnitud seda tegema, siis muutusid nad uskumatult laisaks).

Kommuniste tabas tagasilöök teise järel. Neil nurjus kõik, kuigi nad olid hävitanud tohutult inimesi, klassi- ja rahvavaenlasi, kes oleksid illuministliku ühiskonna ülesehitamist seganud. Lõpuks olid punapaharetid sunnitud mõistma, et nende süsteemil puudus igasugune seos tegelikkusega, nagu nende vastased olid kogu aeg väitnud. Ilma vabaduseta ja arenguvõimalusteta muutus *homo soveticus* täiesti kasutuks tööriistaks. Võimatu oli jätkata.

Oli ka kahetsejaid. Nii hakkas Malenkov vanaduses vene õigeusklikuks ning teda nähti Moskva äärelinna paljudes kirikutes. Tal oli paljugi eest andeks paluda. Malenkov suri 21. jaanuaril 1988 Moskvas 86-aastasena.

Kahetseva vähemiku hulka ei kuulunud Lazar Kaganovitš, kes suri 1991. aasta 25. juuli õhtul, olles 97-aastane. Tema enneolematult julmad meetodid ei viinud kuhugi. See on ränk õppetund kõigile, kes soovivad teiste eksimustest õppida.

ÜHENDRIIKIDE TOETUS NÕUKOGUDE LIIDULE

15. augustil 1871 kirjutas USA kindral, illuminaatide tähtsamaid juhte Albert Pike kirja Giuseppe Mazzinile, kes oli Euroopa nimekamaid kõrgmassoone ja illuminaatide juht, tutvustades jahmatavaid revolutsiooniplaane Venemaa jaoks.

Bolševike riigitüürile asumist sügisel 1917 korraldasid ja rahastasid Jacob Schiff, Paul Warburg, John Rockefeller, Franklin Vanderlip, John Pierpont Morgan juunior (kes oli andnud Leninile vähemalt miljon dollarit), William Averell Harriman USAst, Max Warburg ja Aleksander Parvus Saksamaalt, vabamüürlaste suurmeister ja pankur Alfred Milner Inglismaalt, perekond Rothschild Prantsusmaalt ja Inglismaalt ning teised. On iseloomulik, et Nõukogude impeeriumi kohal hakkas lehvima Rothschildide sugukonna punane plagu. Kommunistliku režiimi sümboleid oli rahvusvahelise vabamüürluse pentagramm – viisnurkne kujund, mis pärineb kaldea nõidade musta maagia tseremooniatelt.

Sellest, kuidas bolševikud tegelikult võimule upitati, on aastate vältel kirjutatud hulk raamatuid. Üks kaalukamaid teoseid on USA majandusdoktori Antony Suttoni ”Wall Street ja bolševistlik revolutsioon”. Hämmastav on ka ajaloolase Gary Alleni 1971. aastal ilmunud paljastusraamat ”None Dare Call it Conspiracy” (”Keegi ei söanda seda nimetada konspiratsiooniks”).

Kommunistide intensiivne toetamine jätkus ka hiljem, sest muidu poleks nad kuidagi sadulas püsinud. Rahvusvaheline finantseliit tahtis neid aga iga hinna eest võimul hoida, kuigi ametlikult oli nõukogude võimu vastu variserlikult välja kuulutatud kaubandusembargo.

Niisuguse totaalse riikliku kontrolliga süsteem poleks suutnud ilma välistoetuseta kuigi kaua eksisteerida. Sellele oletusele võib leida kinnitust varasemastki ajaloost. Hani õukonna kõrgametnik Wang Mang usurpeeris Vana-Hiinas 8. aastal m.a.j. võimu ja kuulutas end aasta hiljem keisriks. Ta üritas radikaalsete reformidega, mis paljuski meenutasid sotsialiseerimist, kehtestada riigi kontrolli majanduse üle. Keskvõimu tugevdamisel ilmutas ta erilist idamaist karmust. Keiser Wang Mang riigistas maavaldused, kaotades maa müügi või ostu võimaluse, ja keelustas ka orjakaubanduse. Riigi siseolukord halvenes katastroofiliselt. Aastal 17 sai talupoegadel hukatuse äärele aetud ühiskonnast villand ning nad alustasid ülestõusu, et Wang Mang kukutada. See õnnestus. Wang Mang hukati kui hull peni.

Ka äärmusjuutide hullumeelsus Venemaal oleks purustatud, kui rahvusvaheline finantsklikk poleks seda veepinnal hoidnud. Professor Antony Sutton on aastaid selle salatoetuse kohta dokumente kogunud. Leitud materjale on ta esitanud mitmes uurimuses, sealhulgas kolmeköitelises hiigelteoses ”Lääne tehnoloogia ja Nõukogude majanduslik areng”, mille avaldas Stanfordi Ülikooli Hooveri Instituut, ja raamatutes ”Rahvuslik enesetapp” (sõjalisest abist Nõukogude Liidule) ja ”Parim äraostetud vaenlane” (”The Best Enemy Money Can Buy”).

Antony Sutton rõhutas, et kuni 95% nõukogude tehnikast pärines USAst või ameeriklaste liitlastelt. Tema järeldus: selle abita poleks kommunistid päevagi võimul püsinud. Kahtlemata oleksid bolševikud kaotanud nelja aasta pikkuse kodusõja, kui lääneriigid poleks juba siis appi tulnud. Muu hulgas lavastati selleks nn Antandi interventsioon.

Interventsioon kui pettemanööver

On oluline rõhutada, et nn interventsiooni algatus tuli bolševikelt endilt. 5. märtsil 1918 lähetas sõjanduse rahvakomissar Lev

Trotski Antandile ingliskeelse noodi palvega saata sõjalist abi. Lisaks ta soovis, et Briti väed läkitataks Arhangelskisse ning USA väed okupeeriksid Vladivostoki, vältimaks jaapanlaste sissetungi. (Juri Felštinski, "Maailmarevolutsiooni nurjumine". London, 1991. Lk. 283-284.) Veel samal kuul (19. märtsil) maabus Murmanskis 2000 Inglise sõdurit, kes pidid takistama soomlaste pealetungi. Petrogradi juhtkond andis kohalikele bolševistlikele liidreile käsu teha Briti vägedega igakülgset koostööd. (Staffan Skott, "Nõukogude Liit algusest lõpuni". Stockholm, 1992. Lk. 59.) Trotski **nõusolekul** loodi koguni ühine sõjanõukogu, kuhu kuulusid Nõukogude, Inglise ja Prantsuse esindaja. (Mauno Jääskeläinen, "Itä-Karjalan kysymys: kansallisen laajennusohjelman synty ja sen toteuttumisyritykset Suomen ulkopolitiikassa vuosina 1918–20". Porvoo, 1961.)

Ametlikult viibis Murmanskis 1918. aasta suvel 10 052 välismaa sõdurit, neist 6850 inglast, lisaks serblasi ja prantslasi. Tavaliselt on säherdused ametlikud andmed kahtlased. Briti kindralmajor Charles Maynard esitab oma memuaarides "The Murmansk Venture" hoopis teisi arve. Ta väidab, et Antandi vägede suurus ei ületanud iialgi 1500 meest. Trotski oli eelnevalt palunud prantslaste abi Punaarmee ülesehitamiseks, kuid Pariis ei nõustunud. USA kolonel Raymond Robbinsil polnud abistamise vastu aga vähimatki. Louis Fischeri ametlikel andmeil saabus 4. septembril Arhangelskisse 4500 Ameerika sõdurit. ("Lenini elu". London, 1970. Lk. 430.) Esimesse maailmasõtta oli USA president Woodrow Wilson 1917. aasta kevadel paisanud aga kaks miljonit sõdurit.

Maynard lahkus Inglismaalt 18. juulil 1918 kõigest 150 merejalaväelasega. Mingit kaitset sakslaste vastu bolševikud ei vajanud, sest sakslased kaitsesid ju hoopis neid endid valgete eest. Inglaste meelest olid vaenlased vaid valged soomlased. Soomlaste kommunismimeelseid punavägesid juhtisid inglased, avalikustas kindral Charles Maynard. Kui ta tahtis vene valgeid toetada 150 000 naelsterlingiga (kokku 5000 mehele), polnud London sellega nõus.

Sir Maynard sõitis siis Londonisse valgete meeleheitlikku olukorda tutvustama. Lõpuks lubati tal valgetele raha üle anda.

Soome valged väed tahtsid võimalikult kähku okupeerida Murmanski, aga Soome president Pehr Evind Svinhufvud ei söandanud pärast Londonist saadud hoiatusi selleks käsku anda. Kui vene valged põhjas liialt edukaks muutusid, nõudis massoon David Lloyd George'i valitsus, et Churchill lõpetaks Suurbritannia seikluse Murmanskis. Ka ajakirjanduses nõuti vene valgetele antava abi lõpetamist. Augustis 1919 läkitati vabamüürlane lord Henry Rawlinson Londonist Murmanskisse, ülesandeks Briti väed koju tuua.

Ametlikult väideti Läänes algul silmakirjalikult, et bolševikud on ohtlikud. Ometi saatis Antant justkui nende vastu võitlema vaid käputäie sõdureid. Antant ei tahtnud bolševikke segada. Inglased lubasid ühele esseeride juhile Boriss Savinkovile, et bolševike vastu saadetakse Arhangelskisse kaks diviisi. Tegelikult lähetati sinna vaid 600 sõdurit, kes jäid täielikult passiivseks. Isegi vabamüürlane Savinkov süüdistas inglasi bolševike mahitamises.

USA president Woodrow Wilson oli esimesi riigijuhte, kes bolševistlikule Venemaale igati edu soovis. USA otsustas 6. juulil 1918 saata Vladivostokki esialgu 7000 sõdurit, et ohjeldada jaapanlaste aktsioone. Ent õige varsti muutusid ameeriklased ärevaks ja pidid jaapanlaste vastu tõsisemaid meetmeid kasutusele võtma.

26. augustil 1918 lähetas USA konsul Vladivostokis John Caldwell telegrammi riigisekretär Robert Lansingile Washingtoni: "Stevensilt: ligi 18 000 Jaapani sõdurit maabus Vladivostokis. Lisaks liigub 6000 Mandžuuria rindele. Jaapanlased tungivad kõikjale, kuhu saavad... Olukord on kriitiline." ("Papers Relating to the Foreign Relations of the United States, 1918, Russian", II köide, lk. 328-329.) Kriitiliseks pidasid ameeriklased situatsiooni eelkõige seepärast, et jaapanlased, vastupidi ameeriklastele, kukutasid kõikjal nõukogude korda. 1918. aasta novembri algul olnud Kaug-Idas ametlikel andmeil juba 70 000 Jaapani sõdurit. Muide, Robert Lansing ei teinud sellest mingit saladust, et ta pidas

bolševistlikke juute vaimselt mahajäänud tegelasteks, primitiivseiks olendeiks.

Rangest nõukogude tsensuurist hoolimata lipsas ühes kogumikus läbi paljuütlev lause: "Ameerika valitsus oli ilmselt jaapanlaste sissetungi vastu." ("NSV Liidu välispoliitilised dokumendid". Moskva, 1957, I köide. Lk. 225.) Hiljem lause enam ei kordunud, sest ajaloovõltsijad leidsid selle olevat liialt ohtliku ning paljastava.

Et kodusõda Leninit üha enam kumas, püüdis Lääs suurendada survet see lõpetada. Antandi tagasitõmmatud väeosade relvastus ja varustus jäeti bolševikele. Juba märtsis 1918 oli viis USA ohvitseri hakanud Punaarmeed välja õpetama. Ka tarnisid ameeriklased tollal bolševikele hulga sõjavarustust. (Antony Sutton, "Rahvuslik enesetapp". Melboume, 1973. Lk. 76.) Sutton viitab veel olulisemale dokumendile: aastal 1919 palus Trotski USA esindajalt David R. Franciselt ametlikult abi Punaarmee treenimiseks.

Ent USA kandis tugeva sõjalise jõuna hoolt sellegi eest, et jaapanlased ei saaks nõukogude võimu ohustada. Ta hoidis Kaug-Ida enda käes, kuni Punaarmee jõutakse sedavõrd tugevaks aidata, et ta suudab Nõukogude territooriumi ise kontrollida. President Woodrow Wilson oli Kaug-Itta saadetud vägede juhile kindral William S. Graves'ile kaasa andnud vastavad salainstruktsioonid. Sellele juhtis tähelepanu Antony Sutton. Kuna ameeriklased hoidsid Siberi raudteed oma kontrolli all, aitasid nad lisaks jaapanlaste peletamisele ka Aleksandr Koltšaki valged väed Vladivostokist välja lüüa, andes regiooni lõpuks pidulikult bolševikele üle. Sellesisuline kirjutis avaldati "New York Timesis" 15. veebruaril 1920. Associated Pressi sõnumis oli öeldud, et pärast Koltšaki vägede väljakihutamist Vladivostokist korraldati paraade ja miitinguid. Paljudel hoonetel lehvisid punalipud. Kõnedes nimetati ameeriklasi tõelisteks sõpradeks, kes kriitilisel ajal päästsid olukorra. Jänkid ise rõhutasid, et nendepoolne alade hõivamine ei olnud interventsioon, vaid liitlaslik kohaliku olukorra rahumeelne lahendamine.

VLADIVOSTOK PRO-AMERICAN.

Revolutionist Staff Thanks Graves for Preserving Neutrality.

VLADIVOSTOK, Feb. 1 (Associated Press).—Parades, street meetings and speechmaking marked the second day today of the city's complete liberation from Kolchak authority. Red flags fly on every Government building, many business houses and homes.

There is a pronounced pro-American feeling evident. In front of the American headquarters the revolutionary leaders mounted steps of buildings across the street, making speeches calling the Americans real friends, who at a critical time saved this present movement. The people insist upon an allied policy of no interference internationally in political affairs.

The General Staff of the new Government at Nikolsk has telegraphed to the American commander, Major Gen. Graves, expressing its appreciation for efforts toward guaranteeing an allied policy of non-interference during the occupation of the city, also in aiding in a peaceful settlement of the local situation.

1929. aastal avalikustas kindral Aleksei von Lampe Berliinis ilmunud vene ajakirjas ”Russki Kolokol” nr 6 ja 7, et Antandi väed püsisid Venemaal vaid Saksa ohu kõrvaldamiseks. Mõni tuhat välissõdurit oli pesitsenud peamiselt Põhja-Venemaal Murmanski ja Arhangelski lähedal. Kui Vene rinne sõjas üleliigseks muutus, lahkusid nad areenilt. Eelnevalt tegid nad vene valgete vägedele ettepaneku samuti sõjategevus lõpetada. Kui need keeldusid, uputasid inglased oma sõjavarustuse ja laskemoona merre.

Aleksei von Lampe kirjeldas ka sündmusi Petrogradi lähedal, kui Briti laevastik jättis aastal 1919 kindral Nikolai Judenitši valged väed ilma igasuguse toeta. Loomulikult leidus inglasi, kes ei tahtnud nõustuda bolševike poolel kaasa mängida. Näiteks Briti saatkonna mereväeatašee Crombie Petrogradis. Ta kõrvaldati täiesti originaalsel viisil. Punakaartlased tungisid 31. augustil 1918 Briti saatkonda, kus vastupanu ei osutatud, ning tapsid Crombie.

Winston Churchill nõustus oma 21. veebruari 1919 kirjas Briti peaminister David Lloyd Georgile valitseva seisukohaga, et venelased tulgu endaga ise toime. Ametlikult põhjendas Lloyd George valgete unarusse jätmist nii: ”Meie sõdurite saatmine bolševike

pihta tulistamiseks tähendaks bolševismi loomist oma kodus.” (Paul Johnson, ”Moodsad ajad”. Stockholm, 1987. Lk. 108.) Samas pooldas David Lloyd George agaralt Nõukogude valitsuse aktiivset abistamist. Oma koostööd enamlastega õigustas ta avalikkuse ees sedamoodi: ”Me oleme äri ajanud isegi inimsööjatega, miks mitte ka bolševikega!” 16. märtsil 1921 kirjutati alla Nõukogude Vene ja Suurbritannia kaubandusleping.

14. veebruaril 1919 nõudis president Wilson välisvägede väljatõmbamist Venemaalt, s.t enamlaste rahulejätmist. Ta põhjendas seda äärmiselt kentsakalt: ”Meie vägedest pole Venemaal vähimatki kasu.” USA presidendi seisukoht bolševike suhtes selgub iseloomulikult tema läkitusest, mis 14. märtsil 1918 loeti ette Neljandal Erakorralisel Nõukogude Kongressil. Selles oli muu hulgas öeldud: ”Ühendriikide valitsus kasutab kõiki võimalusi tagamaks Venemaale absoluutne suveräänsus ja iseseisvus siseasjades, et täielikult taastada selle suur roll Euroopa ja kaasaegse inimkonna elus.” Need polnud pelgalt kaunid sõnad, vaid USA hakkas kohe bolševikele igakülgset abi andma. Veel enne aastat 1920 ehitasid ameeriklased Nõukogude Venemaa jaoks Kaug-Itta kaks sadamat.

Odessa kandis ja Krimmis paiknes 45 000 Prantsuse sõdurit (ilmselt liialdatud andmed). Ka prantslased jätsid valged hätta. Järsku liitlaste väed lihtsalt lahkusid ja keeldusid bolševike vastu sõdimast. Samal ajal andsid prantslased Odessa lähedal Berezovski all punastele nende esimesed tankid. Lugu oli valgetele mõistatuslik veel seepärast, et ka prantslaste endi kinnitusel olid bolševike instruktoreiks sakslased, kelle vastu Antant pidi kõikjal võitlema.

Hiljem leitud saladokumentidest selgus, et inglased tahtsid valgetele anda vaid toiduvarusid, prantslased pidid aga kõrvale jääma, sealhulgas kindral Anton Denikini raskuste puhul Kaukaasias. 5. ja 6. aprillil 1919 viidi prantslaste passiivsed väed Venemaalt üldse ära. Aleksei von Lampe nimetas Antandi abi pelgaks miraažiks või kommunistlikuks propagandaks. Pealegi ei

koordineerinud Antant oma tegevust, saboteerides nõnda valgete armeed, mis koosnes vabatahtlikest.

Algul tegutses Antant koguni valgete vastu. Samas anti bolševikele Läänest nii raha kui ka tehnilist abi ja informatsiooni. Inglismaa saatis Nõukogude Venemaale püsse ja laskemoona 250 000 mehele. ("Manchester Guardian", 2. mai 1919.) Valged said saadetisest tagasihoidliku osa. Prantslastelt said valged vaid krosse. Antant toetas bolševikke Ukraina vallutamisel isegi otseselt. Ukraina rahvuslaste juhi Simon Petljura vabadusvõitlejad ei saanud üldse mingit abi. (dr Ivan Owechko, "Ukraine & Ukrainians" / "Ukraina ja ukrainlased". Colorado, 1984. Lk. 114.)

Simon Petljura kuulus nende hulka, kelle vastu bolševikud võitlesid eriti ägedalt. Kõikjal, kus ta võitis, hakkas rahvas pidutsema, sest olid vabanenud juutide punarežiimi alt. Kommunistlikus propagandas nimetati neid pidusid "juudivaenulikeks pogrommideks". Oktoobris 1919 pidi Petljura pagema Poolasse. Ka ta hilisemad katsed päästa Ukrainat bolševistlikust barbaarsusest luhtusid. Läänemaailm oli panustanud kommunistidele. Moskva ei suutnud Petljura võitlusindu unustada. Juudi enamlane ja vabamüürlane Samuel Schwartzbart tappis ta 26. mail 1926 Pariisis. (Georg Leibbrant, "Ukraine".) ENE teatab, et see oli juutide kättemaks. Keegi ei tohtinud ohustada nende võimu.

Valged kohtlesid oma vastaseid pisut teisti. Aastal 1918 avaldas üks Jekaterinoslavli lehetoimetaja üleskutse kindral Lavr Kornilovile vastu hakata. Ta saadeti vaid linnast välja. Sellest kirjutas Aleksei von Lampe.

Antony Sutton toonitas, et bolševike innukas abistamine algas juba 1917. aasta detsembris, kui nõukogude võimu juurdumine polnud üldse selge. Tegelikult algas intensiivne ja süstemaatiline abistamine kohe oktoobripöörde järel. Antony Sutton tõestab, et kõik vajaliku (eelkõige relvad ja tina) said bolševikud Läänest. Nõukogude Liidu sünnitas sama finantsklikk, kes jagas Euroopat Versaille's, luues kõik eeldused Teise maailmasõja puhkemiseks. See klikk on sõdades kontrollinud mõlemat poolt.

Ühendriikide vabamüürlaspresident Thomas Woodrow Wilson (1856–1924) oli saatnud täiesti vastumeelselt 4500 sõdurit üldoperatsioonideks Põhja-Venemaale, soostudes täitma Antandi ülemjuhataja Ferdinand Fochi nõudmisi. Juudi ajaloolane Louis Fischer kinnitab oma Lenini-biograafias, et Wilson püüdnud USA vägede osatähtsuse miinimumini kärpida, hoides sõdureid Põhja-Venemaal tegevusetult. Ka olnud vägede suurus tugevasti liialdatud. Fischer toonitas, et välisväed mängisid kodusõjas kõrvalosa. (Louis Fischer, "Lenini elu". London, 1970. Lk. 489.)

Niisiis ei tahtnud USA koos liitlastega üldse bolševikke kukutada. Vene kodusõda käsitlevad endised salaraportid, mis on säilitatud Ühendriikide riigidepartemangu arhiivis, kinnitavad seda muljet. Need dokumendid olid salastatud kuni septembrini 1958. Teiste materjalide hulgas on riigidepartemangu juhendid, mis 15. veebruaril 1918 telegrafeeriti esindaja David Francisele. Ta pidi bolševikega olema lähedastes mitteametlikes suhetes, nii et nõukogude võimu polnud tarvis ametlikult tunnustada. Francis oli teinud president Wilsonile ettepaneku enamlased laiali peksta, kuid Washingtonis ei tehtud sellest ettepanekust väljagi.

Kui tõesti oleks tahetud bolševikke purustada, poleks see sugugi raske olnud, sest 1918. aasta keskel olid nad nõrgad. Juulis 1918 päästsid nõukogude võimu sakslased ja hiinlased, kes surusid maha esseeride mässu. Kui nõukogude võim oli tollal juuksekarva otsas rippunud, suurustas Trotski: "Me lahkume uksi paugutades, nii et maailm väriseb!" Soome kindral Carl Gustaf Emil Mannerheim arvas juba varakult, et ta suudaks üksnes enda distsiplineeritud vägedega Ida-Karjala ära võtta ja koguni Lenini Petrogradis võimult tõugata. Viimane oli sõjataktikas võhik. Aga selle ettevõtmise keelas esmalt ära Saksamaa. Seejärel hoidsid soomlasi tagasi inglaste ähvardused Soomele sõda kuulutada, kui too peaks ohustama bolševistlikku võimu. (Mauno Jääskeläinen, "Itä-Karjalan kysymys". Porvoo, 1961.)

Trotski palus kevadel 1918 USAst koguni majandusabi, et võitlus valgete vastu tõhusam oleks. Leningi soovis president

Wilsonilt juba 1918. aasta algul abi, et Venemaal sotsialism üles ehitada. (Fischer, "Lenini elu". London, 1970.) Loomulikult USA andis igakülgset abi. Ühendriikide esindaja David Francis kirjutas 17. märtsil 1918 Washingtoni Trotski soovist saada viis ameerika sõjaväeeksperti, varustust ja raudteeliikluse korraldajaid. ("U.S. State Dept. Decimal File". 861.00/1341.) Avalikult kirjutas Trotski, et liitlus USAga on välistatud. See manööver kuulus mängureeglite hulka.

Kui Lenin hakkas 1918. aastal välismaiseid ettevõtteid riigistama, tegi ta USA kompaniidele erandi, nagu kinnitab Louis Fischer oma raamatus "Lenini elu" (London, 1970). Nii jäid ameeriklaste kätte *Singer, Westinghouse, International Harvester* jt ettevõtted.

Et valgete võitlusmoraali kahjustada pärast seda, kui Anton Denikinil õnnestus 31. augustil vabastada Kiiev ja ta hakkas marssima Moskva peale, tõmbas Antant oma väed Põhja-Venemaalt täielikult välja. Sellest kirjutab Paul Johnson oma raamatus "Moodsad ajad" (Stockholm, 1987, lk. 109).

Sotsialistlik kindral Józef Pilsudski oli edukas. Ta lõi bolševikke Wisla lahingus. Vabamüürlasena sunniti teda seejärel Leniniga rahu sõlmima. Hiljem möönis Lenin, et kui Pilsudski jätkanuks sõda veel ühe nädala võrra, oleks bolševike võimul lõpp olnud, sest neil polnuks lähenevatele Peter von Wrangeli vägedele kedagi vastu saata. Samas aitasid poola juudid aktiivselt Lenini vägesid Poolale kallaletungi aegu aastail 1918–19.

Interventsioon ja majandusblokaad olid vaid naeruväärsed müüdid. Rahvusvaheline finantsklikk vajas seda pettemanöövrit, et Venemaal kähku kehtestada totalitaarne turumajanduseta kapitalism – illuminismi tähtsamaid vorme, mida tuntakse kommunismina. Lääne majanduseliit tahtis kasutada turumajanduslikku kapitalismi nagu alasit ja kommunismi nagu vasarat, et valitseda maailma üle ning see täielikult allutada, kui kasutada USA ajaloolase ja publitsisti Gary Alleni väljendit raamatust "Keegi ei söanda seda nimetada konspiratsiooniks". Nõukogude Liidust sai

hiljem ülejäänud maailma pingestamise baas. Seepärast püütigi Moskvat kui majanduslikku äbarikku igati elus hoida. Samas tuli üles ehitada kommunismi kulissid.

Ka XX sajandi suur mõtleja, ajaloolane Oswald Spengler, kellele kuulub väljapaistev teos "Õhtumaade allakäik", nägi läbi, et vasakpoolsust kontrollivad selle vaenlasteks kuulutatud kröösused. Ta väitis: "Pole olemas ühtki proletaarset liikumist, isegi mitte kommunistlikku, mis ei tegutseks kapitali huvides, selles suunas, mille määrab kindlaks raha, isegi juhul, kui idealistid seesuguste liikumiste juhtide hulgas pole sellest teadlikud." Spengler nimetas sotsialismi koguni alamklasside kapitalismiks.

Reginald McKenna (Suurbritannia Midlandi panga president) tunnistas kord avameelselt: "Need, kes hangivad ja jagavad raha ning krediite, dirigeerivad valitsuspoliitikat ja hoiavad enda käes rahvaste saatust." Paljudes allikates on dokumentide abil näidatud, et mainitud finantseliit on viimase kahesaja aasta jooksul enda huvides vallandanud kõik sõjad. Komandör William Guy Carr nentis oma raamatus "Mäng etturitega" ("Pawns in the Game"), et Napoleon Bonaparte olnud algul illuminaatide ja finantskliki kuulekas teener (jäi nn Prantsuse revolutsiooni ajal passiivseks kõrvalvaatajaks, kuid surus 1795. aastal veriselt maha rojalistide mässu). Lõpuks ta tüdines räpasest mängust, hakkas vastavalt tegutsema, kuid kõrvaldati võimult.

USA omaaegne president Franklin Delano Roosevelt möönis kord: "Poliitikas ei toimu midagi juhuslikult. Kui midagi juhtub, siis võib kindel olla, et nõnda oli see planeeritud." Tuntud vabamüürlane Walter Rathenau, kes Weimari Vabariigi aegu sai Saksamaa rahandusministriks, tunnistas 1912. aastal: "300 meest, kes kõik üksteist tunnevad, juhivad Euroopa majandust ning määravad oma järeltulijad endi ridadest." ("Wiener Presse", 24. detsember 1912.)

Talitati tolle programmi järgi, mille Walter Rathenau tegi avalikuks aastal 1913 Pariisis, kus finantseliit ja Illuminati rajasid rahvusvahelise Pangaliidu: "On saabunud aeg, mil suurkapital avalikult

dikteeriks maailmale oma seadusi, nagu see seni toimus varjatult... Suurkapital peab asendama keisri- ja kuningriike säärase autoriteediga, mis ei kehti mitte ühe riigi piires, vaid kogu maailmas."

Pole imestada, et bolševikele saadeti valgete purustamiseks Läänest piisavalt nii vintpüsse kui ka laskemoona. Demokraatiad ei hoolinud põrmugi teateist, et punased tapsid kodusõja ajal peamiselt lihtinimesi, vaeseid, töölisi, isegi rasedaid naisi. Bolševike sellist loomust kinnitas ka 90-aastane väliseestlane Kustav Pohla, kes seda kõike ise pealt nägi. Tema mälestused avaldati Stockholmi "Eesti Päevalehes" 8. aprillil 1978.

Näljahäda võitlusvahendina

Lenin teadis, et talupoegi kahjustades murrab ta ka valgete selgroo. Põllusaaduste süstemaatiline konfiskeerimine vallandas aga lõpuks näljahäda, mis tõi kaasa tüüfuse ja muud rasked nakkushaigused. Algas rüüstamine ja kaos. Rahva eest varjati, et äravõetud vili müüdi välismaale. Lenin kasutas nälga võitlusvahendina. Olukord hakkas bolševikelgi üle pea kasvama. Kevadel 1921 lõpetati vilja konfiskeerimine, ent oli juba hilja. 1921. aasta juulis nälgis 10 miljonit inimest, talvel 1921–22 juba 35 miljonit. (Vladimir Berelovitš, "Nälja diplomaatia", nädalaleht "Russkaja Mõsl", Pariis, 27. september 1985.)

Lenin kasutas juhust ja lasi üles seada toidupüüniseid *Torgsin* (kaubandussündikaadid), kust võis kulla ja Lääne valuuta eest osta makarone, rasva ja kruupe. Kõik, kes seda teha püüdsid, võeti kinni ning nad jäid oma kullast ilma. Lisaks pidid nad selgitama, kust nende varandus pärines. Selle avalikustas Igor Bunitš.

Rootsi ja USA eraorganisatsioonid, peamiselt ARA (American Relief Administration / Humanitaarabi Administratsioon) aitasid päästa miljoneid elusid. ARA sai kokku 70 miljonit dollarit, millest 56 miljonit moodustasid ameeriklaste annetused. Selle rahaga võinuks toita 18 miljonit venelast. Lenin oli Kiievist kokku

krahmanud 400 miljonit kuldrubla, Odessast 500 miljonit ja Harkovist 100 miljonit, kuid nälgijaid ei tahtnud ta sugugi abistada. Ta kuulutas: ”Meil ei ole raha!” (Igor Bunitš, ”Partei kuld”. Peterburi, 1992. Lk. 85.)

Samas jätkasid röövlijõugud ja roimarid, kes tänu Trotskile olid vabanenud, riigis märatsemist. Ka Mao Zedong kasutas hiljem kurjategijaid ära. Näljahäda ähvardas kümneid miljoneid inimesi hauda viia. Kõige hädalisemates piirkondades esines kannibalismi. Nälgijate abistamiseks moodustati komitee – *Pomgol*. Sellesse kuulusid Venemaa kõige tuntumad inimesed. Seejärel talitati täiesti vastikult. Vaevalt oli komitee rajatud, kui selle liikmed, välja arvatud Maksim Gorki ja Veera Figner, vangistati. Nad olid jaganud toiduaineid ja arstimeid. Bolševikele ei meeldinud, et komitee liikmed rääkisid näljahäda põhjustest. See oli ju kriitika sõjakommunismi pihta. Kui komitee oli laiali saadetud, lõppes igasugune abistamine. Sellest räägib Stanislav Govoruhhin oma filmis ”Meie kaotatud Venemaa”. ARAt süüdistati koguni spioneerimises.

Aastail 1921–22 suri ametlikult nälga viis miljonit inimest. Emigrantide väitel oli see arv tunduvalt suurem. Igor Bunitši andmeil oli ohvreid vähemalt kuus miljonit. Nüüd on tuvastatud, et hukkunute hulk oli suurem. Ainuüksi aastal 1921 suri nälga 5 miljonit inimest. Et arvu suurendada, saadeti välja taparühmi, kes mõõkadega raiusid surnuks kümneid tuhandeid inimesi (”Argumentõ i Faktõ” nr 21, mai 2003, lk. 21). Needki inimelud jäid Lenini süümele. Nagu ka tüüfuse tõttu surnud inimesed.

Hoolimata ulatuslikust välisabist ei toiminud julm sõjakommunism ning juba 1921. aasta algul oli Lenin sunnitud ütlema: ”Lõpp on käes!” Rahvusvaheline finantseliit aga ei saanud sellega kuidagi nõustuda. Kärmelt võeti kasutusele kolossaalseid meetmeid. Märtsis 1921 kuulutas Lenin välja uue majanduspoliitika – nepi, et päästa kommunism majandussoost ja rahustada mässulisi, sest nepipoliitika kehtestamise teine tähtis põhjus oli paljud talumeeste mässud eri paigus. Lenin lubas koostöös välismaa-

lastega rajada nn kontsessiooniettevõtteid, kus Lääne osapoolel oli 51% ja Nõukogude poolel 49% ärist. Antony Sutton rõhutas ühes artiklis, et nõukogude tsensuur rookis ajalooõpikuist välja kõik andmed nende ühisettevõtmiste kohta. Lenin kuulutas, et uksed väliskapitalile ja –tehnikale on avatud. Ta õhutas eraettevõtlust põllumajanduses, teeninduses ja kodus rajatud pisifirmades. Lenin lubas alates aastast 1922 rajada 330 ühisettevõtet ja lisaks 134 tehnilise abi firmat. "Pravda" kirjeldas 21. veebruaril 1922, kuidas USA firma *Barksdall Corporation* hakkas Bakuu naftatöötlemistehastele moodsat varustust tarnima.

Ka *Singer* rajas aastal 1925 kontsessioonifirma, mille bolševikud hiljem täielikult üle võtsid. Aga paljud teised ettevõtjad võisid pikema aja vältel täiesti avalikult kommunistidega koostööd teha ja oma kasumigi Nõukogudemaalt välja viia. Nende hulka kuulusid Armand Hammer ja Averell Harriman. Viimasest sai 1943. aastal Ühendriikide suursaadik Moskvas. Teatud aladel jätkus avalik koostöö kuni 1937. aastani.

Lenin andis 28. oktoobril 1921 juudi ärimehele Armand Hammerile peaaegu monopoliseisundi. Tema perekond oli Odessast Ameerikasse rännanud. Koos isaga kuulus ta USA Kommunistliku Partei rajajate hulka. Lõpuks esindas ta Moskvas 38 Ameerika ettevõtetet, sealhulgas *Fordi*. Hammer tegi koostööd peaaegu kõigi nõukogude juhtidega. Nii kohtus ta Mihhail Gorbatšoviga esmakordselt 18. juunil 1985. Vaid Staliniga oli tal raskusi. Aastal 1930 keeldus Stalin Hammeriga õiendamast, mistõttu ta pidi oma tegevuse Moskvas lõpetama. Põhjuseks oli asjaolu, et Hammeril oli olnud tihe koostöö Lev Trotskiga.

Nagu eespool öeldud, tõukas Leninit tagant ennekõike kihk venelaste varandus endale saada. Utoopilise sotsialismi praktiseerimine oli eesmärgile jõudmisel vaid vahend ja kõrvalnähtus. Rootsi sotsialistidki on "õiglase jaotamise" nimel oma rahvast suurkapitali maksuorjad teinud.

Tekkinud olukorras oli lihtne rüüstata. "Ihnsa juudi" Armand Hammeri peaülesanne oli tsaaride ja aristokraatide juveelid ja

kunstiteosed Ameerikas teistele rikastele juutidele edasi müüa. ("Svenska Dagbladet", 30. märts 1987.) Hammer alustas "äri" Leniniga kulla, kalliskivide ja karusnahkade vahetamisega toiduainete vastu, mida venelased saanuksid ise toota, kui Lenin ei oleks neid võimalusi kaotanud. See oli osa plaanist, mille järgi bandiidid tegutsesid. Oma kirjas Zinovjevile nõudis Lenin seltsimees Armand Hammerile igakülgse abi andmist. Nõnda sattusid Fabéri maailmakuulsad kalliskividega palistatud kuldmunad, mis olid valmistatud tsaarinna Aleksandra tellimusel, teemantidega kaunistatud tiaarad ja kirikutest rüüstatud haruldased ikoonid Armandi ja ta venna Victor Hammeri kätte. Kui kaubavarud olid otsas, toodi Nõukogude Liidust rüüstatud kraami juurde, sest bandiitide juhid Kremlis soovisid Armand Hammeri ja teiste varastatud kaubaga hangeldajate abil muretseda endale välismaale veelgi rasvasemaid pangaarveid. Lenin oli Armand Hammerile öelnud: "Nõukogude Venemaa vajab Ameerika kapitali ja tehnilist abi, et rattad jälle veerema hakkaksid." ("Dagens Nyheter", 25. november 1984.)

Austria kodanik ja vabamüürlane Karl Radek (Tobiach Sobelsohn) oli üks neist paljudest välismaa juudi gangstereist, kes Nõukogude Venemaal said mõjukaiks kommunistlikeks funktsionäärideks. Ainuüksi USA juudi organisatsioonid läkitasid Venemaale 1700 aatekaaslast.

Kui Hammer eralennukiga Moskvas maandus, polnud tal iialgi tarvis läbida passi- ja tollikontrolli. Kõik olid võrdsed, kuid mõni olid teistest võrdsem. "Just Lenin veenis mind, et hakkaksin kapitalistiks," seletas Hammer hiljem.

Oma huve silmas pidades "kinkis" kommunistlik miljardär Hammer 1980. aastal Moskvale *Sovintsentri*, tohutu kontorite kompleksi. Hammeri keemiavabrikud Nõukogude Liidus reostasid suurtel aladel loodust ja kahjustasid inimeste tervist (näiteks okupeeritud Lätis Ventspilsis). Sellest ta aga ei hoolinud. Tähtsaim oli kasum. Tal ei olnud iialgi küllalt! Hammer ei varjanud oma kuratlikku suhtumist: "Tõerääkijail pole tulevikku. Tulevikku saab ehitada vaid valedele." Need valed on aga hakanud nüüd luiskajaile tagasimõju avaldama, kahjustades müütide ohvrite asemel valetajaid endid.

Nepi-perioodil tegi Lenin ka ühe poliitilise manöövri, nimetades tšekaa (O)GPUks (Riiklik Poliitiline Peavalitsus). Ta andis osa ettevõtteid seaduslikele omanikele tagasi, kuid hiljem konfiskeeriti need uuesti.

Juunis 1925 saatis Ukrainas Lubenski piirkonna GPU ülem Dvijannikov salajase märgukirja oma residentidele. Selles oli öeldud, et kontrrevolutsioonilised organisatsioonid ja rühmitused Ukrainas on üliteadlikud GPU sunnitud passiivsest seisundist, mis on tingitud uuest majanduspoliitikast ning valitsuse tähtsamatest kaalutlustest. Ta seletas: "Me kõik teame, et selline olukord on ajutine ja just seetõttu ei tohi OGPU mööda lasta sobivat momenti meie vaenlane demaskeerida, et taas õigel hetkel neile hävitav hoop anda. Seepärast tuletamegi residentidele meelde vajadust praegust hetke õigesti mõista ja sügavalt tundma õppida. See annab meile erakordsed võimalused kõigis rahvakihtides kontrrevolutsionäärid välja selgitada."

Vaenlaste illusioonid nõukogude võimu peatsest kapituleerumisest pidid hajuma, nende lõbusad muiged asenduma õuduse ning metsiku hirmugrimassiga kommunismi kõikevõitva strateegia palge ees. Ta lootis niisiis, et vaenlased paljastavad end ise.

Nõukogude propaganda on intensiivselt levitanud müüti, nagu ohustanuksid lääneriigid pidevalt Venemaa kommunistlikku süsteemi. Kuivõrd paikapidamatu see väide oli, näitab oluline seik. Märtsis 1924 nõudis väejuht Mihhail Frunze Punaarmee laialisaatmist, sest see oli muutunud röövlibandeks. Nõnda salahiljukesi talitatigi. Ainult komandörid jäeti alles. Niisiis puudus 1924. aasta suvel Nõukogude Liidul sõjavägi. Alles sügisel moodustati Frunze eestvedamisel noortest talupoegadest uus Punaarmee. Lääne juhtivates ringkondades teati seda hästi, kuid varjati avalikkuse eest. Keegi ei kavatsenud kommunismi kukutada, ehkki mõisteti, et see on säherdune süsteem, kus püütakse maksku mis maksab lahendada probleeme, mida ilma kommunismita poleks olemaski...

Äri bolševikega

Varsti pärast bolševike võimuhaaramist Venemaal ostis *Standard Oil* pooled Kaukaasia naftaallikaist, kuigi need olid ametlikult riigistatud. Andmed pärinevad Harvey O'Connori teosest "Nafta-impeerium" ("The Empire of Oil". New York, 1955. Lk. 270.)

Antony Sutton omakorda seletab, et *Standard Oil of New York* ehitas aastal 1921 Venemaale naftatöötlustehase, aidates bolševikel oma majandust tugevdada. Seejärel hakkas *Standard Oil of New York* ja selle tütarettevõte *Vacuum Oil Company* Nõukogude naftat Euroopa riikides turustama. Ajaleht "National Republic" teatas septembris 1927, et bolševikele oli antud koguni 65 miljoni dollariline laen. Rockefelleri Chase National Bank hakkas 1928. aastal USAs müüma bolševike obligatsioone.

Kohe algul veeti USAst Nõukogude Venemaale suurel hulgal tööstusseadmeid, põllutööriistu ja sõjavarustust. Ajavahemikus 1921–1925 vedasid jänkid bolševikele masinaid ja muud tehnikat 37 miljoni dollari väärtuses. Ameeriklastele anti vastutasuks õigus Amuuri ääres kulda kaevandada. Inglise firma *Lena Goldfields Ltd* rajas 18 miljoni rubla eest Vitimski külje alla taigasse Leena

kaldale ülimoodsa täieliku masinapargiga kullakaevanduse. Et hiljem kingitust varjata, kasutati vana taktikat – bolševikud vangistasid *Lena Goldfieldsi* kõik juhtinsenerid, süüdistades neid majanduslikus luures.

Kohalikud punajuhid, kes võtsid kapitalistidevastast ametlikku propagandat tõsiselt, hakkasid takistama väiksemaid Lääne abistajaid ja omal käel äritsejaid. Novorossiiski GPU pani 1924. aasta algul Venemaale saabunud Viinis elava Tšehhi kodaniku Benedickti kallite kaupadega lastitud auriku aresti alla ja paigutas vanahärra vanglasse, kuigi too oli laeva ostnud Nõukogude võimurite loal. Keskvõim käskis Benedickti vabastada ning talle kaubad kätte anda, kuid kohalikud võimurid keeldusid allumast. Nõnda sattus Benedickt Siberisse (Novo-Nikolajevski vanglasse) ja hiljem kolmeks aastaks Solovkisse. Üks soome ärimees ei suutnud Moskvas sobivat korterit leida, misjärel GPU sekkus ja teatas, et talle antakse tuba GPUs ja paigutas mehe Butõrka vanglasse. Tavaliselt süüdistati sääraseid äritsejaid nuhkimises, näiteks Hamburgi ärimeest Kochi. (A. Klinger, "Nõukogude sunnitöö", 1928.)

Suupanuse Moskva kommunistliku impeeriumi ülesehitamisse andis USA firma *General Electric*, aidates teostada GOELRO-plaani, mille abil taheti Venemaad elektrifitseerida. 16. veebruaril 1922 soovis firma esindaja Carl Steinmetz Leninile täit edu sotsialistlikus ülesehitustöös. Oma kirjalikus vastuses tänas Lenin Steinmetzi abi eest. (Lenin, "Kogutud teosed". Moskva, 27. köide, lk. 275-276. Lk. 539.)

Kompaniide *General Electric* ja *Standard Oil* juhtivad tegelased olid ühtlasi CFR'i (Council on Foreign Relations) liikmed. Selle rühmituse tegelasel on suur mõju ühiskonnale, nagu selgub ajalehest "Chicago Tribune" (9. november 1950): "Nad on ära kasutanud seda prestiiži, mida nende rikkus, sotsiaalne positsioon ja kasvatus on neile andnud, et viia oma maa pankrotti ja sõjalisele kokkuvarisemisele."

Aastail 1927–32 ehitasid USA insenerid Vene orjade ja Ameerika tehnika abil Dneprogessi jõujaama, kust hakati saama

2,5 miljardit kilovatt-tundi elektrienergiat aastas. Ehituse lõpetamist juhtis aastal 1932 kolonel Hugh Cooper. Dneprogessi, mille pikkus oli 760 m ja kõrgus 60 m, hakati nimetama maailma suurimaks ehitiseks.

Kui algul ehitas Volhovi, Sviri, Dneprogessi jt turbiinijõujaamad täielikult *General Electric*, siis hiljem projekteeris see kompanii Harkovisse suure turbiinitehase, et ka venelased võiksid turbiine toota. Selle tehase toodang oli kaks ja pool korda suurem kui *General Electricu* USA tehastel. Nii võisid venelased rajada Krementšugi jõujaama.

Et välismaiseid insenere vaikima sundida, mõisteti aastal 1953 kuus briti inseneri (nende hulgas Thornton *Metropolitan Vickers*'ist) kahjurluse eest töölaagrisse. (Mihhail Heller ja Aleksander Nekritš, "Võimul utoopia". London, 1986. Lk. 245.)

Üha enam vene kulda sattus eliitpankurite varakambreisse. Ühendriikide ettevõtted hakkasid Nõukogude Venemaa rasketööstust üles ehitama juba 1920. aastate algul. Maailma ühe suurima terasetööstuse Magnitogorskisse planeeris aastal 1928 Arthur G. McKee Clevelandist. Seda hakati ehitama jaanuaris 1929. Sellest sai Indianas paikneva *Garg* korporatsiooni terasetööstuse koopia. Seadmed pärinesid Ühendriikidest, sealhulgas ettevõttest *Clearing Mach Corp*. Püstitati kaheksa ülisuurt kõrgahju (kompleksi kogupikkus oli 17 km), mida Kreml propagandistlikel eesmärkidel ära kasutas nagu muidki ameeriklaste hiigelprojekte Nõukogude Liidus. Kümnete tuhandete vene ehitajate ning orjade hulgas oli planeeritud isegi tööõnnetuste tõttu hukkunute arv. Selles tööstuskompleksis töötasid ka Saksa ja Ameerika asjatundjad ning töölised, teiste hulgas John Scott, kes võeti keevitajana ametisse 1932. aasta septembris. Tema tööperiood Magnitogorskis kestis viis aastat. John Scott kuulus nende õnnelike külalistööliste hulka, kellel lubati Nõukogude Liidust enne Teist maailmasõda lahkuda. Lääneriikide eksperdid olid peamiselt lahkunud 1932. aastal.

Nõukogude Liidu terasetoodang tõusis viisaastaku esimese aasta lõpuks (1928/29) 4,2 miljoni tonnini. Plaan nägi ette kasvu 10,5

miljoni tonnini. Viisaastaku viimaselgi aastal (1932/33) suudeti terast toota vaid 5,9 miljonit tonni. Toodang oli seega suurenenud vaid 1,7 miljoni tonni võrra. Nõnda täideti plaan kõigest 57% ulatuses. See toimus kõigil aladel, sest praagitootmist esines hämmastavalt palju, purustades kõik kalkulatsioonid. Ometi kuulutas Stalin, et esimene viisaastakuplaan olevat täidetud 93,7% ulatuses. Tootmistulemuste võltsingud kujunesid nõukogude tegelikkuse lahutamatuks osaks, sest kes plaani tollal täita ei suutnud, sai karistuseks kuklalasu. Lõpuks kujunes monopoliseeritud majandus organiseeritud vaesuseks.

Veelgi ulatuslikum Venemaa industrialiseerimine algas aastal 1926, kaks aastat pärast Lenini surma. Kahe aasta jooksul (1926–27) rajati Nõukogude Liitu USA abiga suurem osa 788 tähtsamast tehasest. Antony Sutton teatas: ”Riigidepartemangu ühes raportis mainitakse, et esimest viisaastakut rahastas firma *Kuhn, Loeb & Co.*” Selle viisaastaku vältel (1928–33) valmis ENE (Tallinn, 1973, V köide, lk. 439) andmeil Nõukogude Liidus 1500 tööstusettevõtet, nende hulgas ehitati üks lennukivabrik, uusi traktori- ja autotehaseid.

Kollektiviseerimine – kellele?

1929. aasta algul oli Nõukogude Liidus vaid 7000 traktorit. Esialgu künti ka tankidega. Sama aasta lõpuks suurenes traktorite arv 30 000-ni. Osa neist osteti USAst. Kollektiviseerimiseks vajati vähemalt 250 000 traktorit. *Kuhn, Loeb & Co* suurendas tunduvalt Moskva abistamist, et iseseisev vene talunik (diktaatoreile ohtlik tegelane) hukatusse saata ja kibutsisse ehk kolhoosi sundida.

Kolme tohutu traktoritehase rajamises Venemaal osales 80 Ameerika ettevõtet. Stalingradi tehas ehitati USAs, veeti osadena Nõukogude Liitu ja monteeriti kolme kuuga kokku. Selles kavatseti toota 50 000 tanki ja Caterpillar-traktorit (Stalinets S-60) aastas. Tolles projektis osales 26 USA firmat. Sedamoodi ehitati

üles ka traktori- ja tankitehased Harkovis ja Tšeljabinskis. Viimase projekteerimist ja ehitamist juhtis Detroidi insener John Calder (Caterpillar Company, Peona, Illinois). Algusaastail ka juhtisid neid ettevõtteid välismaa insenerid.

Ameeriklased rajasid Moskvale moodsa tehnikaga asbestitööstuse (see osutus ülikahjulikuks) ja projekteerisid Kesk-Aasiasse niisutussüsteemi, mis nüüd on hukutanud Araali järve. Aastal 1923 oli selle suurus 62 000 ruutkilomeetrit ja aastal 1990 kõigest 40 000 ruutkilomeetrit.

Vene sõltumatut talunikku peeti ohtlikuks just seepärast, et põllumajandus oli taas hakanud tunduvalt rohkem toiduaineid tootma, kui tarvis läks. Ka põllundusteadlane Vladimir Tihhonov kinnitas 4. augustil 1988 ajalehes "Literaturnaja Gazeta", et Stalin väitis valelikult, nagu tulnuks kollektiviseerida toiduainete nappuse tõttu. Tegelikult hakkas põllumajandus toibuma õige varsti pärast seda, kui Lenin oli aastal 1921 lasknud maa talunikele tagastada ning kaotanud nende üle riigi kontrolli. Aastaks 1927 oli olukord normaliseerunud ning Venemaa hakkas jälle vilja välja vedama. Aastal 1928 viidi välja 100 000 tonni vilja, aastal 1929 juba 1,3 miljonit tonni, aastal 1930 4,8 miljonit tonni ja aastal 1931 koguni 5,1 miljonit tonni.

Ometi tulid Stalin ja Kaganovitš just siis lagedale Trotski hullumeelse ideega põllumajandus kollektiviseerida. Stalin seletas, et kiire industrialiseerimise käigus, mida nimetati perestroikaks (uutmiseks), saab suurlinnu toiduga varustada vaid suurtest farmidest. Tihhonovi arvates oli see täiesti ekslik argument.

Kollektiviseerimise tagajärjel jäi 15 miljonit inimest kodutuks. Lisaks pages hulk talupoegi kolhoosidest linnadesse. Üks miljon läkitati töölaagreisse ja 12 miljonit küüditati Siberisse, sest Stalin lasi kuulutada klassivaenlaseks igaühe, kellel oli üle ühe hektari maad. Kollektiviseerimise tagajärjel langes põllusaaduste toodang drastiliselt.

Seejärel organiseeris Stalini innukamaid käsilasi Lazar Kaganovitš aastail 1932–33 näljahäda, mis suretas ligi kaheksa miljonit

ukrainlast, paar miljonit kasahhi Kesk-Aasias ja paar miljonit venelast Põhja-Kaukaasias, Volga deltas jm. Briti ajaloolane Robert Conquest väidab koguni, et näljaohvreid oli 15 miljonit. ("The Harvest of Sorrow", New York, 1986.) Näljahäda kutsuti esile sõdureile antud käsuga konfiskeerida **kogu** vili. USA vaatas seda kurbmängu rahulikult pealt. Stalin kinnitas Jaltas Churchillile ja Rooseveltile küüniliselt, et ta reformide ohvriks langes 10 miljonit inimest. Ta alahindas tegelikku arvu, mis ulatus 48 miljonini. Ametlikult eitati kõiki kuuldusi näljahäda kohta, kellelegi toetust ei antud, (alandavat) välisabi vastu ei võetud.

Nagu mainitud, organiseeriti uus näljahäda Ukrainas aastail 1946–47, mil hukkus kaks miljonit inimest. Samal ajal sunniti ukrainlasi toitma mitmemiljonilist Nõukogude armeed. Nälga võitlusvahendina kasutasid ka Hiina ja Etioopia kommunistid. Aastal 1997 hukkus Põhja-Koreas nälja tõttu 2 miljonit inimest. Seejärel on nälga surnud miljon inimest aastas. Võimurid püüvad orbe ja pakuvad nende liha toiduks.

Kollektiviseerimine tekitas pinnase enneolematu erosiooni, hävitas hulga külasid ja viis Venemaa kaardisüsteemile. Ajaloolane Sergei Harlamov, kes on põhjalikult uurinud sundkollektiviseerimise asjaolusid, rõhutas, et esimene viisaastakuplaan tõi kaasa tööstustoodangu tohutu tagasimineku, sest tihti täiesti asjatult raisati hulgaliselt metalle, ressursse ning energiat. Harlamov väidab, et kui Saksa-Nõukogude konflikt oleks puhkenud 1940. aastate keskpaiku, olnuks Nõukogude Liit eelnevalt Stalini majandus- ja rõhumispoliitika tõttu juba kokku varisenud. Nõukogude Liidu 1930. aastate poliitika kohta võivat vaid nentida – mingit edasiminekut ei toimunud, hoopis vastupidi. ("Dagens Nyheter", 7. aprill 1988.) Samalaadne olukord tekkis Hiinas 1950. aastail nn suure hüppe ajal.

Rahvusvahelist kapitali see ei häirinud. Kommunismi kulissid tuli maksku mis maksab üles ehitada. Ameerika rahandus- ja poliitikaeliit ei hoolinud sugugi, et aastail 1926-1938 veeti ajaloolase Dmitri Jurassovi andmeil üle 15 miljoni inimese

GULAGi surema. ("Dagens Nyheter", 7. aprillil 1988.) Hiljem selgus, et tegelik arv oli tunduvalt suurem. Välisasjade rahvakomissar Maksim Litvinov kohtus 1933. aastal Londonis ühel konverentsil pankur Paul Warburgiga (*Kuhn, Loeb & Co*). Seal arutati maailma majandusolukorda. Seejärel sai Nõukogude Liit suure laenu.

Nõukogude naftatööstuse ehitasid teiste hulgas üles *Universal Oil Products, Badger Corporation, Lummus Company, Alco Products, McKee Corporation* ja *Kellogg Company*.

Aastal 1944 tunnistas Stalin USA suursaadikule William Averell Harrimanile, et kaks kolmandikku Nõukogude tööstusest rajasid Ameerika ettevõtted. Stalin lisanud, et ülejäänud kolmandiku ehitasid üles Saksamaa, Prantsusmaa, Suurbritannia ja Itaalia. Nõnda Harriman oma riigidepartemangu raportis kirjutaski.

Leping järgnes lepingule. Aastal 1922 rajati Ameerika-Vene kaubanduspalat, mille otsene ülesanne oli bolševike majanduse päästmine. Peaosa mängis David Rockefelleri Chase National Bank, Herbert Hoover (mõjukast organisatsioonist Council on Foreign Relations) hankis raha toiduainete jaoks. Ent USA ajaloolase Gary Alleni andmeil kulutas Lenin selle kapitali enese ja oma eliidi mugavuste kindlustamiseks. Maa tagasi saanud talunik pidi enam-vähem ise toime tulema. Hiljem ta tuligi toime, nagu kohe selgub.

Nõukogude Venemaa impeerium nimetati 30. detsembril 1922 ametlikult Nõukogude Liiduks. Et ameeriklaste avalik arvamus oli tollal kommunistliku impeeriumi suhtes äärmiselt negatiivne, ei saanud valitsus kommunistidega diplomaatilistesse suhetesse astuda. Seepärast hakkasid rahandusringkonnad ajakirjanduse vahendusel esitama Nõukogude impeeriumist nii soodsat pilti kui võimalik. Selleks tuli tõde maha vaikida. Rockefeller palkas reklaamifirma Ivy Lee & T. J. Ross'i, et maalida Ameerika avalikkusele bolševikest võimalikult meeldiv pilt. Neid tuli pidada segadusse sattunud idealistideks ning inimkonna heategijaiks. Lee väitis, et enamlased on *all right* ning kommunistlikku probleemi pole

olemaski. Kõik olevat vaid arusaamatus. Nii tegi "New York Times'i" korrespondent Walter Duranty Moskvas kõik, et 1930. aastate poliitprotsesse positiivses valguses näidata, neid koguni õigustada, kuigi USA ajakirjanikud teadsid hästi, milline oli tegelik olukord, nagu on selgunud nii mõnegi memuaaridest. Ent nad ei tohtinud oma toimetuste vastuseisu tõttu teisiti kirjutada. Seepärast polegi imestada, et meelitavalt Uncle Joe'ks kutsutud Stalin nimetati "Time-Magazine'is" 1939. aasta edukaimaks poliitikuks – aasta meheks. Aasta varem oli selle au osaliseks saanud Adolf Hitler. Ivy Lee oli Hitlerilegi reklaami teinud. "The Time" motiveeris oma otsust järgmiselt: "Hitler on maailmarahu garantii." Stalin nimetati aasta poliitikuks ka 1942. aastal.

Aga kui Inglise ajalehe "Manchester Guardian" reporteril õnnestus avaldada juba 1933. aastal artikkel massilisest suremusest külades, ei tahtnud "progressiivne" Lääne avalikkus teda uskuda.

Ülesehitustöö

Ka sakslased olid agarad abistajad, haistes suuri kasumeid ja lootes nõnda oma sõjamasina uuesti üles ehitada. Pärast Esimest maailmasõda oli Versaille' rahulepinguga Saksamaalt võetud õigus sõjatööstus taastada ning lennukitehased *Junkers, Dornier, Rohrbach* pidid välismaale kolima. 16. aprillil 1922 Nõukogude Venemaa ja Saksamaa vahel sõlmitud Rapallo lepinguga pakuti *Junkers Werkele* võimalus Moskva lähedal FILi lennukitehas ehitada. See valmis 1924. aasta aprillis. Ühtlasi sai Saksamaa seal võimaluse oma sõjaväelendureid koolitada. *Junkersi* eestvedamisel valmistati *Mercedes Benzi* litsentsiga 300 lennukit aastas. Nõukogude valitsus ostis neist 60. *Junkersil* oli FILi tehases olnud ka andekas õpilane – Andrei Tupolev, kes hiljem suutis ameeriklaste abiga valmistada hävitaja ANT-5. Hiljem valmis *Junkersil* Tveri kubermangus teinegi tehas, kus hakkasid tööle saksa insenerid. *Junkers* asus tootma ka reisilennukeid. Lennukimootorid ning

nende tagavaraosad ostis aga Moskva jaoks Chase National Bank, kellest saigi peamine abiandja.

Aleksandr Solženitsõn märkis oma "Kirjas Nõukogude Liidu juhtidele" (Pariis, 1974), et Moskva lubas *Wehrmacht*il pärast Rapallo lepingu sõlmimist Nõukogude polügoonidel Saksa ohvitseridele õpetada moodsat välksõja taktikat. Punaarmee sai seal-juures kasu ühistest tankimanöövritest Ukrainas ja õhudessant-laste ühistreeningutest.

Rapallo leping võimaldas kehtestada kahepoolsed diplomaatilised suhted, loobuda reparatsioonide nõudmisest ning astuda enamsoodustatud kaubandussuhetesse. Moskva sai ühtlasi 300 miljonit marka laenu. Saksamaa loobus kompensatsiooni taotlemisest Nõukogude Venemaal natsionaliseeritud saksa omandi eest, kuid nõudis, et hüvitist ei tohi maksta ka teistele riikidele. Weimari vabariigi ja bolševistliku Venemaa intensiivsem koostöö kestis kuni 1933. aastani. Weimari vabariik moodustati teatavasti 1919. aasta augustis. Lenin jätkas ka siis Saksamaa õõnestamist.

Ulatuslik koostöö arenes Kremlil *Krupp*iga. Essenis paiknevast tehasest osteti algul vaid vedureid. Aastaks 1927 oli *Krupp* ehitanud Nõukogude Liitu juba 17 relvavabrikut (Kesk-Aasiasse, Tuulasse, Leningradi, Petrokrepostisse jm), ka hakkas *Krupp* Leningradis ja Nikolajevskis allveelaevu tootma. Lisaks valmistas firma bolševikele diiselmootoreid ja rajas Põhja-Kaukaasiasse esimese mehhaniseeritud põllumajandusliku musterkooperatiivi. Doni-äärsesse Rostovisse ehitas *Krupp* traktoritehase, kus toodeti ka tanke. Kaasanisse rajati polügoon, kus harjutasid isegi Saksa tankistid.

Moskvaga oli leping ka juudi soost Ernst Heinrich Heinkeli lennukitehasel, kes müüs hävitajaid, mis toodi Saksamaalt osadena kohale ja monteeriti siin kokku. Ka *AEG* ning *Linke-Hoffman-Werke* tõid oma vabrikud Nõukogude Liitu.

Venemaa majandus oli kohe pärast oktoobripööret hakanud vähikäiku tegema. Aastal 1920 moodustas tööstustoodang 1913. aasta tasemest vaid 13,8%. Tööpuudus suurenes. Soolatoodang

langes aastal 1920 tohutult – 25 miljoni tonnini. Enne oktoobripööret oli see olnud 122 miljonit tonni. Seevastu suurenes lausa peletislikult parteiaparaat, hoolimata katseist seda piirata. Propaganda ületas kõik valetamisrekordid. Alles oktoobris 1988 teatati ajalehes "Komsomolskaja Pravda", et maailmakuulus löökööline Aleksei Stahhanov oli bluff. Legendaarse söekaevandamisrekordi püstitamisel 31. augustil 1935 abistas teda kaks kaevurit. Stahhanov oli siis 29-aastane, mil ta viie tunni ja 45 minutiga (oma tavalise tööajaga) olevat kaevandanud 105 tonni sütt. See oli 15 korda normist rohkem ja vallandas tohutu propagandakampaania. Stahhanovi nime hakkas kandma üks linn, kus talle püstitati ka ausammas. Ta suri 1977. aastal 71-aastasena.

Stalin kavatses rahva rõivastada mundriks mõeldud eri värvi türpidesse. Seda projekti ei tahtnud välismaised rahamehed tookord kinni maksta. Nii jäi see esialgu paberile. Teise maailmasõja järel uniformeeris Stalin sõdurivormile tuginedes vähemalt osa rahvast: tööstuskoolide õpilased pidid käima mustades gimnastjorkamundreis, kooliõpilased hallides, valvurid ja raudteelased kandsid siniseid (nagu miilitsad) jne. Põhja-Koreas ja Hiinas suudeti peaaegu kogu rahvas ühesuguselt rõivastada.

Ameeriklaste hiigelpanus

Rockefeller huvitus peamiselt Nõukogude Liidu sõjamasina ülesehitamisest. Ameerika asjatundjad möönsid, et kommunism olnuks taas majandusliku kokkuvarisemise ohus, kui USAst poleks rahastatud esimest viisaastakuplaani ja osaliselt ka järgnevaid, kuigi see tõi venelaste asjatundmatuse tõttu kaasa üha uusi probleeme. Ameerika kapitalisüstid suutsid põdurat ja ebatõhusat süsteemi kõikidele raskustele vaatamata siiski püsti hoida.

1. mail 1930 kirjutati autofirmaga *Ford* alla leping, mille järgi massoon Henry Ford kohustus 30 miljoni dollari eest rajama nõukogude autotööstusele alusmüüri. Nii kerkis Nižni Novgorodi

*Ford*i vabrik, mille nimeks sai *Molotov* ja kus juba aastal 1932 toodeti kuni 140 000 autot aastas, sealhulgas GAZ-A-d (Ford-A). Eelnevalt oli Henry Ford hoolt kandnud, et Vene insenerid ja töölised võisid tema USA tehastes praktiseerida. Lisaks kinkis ta seadmeid. Hiljem ehitas Ford vabrikuid Uljanovskisse, Odessasse ja Pavlovskisse, kus toodeti tankegi. Ameeriklastele maksti palka kuni 10 miljonit dollarit aastas.

Allveelaevade ehitamist abistas aastast 1930 ameeriklaste *Electric Boat Company*, samuti Itaalia ja Inglise ettevõtted. Ka Suurbritannia andis Moskvale rohkesti uut tehnikat. Siiski oli Stalini ametnikel sellest vähe, mistõttu nad lasid teatud tööstusettevõtteid kopeerida ja Nõukogude Liidus suurejoonelisemalt üles ehitada.

Nõukogude lennuväe ehitas 1930. aastail üles väliskapital. Varem oli lennukeid ostetud Saksamaalt, Inglismaalt, Itaaliast, Ühendriikidest ja mujalt. USA firma *Seversky Air-Craft Corporation* alustas aastal 1937 koostööd vesilennukite ehitamiseks Nõukogude õhujõududele. Kui vabrik oli Venemaal valmis saanud, tootis see 10 lennukit päevas. *Radio Corporation of America* hakkas juba aastal 1927 üles ehitama nõukogude raadio- ja telegraafilevisüsteemi. *Du Pont Company* rajas Venemaale viis keemiatehast, mis tootsid muu hulgas nitraathapet, mis on hädavajalik lõhkeainete valmistamiseks.

Kui ameeriklased üksikasjaliselt koostasidki mõne keerulisema vabrikuprojekti, ei tulnud venelased ehitamisega ometi toime. Seepärast sõlmis USA tööstusprojekteerija ja ehitusettevõtja Albert Kahn Detroidist veebruaris 1930 Moskvaga lepingu, võttes Nõukogude Liidus enda peale mitu projekti. Albert Kahn on Detroiti ehitanud ka kaks sünagoogi. "Encyclopaedia Judaica" andmeil tegutsesid tema lähedased kaastöölised Nõukogude valitsuse nõunikena II viisaastaku plaani asjus. Massoon Albert Kahni tähtsamateks projektideks Nõukogude Liidus said viis *Elmaši* elektrimasinate tehast Uraalides ja turbiinivabrik Harkovis (*General Electric*u peaprojekti alusel) ning mitu ettevõtmist Volga ääres.

Albert Kahni projektide teostamise kogumaksumus oli kaks miljardit dollarit.

Nõukogude Liitu saabus valepropaganda mõjul 100 000 Ameerika töölist, kellest enamikku ei lubatud kodumaale naasta, vaid neist tehti vastu tahtmist Nõukogude kodanikud. Osa sattus koguni GULAGi. Sedavõrd kardeti, et Ameerika avalikkus võiks saada lähemaid andmeid tegelikest oludest kommunistlikus "paradiisis". Ka 60 000 Saksa töölist kolis Stalini riiki.

Paraku pole võimalik rääkida kõigest, mida ameeriklased tegid kommunistlike kulisside ehitamisel. Eelöeldust ehk piisab. Bolševikke toetanud rahvusvahelised suurkapitalistid (*Kuhn, Loeb & Co,* Morgan, Rockefeller, Warburgid, Cyrus Enton, Dillon, David Kendall jt) upitasid võimule ka Adolf Hitleri. Seda kinnitavad paljud dokumendid (vt Jüri Lina, "Maailmaehitajate pettus", Stockholm, 2003.)

Väidetakse, et suurkapitalistid ei teadnud, mida tegid. Vale! Nad teadsid ülihästi, miks nad abistavad poliitilisi bandiite. Pärast Teist maailmasõda kandis USAs paiknev Trilateraalne komisjon (illuminaatide kõige tähtsam tööriist) innukalt hoolt, et Nõukogude Liit sai piisavalt välistehnikat.

Et bolševikele antud ressursid olid tõesti tohutud, näitab kas või asjaolu, et tihti kasutati vene korralageduse tõttu vaid 22% välistehnikast. Mõni tehnikaseade seisis kasutamata koguni 10 aastat. Dnepropetrovski oblastis ei suudetud kuidagi hakata pruukima suhkruvabriku välismaiseid seadmeid, mis maksid miljoneid. Venemaal oli välismaistest konveierliinidest kasutusel tihti vaid 13%. Usbekistanis pruugiti lahkete lääne rahameeste liine kõigest kahe protsendi ulatuses. Selle tõi üksikasjalikult esile Juri Tšernitšenko oma artiklis "Kellele ja milleks on tarvis talupoegade parteid?" ajalehes "Literaturnaja Rossija" (8. märts 1991).

Stalinil ja Hitleril olid ühised ärihuvid. Vastavalt kaubanduslepingule, mis sõlmiti seoses Ribbentrop-Molotovi paktiga 23. augustil 1939, müüs Saksamaa Nõukogude Liidule 36 lennukit, sealhulgas kuus hävituslennukit Heinkel He 100, viis hävitus-

lennukit Messerschmidt Bt 110, kaks pommituslennukit Ju 88, ja muid tooteid. Selle avalikustas Šavrov oma lennukiehitusajaloos. Novembris 1939 ostis Nõukogude Liit USAst 22 000 tonni vaske ja muid kaupu ja müüs salasobingu alusel edasi Saksamaale. Osa laadungeid suunati Mehhikost Vladivostoki kaudu Saksamaale. Nõukogude Liit jätkas kaupade tarnimist ka vahetult enne Saksa kallaletungi.

Sõjaabi Moskvale

Admiral James Richardson oli oma analüüsis tulnud järeldusele, et USAle on kasulikum, kui Hitler ründaks Stalinit esimesena. Seepärast otsustati mais 1941 San Diegos (USA), et Hitler peaks Stalinile kallale tungima, mitte Stalin Hitlerile. (Igor Bunitš, "Partei kuld". Peterburi, 1992. Lk. 133.) See vastanuks vabamüürluskliki huvidele kõige paremini.

Seetõttu sattus bolševistlik terrorirežiim suvel 1941 veel kord tõsisesse ohtu. 6. juulil 1941 kavatses Stalin tungida kallale Rumeeniale ja nõnda alustada rünnakut Hitleri valdustele (operatsioon "Äike"), kuigi ta oli lasknud parimad väejuhid kõrvaldada. Neli päeva hiljem, 10. juulil pidi algoperatsioon olema lõpetatud. 21. juunil sai Punaarmee juhtkond ründekäsu. Operatsiooni juhtinuks marssal Semjon Timošenko. 22. juunil pidi ta erirongiga Minskisse sõitma, et sealt ettenähtud ajal alustada 4,2 miljoni mehega rünnakut Rumeeniale, kuid selle päeva varahommikul jõudis Hitler "Barbarossat" alustada.

Venemaal revideeritakse ka Teise maailmasõja ajalugu. Stalini kavatsus oli lasta Hitleril tegutseda "jäälõhkujana" kapitalistlikest jääväljadest läbimurdmisel, et siis Hitlerile kallale tungida ja ise tolle vallutatud maa-alad üle võtta ning hiljem kogu Euroopas kommunism kehtestada. Nõukogude armee endine luureohvitser Viktor Suvorov (õieti Vladimir Rezun) tõestab seda teostes "Jäälõhkuja" (Moskva, 1992), "M-päev" (Moskva, 1994) ja "Viimne

vabariik" (Moskva, 1996) Saksa arhiivimaterjalide ja Nõukogude avalike allikate toel. Keegi ei tahtnud uskuda Hitleri seletust, et oma kallaletungiga soovis ta Nõukogude Liitu ennetada. Teatud vabamüürlasringkondades siiski teati, et nõnda see oli. Viktor Suvorov tõestas, et Hitler ei valetanud.

Stalin ei suutnud kuidagi uskuda oma spioonide raporteid Hitleri kallaletungiettevalmistustest. Talle anti teada isegi invasiooni täpne kuupäev – 22. juuni 1941. Need andmed olid peamiselt hankinud Stalini spioonid Richard Sorge ja Rudolf Rössler. Aga Stalin ei uskunud neid ega väsinud korrutamast: "Ainult hull riskeerib kahe rinde sõjaga. Ainult hull..." Sedamoodi rahustas ta oma väejuhte, kui need juhtisid ta tähelepanu Saksa vägede koondumisele Poola piiri äärde. Churchill oli Stalinit hoiatanud juba aprillis 1941. Stalin ei tahtnud uskuda isegi mitte siis, kui talle rünnakust teatati. Ta arvanud, et see oli distsiplineerimata Saksa väeosade provokatsioon, nagu Nikita Hruštšov teatas 1956. aasta parteikongressil. Nõnda seletas Stalin asja kogu 22. juuni vältel. (Päev varem polnud ta uskunud saksa desertööride juttu kavatsetavast kallaletungist.) Alles õhtul andis ta käsu nr 3, et kallaletungijale vastupanu osutada.

Punaarmee 4,2 miljonit meest olid valmis rünnakuks, mitte kaitseks. Suvorov rõhutab, et Punaarmees ei harjutatud kaitselahinguid, vaid üksnes rünnakut. Nõukogude laagrivangidest moodustati nn mustad diviisid, keda Sotšis põhjalikult ette valmistati ja hiljem, juulis-augustis 1941, ka kasutati. Stalinil oli kümme õhudessantväeosa, üle miljoni mehe – 200 korda rohkem kui maailma armeedes kokku.

Lisaks olid Stalinil ette nähtud erilised A-tankid (*Avtostradnõi Tank*) Saksa autoteedel sõitmiseks. Tal oli ühtekokku 15 000 tanki, enamikus amfiibmasinad. Saksamaal oli vaid kuus soomusdiviisi. Hitleril oli 22. juunil 1941 kokku 3410 tanki, neist 210-l puudus kahur; ükski polnud amfiibtank. (Viktor Suvorov, "Enesetapp". Moskva, 2000. Lk. 192 ja 299.) Stalini käsutuses oli kokku 15 000 tanki, 35 000 kahurit. Tankide arvult ületas Stalin Hitlerit 24

korda. Rasketanke sakslastel polnudki. Nii kehvalt varustatud sõjaväega pole võimalik oma eluruumi laiendada, tõestades, et see on kaitsesõda.

Juba aastal 1925 oli Stalin Keskkomitees seletanud: "Kui Euroopas puhkeb suur sõda, ei hakka me seda pealt vaatama. Me sekkume, aga viimasena. Selleks, et sõja saatus otsustada. Ja muidugi selleks, et sõja vilju noppida..."

Suvorov tsiteerib marssaleid Georgi Žukovit, Zapožnikovi, Aleksander Vassilevskit, Vassili Sokolovskit, Nikolai Vatutinit ja Ivan Bagramjani, kes kinnitavad, et Nõukogude Liit valmistus kallaletungiks, mitte kaitseks. Sellega seletuvad Punaarmee tohutud kaotused sõja algul. Moskva jäi kolme nädalaga ilma 600 000 mehest, 7615 tankist, 6233 hävituslennukist (1200 kaotati esimesel päeval) ja 4423 kahurist. Berliin kaotas oma tankidest kolmandiku.

Suur hulk Nõukogude sõdureid andis end vangi, aasta lõpuks oli neid sakslaste poole üle läinud 3,8 miljonit. Punaarmee lihtsalt keeldus kommunismi nimel võitlemast. Enamik järele jäänud 1,2 miljonist sõdurist langes rindel. Stalin lõi kohkuma. Komissarid hakkasid tõkendvägedega tapma kõiki Nõukogude soldateid, kes tõrkusid edasi tormamast.

Senaator ja kõrgvabamüürlane Harry S. Truman, kellest hiljem sai asepresident ja president, kavatses olukorda pärast hitlerlaste rünnakut juunis 1941 juhtida sedamoodi: "Kui me näeme, et Saksamaa hakkab võitu saama, siis peame aitama Venemaad, aga kui Venemaa saab ülekaalu, siis tuleb meil aidata Saksamaad. Las nad tapavad nagu jaksavad." Truman leidis, et tegutseda tuleks sääraselt, et Stalinit ei ohustaks miski, sest tema surm oleks "tõeline katastroof". (Noam Chomsky, "Ajalugu ei saa mõrvata". Göteborg, 1995, lk. 503-504.) Kas ta pelgas, et mõni teine bandiitlik punajuht ei oleks mõrvanud venelasi sama julmalt? 1945. aasta augustis sai president Truman oma tapahimu rahuldada Jaapani kultuurikeskustele aatomipommide heitmisega. Trumanit mahitasid kõige tumedamad jõud. Gore Vidal avalikustas Israel Shahaki raamatu "Juudi ajalugu, juudi religioon: kolme tuhande

aastane koorem" (London, 1994) eessõnas, et üks ameerika sionist oli Harry Trumanile valimiskampaania "toetuseks" toonud kohvri kahe miljoni dollariga...

Wall Streeti finantshaisid tabas paanika. Augustis 1941 hakkaski USA koos Moskvaga arutama, kuidas bolševikke Hitleri vägede tõrjes kõige tõhusamalt abistada. Ühtlasi toetas ka USA natse sõjaliselt ja majanduslikult, kuigi väiksemas ulatuses.

USA vabamüürlaspresident Harry S. Truman.

Nõukogude Liitu hakati otsemaid saatma kõikvõimalikku varustust. Lisaks nõudis USA, et Stalin loobuks ajutiselt kommunistlikest loosungeist ja venevastasest propagandast. Ta pidi avama kirikud, vabastama papid ja piiratult lubama usuvabadust (president Roosevelti vastava nõudmise esitas Stalinile isa Brown, kes oli Moskvas USA suursaatkonna katoliku preester). Lisaks taheti Washingtonis, et Nõukogude Liit hakkaks kasutama tsaariarmee mundrit. Stalin nõustus. Uus vormirõivastus õmmeldi Ühendriikides aastail 1941–43. Tsaariarmee sõduripluuse (gimnastjorkad) kanti Nõukogude armees kuni 1970. aastani. Lisaks kasutati ära 1916. aastast pärinevat vene patriootlikku laulu "Püha sõda", mis oli innustanud Vene sõdureid Esimese maailmasõja ajal.

1. oktoobril 1941 kirjutasid Nõukogude Liit, USA ja Suurbritannia Moskvas alla esialgse sõjalise toetuse protokollile, millele vastavalt saadeti kohe Nõukogude Liitu 400 lennukit, 500 tanki, suurtükke ja muud sõjavarustust. Üks abistajaid oli massoon Henry Ford. Alates 1. oktoobrist 1941 kuni 31. maini 1945 saadeti Nõukogude Liitu 4 291 012 tonni konserve, suhkrut, soola, pähkleid, teed, puuvilju ja muid toiduaineid, sealhulgas vitamiine. Lihakonserve lähetati Moskvasse 782 973 tonni. Aastal 1945 oli neid kauplustes saada 46 korda rohkem kui aastal 1940.

Stalin oli sakslaste edust sedavõrd hirmul (juba sõja kuuendal päeval olid nad Minskisse jõudnud), et sügisel 1941 pages ta Moskvast. Stalini käsul evakueeriti ohupiirkondadest kaks ja pool miljonit juuti Nõukogude Liidu siseosadesse, kus paljud koheselt hakkasid musta äriga tegelema. (Isaac Deutscher, "Ebaehtne juut". Stockholm, 1969. Lk. 96-97.) Oktoobris 1941 oli Stalin koguni valmis alla andma ning Hitleriga rahu sõlmima. Rahu eest tahtis Stalin natsidele loovutada Balti riigid, Valgevene, Moldaavia ja osa Ukrainast. 1989. aasta kevadel tegi selle plaani teatavaks kindral Pavlenkov ajalehes "Moskovskije Novosti". Stalini lähedasemaid kaastöölisi, siseasjade rahvakomissar Lavrenti Beria sai ülesande Hitleriga vastavaid läbirääkimisi pidada. Too käskis oma agendil Ivan Stamenovil, kes oli Bulgaaria suursaadik, alustada

Hitleriga kõnelusi. Hitler keeldus neist ettepanekuist. Ta väed seisid tollal juba Moskva all. Seda kinnitava dokumendi esitas kindral Dmitri Volkogonov "Izvestijas" 9. mail 1993.

USA suurendas oluliselt oma sõjaabi meeleheitlikule Stalinile ning ajalugu võttis teise pöörde. Et kommunistide avalikku toetamist õigustada, pöördus president Roosevelt oma juudi sõbra ja massooni Jack Warneri poole Hollywoodis ja tellis stalinismi ülistava propagandafilmi "Mission to Moscow", mis valmiski 1943. aastal. Hiljem lõugas nõukogude propaganda, et kõik edusammud natsionaalsotsialistide võitmisel olid tulenenud üksnes nõukogude rahva kangelaslikust panusest.

Hitler ei osanud arvestada nii massiivse ja suurejoonelise toega, mida Stalin USAlt üsna kähku hakkas saama. Lisaks tegi ta muid vigu. Ta ei lasknud rõhutud väikerahvastel liituda sõjaks Stalini vastu. Ukrainlastele valmistas suure pettumuse asjaolu, et hitlerlased ei likvideerinud vihatud kolhoose.

Kui sõjaõnn ameeriklaste ulatuslikul toel lõpuks Stalini kasuks pöördus, otsustas ta paranevat olukorda ära kasutada ja jätkata püha sõda kommunismi eest. Jaltas oli talle ju vabad käed antud, et Teise maailmasõja lõpuperioodil okupeerida hulk Ida-Euroopa maid ja piirkondi. ENE möönis, et Königsberg ja selle ümbrus "**otsustati anda** NSV Liidule".

Sõja lõpuperioodil kutsus juudi soost publitsist ja propagandakomissar Ilja Ehrenburg ajalehtedes Nõukogude sõdureid üles vaenlaste naisi vägistama: "Tapke nad! Saksamaal pole keegi süütu. Ei elav ega alles sündimata. Järgige seltsimees Stalini sõnu ja purustage fašistlik koletis tema enda koopas! Murdke saksa naise rassiuhkus! Võtke ta seaduslikuks sõjasaagiks! Võiduka Punaarmee vahvad sõdurid, tapke nad!"

Ehrenburgi üleskutset järgiti. Rootsi TV uudistesaade "Rapport" teatas 8. jaanuaril 1994, et Punaarmee sõdurid vägistasid kaks miljonit sakslannat (180 000 suri selle järel). Peamiselt vägistati grupiti. Ohvreil sündis 300 000 last, kellest hulk hukkus alatoitluse tagajärjel.

Endine luureagent Douglas Bazata tunnistas sügisel 1979 Washingtonis üles, et tema ülemus Donovan oli aastal 1943 talle andnud 800 dollarit, et peatada USA kindral George Pattoni edasitung Prantsusmaal. Bazata tegi seda augustis 1944, mil Patton oma vägedega Dijoni lähedal viibis. Patton oli olnud liialt edukas ja oleks sõja enneaegselt lõpetanud.

Kuigi Patton oli jõudnud oma armeega vabastada suure osa Tšehhoslovakkiast, sai ta vabamüürlasülemjuhataja Dwight Eisenhoweri (1890–1969) käsu loovutada too riik Punaarmeele. Patton täitis käsu raske südamega ja vastu tahtmist. Kui Pattoni kolmas armee oli valmis Berliini tungima, võeti talt ära kogu bensiin – nõnda taheti tal takistada enne venelasi Berliini jõudmast. Patton võinuks sõja lõpetada üheksa kuud varem.

Seejärel anti rünnakukäsk – hulk USA sõdureid langes täiesti asjatult. Nõnda sai Punaarmee võimaluse vallutada nii Berliin, Praha kui ka Viin. Nõukogude Liit kasutas juhust, et okupeerida ka Rumeenia, kuigi selle maaga oli sõlmitud vaherahu. Seejärel kuulutas kindral Patton üha innukamalt, et USA tegelik vaenlane on Moskvas ja ameeriklased peaksid jätkama sõjakäiku hoopis itta ning vabastama orjastatud rahvad Nõukogude Liidus.

Patton muutus massoonidele täiesti tülikaks. Ta tahtis kasutada ka Saksa vägesid, et kommunistid Moskvas purustada. Temast taheti sügisel 1945 lahti saada. Bazata sai raha, et Patton tappa. Ent ta hoiatas hoopis kindralit. Kuna Patton elas edasi, siis palgati teinegi agent. Too tegi mitu katset, mis luhtusid. Sügisel 1945 langes kindral Patton Baieris salapärase autoõnnetuse ohvriks (ta autole sõitis sisse üks sõjaväe veoauto). Vahetult selle juhtumi järel kasutas agent juhust ja tulistas Pattonit metallkulliga erirelvast. Patton sai haavata. Kuigi kindral oli halvatud, hakkas ta haiglas kosuma. Siis mürgitati ta uut tüüpi tsüankaaliumiga. Patton suri 21. detsembril 1945. Arvati, et kuritööd mahitas Valge Maja.

Seda oli mõrtsukas Bazatale rääkinud. Bazata juttu valedetektori abil kontrollides, leiti, et ta rääkis õigust. ("Spotlight", 22 oktober 1979.)

Stalinile anti 1945. aasta varasuvel Läänest üle kahe miljoni sõjapõgeniku (pettuse või jõuga saadeti Nõukogude Liitu tagasi isegi need sajad tuhanded venelased, kes olid pelgupaika otsinud Austrias ja Itaalias). Teati hästi, mis neid ootas. See ei olnud eksitus. Välja anti ka neid, kes olid Nõukogude Venemaalt pagenud 1920. aastail ja jõudnud saada Lääneriikide kodanikeks. Nii anti välja 76-aastane reservkindral Pjotr Krasnov, kes oli Saksa alam. ENE andmeil hukati ta 17. jaanuaril 1947 Moskvas. Krasnovi juhtum on kõige tuntum näide selle kohta, kuidas USA reetis antikommuniste. Inglased loovutasid Stalinile omaaegse valgete kindrali Andrei Škuro, kes oma rüütellike teenete eest Suurbritanniale oli kuningas George V-lt saanud Bathi ordeni.

Lisaks lasi massoon ja vastutav minister Harold Macmillan välja anda 70 000 kasakat, kes olid Läände varjule tulnud. Andmed salastati. Hulk dokumente kadus jäljetult. Selle räpase loo avalikustas inglise ajaloolane Nikolai Tolstoy raamatus "Minister ja tapatalgud" ("The Minister and the Massacres"), mis kästi BBCl maha vaikida. Kasakad hakkasid vastu, kuid inglased kasutasid jõhkrat jõudu, et nad siiski mais 1945 Moskvale välja anda. Enamasti tapeti nad koos pereliikmetega. Hiljem selgus, et loovutamise üks initsiaator oli vabamüürlane Anthony Eden. (Nikolai Tolstoy, "Victims of Yalta" / "Jalta ohvrid".)

Ka Jugoslaavia diktaator Josip Tito (õieti Broz), kelle lähimad abilised olid vabamüürlased Moses Pijade ja Aleksandar Rankovic (õieti Rankau, kes siseministrina juhtis terrorit), sai oma jooksikud kätte.

Ajaloolises perspektiivis muutuvad sündmused hoopis arusaadavamaks. Teise maailmasõja aegu aitasid Briti agendid kukutada Jugoslaavia valitsust. Dragisa Cvetkovici valitsus kägistati 27. märtsil 1941. Serbia kuningas Peter II pages, nii irooniline kui see ka pole, Londonisse. Kuningriik oli põrmu sõtkutud.

Uus juhtkond eesotsas vabamüürlase ja kindrali Richard D. Simoviciga (õhujõudude ülem) hakkas kohe Staliniga koostööd tegema, sõlmides juba 5. aprillil sõpruslepingu. London toetas

Josip Broz-Titot kogu Teise maailmasõja vältel, upitades ta hiljem võimule. Churchill etendas selles keskset osa. Tito lähim kaastööline oli juudi vabamüürlane Moša Pijade. Salapolitsei ühe juhi Zivadin Simici andmeil oli Tito vabamüürlane. Pärast sõda sai Tito kommunismi ülesehitamiseks Läänest hiigelabi (150 miljonit dollarit). Ilma selle abita varisenuks tema režiim kokku. Samas varjati tema roimi. Titol lasi mõrvata ligi kaks miljonit inimest. Ainuüksi USA läkitas talle ajavahemikus 1948–65 salatoetusena ühtekokku 35 miljardit dollarit. Selle tegi teatavaks rahvusvahelise õiguse asjatundja Smilja Avramov intervjuus serbia ajalehele "Politika Ekspress" 16. jaanuaril 1989. Lääne abi võimaldas 60% ulatuses katta kommunistliku režiimi väljaminekuid. Professor Avramov rõhutas: "Ilma selle majandusliku toetuseta ei oleks meie režiim toime tulnud." Proua Avramov on kirjutanud raamatu Trilateraalse komisjoni kohta.

Ühendriikide toetus Jugoslaaviale oli tähtis riigisaladus, mida USA suursaatkond Belgradis on keeldunud kommenteerimast. Veel paremini on hoitud varjul andmed Lääne erapankade abi kohta.

Lääs andis Moskvale välja ka kõikide vangi võetud ja varjupaika taotlenud sõdurite nimekirjad. Need inimesed hukati kohe pärast Nõukogude Liitu naasmist. Teised Nõukogude sõdurid, kes olid olnud sõjavangid, saadeti erilaagreisse. President Jeltsini sõjaline nõunik Dmitri Volkogonov avastas Stalini juhised paljude erilaagrite rajamiseks. Igasse laagrisse saadeti kümme tuhat sõdurit.

1992. aasta kevadel tehti teatavaks Rootsi üks jälgimaid riigisaladusi: 10. oktoobril 1944 oli Gävlest kahe laevaga suure saladuskatte all välja saadetud ligi tuhat interneeritud vene sõdurit, kes olid sõja jalust Rootsi pagenud. Ühtekokku oli Rootsi saabunud üle 4000 vene põgeniku. Ent Rootsi loovutas Nõukogude saatkonna nõudel Moskvale ka nimekirja nende venelaste kohta, kes olid end juba jõudnud siin-seal sisse seada. Otsemaid läkitati Rootsi Nõukogude agendid, kes asusid põgenikke töötlema. Ajaloolane Anders Berge ilmutas, et Rootsi "andis Nõukogude

personalile suured võimalused... kasutada vastupunnijate suhtes veenmist, desinformatsiooni, ähvardusi ja teisi meetodeid". Selle tagajärjel pidi veel 180 isikut kodumaale tagasi pöörduma. Lugeja võib kujutleda, mis neid stalinistlikus põrgus ees ootas. Siiski ligi pooled põgenikud (1750), keda Moskva tahtis tagasi saada, said Rootsis lõpuks siiski varjupaika. Nende dokumentaalandmete jälile sai Stockholmi Ülikooli ajaloodotsent Anders Berge, avaldades need teoses "Põgenikepoliitika suurvõimu varjus" ("Flyktingpolitik i en stormakts skugga", Uppsala, 1992).

Seegi oli saatuse iroonia, et Stalin oli lasknud NKVD-l teha koostööd gestaapoga ning viimasele isegi kogemusi jagada. Juhtus, et NKVD ja gestaapo hukkasid inimesi üheskoos. Nendestki sõjaeelsetest julmustest kirjutas Nikolai Tolstoy.

Välisorjad Nõukogude Liidus

Maailma avalikkuse eest on varjatud, et Nõukogude Liit hankis pärast Teist maailmasõda taastamistöödele ka sadu tuhandeid välismaalasi. Orjadeks vajati miljoneid uusi mehi ja naisi. Nõukogude Liitu rajati seepärast Lääneriikide valitsuste vaikival nõusolekul välismaalaste orjalaagreid. Neist orjadest avaldati Prantsusmaal alles kevadel 1995 paljastusfilmi "Välismaised vangis GULAGis".

Sellal, kui lääneriikides tähistati Teise maailmasõja edukat lõppu, tuli Moskvast Nõukogude tsooni Saksamaal salakäsk, mis nõudis, et NKVD ja terroriorganisatsioon SMERŠ ("Surm Spioonidele!") võtaksid kinni ette juhtuvaid välismaalasi. Vangistatute hulgas oli itaallasi, prantslasi, poolakaid ja teisi Saksa sõjatööstuses töötanud võõrtöölisi ning välismaa (sealhulgas muidugi vene) sõjapõgenikke. Orjade hulka sattusid ka liitlastest sõjavangid, kes olid istunud Saksamaa vangilaagreis. Mõistagi said orjaks saksa sõjavangid. Nõnda vangistati lühikese aja vältel sadu tuhandeid süütuid välismaalasi. Lääneriikide valitsused tunnistasid

nad "teadmata kadunuks" või "desertööörideks", et avalikkuse eest asjade tegelikku seisu varjata.

5. juulil 1945 vangistati Dresdenis ka USA kodanik John Noble, kuigi tal oli lisaks Šveitsi diplomaatiline puutumatus. See teda ja ta peret ei päästnud. Gestaapo oli neid sõja ajal hoidnud koduarestis. Seepärast oli John innukalt oodanud nõukogude "vabastajaid". Ta pidi aga kohe pettuma, sest punasõdurid hakkasid Dresdenis ja mujalgi otsemaid mõrvama, vägistama ja rüüstama. USA võimurid ei hoolinud John Noble'i abipalveist. Algul hoiti teda koos välismaiste arstide, advokaatide ja ärimeestega, nende naiste ja lastega vanglas, kus kõiki vange piinati. Osa neist lasti kuklalasuga maha, sest nad polnud orjatööks füüsiliselt kuigi vastupidavad. Välismaalasi oli haarangute käigus kinni võetud kodudes, asutustes, tänavail.

Seejärel veeti välismaalased natside ehitatud koonduslaagreisse, sealhulgas Buchenwaldi ja Sachsenhausenisse. Sellest, mis juhtus neis laagreis pärast sõda, on ajalooraamatuis täielikult vaikitud. Hulk tolleaegseid jubedusi aeti koguni natside kaela. John Noble kinnitas, et ainuüksi Buchenwaldis suri üheainsa aasta vältel alatoitluse tagajärjel 10 000 erineva riigi kodanikku. Ta oli kontoris töötades näinud vastavaid pabereid. Nende valitsused olid nad reetnud ja unustanud. Seegi kuritegu toimus kommunismi võidukäigu huvides. Üksikisiku saatus oli vähehuvitav.

Neis kommunistlikes vangilaagreis Saksamaal hakati välismaiseid kodanikke süüdi mõistma "nõukogudevastase tegevuse eest". John Noble määrati 15 aastaks Vorkuta orjalaagrisse. Seda peeti paigaks, kust tagasi ei tuldud. Välismaalastest vange veeti Nõukogude Liitu suure saladuskatte all. Lääneriikide juhtivad poliitikud olid asjast informeeritud, kuid vaikisid.

Vorkutas oli ühtekokku pool miljonit orja, kes pidid tööd rügama neljakümnes söekaevanduses, tsemendi- ja tellisetehases. Kaevurite normiks oli kuratlikult määratud 17 tonni sütt vahetuses. Päevas suri 6–7 inimest, kes alasti heideti massihauda. 15% vangidest olid naised ja lapsed. Orjade hulgas oli ameeriklasi, sakslasi,

tšehhe, slovakke, eestlasi, soomlasi, inglasi jt. Ellu jäid vaid tugevaimad.

Pärast Stalini surma tuli Vorkutasse kindral Maslennikov, kes tahtis teada, mida vangid oma elust õieti arvasid. Kedagi nende jutu eest ei karistatavat. Ometi ei söandanud keegi sõnagi lausuda. Kindral jätkas vangide julgustamist. Lõpuks tõusis paarkümmend meest püsti, nende hulgas Leningradi ülikooli endine ajalooprofessor. Ta ütles: "Olgu, kuigi ma tean, et selle eest, mis mul on öelda, mõistetakse mulle veel kümme aastat juurde." Maslennikov väitis, et temaga tõesti midagi ei juhtuvat. Professor andis siis ülevaate orjandusest läbi aegade, öeldes lõpuks orjapidamise kohta Nõukogude Liidus: "Iialgi varem ei ole eksisteerinud sellest julmemat ja ebainimlikumat orjust." Professorile ei antud kümmet aastat juurde – ta lasti kohe maha.

Lõpuks oli John Noble'il õnnestunud vanemaile Detroiti sokutada postkaart. Nood pöördusid sellega president Eisenhoweri poole, kes oli nüüd sunnitud Moskvalt paluma John Noble'i vabastamist. Aastal 1955 ta vabastatigi.

Ühtekokku lasi Nikita Hruštšov orjalaagreist vabastada rohkem kui 200 000 väliskodanikku 45 riigist. Tema kukutamise järel 1964. aasta sügisel vabastamine lõpetati.

Pärast kommunismi varisemist tehti KGB arhiivid, mis sisaldasid materjale välismaa orjade kohta Nõukogude Liidus, ajaloolastele kättesaadavaks. Nii selgus, et ainuüksi 1950. aastal oli julgeolekuorganeil õnnestunud vangistada 57 238 välismaalast, kelle hulgas oli inglasi, jugoslaavlasi, prantslasi, poolakaid, rumeenlasi, iraanlasi, afgaane, hiinlasi, jaapanlasi, korealasi, türklasi, taanlasi, belglasi, isegi ühe šveitslase olid nad kusagilt hõivanud ja Nõukogude Liitu vedanud. Tihti oli kinni võetud Moskvasse külla saabunud välismaalasi.

Tuntuim välismaalasest hõivatu oli Rootsi diplomaat Raoul Wallenberg, kelle venelased vangistasid 17. jaanuaril 1945 Budapestis ja toimetasid Nõukogude Liitu, kus teda üritatud agendiks värvata. Kui Raoul Wallenberg kategooriliselt keeldus, tapsid ta

kaks juudi tšekisti – polkovnik Grigori Mairanovski ja alampolkovnik Dmitri Kopeljanski – mürgisüstlaga, nagu juudi publitsist Arkadi Vaksberg avalikustas "Svenska Dagbladetis" 13. detsembril 1995. Vaksberg pidas seda saatuse irooniaks, et paljude juutide päästja Raoul Wallenbergi mõrvasid juudid. Selgus, et Wallenbergi vangistamise üks põhjusi oli asjaolu, et Rootsi esindus Budapestis aitas ka saksa natsionaalsotsialistidel ja itaalia fašistidel Punaarmee eest valedokumentide abil pageda. Need andmed käskis Rootsi välisministeerium 1952. aastal salastada.

Orjadeks püüti isegi USA suursaatkonna töötajaid. Nii vedasid tšekistid 1948. aasta detsembris minema tänaval jalutanud 22-aastase Alex Dolguni, kes töötas Ühendriikide saatkonnas. Alex oli sündinud New Yorgis USA kodanikuna. Tema insenerist isa Michael oli 1933. aastal propagandast tüssatuna kümnete tuhandete teistega saabunud Ameerikast Nõukogude Liitu üles ehitama. Pärast lepingulise tähtaja lõppemist ei lastud tal enam riigist lahkuda, hakates teda vastu tahtmist pidama Nõukogude alamaks ja mobiliseerides ta Teise maailmasõja ajal koguni Punaarmeesse. Alex mõisteti "nõukogudevaenuliku tegevuse ja spioneerimise eest" orjalaagrisse, kust ta vabanes 1956. aastal Hruštšovi amnestia alusel. Alexil ei lubatud aga Nõukogude Liidust lahkuda, kuigi New Yorgis elav õde teda pidevalt kutsus. Alex Dolgun pääses punasest põrgust alles 1971. aastal tänu õe jõupingutustele. (Alexander Dolgun ja Patrick Watson, "Alexander Dolgun's Story: An American in Gulag", 1975.)

Kõige raskem oli neile inimestele teada, et saatkonnad nende saatusest ei hooli, kuigi sinna oli saadetud mitu märgukirja. Ka olid nad psüühiliselt muserdatud, sest pidid orjalaagris viibima täiesti süütult. Lisaks mõjus rusuvalt kinnipidamine välismaal võõrkeelses keskkonnas.

Osa sobimatuid välismaalasi hukati ka Nõukogude Liidu territooriumil. Endine KGB polkovnik Kirillin kinnitas, et ainuüksi Moskva lähistel Butovo külas (nn Polügoonil) lasti maha üle 7000 välismaalase.

Aktid teavad, et Komimaale Petšoora vangilaagrisse veeti üle 60 000 välismaalase, sealhulgas soomlasi ja rumeenlasi. President Boriss Jeltsini käsul suleti välismaalasi puudutavad arhiivid uuesti.

Lenin oli omal ajal otsustanud, et nõukogude süsteemi selgrooks peab kujunema orjatöö. Ta määras kindlaks orjatööliste töönormid, toidukoguse ja koguni hukkumisele määratavate ohvrite arvu. Kõnealuses prantsuse dokumentaalfilmis näidati Lenini vastavat senitundmata käsku aastast 1919. Sellele oli kirjutatud: "Avaldamine keelatud!" Tolle hämmastava käsu järgi tuli kõik ettejuhtuvad kasutud välismaalased koonduslaagreisse saata.

Stalini "püha sõda"

Aastal 1936 jõudis Stalini püha sõda ka Hispaaniasse. 1936–39 saatis Moskva hispaania kommunistidele 648 lennukit, 347 tanki, 60 soomusautot, 1186 suurtükki ja 3000 Nõukogude sõjaväeinstruktorit. Kogu toetus ulatus 274 miljoni rublani (50 miljonit dollarit). Sellest kirjutas ajakiri "Vikerkaar" nr 1, 1986. Järsku muutis finantsklikk oma plaane. Sügisel 1938 võeti Nõukogude (loe: Ameerika) toetus vabariiklastelt ära. Seepärast võis Franco 28. märtsil 1939 Madriidi üle võtta. Selle sõja vältel ohverdati ligi 1,4 miljonit inimest. Hispaania kullareserv, mis ulatus 600 miljoni dollarini, anti Moskvasse hoiule, et Franco seda kätte ei saaks. Moskva jättis aga kulla endale. Hispaania kullavarud olid maailmas suuruselt neljandad.

Itaalia stalinistid ja vabamüürlased Carlo ja Nello Rosselli olid 25. maiks 1937 kavandanud Venezias "revolutsiooni". Kodusõja provotseerimiseks pidid nad juhtima 2600 terroristi rünnakut. Järsku tahtis Stalin selle operatsiooni ära jätta, keelates vendadel Rossellidel Itaalia-vastase tegevuse. Kommunistlikud vennaksed ei hoolinud keelust. Seejärel lasi NKVD ühel parempoolsel organisatsioonil vennad mõrvata. Selle avalikustas ajaloolane Franco Bandini oma raamatus "Varju koonus: kes andis relvad vendade

Rossellide mõrvaritele" / "Il cono d'ombra: Chi armò la mano degli assassini dei fratelli Rosselli" (Rooma, 1990), kuigi tal oli raskusi andmete kättesaamisel. Carlo Rosselli oli Pariisis looži *Italia Nuova* liige. Bandini seletas ajalehele "Il Tempo" 11. aprillil 1990: "Viimase 45 aasta vältel on ajaloolaste lobby üritanud maha vaikida kõik ebameeldivad andmed. Nad peavad säherdusi dokumente isiklikuks omandiks. Nad üksnes varjavad ebameeldivat tõde."

17. septembril 1939 oli püha sõda juba Poolas. Ühiskonnateadur Lauri Haataja andmeil hakati Nõukogude Liidus moodustama Soome Rahvaarmeed, kuhu kutsuti soome nimedega noorukeid, kellele anti Poola ladudest toodud mundrid selga. Sama aasta 30. novembril tungiti Soomele kallale, aga 12. märtsil 1940 pidi Moskva rünnaksõja katkestama – see oli läinud liiga kalliks (Nõukogude pool oli kaotanud peaaegu 250 000 meest). Stalin ütles aastal 1943 Churchillile: "Rahvas, kes nii ägedalt iseseisvuse eest võitleb, on lugupidamist väärt." Ka Hitleri suhtumine soomlastesse oli muutunud ning septembris 1940 sõlmis ta Soomega poliitilise lepingu. 1948. aastal Stalin kahetses. Tunnistaja Milovan Djilase juuresolekul oli ta öelnud: "Soome okupeerimata jätmine oli viga." ("Helsingin Sanomat", 16. märts 1983.)

Suvel 1940 oli aeg kommunism sisse seada ka Balti riikides ja Bessaraabias. Õitsvad Balti riigid olid oma idanaabrile väga negatiivne reklaam ja pidid seepärast hukkuma. Nii ulatus aastal 1938 Soome, Eesti, Läti ja Leedu käive maailmaturul 586 474 000 dollarini. Hiiglasliku Nõukogude Liidu käive oli 512 508 000 dollarit. (J. Bokalders, "Rahvusvaheline aastaraamat". Riia, 1944.)

Inglismaa katkestas Staliniga läbirääkimised ning Baltikumi ja Soome "loovutamine" jäeti Berliini "hooleks". Läbirääkimistel Londoniga taipas Stalin, et talle oli avatud roheline tee Baltikumi. Molotov-Ribbentropi salasobingust oli Roosevelt teadlik juba järgmisel päeval, nagu selgub salatelegrammist 71.6211/93. Aga ta varjas seda avalikkuse eest, jätkates naiivse ja "sõbralikult" meelestatud lääne juhi mängimist. Ta ei hoiatanud Balti riike, sest ka USA huvides oli nende riikide kaardilt kadumine.

Kui Punaarmee oli Eesti okupeerinud, märkis president Roosevelt küüniliselt ajakirjanikele: "Kui eestlastele ei meeldi kommunism, võivad nad ju Eestist lahkuda!"

Et Roosevelt väga hästi tundis Stalini olemust, tõestab ta hinnang. Roosevelt päris Valges Majas külas viibinud Felix Habsburgilt: "Felix, kas te olete kunagi kohanud kuradit?" Felix Habsburg ei saanud küsimusest hästi aru. Roosevelt täpsustas: "Felix, mina olen kohanud kuradit! Ta viibis Jaltas ja tema nimi oli Stalin." (Erich Feigl, "Kaiserin Zita". Viin, 1977. Lk. 226-227.)

On oluline rõhutada, et Ühendriigid jätkasid Moskva abistamist ka Soome Talvesõja ajal, hoolimata Roosevelti vastupidiseist väiteist. Ametlikult kehtis Nõukogude Liidu vastu embargo. Siiski tarnis 300 firmat viieteistkümnest osariigist oma kaupu üle Vaikse ookeani Vladivostokki.

Nõukogude Liit varustas Saksamaad teravilja, nafta ja teiste toorainetega, mida vajati sõjaoperatsioonideks Lääne-Euroopa vastu kevadel ja suvel 1940. Saksamaa sai Moskvast 17 kuu vältel 865 miljonit tonni naftat, 14 000 tonni vaske, 1 miljon tonni puitu, 11 000 tonni lina, 15 000 tonni asbesti, 184 000 tonni fosfaati, 2736 kilo plaatina, 1462 tonni teravilja... Ainuüksi 1939. aasta novembris osteti USAst 22 000 tonni vaske, mis vaheltkasuga müüdi edasi Saksamaale. Osa Nõukogude laevu sai vaselasti Mehhikost, kust suundusid Vladivostoki kaudu Saksamaale.

Soomlased kasutasid juhust, et 1941. aasta suvel sakslastega mestis tagasi võtta piirkonnad, mida Nõukogude Liit oli okupeerinud. Nõukogude propaganda sõimas soomlasi järgmiselt: "See kaval, äraandlik madu julgeb roomata sõjaga Suure Sotsialistliku Riigi ligipääsmatutele kindlustele... Oma müüdavate valitsejate tahtel on Soomest saanud igasuguse kontrrevolutsiooni herilaspesa, rahvusvahelise valgekaartluse kants ja kõikvõimalike nõukogudevastaste intriigide ja provokatsioonide keskus."

Stalin palus Suurbritannialt abi. Ja tõesti, 1941. aasta novembris kuulutas Inglismaa Soomele sõja. Kohe saadeti Arhangelskisse 500 hävitajat, 280 soomussõidukit ja 3000 veoautot. Tark Manner-

heim lõpetas vahekorra Saksa vägedega ja jätkas operatsioone iseseisvalt. Ta taotles tagasi kõiki alasid, mis Soome oli Talvesõjas 1939–40 kaotanud. Ka varem olid inglise salalikud poliitikud venelaste vallutusi toetanud. Nii ei oleks Peeter I ilma Inglismaa salatoetuseta suutnud võita Rootsi kuningat Karl XII-t. Ametlikult oli London neutraalne. ("Svenska Dagbladet", 5. august 1990.)

USA ei tahtnud Soomele otseselt sõda kuulutada, kuid suvel 1942 sulgesid ameeriklased oma konsulaadid Soomes ja nõudsid Helsingilt, et soomlased suleksid oma konsulaadid Ühendriikides. 9. juunil 1944 tungis Nõukogude Liit Soomele uuesti kallale, kasutades ameerika relvi. Aga Soome pidas vastu. Washington raevutses. 30. juunil 1944 katkestas USA Soomega diplomaatilised sidemed, et sundida seda väikeriiki Nõukogude Liidu suhtes sõbralikumale kursile. Soome jätkas enda kaitsmist. Kui Jätkusõda septembris 1944 lõppes, nõudis Moskva Helsingilt "reparatsiooni" koguni 300 miljonit dollarit.

Huvitava uurimuse on teinud prantsuse ajaloolane Raymond Cartier, kes on võrrelnud Hitleri vägevust ja USA sõjalist toetust Stalinile. Saksamaa kasutas välksõjas Nõukogude Liidu vastu 1280 lennukit, 3330 soomusautot ja 600 000 sõidukit. Vastukaaluks lähetas USA ainuüksi 1. oktoobrist 1941 kuni juunini 1942 Nõukogude Liidule 1285 lennukit, 2249 soomusautot, 81 289 automaatrelva, 30 miljonit kilo lõhkeainet, 36 825 sõidukit, 56 445 välitelefoni ja muud varustust.

Üldse lähetas USA Teise maailmasõja ajal Nõukogude Liitu 376 000 mootorsõidukit (nende hulgas 45 000 villist ja 29 000 mootorratast), 29 000 vedurit, 12 536 tanki, 17 834 lennukit, 130 500 automaati, 240 000 tonni lõhkeainet ja laskemoona, 13 200 revolvrit, 2,5 miljonit tonni bensiini ja muud sõjavarustust. Siin võiks märkida, et ainuüksi ameerika autode osatähtsus Punaarmees oli kaks kolmandikku, lisaks 43 494 autot Suurbritanniast. Ühtekokku saadi 419 494 autot ja veokit. Aastail 1942–44 valmistati Nõukogude Liidus üksnes 120 000 autot. Niisiis üle kolme korra vähem, kui saadi Lääne sõidukeid.

Ka mundritega polnud Moskval muret, sest USAs õmmeldi ”Singeri” masinail 34 miljonit vormi, sealhulgas tsaariarmee gimnastjorkasid. Veel lähetati Stalinile 50 miljonit meetrit villast riiet sinelite jaoks. Tankistidele saadeti ameerika kombinesoonid. Andmed pärinevad Keesingsi trükisest ”Archiv der Gegenwart” (ilmunud 1945, XV osa, lk. 76).

Ühtekokku said kommunistid Ameerikast 17,8 miljonit tonni kaupu 10,8 miljardi dollari väärtuses. Mõistagi jäi see abi suures osas tagasi maksmata. Jaanuaris 1951 soovis USA tagasi 84 laeva, mille väärtus oli 800 miljonit dollarit. Stalin keeldus kategooriliselt. Ta püüdis välismaise toetuse ulatust nõukogude avalikkuse eest maksimaalselt varjata, jättes mulje, justkui oleks toime tuldud oma jõududega.

Ilma USA abita poleks Moskva Hitleri kallaletungi üle elanud. Seda kinnitab ka tõik, et Nõukogude Liidul praktiliselt polnud raskepommitajaid. Ainukest neljamootorilist pommitajat Pe-8 jõuti toota vaid 79 eksemplari. Pommituslennukit Il-4 peeti üsna kehvaks. Samal ajal valmistati USAs ja Inglismaal 50 000 raskepommitajat.

Toetus ”külma sõja” ajal

Nõukogude Liidu toetamine jätkus ka nn külma sõja päevil. Lääs põimus Idast läbi nii sõjaliselt kui ka majanduslikult. Antony Sutton kinnitab, et Nõukogude torutööstuse ehitasid üles *Fretz-Moon*, *Aetna Standard*, *Mannesman* jt USA ettevõtted. Nõukogude kaubalaevastikust, mis ulatus juba 1970. aastail 6000 aluseni, ehitati kaks kolmandikku väljaspool Nõukogude Liitu. Neli viiendikku laevamootoreist valmistati samuti väljaspool kommunistlikku impeeriumi. Ülejäänu ehitati Lääne abiga.

USA Kongress kulutas miljardeid kommunismi eest kaitse tõhustamiseks. Samas anti kommunistidele otsest sõja- ja majandusabi rohkem kui 6 miljardi dollari väärtuses. Hävituslennuki F-

radarivarustust, mis maksab üle 300 000 dollari, müüdi kommunistlikule Jugoslaaviale 10 000 dollari eest. Eisenhoweri valitsus kiitis müügi heaks. ("Report, U.S. Foreign Assistance", U.S. Agency for Int. Dev, March 21, 1962.)

Nõukogude autotööstus pärines Läänest, peamiselt Ameerika Ühendriikidest. Ka Moskva 30 000 raskeveokit rakettide ja muu sõjavarustuse vedamiseks oli valmistatud USA toetusel. Aastal 1968 rajas *Ford Motor Company* Gorkisse hiigelsuure veoautotehase.

Fiati autotööstus Togliattis sai varustuse peamiselt Ühendriikidest, tarnijaks olid *Gleason*, *New Britain Machine Company* ja *TRW of Cleaveland*. Ka sõjalise tähtsusega Kaama autotehase, millest pidi kujunema maailma suurim, ehitasid 1970. aastatel ameeriklased ja teised välismaalased. Seadmete monteerimises osales 1200 välismaalast. Aastas taheti seal toota 150 000 veoautot ja 250 000 diiselmootorit, kuid venelaste küündimatuse tõttu suudeti 1978. aastal valmistada kõigest 41 000 veokit. Paraku pole võimalik siin ilmutada, millised USA ettevõtted peale *Fordi* selles projektis osalesid, sest riigidepartemangu vastavad dokumendid on endiselt salastatud. Teistest paberitest selgub, et ZIL-i autotehase ehitas *Arthur Brandt Company of Detroit* Michiganist.

1965. aasta lõpul väitis peaminister Aleksei Kossõgin, et "mehhaniseerimine toimub liialt aeglaselt". Mõnel juhul hilineti neli aastat või rohkemgi. Selle tagajärjel seisis enam kui 100 000 ehitust poolikuna. Isegi USA ei suutnud seal piisavalt abi osutada. Aastail 1966–74 saadi Nõukogude Liidus 2 762 200 traktorist kasutada kõigest 676 000. Teised olid osutunud praagiks. (Charles Levinson, "Vodka-Cola". Essex, 1979. Lk. 127.) Aastal 1964 tarniti tellitud 10 000 kombainist kõigest 30%.

Nõukogude tank T54 on justkui ameeriklaste *Christie* koopia. Võiks arvata, et kommunistid varastasid selle mudeli ja tegid järele. Lugu on hoopis lihtsam. Tanki T54 valmistas Moskvale *U.S. Wheel Track Layer Corporation*. Soomusmasinate tootmine jätkus innukalt ka Mihhail Gorbatšovi võimuperioodil, mil Nõu-

kogude Liidus valmis kaks korda rohkem tanke kui Ühendriikides president Ronald Reagani ajajärgul aastail 1981–89. Nii toodeti Nõukogudemaal 1986. aastal 3300 tanki, 1987. aastal 3500 nagu ka 1988. aastal. Tankide koguarv ulatus 53 000-ni. NATOl oli kolm korda vähem.

1966. aastal garanteeris Prantsusmaa 3,5 miljardi frangiga keemiatööstuste rajamise. 1971. aastal sai Moskva veel 1,5 miljardit franki, et Kaama jõe äärde *Renault* veoautotehas ehitada. Lisaks anti Moskvale 800 miljonit franki paberivabriku ehitamiseks. Aastal 1988 paigutas miljardär Armand Hammer 6 miljardit dollarit keemiatehaste ehitamisse Nõukogude Liidus. Moskvaga tegi vahetut koostööd ka kurikuulus juudi suurkapitalist Robert Maxwell, kes mõistatuslikel asjaoludel 1991. aastal mõrvati.

80% kõikidest Nõukogude Liitu veetud kaupadest finantseeriti laenudega. (Charles Levinson, "Vodka-Cola". Essex, 1979. Lk. 26.) Samas pidi KGB siseriigis ja vasallmaadel jälgima, et järgitaks salajuhendeid, mille kohaselt ei tohtinud kasutusele võtta leiutusi, mis tõstnuksid tööstuse tootlikkust. Need suunised avalikustati alles 1990. aasta suvel.

Antony Sutton rõhutas, et kosmoseprogrammi *Sojuz* poleks ilma USA abita suudetud iialgi teostada. Teise maailmasõja järel olid Moskva kosmoselendudele aluse pannud tuhanded vangi langenud saksa raketieksperdid. Nõukogude enda panused kosmoses olid vaid suur bluff, nagu Läände pagenud ajakirjanik Leonid Vladimirov konkreetselt raamatus "Nõukogude kosmosebluff" tõestas. Rootsi suurleht "Expressen" paljastas 21. jaanuaril 1985, et ametlikult katkes Nõukogude-USA koostöö kosmoseuuringute alal 1979. aasta detsembris, mil Moskva väed olid Afganistanile kallale tunginud. Tegelikult jätkus ühistegevus täie hooga, kusjuures avalikkuse eksitamiseks kasutati vahelülina tihti Prantsumaa abi. USA presidendid olid koostöö andmed salastanud. NASA hooleks jäi moodsa elektroonilise aparatuuri salakaubavedu Nõukogude Liitu.

1950. aastate lõpul oli USAl 5000 raali, Nõukogude Liidul vaid 120 raali. Aastal 1973 oli vahekord selline: 70 000 arvutit USAs,

6000 esimese ja teise põlvkonna raali Nõukogude Liidus. 1960. aastail seeriatootmisse antud raal URAL I ei suutnud teostada rohkem kui 100 operatsiooni sekundis. Ameerika raalid tegid Teise maailmasõja ajal 2500 operatsiooni sekundis ja 1950. aastail juba 15 000 tehet sekundis. Nõukogude Liitu hakkasid raalidega varustama IBM ja Briti ettevõte *International Computer and Tabulation Ldt.*

Range salastatus Nõukogude uurimisinstituutides ja nn postkastitehastes oli mõeldud tehnilise mahajäämuse ja välismaiste projektide varjamiseks oma avalikkuse eest. Läänes võis iga asjahuviline vastavaist raamatuist lugeda, millega neis nõukogude asutustes õieti tegeldi.

Nõukogude Liidu sõjalised väljaminekud moodustasid koguproduktist 35% (USAl 5,5%, Rootsil 2,5%). Kuigi ametlikult mõistis USA Moskva agressiooni Afganistanis hukka, kirjutati ometi 18. juunil 1985 alla Nõukogude Liidu põllumajanduse arendamise lepingule, mille järgi kommunismi kantsi saadeti noori farmereid venelasi õpetama ja tarniti moodsat tehnikat. ("The International Herald Tribune", 19. juuni 1985.) USA müüs Nõukogude Liidule ka soodushindadega teravilja. Nafta- ja maagaasitorustiku paigaldamiseks sai Nõukogude Liit samuti abi Läänest. Ühtlasi andis Moskva "vennalikku abi" kõikidele nukuriikidele. Ainuüksi Nikaraagua sai kolme aasta vältel 294 miljonit dollarit. Kabuli finantseeris Moskva iga kuu 300 miljoni dollariga.

Nõukogude Liidu lammutamine

Järeldus saab olla vaid üks – USA võinuks Nõukogude impeeriumi iga hetk hukatusse saata, lõpetades selle varustamise moodsa tehnika ja krediitidega, aga ei teinud seda. Washington oleks hõlpsasti võitnud Vietnami sõja, ent ei soovinud seda. Moodsa ameerika sõjatehnikaga varustati koguni Viet Congi punaseid. Sõda lõpetati järsku ebaloogiliselt. Ohverdati üle 58 000 noore

ameeriklase (peeti lausa tühiseks, et Moskva ja rahandusmaailma ühismängu tõttu hukkus ka kaks miljonit vietnamlast). Seda tegi finantsklikk enda huvides (ühtlasi Vietnamis katsetades bakteri- ja keemiarelvi). Finantseliit tahtis Vietnami sõda jätkata iga hinna eest. See oli suurepärane kattevari ülimalt kasulikule narkootikakaubandusele. CIA kasutas Vietnami sõjaga tekkinud segadust maskeeringuks, et nn kuldsest kolmnurgast takistamatult suures koguses narkootikume vedada. Selle avalikustas professor Alfred W. McCoy oma põhjalikus uurimuses "Heroiinipoliitika: CIA osalus globaalses narkoäris" ("The Politics of Heroin: CIA Complicity in the Global Drug Trade", New York, 1991). Meelemürgid toimetati USAsse, olles peidetud langenud sõdurite laipadesse.

Nii mõnigi ameerika teadlane, sealhulgas Harvardi ülikooli professor Richard Pipes, on nentinud, et kommunismi saanuks kukutada Lääne toetuse äravõtmisega. Antony Sutton rõhutas ühes ettekandes Vabariikliku Partei juhtkonnale, et millegipärast pole seda efektiivset relva iialgi kasutatud. Seda tehes oleks ära hoitud miljonite inimeste koletud kannatused ja soodustatud demokraatlikku arengut.

Toetust Nõukogude Liidule ja tema liitlastele varjati mitmel moel. Enamasti madalaprotsendilise laenuna. Ometi oli teada, et Moskva ei suutnud isegi intressi maksta, võla tagastamisest rääkimata. Ainuüksi aastal 1984 anti Nõukogude bloki maadele laenu 50 miljardi dollari ulatuses ning varustati neid moodsa tehnikaga. ("Det Bästa", oktoober 1985.) 1984. aastal oli Nõukogude Liidu enda koguvõlg Läänele 136,7 miljardit dollarit, neist erapankadele 28,7 miljardit. ("Svenska Dagbladet", 4. mail 1985.) Sellegipoolest "laenasid" aastal 1985 First National Bank of Chicago, *Morgan Guaranty, Bankers Trust ja Irving Trust* Nõukogude Liidule ülimadala protsendiga 400 miljonit dollarit. Neid tagatiseta laene tuli hakata tagasi maksma alles kuus aastat hiljem. Samad pangad olid Moskvale varemgi raha andnud. Laenaja võis rahaga teha, mida soovis – justkui olnuks Moskva pankade parim kunde.

Arhiiviandmed tõestavad, et Kreml andis maailma komparteidele suurt rahalist tuge (sealhulgas Rootsi komparteile). Lisaks müüdi Nõukogude Liidule kaupu maailmaturu hindadest tunduvalt odavamalt, lastes vahe katta Lääne maksumaksjail. Nii "müüs" Euroopa Ühisturg Nõukogude Liidule 100 000 tonni võid 25–30 Saksa penni kilo. Samal ajal maksis Saksa tarbija või kilogrammi eest kuni 10 Saksa marka. Hiljem müüdi Nõukogude Liidule veel 100 000 tonni võid veidi kallima hinnaga.

Aastail 1984–86 kaotas Nõukogude Liit ainuüksi naftahinna languse tõttu 8 miljardit dollarit aastas. Varem oli teenitud nafta pealt 20–25 miljardit dollarit. Aastal 1989 suutis Nõukogude Liit oma ekspordi (peamiselt nafta, kuld ja relvad) eest langenud hindade tõttu saada kokku vaid 18 miljardit dollarit, millest kolmandik (kuus miljardit dollarit) kulus 1990. aastal ainuüksi teravilja ostudele. Lisaks tuli hankida muidki importkaupu. 1989. aastal oli suurenenud valuutas makstud impordi osa 23%, kusjuures valuutat saadi juurde kõigest 7–8% võrra. Satelliitriigid ja arengumaad olid Nõukogude Liidule omakorda võlgu 85 miljardit dollarit, mida kuidagi ei suudetud tasuda. Nõukogude Liidu eelarve puudujääk 1989. aastal ulatus 100 miljardi rublani, moodustades 25% eelarvest. 1990. aasta kevadel kummitas Nõukogude Liitu tõsine valuutakriis, koguprodukt oli langenud kaks protsenti, üha suurenev inflatsioon (vähemalt 23%), kaubapuudus ja laienev streigilaine halvendas olukorda tuntavalt. 1990. aasta lõpul sai Moskva Saksamaa, Itaalia, Prantsusmaa, Jaapani ja teiste riikide erapankadelt veel 14 miljardit dollarit lisalaene, nagu teatas Moskvaärileht "Kommersant" 26. novembril 1990.

Odavatest hindadest hoolimata jäi Nõukogude Liit paljudele maadele kaupade eest võlgu hiigelsummasid. Moskva oli Saksa pankadele 1991. aasta juuni lõpuks võlgu 37,6 miljardit marka. ("Svenska Dagbladet", 27. november 1991.) Saksa ettevõtetele oldi võlgu rohkem kui miljard marka. Jaapani firmadele oldi 1990. aasta algul võlgu 200 miljonit dollarit. 1990. aasta kevadel oli tarnijail Nõukogude Liidult saamata juba ligi 10 miljardit dollarit.

Nõukogude kodanikud olid oma parasiitidest väsinud. Seepärast nad vaid teesklesid töötegemist. Samas püüdis USA nõukogude võimu kuidagi elus hoida. Ent Venemaale suudeti toetusena anda üksnes 15 miljardit dollarit. Arvestati välja, et Venemaa ja Ida-Euroopa riigid vajasid kähku vähemalt 5000 miljardit dollarit, et majandus võiks jälle edeneda. 1989.–1990. aastal oli USAs otsustatud Nõukogude Liitu enam mitte päästa. Seepärast andis Washington 1991. aastal Nõukogude Liidule tagastamatut abi vaid sümboolse 5 miljardi dollari ulatuses. Wall Streetil leiti, et Moskva peaks hädavajaduste rahuldamiseks saama vähemalt 30 miljardit dollarit laenu aastas. USA aitas koguni finantseeerida Nõukogude propagandat, reklaamides 1988. aastal Kesktelevisioonis kaupu, mida Nõukogude Liidus niigi oli raske saada. Arukamad inimesed kommunismi impeeriumis mõistsid, et kapitalistid ei lasknud neil normaalselt elada, sest toetasid vihatud võimu ja pikendasid nende kannatusi.

Miks siis lasti Nõukogude Liidul variseda? USAl lihtsalt nappis raha kommunistliku monstrumi edasiseks toetamiseks, nagu selgub "Dagens Nyheteris" 13. juunil 1991 avaldatud andmeist. Raha ei piisanud isegi oma vajadusteks, riigivõlg muudkui kasvas, tõustes 1992. aastaks 4 biljoni dollarini. Samas ulatus eelarve puudujääk 285 miljardi dollarini. ("Svenska Dagbladet", 30. oktoober 1992.)

1987. aasta augustis oli "Ameerika Hääl" möönnud, et Ameerika pangad laenasid Moskvale ja selle satelliitriikidele vähemalt 33 miljonit dollarit päevas (üks miljard kuus). Alexander Haig kurtis: "On hea, kui me iga dollari eest saame tagasi 25 senti." 1988. aasta kümne kuu vältel pumpasid ainuüksi Saksa, Briti ja Prantsuse erapangad Nõukogude Liitu rohkem kui 11 miljardit dollarit. Ent juba augustis 1988 teatas "Ameerika Hääl", et Nõukogude Liidu ebakindla majanduse päästmiseks ei piisaks ka kogu maailma maksumaksjate rahast. Lisaks oli CIA süstemaatiliselt Nõukogude majanduse elujõudu üle hinnanud. Nenditi, et CIA oli Nõukogude Liidu arengu analüüsimisel teinud tõsiseid vigu. ("Svenska Dagbladet", 5. november 1989.)

Venemaa pidi kehtestama turumajanduse. Selle tingimusega seostati Euroopa kommunismimaade edasine krediidivõimalus. Seda kinnitas juudi kõrgvabamüürlane Jacques Attali, Euroopa Arengupanga tookordne direktor: "Kui tekivad probleemid demokraatiaga või valitsus ei suuda oma praegust poliitikat jätkata, peatame oma abi koheselt." ("Dagens Nyheter", 14. aprillil 1992.) Attalid peeti halliks kardinaliks president Mitterrand'i selja taga ja Euroopa isandaks.

Et kiirendada Nõukogude Liidu lammutamist, organiseerisid Lääne pangad 1991. aasta algul vandenõu, tõugates majanduse põrmu. Kümmekond suurt Ameerika rahandusettevõtet ostis massiliselt kokku rublasid. Nõukogude Liit ujutati üle väärtusetute rubladega, et tekitada Gorbatšovi kukutamiseks hüperinflatsiooni. Selle paljastas peaminister Valentin Pavlov 13. veebruaril 1991 ajalehes "Trud". Tohutut rahavoolu Nõukogude Liitu oli hoolikalt ette valmistatud. Operatsioonis osalesid Austria, Šveitsi, Kanada ja Venemaa pangad. President Gorbatšov segas arengut turumajanduse suunas, seistes finantseliidil jalus. Panus tehti Boriss Jeltsinile. Nõukogude Liit üritas end kaitsta sellega, et kõrvaldas käibelt kõik 50- ja 100-rublalised. Sellest teatati 22. jaanuaril 1991 kell 21 uudistesaates "Vremja". Lihtrahvas sai rahatähti vahetada üksnes kuupalga ulatuses, aga mitte rohkem kui 1000 rubla. Riik sai suuri rahatähti kätte 40 miljardi rubla väärtuses (48 miljardist). Teatud jõud võivad kasu lõigata isegi impeeeriumide varisemisel.

Avalikkus ei saanud midagi teada rahvusvaheliste rahandusringkondade veel suuremast salamanöövrist Nõukogude Liidu lammutamisel. 1991. aasta vältel veeti Nõukogude Liidust Läände 14–19 miljardit dollarit, mille tagajärjel tootmine langes järsult. (Noam Chomsky, "Ajalugu ei saa mõrvata". Göteborg, 1995. Lk. 511.) Too aktsioon laostas nõukogude korra otsemaid, sest 79% tööjõust töötas ühel või teisel viisil sõjatööstuses, mis vajas valuutat.

1980. aastail olid Nõukogude juhtivad tegelinskid maha parseldanud isegi tsaari veine. 1990. aasta märtsis müüdi Londonis Southeby oksjonil 13 000 pudelist koosnev Massandra veinide

partii, lisaks 62 pudelit, mille pitsereil oli kahepäise kotkaga valitsusmärk. Veini koguväärtus oli ligi miljon dollarit. 1987. aastal müüdud veinidest oli saadud pudeli eest 280 dollarit. Juba 1980. aastail oli Nõukogude Liit hakanud ulatuslikult vähendama kulla- ja teemandivarusid, et maksta oma valuutaarveid. Lisaks hangeldati relvadega.

President George Bush teatas Mihhail Gorbatšovile 27. mail 1991, et tolle kontole Šveitsis oli üle kantud 150 miljonit dollarit. Gorbatšov nimetas president Bushi "minu sõbraks George'iks". Kõik see selgus KGB-kindral N. Leontjeviga tehtud intervjuus, mis avaldati ajalehes "Komsomolskaja Pravda" 26. detsembril 1995. Gorbatšov oli keelanud pealt kuulata oma telefonikõnesid Bushiga. KGB tegi seda ikkagi ja koguni salvestas kõik jutuajamised.

29. oktoobril 1991, seega pärast nõukogude võimu krahhi, sõlmisid Nõukogude juhid USAga salasobingu, mis sätestas tähtsamate kultuuriväärtuste veo Ühendriikidesse, et nisuostu eest tasuda. Kunst nisu vastu sobingus oli öeldud: "See leping on salajane. Kunstieksperdid ei tea sellest midagi. Kui nad sellest teada saaksid, muutuksid nad hüsteeriliseks. Seepärast on äärmiselt tähtis, et leping jääks salajaseks." Ometi sai TASS sobingu koopia New Yorgis kätte. See oli Gorbatšovi viimaseid kuritegusid vene rahva vastu enne areenilt lahkumist 1991. aasta detsembris. Tema teistest roimadest on juttu mu rootsikeelses raamatus "Gorbatšovi telgitagustes" ("Bakom Gorbatjovs kulisser", Stockholm, 1987).

Peatselt lähetas president George Bush Nõukogude vabariikidele (välja arvatud taasiseseisvunud Balti riigid) laenuna 1,5 miljardi dollari väärtuses toiduabi. ("Expressen", 19. novembril 1991.) Samas nõudis ta, et Gorbatšov kasutaks vajadusel vägivalda. 8. juulil 1992 kinnitas George Bush Münchenis, et maailmas ei leidu summasid Venemaa päästmiseks. Venelasedki peaksid tööle hakkama. Mõjuka Trilateraalse Komisjoni liikmena Bush muidugi teadis, millest rääkis.

Kommunismi likvideerimine Ida-Euroopa vasallriikides

Kommunismi aitas Moskva satelliitriikides lammutada KGB, kes kukutas totalitaarsed režiimid Ida-Saksamaal (Erich Honecker seletas hiljem, et ta kukutati 18. novembril 1989 vandenõu abil; ta suri Tšiilis 29. mail 1994), Tšehhoslovakkias, Poolas ja Rumeenias. Rootsi TVs on näidatud dokumentaalfilme, kus Nõukogude esindajad kinnitasid, et Moskva oli konspireerinud. Seepärast oligi Berliini müüri kerge ümber tõugata. Ehitamise ettepaneku oli teinud juut Kurt Goldstein (Jeruusalemma idaosagi oli läänepiirkonnast eraldatud). Tookordsele juudi parteijuhile Walter Ulbrichtile kava meeldis. Sellest kirjutati ajakirjas "Der Spiegel" (1991, nr 16). 15.–17. augustil 1961 too jõle müüriplaan teostati. Mõjus lausa küünilisena, et müüri ääres maha lastud põgenike sugulastel kästi tapakuulide eest raha maksta.

Tšehhoslovakkia president Vaclav Havel kinnitas, et KGB valmistas ette kommunistliku liidri Miloš Jakeši kukutamist. See läks küll veidi viltu, ent KGB tegevus vallandas nn sametrevolutsiooni, mis pühkis kommunistid võimult ja tõstis etteotsa kõrgmassoon Vaclav Haveli. KGB kandidaat oli hoopis Zdenek Mlynar. ("KGB planeeris Jakeši kukutamist", "Dagens Nyheter", 31. mai 1990.) BBC dokumentaalfilmis "Czech-mate: Inside the Revolution" nenditi, et KGB värbas inimesed, kes pidid Jakeši kukutamiseks 17. novembril 1989 esile kutsuma üliõpilasmäruli. Salapolitsei ülem Alois Lorenz oli saanud Moskvast saabunud KGB aseesimehelt Viktor Gruškolt täpseid juhiseid, et levitada kuuldusi, nagu oleks kokkupõrgetes politseiüksustega üks tudeng hukkunud. Agent Ludek Zivcaki ülesanne oli surnu teesklemine. Kohale kihutanud kiirabiauto viis "laiba" minema. Operatsioon "Kiil" õnnestus vaid osaliselt. Jakeš küll kukutati, ent KGB agendid ei suutnud seejärel enam summutada tudengite üha laialdasemaid nõudmisi. Viinis elanud Gorbatšovi tudengipõlvesõber Zdenek Mlynar keeldus riigipöördes osalemast.

Poolaski aitas KGB kommunistlikku korda likvideerida, nagu teatasid kohalikud poliitilised vaatlejad. Seejärel oli aeg kukutada ka range kommunistlik režiim Rumeenias. Sealne uus julgeolekuteenistus RIS andis 1994. aasta juunis vabaks raporti Nicolae Ceauçescu diktatuuri kukutamise seni varjatud asjaolude kohta. RIS viitab Bushi ja Gorbatšovi salakokkuleppele. 9. detsembril 1989 hakkas järsku Rumeeniasse valguma üle 1000 Nõukogude sõiduauto päevas (enne seda oli piiri ületanud kõigest 80 autot päevas). Igas autos istus kaks-kolm "turisti", 25-40-aastast tursket meest.

"Ameerika Hääl" oli varem avalikustanud, et Rumeenia ajakirjanduses esines vandenõulaste kodeeritud teadaandeid. RIS tuvastas, et enne 21. detsembrit 1989 ilmusid äkki välja ässitajad, kes jagasid välja tankide ees hirmu vaigistavaid uimasteid. Craiova linna lähistel sündinud kokkupõrgetes osalesid ka nõukogude "autoturistid", kes tegelikult olid KGB ohvitserid. ("Hommikuleht", 19. juuli 1994, lk. 7.) Rumeenias toimus Ida-Euroopa ainus verine antikommunistlik "revolutsioon". Ohvreid polnud siiski nõnda palju, nagu ametlikult väideti. Diktaator Nicolae Ceauçescu suutis varakult konspiratsiooni läbi näha, üritades välismaisest sekkumisest ka TVs rääkida. 22. detsembril ta põgenes, kuid tabati ning võitjad otsustasid ta kähku 25. detsembril 1989 koos naisega hukata. Võimu haaras KGB agent Ion Iliescu, kes hakkas Rumeeniat "demokratiseerima". Silviu Brucan möönis 1990. aastal, et see oli tõesti konspiratsioon, mida oli planeeritud kaks aastat. (Disa Håstad, "Kupplaner i två år" / "Pöördeks valmistuti kaks aastat". 23. mai 1990.)

Paindumatute režiimide kukutamine Ida-Euroopas oli Moskvale tähtis ka omaenda vanameelsete mõjustamisel. Kõik toimus USA mahitusel, nagu vihjas üks Nõukogude esindaja infoagentuurile Reuter novembris 1989. ("Dagens Nyheter", 30. november 1989.) Samamoodi oli USA mahitanud ka kommunismivastaste mässude mahasurumist Ida-Euroopas 1956. ja 1968. aastal, sest finantskliki tookordsed huvid nõudsid seda. Nii ilmutas kirjanik Jan Myrdal

Rootsi ajakirjas "Folket i Bild" (nr. 20, 1979, lk. 31), et aastal 1956 (vahetult enne Nõukogude invasiooni Budapesti), "palus USA riigidepartemang Rootsi diplomaatide vahendusel Nõukogude Liidul Ungaris kord majja luua". Enne 1956. aasta 4. novembrit lähetas USA Riigidepartemang Moskvasse seletustelegrammi, milles öeldakse, et "USA valitsus ei vaata hea pilguga sellele, kui Nõukogude Liidu piiri ääres tulevad võimule nõukogudevaenulikud valitsused". ("Congressional Records", 31. august 1960, lk. 17 407.)

Nii mõnigi ungari ajaloolane möönab, et USA valitsus taotles ungarlaste antikommunistliku mässu mahasurumist. Ameerika propaganda väitis, et ungarlased olid hakanud tapma juudi kommuniste ja seepärast olnud põhjust sekkuda. Täiesti valelik väide. Ei tapetud isegi kommunistliku julgeolekuteenistuse vihatud juudi soost timukaid. Ka julgeolekupolitsei juudist ülem Gábor Péter (õieti Benjamin Ausspitz), kes oli ülimalt vihatud, pääses terve nahaga.

Samal ajal õhutas "Ameerika Hääl" ungarlasi mässule. Ka Allan Dulles kinnitas, et Ungari tuleb kommunismist vabastada. Ungarlased olid veendunud, et USA tuleb neile appi. Aga see oli vaid poliitiline manööver. USA vaatas rahulikult pealt ülestõusu julma mahasurumist, mis nõudis Budapestis 1945 inimelu. Provintsis tapeti 557 isikut, 20 000 inimest sai vigastada, arreteeriti 40 000. ("Dagens Nyheter", 1. detsember 1990.) Moskva kasutas 1500 tanki ja 150 000 sõdurit, et ungarlaste lootus purustada. Ungarist pages 200 000 inimest.

Seevastu mõistis USA koos Nõukogude Liiduga hukka Inglismaa ja Prantsusmaa agressiooni Suessi kriisi ajal samal sügisel.

Ka sissemarsiks Tšehhoslovakkiasse sai Kreml rohelise tule Washingtonist. Zdenek Mlynar, kes 1968. aastal oli kommunistliku partei poliitbüroo liige, paljastas pärast Läände põgenemist, mida Leonid Brežnev oli Praha juhtidele augusti lõpus 1968 teatanud, nimelt oli USA president Lyndon Johnson Moskvale kinnitanud, et Ameerika Ühendriigid ei sekku Nõukogude

agressioonisse Tšehhoslovakkias. (Zdenek Mlynar, "Nachtfrost" / "Öökülm". Köln/Frankfurt am Main, 1978. Lk. 301.)

Aga kui Nõukogude Liit tahtis 1969. aastal omal käel rünnata Hiinat, keeldus USA nõusolekut andmast. (Mihhail Heller ja Aleksandr Nekritš, "Võimul utoopia". London, 1986, lk. 713.) Moskva pidi tollest kallaletungist loobuma. Aastal 1979 oli aga lubatud okupeerida Kabul.

Ametliku versiooni järgi aitas CIA afgaani vabadusvõitlejaid alates 1980. aastast, niisiis pärast Nõukogude armee interventsiooni Afganistani 24. detsembril 1979. See ei pea aga paika. 3. juulil 1979 kirjutas president Jimmy Carter alla juhendile anda salaabi Nõukogude-meelse valitsuse vastastele Kabulis. Carteri nõunik rahvusliku julgeoleku küsimustes kõrgvabamüürlane Zbigniew Brezinski saatis presidendile kirja, milles ta seletas, et see abi kutsub esile Nõukogude Liidu sõjalise interventsiooni Afganistani. (Zbigniew Brezinski intervjuu, "Le Nouvel Observateur", 15.-21. jaanuar 1998.) Carter sooviski Afganistani sõda provotseerida.

USA talitab alati nõnda, kuidas nõuavad massoonide hallid kardinalid. Ka juhul, kui oma riigi huvid kannatavad ja teda ennast rünnatakse. Vajadusel vaikitakse säärased sündmused maha.

8. juunil 1967 ründasid Iisraeli hävituslennukid ja torpeedokaatrid Vahemeres rahvusvahelistes vetes 90 minuti vältel Ameerika sõjalaeva "Liberty". Iisraellased avasid kuulipildujatule ja lasksid käiku napalmpomme. Nad tulistasid nii rakettide kui ka torpeedodega. Ameerika mereväelased, kes olid enda päästmiseks vette hüpanud, said kaela kuulirahe. 34 sai surma ja 171 haavata.

Iisraeli valitsus seletas, et tema väed ei suutnud laeva identifitseerida (kuigi sellel oli ülisuur lipp). Alus oli olnud maale liiga lähedal, see tahtnud põgeneda, ja nähtavus polnud kuigi hea. Need väited olid välja mõeldud.

USA tegi näo, et uskus valet. Sündmus vaikiti maha ja "unustati". Tavaliselt oleks säärasest vahejuhtumist piisanud, et sõda kuulutada. Riigidepartemang jõudis oma analüüsis järel-

dusele, et Iisraeli versioon oli valelik, ja juurdlus salastati. USA teenib ju Iisraeli huve.

Miks siis Iisrael ründas Ameerika laeva? Mis põhjustas selle psühhopaatilise kuritöö?

Samal, 8. juuni hommikul 1967 olid Iisraeli väed rikkunud Genfi konventsiooni ja Siinais El Arihi linnas tapnud 1000 araabia sõjavangi. Iisraeli sõjaväelased avastasid USA sõjalaeva rahvusvahelistes vetes ja muutusid ärevaks. Tel Avivis kalduti arvama, et ameeriklased on seda sõjaroima 13 meremiili kaugusel El Arishist binokliga näinud ja ebaseaduslikke raadiokäske pealt kuulnud. Iisrael otsustas sõjaroima tunnistajaist vabaneda, et esitada araabia sõdurite saatusest oma versioon, millele keegi ei saaks vastu vaielda. Ent ühe tunnistaja oli Iisrael arvestamata jätnud, juudi ajaloolase Gabby Broni. Too nägi hukkamisi pealt ja kirjutas sellest ajalehes "Yediot Ahrenot".

"Liberty" ründamine oli rahvusvaheline terroriakt. Seda nentis mereväekapten Walter Jacobsen ajalehes "Naval Law Review" (talv 1986).

Ameerika vägede ülemjuhataja palus abi. Kapten Joseph Tully saatis kohe lennukid "Libertyle" toeks. USA vabamüürlaspresident Lyndon Johnson tühistas tema käsu. Kui lennukid oleksid õigel ajal kohale jõudnud, oleks päästetud vähemalt 25 inimese elu. Ellujäänuid ähvardati tõsiste järelmitega, kui nad keelt hammaste taga ei hoia. Juhtumi ametlik uurimine jäi ära. Iisrael ei pidanud tasuma ka hüvitist.

"Liberty" ohvitser James Ennes on sellest kõigest kirjutanud raamatu "Assault on the Liberty" («"Liberty" ründamine», 1979.)

George Orwellile kuulub aforism, et teatud loomad on võrdsemad kui teised. Ilmselt kehtib see ka teatud riikide kohta.

Ka Poolas aitas USA rahvaliikumist "Solidaarsus" maha suruda, sest see oli suunatud kommunismi vastu. Rootsi ajakirjanik Ulf Nilson kirjutas 24. juulil 1989 "Expressenis": "Mees, keda USA president kõige enam kiitis – ja aitas –, oli endine diktaator Jaruzelski. Ilma Bushi abita ei oleks "Solidaarsuse" keelustanud meest presidendiks

valitud. Aga USA astus, nii paradoksaalne kui see ka pole, kommunismi poolele."

CIA peakorter korraldas, et Castro-vastane Sigade lahe operatsioon 1961. aasta aprilli algul, milles osales 1200 meest, nurjuks. "Varjatud käsi" polnud vabamüürlasmaraani Fidel Castro kukutamisest huvitatud. Need nähtamatud jõud olid ta võimule upitanud. Lugeja ilmselt aimab, kes maksis kinni tema kamba varustuse, toiduarved ja relvad Mehhiko treeningulaagris. Ka ajaloolane Jean Boyer toonitas, et Castro raha ja relvad ei pärinenud Moskvast, vaid USAst. Võimule upitas Castro massoon Dwight Eisenhower.

Washingtonis riigidepartemangu Kariibi osakonda juhtiv William A. Wieland ütles 1957. aastal Havannasse suursaadikuks määratud Earl Smithile: "Te olete saanud Kuuba selleks, et jälgida Batista langemist. Otsus Batista kõrvaldada on juba jõus." (Earl Smith, "The Fourth Floor". New York, 1962.)

Smith polnud vabamüürlane, ta tahtis Ameerika avalikkust Castro eest hoiatada. Teda takistati. Riigidepartemang hakkas tegutsema tema selja taga. Siiski edastas Smith käsu: Batista peab lahkuma.

CIA oli Havannas jäägitult Castro-meelne. ("The Communist Threat to the USA through the Caribbean: Hearings of the Internal Security Sub-Committee, US Senate". Washington, 1959-62.) Castro peamine poolehoidja oli Herbert Matthews "New York Times'is", kus ta kujutas teda Kariibia T. E. Lawrence'ina.

Järsku lõpetas Valge Maja relvade müügi Kuubale. Püssisaadetis peatati New Yorgi sadamas. (Paul Johnson, "Moodsad ajad". Stockholm, 1987. Lk. 734.) USA relvastas üksnes üht poolt – Castro "revolutsionääre".

Kuuba majandus hakkas alla käima. Toetus Castrole suurenes. Enne relvaembargot oli tal olnud ainult 300 terroristlikku võitlejat.

Pärast võimuhaaramist lasi Castro 100 000 opositsioonitegelast vangistada. Alles 1961. aastal kehtestas ta kommunistliku diktatuuri.

Mainitud William A. Wieland väitis, et võimurid ja sõjaväeluure olid teadlikud Castro kavatsusest kommunism kehtestada. Ometi lasti Ameerika ajakirjanduses esitleda teda patriootliku ja heatahtliku juhina.

USA Kuuba saadik Earl Smith sedastas: "Ühendriikide abita poleks Castro võimule pääsenud. Ameerika valitsusasutused ja ajakirjandus mängisid Castro võimule upitamises suurt osa." (Letter to the Editor, "New York Times", 26. september 1979, lk. A 24.)

Sõjaabi läkitati Kuubale Nõukogude Liidu kaudu. Sestap pole imestada, et Angoolas Cabinda piirkonnas kasutati 5000 Kuuba sõdurit Ameerika ja Prantsuse naftakompaniide kaitsmiseks, sest UNITA partisaniüksused ründasid välismaiseid naftapuurimisseadmeid. ("The Economist", "Contra" nr 5/1988.)

Castro kasutas välistoetust ka rikastumiseks: talle kuulus Kuubal 32 maja, neist kolm Havannas, teda ja ta varandust kaitses 9700 turvameest. Erinevate naistega sigitas tal ühtekokku vähemalt 14 last. (Georgie Ann Geyer, "Guerilla Prince: The Untold Story of Fidel Castro".) Castro isiklik varandus ulatub summani, mis vastab ligi 19 miljardile Eesti kroonile. Ta on neli korda rikkam kui kuninganna Elizabeth ("NWT", 20. august 1997).

Ka Nicaragua rahvuslik president Anastasio Somoza ei saanud USAlt enam mingit abi. USA väitis, et Anastasio Somoza oli Nicaraguas kehtestanud terroridiktatuuri, ja nõudis, et süütud poliitvangid vabastataks. Valge Maja hakkas tegema palavikulisi ettevalmistusi presidendi kukutamiseks. Kui sandinistid võimu üle võtsid, avastati, et vanglais on vaid 59 kommunistlikku terroristi, keda ameeriklased olid pidanud Nicaragua poliitvangideks. Pärast sandinistide võimuletulekut 17. juulil 1979 ei hoolinud maailm (loe: vabamüürlased) kümnetest tuhandetest uutest poliitvangidest või sellest, et 150 000 nikaraagualast lahkus riigist lootuses kommunistliku terrori eest pääseda. Somoza väitis oma memuaarides, et Nicaragua langes rahvusvahelise vandenõu ohvriks.

IMF (Rahvusvaheline Valuutafond) blokeeris Somoza valitsusele Nicaraguas kõik laenud. USA kandis hoolt, et riigid, kes

osalesid hüdroelektrijaamade ühisprojektis, loobuksid sellest. USA lasi Somoza Nicaraguale sulgeda kohvituru. Lihaeksport USAsse peatati.

USA ei lasknud Nicaragual enam pääseda ka naftaturule. Sandinistid teadsid, et võit on lähedal. (Jack Cox, Anastasio Somoza, "Nicaragua Betrayed". Boston, 1980. Lk. 259.) USA ei saatnud Managuasse enam sõjavarustust. Nicaraguast tõmmati välja tohutus koguses dollareid. Niisiis ei saanud sealne valitsus relvi osta ka teistest riikidest. Lõpuks sulges USA Nicaragua ees kõik relvaturud. Nicaragua sõjaväel polnud laskemoona, mistõttu ta ei saanud kommunistide vastu võidelda. Saladuskatte all läks abi hoopis sandinistlikele marksistidele. ("Svenska Dagbladet", 21. juuli 1989.) Sandinistidel õnnestus USA abil võimule tulla. Pärast kukutamist ei lastud Somozat USAsse sisse.

USA andis kohe 75 miljoni dollari suuruses abi Nicaragua uuele, marksistlikule sandinistide režiimile, lisaks said nad 3 miljoni dollari eest toiduaineid ja arstimeid. USA Kongress saatis Nicaragua kommunistlikule valitsusele toetusfondist 8 miljonit dollarit. Algul oli kavas lähetada see raha teistesse riikidesse. (Jack Cox, Anastasio Somoza, "Nicaragua Betrayed". Boston, 1980. Lk. 288.)

Veel enne, kui USA president Jimmy Carter oli jõudnud toetuse Nicaraguasse saata, teatasid sandinistide juhid: "Me oleme marksistid!" Carter oli sõnumiga rahul.

USA teadis, et Nicaragua kommunistide juhid Tomás Borge ja Moises Hassan on vabamüürlasdiktaator Fidel Castro lähedased sõbrad. Siseminister Borge oli kurikuulus kommunistlik mõrvar. Humberto Ortega oli Moskvas õppinud kommunist.

CIA aitas KGBl koguni paljastada kommunistliku režiimi vastaseid. Seda väitis nõukogude propagandaluuletaja Jevgeni Jevtušenko (õieti Gangnus) ajakirjas "Ogonjok" 6. oktoobril 1988. Jevtušenko oli ise töötanud NKVD heaks, nagu ilmutas oma mälestustes Pavel Sudoplatov, NKVD omaaegseid ülemusi. Lisaks on ta vabamüürlane. Senaator Robert Kennedy oli ühes jutu-

ajamises temaga aastal 1966 USAs usalduslikult teatanud, et juudi režiimikriitikud Juli Danieli ja Andrei Sinjavski paljastas CIA, mistõttu nad anti kohtu alla.

Kommunismi võit ka Hiinas

Hiinaski ehitasid ameeriklased kommunismi Nõukogude Liidu kaudu või vahel otseselt. Juba 1920. aastail saatis Moskva oma juudi kõrgfunktsionääre Hiinasse, kus nad mitmes piirkonnas kehtestasid kommunismi. Nende "nõunike" hulgas olid Adolf Joffe, Mihhail Borodin (õieti Jakob Grusenberg, kes oli 1919. aastal Mehhikos rajanud kommunistliku partei), Béla Kun, Enrique Fischer (õieti Heinz Neumann) ja Vassili Blücher (õieti Galen-Tšesin), kes panid elanikkonna vastu toime jälestusväärseid roimi. Hiina kommunistlike piirkondade poliitiliseks komissariks sai aastal 1924 nõukogude juut S. Gekker, kes kaks aastat varem oli olnud hall kardinal Mongoolias 1921. aastal kehtestatud kommunistliku režiimi näiliste juhtide Damdin Suhhe-Batori (1893–1923) ja Horlogiin Tshoibalsani (1895–1952) selja taga. Hiina Punaarmeed juhtisid juudi politrukid V. Levitšev ja Jan Gamarnik Venemaalt. Inglise juut Billmeier kandis hoolt, et hiina punased oleksid varustatud nõukogude relvadega.

Hiina marksist Sun Yatsen (Sun Yixian) oli kõrgvabamüürlane. Algul oli kommunistidega seotud ka Chiang Kaishek (Jiang Jieshi), kel samuti oli šoti vabamüürluses 33. kraad. Hiljem lõpetas ta punastega suhted, hakates kodanliku Hiina juhiks.

USA nõudis aastail 1937–45, et Jaapan lõpetaks hiina kommunistidega heitlemise. Sügisel 1948 reetsid ameeriklased Chiang Kaisheki antikommunistliku rinde. Kindral George Marshall (1880–1959), Ühendriikide riigisekretär ja muidugi massoon, nõudis Chiang Kaishekilt kommunistide laskmist valitsusse. Marshall, kes oli aastail 1945–47 Hiinas olnud president Trumani erisaadik, väitis, et kommunistid olid kenad inimesed. Chiang

Kaishek ei andnud järele, rikkudes vabamüürluse printsiipe. Säärast ettekäänet vajatigi. Ta jäeti täiesti hätta. Samas suurendati toetust Mao Zedongile (abisaadetised saabusid Moskva kaudu). 31. jaanuaril 1949 veeresid kommunistid ameerika tankides Pekingisse. 1. oktoobril 1949 kuulutati välja Hiina Rahvavabariik. 20 miljonit ohvrit nõudnud kodusõda oli lõppenud. Aasta hiljem väitis USA ametlikult, et Mao Zedong tahtis kehtestada demokraatiat ning oli eemaldunud diktatuurist. Muidugi oli see hiina punastele valelik reklaam.

Seda planeeriti juba Potsdami konverentsi aegu 1945. aasta suvel. Mõistetavail põhjusil tahtis USA oma osa selles mängus varjata. Seda kinnitas USA riigidepartemangu esindaja Owen Lattimore: "Probleemiks oli, kuidas Hiina langemist korraldada nõnda, et ei nähtuks, nagu põhjustanuks seda USA." (Gary Allen, "Keegi ei söanda nimetada seda konspiratsiooniks".)

Ida-Euroopa ja Venemaa kurikuulsaimad saastumispiirkonnad tunduvad Hiina praeguse keskkonnakatastroofi kõrval lausa looduskaitsealadena. Maailma ilmselt kõige räpasemas linnas Benxis surevad 25-aastased hiinlased vähki. ("Dagens Nyheter", 9. jaanuar 1994.)

Mao Zedongi ümbritses hulk vabatahtlikke vabamüürlasnõunikke (1946–76 oli nende hulgas briti juut Sidney Rittenberg). Mao lasi haritlastevastase kampaania käigus aastal 1957 tappa 46 000 õpetlast, seejärel veelgi enam. "Suur hüpe" suretas kolme aastaga 43 miljonit inimest nälga. Kaks miljonit mõrvati. Enne seda oli "maareformi" käigus tapetud poolteist miljonit maaomanikku. Nn kultuurirevolutsiooni ajal jälitasid punakaartlased 100 miljonit inimest, kellest hukkus vähemalt kolmandik. Kindlail andmeil tapeti igatahes 400 000. Ainuüksi Guangxis surmati puuduliku statistika andmeil üle 90 000 inimese. ("Dagens Nyheter", 17. august 1992.)

Hiinas keelustati kasside ja lindude pidamine ning lillede kasvatamine, sest nood kulutasid "revolutsioonilist energiat". Vägivõimuga aeti noormeestel maha pikad juuksed. Kodanikke peeti

tänaval kinni, et kontrollida, kas nad teavad peast Mao tsitaate. Kontrrevolutsioonilist tegevust, sealhulgas kasside pidamist, karistati rangelt.

Wuhuani tabas ka kannibalismiepideemia. Eriti jubedad olid "inimlihabanketid" – liha, maks, süda, neerud, kintsutükk, jalakurk... keedetult, grillitult, praetult, küpsetatult. Kannibalism levis ulatuslikult, inimlihatoite valmistati ka tähtsaimate organisatsioonide ruumes. Isegi Wuhuani provintsi revolutsioonikomitee söögisaalis. ("Dagens Nyheter", 17. august 1992.)

Pekingi endine punakaartlane Zheng Yi räägib BBC tõsielufilmis "Mao Zedong" (1993): "Algul tapsid inimesed üksteist poliitiliste vaadete pärast. Siis hakati inimesi sööma. Tapmisest ei piisanud. Vaid oma vaenlaste liha söömisega võisid nad näidata oma klassiteadlikkust. Algul piinati ohvrit, seejärel lõigati tema kõht lõhki, kuigi ta elas edasi. Justkui seatapmise puhul lõigati välja süda ja maks, hakiti need tükkideks ja söödi ära." Hiljem sai Zheng Yist dissident ja 1980. aastail õnnestus tal pildistada dokumente hiina kommunistide roimade kohta. Ühe salatoimiku andmeil sõid Guangxi provintsi punakaartlased veel 1980. aastate lõpul ära vähemalt 137 inimest ja hiljem lisandus neile sadakond. ("Dagens Nyheter", 8. jaanuar 1993.)

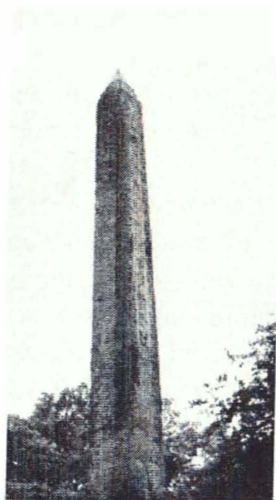
Aastail 1949–59 mõrvati vähemalt 30 miljonit inimest. Terror algas Pekingis 24. märtsil 1951 ja jätkus teistes suurlinnades. Ainuüksi aastal 1960 tapeti rohkem hiinlasi kui kogu Jaapani-Hiina sõja vältel (1931–45). South-Carolina ülikooli professor Richard L. Walker hindas 1971. aastal kommunismi ohvrite arvu Hiinas vähemalt 62,5 miljonile. Uuemate dokumentide ilmsikstulekul teatas Princentoni ülikooli professor Chen Yizi 1994. aasta juulis ajalehele "Washington Post", et kommunistliku terrori ohvriks langes Hiinas vähemalt **80 miljonit** inimest. ("Dagens Nyhter", 19. juuli 1994, A 9) Veel hiljem leiti, et ohvreid oli **140 miljonit**. ("Hufvudstadsbladet", 23. detsember 1997.)

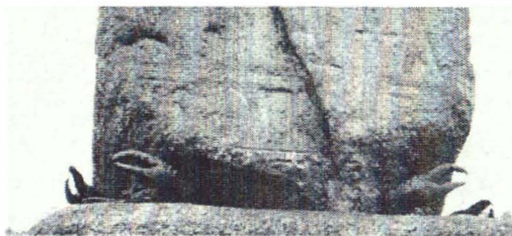
Ka USA kannab vastutust nende ohvrite eest. Pärast tapatalguid Pekingis juunis 1989, kui Washington ametlikult kehtestas

embargo, jätkasid Ameerika ettevõtted kaubatameid Hiinale, justkui poleks midagi juhtunud – kõik oli vaid avalikkusele puru silma puistamine. ("Dagens Nyheter", 13. detsember 1989.) Iisraelgi on andnud Hiinale sõjalist ja majanduslikku tuge.

Rockefeller leidis, et esimees Mao sotsiaalne eksperiment Hiinas olnud tähtsamaid ja edukamaid inimkonna ajaloos. (David Rockefeller, "From a China Traveler", "New York Times", 10. august 1973, lk. 31.)

Ühendriigid on toetanud ka Adolf Hitlerit, Pol Poti terroriste, Saddam Husseini (märtsis 1991 tappis ta USA õnnistusel 300 000 sooaraablast) ja teisi poliitilisi bandiite. See on aga omaette teema, millest teen põhjalikumalt juttu raamatus "Maailmaehitajate pettus: vabamüürluse varjatud ajalugu" (Stockholm, 2003).

New Yorgi massoonide püsitatud Egiptusest pärit obelisk Metropolitan Museum of Art taga. Skorpionid selle all mõjuvad lausa ähvardusena. (Fotod: Jüri Lina.)

KOMMUNISTIDE VÕIMUHAARAMINE EESTIS

Et kaotada ilmsed erinevused Nõukogude Liidu ja tema naaberriikide (eelkõige kommunismiikkest pääsenud Soome ja Baltikumi) elatustaseme vahel, hakati tegema ettevalmistusi nende maade liitmiseks punase impeeriumi külge. Rahvusvaheline finantseliit andis Stalinile vabad käed. Balti riigid pidid ühtlasi jääma Moskva rünnakubaasiks Saksamaa vastu. (Carl O. Nordling "Kaitse või imperialism? Üks aspekt Stalini sõja- ja välispoliitikas" / "Defence or Imperialism? An aspect of Stalin's Military and Foreign Policy". Uppsala, 1984.)

Mõistagi kuulus selles aktsioonis võtmeroll äärmusjuutidele. Teatud (asjasse pühendatud) osa juudi elanikonnast Baltikumis oli võimuletulekuks valmis olnud pikemat aega. Moskvas olid ettevalmistused osaliselt lõpetatud juba 1937. aastal, mil Kreml laskis trükkida Balti riikide maakaardid, kuhu oli märgitud "Läti NSV", "Eesti NSV"... Aastal 1940 (vahetult enne okupatsiooni algust) trükiti sõjaväelastele mõeldud vestmikud suhtluseks vene ja Balti rahvaste keeltes.

Neis vestmikes õpetati: "Seisa! Anna alla! Viska relv maha! Käed üles! Heida maha! Ära räägi! Ole vait! Kui kära teed, tapan! Ärge kartke punaväelasi!"

Ka baltlaste küüditamine oli varakult planeeritud. Rangelt salajase otsuse Baltikumist nõukogudevastase elemendi küüditamise kohta kirjutas Moskvas 11. oktoobril 1939 alla julgeolekuasjade rahvakomissari asetäitja Ivan Serov. Balti riikide kavatsetavast okupeerimisest ja baltlaste küüditamisest olid informeeritud rahvusvahelised sionistlikud organisatsioonid. Tuntud juudi aktivist Vladimir Jabotinsky (1880 – 1940) ütles juba 2. novembril

1939 oma kirjas juhtivatele sionistlikele funktsionääridele palestiinlaste tulevasest küüditamisest nende kodumaalt järgmist: **"Kui oleks võimalik deporteerida baltlasi, on niisiis võimalik küüditada ka Palestiina araablasi.**" Jabotinsky oli omal ajal asutanud juutide terroriorganisatsiooni "Siioni Sõdalased". Jabotinsky kiri on Iisraeli Riigiarhiivis ("Washington Post", VI, 7. veebruaril 1988). Seda kirja kommenteeris sionist David Ben-Gurion "Sõjapäevikus" (III osa, lk. 788). Tema iidol oli Lenin.

Tollal ei aimanud ükski reapoliitik, et Moskva kavatseb Baltimaad okupeerida. Veel vähem suudeti ette kujutada nii vastikut tegu nagu põliselanike küüditamine. Sionistlik juht Vladimir Jabotinsky pooldas seda planeeritud roima. Jabotinsky oli paremäärmuslane, mitte vasakpoolne. Ööl vastu 14. juunit 1941 küüditati mitukümmend tuhat inimest Baltikumist Siberisse. Eestist viidi ära üle kümne tuhande. Juulis-augustis taheti deporteerida kogusummas rohkem kui 700 000 eestlast, kavatsedes alles jätta kõigest 358 000 administraatoritena, kuid seda ei jõudtud teha. Uus küüditamine tabas Eestit 25. märtsil 1949, mil viidi ära rohkem kui 20 000 eestlast. Samal aastal küüditati inimesi ka teistest Balti riikidest (näiteks Lätist 43 231). Aastal 1951 pagendati Eestist 259 kristlast.

2. detsembril 1947 aeti või peletati oma kodumaalt minema 750 000 palestiinlast. Suured araabia linnad Jaffa ja Haifa tühjendati täielikult. Juutide väeosad sundisid palestiinlasi lahkuma sadadest küladest. Deir Yassini külas, kus elas 254 inimest, mõrvati 250. Naaberküladest pagesid araablased hirmuga. Lõpuks seisis 400 araabia küla tühjana või oli maatasa tehtud. Neid sündmusi kirjeldas Iisraeli ajaloolane Benny Morris oma uurimuses "Palestiina põgenikeprobleemi sünd aastail 1947–49" / "The Birth of the Paletinian Refugee problem 1947–49" (Cambrigde, 1988). Pärast nende andmete avaldamist salastati sellesisulised dokumendid Iisraeli arhiivides uuesti.

Tuntud juudi kirjanik Jon Kimche kirjeldab raamatus "The Seven Fallen Pillars", kuidas kindral Moshe Dayan tulistas 11.

juulil 1948 lausa hullumeelsena Lydda linna elanikke. Niimoodi sunniti ellujäänud 30 000 araablast pagema. Järgmisel päeval tabas metsik terror ka naaberlinna Ramallah't. Araablaste varandus rüüstati.

Palestiinlaste pagendamine oli niisiis ette kavatsetud. Selle terrori ebainimlikkus on jäädvustunud dokumentaalfilmis, mida sügisel 1993 näidati Rootsi TVs. Osa nendest 150 000 araablasest, kes olid veel Palestiinasse jäänud, kihutati "reservaatidesse". ÜRO liikmeks vastuvõttu taotledes lubas Iisrael, et palestiina põgenikud lubatakse koju. Ei tätnud ta sedagi lubadust.

Eesti Vabariigi hävitamisel ja bolševiseerimisel mängisid äärmiselt aktiivset osa nii juudi kultuurselts "Licht", mis oli rajatud Tallinnas 1926. aastal, kui ka Tartu kultuuriühing "Schalom Aleichem". Samasugust malli kasutati teistes Balti riikides. Eesti Riigiarhiivi dokumendist 2197-2-3-227 selgub, et selts lähtus ühiskonnaelus marksismist-leninismist. Nagu näha dokumendist 2197-2-3-227, tegeles "Licht" juba algusest peale õõnestusega. Juhtnöörid sai ta peamiselt Moskvast. "Licht" tegi koostööd MOPRi ehk Rahvusvahelise Punaabiga. See õõnestusorganisatsioon varjas oma tõelist palet (punaste) poliitvangide abistamise sildi taha. Ta pidas sidet ka Rootsis asunud EKP KK Organisatsatsioonilise Bürooga ning levitas kommunistlikku kirjandust. (ENE, Tallinn, 1972, 4. köide, lk. 432.) Poliitilises kihutustöös täitis "Licht" EKP ülesandeid.

"Lichti" umbes 120 liiget olid enamikus juudi sotsialistid või kommunistid, kes alates 1936. aastast tegutsesid eesmärgikindlalt Eesti Vabariigi hävitamise nimel. Selle õõnestusorganisatsiooni paljud aktivistid – Moissei Pekker, Simon Perlman, Lazar Vseviov, Ksenia Aisenstadt, Leo Aisenstadt, Hans Grabbe (õieti Hasa Hoff), Sosja Schmotkina, Jossif Goldman, Viktor Feigin – astusid aastal 1936 koguni EKP liikmeiks. Siin tuleb rõhutada, et 1934. aastal oli EKPs 387 liiget. Aastal 1939 oli neid sinna jäänud kõigest 133. Vahepeal oli Stalin lasknud mõrvata 254 eesti kommunisti. (Vladimir Karassev-Orgussaar, "Molotov, Vorošilov

ja meie". Stockholm, 1988. Lk. 115.) Tänini on varjatud, kui paljud neist 133-st olid juudid.

Järeldusi on võimalik teha kaudsete faktide alusel. Nii oli EKPs aastal 1945 alles jäänud 69 juuti. ("EKP arvudes". Tallinn, 1982.) See viitab asjaolule, et suure tõenäosusega olid aastal 1940 vähemalt pooled EKP liikmeist juudid. Üks neist oli 1913. aastal Tallinnas juudi vorstivabrikandi peres sündinud Oskar Cheer. Aktiivse kommunistliku agitatsiooni pärast heideti ta 1931. aastal Läänemaa Õpetajate Seminarist välja. Ta jäi Nõukogude agendina sakslaste okupeeritud Eestisse, kus ta tabati ja hukati 9. mail 1942.

Aastal 1979 kuulus EKPsse 4966 Eestis elanud juudist juba 1131 (23% juudi elanikkonnast). Ainult tšuvašid olid Eestis veel kommunismimeelsem rahvusrühm. Nagu mujalgi, olid juudid ka selles tegevuses kõvasti üle esindatud. Pärast Teist maailmasõda tuli Venemaalt juudi tšekiste juurde, kes samuti said hakkama jubedate roimadega.

Aastal 1938 oli "Lichti" esimees Mooses Sachs. Ta töötas vahetult koos teiste "Lichti" kommunistidega, sealhulgas Idel Jakobsoni, Viktor Feigini ja Gerschon Zimbaloviga. Sakslastel õnnestus Viktor Feigin tabada ja sõjakurjategijana hukata. "Licht" trükkis ka marksistlikku kirjandust ja ajakirja "Kommunist" rikka juudi kaupmehe poja ja pangadirektori Leo Aisenstadti korteris. Trükkalid olid Ksenia Aisenstadt ja Sosja Schmotkina. (Kogumik "1940. aasta revolutsioon Eestis", lk. 22.) Mõistagi ei osanud Kaitsepolitsei pangadirektorit selles kahtlustada, sest ta ei taibanud sionistlikku seost.

Aastal 1938 asus õõnestuskeskus (ilmselt ka nõukogude spioonide pesa) kultuuriseltsi "Licht" nime all Tallinnas Lembitu 27-4. Korter kuulus seltsi esimehele Mooses Sachsile. Tallinna-Harju Prefektuuurile 1938. aastal saadetud avalduse põhjal oli aseesimees pangadirektor Leo Aisenstadt. Teised juhatuse liikmed: Siimon Perlman, Siimon Kitt, Sosja Schmotkina, Leo Epstein, Leo Abramovitš, Hasa Hoff (elukohana oli ta märkinud seltsi aadressi), Lazar Vseviov ja Siimon-Ber Strassman. (Dokument 2197-2-3-1.)

Aisenstadtide suguvõsast pärines ka eesti juutide kultuuromavalitsuse juht Hirsch Aisenstadt, kes saladokumendi järgi oli ühtlasi Juudi Agentuuri saadik Eestis. NKVD hävituspataljoni astus ta Grigori Aisenstadti nime all. Ta represseeriti 1949. aastal.

Pärast ultimaatumi esitamist alustas Moskva 17. juunil 1940 Eesti okupeerimist. Riigi poliitiline ja sõjaväeline juhtkond eesotsas president Konstantin Pätsi ja sõjavägede ülemjuhataja Johan Laidoneriga loobusid vastupanust. Mõlemad olid kõrgvabamüürlased, nagu augustis 1994 kinnitas Rootsi kõrgmassoon Tom Christian Bergroth. Johan Laidoner oli astunud rootslaste Johannesse looži juba enne Esimest maailmasõda. Tuntuima eesti vabamüürlase Gunnar Aarma andmeil kuulusid Konstantin Päts ja Johan Laidoner 1930. aastail Rootsi looži. ("Kuldne kroon Eesti lipul". Tallinn, 1992. Lk. 35.) Moskvast juhitud Balti riikide lõplik hävitamine oli planeeritud juunile. Meenutagem, et illuminaat Giuseppe Mazzini kavandas kõik oma "revolutsioonid" Venezias, Milaanos, Berliinis ja Stockholmis 18. märtsile 1848. Hiljem leierdati müüti, et baltlased ise korraldanud enda orjastamiseks need ülestõusud. ENE teatab, et "suur osa "Lichti" liikmeid võttis osa 1940. aasta sotsialistlikust revolutsioonist". (ENE. Tallinn, 1972, 4. köide. Lk. 432.)

USA suurlehe "Chicago Tribune" korrespondent Donald Day oli 22 aastat jälginud sündmusi Baltikumis. Tema erapooletud raportid on ülihuvitavad. Oma memuaarides kirjeldab ta sedagi, kuidas Pika Hermanni tornist kisti maha Eesti lipp. Tema telegramm avaldati ajalehes "Chicago Tribune" 24. juunil 1940.

Eesti lipu mahatõmbaja oli 25-aastane Herman Gutkin, Riigivolikogu liikme Heinrich Gutkini poeg. Punase käesidemega Herman Gutkin nõudis juba 16. juunil selles väeosas, kus ta teenis, et sinimustvalge lipp langetataks ning relvad pandaks maha. Eesti ohvitserid keeldusid seda tegemast. Gutkin lahkus ning tuli tagasi Nõukogude tankide ja soomusautodega. Ta vangistas kõik Eesti ohvitserid ja pani sõdurid barakkidesse luku taha. Hiljem see käsk siiski tühistati.

Järgmisel hommikul, 17. juunil ronis Herman Gutkin koos endise kaupmehe Viktor Feiginiga Pika Hermanni torni. Nad rebisid Eesti lipu alla ja heiskasid Nõukogude punaplagu. Nii Gutkin kui Feigin olid "Lichti" liikmed. Samal õhtul marssis juutide rongkäik eesotsas Herrnan Gutkiniga läbi Tallinna tänavate Nõukogude saatkonna juurde, kus juudid rebisid Eesti lipu tükkideks. Sellest sündmusest on tehtud vähemalt kaks fotot. Donald Day rõhutab oma memuaarides, et tegevtoimetaja oli tema artiklist välja jätnud sõna 'juudid'.

Needki olid juudi kommunistid, kes Tartus 22. juunil 1940 nõudsid raekojale punalipu heiskamist. Eestvedajana käskis juut O. Hirsch Eesti lipu enne maha võtta. Rahva protesti vaigistamiseks pandi Nõukogude tankid Kivisilla ümbruses põrisema. Punalipu heiskamisel mängiti "Internatsionaali". Punategelased paljastasid pea. Juudi noorukid nõudsid, et eestlased mütsi peast võtaksid. Seda nad ei teinud.

Eesti lipp rebitakse Nõukogude saatkonna juures tükkideks.

Ka Tartu juudi kultuuriühing "Schalom Aleichem" osales Eesti Vabariigi hävitamises. Selle aktsiooni juhttegelased olid teiste hulgas Selda Pats (õieti Zelda Paatz), tema vend Jaakov Pesah ja Moissei Sverdlov. Pats ja Sverdlov moodustasid 22. juunil 1940 Tartus nn noorte (revolutsionääride) komitee. Eestimaa Kommunistliku Noorsooühingu Tartu osakonda hakkas juhtima Moissei Sverdlov. (Olav Kuuli, "Revolutsioon Eestis 1940". Tallinn, 1980. Lk. 112.)

Tartus kasutas Osvald Hirsch ära isegi Alkoholivastast Kultuuriühingut, et marksistlikku propagandat teha.

Juutidel oli Eestis täielik tegevusvabadus: Tallinnas kuulusid neile lisaks "Lichtile" draamaselts "Bialik", spordiselts "Makkabi", Pärnus haridusselts "Achdus", Tartus üliõpilasseltsid "Hasmonea", "Hactsfiro" ja korporatsioon "Limuvia". Juutidel olid oma koolid ja ajalehed. ("Judisk Krönika" 1966, nr 10.) Professor Ants Oras kinnitas oma raamatus "Viron kohtalonvuodet", et Tartu Ülikoolis oli judaismi õppetool. Judaismi professor oli Lasar Gulkovitš, kes lisaks tegi punast õõnestustööd. Dokumentidest selgus, et Eesti huvide vastu töötas agaralt ka ülikooli õppejõud dr Leopold Silberstein, kelle sakslased kahjurina hukkasid.

Seda kõike on rahvusvaheline juutkond eitanud. Max I. Dimont kirjutab raamatus "Jews, God and History" (New York, 1962, lk. 374-375), et Eestis valitses iseseisvuse ajal antisemitism ja juute kiusati taga. Mõistagi polnud selle autori väitel Eestis demokraatiat, antisemitism olnud "riiklikkuse kõrgeim vorm". Eestis nõutud juudiprobleemi lahendamist. Juute olevat kõrvaldatud tähtsatelt positsioonidelt. Olevat kasutatud antisemiitlikku seadusandlust. Dimont tundis kahtlemata Eesti tegelikke olusid, sest ta sai just tollal haridust Soomes. Ka "Dagens Nyheteri" ajakirjanik Osmo Vatanen on neid valesid levitanud. Nii väitis ta, et juutidele ei antud Eestis enne 1940. aastat tööd. ("Postimees", 21. veebruar 1992.)

Kuidas olid lood tegelikult? Ajalooprofessor Hain Rebas kinnitas 1. veebruaril 1992 Rootsi TVs, et Eesti avas Austria

juutidele koguni oma piirid. Nõnda tuli Eestisse juurde umbes 500 juuti. Eestis elas 1934. aastal 4434 juuti (juutide endi andmeil 4381). Nendele vähestele juutidele kuulus 11% Eesti tööstusest ja veelgi suuremat osa nad kontrollisid. (E. Martinson, "Elukutse – reetur". Tallinn, 1970. Lk. 22.) Rohkem kui pool Tallinna vanalinna kauplustest oli juutide omand. Suurkaupmees Heinrich Gutkin (sündinud 1879) esindas Riigikogus juutide huve.

Nõukogude okupatsiooni ajal hakkasid paljud eesti juudid koos vene juutidega juhtima terrorit eesti rahva vastu. NKVD üheks ülemaks määrati Hans Grabbe (õieti Hasa Hoff). "Lichti" juhatuse liikmest Hasa Hoffist sai Eesti uuema ajaloo jubedaim massimõrvar. Nagu tunnistab EKP KK omaaegne esimene sekretär Karl Säre, lasub just Hans Grabbel peamine vastutus roimade ning küüditamise eest Eestis 1940–41. Hoff andis korralduse alustada ka eesti politseiohvitseride massitapmist. Samuti mõtles tema välja hävituspataljonide taktika.

NKVD juurdlusosakonna ülema asetäitja oli Tallinna juut Idel Jakobson, kes varem oli endale nime teinud rätsepana. Juurdlusosakond koordineeris ka nuhkidelt saadud informatsiooni. Vabariigi ajal oli kommunist Idel Jakobson pidanud "Lichti" korraldusel ässitus- ja propagandaloenguid, kuid nõukogude okupatsiooni kehtestamise järel kasutas ta NKVD "uurijana" hoopis teistsuguseid veenmismeetodeid. Nii peksis endine kultuuriseltslane Idel Jakobson püssipäraga eesti neiut, kellest hiljem sai tuntud kirjanik. Idel Jakobsonil polnud põhjust Eestit vihata. Läti kodanikuna oli ta tulnud Eesti Vabariiki kukutama ja proletariaadi (loe: äärmuslikult meelestatud juutide) diktatuuri kehtestama. Ta tabati ühes Tallinna põrandaaluses trükikojas, anti kohtu alla, kuid mõisteti õigeks. Tema küüsist ei pääsenud hiljem ükski vang. Aprillis 1942 laskis Idel Jakobson Sosvas Vostok-Uralski vangilaagris ilma kohtuotsuseta tappa palju vangistatud eestlasi. Tema oli see, kes hukkamiskäskudele alla kirjutas. 1996. aasta algul üritati 93-aastane Idel Jakobson Tallinnas kohtu alla anda, kuid ta jõudis sama aasta novembris teise ilma lahkuda.

Eesti NSV Ministrite Nõukogu juures asuv
ARHIIVIDE VALITSUS

Oktoobrirevolutsiooni ja Sotsialistliku Ülesehituse
Riiklik Keskarhiiv

2/1k TALLINN, TOOMPEA LOSS

АРХИВНОЕ УПРАВЛЕНИЕ
при Совете Министров Эстонской ССР

Центральный государственный архив Октябрьской
революции и социалистического строительства

ТАЛЛИН, ДВОРЕЦ ТООМПЕА

Тел. 423-38

№ 10236 st.nr. 0352 14. veebruar 1963 a.

КГБ при СМ ЭССР ПОЛУЧЕНО 15 ... 1963. 1676

Salajane

Eks.nr.

ENSV RJK Arhiivi-Arvestuse
osakonnale.
T/nr. 9/3-B-5139 - 4. veebr. 1963.a.

ENSV Oktoobrirevolutsiooni Riiklikus Keskarhiivis
säilitatud erikartoteegi andmeil:

KAMENOVSKY (mitte Kamienovski), Movscha
sünd. ca 1873.a., rahvuselt juut, sahaparkija (muid andmeid ei
tähendata) - on arvele võetud kodanlikuaegses Poliitilises Pol.
seis (1926.a.) - kui isik, kes olnud salajases ühenduses sõja-
väeringkonnakohtu poolt surma mõistetud salakuulajate Jeirus'e
Kuschnerovitsiga ning seisnud arvelevõtmise ajal kuitsepolitsei ...
tu jaoskonna salajase valve all.

Alus: Kodanlikuaegse Poliitilise Politsei kartoteek.

P.s. leidub Kamenovski, Movscha kohta veel dokumentaalseid ma-
terjale ENSV Riiklikus Ajaloo Keskarhiivis, Tartus, J.Liivi -.

Ülejäänud isikute kohta andmeid ei ole leitud.

Lisa: Järelpärimine nr. 0352 1. lehel ainult adressaadile

ENSV Oktoobrirevolutsiooni Riikliku Keskarhiivi ülem

(K. Ingerman) Ingerman

Erifondide osakonna ülem:

(H.Kaldas). HKaldas

Ka teised juudid tegutsesid poliitilises politseis edukalt. Need olid ärimees Leo Epstein, advokaat Josef Markovitš, advokaat Kropman, fotograaf Schuras, ärimehed Mirwitz, Genss, Bakszt, Kofkin, Himmelhoch... Innukad salakuulajad olid Eduard Verhovitsch, Ulli Rakelt (Bersin), Minandora Kujavski, Vanda Hirsch, Osvald Hirsch, Oskar Cheer, Boriss Bersin jt.

Vanglate osakonda juhtis Nõukogude Liidust tulnud juut Feodotov. Siseasjade rahvakomissari asetäitja oli vene juut Lobonovitš, kes tegelikult juhtiski siseasjade rahvakomissariaati Boris Kummi asemel. (Robert Raid, "Wenn die Russen kommen" / "Kui venelased tulevad". Frankfurt am Main, 1953.)

Kohalik juut Beipmann pandi NKVD ametnikuna Tallinna elamuvalitsuse juhatajaks, et majavalitsejatest ja kojameestest nuhkide võrku organiseerida. Beipmann oli EKP liige. (Tuudur Tamm, õieti Oskar Nahe, "Need teod süüdistavad". Toronto, 1968. Lk. 53.) Robert Raid nimetas teda sadistlikuks tšekistiks.

Tallinna Keskvangla ülemaks määrati "Lichti" liige ja EKP aktivist Viktor Feigin, kes vastutas ka piinamise eest. Võru linna täitevkomitee esimeheks sai ülirikka juudi Samuel Judeikini poeg Max. Tema isa ja kaks venda hakkasid tööle NKVDs. Võrus märatses ka teine rikas juut Rabinovitš. Võrus oli NKVD agaramaid terroriste kapten Rahmilevitš.

Haapsalu parteikomitee teine sekretär oli B. Bredit. Haapsalu NKVD ülema asetäitja oli kohalik juut Fainberg. Sadistina kogus tuntust NKVD komandant Arnold Brenner, kes koos Viktor Feiginiga oli Eestist käinud Hispaania kodusõjas kommunistide poolel võitlemas. Mõlemad kuulusid ka Rahva Omakaitse (RO) juhtkonda. (Olaf Kuuli, "Revolutsioon Eestis 1940". Tallinn, 1980. Lk. 111.)

Piinamine usaldati peamiselt juutidele. Kuressaares sai juuditarist hambaarst Budas kurikuulsaks. Talle meeldis ohvrite käsi ja jalgu keeta, nii et tursunud nahk sarnanes kinnaste või sokkidega.

Julmad piinajad olid NKVD juudi arstid A. Tuch ja B. Glückmann. Mõlemad olid seotud "Lichtiga", nagu ka küürakas prokurör Stella Schliefstein (oli kurikuulus Ämbliku nime all). Ta oli lõpetanud Tartu Ülikooli õigusteaduskonna, kuid Nõukogude okupatsiooni ajal sai temast piinamise asjatundja rebestamisseadeldiste alal. Nende seadeldistega pingutati käe- ja jalalihaseid, kuni need rebenesid. ("Nõukogude ületamatud kuriteod", nädalaleht "Vaba Eesti Sõna", New York, 25. juuni 1981.)

Eesti juutide kultuuromavalitsuse omaaegse juhi Hirsch Aisenstadti väitel olid juudi tšekistid kõige vastikumad. (Andres Küng, "Eestlastest ja juutidest Eestimaal", "Sirp", 24. detsember 1991.)

Iisraeli professori Dov Levini andmeil tõusid okupatsiooniadministratsioonis ja NKVDs kõrgetele kohtadele ka Sosja Šmotkin, Leo Aisenstadt ja advokaat Josef Markovitš. ("Estonian Jews in the USSR, 1941-45" / "Eesti juudid Nõukogude Liidus aastail 1941-45". Yad Yashem Studies, II köide, Jerusalem, 1976. Lk. 277.) Nad kuulusid kultuuriühingusse "Licht".

Paljudest dokumentidest, mida ma aprillis 1993 Tallinnas Eesti Riigiarhiivis lugesin, nähtub, et "Lichti" mitmest liikmest said ka miilitsamehed. Neist võib nimetada Manne Epsteini, Hirsch Kitti ja Gerschon Zimbalovit.

Et hulk eesti äärmusjuute tõesti reetis Eesti Vabariigi, kes oli andnud neile kultuurautonoomia raames turvalise elu (sellist autonoomiat ei olnud Rootsis), ja hakkasid mõtlematult mõrvama ning piinama sõbralikult meelestatud eestlasi, kinnitavad ka välismaised ajakirjanikud (Donald Day jt), diplomaadid ja sõjalised vaatlejad. Oma raporteis nad teatasid, et eesti juudid hakkasid ettevõtteis järsku poliitkomissarideks, linnapeadeks (täitevkomiteede esimeesteks), rahvakomissaride kaastöölisteks ja NKVD agentideks ning timukateks.

Tsiteerida võiks üht säärast raportit, mis kirjutati 4. aprillil 1941 ja lähetati Eestist Rootsi Kaitsestaabi luureosakonna C-büroole. See ettekanne viitab iseloomulikele muudatustele Eestis pärast Nõukogude okupatsiooni algust: "Õiguskaitseorganite ümberorganiseerimisel on kohtunikeks määratud kahtlase minevikuga isikuid, sealhulgas hulganisti juute... Eriti märkimisväärne on juutide osatähtsus NKVD tegevuses. Väidetakse, et peaaegu kõik eesti juudid on kas otseselt või kaudselt NKVD teenistuses. Juutidel olid varem oma koolid. Nüüd on need laiali saadetud ja õpilased on kommunistlike agentidena paigutatud eesti koolidesse. Juudid on asunud ka ettevõtete, pankade jt asutuste etteotsa." ("Dagens Nyheter", B 2, 11. jaanuar 1993.) Samasugust informatsiooni saadi ka teistest Balti riikidest.

Ka Saksa okupatsiooni ajal kõrgeimal halduspositsioonil toiminud dr Hjalmar Mäe kinnitas oma kirjas 17. märtsil 1951, et kohalikud juudid hakkasid tööstusettevõtete komissarideks, rahvakomissaride abideks ning tegutsesid NKVDs. ("Kodumaa", 18. detsembril 1991.) Iseloomulik oli seegi, et ENSV nukuvalitsuse esindajaiks Moskvas määrati juudid dr Gens ja Leo Aisenstadt. (Dov Levin, "Estonian Jews in the USSR 1941-45".) Teisi ei söandanud Kremli bolševistlik juhtkond usaldada.

Lätis ja Leedus oli pilt samasugune. Vana leedulane Romais, keda KGB vanglas püstolikabaga poolsurnuks peksis, on väljendanud paljude rahvuskaaslaste suhtumist: "Juudid tõid siia kommunismi, nad panid meid vangi ja piinasid seal." (Mihkel Tamm, "Mineviku varjud", "Eesti Ekspress", 11. november 1994.)

Hiljem (1948) kordus kõik sama malli järgi Ida-Euroopas. Juudi aktivistid juhtisid oma kodumaal terrorit "rahvavaenlaste" vastu. Nimetada võiks Rumeenia "välisministrina" tegutsenud NKVD agenti Ana Paukerit (rabi Zvi Rabinsoni tütar), Josef Kisinevskyt (õieti Jakob Brotman), siseminister Teohar Georgescut (õieti Burach Tescovich), julgeolekuorganite ülemat kindral Zamfiri (õieti Laurian Rechler), Poola julgeolekupolitsei kõrgeimaid juhte Jakub Bermanit ja Jacek Rozanskit, Tšehhoslovakkias Klement Gottwaldi, Rudolf Slanskit (õieti Salzmann) ja Stefan Reisi, Ungaris Mátyás Rákosit (õieti Roth Rozenkranz), Josef Gerdi, Ernö Geröt (õieti Singer), vabamüürlasi László Rajki ja Zoltan Vas-Weinbergerit (olid Nõukogude kodanikud). Nende ohvreiks langesid normaalse ühiskonna tugisambad.

Millest tingituna on äärmusjuudid läbi aegade kõikjal sattunud metsikute revolutsioonide, riigipöörete, paljude poliitiliste atentaatide ja muu hukatustegevuse etteotsa? Kas see on tõesti juhus või toimib siin mingi kindel plaan? Sellele küsimusele peab lugeja ise vastuse leidma.

Eestlasi šokeeris juutide juhtiv osa sovetiseerimises. Oli ju juute koheldud erakordselt hästi, ehkki mäletati äärmusjuutide reeturlikust Vabadussõja ajal. Eesti aladel, kus Punaarmee oli ajutiselt

suutnud kanda kinnitada, pakkus hulk kohalikke juute kohe oma teeneid. Tartus sai kurikuulsaks juudi enamlasest komissar Fuhrmann. Pärast kommunistide võimuletulekut aastal 1940 kandsid eesti punased juudid hoolt, et hävitataks kümneid miljoneid raamatuid (seda ei mainita andmestikus, mis puudutab raamatute põletamist Euroopas). Ainuüksi kevadel 1941 jõuti tükeldada 250 000 eksemplari eesti kirjavara. Seejärel hakkasid uued võimukandajad levitama oma tõde.

Lätis juhtisid terrorit järgmised juudid: NKVD tribunali esimees oli Simon Šustin (saabus Moskvast ja siirdus hiljem Iisraeli), Läti miilitsaülem oli Isaac Bucinskis, siseasjade rahvakomissariks sai Alfons Noviks. Juudi arstist Moses Zitronist sai Daugavpilsi vanglas kurikuulus piinaja.

Läti Ülemnõukogu esimees Anatolis Gorbunovs mõistis 1991. aastal kommunistlike juutide veretöö hukka. Sellest teatas isegi Rootsi Televisioon. 12. aprillil 1994 ilmutas "Dagens Nyheter", et 86-aastane Alfons Noviks arreteeriti oma sõjakuritegude eest. Tema hingel oli ka lätlaste Siberisse küüditamine. Paljud neist hukkusid karistuslaagreis. Aastal 1940 oli Noviks määratud Daugavpilsi NKVD ülemaks. Enne Saksa vägede sissemarssi pages Noviks Nõukogude Liitu ja naasis Lätti 1945. aastal, mil ta nimetati siseasjade rahvakomissariks ja Läti NSV NKVD ülemaks. Noviksit süüdistati genotsiidis, sest ta organiseeris erakordselt jubeda hirmuvalitsuse. Hukati hulk inimesi. Ellujäänud tunnistajad ütlesid, et Noviksi tavameetod vangidelt "tunnistusi" kätte saada oli piinamine ja peksmine. Läti ajalehtedes nimetati teda nüüd rahva timukaks. Juhtumit oli uurinud okupatsiooniaastail toimepandud poliitiliste mõrvade väljaselgitamise valitsuskomisjon. Noviks mõisteti vangi. Eestiski astuti esimesed sammud, et kommunistlikud roimarid vastutusele võtta.

NKVD hakkas kohe pärast nõukogude võimu kehtestamist Läti patrioote hukkama. Pärast bolševike taandumist juulis 1941 leiti säilinud nimekirjadest 978 hukatu nimed. Avastati ka dokument, mida tšekistid ei jõudnud hävitada. See oli Simon Šustini käsk

maha lasta 74 inimest. Nende hulgas oli kuus naist. Punase terrori ohvrite tükeldatud laibad leiti Riia Keskvangla õue maetuna. Simon Šustin oli sellele hukkamiskäsule alla kirjutanud 24. juunil 1941, lisades omalt poolt punase tindiga järgmise seletuse: "Arvestades ühiskonnaohtlikkust tuleb kõik maha lasta." Ega alusetult kutsutud Simon Šustinit Läti timukaks.

Miks siis olid nood lätlased olnud nõnda ohtlikud? J. Krišmanis oli teinud agitatsiooni vaba Läti ja Eesti kasuks. Viktor Somovitš oli laulnud läti rahvalaule. Teised olid kritiseerinud nõukogude korda... Need märtrid olid pidanud kannatama jõledat piinamist, enne kui kuklalask nende elu lõpetas. Paljusid räsiti piinates niivõrd, et oli hiljem võimatu ära tunda.

Mis siin imestada, et pärast seda õelust tekkisid Lätis, kus tollal elas 95 000 juuti, antisemiitlikud meeleolud. Nõnda oleks see juhtunud ka Rootsis.

Lätis oli samuti mittekommunistlikke juudi parlamendiliikmeid. Nimetada võiks rabi Nurokit, kes 14. juunil 1941 küüditati Nõukogude Liitu. Ta jäeti ellu ning temast sai Iisraeli Knesseti liige. ("Expressen", 24. märts 1969.)

Leedus oli juutide terror erakordselt julm. Seda juhtisid Bemson, Gorlinski jt. Ainuüksi 1940. aastal hukati 34 000 naist ja last. Juutide kõige kuulsam rabi Maimonides (Mosche ben Maimon) kirjutas raamatu "More nebochim", mis anti Varssavis uuesti välja aastal 1872. Tsiteerin: "See on kahtlemata Jahve soov, et kõik mittejuudid tapetaks: niisiis ka väikelapsed koos vanemate ja vanavanematega, erandituIt. Seda käsku võib ikka uuesti leida Toorast." ("More nebochim", I köide, 54. peatükk, lk. 81.) Endine kommunist ja arst Joseph Schollmers käsitleb leedu äärmusjuutide osa punases terroris oma raamatus "Vorkuta: the Story of a Slave City in the Soviet Arctic" (London, lk. 108-110). Leedus elas 250 000 juuti, ainuüksi Vilniuses oli neid 70 000. Nad tundusid olevat talmudistlikud. Kuidas muidu seletada asjaolu, et nad tervitasid innukalt kommunismi, mis andis neile ametliku ettekäände näidata oma tegelikku suhtumist leedulastesse. Võib ju

mõista, miks rootsi juut Mose Apelblat väitis 29. jaanuaril 1987 ”Dagens Nyheteris”, et Punaarmee vabastas Leedu 1944. aastal. Tegelikult oli see uue okupatsiooni algus. Nõukogude propaganda väitel hävitasid leedulased **kõik** juudid. Aga kuidas sai siis pärast sõda olla Kaunase telefoniraamatus rohkem kui 20% juudi nimesid? Ametlikult oli 1959. aastal Vilniuses 6,9% juute. Ka Lätis ja Leedus tuleks põhjalikumalt uurida ekstremistlike juutide osa nõukogude korra kehtestamises.

Konfutsius on soovitanud kõik halva heaks muuta. Illuminaadid on vastupidiselt talitanud.

Avalikkusel on õigus teada, kes veel olid seotud kuritegeliku ”Lichtiga”. Dokumentidest leiame järgmised nimed: Moseš Scheer, Hermann Gutkin (sünd. 1918, elas Suur-Karja 18, I järgu kaupmehe poeg), Leib Kuritsky (osav propagandist), Sonia Saks, Konstantin Meidl, Zola Manaim, Leib Minsker, Ber Reichmann, Jakob Schapiro, Gerschon Zimbalov, Isak Hoffmann, Lena Bulkin, Jakob Kozlovski, Josef Stein, Raia Radek, F. Zipikov, M. Baskin (Vene 8), Hirsch Hasak (Viru 9-9). E. Hasak, Salomon Katz, Ilja Frank, I. Gurvitsch, Meier Epstein, Aleksander Rubin, Max Judeikin (aktivist), R. Finkelmann, Hermann Klas-Glass, dr Rubanovitsch, A. Zipikov, dr Boris Mirvitz (aktivist), Ber Schagal, Isak Schagal, Abram Pavlovski (aktivist), Juudi Gümnaasiumi direktor Samuel Gurin jt.

Kaupmees Salomon Katzi lasid sakslased maha 4. oktoobril 1941. Kahjuritena hukati ka Ilja Frank, Meier Epstein, Aleksander Rubin, Hermann Klas-Glass, Boris Mirvitz, Isak Hoffmann ja paljud teised.

Niisiis võttis ”Licht” innukalt osa Eesti Vabariigi kukutamisest. Peale selle hakati tema algatusel siseministeeriumi abiga sügisel 1940 likvideerima ”juudi tagurlikke organisatsioone”. Eestvedajad olid Moissei Scheer ja Leo Epstein. Nagu dokumentidest selgub, taotles ”Licht” mainitud ”tagurlike” organisatsioonide vara endale. Seda ka võimaldati. ”Lichti” kuulunud Hasa Hoff oli agar juudi ”tagurlaste” küüditaja. Neid tõsiasju ei tohiks eesti mitte-

marksistlikud juudid unustada, enne kui nad ”Lichti” tegevust kaitsma kipuvad.

”Licht” püüdis kõrvaldada ka juudi ärimeest Salomon Klutschikut. Dokumentidest selgub teisigi juhtumeid, kus kommunismivaenulikke juute vaenasid kuritegelikud rahvuskaaslased. Tallinna kaupmees Salomon Epsteini (56) vastuolu marksistliku juudi klikiga oli ilmne. Teda ei võetud Nõukogude okupatsiooni ajal tööle kuhugi, kus tegutsesid teised juudid. Täiesti ebaõiglaselt saatsid sakslased ta hiljem koonduslaagrisse, kuigi vähemalt 14 eestlast oli tema kaitseks välja astunud. (Eugenia Gurin-Loov, ”Suur häving”. Tallinn, 1994. Lk. 115.) Hiljem lasksid sakslased ta maha. Kommunistlikud juudid olid arreteerinud tema poja ja saatnud Venemaale.

7. septembril 1940 hakkas ”Licht” Eesti juutidele välja andma marksistlik-stalinistlikku nädalalehte ”Na Leben” (”Uus Elu”), mille peatoimetaja oli EKP liige Simon Perlman (sünd. 1902).

13. septembril 1940 valis ”Licht” endale uue juhatuse: Idel Jakobson, Leib Kuritsky, Isak Hoffmann, Moses Sachs, Leib Abramovitsch, Sosja Vseviov (Schmotkina), Leo Epstein, Simon Perlmann, Lasar Vseviov, Benie Levin, Moissei (Mosesš) Scheer, Samuel Zimbalov, E. Goldman ja H. Schur. Nemad olid kõige aktiivsemad Eesti Vabariigi likvideerijad. Lõpuks kirjutas ”Lichti” juhatus avalduse poliitharidustööinspektorile, et likvideerida ka ennast, sest ”on langenud tarvidus olemasoluks” – töö oli tehtud, Eesti Vabariik hävitatud. Enne seda tähistati veel oktoobripühasid, õnnitleti EKPd võimuletuleku puhul, ülistati kommunistlikku valitsust ja ülemnõukogu.

”Lichti” kaasosalisena Tartus kultuuriseltsi ”Schalom Aleichem” nime all toiminud õõnestuskeskuse juhid olid: Halupovitsch (esimees), Moissei Sverdlov, A. Jassman, Selda Pats (õieti Zelda Paatz), I. Sverdlov (sekretär), P. Pats, N. Genss, G. Morein. Tähtsamaid liikmeid: T. Furmanski, S. Michelson, Elje Mischkin (sakslased hukkasid ta), Ch. Ber, N. Zeitlin, Sonja Gordon, Herz Michelson, Benjamin Kalkin, Frida Schatz ...

Ka "Schalom Aleichem" hakkas pärast 1940. aasta juunipööret likvideerima "tagurlikke" juudiühinguid ("Limuria", "Hasmonea"), omastades nende varanduse. Seda rühmitust puudutavad dokumendid peideti kähku erifondi.

Pärast 22. juunit 1941, Hitleri vägede edukat Nõukogude Liitu tungimist oli Punaarmee taandumine suurtelt maa-aladelt (sealhulgas vastvallutatud Balti riikidest) vältimatu. 26. juunil 1941 käskis Baltikumis paiknevate NKVD piirivalvevägede ülem kindralmajor Rakutin moodustada hävituspataljonid, igaühes 320 meest. Käsu aluseks oli Beria dekreet 24. juunist 1941.

Eesti rahvast, "reaktsioonilisi" juute ja teisi vähemusrahvusi tabanud jubedusi organiseerisid marksistlikud juudid. Hävituspataljonide ülemjuhataja oli Mihhail Pasternak, kelle nimi anti hiljem ühele Tallinna tänavale.

NKVD hävituspataljonlaste nimede ja "Lichti" nimekirja võrdlemine paneb jahmuma, sedavõrd paljud kultuuriseltslased olid otsustanud hakata tegelema hävitamise ja mõrvamisega (nad kavatsesid koguni kaeve mürgitada). Võiks nimetada üksnes üliagaraid hävituspataljonlasi: Zemach Delski, kes ühtaegu oli "Rauaniidi" vabriku direktor, Boruch Schor, Jakob Vigderhaus, Moissei Zimbalov, Refoel Goldmann, Isaak Halupovitsch, Schimon (Semjon) Hoff, Simon Strassman, Abram Vseviov, Isaak Bulkin, Meier Minsker (sakslased tabasid ta ning hukkasid), Isaak Minsker, Gerschon Zimbalov, Grinstein, Moissei Schimschilevitsch, Leo Epstein...

Dov Levini andmeil tegutses 27 hävituspataljonis, kus ühtekokku oli 8980 meest, vähemalt 120 eesti juuti. See väide on eksitav, sest endine peaminister, ajaloolane Mart Laar ütleb oma raamatus "Metsavennad" (Tallinn, 1993, lk. 24), et Eestis eksisteeris koguni omaette juudi hävituspataljon. Kui 320 võrdub vähemalt 120-ga, siis on tegemist sionistliku aritmeetikaga.

Juudid olid nendes halastamatutes üksustes igatahes üle esindatud. Mõne sõjaajaloolase arvates moodustasid nad hävituspataljonide koosseisust koguni 6%, niisiis oli neid vähemalt 540

meest. ("Eesti Ekspress", 7. juuni 1991.) Rahvastikku kuulus juute vaid 0,4%. Liikmete koguarvust olulisemad olid siiski terroriaparaadi **juhid**.

Hävituspataljonides oli kõigest 40% eestlasi (nende hulgas hilisem teatritegelane Kaarel Ird, nagu selgub "Sirbis ja Vasaras" 1. jaanuaril 1987 avaldatud järelehüüdest). Paljud neist saabusid Nõukogude alamatena Eestisse pärast kommunistlikku juunipööret. Seal leidus päris tavalisi eesti kriminaalkurjategijaid. Mõistagi ka eesti soost Nõukogude agente. Ülejäänud olid venelased ja teiste rahvuste (sealhulgas juutide) esindajad. Koosseis oli riiklik saladus, nagu ka EKP tolleaegne "koostis".

Hävituspataljonid tegutsesid tihti koos Punaarmeega. Ka hävitajad kandsid "mundrit": seljas türbid ja käsivarrel punalindid. Vaid juhid kandsid NKVD- või miilitsavormi. Peaaegu kõigil oli mütsile kinnitatud viisnurk. Hispaania kodusõjaski võitlesid lihtväelased tihti tavalistes töökombinesoonides, et markeerida oma ideoloogilist kuuluvust.

Ka Tartu juudi kultuuriseltsist "Schalom Aleichem" osales hävituspataljonides vabatahtlikke, sealhulgas Selda Pats ja tema vend Jaakov Pesah, lisaks Josef Mjasnikov, kes Eestis rajas sionistliku liikumise "Netzach". Need andmed pärinevad professor Dov Levinilt.

Ent hävituspataljonidesse astus hulk teisigi juute. Nii kinnitas Movša Michelson, Tartu Juudi Klubi esimees, ajalehele "Edasi" (26. veebruar 1989) antud intervjuus: "Sõja algul läksid ju paljud (juudid) hävituspataljonidesse." Loodetavasti pole see klubi "Schalom Aleichemi" õigusjärglane?

Hävituspataljonid paistsid silma kirjeldamatu julmuse ja jõhkrusega, peamiselt laste ja naiste kallal. Ohvreid heideti elusalt tulle, naelutati seina külge, ihuliikmed lõigati ära. Kõike seda tehti ka Nõukogude Venemaal. Punane terror kestis Eestis kaks kuud kuni 28. augustini 1941, millal need hordid laiali peksti. Nad olid saanud käsu kõik oma teel hävitada, võtta vangi kommunistliku süsteemi vastased ja kui vaja, likvideerida nad kohapeal.

Lõuna-Läänemaal juhtis vägivallategusid juut Šurihhin, kes ka ise inimesi surnuks piinas. Ainuüksi Kirbla vallas põletas tema jõuk 158 taluhoonet. Kudinal paistis silma juut Schmuuter (ajakirjanik Tuudur Tamme andmed).

Võru kandis said jubedustega hakkama teiste hulgas Boris Friedmann ja Jeršik Štšigol. Pärnus tegutsesid Joosep Goldman ja Jakob Jolanski. Kuressaares oli aktiivne NKVD-mees Schustov...

Millega vägivallatsejad siis hakkama said? Robert Raidi andmeil oli juulis 1941 ühe Tallinna hävituspataljoni juht Josef Goldmann eriti jõhker. Ta andis käsu kättesattunud naised ja tüdrukud vägistada, nende rinnad ära lõigata ning lõpuks elusalt põletada. Meestel nüsiti ära suguelundid, seejärel torgati silmad peast välja ja käristati kõhud lõhki. "Lichti" liikmena esindas seltsimees Goldmann tõesti eriskummalist kultuuri.

Viluvere jaamas vangistasid Tallinna 7. hävituspataljoni liikmed kakskümmend meest, kes viidi linnastaapi ülekuulamisele. Seal käskis juudi ülem L. Rubinov nad Liiva metsas maha lasta. Enne seoti nad kokku okastraadiga, mis torgati peopesadest läbi, ja lõigati kõrvad ära.

8. juulil 1941 murdsid hävituspataljonlased Selma Rätsepal Kudina vallamajas katki jalaluud ning lõikasid tal ära nina ja rinnad.

10. juulil 1941 vahistati Tartumaal Saare vallas Kosepõllu talu omanik Rudolf Päll. Tema laip leiti augustis. Parem käsi oli katki murtud, silmad peast välja torgatud, keel suust välja rebitud, hambad keelest läbi pressitud, tagatipuks peaaju välja pressitud.

Tartumaal Erikveres Poolaku talus langes 30. juulil 1941 hävituspataljonlaste mõrvaohvreiks perenaine Anna Kivimäe koos täisealiste tütarde Ulanda ja Armildaga. Viimased olid vägistatud. Ühel neist oli suu kõrvuni lõhki lõigatud ja silmad välja torgatud. Perenaise nägu oli püssipäraga lömastatud.

Läänemaal Velise vallas käristati 40-aastase August Saviri kõht lõhki, pea purustati. Kuusalus murti jalad ja käed katki 29-aastasel Lembit Italil. Haapsalu lähedal Troi metsas leiti laipu, kellel enne hukkamist oli keel suust lõigatud.

24. juulil 1941 tungis kolm hävituspataljonlast eesotsas juut Leo Epsteiniga Järva-Jaanis 83-aastase Karoline Mühlbaumi majja. Rüüstanud maja tühjaks, viisid nad kaasa vanaproua poja Ferdinandi. Hiljem tulid nad uuesti ja sundisid ka vanaproua endiga kaasa. Tema laip leiti Kaagvere tee äärest, käsi murtud, nägu sisse muljutud.

5. juulil 1941 põletasid hävituspataljonlased Helmes elusalt aednik Albert Palu. Sama saatus tabas Albert Simmi ja tema naist Pühajõel (Virumaa). Juulis 1941 vangistasid Virumaa hävituspataljonlased Aseris 14-aastase Tiit Kartesi, keda nad metsikult piinasid ja lõikasid ära tema suguelundid. Laip leiti Lüganuse metsast.

Juhtus, et enne mõrvamist nülgisid hävituspataljonlased ohvri elusalt, lõikasid keele pooleks, raiusid sõrmed maha, kiskusid käe otsast. Haapsalu lennuvälja lähedal rebiti üks karjapoiss kahe auto vahel pooleks. Kuressaares kallati Anette Lenk enne mõrvamist keeva veega üle.

Tartlasi terroriseerisid Hirsch Gelinov, Faiva Glückmann, Moissei Josselovitsh, Ovsei Katz, Salomon Gelinov. Juudi noorukid, punaagendid, tulistasid Tartus Ropka kandis majaakendest ja pööninguilt tänavail liiklejaid. Osa noorukeid tabati, mõnel võeti ära bensiinipudelid, millega nad kavatsesid maju põlema panna. Teiste käest oli leitud ka mürki, millega nad tahtsid kaevud reostada.

Tallinna juut Leo Epstein rüüstas koos Leiba Matskiniga Viljandi ärisid. Viimane oli Nõukogude Liidu ajal esimese segakaubastu direktor. Matskin oli Eesti Vabariigi aegu Pärnust vägistamiskatse pärast välja saadetud. Matskini abistasid rüüstekäikudel Moissei Rõss ja Rattut Salman.

Setumaal Rootova vallas oli konstaabel Lats elusalt mulla alla lükatud, kuid pea välja jäetud. See löödi hiljem otsast. Pirita-Kosel maeti pankur Scheeli villa aeda 80 ohvrit, neist 15 elusalt, teiste hulgas kolonel Luiga.

Novembris 1988 avaldas nõukogude ajakiri "Vikerkaar" Mart Laari artikli "Õuduste aeg". (Sügisel 1992 sai temast Eesti

Vabariigi kodanlik peaminister.) Artikkel käsitles hävituspataljonide roimi. Nõukogude võimureid see lugu ärritas ja nad tahtsid Mart Laari "teadvalt valede väljamõeldiste" levitamise eest vastutusele võtta, sest need inimvaenulikud teod tundusid olevat uskumatud. Teised allikad kinnitasid hiljem neid andmeid. Vaid mõni näide Laari kirjeldatud jõledustest. Metslasmehed hävitasid kolmes eesti külas kõik elanikud. Lapsed naelutati puu külge. Rasedad naised peksti surnuks. Mujal (Ehavere külas) löödi lapsed täägidega ema rinna külge. Naistel lõigati ära keeled ja rinnad.

Nende metsikuste eest kandsid täit vastutust juudid Hans Grabbe (Hasa Hoff) ja Mihhail Pasternak.

Ent Räpina kanti tulid 3. või 4. juulil 1941 märatsema ka Läti hävituspataljonid, mis koosnesid peamiselt sealsetest juutidest. Nad pidasid endid ropult üleval, nad röövisid ja rüüstasid. Küsisid kohalikelt hävitajatelt, kas kedagi tappa on, küll nemad tapavad.

Nõukogude okupatsiooni esimese kümne aasta vältel kaotas Eesti kõige aktiivsemad ja haritumad kodanikud. Ühtekokku kahandasid terror, sõjatuli ja Läände põgenemine 17,5% rahvastikust. Äärmusjuutide aktiivne osa terroris oli eestlastele ootamatu, nagu hoop näkku.

Eestist Iisraeli lahkunud Joosef Frank kinnitas ajalehele "Meie Elu" (Toronto) 10. juulil 1986, et "eestlased polnud kunagi juutide vastu häälestatud". Eesti juutide juht Samuil Lazikin ütles aastal 1989 rootsi ajakirjanikule Jan Lindströmile: "Eesti Vabariigi ajal ei olnud Eestis mingit ametlikku antisemitismi." Lindström küsis: "Kas juutidel oli Eestis siis hea olla?" Lazikin vastas: "Loomulikult, mõistagi!" ("Expressen", 4. septembril 1989.) Neid roimi ei saa me võtta kättemaksuna. Ometi juhtus, et mõnest Tallinna ettevõttest astusid kõik juudid hävituspataljonidesse. Näiteks hakkasid "Rauaniidi" ("Punane Koit") vabriku kõik juudid direktor Zemach Delskiga eesotsas hävitajaiks. See tähendas, et nad ei olnud Eesti Vabariigile lojaalsed, vaid teenisid võõra võimu huve. Juuditar Irina Stelmach kirjutas ajalehes "Hommikuleht" (Tallinn) 17. detsembril 1993, et hävituspataljonides oli palju juute.

Juutide lehe "Hasahar" (Tallinn) peatoimetaja Augustina Gerber võttis omaks, et Nõukogude Eesti oli juutidele justkui tõotatud maa. Tõesti oli okupeeritud Eesti nõukogude võimuaparaadis rohkesti juudi ülemusi. Nad kontrollisid raadiot (Ado Slutsk), televisiooni, plaaditööstust, teadust ja mõistagi propagandat. Raadios ja TVs olid peamised väliskommentaatorid Herbert Vainu, Gabriel Hazak ja Simon Joffe. Ajaloo võltsimist kontrollis "ajaloodiktaator" Herbert-Armin Lebbin, kes veel juunis 1988 levitas ajakirjas "Aja Pulss" (nr 11 ja nr 12) kommunistlikku valet eestlaste vabatahtlikust ühinemisest Nõukogude Liiduga. Muidugi pidas ta sotsialistlikku teed progressiivseks. Aastal 1980 oli ta avaldanud propagandaraamatu "Antikommunismi teenistuses", mis oma häbematuses ületas teised sarnased üllitised. Kõrgkoolide ideoloogiat kontrollisid marksistlikud juudid Rem Blum (Tartu Ülikooli sotsioloogiaprofessor) ja Eugenia Gurin-Loov (Tallinna Pedagoogilise Instituudi filosoofiadotsent). Viimase kuulumist kompartei ridadesse kuni 1990. aastani kinnitab "Kes on kes Eesti poliitikas" (Tallinn, 1992, lk. 13). Need tegelased olid natside propagandafüürereist ohtlikumad. Professionaalse tõevägistajana väitis seltsimees Eugenia Gurin-Loov 1. veebruaril 1992 Rootsi TVs esinedes, et Eesti vastu tegutsesid ainuüksi Venemaalt saabunud juudid. Ometi oli ta "Horisondis" (1991, nr 6, lk. 26) kirjutanud, et "ka suure sõja alguses teenis võrdlemisi palju juute komissaridena sõjaväes". Nii oli Dov Levini andmeil Eesti Laskurkorpuse poliitiline komissar Kaminowski, kellele allus 200 eesti juuti (lk. 290). Lisaks teised komissarid.

Juutide osalemist hävituspataljonides õigustas Dov Levin väitega, et nood üksused võidelnud vaid natsionaalsotsialistide vastu. Lugeja teab, kui valelik on see seletus. Rootsi lehtedes avaldatud väliseestlaste andmed juutide osast hävituspataljonides hakkasid juute sedavõrd häirima, et Göteborgi advokaat Hans W. Levy koguni julges kahelda hävituspataljonide omaaegses olemasolus. Ta väitis, et hävitamise mõiste kuulub üksnes natslikele Einsatzgruppedele. ("Svenska Dagbladet" 6. veebruar 1992.) Kom-

munistid ja juudid tema arvates inimesi ei hävitanud. Siin võiks taas meenutada Moses Hessi mõttekäiku, et kommunism on parim vahend hävingut levitada. (Moses Hess, "Kogutud teosed". Köln, 1962.)

Pärast Teist maailmasõda söödeti metsavendade laipu sigadele.

Kui nüüd võrrelda Eestist pärit tunnistusi hävituspataljonide märatsemise kohta andmetega Iisraeli vägede roimadest okupeeritud aladel, näeme hämmastavat kokkulangemist. Tänased sionistid ei erine eilsetest kommunistlikest aatekaaslastest. Olgu mainitud vaid mõnesid pealkirju Rootsi ajakirjanduses: "Iisraellased lasksid kaks last surnuks" ("Aftonbladet", 6. juuni 1990), "Iisraeli sõdurid peksid surnuks 15-aastase poisi" ("Aftonbladet", 9. veebruar 1988), "Kümme palestiinlast põletati elusalt" ("Aftonbladet", 29. veebruar 1988), "Palestiina lapsi tulistati pähe" ("Aftonbladet", 24. aprill 1989) jne. Sõnumeist selgub, et Iisraeli sõdurid võtsid palestiina vabadusvõitlejate perekondi pantvangi ("Svenska Dagbladet", 30. jaanuar 1992) või koguni piinasid lapsi ("Dagens Nyheter", 5. augustil 1987). Palestiina noorukeid on tapetud ainuüksi Iisraelivastaste loosungite seintele maalimise eest. Nõnda mõrvati 18-aastane Issa Salah oktoobris 1991. ("Aftonbladet", 11. oktoober 1991.)

Juunis 1990 vaatas 9-aastane palestiina tüdruk aknast välja, et näha, miks Iisraeli sõdurid lõugavad. Talle tulistati pähe. ("Expressen", 5. juuni 1990.) Veebruaris 1988 tormasid Iisraeli sõdurid 15-aastase koolipoisi Iyad Mohammed Ageli koju, lohistasid ta välja ning peksid tema pea püssipäraga sodiks. ("Svenska Dagbladet", 9. veebruar 1988.) Avalikustaja oli juudi korrespondent.

22. aprillil 1992 võis "Dagens Nyheterist" lugeda Nathan Schachari kirjutist "Nad tulistasid hoiatamata", mis valgustas Dura külas (okupeeritud ala Jordani läänekaldal) 20. aprillil 1992 toimunud sündmust: kaks juuti, David ja Aviva Elimech, nägid, kuidas Iisraeli sõdurid lasksid hoiatamata kolme palestiina nooruki pihta. Ametlikul väitel olevat noorukeid hoiatatud.

Iisraeliski hakkasid tegutsema sionistlikud hävitusüksused, mida palestiinlased nimetasid surmaeskadronideks. "Svenska Dagbladet" avaldas 27. aprillil 1992 oma juudi korrespondendi Cordelia Edvardsoni kirjutise nonde hävitajate kohta, kes pidid peamiselt likvideerima palestiina vastupanuaktiviste. Et nende erivägede tegevus (sealhulgas majade õhkimine) tõhustuks, panid sõdurid roimi toime tihti erarõivais. 27. märtsil 1992 kell 16 sõitis Tulkaremi küla jalgpalliväljaku juurde "Volkswageni" autobuss, millest väljunud erarõivais mehed suundusid väljakule, kus parajasti käis kahe küla vaheline jalgpallimatš. Nad sammusid 24-aastase Jamal Ganeni juurde. 200-pealine publik aimas halba ja hüüdis: "Sõjavägi!" Jamal püüdis pageda, aga ta tulistati selja tagant surnuks. Ehmunud publiku laialiajamiseks lasid mõrvarid õhku ja jäid siis mundris kolleege ootama.

Jamal oli välja selgitanud mitmeid palestiinlaste hulgast värvatud sionistide agente. Ta oli neid üle kuulanud. Mossad (Iisraeli luure- ja terroriorganisatsioon) pidas teda üliohtlikuks vaenlaseks, kes tuli likvideerida. Hävitusüksus mõrvaski ta.

9. aprillil 1992 tulid eriüksuse mundris sõdurid Tulkaremi põgenikelaagrisse ja püüdsid ühte majja siseneda. Tollest majast oli hüpanud üle müüri naaberõue 20-aastane Abdel Khader Shabravi. Kõikjal Iisraeli sõdureid nähes tõstis ta käed üles ja sammus nende juurde. Kui ta oli neist viie meetri kaugusel, röögatas üks sõdur: "Säh sulle!" Ja tulistas noormehele silmade vahele. Tuvastanud isikutunnistuse abil tapetu isiku, hakkasid sõdurid rõõmust huilgama ja käsi plaksutama – veel üks Iisraeli vaenlane vähem.

Palestiina jälitatud noorukid üritasid end üles anda. Aga politseijaoskondadest kihutati nad minema, sest loodeti, et hävitusüksused tulevad ja tapavad nad ilma kohtuta ja armutult, nagu tehti Eestis 1941. aasta juulis. "Göteborgs-Posten" avaldas 3. mail 1992 intervjuu tuntud juudi advokaadi Felicia Langeriga, kes protesti märgiks Iisraelist lahkus ja Bremenisse elama asus. Ta ütles: "Iisraeli õigussüsteem on farss." Felicia Langer on kahtlemata aus inimene.

26. aprillil 1992 paljastas "Dagens Nyheter", kuidas Mossad organiseerib palestiina aktivistide tapmist ka välismaal. Vabamüürlaskirjanik Aleksandr Herzen on tõdenud oma raamatus "Teiselt kaldalt": "Terrorit ei võeta appi mitte selleks, et edasi minna, vaid et tagasi minna." (Tallinn, 1970, lk. 132.)

Rootsi TVs on näidatud võtteid Iisraeli sõdureist, kes purustasid kividega palestiinlaste käsi. Palestiinlasi on elusalt maetud ja elusalt põletatud, nende laagreisse on lastud mürkmadusid ja skorpione.

Et Iisraeli sõdurid väänavad palestiinlasvangide käsivarred katki, pole sugugi isepäine omavoli. Vastava üleskutse leiame Vana Testamendi Laulurаamatust (10:15–16 ja 37:17).

Eesti tõlge sisaldab kohati mõistmatuid mugandusi, kuid siiski on selles öeldud: "Murra katki õelate käsivars." Rootsikeelses Piiblis on juttu hoopis jumalakartmatuist. Üleskutse lõpeb kinnitusega, et paganad **hävitatakse** Issanda maal. Eesti tõlkes: "Paganad on kadunud..."

Kaifiris Nabluse lähedal sunniti kevadel 1988 neli palestiinlast pikali, misjärel buldooser kattis nad mullaga. Külaelanikel õnnestus nad elusalt välja kaevata. ("Svenska Dagbladet", 16. mai 1988.)

Sionistid väidavad, et kes teiste vastu kivi tõstab, tuleb maha lasta. Ka Prantsusmaal on välismaalased (sealhulgas moslemid) politseinikke kividega loopinud. Neid ei lastud maha. Kevadel 1993 viskas 16-aastane nooruk Malmö politseinikke kiviga. Linnakohtus lükati süüdistus tagasi. Apellatsioonikohtus määrati talle siiski rahatrahv. ("Dagens Nyheter", 30. oktoober 1993.) Need kivipildujad, kes Iisraelis elusalt kätte jäid, on 20 aastaks vangi mõistetud. ("Svenska Dagbladet", 12. detsember 1990.)

Lastekaitseorganisatsioonid on toonitanud, et Iisraeli sõdurid tapsid palestiina lapsi sihilikult. ("Dagens Nyheter", 8. detsember 1988.) Aastail 1988–1990 tapsid nad 160 palestiina last (järelikult nädalas vähemalt ühe) ja 50 000 last peksid vigaseks. ("Aftonbladet", 6. juuli 1990.) Lisaks on Iisrael palestiinlaste vastu

pruukinud keemiarelva, rikkudes rahvusvahelisi kokkuleppeid. ("Dagens Nyheter", 15. aprill 1988.)

Palestiinlaste maju on õhitud, paljud külad maatasa tehtud. See ei sobi kokku demokraatliku riigi poliitikaga. Milleks Iisrael üldse Genfi konventsioonile alla kirjutas?

Jõu kasutamine tsiviilelanike vastu on olnud Iisraeli riiklik poliitika. Kaitsejõud (IDF) on avaldanud sõjaväe rabi kolonelleitnant Avidani brošüüri "Yom Kippuri sõja järelmõjud", mille eessõna kirjutas kindral Yona Efrati. Avidan kutsus üles Palestiina tsiviilisikuid tapma. See olevat *mitzwa* (heategu või ohverdus Jahvele). Järelikult rikub Iisrael Genfi konventsiooni, mis keelab sõjas tsiviilisikuid tappa. Avidan kirjutas: "Eraisikuid, kellega meie väed sõjas kokku juhtuvad, võib ja tuleb tappa, kui pole võimalik kindlaks teha, kas nad suudavad meile vastupanu osutada." Ta täpsustas, et tappa pole mitte üksnes õigus, vaid koguni kohustuslik. Selle artikli avaldas ka Iisraeli nädalaleht "Ha'olam Hazeh". Hiljem armee Avidani siiski ei toetanud. Skandaal oli liialt suureks paisunud.

17. septembril 1948 mõrvas juudi terroriorganisatsioon *LEHY* ÜRO esindaja rootsi krahvi Folke Bernadotte'i, sest ta oli sionistidele jalgu jäänud. Folke Bernadotte, tolleaegse Rootsi kuninga vennapoeg, oli toonud Saksamaa koonduslaagreist hulga juute Rootsi. Bernadotte'i üks mõrvareid, Yehoshuva Zetler, esines 1988. aasta septembris Iisraeli sõjaväe TVs, kus ta ei kahetsenud Folke Bernadotte'i tapmist: ka tänapäeval tulevat Iisraeli vaenlased maha lüüa...

Aastal 1988 nõrgenes nõukogude võim Eestis. Vabadusvõitlus intensiivistus. Ideoloogiafunktsionäärid olid meeleheitel: nad ei tahtnud nomenklatuuri kuulunutena oma privileege kaotada. Lisaks planeeris KGB Eestis 20.–26. novembriks 1988 karistusoperatsiooni "Sõnakuulmatu", mida pidi juhtima KGB Balti osakonna ülem, kindralpolkovnik Samuil Mihhailov (õieti Samuil Michelson), Pärnus sündinud juut. ("Nädalaleht", 19. oktoober 1991.)

Nõukogude võim varises siiski. Augustis 1991 saavutati taas iseseisvus. Marksistlikel juutidel oli seda raske seedida. Nn internatsionalistide eesotsas vehkles juut Jevgeni Kogan, kes üritas Eesti arengut kõigiti saboteerida. Tema vastu ei võetud kasutusele mingeid meetmeid.

Tallinna taasasutatud juudi kultuuriühing alustas Rootsis laimukampaaniat, et rahvusvahelises ulatuses kahjustada Eesti mainet. Niimoodi siis avaldati eestlastele tänu nende heasoovlikkuse eest lubada asutada too juudi desinformatsiooniklubi. 18. novembril 1991 saadeti nõukogude juutide komiteele Rootsis faks, milles väideti, et Eestis olevat kokku tulnud SS-mehed ja juudimõrvarid. Tegelikult kohtusid Punaarmee ja *Wehrmachti* veteranid, et lepitust otsida ja arutada pensioniküsimust ning muid ühisprobleeme. Rootsi tobe välisabiminister Alf Svensson, kes juba mitu korda oli ennast häbistanud, neelas sööda alla ja hoiatas Eestis leviva fašismiohu eest. Eesti marksistlikke juute eesotsas Gennadi Grambergiga rõõmustas see toetuse üliväga. Laimu ja desinformatsiooni on levitanud ka läti juut Samuil Živs, Nõukogude Liidu advokaatide kolleegiumi kunagine aseesimees.

Jaapani peaminister Kiichi Miyazawa palus 17. jaanuaril 1992 vabandust, et Jaapani sõdurid olid Teise maailmasõja ajal seksiorjadena kasutanud kümneid tuhandeid korealannasid. ("Dagens Nyheter", 18. jaanuar 1992.) 15. augustil 1995 palus Jaapani peaminister Tomiichi Murayama andeks ka teiste sõjakuritegude eest.

Mõtlesin, et ehk talitavad ka eesti juudid samamoodi. Asjatu lootus! Marksistlikud juudid lausa raevusid, kui nende aatekaaslaste roimi paljastati. Nad on keeldunud andeks palumast. Häbematult nõudsid nad, et Saksa okupatsioonivõimurite juudivastaste roimade eest peab kogu eesti rahvas süü enda peale võtma. Eesti valitsus tõesti palus vabandust. Eesti esindaja ÜROs koguni hääletas häbitult selle poolt, et kaotaks kehtivuse resolutsioon, mis tunnistas sionismi rassismiks. Niisiis on marksistlikud juudid täiesti eitanud oma rahvuskaaslaste roimi Nõukogude

okupatsiooni aastail. Nad ilmselt leiavad, et juudid ei saa olla kollektiivselt vastutavad nende roimade eest, mida "üksikud" juudid "**võib-olla**" toime panid. ("Eesti Maa", 3. veebruar 1993.)

Algul väitis "Encyclopaedia Judaica" (1971), et Teise maailmasõja ajal mõrvati 1000 eesti juuti. Seejärel luuletas Rootsi leht "Expressen" nõukogulikult, et ainuüksi Tartus mõrvati 12 000 juuti. ("Expressen" 21. aprill 1987, lk. 9.) Iisraelis leiti, et hukati 200. Eesti juuditari Eugenia Gurin-Loovi andmeil tapeti Tartus 159 juuti. ("Suur häving". Tallinn, 1994. Lk. 214.) "New York Times" avaldas 24. aprillil 1987 tunnistaja Oskar Arti ülekuulamise protokolli. See mees oli olnud tolle "Volvo" bussi juht, millega vange hukkamisele viidi. Tema andmeil lasti Tartus maha kõigest 50 juuti; nende hulgas ei olnud lapsi ("but no children").

Sakslastel ei õnnestunud ässitada eestlasi juutide vastu. Eestis ei ole iialgi olnud juutide vastu sihitud pogromme. Seda on juudid ka ise möönnud. Ometi leidub sioniste, kes valge mustaks teevad. Nii valetas rootsi sionist Salomon Schulman suurlehes "Expressen" 10. jaanuaril 1992, et juba enne sakslaste tulekut alustanud eestlased juutide massilist tapmist.

Professor Dov Levini andmeil oli sügiseks 1941 Eestis napilt 1000 juuti. Saksa julgeolekupolitsei ülema Martin Sandbergeri raport ütles Eestisse jäänud juutide arvuks 921. 3000 oli Venemaale evakueeritud. Nürnbergi protsessil kasutati dokumenti 180-L, mille järgi oli Eestis hukatud 474 juuti. Dr Hjalmar Mäe kinnitas 1951. aastal, et sakslased interneerisid Eestis umbes 400 juuti. Jaanuaris 1942 kuulutati Eesti juudivabaks. ("Sirp", 24. detsember 1991.) Eugenia Gurin-Loov esitas oma uurimuses "Suur häving" (Tallinn, 1994) 929 hukatud juudi nimed. 1991. aastal väitis sama propagandist "Horisondis", et olevat hukatud 2000 eesti juuti. Seega rohkem, kui ametlikel andmeil oli Eestisse jäänud. Tekib mulje, et Eestis ei jäänud ühtki juuti ellu. Faktid räägivad teist keelt.

Väliseesti kirjanik dotsent Valev Uibopuu viitab Stockholmi "Eesti Päevalehes" 10. jaanuaril 1992 ülekohtusest eestlaste

kollektiivsest süüdistamisest kirjutades sellele, et veel kevadtalvel 1943 käis ta oma juuditarist hambaarsti juures. Hiljem selgus, et too elas sõja-aastad õnnelikult üle, nagu tema tütargi, kes õppis sellal Tartu Ülikoolis ja töötab praegu Tartus arstina. Artikkel oli mõeldud ajalehele "Sydsvenska Dagbladet", kuid jäeti seal avaldamata. Nõukogude propaganda süüdistas pidevalt eestlasi juutide mõrvamises. Isegi väliseestlane Andres Küng tembeldati sõjakurjategijaks, kuigi ta oli sündinud pärast sõda. ("Dagen", 5. märts 1987.)

Sionistlikud aktivistid on öelnud, et juutidel ei olnud nõukogude võimuga mingit tegu. Nüüd nad siiski möönavad, et juutide hulgas oli "üksikuid" kaasajooksjaid. Seda tuleb pidada juudi häbematuseks – *chutzpahiks*. "Encyclopaedia Judaica" toob näite: poeg tappis oma vanemad ja pöördus siis koguduse laekuri poole, et orvutoetust saada!

Aastal 1989 elas Eestis 4613 juuti (5436 juuti aastal 1959). Neist rääkis eesti keelt üksnes 8,4%, 34,5% sai sellest aru. ("Aja Pulss" nr 1, 1991.) See on siis juutide respekt eesti kultuuri vastu!

Kes ei teaks, et roimade varjajatest saavad kuritegude kaasosalised. Ometi püüavad sionistlikud aktivistid maksku mis maksab varjata tõde juudi marksistide metsikuste kohta Eestis. Nad keelduvad välja selgitamast nõukogude kommunismi heaks töötanud juutide arvu. Endiselt tungivad nad kallale inimestele, kes julgevad neid fakte avalikustada. Eugenia Gurin-Loov sõimas mind 1998. aasta 11. septembri "Eesti Ekspressis" "paadunud antisemiidiks". Ka Elhonen Saks on kaitsnud punajuutide tegevust ja süstemaaatiliselt laimanud selle raamatu autorit. Sionistid ei taha midagi kuulda artiklitest, mis käsitlevad juutide roimi Eestis. Rabi Leon Mark Perlman väitis "Göteborgs-Postenis" 17. augustil 1992, et "demokraatia on Baltikumis ohustatud" artiklite tõttu, mis avalikustavad juutide osa nõukogude terroris. Ehtne *chutzpah*!

Samas lehed teatasid, et juutide rahandusmaailm on Eesti tööstusesse imbunud. ("Rahva Hääl", 16. juuli 1993.) Läti pealinnast Riiast on saanud juudi kapitali keskus Balti riikides. ("Eesti

Ekspress", 29. oktoober 1993, A 7.) Rahvusvahelistel sionistidel on põhjust heameelest käsi hõõruda. 1994. aasta suvel Moskvas segastel asjaoludel surnud juudi kurjategijal Aleksandr Balmagesil olid Eesti suhtes lausa vagad soovid: ta kavatses oma kontrollile allutada majanduse (sealhulgas Tallinnas saada enda valdusse Viru tänava), suunata ajakirjandust ja poliitikat, määrates ise ametisse koguni presidendi, kusjuures ta pidas vajalikuks vaid ühe partei olemasolu; koostööst keeldujaile kavatses ta (üsna nõukogulikult) survet avaldada. See selgus tema intervjuust 10. aprilli 1990 "Päevalehes".

Punase terrorirežiimi ajal ei tohtinud välja öelda, et kodanlikus Eestis oli elu parem kui sotsialistlikus Nõukogude Liidus. Oskar Sommer julges seda öelda ja ta mõisteti kümneks aastaks töölaagrisse.

Järjest rohkem tõstavad Baltikumis pead vabamüürlased – sionistide peamised tööriistad. Tallinnas avati 1993. aasta juuni keskel Rootsi ja Soome toel vabamüürlassloož *Fööniks*, kuhu kohe hakkas pugema ühiskonna koorekiht, et endale uusi eeliseid saada. Eestis leidub ka rahvusvahelise juutide õõnestusorganisatsiooni *B'nai B'rith* esindajaid, nagu selgus ajalehest "Eesti Ekspress" (20. august 1993).

Olukorda arvestades ei jää kahtlust, et Eesti valitsevad ringkonnad tahavad vägisi kaasa teha vabamüürlaste uues spektaaklis, mida nimetatakse Euroopa Liiduks. Need poliitikud ei hooli Eestist, vaid isiklikust heaolust, sealhulgas miljonilistest aastapalkadest. Ahnus on nad pimestanud, nad ei näe ohte. Nende poliitiliste kelmide sõiduvees on ka ajakirjandus, mis väldib kriitilisi sõnavõtte Euroopa Liidu kohta.

Kommunistlik okupatsiooniklikk tekitas Eestile tohutuid kahjustusi: mürgitas nii vaimse kui füüsilise keskkonna, hävitas rahva moraali häbitute valede ja teesklusega, kahjustas rahva tervist odava alkoholi ja alaväärtusliku toiduga ning piiras inimeste võimalusi tegelikuks arenguks. Rootsi TVs öeldi 5. juulil 1991 välja, et Nõukogude Liit tekitas Eestile iga aasta kahju 10 miljardi

dollari ulatuses. Kinnistes asutustes hoitud puudega lapsi koheldi Nõukogude Eestis vahel hullemini kui loomi Läänes.

Kommunistide kõiki roimi ei ole võimalik selles raamatus kirjeldada. Tumedad finantsjõud ja juudi kommunistlikud juhid keelduvad oma hirmutegude eest vastutamast. Aga kes siis vastutab kõigi alandatud, alistatud ja kommunismi ahelate tõttu abituks muutunud rahvaste ees? Abituks muutusid nad seetõttu, et salakaval süsteem jättis ellu vaid need orjad, kellel puudus võime nähtuste sisusse tungida ja teisi juhtida. Kui nõnda raskelt kahjustatud ühiskond aeglaselt, suures segaduses ja raskete haiguste käes vaeveldes taas end jalule püüab upitada, on kerge masse näiliselt uute ideedega ja kaunite lubadustega tüssata, manada silme ette plaane fantastilistest ümberkujundustest (sealhulgas poliitilisel kaardil). Kõik toimub näiliselt uute juhtidega ja uue kontrolliaparaadiga.

Meelde tuleb ungari anekdoot: Teise maailmasõja lõpul istus rühm juute Budapesti varjendis. Kui pommitamine oli lõppenud, kästi ühel poisil järele vaadata, milline ühiskonnakord on tema arvates linnas kehtestatud. Poiss küsis vastu: "Kuidas võiksin mina seda teada?" Juudi vanamees tuli talle appi: "Asi on väga lihtne. Kui võimul istuvad noored juudid, valitseb kommunism, aga kui võimu taga seisavad vanad juudid, kehtib kapitalism."

Võiks osundada taani juuti Samuel Beskowit, kes ütles avalikus kõnes 8. detsembril 1935: "Meie, juudid, oleme tõusnud ühiskonna keskpunkti: börsil, panganduses, ministeeriumides, ajalehtedes, kirjastustes, kohtudes, kindlustusfirmades, haiglates ja koolides. Me oleme kõikjal. Seejuures on tähtis mittejuutide kuld endale haarata." ("Berlingske Tidende", 9 december 1935.)

Ka marksistlikel juutidel on õigus valida, kas kuuluda nende hulka, keda Jeesus nimetas "rästikute sigitiseks" (Matteus 12:34), või õilsameelsete seltskonda. Puud tuntakse viljast, inimest tegudest. Kas asjaolu, et äärmuslikult meelestatud juudid ei ole vabandust palunud, võib tähendada, et nad kavatsevad primitivismist juhitud tegusid jätkata?

KOKKUVÕTVAID JÄRELDUSI

Moskva kommunism varises kokku 24. augustil 1991 pärast seda, kui KGB eliitüksused "Alfa" olid keeldunud allumast mässuliste käsule. Nõukogude Liit likvideeriti 25. detsembril 1991 kell 19.33. Valikut ei olnudki. Pealegi olid päevakorras uued plaanid: salakavalusega kavatsetakse rajada uus Liit teise ideoloogia (mondialism) najal ja muu nime (Euroopa Liit) all. Seal kehtiks turumajandus.

Tõde kommunismi õelusest on ulatuslikult ilmsiks tulnud, kuigi paljud kommunistid, peamiselt juudid, on öelnud: "Ärge tuhnige mineviku tragöödiates ja roimades!" "Me peame ajaloo unustama!" ("Expressen", 6. juuli 1992.) Võiks esitada küsimuse: milline tulevik ootab küll seda, kes ei julge tõele näkku vaadata? Silmapaistev filosoof ja arst Paracelsus (Theophrastus Bombastus von Hohenheim, 1493–1541) on kirjutanud: "On hädavajalik tunda nii kurjust kui ka headust, sest headust tundmata ei teata, mis on kurjus."

Rootsis pole tahetud kommunismi saladusi paljastada. Vene televisiooni vaatamine tehti võimatuks, kui hakati näitama sotsialismi kokkuvarisemist. Rootsi sotsialistidele oli see sedavõrd ebameeldiv, et nad eelistasid sulgeda silmad.

Sotsialistlik "Aftonbladet" kirjutas oma juhtkirjas 5. novembril 1989: "Ei ole hea, kui Nõukogude Liit laguneb." "Aftonbladet" arvas, et Nõukogude impeerium oli rahutagaja. Sotsialistide välisminister Sten Andersson leidis tollal, et Nõukogude Liit ei okupeerinudki Eestit. Loomulikult ärritas see ütlus baltlasi. Mõista, mõista, kes ülistasid Anderssoni avaldust? Muidugi Baltikumi marksistlikud juudid. Seda võis lugeda mitmest lehest.

Kommunistide paradiis kärvas. Moskvas nõudsid tuhanded inimesed: "Mitte iialgi enam Leninit!" Põrgupeletis vajus lössi, et rahus kõngeda. Nõukogude Liit sai otsa samamoodi, nagu skorpiongi võtab endalt elu, kui teda ümbritsevad tuleleegid. Pealegi on skorpion hävingu sümbol. Aga siin kerkib küsimus: kas illuminaatide skorpion ei võiks kehastuda teisel kujul?

"Kes kontrollib meie ajalugu, hoiab enda käes ka meie tulevikku," on kirjutanud George Orwell. Seepärast on endiselt raskevõitu kätte saada fakte kommunismi kohta. Olemata on jäänud Nürnberg 2. Selle kohtuprotsessi käigus ilmneks ühtlasi, kes kommunistliku partei nimel tegelikult organiseerisid venelaste ja teiste rahvaste massimõrvu. Säärane läbivalgustus mõjuks sionistlikele rassistidele jubeda tagasilöögina. Seepärast ei tohigi timukate nimesid paljastada. Õigluse eestkostjad on Rootsis nõukogude režiimi kohutavate kuritegude küsimuses kahtlaselt vagusi.

Nõukogude korda võib nimetada vaimseks Tšornobõliks – sotsiaalseks katastroofiks. Kommunism, sotsialism, natsionaalsotsialism, fašism ja kapitalism on ühe ja sama haiguse sümptoomid. See haigus on illuminism ja Õeluse nimi on Illuminati.

Algul oli läänemaailm Baltimaade iseseisvumise vastu. Leedulaste juhti Vytautas Landsbergist mõnitati Rootsis korduvalt. Ta ütles avameelselt: "Lääs aitab Nõukogude Liidul purustada meie vabadust!" ("Expressen", 9. mai 1990.)

Siiski vajus kommunistlik impeerium "Titanicu" kombel põhja. Juba 1980. aastate keskel oli aimata, et nõukogude võim langeb 1990. aastate algul. Üksnes pealiskaudsed inimesed ei pidanud seda võimalikuks.

Nõukogude periood tähendas pidu keskpärastele ja lausa diletantlikele inimestele. Andekate elu oli raske. Et see ei korduks, ei tohi teadlikud inimesed vaikida. Muidu muutuvad nad kaasvastutajaks inimsusvastaste roimade ja ajaloo tühistanud illuministliku propaganda eest. Edmund Burke on tabavalt öelnud: "Kõige hullem pole mitte kurjade õelus, vaid heade vaikimine." Roima varjamine on kuritegu ka seaduse järgi.

Alati on olnud inimesi, kes oma rumalusest või alatusest üritavad kurja õigustada. Üks neist on rootsi ajakirjanik Peter Kadhammar, kes ühes artiklis tänas Leninit ja jättis temaga pärast nõukogude korra kokkuvarisemist hüvasti. ("Expressen", 25. august 1991.) Kommunism on justkui moraalsuse lakmuspaber. Ütle, mida arvad sellest ja ma ütlen, kes sa oled. Hoiak näitab arengutaset.

Ent pärast kommunismist vabanemist avastasid paljud, et too põrguline oli neisse jälgi jätnud. Eesti sõjavägede endine ülemjuhataja Aleksander Einseln – Ameerika kolonel, kes oli isamaale tagasi pöördunud – nentis: "Eesti rahvas on haige. Siin puudub eetika, moraal ja ausus." ("Expressen", 5. jaanuar 1994, lk. 24.)

Kommunistide Venemaa sarnaneb katastroofiga. Leidub piirkondi, kus pooled lapsed sünnivad puuetega. ("Dagens Nyheter", 13. mai 1992.) 1987. aastal oli Nõukogude Liidus 20 miljonit alkohoolikut. Kuni 50 miljonit inimest elas saastunud piirkonnas. Vähihaigete arv suureneb 2% aastas. Venelase keskmine eluiga on langenud 57 aastale. Kuivava Araali mere ääres elab neli miljonit inimest. Kunagi oli see suuruselt neljas järv maailmas. Surnud järvepõhjast kannavad tormituuled rohkesti soola viljakale maale, hävitades kogu elu. Araali järve hävingut võiks nimetada ka karakalpakkide ökoloogiliseks genotsiidiks. Vastsündinuid kahjustavad keemilised ained, sest koos soolaga levivad ka keskkonnamürgid. Joogivesi on tugevasti reostunud. Lastel on avastatud ajukahjustusi. Aga kõige hirmuäratavamad on pärilikkuskoodi mutatsioonid – geneetilised hälbed. Samas on iga neljas aborti teinud vene naine steriilne. 1992. aastal oli sel põhjusel juba 10 miljonit viljatut. Üks vene arst sedastas aprillis 1994 Rootsi TVs: "Meie rahvas sureb välja!" Alates aastast 1992 venelasi rohkem sureb kui sünnib. Juba neli vene last viiest on tõbised, teatas Rootsi TV uudistesaade "Aktuellt" 1. augustil 1994.

Keegi pole Moskvalt nõudnud, et lõpeks keskkonna hävitamine. See käis hoolimatu kommunistliku loosungi varjus: "Me ei palu looduselt armuande, me võtame neid!" Kolmandik Ukraina

viljakast mullast on kõlbmatu. Punaarmee heitis pärast Teist maailmasõda Läänemerre 300 000 mürgigaasimürsku, mis ohustab tõsiselt seda saastatud merd. Radioaktiivsed ained on muutnud paljud kohad katastroofipiirkondadeks. Venemaa radioaktiivne saastamine on eriti ulatuslik.

Viimaks ometi hakati Venemaal osutama süüdlastele. Kui ilmnes tõde äärmusjuutide osast kommunistlikus rõhumises, põgenesid paljud juudid võimalike vastureaktsioonide pelguses Iisraeli, jättes maha oma privileegid (juutide privilegeeritud seisundi võttis lõpuks omaks ka "Dagens Nyheter", kes varem oli levitanud müüti riiklikult sanktsioneeritud antisemitismist). Vene juudid on muutunud Iisraeli tervishoiule koormavaks, sest kolmandik juudi vähihaigetest pärineb just Nõukogude Liidust. Vene juudid moodustavad ajakirjanik Nurit Wurgafti andmeil vaevalt 9% rahvastikust. ("Dagens Nyheter", 15. august 1993.) Massiline sisseränne Iisraeli algas 1988. aastal, kui üha sagedamini räägiti ja kirjutati äärmusjuutide roimadest ja eelisseisundist kommunismi ajal.

Stalini pojapoeg Jevgeni Džugašvili üllatas avameelsusega, kui ta jahmunud välisajakirjanikele näitas rahvakomissariaatide vastutavate ametnike nimekirja. Nood terroriseerisid rahvast aastail 1936–39. Iga nime taga oli sümboolne märk. Tärn tähendas juuti, kriips märgistas venelast. "Nagu näete, on siin peaaegu ainult tärnid!" sõnas Jevgeni Džugašvili. ("Expressen", 18. august 1991.)

Nende hirmsate asjaolude tõttu on kuuendik venelastest leppimatult juudivaenulik. Venelased on veendunud, et eksisteerib ülemaailmne juutide vandenõu. ("Dagens Nyheter", 4. jaanuar 1994, A 11.) Vene juhtivad kirjanikud Valentin Rasputin, Vassili Belov, Valentin Pikul, Juri Bondarev ja Viktor Afanasjev on äärmusjuutide ja massoonide salavõimu Venemaal läbi näinud. Nii on Vassili Belov ühes tõsieluromaanis kujutanud kommunistlikke juute, kes vastutavad sundkollektiviseerimise jõhkruse eest. Valentin Rasputin kirjutas 1990. aastal, et "juutide süü on suur".

Nii mõnigi juudi funktsionäär, sealhulgas Rubanovitš, on isegi Rootsi TVs öelnud, et ei kavatse nende roimade eest vabandust

paluda. Kui teised inimesed abi vajavad, eelistavad juudi aktivistid areenilt lahkuda. Abhaasia kodusõja puhkedes emigreerisid paljud juudi arstid Iisraeli, jättes tuhanded haavatud saatuse hooleks. ("Dagen", 18. detsember 1992.)

Ka hulk kriminogeenseid juute on juhust kasutades emigreerinud Läände, sealhulgas Rootsi. USAs said paljudest nendest kurikuulsad gangsterid, nagu selgub "New York Times'ist" (4. juuni 1989, lk. 38). Saksa politsei andmeil kontrollivad vene juudid 90% mängupõrgutest Saksamaal. ("Der Spiegel" 1991, nr 16.)

Vene juut Boriss Kagarlitski koguni väitis "Dagens Nyheteris" (6. juuli 1990), et sotsialism pole kuhugi kadunud. Tegelikult oli 90% riiklikest tehastest, kolhoosidest ja sovhoosidest pankrotti läinud (neid hoiti pinnal üksnes juurdemaksete abil).

Juudi sotsiaalrevolutsionääri Aleksandr Herzeni prohvetlik tulevikukirjeldus 1850. aastast on nüüd täide läinud: "Sotsialism areneb kõigis oma faasides äärmuseni, absurdini. Siis kostab revolutsioonilise vähemiku titaanlikust rinnast jälle rahuldamatus, ning jälle algab võitlus elu ja surma peale, kus sotsialism etendab praeguste konservatiivide osa või selle võidavad tulevased, meile tundmatud revolutsioonilised jõud..." ("Teiselt kaldalt". Tallinn, 1970. Lk. 106.)

"Sotsialism on olnud meie rahva tragöödia. Oli tõesti halb, et see tabas meid. Olnuks parem, kui see oleks juhtunud mõnes väikeriigis," kuulutas Vene president Boriss Jeltsin septembris 1991. ("Svenska Dagbladet", 7. september 1991.)

Rootsis võetakse kõnealuse tragöödia kohta ilma igasuguse kriitikata omaks nõukogulik ajaloovõltsimine. "Kas ajalugu pole vaid müüt, millega kõik on nõustunud?" küsis omal ajal Napoleon. Suur osa rootslasi on tõesti nõustunud kommunismi müütidega. Eks muinaslugusid usuta alati. Väideti, et kommunistlike riikide kodanikud olid sotsiaalselt kindlustatud. Julgeolekuagentide ja nuhkide keskel oli ikka kena turvalisus küll! Lisaks toonitati, et Nõukogude kodanikel oli õigus tööle. Aga orjad ei suutnud rõhutuina ja väärtusetu raha eest normaalselt töötada! Pealegi

polnud tolle vääringu eest võimalik midagi mõistlikku osta. Samas olid kommunistlike riikide töölised haigemad kui nende kolleegid Läänes.

"Expresseni" kultuuritoimetaja, juut Leif Zern pidas vajalikuks avaldada 13. detsembril 1991 Claudio Magrisi kirjutise, milles valati Nõukogude impeeriumi kokkuvarisemise pärast pisaraid: "Ma arvan, et me peame kommunismi traagilist langust vaatlema respekti ja isegi poolehoiuga. Peame mõtlema neile tuhandetele meestele ja naistele, kes on selle idee nimel surnud." Paljastavaid kirjutisi Lenini kohta olevat ta tõrkunud lugemast. Ta ei valanud ainsatki pisarat kommunismi ligi 300 miljoni ohvri pärast. Ta oli timukate poolt.

Juudi ühiskonnateadlane Amos Perlmutter avaldas septembris 1989 "Washington Postis" kartust, et Nõukogude Liidu lagunemine võiks USAle ebameeldivusi põhjustada. Nagu ta arvas, ei oska uued riigid oma vabadusega midagi mõistlikku peale hakata. Pealegi leidis ta, et Balti riikidel puuduvad demokraatlikud traditsioonid.

Nüüd ei peeta Venemaal vaba mõtteavaldust enam kuriteoks. Sel põhjusel tahab rahvusvaheline finantsklikk vaigistada Nõukogude Liidu lagunemise tagajärgi. Massimeediumes on püütud igal viisil kõnelda stalinistliku režiimi, Deng Xia-pingi, Pol Poti ja teiste "fašistlikust terrorist". Neid roimi ei taheta nimetada kommunistlikuks vägivallaks. Leninil, Stalinil ja teistel massimõrvaritel lastakse nende ehitatud ja edukalt peetud tapamajast tagaukse kaudu välja hiilida. Kuigi kommunistlik ideoloogia ahistas intelligentseid inimesi, ei suvatsenud ükski juhtiv Lääne poliitik seda ässitust takistada. Lubadused jäid vaid lubadusteks.

26. augustil 1990 lõhkes Venemaal sensatsioonipomm: avaldati "Nõukogude juutide katekiskmus", mis sisaldas Tel Avivis 1958. aastal sionistide koostatud salajuhendeid. Tagasilöögid algasid juba enne "pommi lõhkemist". Leidus juute, kes ajakirjanduses informeerisid vene avalikkust sääraste juhtnööride olemasolust ning mõistsid need hukka. Nii avaldas ajaleht "Tšeljabinski

Rabotši" 26. oktoobril 1989 juut S. Peisneri kirja. Too mees kinnitas oma lojaalsust Venemaale ja mõistis "Nõukogude Liidu juutide katekiskmuse" hukka. Ta tsiteeris neist juhtnööridest kõige küünilisemaid lõike. Neid kommenteerides ütles ta: "Ma olen juut, mitte aga sionist. Miks ei taha keegi nende kuritegelikku tegevust peatada? Kuidas nad end tunneksid, kui keegi avaldaks «Nõukogude Liidu juutide katekiskmuse»? Siis mõistaks igaüks, et kõik meie sammud olid suuremas või väiksemas seoses strateegiliselt planeeritud ja taktikaliselt kaalutletud."

Sionistid jäid haudvaikseks. Samas olid vene rahvuslased "juhtnöörid" enda kätte saanud. Mõned väljavõtted:

"On hädavajalik aidata meie noori juute juhtivatele kohtadele... Venelased ei suuda sügavuti mõelda ega analüüsida... nad on justkui sead, kes elavad kärssapidi maa sees... Kõik, mis täna kuulub neile, on tegelikult meie oma. Nad kasutavad seda üksnes ajutiselt. Jumal on meid kohustanud see kõik ära võtta...

Goid on rumalad ja primitiivsed, nad ei oska isegi valetada...

Kompromiteerige nende väljapaistvaid ja sõnaosavaid esindajaid... Meie lipukiri on viisakas häbematus...

Süüdistage antisemitismis kõiki, kes üritavad meile vastu töötada, tembeldage nad antisemiitideks.

Levitage kuuldusi igavesti kannatavast juudi rahvast, keda minevikus on vaenatud ja keda nüüd diskrimineeritakse. "Vaese juudi" taktika on end aastatuhandeid õigustanud.

Jumal on pannud meid, juute, maailma valitsema, ja me teeme seda.

Hoidke massimeediumid ja infokanalid enda käes: filmikunst, ajakirjandus, raadio ja televisioon.

Rahvas, kellel puudub ajalugu, on justkui vanemateta laps. Ta peab alustama otsast peale ja siis on talle kerge sisendada meie maailmavaadet ja mõtlemisviisi. Sedamoodi võib likvideerida terveid rahvaid. Nad sunnitakse oma ajaloost ja traditsioonidest ilma jääma, nii et me seejärel võiksime neid omal kombel vormida...

Kui venelased abielluksid juuditaridega, saaksime nad oma mõju alla ja meie huvisfääri haarata.

Raamatud, mis paljastavad meie taktikat ja strateegiat, ostke üles ja hävitage, takistage nende kordustrükke. Goid ei tohi teada saada juudipogrommide tegelikke põhjusi...

Valik peab toimuma meie korra ja kaose vahel. Kus tahetakse toime tulla ilma meieta, seal peame looma täieliku kaose. Kandke hoolt, et korralagedus kestaks, kuni piinatud ja vaevatud goid tahavad meeleheites meie võimu tagasi, et nad rahulikult elada saaksid. Goid peavad töötama meie juhtimisel ja olema meile kasulikud. Kes pole meie poolt, tuleb minema kihutada. Kes pole meiega, on meie vastu. "Silm silma, hammas hamba vastu," õpetas meile Mooses... Meie jumal on raha!"

Juut dr Jacob Nussbaum, Viinis paikneva rahvusvahelise organisatsiooni kõrgfunktsionäär, ütles juudi kirjanikule Lars Gustafssonile: "Pole olemas midagi, mis veel seisab meie [s.t juhtivate juutide. – J. Lina.] ja kaose vahel." ("Svenska Dagbladet", 10. aprill 1983, lk. 14) Ja väitis: "Euroopa... on rahvusvahelises organiseerituses loomulikult väga suures ulatuses juudi universalismi väljendus... Ilma juudi universalismita ja juutide usuta väärtuste kestusesse pole Euroopale kohta."

Kommunism ja sotsialism olid ligi kolmesaja miljoni vereohvriga tollesama juudi universalismi väljendus, tuues kaasa ühiskondade laostumise ja looduse hävingu. Alaarenenud sionistid-frankistid on rahvaste vaimupimedust ära kasutades suutnud neid oma ismidega petta, mille mõjul rajati ohtlikud ja tobedad ühiskonnad.

Selles raamatus, mida võiks pidada õeluse uurimuseks, olen püüdnud valgustada tolle roimarliku universalismi tausta ning katki käristada ajaloo vale, mis kujutab Leninit vaimujõu ülla eeskujuna (Gorbatšovi raamat "Perestroika") ja põllumajanduse kollektiviseerimist positiivse nähtusena, kõike varasemat head aga negatiivselt. Olen üritanud osaliselt tagastada ajalugu, mille tumedad jõud on meilt varastanud. Olen kindel, et esitletud materjal, on vaid jäämäe tipp. Ajalugu ei saa mõrvata.

Mis meid ees ootab? Rahvusvaheline finantsklikk on asendamas Nõukogude Liitu Euroopa Liiduga, nagu nähtub austria politoloogi

dr Karl Steinhauseri raamatust "EG – die Super-UdSSR von morgen" (Viin, 1992). Karl Steinhauser kirjutab, et massoonid üritavad luua föderatiivset superriiki, mille pealinn on Brüssel ja mis paigutab oma kodanikud elektroonilise järelevalve alla. On välmitud 18-kohaliste isikukoodidega kontrollsüsteem. Salakontrollipunktist möödumisel tehakse meie isik kindlaks. Nõnda on võimalik tuvastada ka neid, kellega lävime. Täide läheks illuminaatide juhi Giuseppe Mazzini unistus Euroopa Ühendriikidest.

András Bencsik, Ungari ajalehe "Pesti Hírlap" peatoimetaja, avaldas 30. septembril 1992 oma lehes artikli "Kõva südamiku purustamise kunst". Ta kirjeldab kujundlikult Euroopa praegusolukorda ja iga postkommunistlikku ühiskonna põhiprobleeme:

"Ungari Vabariigi sisepoliitiline kriis tuleneb ühiskondlikust lõksust, mis oma loomuse tõttu hoiab lõksu langenud ühiskonda kinni seda tugevamalt, mida ägedamalt ühiskond üritab lahti rabelda. Kui ta aga saatusega lepib ning kannatlikult ootab, ei tarvitse ta pääseda.

See lõks meenutab ämblikuvõrku, millest kärbes püüab meeleheitliku suminaga välja saada. Ta rebib võrgu peenemad niidid puruks, kuid võrgu nurgas kükitav ämblik teab, millist pinget niidid välja kannatavad, ning jääb kannatlikult ootele, tõmbudes varju, olles peaaegu nähtamatu. Ent mitte ujedusest.

...Kirjeldatud pilt on traagiline vaid kärbsele. Ohus on ju tema elu. Ämblik ootab vaid toidupoolist...

Säärase omapärase olelusvõitluse kumbki osapool usub endal õiguse olevat. Lahendus saab olla vaid üks – võidab kas kärbeste või ämblike ühiskond. Kui võidavad kärbsed, kahaneb ämblike arv ning nad toituvad üksnes hukkunud kärbestest. Kui võidavad ämblikud, degradeerub kärbeste ühiskond toiduvaruks. Nad paljunevad vaid selleks, et ämblikel oleks toitu. Kärbeste ühiskond on demokraatlik, ämblikud taotlevad diktatuuri. Meile on mõlemad tuttavad.

Ent vaid vähesed meist märkasid, et vana ja armsa ämblikuvõrgu kuivades ja rebenedes tõmbasid ämblikud pingule uue hiilgava võrgu. Ning meie vabastamine tähendab vabalennu asemel uude ja tugevamasse võrku langemist.

Ämblikud, kes organiseerisid oma parasiitliku seltskonna kõvaks tuumikuks, olid laiali pudenenud ühiskondliku moodustise reorganiseerimisel eelisolukorras. Nende eelis seisnes selles, et nad taipasid loomuldasa oma olukorra halvemust. Maailm pole loodud ämblike jaoks, kuigi jumalik tahe on ka neile koha jätnud, nagu sääskedelegi... et rahumeelsed olendid end liialt kindlalt ei tunneks..."

Ungari kirjanik ja parlamendiliige István Csurka seevastu märkis ühes oma kirjutises otsesõnu, et Ungarit kahjustab vandenõu, mida juhivad juudid, liberaalid ja IMF (Rahvuvaheline Valuutafond). Tema väitel õõnestavad IMFi nõuded kõiki kommunismijärgseid ühiskondi. Mõistagi puhkes kohe skandaal. Kui tegelikkuse kirjeldamist peetakse valitsevatele ringkondadele tülikaks, siis sõimatakse autorit.

Tuleviku Euroopa plaanid olid aegsasti valmis. Krahv Richard Coudenhove-Kalergi (1894–1972), kes oli 1923. aastal rajatud Paneuroopa Liidu esimene president, kirjutas oma raamatus "Praktischer Idealismus" (Viin, Leipzig, 1925): "Tulevikuinimene kuulub segarassi. Praegused rassid vahetuvad negriidse euro-asiaatliku segu vastu, kus esineb hulgaliselt inimtüüpe... Juudid asuvad juhtpositsioonidele, sest vaimuülikutena on juudid jumaliku tahte kingitus Euroopale." (Lk. 22 ja 50.)

Euroopa ühendamise plaane võib leida ka ajakirjast "Wiener Freimaurer-Zeitung" (september 1925 ja oktoober 1926).

Massoon Richard N. Coudenhove-Kalergi kirjutab oma autobiograafias: "1924. aasta algul helistas meile parun Louis de Rothschild. Tema sõber Max Warburg Hamburgis oli lugenud mu raamatut ja tahtnud meiega tutvuda. Minu suureks üllatuseks pakkus Warburg otsemaid kingiks 60 000 kuldmarka, et liikumist kolmel esimesel aastal rahastada... Ta oli eluaeg sügavalt Paneuroopa liikumisest huvitatud. Max Warburg korraldas aastal 1925 minu sõidu Ühendriikidesse, et esitleda mind Paul Warburgile ja Bernard Baruchile."

Ka rootsi juudid on hoobelnud müüdiga juutide erilisusest, mööndes, et inimkonna vastu on välja töötatud teatud konspiratsioon. Nii kirjutas Herman Greid häbematult: "Aga Jumal ei ole

teda välja valinud seepärast, et see on püha rahvas, vaid püha on see seepärast, et Jumal suvatses selle rahva välja valida eriliseks ülesandeks Tema plaanis inimkonna tarbeks." ("Judisk Krönika" 1971, nr 4, lk. 4, 2. veerg.)

GROSSLOGE VON WIEN

WIEN, am ....

T∴ Ill∴ Grand Maître,

TT∴ Ill∴ et TT∴ CC∴ FF∴

La Grande Loge de Vienne, constituée vers la fin de l'année 1918, à l'heure du plus douloureux abaissement du peuple autrichien, s'est dévouée dès sa fondation au but, d'être toujours héraut et défenseur de la paix interne et externe parmi les peuples, déchirés alors par la haine et l'intolérance.

En se souvenant de cette mission, elle se fait par la présente auprès de vous, TTT∴ ILL∴ et TTT∴ CCC∴ FFF∴, ainsi qu'auprès de toutes autres Obédiences Maçonniques, interprète d'une idée, qui tende au relèvement et à la reconciliation des peuples.- C'est l'idée de

l'Union Pan-Européenne

du fr∴ Docteur Richard N. Comte Coudenhove-Kalergi de Vienne, une idée, qui pourrait devenir l'instrument idéal pour arriver à l'union pacifique de l'humanité.

Le fr∴ Docteur Richard comte N. Coudenhove-Kalergi, que nous apprécions comme un membre prominent d'un de nos ateliers viennois, est philosophe érudit, politicien universel et apôtre de l'idée, que c'est la Maçonnerie, qui parmi toutes les institutions humaines, devrait avant tout contribuer à la pacification générale et à l'etablissement d'une véritable fraternité de l'humanité. D'autre part, les conséquences qu'il voit naître des rapports actuels entre les peuples éveillent les craintes les plus funestes.

La Grande Loge de Vienne, convaincue que le désir de la paix universelle, et par conséquence le programme du fr∴ Coudenhove, trouvera un écho rétentissant dans les coeurs de tous les Maçons - chez les vainqueurs également comme chez les vaincus et les neutres - vous prie de bien vouloir vous intéresser fraternellement tant de l'idée que de l'action du fr∴ Coudenhove, dont les points essentiels vous trouverez ci-joints.

Agréez, TTT∴ Ill∴ Grand Maître, et TTT∴ Ill∴ et TTT∴ CCC∴ FFF∴ nos hommages et salutations les plus fraternelles

Le Grand Secrétaire — Le Grand Maître

Dr Richard Schlesinger

Olen oma raamatus üritanud näidata selle plaani tegelikku olemust. Inimkond ei vaja uusi roimi, terrorit, rõhumist! Nende lõpetamiseks on hädavajalik taastada ajalugu, umbusaldades finantskliki uusi salakavalaid aktsioone. Nendes kavades on kindel koht olnud kiiritatud, mürgiste lisanditega ja geneetiliselt muudetud alaväärtusliku toidu propagandal, majanduslikul manipuleerimisel (teiste hulgas tegeleb sellega ungari päritolu ameerika juut ja massoon George Soros), loodusharmooniliste leiutiste ja energiatootmise meetodite kõrvaldamisel, tervisevalemi varjamisel...

Finantseliit on hävitanud rahvaste kultuurielu, muusika on oma mehaanilise rütmi ja disharmoonia tõttu moonutatud tuimestavaks, kujutav kunst näitab paljudel juhtudel õhtumaade allakäiku, ilukirjandus on enamasti sisutühi. Samas püütakse inimesi harjutada vägivaldse meelelahutusega, mis häbitult propageerib probleemide lahendamist jõu najal. Kas lugeja on kunagi märganud, et nn holocausti on ära kasutatud jõhkra meelelahutusena?

Finantseliit manipuleerib teadusega, varjates ja naeruvääristades fakte, mis puudutavad "seletamatuid" nähtusi, väites need olevat vaieldavad ja ebaolulised. Koolides "haritakse" kasulikke idioote... Kommunism, mis käis tondina ringi ka mööda Euroopat, põhjustades vaimset marutõbe, on nüüd asendatud mondialismiga (*le monde* 'maailm'), veel suurema ohuga. See uus ideoloogia toetab ja õigustab Euroopa Liidu ülesehitamist.

Mondialismist, mis on lihtsalt uues vormis illuminism, on kirjutatud rohkesti Lõuna-Euroopas ja Venemaal. 1991. aastal avaldati Parmas Igor Šafarevitši paljastusraamat "La setta mondialista contro la Russia" ("Venemaavastane mondialistlik sekt"). Selle teose väitel on mondialistide peaeesmärk rahvustunde hävitamine, noorte psüühika kahjustamine *hard rock*'i, vägivalda ülistavate filmide, pornograafia ja uimastite abil, ameerika elustiili imiteerimine selle halvimas vormis, ajaloolise mälu suretamine, rahvaste segustamine massilise migratsiooni abil. Vene opostsioonilises ajakirjanduses on hoiatatud mondialismi eest. Rootsis hoidutakse kõnelemast sellest ideoloogiast.

Mondialistide palavalt igatsetud eesmärk on uue maailmakorra vormine ja ühtse maailmavalitsuse kehtestamine. Sellest eesmärgist kõneles ka Trilateraalse Komisjoni liige Mihhail Gorbatšov Fultonis, USAs, 6. mail 1992, mööndes, et pärast "külma sõda" on olemas võimalus moodustada "maailmavalitsus". Rumeenia kõrgmassoon Dan Amadeu Lazarescu nimetas Gorbatšovi vennaks, seega jõuti Nõukogude Liidu viimane diktaator ka vabamüürlaseks värvata. Massoonile on vend ainult loožikaaslane. Isegi Lenin tegi 1915. aastal ajalehes "Sotsiaaldemokraat" (nr 40) ettepaneku rajada Maailma Ühendriigid (sotsialistlike vabariikide maailmaliit). Lenin väitis, et tulevikus ei ole enam rahvusriike.

Suurriikides seisavad vabamüürlased oma uuendatud poliitiliste mahhinatsioonide eesotsas. Prantsuse president Jacques Chirac ja paljud teised riigijuhid on kõrgvabamüürlased. Jacques Chirac on *Alpina* liige. (Ghislaine Ottenheimer, Renaud Lecadre, "Les Frères Invisible" / "Nähtamatud vennad". Pariis, 2001. Lk. 61.) Seega võimutsevad meie üle massoonid. Kui mõni poliitik on ühtaegu vabamüürlane, hoidutakse seda avalikustamast, sest muidu ehk ei valita teda tagasi.

USA praegune president George W. Bush on illuministliku Bohemian Clubi liige. Organisatsioon rajati juba aastal 1872 Monte Rios, 100 km San Franciscost põhja pool. Lisaks kuulub ta illuminaatide looži *Scull and Bones*.

Aastail 1950, 1960 ja 1970 õnnestus KGBl imbuda mõnda tähtsamasse vabamüürlasslooži, kasutades neid oma eesmärkides. KGB koos CIAga oli koguni nende hulgas, kes rahastasid Itaalia vabamüürlaste looži P2. (Stephen Knight, "The Brotherhood". London, 1985. Lk. 271-289; suvel 1990 Itaalia TVs edastatud intervjuu endise CIA agendi Richard Brennekega.)

Venemaa jaoks on välmitud eriplaan. Rahvusvaheline Valuutafond (IMF) – finantskliki peamine tööriist – on juba oma hoole alla võtnud endise Nõukogude Liidu loodusvarad. Samas ei ole tahetud rajada kõrgtehnoloogilist tootmistööstust. Kapitalismi ei taastatud Venemaal mitte ainult seepärast, et kommunism hakkas vähikäiku

tehes maailma majandust häirima ja Nukogude Liitu tabasid viimastel aastatel pidevalt katastroofid ning tagasilöögid (sealhulgas Afganistan ja Tšornobõli tuumaõnnetus vähemalt üheksa miljoni kahjustatu ja enneolematu majandusliku krahhiga), mis muutsid niigi savijalgadel kolossi lausa jõuetuks, vaid ka seepärast, et edukamalt riisuda kogutoodangut ning palgatööliste loodud lisaväärtused muuta spekulatsiooniks ja majandusliku manipuleerimise vahendiks nagu Lääneski. Suurepärasest kolmandast võimalusest – intressita ja inflatsioonita majandusest – ei taheta mitte midagi kuulda, sest säärane süsteem võtaks finantseliidilt ja endistelt punaparunitelt võimu! Omaaegsed kommunistid teenivad kõikidel endistel kommunismimaadel truult võõraste isandate huve, sülitades oma rahvale, kes asjade seisust ikka midagi taibata ei taha.

Venemaal leidub veel mõistlikke inimesi, kes on suutnud mängu läbi näha. "Komsomolskaja Pravda" avaldas 6. oktoobril 1990 tähtsad read: "Venelasi on riisutud 73 aasta vältel, nii et nad on sattunud alandavasse vaesusesse. Keegi leiab, et sellest ei piisa ja on otsustanud kõik rüüstata, jätmata midagi järele."

Juhtivad juudi poliitikud (Gaidar, Kozõrev, Primakov, Jassin jt) kandsid hoolt, et 1990. aastate algul 60% Vene varandustest (nafta, vabrikud, lennukompaniid, pangad) langeks kriminogeensete juudi ärimeeste omanduseks Venemaal. Ja nad rüüstasid põhjalikult. Lennukompanii *Aerofloti* uueks omanikuks sai kurikuulus sahkerdaja Boriss Berezovski. (Oleg Platonov, "Vene rahva ajalugu XX sajandil". Moskva, 1997. Lk. 672.)

Juut Jegor Gaidar ajas Venemaal kõige innukamalt nn šokiteraapiat. Majandusreformid on seal longates edasi läinud. Ida-Euroopa riikide (peamiselt Poola) tähtsaimaks nõunikuks šokiteraapia alal nimetati ameerika juudi majandusteadlane Jeffrey Sachs, kes 1980. aastail oli rahalise stabiilsuse nimel laostanud Boliivia majanduse.

Väheinformeeritud kommunistlikud ja rahvuslikud jõud (praegused kasulikud idioodid), kes Venemaale olid alles jäänud,

uskusid naiivselt, et nad võivad poliitilisel laval endistviisi vabalt laamendada. 1993. aasta septembri lõpul üritasid nood kommunistid uuesti Venemaa üle kontrolli haarata ja Boriss Jeltsin kukutada. Aga nende aeg oli möödas. Rahvusvaheline finantseliit eemaldas nad tegevusväljalt, nagu vabamüürlased olid talitanud rahvuslasest tõusiku Lavr Kornilovíga augustis-septembris 1917.

Algul oli Boriss Jeltsinil ilmselt suuri raskusi ülestõusu mahasurumisel, sest sõjavägi tahtis konfliktis neutraalseks jääda. 4. oktoobril 1993 käskis kaitseminister Pavel Gratšov Tamanski diviisi eliitüksustel Moskvasse tulla. Ta lubas ohvitseridele pärast ülestõusu lämmatamist anda uued korterid. Gratšov tahtis enda käsutusse saada vähemalt kümme rühma, ent ainult neli olid nõus. Nad hakkasid tulistama parlamendihoonet. Spetsiaalne terroristidevastane üksus keeldus Jeltsini vastaseid tapmast. Vaid presidendi kaardivägi ja osa miilitsa OMONi üksustest osales lahinguis.

Vene ajakirjaniku Vladimir Aleksandrovi andmeil, mis avaldati nii Venemaal kui ka välisriikides, ei usaldanud Jeltsin neid täielikult. Seepärast nõustus Jeltsin, et Venemaale läkitatakse rahvusvahelise sionistliku terroriorganisatsiooni *Betar* 35 liiget. ("The Spotlight", 22. november 1993.) Kui see rühm algul üritas parlamendihoonet ära võtta, ajasid kasakad nad tagasi. Nagu kinnitavad jahmunud välisajakirjanikud, oli parlamendihoone kaitsjate hulgas rohkesti juute. See klikk polnud veel taibanud, et kommunistlik ettekäänete aeg on lõppenud. Hiljem lähetati parlamendihoonesse Afganistani sõja veterane ja Moskvas tegutsevate roimarijõukude liikmeid. Peatselt ilmus välja *Betar*, kes kasutas šokimeetodeid. Raadioside vahendusel selgus, kuidas *Betar* hoones edasi tungis.

Betari rajas Zeev Jabotinsky 1923. aastal Läti pealinnas Riias. Rühma ülesanne oli "antisemitism" välja juurida. Säherdustele fanaatilistele liikumistele on tüüpiline kasutada terrorit ka tsiviliseeritud juutide vastu, kes seisavad nende rassistlike ja religioossete hallutsinatsioonide teostamisel jalus.

Mäss suruti maha 4. oktoobril 1993. Kommunistid polnud Vene poliitilisel areenil enam teretulnud, pealegi polnud neil USA

toetust. Varem võisid kommunistid edasi jõuda tänu finantseliidi toetusele ja heade inimeste järeleandlikkusele. Ka verise rünnaku juhtimine tšetšeenide pealinna Groznõi vastu usaldas president Jeltsin juudi kindralile Lev Rohlinile. ("Dagens Nyheter", 12. veebruar 1995.)

Vahepeal tükkis esile juudi aktivist Vladimir Žirinovski (õieti Wolf Edelstein), mõistagi mitte ilma toeta. Et ära kasutada venelaste juudivaenulikke meeleolusid, pidi ta varjama oma pooljuudi päritolu. 1988. aastal kuulus ta sionistliku ühingu *Schalom* juhatusse. Selle asjaolu avalikustas tema juhatusekaaslane Yuli Kosherovsky Iisraelis. ("Dagens Nyheter", 18. detsember 1993.) Iisraeli ajaleht "Ma'ariv" teatas 17. detsembril 1993, et Žirinovski sugulased elasid Iisraelis. Pealegi oli Žirinovski too KGB agent, kes 1960. aastail Türgist spioneerimise eest välja saadeti. Nagu Žirinovski ajalehele "Ma'ariv" seletas, ei kavatsenudki ta varjata, et ta isa oli poola juut. Ta toonitas: "Juutidel on Venemaal eriline osa. Lenini parteis oli 90% juute. Ka minu parteis on juute 90%."

Žirinovski "liberaaldemokraatlik" partei rajati 31. märtsil 1990 KGB ülesandel, et Boriss Jeltsinilt hääli ära võtta. Sellest fašistlikust liikumisest sai kommunistliku partei kõrval esimene erakond. Mõistagi pole Žirinovski parempoolne tegelane. Hulk tõelisi vene patrioote on öelnud: "Žirinovski on KGB marionett. Te teete nalja, kui väidate, et ta on parempoolne!"

Žirinovski on poliitiline hullumeelne, kes muu hulgas on ähvardanud toime panna genotsiidi: "Kui ühe miljoni eestlase hävitamine nõuaks 90 000 venelase elu, oleks see heategu." ("The Baltic Independent", 1992, nr 135. Lk. 6.) Teatud jõududele oli Žirinovski kindlasti kasulik hernehirmutis, muidu poleks üks vene juudi ettevõte Amsterdamis aidanud finantseerida tema valimiskampaaniat, mis maksis ligi miljon dollarit. Ometi ei saanud ta piisavalt mänguruumi. Sionismi tõhusaid vaenlasi lihtsalt mõrvatakse. Nõnda juhtus sionismi väljapaistvaima asjatundja Jevgeni Jevsejeviga 1990. aastal Moskvas. Ta töötas teadurina TA Filo-

soofiainstituudis. Probleemide lahendamine vägivalla abil viitab alaintelligentsusele. Teiste tapmise ning orjastamisega on illuminaadid kahjustanud ka iseennast. Kui nad ometi taipama hakkaksid, et karma (teo ja tagajärje loodusseadus) kehtib kõikidele, eranditult.

Ilmselt seisnes Žirinovski esialgne roll venelaste juudivastasuse kontrollimises ja suunamises. Lisaks hakkas ta hirmutama väikeriike Euroopa Liidu koosseisu. Siin võiks meenutada rootsi vanasõna: "Hullud tormavad sinna, kust targad hoiduvad eemale."

Rahvusvahelisele finantseliidile, kes kontrollib 80% maailma kapitalist, on peaaegu kõik võimalik. Tööstusriikide pidevalt paisuvate riigivõlgade tõttu on võlausaldajate võim kasvanud ning demokraatlike riikide poliitikute tegutsemisvabadus kahanenud. Viimase paarikümne aastaga on tööstusmaade koguvõlg tõusnud astronoomilise kümne tuhande miljardi dollarini. Vastavalt on ka suurkapitalistid rikkamaks muutunud. Tööstusriikide riisumine jätkub täie hooga. Hulk riike võib minna pankrotti, saada kaela hüperinflatsiooni või peab täielikult kuuletuma rahvusvahelisele finantseliidile. Võlaorjusest vabanevad heal juhul praeguse põlvkonna lapselapselapsed, kui nad usinalt intressi maksavad, rikastades nõnda oma parasiite ja kannatades ise puuduse käes.

Argentina oli 1930. aastail maailma jõukamaid riike. Aga 1990. aastail oli sealne riigivõlg sama kohutav kui Rootsil. Nüüd on see riik põrmu varisenud. Kevadel 2003 valitses meeletu tööpuudus (25%) ja viletsus. Vaeseid on 60%. Inimesed lahkuvad riigist massiliselt. See kõik algas veebruaris 1998, mil Argentina Keskpank loobus toetamast Banco de Patriciost, mistõttu Banco de Mayo alustas päästeoperatsiooni. Septembris 1998 läks ka Banco de Mayo pankrotti. ("Jewish World Congress", Depesch 34, 1998.) Mõlema panga omanikud olid juudid, viimase peaomanik oli Ruben Beraja, B'nai B'rithi liige. Hiljem varises korruptsiooni tõttu kokku veel kaks panka: Banco Israelita de Cordoba (veebruaris 1999) ja Banco Israelita de Rosario (märtsis 1999), mis samuti kuulusid juutidele.

Ruben Beraja oli ajanud illegaalset äri, pesnud narkoraha, üritanud üles osta teisi panku, spekuleerinud kundede rahaga, ja lõpuks kaotanud 200 miljonit dollarit, mistõttu ta kummuli läkski.

Aastal 1970 kuulus Argentina 242 pangast pool juutidele. Argentina keskpanga direktor Pedro Fou, kes seoses pankade kokkuvarisemisega ütles, et juudid ei peaks panku juhtima, sunniti oma kohalt tagasi astuma. Ometi oli nende rahaparunite kuritegevuse tõttu Argentina majandus pankrotti läinud.

Halastamatult kurnatakse Venemaad. Rahulolematute protest on hüüdja hääl kõrbes (teiste hulgas Moskva endine linnapea Gavril Popov). Võimatu oli astuda juudi nõunike (Sergei Šahhrai, Sergei Stankevitši) šokiteraapia vastu. See hakkas Venemaad rahvusvahelisele monopolijõule kindlamalt allutades teda ruineerima. Baltimaade poliitika määrab kindlaks koguni salagrupp, kuhu kuuluvad eri maade kõrgdiplomaadid. ("Svenska Dagbladet", 28. märts, 1994.) Sedagi rühmitust suunavad teatud finantsjõud.

"Financial Times" kirjutas 1. novembril 1996: "Pankurid – paljud neist on vene juudi kogukonna liikmed – pelgavad, et neist võivad saada marurahvuslaste vastureaktsiooni märklauad." Need pankurid (Boriss Berezovski, Vladimir Gussinski, Mihhail Hodorovski, Peter Aven, Mihhail Friedman ja Aleksandr Smolenski) kontrollivad umbes 50% majandusest. Nad andsid Jeltsinile võimu. Berezovski pole ainult Vene kodanik, vaid ka Iisraeli alam. Boriss Jeltsin omakorda loovutas võimu Vladimir Putinile, kelle ema on juuditar.

Illuminaatide sotsiaalsed müüdid ja valelikud kujutlused tõid kaasa katastroofilise tagajärje, nagu selles raamatus on tõestatud. Paraku jätkuvad nad uuel, maskeeritud kujul. Meenub Jules Verne'i paradoks: "Mida rohkem näikse olukord muutuvat, seda kindlam võib olla, et kõik jääb samaks." Saksa filosoof Georg Hegel on omalt poolt lisanud: "Ainus, mida me ajaloost õpime, on see, et keegi ei õpi ajaloost midagi."

Ka Euroopa Liit kuulutati välja Skorpioni märgi all – 1. novembril 1993. Lugeja vahest küsib, kas võiks olla muidki

paralleele Nõukogude Liidu ja Euroopa Liidu vahel. Neid on päris palju.

Europarlament on vaid nõuandev organ. Ka Nõukogude Liidu Ülemnõukogul puudus seadusandlik võim.

Euroopa Nõukogu (valitsus) on otsuste tegemisel sõltuv Euroopa Komisjoni ettepanekuist. Nõukogude Liidu Ministrite Nõukogu ei saanud ilma poliitbüroo direktiivideta midagi otsustada.

Tegelik võim on Euroopa Komisjonil, kus võidakse otsus vastu võtta ka siis, kui 17 liikmest on kohal vaid 8. Arutlused pole avalikud ning protokollid on salajased. Nõukogude Liiduski kuulus tegelik võim poliitbüroole, kus oli tavaliselt 15 liiget. Sealgi olid arutlused salajased.

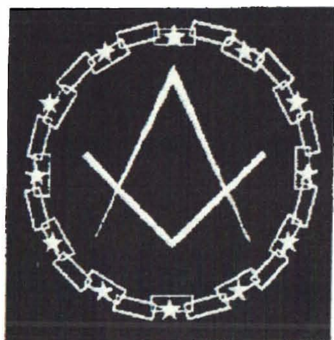
Kui Euroopa Liit 1. novembril 1993 välja kuulutati, sai Euroopa Komisjoni esimees Jacques Delors, sotsialist ja massoon, rohkem võimu, kui oli liikmesmaade valitsustel. Euroopa Komisjoni liikme staatuse kinnitab üksnes esimees. Poliitbüroo peasekretäril oli totalitaarne võim, mis meenutab neid volitusi, mis anti Euroopa Komisjoni esimehele, kui moodustati Euroopa Liit.

Euroopa Liidu kõrgfunktsionäärid, kes tavaliselt on massoonid, organiseerivad koos Grand Orienti ja Itaalia maffiaga *La Cosa Nostra* kuritegevust, nagu paljastas Brian Freemantle raamatus "The Octopus: Europe in the Grip of Organised Crime" (London, 1995). Ka Nõukogude Liidus organiseerisid kõrged parteiametnikud kuritegevust koostöös kriminaalsete jõukudega. Euroopa Liidu funktsionääridel on erikauplustest võimalik osta odavamalt, ehkki neil on kümne korda kõrgemad palgad kui tavakodanikel.

Kõrgvabamüürlased Ühisturus ja seejärel Euroopa Liidus on kasutanud astroloogilisi teadmisi, et oma võimupositsiooni tugevdada. Kõrgmassoon François Mitterrand, kellest oli saanud Prantsusmaa president, tegi kindlaks astroloogiliselt sobivaima kuupäeva referendumiks Maastrichti lepingu asjus. Lisaks tellis ta horoskoobid tolleaegse sotsialistliku valitsuse liikmeile. ("Svenska Dagbladet", 9 mai 1997.)

Samad finants- ja vabamüürlusjõud (perekonnad Rothschild, Warburg, Rockefeller), kes rajasid Nõukogude Liidu, vormivad ka "vaba turumajandusega" Euroopa Liitu. Sellest on kujunenud illuminaatide uus aujärg. On tehtud ettepanek moodustada presidendistaatus. Massoonid kasutavad ära astroloogilisi teadmisi, et tugevdada oma salavõimu. Ametlikult on astroloogia endiselt ebateadus, millel pole tegeliku eluga midagi ühist. Aga XX sajandi sündmused on tõestanud, et astroloogiliste teadmisteta ei saa ka meie läbi.

Seepärast – ärge uskuge valelikke võimureid! Mõelge oma peaga ja maailma saladused avanevad teie ees! Ka illuminaatide salavõim variseb kokku. Tumedad jõud lähenevad vältimatult hukule ning inimeste hinges tärkab teadlikkus.

Euroopa Vabamüürluse Organisatsiooni vabamüürluse reformimise ring. Tähelepanelik lugeja ilmselt märkas sarnasust Euroopa Liidu lipuga.

AUTORIST

Jüri Lina on sündinud okupeeritud Eestis 13. oktoobril 1949. Pärast korduvaid konflikte KGBga oli ta sunnitud 1979. aasta aprillis siirduma Helsingisse ja sama aasta suvel edasi Rootsi.

Eesti Raadio, "Ameerika Hääle", "Vaba Euroopa" ja top-raadio vahendusel on eetris kõlanud umbes pool tuhat Jüri Lina koostatud saadet ja saatelõiku. Ta on avaldanud rohkesti tõlkeid, artikleid ja arvustusi nõukogudeaegses ajakirjanduses kuni avaldamiskeeluni 1975. aasta kevadel. Sellest hoolimata esines ta kodumaises ajakirjanduses, kasutades varjunimesid ja variisikuid. Hulk kirjutisi on ilmunud ka Soomes, Rootsis, Saksamaal, Inglismaal, Prantsusmaal, Ühendriikides, Kanadas, Iisraelis ja mujal. Ta on pidanud ettekandeid Eestis, Venemaal, Soomes, Rootsis, Norras, Taanis, Berliinis, Belgias, Inglismaal ja Kanadas.

Heliplaatidena on ilmunud Jüri Lina luulelavastused **"Kuuldumus liblikaväljade puhkemisest"** (Stockholm, 1980) ja **"Katarsis tardumuskrampides"** (Stockholm, 1980) ning lastelavastus **"Eesti muinasjutud"** (Tallinn, 1992). Kassettidena on firma "Forte" avaldanud autori lavastuses ning esituses **"Jaapani muinasjutte"** (Tallinn, 1993) ja **"Rootsi muinasjutte"** (Tallinn, 1994). Veebruaris 1995 ilmus Eestis müügile luulelavastus **"Päevaunelm"**. Lisaks on ta Rootsis kassetil välja andnud heliajakirja "Fookus".

Ilmunud raamatuid: **"Ufotutkimuksesta Neuvostoliitossa"** (Helsinki, 1979), **"Öised päevad"** (Stockholm, 1983), **"Sovjet hotar Sverige"** (Stockholm, 1983, täiendatud trükk 1984), **"UFO-forskning i Sovjetunionen"** (Stockholm, 1984), **"Kommunisternas heliga krig"** (Stockholm, 1986), **"Bakom Gorbatjovs kulisser"** (Stockholm, 1987), **"UFO-gåtan fördjupas"** (Stockholm, 1992) ja **"Under Skorpionens tecken"** (Stockholm, 1994, 1999), **"Mida Eesti ajakirjandus pelgab?"** (Stockholm, 1996), **"Skorpioni märgi all"** (Stockholm, 1996, 1998), **"Mõistatuslikkuse kütkeis"** (Tallinn, 1996), **"Sovjetiskt inflytande i Sverige"** (Stockholm, 1997), **"Under the Sign of the Scorpion"** (Stockholm, 1998, 2002), **"Filmikunsti väljenduslikkusest"** (Stockholm, 1998), **"Varjatud tervisevalem"** (Stockholm, 1999), **"Världsbyggarnas bedrägeri"** (Stockholm, 2001), **"Maailmaehitajate pettus"** (Stockholm, 2003). Ilmumas **"Ohu kiuste"**.

1984. aastal algatas KGB tagaselja Jüri Lina vastu raamatute "Öised päevad" ja "Sovjet hotar Sverige" põhjal kriminaalasja, süüdistades teda riigireetmises. 1991 ta rehabiliteeriti.

Maist 1995 on Jüri Lina Rootsi Publitsistide Klubi liige.

TÄHTSAMAD ALLIKAD:

Agranjants, Oleg. "Mida teha? ehk meie ühiskonna deleniniseerimine". London, 1989.

Aleksinskaja, T. "Vene sotsialisti mälestused". Paris, 1923.

Allen, Gary. "None Dare Call it Conspiracy". 1971.

Allen, Gary. "Say 'NO!' to the New World Order". California, 1987.

Andrés, Pouget de Saint. "Les auteurs cachés de la révolution française".

Antelman, Marvin S."To Eliminate the Opiate". New York, 1974.

Aronson, Grigori. "Russia at the Dawn of the Revolution". New York, 1962.

Arutjunov, Akim. "Vladimir Ulyanov/Lenini fenomen". Moskva, 1992.

Avtrokhanov, Abdurakhman. "The Technology of Power". Frankfurt am Main, 1976.

Avtrokhanov, Abdurakhman. "The Mystery of Stalin's Death". Frankfurt am Main, 1981.

Berge, Anders. "Flyktingpolitik i stormakts skugga. Sverige och de sovjetryska fångarna under andra världskriget". Uppsala, 1992.

Björkegren, Hans. "Ryska posten". Stockholm, 1985.

Braudo, Alexander. "Notes and Recollections". Paris, 1937.

Brooks, Pat. "The Return of the Puritans". North Carolina, 1976.

Bunitš, Igor. "Partei kuld". Peterburi, 1992.

Chomsky, Noam. "Man kan inte mörda historien". Gothenburg, 1995.

Conquest, Robert. "The Harvest of Sorrow: Soviet Collectivization and the Terror-Famine". New York, 1986.

Coudenhove-Kalergi, Richard. "Praktischer Idealismus". Wien, 1925.

Curtiss, John Shelton. "The Russian Revolution of 1917". New York, 1957.

Dall, Curtis B. "The Military Order of the World Wars". The Army-Navy Club, Washington, 1973.

Deutscher, Isaac. "Den ojudiske juden". Stockholm, 1969.

Disraeli, Benjamin. "Coningsby". London, 1844.
Disraeli, Benjamin. "Lord George Bentinck: a Political Biography". London, 1852.
Ditšev, Todor, "Kohutav konspiratsioon". Moskva, 1994.
Dolgun, Alexander ja Watson, Patrick, "Alexander Dolgun's Story. An American in GULAG". 1975.
Ekholm. "100 000 främmande ord". Stockholm, 1936.
Engel, Leopold. "Geschichte des Illuminaten-ordens". Berlin, 1906.
Fedossejev, Anatoli. "Uuest Venemaast". London, 1980.
Felštinski, Juri. "Maailmarevolutsiooni kokkuvarisemine". London, 1991.
Fikentscher, Henning. "The Latest Developments in Research of Schiller's Mortal Remains".
Fischer, Louis. "The Life of Lenin". London, 1970.
Freemantle, Brian. "The Octopus: Europe in the Grip of Organised Crime". London, 1995.
Gates, John. "The Story of an American Communist". New York, 1958.
Gohier, Urbain. "The Old France". Pariis, 1922.
Griffin, Des. "Descent Into Slavery". South Pasadena, 1984.
Gumilev, Lev. "Etnosfäär – Inimese ja looduse ajalugu". Moskva, 1993.
Gumilev, Lev. "Kassaria avastamine". Moskva, 1996.
Gurin-Loov, Eugenia. "Suur häving". Tallinn, 1994.
Halliday, E. M. "Ryska revolutionen". Malmö, 1968.
Harrison E. Salisbury. "The Russian Revolutions". Stockholm, 1979.
Heckethorn, Charles William. "Salaseltsid". Moskva, 1993.
Heller, Mihhail ja Nekritš, Aleksandr. "Võimul utoopia". London, 1986.
Herzen, Aleksandr. "Teiselt kaldalt", Tallinn, 1970.
Hess, Moses. "Rome and Jerusalem".
Hess, Moses. "Valitud teosed". Köln, 1962.
Ivanov, V. "Vabamüürluse saladused". Moskva, 1992.
Johnson, Paul. "De intellektuella". Stockholm, 1989.
Johnson, Paul. "Moderna tider". Stockholm, 1987.
Josephson, Emanuel M. "Roosevelt's Communist Manifesto". New York, 1955.

Jääskeläinen, Mauno. "Itä-Karjalan kysymys: kansallinen laajennusohjelman synty ja sen toteuttamisyritykset Suomen ulkopolitiikassa vuosina 1918-20". Porvoo, 1961.
Kahan, Stuart. "Vargen i Kreml: Lazar Kaganovitj – Stalins högra hand". Stockholm, 1988.
Keesen's "Archiv der Gegenwart". Part XV, 1945.
Knight, Stephen. "The Brotherhood". London, 1985.
Kunzli, Arnold, "Karl Marx: Eine Psychographie". Wien, 1966.
Laar, Mart. "Metsavennad". Tallinn, 1993.
Lacis, Martõn. "Tsekaa võtlus kontrrevolutsiooni vastu". Moskva, 1921.
Leers, Johan von. "Makten bakom presidenten". Stockholm, 1941.
Lenin, "Kogutud teosed".
Levin, Don "Estonian Jews in the USSR, 1941-45". Yad Vashem Studies, Vol. 2, Jerusalem, 1976.
Levin, Isaac Don. "Stalin's Big Secret". New York, 1956.
Levinson, Charles. "Vodka-Cola". Essex, 1979.
Martin-Saint-Léon. Etienne "Les Deux C.G.T., syndicalisme et communisme". Paris, 1923.
Marx and Engels. "Collected Works", Vol. I, New York, 1979.
Marx ja Engels. "Kommunstlik manifest".
Marx ja Engels. "Teosed".
Marx. "Das Kapital".
Melgunov, Sergei. "Punane terror Venemaal", Moskva, 1990.
Melgunov, Sergei. "Paleepöörde ettevalmistused". Pariis.
Mlynár, Zdenek. "Nachtfrost". Köln/ Frankfurt am Main, 1978.
Monus, Aron. "Verschwörung: das Reich von Nietzsche". Vienna, 1995.
Mousset, Alfred. "L'Attentat de Sarajevo". Paris, 1930.
Mörner, Carl. "Framställning af Paraguays och dithörande Jesuitmissioners historia från landets upptäckande till 1813". Uppsala, 1858.
Nabokov, Vladimir. "The Provisional Government and the Bolshevik Coup". London, 1988.
Nabour, Eric Le. "Le pouvoir et la fatalité".
Nikolajevski, Boriss. "Vene vabamüürlased ja revolutsioon". Moskva, 1990.

Nordling, Carl O. "Defence or Imperialism? An Aspect of Stalin's Military and Foreign Policy". Uppsala, 1984.
Paganuzzi, A. "The Truth About the Murder of the Tsar's Family". 1981.
Paul Johnson. "Moodsad ajad". Stockholm, 1987.
Payne, Robert. "The Life and Death of Trotsky". London, 1978.
Payne, Robert. "The Unknown Karl Marx". New York University Press, 1971.
Pinnay, Maurice. "The Secret Driving Force of Communism".
Quigley, Carroll. "Tragedy and Hope", New York, 1966.
Ragnerstam, Bunny. "Arbetare i rörelse". Stockholm, 1986.
Raisin, Jacobs. "The Haskalah Movement in Russia". Philadelpia, 1913-1914.
Robison, John. "Proofs of a Conspiracy". London, 1796.
Roosevelt, Clinton. "The Science of Government: Founded on Natural Law".
Rositzke, Harry. "KGB". Helsinki, 1984.
Salisbury, Harrison E. "The Russian Revolutions". Stockholm, 1979.
Scholem, Gershom G. "Cabbala". New York and Scarborough, 1974.
Scholem, Gershom G. "The Messianic Idea in Judaism". New York, 1971.
Scholem, Gershom G. "Sabbatai Zevi". New Jersey, 1973 .
Schürer, Emil. "Geschichte des jüdischen Volkes im Zeitalter Jesu Christi". Leipzig, 1890.
Sédillot, René. "Le Coût de la Révolution française".
Shafarevich, Igor. "La setta mondialista contro la Russia". Parma, 1991.
Shahak, Israel. "Jewish History, Jewish Religion: The Weight of Three Thousand Years". London, 1994.
Shturman, Dora. "The Dead Grasp after the Living". London, 1982.
Skott, Staffan. "Sovjetunionen från början till slutet". Stockholm, 1992.
Soloukhin, Vladimir. "Päevavalgel". Moskva, 1992.
Solženitsõn, Aleksandr. "Collected Works", Paris, 1984, Vol. 13.
Steinhauser, Karl. "EG – Die Super UdSSR von Morgen", Viin, 1992.
Stern, Mihhail ja August. "Jämridå för kärleken". Stockholm, 1982.
Sutton, Antony. "The Best Enemy Money Can Buy". Billings, 1986.

Sutton, Antony. "The National Suicide". Melbourne, 1973.
Sutton, Antony. "Wall Street and the Bolshevik Revolution". Morley, 1981.
Sutton, Antony. "Western Technology and Soviet Economic Development". Standford University, 1973.
Suvorov, Viktor. "Jäälõhkuja". Moskva, 1992.
Suvorov, Viktor. "M Päev". Moskva, 1994.
Trotsky, Leon. "The History of the Russian Revolution". London, 1967, Vol. 1.
Trotsky, Leon. "Portraits: Political and Personal". New York, 1984.
Trotsky, Leon. "Problems with the Development of the Soviet Union". Paris, 1936.
Trotsky, Leon. "What is the Soviet Union and Where is It Headed?". Paris, 1936.
Tšujev. "Nii kõneles Kaganovitš". Moskva, 1992.
Valentinov, Nikolai. "Vähetuntud Lenin". Paris, 1972.
Walton, Terry. "KGB in France". Moscow, 1993.
Webster, Nesta ja Kerlen, Kurt. "Boche and Bolshevik". New York, 1923.
Webster, Nesta. "World Revolution". London, 1921.
Weissin, Franz. "Der Weg zum Sozialismus". München, 1930.
Wells, George. "The Fate of Homo Sapiens".
Viëtor, Karl. "Goethe". Stockholm, 1953.
Wilgus, Neal. "The Illuminoids". New York, 1978.
Wilson, Colin. "The Occult". London, 1971.
Volkogonov, Dmitri. "Trotski". Moskva, 1994.
Voslenski, Mihhail. "Nomenklatuur". Stockholm, 1982.
Voslensky, Michail. "Sterbliche Götter". Erlangen/Bonn/Vienna, 1989.
Zeman. "Germany and the Revolution in Russia, 1915-1918. Documents from the Archives of the German Foreign Ministry". London, 1958.

"Grosse Absichten des Ordens der Illuminaten". München, 1786
"Einige Originalschriften des Illuminaten-Ordens". München, 1786
"Nachtrag von weitern Originalschriften". München, 1786.

Illuminaatide (CFR) ja Trilateraalse komisjoni peakorter New Yorgis (The Harold Bratt Building). (Foto: Jüri Lina.)

ISIKULOEND

Lugeja ei tohi hetkekski unustada praeguses massoonide maailmas kehtivat reeglit. Kui midagi on juhtunud, aga seda ei kajasta massimeediumid, siis pole sündmust toimunud. Kui aga kirjutatakse millestki, mida tegelikult pole juhtunud, siis peetakse seda ometi reaalsuseks. Nõnda avalikkus ei teagi, mis maailmas tegelikult toimub.

Inglismaa suurlooži asesuurmeister lord Ampthill sedastas 1. novembril 1910 pidulikul Rahvusvahelisel Massoonide Klubi (International Masonic Club) istungil Londonis: "Vabamüürlusse kuulub palju ajakirjanikke, kellele on antud praktiliselt piiramatu võim." ("Recht und Wahrheit", nr 3-4, 2001, lk. 16.)

Sellest tingituna pole avalikkusel õrna aimugi, et Euroopa ühisraha projekti kavandasid juhtivad natsionaalsotsialistid juba 1942. aastal. Selle plaani esitasid teostamiseks massoonid eesotsas Luxembourgi peaministri Pierre Werneriga 1970. aastal.

Kõrgvabamüürlased paistavad jonnakalt järgivat põhimõtet: et maailm päästa, tuleb see maha lõhkuda.

AS TRÜKK
Ringi 1
Pärnu 80010
Eesti